

Giới thiệu Muôn Vàn Sùng Ái

Triều Đăng trong truyện Muôn Vàn Sùng Ái của tác giả Dẫn Lộ Tinh vốn nên chết lại bất ngờ bị hệ thống trói buộc, yêu cầu thu gom lại những mảnh vỡ nhân cách ở mỗi thế giới xuyên không khác nhau, tuy nói có hào quang hấp dẫn vạn người si luyện, vạn người mê nhưng những mảnh vỡ nhân cách cũng không vì thế mà rung động,

Triều Đăng không thể làm gì khác hơn là sử dụng mưu mẹo dìm thế mặc liên bản lĩnh hơn người để hoàn thành nhiệm vụ, y lần lượt tiến công Lạnh Lùng, Lăng Lơ, Bá Đạo, Đa Nghi, Ngạo Mạn đủ loại đẳng cấp, đủ loại tính cách thay đổi theo từng nhân vật, mãi đến lúc cuối cùng Triều Đăng mới biết, người đối mặt với mình từ đầu tới cuối đều là một, đối phương vẫn luôn bên cạnh y...Mời bạn theo dõi tiếp diễn biến truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Đẹp Trong Tủ

Edit: Hyukie Lee

Đầu tháng tư, hoa anh đào nhuộm đầm bầu trời như những đám mây phấn hồng nhiều màu sắc, mấy chiếc váy của nữ sinh bung xòe ra từng đường cong mềm mại trong làn gió mát, tiếng chuông báo giờ đã qua, thầy giáo cúi đầu viết giáo án, phòng học rộng lớn yên tĩnh đến không một tiếng động, mãi đến khi tiếng gõ cửa đập tan sự im lặng đó.

“Chào thầy.”

Âm thanh xuất phát từ thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, vốn dĩ ánh mắt thầy giáo có chút không vui nhưng khi nhìn thấy hần lập tức chuyển thành một loại cung chiêu không diễn tả được bằng lời, nói đại hai ba câu liền cho hần vào lớp.

Tầm mắt của thiếu niên rơi xuống vị trí người bàn hai ngồi kế cửa sổ, người đó bị hần nhìn không có phản ứng gì, chỉ ngẩng đầu lên bắt đầu làm tờ đề toán bậc cao, khác hần với bạn bè xung quanh đang buồn ngủ gật gù gật gù, Triều Đăng nhẹ nhàng giờ sách ra, ngồi vào ghế ở vị trí giữa phòng học.

Hôm nay nam thần vô cùng lạnh lùng.

Tầm mắt Triều Đăng lại một lần nữa dừng trên người đang làm đề toán kia, đối phương da trắng tóc đen, đôi mắt trầm tĩnh u tịch như đầm nước sâu, đôi tay lộ ra dưới chiếc áo đồng phục vừa thon dài lại vừa mạnh mẽ, theo từng động tác của hần, mu bàn tay nhô ra từng đường gân nổi bật đặc trưng cho nam sinh.

Tuy đã sớm biết Sở Tri Dự là một đại mỹ nhân, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần thì Triều Đăng vẫn thích vẻ bề ngoài của hần.

Người như vậy mà làm đối tượng công lược thì thật sự khiến người khác cảm thấy vô cùng vui vẻ sung sướng.

Cái rắm.

Chuông tan học vừa reo, không đợi bạn bè xung quanh chạy tới dò hỏi tại sao hần đi trễ, Triều Đăng đã đặt đề lý lên bàn Sở Tri Dự, mỉm cười với bạn học ngồi bàn thứ hai một cái, Triều Đăng nháy mắt.

“Cậu hiểu.”

“A A A A A, hoa khô lại tới quấy rầy thiên tài nữa rồi.”

“...”

Một câu nói, không chỉ nói ra địa vị phi phàm của Triều Đăng ở lớp mà còn nói ra chấp nhất đáng sợ của hần đối với Sở Tri Dự.

“Đề này có cách nào giải không? Tôi đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không biết làm.”

Sở Tri Dự không nói không rằng, theo thói quen Triều Đăng đẩy tờ bài tập tới trước mặt hần, lấy bút đỏ gạch dưới câu hỏi, Sở Tri Dự giương mắt lên, qua mấy phút, hần mở miệng, “Đề này khó làm.”

Âm thanh của hần rất êm tai, trầm thấp lại mang nét riêng biệt của thiếu niên, Triều Đăng một bên lo hưởng thụ một bên tìm lại lý trí, không hiểu gì hết: “Tại sao khó làm?”

“Lãng phí thời gian.”

“...”

Ông đây giết chết mày.

Sở Trì Dự nổi tiếng là thiên tài trong lẫn ngoài trường, chỉ riêng toán lý hóa thôi đã đoạt giải toàn quốc, còn được trường đại học đứng đầu cả nước mời đến học nhưng hắn lại lấy lý do vì muốn trải nghiệm cuộc sống cấp ba mà từ chối người ta, thật sự là lạnh lùng còn hơn mấy mọt.

“Có vấn đề gì sao?”

Có đấy, khi nào thì cậu mới “vui vẻ” với tôi đây.

Đáng tiếc không thể ăn ngay nói thẳng.

Thiếu niên đối diện Sở Trì Dự nở nụ cười tươi rói: “Hôm nay chúng ta đã nói ba câu.”

“...”

“Vui mà.”

Cố lên, thời điểm như thế này phải giả vờ trong sáng mới được.

Cảm nhận được một đồng ánh mắt ghen tỵ từ phía sau, Sở Trì Dự nhún mày không nói nữa, rũ mắt không nhìn Triều Đăng, phớt lờ y vô cùng rõ ràng.

Triều Đăng vẫn giữ nguyên nụ cười nhưng bên trong đã ai da ai da, cảm đề cương đi về chỗ của mình.

Vừa mới ngồi xuống, ngay lập tức xung quanh liền bu lại một đồng.

“Triều Đăng không làm được câu nào vậy?”

“Không hiểu cứ hỏi tui, nhất định tui sẽ nghiêm túc chỉ cho ông.”

“Triều Đăng không nên cười tùy ý như vậy nha.” Nữ sinh đang nói chuyện không kim lòng được xoa xoa đầu y, tức thì ánh mắt nguy hiểm của bạn học xung quanh xẹt xẹt tập trung lên tay cô nàng, tình thế bất đắc dĩ buộc cô nàng phải rút tay lại, cúi đầu lầm bầm: “Muốn... Rất muốn...”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

Triều Đăng ánh mắt phức tạp nhìn cô nàng đang cười dịu dàng kia, đôi mắt của cô vô cùng đậm đậm nhả nhặn, nếu như không có hệ thống, không ai biết được nội tâm của cô ta vô cùng đen tối.

Không chiếm được, thì hủy diệt thôi.

Cắt ra từng khúc từng khúc, cắt vào từng hộp đẹp đẽ gọn gàng, dù chỉ là thi thể nhưng cậu sẽ thuộc về tôi.

Đây không phải lần đầu tiên y gặp phải tình huống như thế này, sau khi bị hệ thống trời buộc, những màn tỏ tình quý dị đến sờn cả gai óc mọc lên tầng tầng lớp lớp, đối mặt với tình huống như thế, Triều Đăng chẳng hề khổ não mà ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

Rất sáng khoái rất kích thích đó.

Trước đây không lâu Triều Đăng gặp phải một chuyện vô cùng bất ngờ, thời điểm cận kề cái chết, ý thức hỗn độn lại có âm thanh xa lạ nói cho y biết, y có thể có cơ hội sống lại lần thứ hai.

Làm giao dịch, Triều Đăng phải đi đến mỗi thế giới khác nhau thu gom những mảnh vỡ nhân cách, vì những mảnh vỡ này quá mạnh mẽ nên hóa thành hình người, có suy nghĩ của chính mình và năng lực tiếp thu không hợp với lẽ thường, nên con đường mà y đang đi cũng không phải con đường bình thường, hệ thống nói y phải khiến cho những mảnh vỡ ấy có giá trị yêu thương và giá trị thù hận đủ năm sao, lúc đó cảm xúc chập chùng lên xuống của bọn họ mới đạt đến trạng thái cao nhất.

Những mảnh vỡ nhân cách ấy vốn dĩ là của một người đàn ông nên hệ thống liền chọn một tên gay là Triều Đăng đây, bởi bản tính của nguyên chủ lạnh lùng nên hệ thống cho hắn một kỹ năng vô cùng đặc biệt, có thể hấp dẫn và tạo hảo cảm với mảnh vỡ nhân cách.

[Cậu vô cùng xinh đẹp.]

[Quá đẹp.]

[Cậu luôn trên hoa ghẹo nguyệt.]

[...]

[Cậu sẽ hấp dẫn bất cứ người nào, khiến hấn điên cuồng yêu cậu, mãi đến tận khi cậu bị bắt giữ, giam cầm, rưng tay rưng chân, tuyệt vọng mới có thể làm cho bọn hấn thỏa mãn.]

[...]

[Cậu sẽ không chết, cậu sẽ sống lại mãi mãi.]

Sau khi được hệ thống cải tạo lại y rất khác người, vì phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn khiến y nảy sinh bóng ma tâm lý dẫn đến không thể hoàn thành nhiệm vụ, nên lúc bị thương Triều Đăng không hề cảm giác được đau đớn mà còn mơ hồ cảm thấy hưng phấn.

Ác ý càng nhiều, khoái cảm càng mãnh liệt, người khác thương tổn thì y không có cảm giác gì, nhưng nếu đối tượng là những mãnh võ nhân cách, khoái cảm lại tăng lên một cách vô liêm sỉ gấp mười lần.

Gấp mười lần đó! Mười! Lần!

Bị đánh một trận mà sáng khoái còn hơn lên cả thiên đường.

Cho nên mỗi khi rảnh rỗi Triều Đăng luôn ảo tưởng nội tâm Sở Tri Dự rất đen tối muốn hành hạ y, vì mục tiêu này, so với giá trị yêu thương năm sao, y càng mong ngóng hận thù năm sao.

[Hệ thống thống, giá trị yêu thương của nam thần đối với Triều Đăng có mấy sao?]

Hệ thống tính toán tình cảm của các nhân vật vô cùng máy móc, phân chia theo số sao, sao càng nhiều thì tình cảm càng sâu đậm, giá trị yêu thương và giá trị hận thù cứ việc giao cho người đàn ông siêu cấp hấp dẫn là hấn đây, Sở Tri Dự cũng sẽ đầu hàng mà thôi.

[Yêu thương nửa sao, thù hận không có.]

Y như lúc trước, quá ít.

Hấn như một đoạn mã, tình vi, vô tình, hoàn hảo.

Mục tiêu công lược lần này của Triều Đăng chính là đoạn mã này, trợ giúp duy nhất của hệ thống cũng chỉ là máy móc tính toán độ thiên cảm, cực kì lạnh nhạt, còn im lặng không hề lên tiếng, ngấm lại khiến người khác sống không bằng chết mà.

[Ông đây theo đuổi hấn lâu như vậy rồi mà?]

[Hấn không biết.]

[Mỗi ngày ông đều bán manh với hấn mà?]

[Không tác dụng.]

[Trời ơi, ông đây mặc kệ.]

[Vậy cậu đi chết đi.]

[...]

Xin anh đó, anh trai Sở Tri Dự à, mau tới đây sủng tui, yêu thương yêu, xé xác tui đi mà.

Dưới ánh mặt trời óng ánh, mấy thiếu niên vui chơi quánh lộn ồn ào đầy náo nhiệt trong khí xuân tươi mát, Sở Tri Dự lưu loát dẫn bóng đầy xuất sắc, động tác như nước chảy mây trôi, cánh tay dài vung lên, bóng vững vàng bay vào rổ, thời gian kết thúc, mọi người đều ngừng lại nghỉ ngơi, trọng tài trận đấu lật bảng điểm cho thấy nhóm của Sở Tri Dự dùng tỉ số 75:32 còn hơn trâu bò giành chiến thắng, toàn sân bóng vỗ tay khen ngợi, mấy nữ sinh đầy ái mộ phóng mắt tới thiếu niên cao dong đồng đứng ở giữa sân.

Đầu óc vô cùng linh hoạt, là người tiêu hao thể lực nhiều nhất, vị trí đẹp nhất đội bóng không ai khác chính là hấn, tầm nhìn lơ đãng xẹt qua ngoài sân, trong đôi mắt Sở Tri Dự lóe lên một tia thâm ý.

“Ha, Triều Đăng lại được tổ tình.”

Nam sinh đứng ở hậu vệ lại gần đưa cho Sở Tri Dự một chai nước khoáng, thuận theo tầm mắt của hấn nhìn tới thiếu niên đang mỉm cười từ chối nữ sinh ở cách đó không xa.

“Đúng là gieo vạ,” nam sinh chép miệng một cái: “Từ chối người khác mà còn cười như vậy, từ chối kiểu vậy còn làm người ta lún sâu hơn.”

“Tại sao lại nói như vậy?” hai con ngươi đen như mực của Sở Tri Dự đầy vắng lặng: “Cậu đồng tính luyến ái?”

“Phụt —“ hậu vệ phun một ngụm nước ra ngoài: “Đừng đùa kiểu đó chứ Sở thiếu gia.”

Hắn vô cùng vất vả thờ dốc, thấy Sở Trì Dự đứng đưng như không có chuyện gì nhún nhún vai, không nhìn được lại tiếp tục: “Có điều nếu là Triều Đăng thì còn có thể suy nghĩ lại đó, không biết tại sao, lần đầu gặp cậu ta tôi rất muốn đem cậu ta giấu đi làm của riêng.”

Sở Trì Dự không đáp, ánh mắt lóe lóe, hắn đẩy hậu vệ đang đứng kế bên ra, cầm khăn mặt mềm mại ra khỏi sân bóng.

“Bạn Sở Trì Dự nè, cần nước không?”

“Có muốn đi tắm không?”

“Trì Dự có thể chụp ảnh với mình không —“

Hắn hơi cúi đầu, không để ý ai đi ngang qua đám người, mang theo làn gió lạnh mùa xuân và hương hoa anh đào nhàn nhạt phả vào mặt, mấy nữ sinh buồn bã nhìn hắn đi xa, cảm thấy loại người đẹp trai sinh ra trong nhà quyền quý, thành tích cao ngập mặt, không giống người bình thường lại còn vô cùng lạnh lùng mới là người bình thường.

Từ khi trường học được xây tới giờ, khóa học này mời toàn giáo viên giỏi nhất, cấp trên còn cố ý dặn dò chăm sóc vị đến từ thủ đô này, những người hơi có chút tai mắt đều biết rõ thân phận của Sở Trì Dự, con ông cháu cha trong con ông cháu cha, đừng nói tới dân thường, ngay cả giới thượng lưu quý tộc cũng không dám trêu vào, Triều Đăng nhìn hắn đi tới liền nở nụ cười: “Ê, chơi rất đẹp nha.”

“Ừ.”

Dù trả lời vô cùng thờ ơ nhưng cũng khiến người đối diện mắt sáng rỡ, nụ cười không tắt được, Sở Trì Dự trong lòng rất muốn cười, Triều Đăng thấy hắn đi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu đi tù đồ hả? Đi chung?”

Hiện tại đã tan học, nếu đi về hướng ngược lại chắc cũng là đi đến tù đồ, không ngoài dự liệu, nam thần không hề trả lời.

“Cậu không nói lời nào chính là đồng ý đó nha,” Triều Đăng cười đến híp mắt: “Không sao, cậu đi đâu tôi đi đó.”

Ông đây là nhọc nhằn khổ sở nhìn mi giả vờ đẹp trai chơi bóng rổ, lại cố tình dụ em gái lại tỏ tình chỉ vì muốn cho mi thấy ông đây dứt khoát từ chối người khác nhưng lại đối với mi vô cùng nhiệt tình như con chó đó.

Không trả lời là cái thái độ gì, chỉ cần hận thù là tốt rồi.

“Cậu chơi bóng hay vậy chắc tập lâu lắm ha?”

“Không.”

“Còn học tập? Cũng tùy ý học thôi hả?”

Hắn không phản ứng riết Triều Đăng cũng quen rồi nên không nổi cáu, y xoay người hướng về phía Sở Trì Dự, nụ cười bên khóe môi như có như không: “Lợi hại thiệt nha, sau này nổi tiếng cũng đừng quên tôi đó.”

Diễn, rất, không, thật.

Trong tưởng tượng y phải có cuộc sống vạn nhân mê, nhưng hiện tại thì không được đá kích ước mơ nhỏ bé thâm sau này nha.

May mà từ sân bóng tới tù đồ cũng không xa, đi vài bước là tới, bằng không dù mạnh mẽ tới đâu thì đi kế khối băng như vậy, tâm linh bé nhỏ của y sẽ bị tổn thương đó, lớn lên đẹp trai cũng vậy thôi. Tù đồ của Triều Đăng và Sở Trì Dự cách nhau không xa, hai bên trái phải cách giữa một con đường, Triều Đăng đưa tay mở cửa tù bằng kim loại ra, một tiếng vang nhỏ, thư tình bên trong túa ra tã là tã la như muốn chôn sống y.

Trong đồng thư tình đủ loại màu sắc đột nhiên có một cái gì đó lẩn ra, đợi khi Triều Đăng nhìn rõ liền biến sắc, ngay cả Sở Trì Dự bên cạnh cũng hơi ngơ ngác.

Đó là một cái đầu người.

“...Giả.”

Y cau mày ngồi xổm xuống nhặt vật kia lên, mặt nó và mặt y giống như đúc, kia cặp môi hơi cong, kia đôi mắt động lòng người.

Vốn dĩ tướng mạo y vô cùng đặc biệt, đây cũng là nguyên nhân mà hệ thống tìm đến, sau đó còn có kỹ năng hấp dẫn người khác điên cuồng, từ một gương mặt sáng sủa rực rỡ biến thành diêm lệ đến quý mị, thần sắc thay đổi vô cùng câu người, coi như không tính đến khí chất thì y cũng không thể sống một cuộc sống bình thường.

Ngay chỗ cái cổ có một màu đỏ sậm lờ mờ không rõ ràng, bề ngoài của đầu người vô cùng mềm mại, đủ thấy độ tinh xảo của người làm, Triều Đăng thò tay vào tù đồ lấy ra tất cả thư tình, mở từng lá một.

“Cậu đi trước đi,” y đè nén âm thanh: “xin lỗi vì để cậu thấy cảnh này.”

Sở Trì Dự không nói lời nào đóng lại tủ đồ của mình.

Mẹ nó, đi thiệt hả?

“Lá thư này.”

Í da.

Sở Trì Dự đưa y một lá thư giống như những lá khác, nhưng dưới góc phải lại có một giọt đỏ sậm khô queo, ngón tay trắng nõn của thiếu niên chỉ trỏ, giọng nói không gọn sóng: “Có thể là cô ý, cũng có thể là không cần thận, sau khi đối phương tỏ máu lên đầu người vẫn chưa xử lý vết thương.”

“Ý của cậu là, người này dùng máu của mình bôi lên cái này?”

“Nhớ lại xem gần đây cậu có trêu chọc ai hay không.”

Bị hỏi như vậy mà tiểu gia hỏa này còn có tự tin cười nói: “Mỗi ngày tôi đều đi ghẹo chọc người khác mà.”

Sở Trì Dự cạn lời, gương mặt ra hiệu y mở bao thư, Triều Đăng lưu loát xé phong bì, lấy ra tờ giấy trắng mực đen, chữ in hoa, chắc là tránh bị lộ.

[So với còn sống thì em nên yên lặng nằm trong lòng ngực tôi mới khiến người ta yêu thích, đầu của em vô cùng vô cùng đẹp, có máu của tôi ở đó, chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.]

“...”

Bà nội cha mày, xàm xí.

Loại người yêu phải đầu người cao su sẽ không được người ta chúc phúc đâu.

Y ôm đầu người đứng lên, chỗ máu đỏ sậm trên kia đã khô lại tróc vảy, Triều Đăng đùa giỡn: “Nếu như tôi vứt cái này vào thùng rác, vậy có người nào cho là tôi chết rồi không ta?”

“Cũng có thể.”

Sở Trì Dự khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt, Triều Đăng cười hi hi quăng đầu người vào thùng rác xa xa: “Vậy thì kêu ai lại đây làm cho tôi chết đi.”

Hắn thấy y vô cùng hồ hững với loại tình cảm này, nhưng lúc đối diện với mình thì đôi mắt ấy lại long lanh lạ kì, dường như tập trung tất cả vào chính mình.

Cánh tay hơi nẩy lực lợi tủ đồ đựng phải cái cạnh sắc lẹm nên bị thương, hiện tại vết thương đã biến mất, nhưng vết hồng trên tay vẫn chưa phai nhòa.

Trên làn da trắng như sứ, dường như có một vết hồng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người Đẹp Trong Tủ 2

Edit: Hyukie Lee

Triều Đăng về đến nhà, bật đèn chiếu sáng cả tòa biệt thự, nhà lớn như thế lại không có một bóng người.

Căn cứ vào thân phận mà hệ thống sắp đặt, cha mẹ Triều Đăng đều ở nước ngoài, là một đôi làm nghề địa chất, ngày hôm nay nước Mỹ ngày hôm sau đã ở đảo Iceland, định kì cho y tiền tiêu vặt, không ai chăm sóc, lúc mới bắt đầu Triều Đăng còn cố vũ mình làm cơm nhưng một thời gian sau liền mặt kệ, trong nhà xếp đầy đồ đóng hộp.

Đúng vậy, phải biết sinh tồn trong mọi hoàn cảnh.

Sau khi chuẩn bị cơm tối xong xuôi, y ngồi xuống máy vi tính làm bài tập, bên trong vẫn im lặng, có nhiều lúc hệ thống vô cùng yên tĩnh, Sở Trì Dự đại biểu cho nhân cách lạnh lùng mà hệ thống so với Sở Trì Dự còn muốn lạnh hơn, khốc đến không có bạn bè.

[Goodnight.]

Triều Đăng ném điện thoại đi động xuống.

[Mơ đẹp?]

[GOODNIGHT!]

[Cậu bị bệnh à?]

Giọng nói quen thuộc trong đầu rớt cuộc cũng vang lên, âm thanh của hệ thống siêu siêu cấp trầm, như tơ lụa đẹp đẽ mà trầm khàn, cứ vào giờ này là ngửi khí không kiên nhẫn cho lắm, âm cuối mạnh mẽ lại vương mùi vị lười biếng mệt mỏi.

Nghe được âm thanh như vậy bị mắg cũng sáng khoái.

[Phải xác nhận mi có bị tháo ra hay chưa.]

Đương nhiên đối phương không đáp lại, trong đầu Triều Đăng liên tục mắg chữ mi có bệnh mi có bệnh mi có bệnh, cả người kích động ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau là kiểm tra tập trung, khối tự nhiên xã hội chia nhau ra, bên tự nhiên chiếm đến hai mươi phòng thi, thi lý với toán xong cả người Triều Đăng sống dở chết dở, trái lại Sở Trì Dự vừa mới ngừng bút liền bị lôi đi chơi bóng, một đám nộp bài rất sớm đều đứng trước cửa phòng A chờ y, hình ảnh cực kì đồ sộ, chuông reo, giám thị nhờ Triều Đăng thu bài giúp, thời điểm giao bài không biết là vô tình hay cố ý mà thầy giáo sờ sờ mu bàn tay của y, ngửi khí ôn hòa dò hỏi: “Thi được không?”

“Cũng được.”

“Thầy thấy hai câu cuối em bỏ trống, không biết làm hả?” Không đợi Triều Đăng trả lời, đột nhiên giám thị trói tay y ra sau, Triều Đăng giãy dụa lao đảo một bước, nhưng tay của đối phương như kim sắt kẹp cứng, bài thi rớt đầy trên đất, ánh mắt đối phương đầy dục vọng dò hỏi: “Ngoan ngoan để thầy vào, thầy cho em điểm cao được không.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao]

[Giá trị thù hận: 4 sao]

Phiên chết rồi.

Triều Đăng mặt không cảm xúc, giãy dụa càng thêm kịch liệt, nhưng đối với nam nhân trưởng thành phát rồ lên thực sự không nhằm nhò gì, thấy con mắt của hắn nổi lên tơ máu, Triều Đăng một cước đạp về phía trước nhưng không ngờ đối phương lại tránh thoát, lúc này y dùng sức rất lớn nên bàn chân va vào bực giảng ầm ầm.

Mẹ nó, đau quá!

Trên mặt Triều Đăng xẹt qua một tia thống khổ, người đối diện lập tức bắt lấy cổ chân y: “Để thầy nhìn một chút xem có bị thương không nha, yên lặng cho thầy nhìn một cái nha.”

Ổng quần bị vén lên miễn cưỡng lộ ra một đoạn cẳng chân tái nhợt, da dẻ nhẵn nhụi như ngọc, nam nhân không thể kìm nén được nữa đưa tay lên sờ soạng, đột nhiên cửa phòng học bị đẩy mạnh ra, Sở Trì Dự nhìn thấy cảnh tượng bên trong, dù đã đoán trước nhưng hắn vẫn không nhin được cau mày.

Vốn dĩ nhờ học sinh thu bài thi là đã không bình thường rồi, khi bạn học vô tình nói phòng A hình như bị khóa, Sở Trì Dự nhận ra có gì đó không bình thường, không thèm suy nghĩ liền chạy vọt lên lầu bốn, hắn có chút thờ đốc nhưng vẫn không có gì trở ngại, giám thị thấy Sở Trì Dự đi vào, trên mặt lóe ra tia do dự, tất cả giáo viên đều biết rõ thân phận của thiếu niên này, nói một tay che trời cũng không có gì lạ bịch, khi nam nhân thấy được ánh mắt ghét bỏ của Sở Trì Dự, ý nghĩ chấm dứt tất cả ở đây liền nổi lên, hắn khó lòng kìm nén nụ cười si mê vọng tưởng.

Rất đẹp nha.

Đột nhiên bên eo bị đá trúng, nam nhân hét lớn quỵ xuống mặt đất, thiếu niên đẹp trai vừa mới vào tiện tay cầm cái ghế gỗ lên, Triều Đăng thấy Sở Trì Dự trắng trợn không thèm kiêng nể lấy ghế đập người, dù biết đối phương là đang giúp y nhưng tâm trạng vẫn rất sợ hãi, nam nhân kia vốn có khuôn mặt nhã nhặn trong chớp mắt đã bê bết máu me, bởi vì thường xuyên vận động nên sức lực của Sở Trì Dự lớn đến kinh người, Triều Đăng không biết hắn đánh vào chỗ nào nhưng mà hình như đối phương bị hắn đập cho một trận gãy mấy cái xương, động tác gọn gàng dứt khoát, biểu tình đầy lạnh nhạt.

[Thống ca!]

[... Nói.]

[Thi ra đối tượng mà ta công lược lại là quái vật như thế này sao.]

[Sợ?]

[Rất sáng khoái! Dự Dự đập người rất mạnh nha.] Triều Đăng cười hi hi hi hi: [Tui tuyên bố, tui nhất kiến chung tình với hắn.]

Hệ thống không thèm để ý tới y nữa.

Mèn ơi, giọng nói dễ nghe thế mà lúc đánh nhau lại đẹp trai dữ vậy trời.

Xác định nam nhân kia đã không còn sức phản kích, Sở Trì Dữ ném cái ghế sang bên, đi tới kiểm tra tình huống của y, tầm mắt rơi vào cổ chân đỏ hồng bị nam nhân sờ soạng, hấn do dự một chút rồi đưa tay lên xoa bóp, hỏi: “Có sao không?”

A...!!

Khoái cảm trải rộng toàn thân, trong phút chốc gò má nổi lên vết ửng hồng, trải nghiệm chưa bao giờ có mãnh liệt bốc lửa toàn thân,, Sở Trì Dữ nhìn y thay đổi thần sắc, lực đạo trong tay bất giác tăng thêm mấy phần.

Thật là thoải mái — thoải mái — thoải mái — vô cùng thoải mái.

[Giá trị thù hận: nửa sao]

Tiếng nhắc nhở của hệ thống như đang giễu cợt y, đáng tiếc Triệu Đăng quên tuốt cái châm chọc này, Sở Trì Dữ thả cổ chân của y ra, nếu không có nhắc nhở của hệ thống, người không biết còn cho là hấn đang thương cảm.

OVER?

Triều Đăng tiếc nuối mở miệng: “Không có chuyện gì.”

“Có vẻ như cậu thường xuyên gặp mấy chuyện này?”

“...”

Nói tới đây bỗng nhiên muốn cho hệ thống một con virus ghê luôn, năng lực hấp dẫn khi gió gì, yêu yêu yêu không phải khỏe hơn à.

Thấy đối phương không nói gì hấn cũng không thèm hỏi nữa, y cảm ơn Sở Trì Dữ, người kia không mặn không nhạt gật gật đầu, đợi y đi rồi mới đi tới phòng giáo vụ, Triệu Đăng cố nhịn xuống kích động với đối tượng nhất kiến chung tình, ngoan ngoãn nỗ lực đóng vai người bị hại, rời khỏi.

Cùng ngày, buổi tối tự học, bạn cùng bàn đụng nhẹ cánh tay Triệu Đăng, nhỏ giọng nói: “Ê ông biết gì chưa, chủ nhiệm lớp B bị đuổi?”

Chủ nhiệm lớp B không phải là....

Ánh mắt Triệu Đăng dòm qua phía Sở Trì Dữ, thiếu niên tuấn tú đeo tai nghe, tai nghe màu đen ả ả hiện hiện trong lớp tóc và cổ áo, thoạt nhìn yên tĩnh lại vô hại, nếu như không phải bản thân chứng kiến chuyện hồi chiều, đánh chết y cũng không tin là Sở Trì Dữ ra tay.

Bạn cùng bàn mặt đầy kinh ngạc, nói không ngừng nghỉ: “Vẫn đang đồn, lúc ăn cơm tối tôi còn không dám tin, chính xác là thầy Tống không sai, dạy học cũng hơn mười năm vậy mà lại đi cưỡng bức con người ta....” Là Sở Trì Dữ, sau khi sự tình phát sinh hấn liền đi văn phòng, chắc là nói cái gì đó với thầy hiệu trưởng, đến tận bây giờ cũng không có giáo viên nào đến tìm mình để chất vấn, đương nhiên học sinh càng không biết gì hết, chắc Sở Trì Dữ cũng không có nói thật.

Cho dù là lý do giả cũng không có người nào vạch trần, chỉ một câu nói của hấn đã có thể dễ dàng làm cho một giáo viên trụ cột nghỉ việc, đáng sợ hơn nữa là, bản thân Sở Trì Dữ cùng thứ quyền thế này lớn lên cùng nhau, bình thường hấn không hề lạm dụng thân phận để lấy đặc quyền, phò trương thanh thế, nhưng đồng thời hấn cũng không biết cái gì gọi là thủ hạ lưu tình.

Rất ngây thơ, nhưng rất tàn nhẫn.

Ánh nắng long lanh dát vàng những tòa nhà trong thành thị, trong trường học một mảnh ý xuân dạt dào, sau khi kết thúc kì thi, thừa dịp vẫn chưa biết điểm tâm trạng học sinh vẫn còn tốt, ban giám hiệu đưa ra thông báo hai tuần nữa tổ chức tiệc, yêu cầu mỗi lớp chuẩn bị một tiết mục văn nghệ, tất cả thành viên trong lớp đều phải tham gia.

Sở Trì Dữ là lớp trưởng, lớp phó văn nghệ là một đại mỹ nữ chân dài ngực bự, dưới cuộc sống tập trung chạy nước rút như chiến trường mà mỹ nhân như trước vẫn không quên nghỉ ngơi, giữa giờ vẫn dư thời gian bôi kem dưỡng ẩm BB cream, soi gương coi son môi có lem hay không, yếu điệu mà cực kì cá tính, Triệu Đăng cảm thấy nếu như không có hệ thống bắt buộc làm nhiệm vụ, mình có thể vì cô ấy mà từ cong thành thẳng.

“Lớp mình làm kịch nha.” Mỹ nữ chân dài ngực bự Phù Nguyệt đứng trên bục giảng nói đầy dứt khoát: “Diễn [Ám sát Harold West]”

Nghe đồn thời trung cổ, kẻ thống trị Harold West mỹ mạo còn hơn thiếu nữ, nhưng hành động lại tàn nhẫn như ma quỷ, giết người vô số, có vị anh hùng tuổi trẻ từ biệt người yêu phía nam, một mình đi tới hành cung của Harold West ở phía bắc, trà trộn vào đám người hầu, ám sát đế vương.

Trong lúc giao phong cùng Harold West, anh hùng bị kẻ đến từ địa ngục dụ dỗ giả vờ thỏa hiệp nhưng từ đầu tới cuối y luôn giữ ác niệm, một lần Harold West thả lỏng cảnh giác ám sát thành công, người yêu của vị anh hùng đem hành động của hấn truyền bá, cho người ngâm thơ ca tụng khắp lục địa, lưu truyền cho tới nay.

Triều Đăng đọc xong kịch bản liền nhủ mảy: “Mấy bà ác quá, diễn kiểu gì?”

Con người máu lạnh, chính sách tàn bạo, tượng trưng cho địa ngục, một sự thất bại thảm hại.

“Cái này đang hot đó.” Phù Nguyệt thông dong nói tiếp: “Thời đại gì rồi, sinh viên nước Mĩ khi tốt nghiệp đa số đều đã nằm giường nằm chiếu, không sao không sao không sao.”

“...”

Nhưng mà ông đây cảm thấy quốc vương và anh hùng là một cặp gay đó được chưa.

“Đúng rồi.” Phù Nguyệt vén mái tóc dài của mình ra sau, nụ cười thanh thuần mang theo chút tà mị: “Triều Đăng nhận vai Harold West, nhân vật khác chúng ta rút thăm quyết định?”

Bạn bè ngồi ở dưới vỗ tay nhất trí, Triều Đăng giận dữ phản bác, trời sinh tính tình thích phản nghịch không thích theo số đông, nhưng một giây sau khi thấy Phù Nguyệt viết tên Sở Trì Dự lên tờ giấy, lập tức không nói hai lời gật đầu đồng ý.

Cùng Dự Dự diễn cặp gay gay, hi hi hi hi, về công về tư đều rất lời đó nha.

Lớp chia ra một số đi thuê trang phục, số khác còn dư lại sẽ làm công việc hậu cần, đạo diễn, lần tập duyệt đầu tiên cũng là buổi chiều tự học cùng ngày hôm đó, tập gần hai giờ, nhân vật chính Triều Đăng và Sở Trì Dự mỗi người cầm một tờ kịch bản, trên mặt Triều Đăng mang theo ý cười kín đáo trả lại kịch bản cho bạn chuẩn bị đạo cụ, sau khi xác định Sở Trì Dự không nhìn thấy bên này mới chạy tới chỗ hắn cười nói: “Cho coi chung nha? Không đủ kịch bản.”

Bạn chuẩn bị đạo cụ cạ lời không lên tiếng

Hoa khôi lớp thực sự không biết xấu hổ mà, quá đáng hơn nữa là mình cũng không thể từ chối.

Sở Trì Dự lãnh đạm liếc y một cái, đưa kịch bản qua.

“Cậu không xem à?”

“Nhớ phần thoại hôm nay rồi.”

Ý của hắn là mấy cái lời thoại này sớm nằm trong đầu hắn rồi.

Triều Đăng vỗ vỗ vai Phù Nguyệt cười nói: “Chúng ta đi qua phía sau đi.”

Tình huống cũng thường thôi, người không kiên định luôn bị ảnh hưởng bởi kỹ năng mà hệ thống cho y, hệ thống cũng nói đây chỉ là thế giới bình thường, vì tránh trường hợp bất ngờ nên kỹ năng hấp dẫn bị hạn chế còn có 1/3, đại đa số đều dừng lại ở mức có hảo cảm mà thôi, Phù Nguyệt ngẫm lại, đồng ý đề nghị của y.

Sở Trì Dự thấy y lấy lại kịch bản, nụ cười trên mặt như có như không, không tức giận mà còn không rõ ràng kêu y ngồi bên cạnh mình.

[Giá trị yêu thương: 1 sao]

[Tự nhiên lại tăng rồi.] Triều Đăng đang nói lại dừng một chút: [Dự Dự thích loại người bu xung quanh hắn hả?]

[... Chắc vậy.]

[Tự luyến quá mức nên chắc không cô nào thêm yêu chứ gì.]

[...]

[Bối vậy ông đây là đang giúp hắn thoát khỏi khổ ải đó nha.]

Người kia nói chuyện hăng say híp mắt một cái, trong lúc đó Sở Trì Dự vô tình quay qua bên này, thấy vẻ mặt của hắn ít nhiều liền sinh ra dục vọng, tập duyệt hai giờ trôi qua vô cùng thuận lợi nhưng dù Triều Đăng có biểu hiện ra kiểu gì đi nữa thì mức độ hảo cảm cũng không tăng thêm xui nào, có điều so với cái thế giới khắp nơi muốn đuổi bắt y, muốn bắt đầu y thì vẫn có thể nói là tốt.

“Sự nhân từ và tình yêu của người ở đâu?” Triều Đăng nhìn thiếu niên tóc đen mắt đen trước mặt, chân mày nhíu lại: “Thời điểm bọn họ chết, đã bao giờ người thấy hối hận chưa?”

“Giết người như thế, sẽ có cảm gì.” Trong truyền thuyết, hậu thế kể lại bạo quân Harold West da dẻ trắng như hoa tường vi, sở hữu quyền thế tối cao, lại cô đơn không có trái tim người yêu: “Không có cảm giác, thì không thể gọi là nhân từ.”

“Vậy ta đây.” Con người thâm hắc lãnh đạm không gọn sóng, rõ ràng là người ở thế hạ phong nhưng thoát nhìn lại vô cùng mạnh mẽ vững vàng: “Tại sao còn không giết ta?”

Chỉ một ánh mắt, bất cứ người nào cũng có thể nhận ra, mai sau khi đã trưởng thành, thiếu niên này mới là đế vương chân chính.

Trong mắt Triều Đăng xẹt qua một tia kinh ngạc, y trả lời không chút do dự, giống như thốt lên theo bản năng.

“Bởi vì ta yêu ngươi.”

Cả lớp yên tĩnh, sau một trận giằng co trong im lặng, theo tầm mắt quý dị của các bạn, âm thanh lạnh nhạt của Sở Tri Dục vang lên: “Triều Đăng, sai lời thoại rồi.”

“Xin lỗi.” Y gãi gãi đầu: “Tại đang thất thần.”

“Suy nghĩ cái gì?”

Khó mới được Sở Tri Dục chủ động hỏi han.

Y lại không trả lời, ánh mắt lay động lấp lánh, trên mặt ửng đỏ, không thể nào không thừa nhận y rất quyến rũ, gọi ra dục vọng đen tối bên trong mỗi người, đẹp đẽ như một tội ác.

[Giá trị yêu thương: 2 sao]

YES!

“Không, không có gì.”

Triều Đăng thấp giọng.

Đương nhiên là ông đang nghĩ làm thế nào mới đủ 10 sao đó đại thiếu gia à.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người Đẹp Trong Tủ 3

Edit: Hyukie Lee

Sau khi thi xong được quyền tự do lựa chỗ ngồi dựa theo thành tích, ai có điểm cao nhất thì được ưu tiên, đương nhiên Sở Tri Dục đứng thứ nhất còn Triều Đăng thì miễn cưỡng tới hạng 30, lớp A tổng cộng có 45 người, đợi đến khi y đặt đít xuống ghế thì phòng học cũng ổn định, Sở Tri Dục vẫn ngồi ở bàn hai kế cửa sổ, cách Triều Đăng tận một cái đường đi, chờ tới giờ ra chơi bạn cùng bàn hần không có ở đây, Triều Đăng kêu tên Sở Tri Dục.

Sớm đã đoán được nên hần quay đầu lại.

“Cậu có thể kêu hần đổi với tôi được không?”

Tựa hồ người bắt chuyện cũng nhận ra mình có tính gây sự, ngượng ngùng cười cười. Trong ấn tượng của Sở Tri Dục, Triều Đăng là một người rất thích cười, mặc kệ là từ chối hay nhờ vả người ta thì trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười.

“Hả?”

“Nếu phiền thì thôi.” Y đáp như đúng rồi, sau đó thấy Sở Tri Dục không có phản ứng gì, thậm chí nói: “Không đổi thiệt hả?”

“Tiết sau đi.”

“Có thật không!” Triều Đăng hưng phấn nhìn hần, không giấu được sự vui mừng trên gương mặt: “Sau khi chuyển chỗ tôi sẽ không làm phiền cậu học, lên lớp cũng không nói chuyện với cậu.”

“Ừ.”

“Sở Tri Dục.”

Vô duyên vô cớ bị kêu tên, chờ Sở Tri Dục quay đầu lại Triều Đăng không hề keo kiệt cười một cái thật sâu, híp mắt nói: “Không có gì, kêu chơi thôi.”

Hương hoa ngào ngạt lẫn vào gió xuân tươi mát, mấy đám mây đứng im phẳng phất như chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến, sương mù lượn lờ bên đóa

hoa anh đào như một cuộn phim đẹp đẽ, cuộc sống đầy lãng mạn mà thực tế.

Từ đây tới bữa tiệc của trường vẫn còn một khoảng thời gian, bạn gái Phù Nguyệt luống cuống tay chân chuẩn bị trang phục diễn, đại mỹ nữ là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, từ xưa đến giờ luôn chu toàn mọi thứ, Phù Nguyệt liên lạc với bên chuyên cho thuê đồ để diễn sân khấu nên nên giá cả mắc hơn quần áo quần áo cho thuê bình thường, bất quá học sinh trong trường này toàn mấy nhà có điều kiện nên đồ tốt, diễn có hiệu quả là ok hết.

Bối cảnh của [Ám sát Harold West] là thời trung cổ nước Ba Tư, trong một đóng đồ cổ trang Trung Quốc chấp vá lung tung tìm được quần áo phù hợp với vở kịch tiêu không ít thời gian của Phù Nguyệt, nhưng khi cô nhìn thấy Triều Đăng khoát lên bộ trang phục có chút không quen mà phát phát tay áo, trong phút chốc, tất cả cực khổ đều biến thành tro bụi.

Mẹ nó, rất đáng giá.

Nội tâm Phù Nguyệt điên cuồng lẫn lộn, quả nhiên đế vương độc ác có mỹ mạo trong truyền thuyết phải để người như Triều Đăng diễn nha. Trang phục thêu hoa văn bạch sắc xa hoa quý giá, trên đầu mang vương miện được làm bằng kim loại tỉ mỉ phức tạp, mười ngón tay tái nhợt đeo đầy bảo thạch, không thể phân biệt đâu là mỹ đâu là ác.

Lúc nhìn thấy Sở Trì Dự mặc trang phục kị sĩ đi tới, Phù Nguyệt cảm thấy cuộc đời này đã không còn gì đáng tiếc nữa.

Mặc đồ diễn tập thêm một lần nữa, trí nhớ Sở Trì Dự rất tốt, hầu như đã nhớ hết toàn bộ lời thoại, trâu bò hơn nữa là hần còn thuận tiện nhớ luôn lời thoại của Triều Đăng, mỗi khi Triều Đăng quên từ hoặc nói sai, Sở Trì Dự đều nhàn nhạt nhắc nhở, có vẻ hoa khôi rất thích điều này, từ đầu tới đuôi ánh mắt rất dịu dàng.

“Tôi nay rảnh không?”

Triều Đăng và Sở Trì Dự cùng nhau thay trang phục trả lại Phù Nguyệt, trên đường về, người trước như thuận miệng hỏi người sau.

“Có việc gì?”

“Nếu cậu rảnh thì có.” Bốn ngày trước Sở Trì Dự đã trao đổi số điện thoại với Triều Đăng: “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Sao không nói bây giờ luôn đi?”

“Tôi có chứng sợ giao tiếp.” Tầm mắt đối phương đầy nức cười nhìn qua đây, Triều Đăng mặt không biến sắc tiếp tục nói láo: “Cho nên, đêm nay cậu rảnh không?”

Cậu sẽ rảnh.

Bởi vì cậu đã lên hai sao.

Không người nào có thể chống lại mị lực của Triều Đăng, hi hi hi hi.

Thời gian chậm chạp trôi đến 23h, lặng yên như tờ, trong thời đại tất đất tất vàng như hiện nay mà đoạn đường này tràn lan các loại biệt thự rộng lớn quy mô cho thấy hai mươi năm trước nơi này là khu giành riêng cho nhà giàu, là chân chân chính chính giàu, không phải những nhà giàu mới nổi gần đây mà là quyền quý từ trong gốc gác. Quán gia đứng ngoài gỗ cửa nhắc nhở đã trễ rồi, Sở Trì Dự lười biếng đáp lại, lúc thường cỡ 22h làm xong bài tập là nằm xuống nghỉ ngơi liền, ngày hôm nay vì chờ tin của người nào đó mà buồn bức ngồi đợi tới hơn 23h.

Sẽ là cái gì đây?

Hần chỉ là tên thiếu niên 17 tuổi, thường ngày biểu hiện trưởng thành là vậy nhưng thực chất cũng là tên nhóc mới lớn, trong quá khứ hần chưa từng gặp được người nào như Triều Đăng, dù có suy đoán mơ hồ nhưng vẫn không kim được hiếu kì.

[Ngủ chưa?]

Sở Trì Dự nhấn tin trả lời.

[Chưa.]

[Làm bài tập xong chưa?]

[Mới vừa làm xong.]

Hần lại nói dối rồi, nhưng Sở Trì Dự không muốn cho đối phương biết mình không có chuyện gì làm ngồi đợi một tiếng đồng hồ.

[Ngày mai rảnh không?]

Hần vừa định trả lời, bên kia lại gửi thêm một tin nữa.

[Tôi thích cậu.]

Ba chữ này như một loại ma lực nào đó giam cầm hắn, dù đã từng có bạn gái, được tỏ tình nhiều vô số kể nhưng Sở Trì Dự vẫn như trước cảm thấy đáy lòng dậy sóng, tình cảm mãnh liệt ủa đến.

Hắn chần chờ chốc lát rồi mới ấn bàn phím, đáp: “Xin lỗi.”

Triều Đăng đang ở một nơi khác nhìn hai chữ này, thoáng thất vọng rồi ném điện thoại sang bên.

[Không ai có thể chống lại mị lực của Triều Đăng?]

[Đúng vậy, giống như ông luôn cảm thấy có người nào đó luôn dòm ngó nhất cử nhất động của ông, thỏa mãn dục vọng không ai biết của hắn.]

[À.]

Hệ thống à một tiếng cực kì trào phúng, khiến Triều Đăng có chút ngượng ngùng.

[Hắn đã thích ông rồi.] Người nào đó giả vờ một bộ cao thủ tình trường, nói: [Chỉ là chính hắn còn chưa biết, nhưng ông có biện pháp tốt hơn, cứ ám chỉ một thời gian, chờ hắn chủ động thừa nhận.]

[Phải không đó.]

[Đó là biện pháp tốt nhất rồi, không, là nhanh nhất.] Y cọt nhả: [Hiệu suất đứng đầu, ông đây muốn chứng minh cho mi thấy mi không tìm nhầm người.]

[Thời gian quá dài sẽ không tốt với cả hai.]

Năng lực khống chế của y ngày càng suy yếu, người điên y gặp phải càng ngày càng nhiều, rời khỏi nguyên chủ thời gian dài cũng không được, chung quy thế giới này là do mảnh vỡ tạo nên, hắn lật thuyền thì thế giới cũng lật theo thôi.

[Tuân chỉ.]

Không khí buổi sáng trong lành mát rượi, cơn mưa xuân đêm qua đã tạnh để lại cảnh tượng tàn tạ, làn gió thổi qua làm giọt nước mưa rơi xuống, tạo nên tiếng vang thanh thúy, lúc Triều Đăng bước vào lớp học phát hiện ông nội nhỏ ngồi cách một dãy bàn cũng đã tới, y hướng Sở Trì Dự cười cười: “Chào.”

“Chào.”

Sở Trì Dự biểu cảm không rõ nhìn y một chút.

“Ê, bài tập?” Nhận lấy sách luyện tập đối phương đưa qua, Triều Đăng ngồi xuống lấy bút viết ra: “Cảm ơn.”

Nguyên ngày cả hai đều không nói câu nào, mặc dù như thế nhưng vẫn cảm nhận được tầm mắt của đối phương luôn trộm nhìn, sau khi đã xác định, Triều Đăng hài lòng cười thầm.

Rất sáng khoái.

Tiết thể dục buổi chiều, theo thường lệ một nhóm lại rủ Sở Trì Dự chơi bóng, nam sinh đi tới phòng dụng cụ lấy bóng, kết bè kết lũ mà đi, vốn dĩ Triều Đăng cũng nên phí thời gian đi theo bọn họ nhưng bất ngờ là thầy dạy Anh kêu y lên văn phòng một chuyện nên đành phải tách ra. Sau khi đi vào y mới phát hiện, vốn dĩ văn phòng nên có ít nhất ba, bốn người ngồi mà giờ chỉ có một người, đó là nam giáo viên họ Cố, đẹp trai trẻ tuổi, rất được học sinh nữ lẫn đồng nghiệp quý mến, bất quá mới chừng 20 mà đã được dạy trong trung học Thất, được phân môn qua lớp A của Sở Trì Dự thì cũng nhìn ra dính líu quan hệ không ít. Thấy y bước vào, trên mặt thầy dạy Anh xẹt qua một tia dữ tợn.

“Triều Đăng tới rồi.” Thầy Cố bắt chuyện: “Lại đây ngồi nè.”

Y đi về phía trước mấy bước đột nhiên nhìn thấy tay nam nhân kia đang cầm một cái gì đó, trong đầu lóe lên một cái, Triều Đăng bất động thanh sắc: “Thầy Cố có chuyện gì không?”

“Có, có chuyện rất lớn.” Sắc mặt nam nhân ngày càng quái dị, gắt gao nhìn y chằm chằm, gấp gấp kéo ngăn tủ lấy ra một con dao găm: “Triều Đăng, tại sao lại không tiếp nhận lễ vật của thầy? Ngày đó em ném nó vào thùng rác, thầy tìm rất lâu mới thấy, thật khiến người ta đau lòng.”

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao]

[Giá trị thù hận: 5 sao]

Là cái đầu người kia.

Tay hắn có vết thương, Sở Trì Dự nói cái thứ được bôi bôi trét trét trên đầu người là máu đọng lại.

“Vì nó không đẹp.”

Y cười cười đầy hồ hững, thừa dịp đối phương vẫn còn mê muội ngắm nhìn chính mình, quay đầu chạy về phía cửa.

Mẹ nó, đồ biến thái.

Tại sao lại không phát hiện người mỗi ngày lên lớp dạy mình là loại yêu ma quỷ quái như vậy chứ.

“Đúng vậy... Ha...” Nam nhân bị bỏ lại mê luyện ngắm nhìn bóng lưng y, cầm dao găm quơ lung tung, bước ra khỏi phòng dùng tốc độ nhanh nhất truy đuổi: “Không đẹp bằng em. Ha ha ha ha ha!.... Vậy em cho tôi đầu của em đi... Giết em! Triều Đăng, Triều Đăng, chết đi, ngoan ngoãn chết đi.....!”

Á đù, chạy theo kiểu gì mà nhanh dữ.

Tiếng bước chân sau lưng ngày càng gần, mỗi lần quẹo thang lầu đều có thể nhìn thấy gương mặt điên cuồng của nam nhân kia, còn như vậy không chừng bị giết thiệt đó trời, làm gì đây.

Y dừng lại, sau đó tăng nhanh tốc độ chạy hướng qua sân thể dục, trời mới vừa mưa xong nên mặt đất vẫn còn ẩm ướt, có thể bọn Sở Trì Dự vẫn còn chơi bóng, nam nhân đuổi theo phía sau kiệt lực gào thét, sân thể dục rộng rãi cũng gần tới rồi.

Có người chú ý tới hai người đuổi bắt kì dị, giờ khắc này Triều Đăng hi vọng có ai nhảy ra cản thầy dạy Anh, vì thế y tăng nhanh bước chân, người phía sau thấy thế cũng tức giận dốc hết toàn lực muốn bắt được y. Triều Đăng dùng sức đập bay cửa sân thể dục, a may quá bọn họ vẫn còn đang chơi bóng rổ, thiếu niên cao dong dong vừa nhận được bóng từ đồng đội chuyển tới.

“Sở Trì Dự!”

Hắn quay đầu, nhìn thấy người kia đang xông tới đầy lo sợ.

“Cứu tôi!”

Con người như đầm sâu trở nên lạnh lẽo, cánh tay thon dài rắn chắc của thiếu niên đoạt lấy trái bóng, không chút do dự nhắm ngay người phía sau Triều Đăng ném tới, bóng bay một đường trên không tuyệt đẹp, chuẩn xác không sai sót đập trúng cái bản mặt dữ tợn của nam nhân kia.

“Sở thiếu ba điểm nha.”

Người bên cạnh không chú ý chuyện đang xảy ra, thật lòng than thở kĩ thuật ném bóng của hắn. Theo quán tính tốc độ của Triều Đăng không ngừng lại được nên trực tiếp đâm sầm vào người Sở Trì Dự, thiếu niên thấy không thích hợp cứng đờ, lại theo bản năng của người bảo vệ kéo y vào lồng ngực của mình.

“Triều Đăng —!!!”

Nam nhân bị bóng rổ đập trúng lao đảo đứng lên, dao găm lấp lóe trong tay bại lộ rõ ràng, kẻ ngu đến mấy cũng nhìn ra chân tướng, thấy hắn định đi tới chỗ Sở Trì Dự lập tức có nam sinh chạy ra chặn lại, không hề có tình thầy trò. Dựa theo thân phận của Sở Trì Dự, nếu hắn bị thương thì chắc những người ngồi ở đây cũng không có kết quả tốt.

Không đợi đám học sinh nhiệt huyết cuộn cuộn ra tay, bảo vệ đang chạy tới đã đoạt lấy dao găm của nam nhân, đá một phát khiến gã ngã nhào xuống đất, gã gào thét đầy tức giận, hai mắt đỏ máu nhìn chằm chằm Triều Đăng đang được Sở Trì Dự ôm trong ngực.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chắc là quá yêu tôi.” Châm đầu, nhất định phải duy trì biểu cảm thờ ơ trên mặt, không được tự tin, Sở tổng không thích kiểu này: “Người như vậy rất nhiều, đừng nói đáng về, ngay cả tên tôi còn không nhớ nổi.”

Đối với ông đây bọn họ chẳng là cái thá gì, chỉ có mi mới đặc biệt nhất thôi, sướng chưa?

Khuôn mặt xinh đẹp vì sợ hãi mà hơi trắng bệch nhưng ánh mắt lại sáng rực lạ thường: “Nói thể nào đi nữa, tôi chỉ thích mình cậu thôi đó.”

Người ôm y hơi ngơ ngác, trong mắt Sở Trì Dự xẹt qua một chút do dự, dường như nhớ tới cái gì đột nhiên buông tay: “Cậu...”

[Giá trị yêu thương: 2,5 sao]

[Đã báo là không ai có thể chống cự rồi mà —]

[Cảm mến.]

[Oa, càng ngày càng khó sống với thống ca.]

“Cảm ơn.” Đợi vài giây sau khi xác định hệ thống không thêm trả lời nữa, Triều Đăng nói với Sở Trì Dự: “Nếu không có cậu giúp thì sẽ có phiền phức đó, muốn lấy thân báo đáp không?”

Thiếu niên luôn thanh lãnh mà giờ mặt mày lại có vẻ bất đắc dĩ.

“Đừng đùa.”

“Được rồi~” Triều Đăng cười híp mắt: “Cái gì thì tùy cậu.”

Tiệc của trường đã sắp đến, mưa xuân rả rích triền miên rồi cuộc cũng có dấu hiệu dừng lại, trời cao thoáng đãng, thoáng chốc đã là lần cuối cùng hoa anh đào rơi xuống làn váy của nữ sinh, y và Sở Tri Dục vẫn duy trì quan hệ như trước, hiển nhiên là chưa phát sinh chuyện gì.

“Dự Dự!”

Triều Đăng vô cùng phấn khởi bay về chỗ ngồi của mình, một giây sau lại kêu Sở Tri Dục đang giải đề. Mà Triều Đăng không biết, người bạn thân trước đây của hắn dù gặp đến đâu cũng không quấy rầy lúc hắn đang giải đề, dù sao ai cũng không muốn ném thử mùi vị đội chính chủ làm bài xong mới quay qua nói chuyện. Nhưng thời điểm đối mặt với Triều Đăng, hắn lại không cách nào để ánh mắt mong mỏi ấy chờ đợi mình, đơn giản dứt khoát dùng bút.

“Làm sao?”

“Phù Nguyệt nói lần này lớp đứng nhất có tiền thưởng, 3000 đồng, nếu như đoạt giải thì chúng ta đi chơi nha.”

“Được.”

“Đang làm bài hả?” Triều Đăng nhìn về bàn của hắn: “Đúng rồi, cậu muốn thi trường nào?”

“Vẫn chưa biết, chắc là D đại hoặc L đại.”

“À.” Hiếm khi thấy Triều Đăng suy tư: “Rất khó vô đó, bất quá với khả năng của cậu thì không thành vấn đề.”

“Cậu thi sao?”

“D đại hoặc L đại.” Không thèm để ý đến vẻ kinh ngạc của Sở Tri Dục, mặc dù Triều Đăng đang cười nhưng giọng điệu lại vô cùng bình tĩnh, đặc biệt kiên định: “Dù khó khăn cỡ nào tôi cũng không bỏ cuộc, tương lai muốn đi cùng cậu.”

Ông là bạn đồng hành với mi trong tương lai, bí quá hóa liều, khoái ý ân cứu, trở thành người mà mi tâm tâm niệm niệm nhất.

Cho nên, mau tới đây yêu ông đi.

Màn đêm buông xuống, những vì sao lung linh tỏa sáng, sân khấu rộng lớn đã dựng xong, màn sân khấu bằng tơ lụa đỏ tươi lay động, buổi tiệc mà tất cả học sinh mong đợi rồi cuộc đã đến, bốn MC ra mở màn xong liền giới thiệu tiết mục thứ nhất:

“Đây là thời đại hoàn mỹ nhất nhưng cũng là thời đại thảm bại nhất, loạn đao có thể chữa vào chính nghĩa, máu tươi lẫn thơ ca đều có thể khơi dậy chiến ý tràn trề — xin mời lớp 12A mang đến cho chúng ta một vũ đài lịch sử, đó là chiến trường của quốc gia Ba Tư cổ, xuyên qua trung hồn của vị kỵ sĩ anh hùng, diễn lại [Ám sát Harold West]!”

Mẹ nó, bốc cháy luôn.

Triều Đăng hứng thú dạt dào chờ đợi màn sân khấu kéo lên, khóe mắt liếc đến Sở Tri Dục vẫn nhàn nhạt, bên tai nghe thấy thanh âm Phù Nguyệt dẫn truyện rành mạch rõ ràng.

“Hậu thế đều biết đến truyền thuyết và ngâm du tiên, kẻ thống trị Ba Tư cổ đại nhất đại quốc là vị quốc vương trẻ tuổi, mỹ mạo như thiếu nữ lại khát máu thành tính.”

“Vị anh hùng dũng cảm muốn thay đổi vận mệnh quốc gia, bước lên hành trình đi suốt bảy ngày bảy đêm, chiến đấu cùng với đế vương, cuối cùng ám sát thành công lại nhân từ, không đủ tàn nhẫn hạ sát trừng phạt y — “

“Hắn giam cầm đế vương trong tháp cao, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Người Đẹp Trong Tù 4

Edit: Hyukie Lee

“Cố sự của chúng ta, từ khi vị anh hùng tạm biệt người yêu phía nam, xa xứ mạo hiểm, chính thức bắt đầu.”

Màn sân khấu được kéo lên, xuất hiện trong mắt khán giả là một đôi nam nữ đang lưu luyến, thiếu niên mặc đồ kỵ sĩ trắng hơi cúi đầu nói với thiếu nữ, phát thệ mình sẽ áo gấm mà về, bằng không vĩnh viễn không về.

“Sở tổng thiệt đẹp trai!” Ở hậu đài, Triệu Đăng đang chờ tới lượt của mình nói với Phù Nguyệt: “Hình như em gái đối diện hẳn muốn ngắt đi rồi.”

“Chút nữa ông đừng ngắt là được.” Phù Nguyệt tỉnh táo đẩy đẩy tai nghe, đại đa số bạn học trong lớp đều cảm thấy Sở Tri Dục và Triệu Đăng rất gay, đặc biệt là người sau thường tỏ ra hận không thể buộc người trước bên mình: “Nếu như là ông diễn, chắc chắn đây là vở kịch dành cho gay.”

“...”

Thì ra bà cũng biết bọn này đang diễn gay kịch ha.

Màn sân khấu bên ngoài đã hạ xuống, Sở Tri Dục cùng thiếu nữ chạy xuống khán đài, Phù Nguyệt lạnh lẽo vỗ vỗ lưng Triệu Đăng giục y đi lên, vừa vịn đối diện với Sở Tri Dục đang đi xuống.

“Ê!”

Triệu Đăng giật tay.

Hai người nhanh chóng high five, Triệu Đăng đi lên vị trí của mình, những phần khác thì có người khác lo.

“Trong khi anh hùng còn đang cách xa ngàn dặm thì nơi thù đô phồn vinh xa xôi, Harold West tàn bạo thống trị toàn quốc gia, mỗi đêm đều có một đến hai mỹ nhân hầu ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại liền giết chết hai người ngủ với mình đêm qua, uống máu mỗi sáng sớm dường như đã trở thành thói quen của y.”

Harold West ở vị trí trung tâm lười biếng mỉm cười, mang châu đeo ngọc, danh tiếng tàn bạo lại sở hữu mỹ mạo mà sách cổ luôn ca tụng, Phù Nguyệt thấy khán giả đại ra, trong mắt không tự chủ lộ ra si mê và dục vọng chiếm hữu, điều đó cho thấy vai diễn này không ai thích hợp hơn ngoài Triệu Đăng.

Không chỉ có hiệu ứng tốt mà còn rất chất lượng, bởi vì vai diễn Harold West buộc phải khiến cho khán giả mãnh liệt yêu thương, rồi từ tình yêu đó dẫn đến căm ghét hành vi tàn nhẫn cực đoan của y, chỉ có như vậy mới chân chính đưa khán giả vào hồn của vở kịch.

“Anh hùng đến vương đô, trà trộn vào trong cung điện của mỹ nhân, thời điểm hẳn nhìn thấy Harold West dường như không thể tin nổi người trước mặt là người đánh đây tội nghiệt.”

Từ dưới đài, dáng người kiên cường của thiếu niên đi lên, thon dài linh hoạt tràn trề sức sống, Sở Tri Dục đứng nhìn quân vương quân áo xa hoa cách đó không xa, dưới chân y là máu tươi của thiếu nữ đã chết, máu đỏ tung tóe vương trên chân trần, ngón chân hồng hồng như cánh hoa to, nom vô cùng yếu ớt.

Thật là, đẹp đến như vậy.

Khiến người khác không còn muốn sống, chỉ muốn cùng kéo y đi vào địa ngục.

“Trước mặt anh hùng, Harold West trắng trợn khoe khoang quyền thế của mình, cho hẳn thấy từng mỹ nữ trẻ tuổi bị y tàn sát.”

Bỗng Sở Tri Dục nhớ tới lúc chơi bóng, không nhận được nở nụ cười, thật muốn đem Triệu Đăng về nhà giấu đi. Lần đầu tiên nhìn thấy đã có dục vọng muốn phá hủy, suy nghĩ âm u chưa bao giờ có khiến hẳn cảm thấy sợ hãi. Cuộc đời Sở Tri Dục luôn thuận buồm xuôi gió, muốn cái gì thì có cái đó dễ như trở bàn tay nên hẳn không có hứng thú với bất kì cái gì.

Nhưng Triệu Đăng là ngoại lệ.

Vì vậy hẳn buộc phải thoát khỏi tình trạng đó. Lúc còn rất nhỏ Sở Tri Dục đã ý thức được mình có tính sở hữu mạnh hơn những người khác, ông ngoại cũng từng nói tính tình như vậy giúp hẳn ngồi được ở vị trí cao, nhưng đồng thời nó cũng mang đến rất nhiều phiền phức. Đối với thứ không thể chắc chắn chỉ có hai con đường, một là buông tay, hai là triệt để nắm giữ.

Hắn đi ra sân khấu, đối phương rất nhập tâm nên không biết.

“Kỵ sĩ phản nộ độ sức cùng để vương, trong một chiều bất ngờ ám sát Harold West.”

Mũi kiếm đâm vào giữa lưng, mạch máu vỡ tung chảy tràn, để vương mỹ mạo như thiếu nữ ngã vào lòng ngực của kỵ sĩ. Triệu Đăng cố kiềm nén xúc động lên lên lút lút chà xát chà xát, a a a dáng người của đại thiếu gia rất đẹp đó trời ơi, a a a hàng tuyến chất lượng thiệt đó trời, vậy mà lại đi đóng kịch gay.

[Giá trị thù hận: 1,5 sao.]

Cái gì, tại sao?

Tuy có sao là chuyện vui nhưng mà mẹ nó, ông có chút không hiểu nha.

Tầm mắt Sở Tri Dự xẹt qua máu giả trên cổ chân mảnh mai kia, hắc ám trong lòng điên cuồng sinh ra càng ngày càng nhiều.

“Đại bàng truyền tin thắng lợi đến khắp đất nước, nhân dân hoan hô ăn mừng, ca ngợi vị anh hùng đầy vĩ đại, mặc cho vô số người phản đối, vị tân vương như trước vẫn không đành lòng giết chết Harold West, vì để bình ổn dân tâm, tân vương giam cầm y vào tháp cao, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.”

Phòng nền sân khấu thay đổi liên tục, giữa biển hoa có một người rực rỡ chói lọi đứng đó, người còn lại thì bị vây hãm trong bóng tối vô tận, mơ hồ có thể nhìn thấy một đoạn dây xích trói buộc trên cổ chân mảnh mai, xiềng xích nặng nề lôi kéo trên mặt đất, mỗi người đều có thể thấy được ma quỷ kia dù mạnh mẽ tới đâu cũng không trốn thoát được.

Hình ảnh này như một lời tiên đoán không căn cứ, trong bóng đêm tối tăm vẫn có ánh sáng cứu rỗi.

“Trăm năm trôi qua, mọi người phát giác ra anh hùng năm đó đã biến mất, nhưng họ lại vô cùng kinh dị khi thấy Harold West vốn nên chết đi từ nhiều năm trước vẫn giữ được dung mạo như thiếu nữ, vẫn còn sống rất tốt, tay y gắt gao bầu chặt bệ cửa sổ, bước chân vì kịch liệt gãy dựa mà tạo thành vết thương sâu tới tận xương, y tựa hồ như đang chuộc lại lỗi lầm mà mình đã phạm phải, cả đời luôn cố gắng trốn thoát khỏi tù ngục, nhưng vẫn không được trời cao tha thứ.

Màn sân khấu hạ xuống, bộ phận hậu cần nhanh chóng thu gom đạo cụ. Triều Đăng nhú nhú mày, lúc này rõ ràng Phù Nguyệt nói chìa khóa xích chân để ở đây mà giờ tìm hoài vẫn chưa thấy, y đành phải xuống đài trước, vật nặng trên chân khua vào nhau ồn ào, một cảm giác rất... xấu hổ xấu hổ đó trời.

Phù Nguyệt nhìn y xuống đài kiểu đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại mỹ nữ lờm y một cái đầy phong tình vạn chủng rồi ném chìa khóa dự bị qua, Triều Đăng còn chưa chụp được thì một cái tay thon dài từ phía sau đã thò ra, ngón trỏ tùy ý vờn ra chụp lấy chìa khóa.

“Giúp cậu.”

Theo bản năng Triều Đăng định nói không cần, chợt nhớ lại bây giờ mình cần phải xác nhận quan hệ, lập tức ngoan ngoãn duỗi cẳng chân ra: “Cảm ơn nha Dự Dự ~”

Ha ha, may mà toàn bộ sân khấu được trải thảm, hên quá chân không dơ.

Sở Tri Dự không nói gì chậm rãi sờ bàn chân y, da dẻ non mềm lạnh lẽo như tơ lụa đánh thẳng vào lòng người. Triều Đăng là nam nên chân không nhỏ như phái nữ, nhưng dù vậy da thịt lại rất mềm mại, giống như chỉ cần dùng sức là có thể bóp nát. Đôi chân nói lên chủ nhân của nó được nuôi dưỡng vô cùng tốt, khi hần mở khóa dây xích xong, Sở Tri Dự như vô tình đụng phải cổ chân của Triều Đăng.

Hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên Triều Đăng không chú ý đến chút việc nhỏ này, người kia vẫn luôn mở to mắt, khuôn mặt mềm mại đầy hi vọng như mặt trời nhỏ.

“Phù Nguyệt, bọn tôi đi trước nha.”

Phù Nguyệt kiêm người chủ trì lần chịu trách nhiệm dọn dẹp làm một cái OK, sau khi thấy Triều Đăng đi cùng Sở Tri Dự, tầm mắt lướt qua bóng lưng hai người vô tình thấy được chỗ mất cá chân của Triều Đăng có một vết màu hồng rất dễ thấy, như là cánh hoa, lại như là dấu ấn.

Mấy tiết mục tiếp theo quả thực chênh lệch một trời một vực, ngoại trừ có một bài nhảy “Mỗi năm có cá” thì nhìn chung không có cái nào qua mắt được kịch của lớp A, chờ MC công bố giải nhì là bài nhảy và một bài hát xong thì lớp A đã bắt đầu ăn mừng.

“Và giải nhất thuộc về lớp 12A, [Ám sát Harold West]!”

“Yeah!”

“Cảm ơn hoa khôi của lớp, cảm ơn thiên tài của lớp, nhan sắc đã cứu rỗi chúng ta!”

“Đúng đúng đúng.” Bạn học vỗ một cái sau gáy Triều Đăng: “Hoa khôi đứng cùng thiên tài, đẹp nỗ banh mẹ cái trái đất.”

“Được rồi.” Triều Đăng cũng không biết xấu hổ, đu bám nguyên con lên người Sở Tri Dự: “Dự Dự, tôi yêu cậu nha.”

Sở Tri Dự không đẩy ra cũng không nhúc nhích, mặc y ôm ấp.

“Á á á! Hot quá hot quá!”

“Sở thiếu nè, là đàn ông thì hôn một cái đi!”

Cả bọn nhìn chằm chằm Sở Tri Dự, hắn nâng cằm Triều Đăng, có chút hạ lưu vỗ vỗ mặt y, học sinh lớp A từ trước tới giờ chưa lần nào thấy được cảnh tượng như vậy gào khóc thảm thiết, mãi đến khi giáo viên chủ nhiệm ra mặt mới dẹp được cái đám lộn xộn này. “Ồ đúng rồi, 3000 đồng làm gì bây giờ?”

“Kéo nguyên lớp vô quán net, Sở thiếu đi chung Triều Đăng, bọn này đi với đám con gái.”

“Mơ đi.” Phù Nguyệt mặc lễ phục đi từ sân khấu xuống, cái khe trước ngực không sâu không cạn làm một đám nam sinh sững sờ nhìn ngắm: “Xài kiểu gì? Tháng sau đi nhậu rồi đặt rạp coi phim.”

Nhan sắc quyết định tất cả, từ trước tới giờ Triều Đăng luôn là fan trung thành của Phù Nguyệt: “Đồng ý.”

“Không ý kiến.”

“Nhậu nhậu nhậu! Coi phim!”

“Vây quyết định đi ăn rồi coi phim nha.” Phù Nguyệt tìm tới chỗ mà bọn con trai hay tụ tập: “Tháng sau mới có điểm? Vây rảnh cả tháng rồi.”

Thời gian vội vàng lướt qua, xuân qua hè tới, hoàng hôn bị kéo dài vô tận, mãi đến khi tan học, tà dương đã bao trùm cả vùng trời rộng lớn. Đa số bạn nữ đều về nhà thay đồ rồi mới tới tập hợp. Địa điểm mà Phù Nguyệt chọn là cửa hàng đồ nướng Hàn Quốc, bàn ghế rộng rãi đủ chỗ cho tất cả. Đồ ăn vẫn chưa nướng chín mà đã có vài tên con trai đi lấy rượu hút thuốc, thời điểm Sở Tri Dục tới liền thấy Triều Đăng hỏi xin người khác thuốc.

“Hút không?”

Triều Đăng cười cười với hắn, xuyên qua làn khói mờ ảo, nụ cười kia càng thêm diễm lệ ám muội.

Sở Tri Dục cảm giác trái tim mình có chút loạn nhịp, hắn tiếp nhận điều thuốc từ tay Triều Đăng, vừa định mướn bật lửa đã thấy y lấy điều thuốc từ miệng mình đưa xuống châm cho hắn, tàn thuốc ma sát, lửa đỏ bùng lên, vô tình hắn thấy được lệ chí nhat màu trên mắt trái Triều Đăng, ngày thường không thấy, chỉ khi y cúi đầu mới có thể nhìn tới.

(1) Lệ chí: nốt ruồi giống như giọt nước mắt.

Đồ ăn chín hơn phân nửa, Phù Nguyệt kiên nhẫn nướng đồ ăn dùm bọn họ, Triều Đăng chờ Sở Tri Dục ngồi xuống hồi lâu mới phát hiện hình như đối phương không ăn.

“Cậu không đói hả?”

“Đói chứ.”

“Vây sao....?”

“Lưỡi cậu ta là lưỡi mèo.” Bạn học thường chơi bóng với Sở Tri Dục cười nói: “Ăn đồ nóng sẽ khó chịu, đợi nguội chút mới ăn được.”

[Hệ thống thông ~]

[Xi]

Ê ông phắc mi nha, thái độ gì vậy.

[Dây thần kinh của lưỡi mèo vô cùng nhạy cảm, bị nóng sẽ dễ bị sưng, thối rữa.] Hệ thống dừng một chút: [Cậu có cơ hội giả vờ đáng yêu rồi kìa.]

[Vốn dĩ ông đây đáng yêu hơn mi 100000 lần nhá.]

Lúc nhỏ, lưỡi dễ bị nóng phỏng nhưng hắn vẫn không biết mình khác với mọi người, trong khi một đám ăn xong chạy ra ngoài chơi thì hắn vẫn còn ngồi ăn nên cha mẹ cứ tưởng hắn cô ý ăn chậm. Người ta cũng nói người có đầu lưỡi mèo thông thường đều rất nhạy cảm và đa nghi.

“Tôi biết rồi.” Triều Đăng nghiêm túc gật đầu, cầm đũa gõ gõ mấy món mình ăn được lần không ăn được để qua đĩa khác, khoảng vài phút sau, y đẩy cái đĩa sang phía Sở Tri Dục. “Nè.”

Cặp mắt đen như đêm tối lấp lóe một chút, Sở Tri Dục thấy người kia cười nói: “Tôi ăn hơi nhanh, cậu ăn chậm lại thì tôi cũng ăn chậm lại, ăn xong chúng ta uống rượu.”

[Giá trị yêu thương: 3 sao, chúc mừng bé dễ thương.]

[...]

Không cần Sở Tri Dục tìm thì bạn bè trong lớp cũng luân phiên chạy lại rót rượu, có một số người còn bày đặt ra vẻ mời thuốc lá rồi mới mời rượu. Đến cả bạn gái Phù Nguyệt luôn luôn xinh đẹp dịu dàng cũng đập nát hình tượng, trực tiếp quăng chai bia qua, lắc lắc điện thoại di động với Triều Đăng, trên màn hình là hai thiếu niên xinh đẹp tụ lại xin lửa, khói thuốc lượn lờ, hình ảnh kiều diễm mà đồi mỵ.

(2) Đồi mỵ: Vẻ đẹp đồi bại.

Chuyện riêng tư vậy mà bị chụp trộm.

Nhưng mà chụp rất đẹp nha!!

“Cậu uống nhanh lên, ảnh nè, uống chậm, tôi...”

Đôi mắt xinh đẹp híh híh, nhìn thẳng về phía Sở Trì Dự đầy khiêu khích. Thật ra cô đã có chút say rồi, nếu không cũng không đùa kiểu này, bạn bè ồn ào bu lại, Sở Trì Dự trầm mặc khui một chai khác trên bàn, trên tay Phù Nguyệt cầm chỉ có nửa chai rượu, cô vừa định đưa chai này cho Sở Trì Dự liền thấy hấn lắc đầu ra hiệu một cái, không cần.

Kết quả không cần nói cũng biết, Dự ca ca đệ nhất thiên hạ.

Lấy được tấm ảnh, Sở Trì Dự tiện tay lưu vào album, Phù Nguyệt lao vào lồng ngực Triều Đăng: “Đăng ơi!”

“Nguyệt ơi!”

“Loại đàn ông kiểu này không được rồi, chưa vào cửa đã có ảnh uy hiếp cậu, khẳng định sau này bá đạo chết luôn.” Phù Nguyệt vô cùng đau đớn: “Nhà hấn quyền cao chức trọng như vậy, cậu muốn trốn cũng không ai dám chứa đâu.”

“...”

Ngắm lại thấy rất kích thích đó nha.

Đặc biệt là bây giờ nhìn thấy bộ dáng Sở Trì Dự lãnh cảm như vậy càng kích thích hơn thì phải làm sao bây giờ.

Xem phim là xem ở rạp chiếu tư nhân, bên rạp chứa chỗ cho bọn họ phòng lớn nhất đủ chứa năm mươi người, rạp mua bản quyền rất nhiều phim của các quốc gia khác nhau, bọn họ chọn được hai phim trong nước, cuối cùng chọn 《 Narnia truyền kỳ I 》. Trên màn hình hiện lên nữ diễn viên xinh đẹp có chút tương tự Triều Đăng với hàng lông mi dày đậm, không hiểu sao trong đầu Sở Trì Dự lại nhớ lại hình ảnh mỹ nhân mặc trang phục quốc vương, đáng thương chết trong ngục tù.

“Tôi đi vệ sinh.”

Triều Đăng ừ một tiếng, cảm thấy âm thanh của Sở Trì Dự trầm hơn bình thường rất nhiều, giống như đang cố đè nén điều gì đó.

Ánh đèn vàng mờ lung chiếu sáng, nhà vệ sinh đầy yên tĩnh, thiếu niên anh tuấn tóc đen mắt đen chân chò chốc lát, cuối cùng cũng mở bức ảnh trong điện thoại di động ra.

Tay hấn zoom bức ảnh lên, tầm mắt tập trung vào gương mặt đào hoa rực rỡ, đôi mắt của người kia hơi rũ xuống, đẹp như địa ngục. Hấn hồi tưởng lại giọt lệ chỉ kia, chỉ cần hơi dùng sức là có thể để lại vết hồng trên da thịt, này mắt cá chân tinh tế, này đôi chân thon dài thẳng tắp, này bờ mông trắng trẻo, này vòng eo dẻo dai,..... Hấn tưởng tượng ra gương mặt người kia đầy xuân tình, đôi môi mềm mại bị mình cắn vật, dục vọng trong tay hấn cũng càng ngày càng lớn.

“... Triều Đăng Huh...”

Rốt cuộc vẫn nhịn không được, thiếu niên trầm thấp kêu tên y.

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

[Ồ, á, nhưng mà tại sao?]

Hệ thống dùng hành động thực tế đây bi ỏi nói cho y biết, âm thanh ưu mỹ xa hoa mà đầy trào phúng.

[Bởi vì cậu đáng yêu.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Người Đẹp Trong Tủ 5

Edit: Hyukie Lee

Khi ra khỏi rạp chiếu phim đã là rạng sáng, ở đầu đường thừa thớt tụ tập một đám học sinh, tùm năm tùm ba chen nhau mà đi, líu ríu bàn luận về bộ phim hồi này. Triều Đăng nhủ nhủ mảy, lúc thường y rất ít khi ra ngoài vào ban đêm, tuy từ rạp chiếu phim về nhà không xa nhưng trên đường gặp phải cái gì thì ai mà biết được.

“Đi cùng?”

Triều Đăng ngăn người, sau đó lập tức xoay qua nhẹ nhàng nói: “Tốt quá.”

“Đi bộ hay đi xe?”

“Đi bộ.” Triều Đăng lui về sau hai bước sóng vai cùng hắn: “Từ đây tới đó cũng xa.”

Từ đây tới đó cũng xa đồng nghĩa với việc bọn họ đi chung càng lâu. Có vẻ như Sở Tri Dục cũng quen thói hay đùa giỡn lấy lòng của y, lấy điện thoại ấn xong liền đi ra cổng.

Cứ đi vài bước là có vài người tạm biệt hai bọn họ, rất nhiều người tỏ ý muốn cùng y về nhà, Triều Đăng chỉ cười cười từ chối. Đợi đến khi không còn ai, Triều Đăng khoát tay lên vai Sở Tri Dục, lười biếng dựa vào người hắn. Sở Tri Dục để y dựa hơn nửa con phố, mắt thấy đã gần tới nhà, Triều Đăng buông đôi phương ra, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm thiếu niên cách mình nửa mét: “Tới đây được rồi, cảm ơn, có điều... Cậu về bằng cái gì?”

Sở Tri Dục không nói không rằng liếc y một cái.

“Hay là kêu xe đi, tôi chờ xe tới với cậu.”

“Không cần.” Vừa lúc điện thoại phát sáng, Sở Tri Dục ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, nghiêng đầu nói: “Hồi này có kêu taxi rồi.”

“À được rồi.” Triều Đăng neho mắt lại, ngữ khí tùy ý: “Muốn nghe tỏ tình không?”

“...”

“Thôi.” Người kia thoáng buồn bực đá đá mặt đường, lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn chỉ còn lại ý cười: “Tôi đi đây, mai gặp.”

“Ừ.”

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, thiếu niên nghiêng mặt nhìn kĩ bóng lưng đối phương, đợi khi người nọ biến mất sau chỗ ngoặt mới từ từ thu tầm mắt lại.

Gió nam ấm áp thổi vào phòng, cuốn theo cánh hoa lẫn lá cây bay về phương xa, hè đã gần đến, học sinh trong trường đều trong tư thế sẵn sàng đối mặt. Chỉ còn hai tháng cuối cùng để ôn thi, Triều Đăng làm bộ nỗ lực cố gắng, không thềm đi chơi lêu lổng nữa, dốc hết toàn lực vào giấc mộng đại học giả tạo, số lần chủ động tìm Sở Tri Dục nói chuyện cũng ít đi.

[Mặc kệ luôn rồi à?]

[Cứ thờ ơ lạnh nhạt với hắn một lúc rồi mới quay lại cuồng nhiệt.] Triều Đăng một bên máy móc viết công thức, một bên để hồn lên mây, hiếm thấy khi nào mà cãi nhau với hệ thống: [Ông đây tính sai bao giờ chưa, ông là cao thủ tình trường đó.]

[Thời gian không còn nhiều lắm.]

[Ê, hơi sợ đó.]

[Là phải nên sợ.] Hệ thống lộ ra ý niệm cười nhạo không dễ phát hiện: [Quên nói cho cậu, nếu như không rời đi trước khi mảnh vỡ này sụp đổ, cậu cũng mất đi sinh mệnh.]

[... Hử?]

[Hồn phi phách tán.]

[... Hử hử hử?]

[Nếu là cao thủ tình trường, cậu còn cơ hội.]

[...]

Cao thủ tình trường muốn tét đất nì, đồ mắt dạy.

Cây bút trên tay vạch một cái không cẩn thận làm rách tờ giấy nháp, Sở Tri Dục nghe động tĩnh quay qua thấy Triều Đăng đang cười cười mà thật ra là đang suy nghĩ nên làm cách nào để ngược đối phương.

Tính toán dài dòng làm chi, lăn giường một giấc là xong.

... A không không, không được sa đà.

Kì thi cuối cấp đã gần đến, tụi học sinh lè mà lè mề thu dọn sách vở. Sở Tri Dục ngẩng đầu vừa vận nhìn thấy Triều Đăng đang giúp Phù Nguyệt dẹp bàn học. Nam sinh cao gầy đứng trò chuyện với nữ sinh, hình ảnh đẹp đến không chân thực. Sau khi chuyển bàn ghế xong, Triều Đăng thấy Phù Nguyệt ôm

một đồng sách giáo khoa liền đưa dài đặt lên thêm mấy cuốn nữa, Phù Nguyệt bởi vậy mà hơi khom lưng xuống mới xách nổi, cười mắng y vài câu.

[Giá trị thù hận: 1 sao.]

Triều Đăng quay đầu thấy cặp mắt vắng lặng như đầm sâu hơi nheo lại, tầm mắt chăm chú, thấy y nhìn qua Sở Trì Dự dòi tầm mắt, khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

Bộ dáng ấy rất có tính sát thương, phê hồn đoạt phách, thần sắc nhạc nhéo lại quấy rối kinh người, khiến người khác hận không thể trối buộc lại.

Ngày thi xong cũng là ngày sinh nhật mười tám tuổi của Sở Trì Dự, ngày ngày trôi qua cũng thời gian gần đến rồi. Tụi học sinh được mời coi đây là dịp vui chơi cuối cùng trước khi tận thế. Mẹ của Sở Trì Dự cũng chiều hần không bỏ không bên, muốn đón hần về thủ đô làm tiệc, còn ba tháng nữa mới tới sinh nhật mà thiệp mời đều chuẩn bị xong xuôi, theo kiểu mẫu của Trung Quốc, chất liệu mộc mạc mà vô cùng sang quý.

Chỉ riêng điểm này thôi đã nhìn ra được nhà hần quyền thế sâu dày tới mức nào, thông thường thiệp mời chính trị thường không phô trương quá mức, nhưng cô tình bên nhà mẹ hần đòi đòi kinh doanh, gia tộc trụ cột nổi danh từ trăm năm trước, hưởng hờ bên ông nội cũng là chân chính quyền cao chức trọng, trắng trợn tiêu xài như thế cũng không ai dám nói lung tung, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có Sở gia thế hệ này mới dám làm như thế.

Mẹ hần đã mời xong hết mấy nhân vật tai to mặt bự ở thủ đô, những công tử ham chơi đùa ít nhiều cũng mời tới, cha hần còn mời luôn cả giới kinh doanh, giới chính trị, toàn những vị máu mặt. Nhưng cách xa ngàn dặm Sở Trì Dự lại gọi một cú điện thoại từ chối thẳng thừng buổi tiệc sinh nhật chấn động bốn phương ấy.

Con trai chuẩn bị chiến tranh đòi thi đại học, làm mẹ cũng phí hết tâm tư vì tiền đồ của hần. Sau khi lưu luyến không rời cúp điện thoại, mẹ Sở Trì Dự lập tức chuyển qua tài khoản cho hần một đồng số 0, dặn hần có thời gian cứ việc vui chơi với bạn bè.

“Đăng Đăng, sinh nhật Sở thiếu ông đi không?”

Triều Đăng ôn nhu vỗ vỗ đầu Phù Nguyệt: “Bà đoán đi.”

Phù Nguyệt bỏ tay y xuống: “Không biết.”

Không đợi y mở miệng, Phù Nguyệt lại nói: “Hai người gì mà phức tạp quá, lúc trước vui vẻ tới mức hận không thể lăn giường mà giờ lại lạnh lạnh lùng lùng, mà nói đi nói lại, hần có mời ông không?”

“Ừ.”

“Vậy ông có tặng quà gì không?”

“Không biết, thấy hần chả thiếu cái gì.”

“Quá tốt rồi.” Mỹ nữ chân dài ngực bự nhoén miệng cười vô cùng xinh đẹp: “Nếu ông không biết tặng cái gì thì để tôi lo dùm cho.”

Cảm ơn nha! Bà chẳng những đẹp ở ngoài mà tâm hồn cũng đẹp nữa!

Triều Đăng sáng khoái gật đầu: “Được, thành công mời bà uống rượu.”

“...”

Không thể nào ngờ tới, Phù Nguyệt nói được làm được. Tới bữa sinh nhật Sở Trì Dự liên tục uy hiếp Triều Đăng bán manh, thậm chí còn đe dọa nhốt y vào trong hộp quà nhưng bị Triều Đăng liều mạng từ chối. Cứ tưởng đại thiếu gia thiết đãi ở chỗ nào cao cấp sang chảnh lắm, kết quả là hần lôi kéo tất cả mọi người đi ăn lẩu. Có mấy anh em từ thủ đô chạy xuống, thân nhất phải kể đến Trịnh Thiếu Chu khoảng hai mươi, gốc gác là từ thành phố E, sau này đi làm ăn cùng cha khắp nơi, gặp qua rất nhiều loại người nên tâm tính cũng trở nên tàn nhẫn lạnh lùng. Lúc hần thấy Triều Đăng, con người lấp lóe tia đục vọng muốn cướp đoạt.

Sở Trì Dự hiểu rõ hần hơi nghiêng đầu, hần biết người bạn này trước giờ không kiêng nể ai dù nam dù nữ. Hiện lành ra sao, chơi tốt đến mức nào đi nữa mà không phải người quen thì Trịnh Thiếu Chu cũng không quan tâm. Nhưng đối với anh em mà hần đã thừa nhận thì lại tốt đến mức có thể đặt cược cả tính mạng, chỉ cần Trịnh Thiếu Chu không chạm đến người nọ, Sở Trì Dự cũng không quan tâm đối phương ăn hại thế giới ra sao.

“Thiếu Chu.”

Âm thanh thanh đậm, ánh mắt lại mạnh mẽ cao cao tại thượng. Trịnh Thiếu Chu chơi với hần từ nhỏ tới lớn nhận ra hàm ý của hần, đặc biệt là khi nhìn thấy tầm mắt Sở Trì Dự dừng lại bên người ngồi cạnh hần, Trịnh Thiếu Chu bày phần kinh ngạc ba phần hiểu rõ nhủ mảy.

Tiểu tử này rốt cuộc yêu rồi.

Đã như vậy, bắt kẻ hần muốn đem người nọ lăn giường tới mức nào, đã là người của Sở Trì Dự thì đánh chết cũng không chơi kiểu đó.

“Sinh nhật vui vẻ, Dự Dự.” Triều Đăng kéo ghế dựa: “Đến mà không có quà có sao không?”

“Cậu đến là được rồi.”

Hắn gật đầu.

“Phụt — “

Nam sinh tuần tú đang uống nước bên cạnh Sở Tri Dự nhìn không được phun ra ngoài, sặc tới mức đỏ bừng cả mặt. Triều Đăng nghi hoặc nhìn hắn, dưới gầm bàn Sở Tri Dự đá chân Trịnh Thiếu Chu một cái, kêu hắn nuốt lại mấy lời linh tinh sắp nói ra.

“... Không, không có chuyện gì.” Trịnh Thiếu Chu nén đau và xúc động muốn cười to: “Vô ý vô ý thôi, bạn học này, cậu tên gì?”

“Triều Đăng.”

“A ha ha tên rất hay, êm tai.”

“À cảm ơn, cậu tên gì?”

“Trịnh Thiếu Chu.”

Nam sinh trả lời, ánh mắt vô cùng tiếc nuối liếc nhìn y.

Rất hợp khẩu vị đó, lớn lên gieo vạ kiểu này, tính cách kiểu này, Sở Tri Dự sướng dữ vậy trời.

Cơm nước xong xuôi liền đi KTV bar tầng hai, đặt sẵn bảy phòng sát nhau có thể chứa tới bảy mươi, tám mươi người, như vậy chia ra một phòng năm, sáu người ngồi dư sức ca hát, tụ tập theo nhóm cũng dễ. Triều Đăng, Sở Tri Dự, Trịnh Thiếu Chu và hai bạn học khác cùng chung một phòng. Bọn họ chơi trò đồ xúc xúc uống rượu, mới chơi không bao lâu thì bên ngoài có hai nữ sinh đẩy cửa tiến vào gian phòng của bọn họ.

Đó là một cô gái rất đẹp, vóc người cực chuẩn, chân dài đi bốt, da trắng như tuyết, tóc như thác nước chảy xuôi, ngũ quan tinh xảo đầy quyến rũ. Cô gái mặc quần trắng cầm một bó hoa màu tím trên tay, Trịnh Thiếu Chu phản ứng đầu tiên, vỗ tay cái bốp, cô gái phía sau cười nói: “Cậu ấy có chuyện muốn nói với Sở thiếu đã lâu rồi, hôm nay gom hết can đảm lại đây đó.”

“À ờ, tôi... tôi yêu cậu!” Có vẻ như nữ sinh có chút căng thẳng, khó khăn lên tiếng nhưng về mặt lại vô cùng nghiêm túc: “Như vậy là rất đột ngột, có thể cậu không có ấn tượng gì với tôi, thế nhưng... Trước khi tốt nghiệp tôi hy vọng cậu sẽ biết được điều này, mỗi lần cậu chơi bóng rổ tôi đều xem, tôi, tôi... Rất thích cậu...”

[Đâm đâm đâm đau đau đau đau đau đau đau —]

[Nói tiếng người.]

[Ông cảm thấy cô bé này có chút đáng yêu.] Âm thanh của Triều Đăng đầy đau xót: [Ông chỉ hỏi một chuyện, Dự ca ca là trai thẳng thiệt không?]

[Chắc vậy.]

[!]

Hệ thống nhắc nhở đầy ác ý: [Hôn phi phách tán.]

Triều Đăng chấp nhận hiện thực, nghĩ tới hệ thống đã trói buộc linh hồn của y: [Chia tay đi.]

[...]

“Xin lỗi.”

Sở Tri Dự lắc đầu rồi không nói thêm câu nào, cô gái thấy vậy tí ta tí tách rút nước mắt ôm hoa chạy ra, cô gái đi cùng thấy vậy gãi gãi đầu, không biết làm sao rời khỏi phòng.

Sau một hồi lúng túng, bầu không khí liền khôi phục như lúc đầu. Có điện thoại gọi tới, bài “Chết rồi cũng phải yêu” rỗng muốn bẻ loa, Triều Đăng đẩy cửa ra ngoài nghe, không ngoài ý muốn là nhà đất giục y mau đóng tiền, Triều Đăng cúp điện thoại muốn đi về lại thấy có người từ trong đi ra.

Trịnh Thiếu Chu nở nụ cười với y, thái độ ám muội: “Bạn học, nghe nói quan hệ giữa cậu và Sở thiếu của chúng ta không được bình thường cho lắm?”

Sở Tri Dự sẽ không nói chuyện của mình cho người khác, vậy khả năng lớn nhất chính là người này nghe được mấy lời bóng gió rồi đến đây gheo chọc.

“Là tôi tự biết.” Trịnh Thiếu Chu thấy biểu tình của y, lấy thuốc lá trong tay dụi vào tường, thấy xuống đất rồi dẫm lên: “Hắn có dục vọng chiếm hữu quá mạnh, quá ích kỷ, nếu như không có người chủ động lấy lòng thì hắn sẽ không tiến tới, hắn là loại người sau khi xác định đối phương thì mới bắt đầu tiếp cận, cậu đã biết chưa?”

Triều Đăng há há miệng, Trịnh Thiếu Chu ra hiệu y đừng nói chuyện: “Tôi không phản đối chuyện của mấy người, thật, bây giờ hắn nguyện ý tiếp nhận

cậu thì thành công chỉ là chuyện sớm hay muộn, có điều để tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

Trịnh Thiếu Chu kể là câu chuyện của hắn và Sở Tri Dục lúc còn bé. Khi đó bọn họ cùng một đứa bé họ Quyền chơi với nhau rất thân, trong nhà Sở Tri Dục có nuôi một con sói, xác định 100% là sói nhưng khi có người ngoài thì kêu là chó, do anh hai hắn làm nhiệm vụ bảo vệ động vật quốc gia mang về. Đứa bé họ Quyền vô ý phát hiện sau đó uy hiếp Sở Tri Dục cho nó mượn nuôi con sói một tuần, bằng không sẽ đi tố cáo, khiến hắn mất đi vật nuôi thân cận mãi mãi.

“Bây giờ ngẫm lại thấy nó cũng không làm được gì, cứ coi như nó đi tố giác thì Sở gia cũng có thể thoải mái đẹp xuống.” Trịnh Thiếu Chu nhếch miệng: “Cậu đoán xem, lúc đó Dục Dục thân yêu đã làm gì?”

Triều Đăng trực tiếp ăn cắp bản quyền ngôn ngữ của Phù Nguyệt: “Không biết.”

Trịnh Thiếu Chu trầm mặc chốc lát rồi ác ý cười rộ lên, đôi mắt sáng quắc như đèn pha: “Hắn lấy súng, không hề do dự bắn vào đùi phải thẳng nhóc kia, súng nhà hắn đều là súng thật, cũng không biết hắn học mở chốt an toàn từ lúc nào, hơn nữa Dục Dục thân yêu của chúng ta còn không cho tôi đi gọi người khác.”

“Sau đó?”

“Người muốn sủng vật của hắn thành người què, còn bị đập thêm một trận, tôi và hắn nhất trí tìm lý do vứt nó đến trước cửa gia trưởng, sống chết mặc bay.”

“Cậu là muốn kêu tôi tránh xa hắn ra?”

Triều Đăng thăm dò hỏi ngược lại.

“Không, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng chạy trốn.” Trịnh Thiếu Chu không kiêng dè nhìn chằm chằm Triều Đăng, dục vọng xẹt qua trên khóe mắt: “Nếu chọc phải người như vậy, kết quả sẽ rất thảm đó.”

Đã gần nửa đêm, sao lung linh tỏa sáng, mọi người không còn sức để hù hét nữa, có mấy người lục tục về nhà, trước khi ra cửa Triều Đăng gặp lại cô gái lúc nãy tỏ tình với Sở Tri Dục, đi chung một đám thiếu niên ăn mặc sành điệu. Cảm giác có ai nhìn, đuôi mắt lướt qua liền thấy Triều Đăng, cô gái dừng lại.

Triều Đăng đi về phía cô gái, cười cười, diễm sắc xinh đẹp lan tràn bức người, khi y có ý định muốn hấp dẫn người khác, năng lực không chế sẽ xuống tới mức thấp nhất. Đúng như dự đoán, về mặt cô gái trở nên si mê, Triều Đăng đến gần cô, hô hấp hai người chậm rãi quấn quít.

“Có thể nói vài câu không?”

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

Nhận ra người phía sau đã dừng lại, ý cười trên mặt Triều Đăng ngày càng sâu.

“Cậu tên gì?”

“... Đường ... Xuyên Lam”

“Được, nhớ rồi.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

“Cậu rất dễ thương, lớn lên không tồi.” Triều Đăng chuyển đề tài: “Như vậy, sau này đừng lại gần Sở Tri Dục nữa có được không?”

Vốn dĩ cô gái đang hưng phấn lại mở to hai mắt: “... Hà?”

“Bởi vì tôi cũng thích hắn.” Con người Triều Đăng cong cong, nụ cười ngây thơ nhuộm đầy mùi vị câu người, gương mặt diễm lệ như bước ra từ trong tranh: “Người tôi xem trọng lại đột nhiên xuất hiện kẻ thứ ba, tôi sẽ không chấp nhận được, Xuyên Lam, đồng ý với tôi được không?”

“... Không muốn ... Không muốn, không được!!” Đường Xuyên Lam điên cuồng lắc đầu: “Nếu cậu cũng vậy thì đừng thích hắn nữa, tôi... Tôi không cho phép cậu thích hắn!”

Nói xong lời cuối cùng, tôi nhắm mắt đặt trong mắt cô như hóa thành thực thể.

[Giá trị thù hận: 3 sao.]

Triều Đăng đứng lặng một chỗ không hề né tránh, đúng như dự đoán, thời điểm cô ta sắp đánh về hướng này liền có người kéo y vào lồng ngực phía sau.

Trên chóp mũi lượn lờ mùi hương sạch sẽ chỉ thuộc về người kia, bàn tay trắng nõn thon dài đặt bên eo, cô gái đối diện sợ hãi ngừng lại, run rẩy nghe thấy giọng nói trầm thấp của Sở Tri Dục.

“Ngừng ở đây.” Hần lạnh lùng nhìn cô gái: “Cô đi đi.”

Rạng sáng, cả con đường yên tĩnh không có một tiếng động, tình cờ có thể thấy đôi tình nhân bước chậm, vài đám người trẻ tuổi tụ tập hai ba mới đi ra từ chỗ vui chơi giải trí. Ở thành phố này mặt trăng vĩnh viễn ở hướng tây, nương theo ánh đèn đường vàng nhạt, tô lên thời gian về âm đạm lúc nửa đêm.

Như lần trước, Sở Trì Dữ đưa Triều Đăng về nhà, y đùa giỡn nói chỗ đó không thích hợp để đưa quà sinh nhật. Con đường nhanh chóng kết thúc, theo đó giọng nói vốn thoải mái vui tươi lại trở nên nghiêm túc.

“Dữ Dữ.”

“...?”

“Cậu cũng nhìn thấy đó.” Triều Đăng ngẩng đầu nhìn vào thiếu niên cao hơn mình mấy cm, y và Sở Trì Dữ đều rất cao, đứng trong đám người rất dễ nhận ra, tay chân thon dài, gọn gàng đẹp đẽ như cổ thụ: “Cô gái kia... Vốn là muốn tỏ tình với cậu nhưng không hiểu tại sao lại thành như vậy.” Giống như có cái gì đó phiền não, Triều Đăng sờ sờ mũi: “Rất kì quái phải không?”

Sở Trì Dữ im lặng không lên tiếng, Triều Đăng tiếp tục nói: “Nhưng tôi sẽ không thay đổi đâu, bởi vì sẽ không có người nào như tôi hết, chỉ gặp một lần cũng được người thích, về điểm này tôi rất có tự tin đó.”

Y và Sở Trì Dữ bốn mắt nhìn nhau, con mắt Triều Đăng lóe lóe: “Vậy nên, thật sự cậu không suy nghĩ lại sao? Trước đây tôi cảm thấy sẽ không muốn ở cùng với ai, thế nhưng tôi phát hiện, trong đám đông tôi vẫn nhìn đến cậu đầu tiên, chuyện như vậy có vẻ không tốt lắm.”

“Giống như vì cậu mà tôi mới tới đây.” Gương mặt y xao xuyến điểm lệ, độ cong nơi khóe môi khẽ nhếch đoạt hồn cướp phách người khác, Triều Đăng sáng khoái cười một cái thật to: “Cứ coi là như vậy đi.”

“— Vì cậu nên tôi mới tới thế giới này, nên trong cả thế giới, tôi thích cậu nhất.”

Y vừa dứt lời, thiếu niên đối diện đã nhắm mắt lại, kêu tên y như than thở.

“Triều Đăng...”

Thân thể kim nén, đôi đồng mâu chìm vào bóng đêm vô tận đã không thể che lấp được dục vọng chiếm hữu khiến người sờn tóc gáy, khớp xương tay nắm cầm y nổi lên vô cùng rõ ràng, Sở Trì Dữ hôn lên đuôi mắt y một cái.

“Thật là không ngoan, em cố tình trối buộc tôi trước khi tốt nghiệp.” Sở Trì Dữ tăng thêm lực tay, đau đớn buộc Triều Đăng phải hé mắt: “Thấy em nỗ lực như vậy nên định chờ một chút, không nghĩ tới em lại gấp gáp đến thế.”

“Tôi... A...!”

Đầu lưỡi luồn vào đôi môi hé mở, tình sắc nhẫn nại mà liếm láp, thiếu niên hôn như mang theo sức mạnh hủy diệt bẻ gãy cảnh khô đầy tính xâm lược, giá trị thù hận dường như chỉ là độc dược phụ gia. Dù chỉ là hôn môi nhưng nương theo động tác đối phương, từ lưỡi lướt qua cảm lam cả người Triều Đăng ngứa ngáy, khoái cảm cường liệt tới mức sắp hỏng mất rồi.

Sáng khoái, sáng khoái muốn hôn mê luôn.

Mọi nó, kiểu này thì về sau còn có thể trò chuyện đêm khuya được nữa không đây, cứ để đại thiếu gia tùy tiện là muốn khóc rồi, đã làm là không ngừng được.

Ầy kệ xác nó, thoải mái trước rồi tính sau.

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

Cảm giác thấy người dựa vào ngực mình tay chân không được tự nhiên co rúm lại, hần cúi đầu phát hiện gương mặt Triều Đăng động nhân xuân sắc y như trong tưởng tượng, bản năng cường thế của đàn ông phát ra từ tận xương tủy làm hần không nhận được căn cứ môi dưới của Triều Đăng đầy ác ý, không ngoài ý muốn mỹ nhân trong lòng ngực run lên, về mặt loạn ý tình mê và một bộ phận nào đó bị chà xát nổi lên phản ứng khiến Sở Trì Dữ vừa kinh ngạc vừa vui vẻ cong cong cánh môi.

Rất mãn cảm

Vén vén chỉ là hôn môi mà có thể làm cho đối phương động tình tới mức này, nếu đề y xuống giường liên tục xâm phạm thì sẽ có mỹ diệu cảm thụ tới mức nào.

“Thật ngốc...”

“.... Cái gì?”

Triều Đăng mê mẩn liếc mắt nhìn hần.

Rõ ràng đã cho em cơ hội.

Hối hận hay chưa, chán ghét tôi hay chưa?

Nghĩ đến khoản nợ đào hoa trên lưng đối phương, mỗi lần cười là mỗi lần từ chối người khác. Một lần nữa Sở Tri Dự lại chạm lên đôi môi mềm mại, cánh tay không an phận luồn vào vạt áo xoa xoa da dẻ trắng nõn tinh tế. Phía xa có mấy người trẻ tuổi chứng kiến một màn hương diễm, kích thích không ngừng huyết sáo.

Con người luôn thích tự do, có thể sự tự do của em làm tôi thống khổ nhưng em đã nói ra câu nói kia thì dù tôi có tước đoạt quyền lợi này, em cũng phải ngoan ngoãn.

Làm giao dịch nhé, tôi sẽ dốc hết toàn lực đối với em thật tốt thật tốt.

Thay thế cho thứ mà em được hưởng từ nhỏ đến giờ, muôn vàn sủng ái.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người Đẹp Trong Tủ 6

Edit: Hyukie Lee

“Reng reng reng reng — “

Tiếng chuông vang lên, đây đã là lần nộp bài thi cuối cùng sau ba năm phấn đấu ròng rã. Học sinh lục tục rời khỏi, tiếng trò chuyện râm ran trở nên ồn ào, có người hét lên thật to giải tỏa bao bức bối trong lòng, tiếng hoan hô vui vẻ kéo dài không dứt.

Triều Đăng vừa mới bước ra khỏi hành lang liền có một người chạy lại nắm tay nắm chân tha thiết xin số điện thoại. Triều Đăng cúi đầu đi về phía trước, đối phương vẫn không từ bỏ, y còn chưa hết kiên nhẫn muốn đập người thì Sở Tri Dự đi tới tìm Triều Đăng thấy được, vỗ vỗ bả vai của đối phương, không nói hai lời một quyền bay tới.

Mịa nó cho xin đi anh hai, chỗ này là trường học đó.

Thế nhưng loại cảm giác trắng trợn không kiêng dè này.... Sở tổng là nhất.

“Cảm ơn, Dự Dự.”

Triều Đăng cười híp mắt vò loạn tóc thiếu niên, nhìn tóc mình bị người ta làm rối tung rối mù, trong lòng thiếu niên khê động.

Quả nhiên rất đẹp trai.

Chỉ là một mảnh vụn mà đã xuất chúng kiểu này, vậy linh hồn đầy đủ hẳn là đẹp tới kinh tâm động phách đi.

Dù phải làm nhiệm vụ nhưng ngắm mỹ nhân thì vẫn phải ngắm, hi hi hi hi.

“Thì được không?”

“Ừ, tôi cảm thấy, khả năng rớt đại học D hay đại học L là rất lớn, điểm cao lắm.” Triều Đăng cười cười: “Thật ra không học chung trường cũng đâu có sao.”

“Chứ không phải cậu nói là sẽ đậu à.”

Triều Đăng hồ hững hờ mắt, độ cong khỏe môi trực tiếp câu luôn tim đối phương. Tầm mắt Sở Tri Dự tối sầm, rất muốn nắm tay y tuyên bố trước mặt công chúng người này thuộc về mình: “Sẽ học chung.”

“Được được được, theo cậu theo cậu.”

Phải bỏ chữ “Không” vô thì mới đúng nha, đại thiếu gia.

Tiệc chia tay được tổ chức trong một nhà hàng trên biển, tất cả thành viên trong lớp A ngồi trên boong tàu đồng thanh hát bài 《những kia Hoa nhi》，có không ít người rơi nước mắt, mấy đứa con trai bình thường xem như ngoan ngoãn không ngần ngại lôi thuốc ra hút, nguyên một đám tụ tập lại kéo khỏi, giờ ngón giữa với nhau, bị chụp ảnh lên cũng không ngần ngại. Phù Nguyệt khóc thảm nhất, lần lượt đi ôm từng người, đến lượt ôm Triều Đăng thì một

mặt toàn nước mắt.

“Đừng khóc đừng khóc.” Triều Đăng an ủi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Sau này muốn gặp thì gọi điện thoại, gọi là đến liền, được không? Bà khóc nữa trôi hết lớp trang điểm, xấu là tôi không ôm nữa đâu.”

“Hu hu hu hu hu hu hu Đăng — “Phù Nguyệt thở không ra hơi, Triều Đăng tiếp tục dự: “Đừng khóc, bà thăm mền tôi, tôi biết, muốn nhân cơ hội này ôm tôi một hồi chứ gì.”

Phù Nguyệt lập tức đẩy y ra, khóc lóc nhào vào lồng ngực Sở Tri Dự.

“Giữ liên lạc.”

Sở Tri Dự bắt chước Triều Đăng vỗ vỗ đầu cô, Phù Nguyệt ngẩng mặt lên, quả nhiên lớp trang điểm đã trôi hết. Con mắt bị mascara lem đen thui, má hồng cũng biến dạng, một bên nấc cục một bên lý trí nói: “Thiên tài ông, ông... Đối xử với hoa khôi tốt một chút!”

“Hà?”

“Hừ mịa nó... Không được xem hai người làm chuyện hư hỏng.” Phù Nguyệt lau miệng: “Tốt xấu gì tôi... Cũng thật sự...”

Lời còn chưa dứt Phù Nguyệt đã lao qua một nữ sinh khác, tiếp tục lau nước mắt.

A, thiệt đáng yêu.

Triều Đăng dời ánh mắt ra khỏi Phù Nguyệt, Sở Tri Dự bên cạnh cùng nhìn qua, tầm mắt va chạm, tia điện xẹt xẹt.

Tuổi y vẫn còn trẻ, sức sống dạt dào như nước trong hồ, nghĩ đến việc mình sắp làm rất có khả năng hủy đi một mầm non tươi tốt của xã hội, Triều Đăng bất giác nhú nhú mày.

Cảm giác mình rất hạ lưu?

[Rốt cuộc cũng hiểu rồi.]

[...]

Mi có tin Đăng Đăng sẽ đập cho mi một thân đầy máu hay không, khiến mi đau đau.

Khóc xong nháo xong tất cả đều tách ra để cuồng hoan hết một đêm, người cô đơn thì đi KTV tăng hai, người có bồ thì dắt tay nhau đi xem phim, Phù Nguyệt với mấy bạn nữ khác đang lựa chỗ đi chơi, có mấy tên con trai hay chơi chung Sở Tri Dự rủ hấn và Triều Đăng ra net rồi xuyên đêm, không chờ hấn nói xong Sở Tri Dự đã lác đầu từ chối: “Tôi và Triều Đăng có việc, mấy người đi đi, mai mốt rồi chơi sau.”

“Được, chơi vui về nha.”

“Sở thiếu lại muốn dẫn người ta đi vui về một mình, lợi hại lợi hại.”

Ồn ào tạm biệt đám kia xong, Triều Đăng cùng Sở Tri Dự xuống thuyền, ra bến xe mà y có chút kinh ngạc, trước đó Sở Tri Dự không hề nói gì về kế hoạch sau khi tốt nghiệp, nhìn dáng vẻ đã xấp xỉ ôn hòa của hấn, trong lòng Triều Đăng cũng có vài phần hiếu kỳ.

Trước khi rời đi khoe mặt lướt qua bạn học Phù Nguyệt, thấy cô nàng lòi ra cái gương nhỏ tít tát lại nhan sắc, trong khi nửa mặt bên phải hoàn mỹ tới mức có thể tham gia tiệc rượu thì nửa mặt bên trái lại vô cùng thô thảm, thậm chí cảm thấy cô nàng rất thần kỳ, Triều Đăng thu hồi ánh mắt.

Không lâu sau đã tới khu biệt thự xa hoa, dù là buổi tối thì khu đô thị cao sang nhất thủ đô vẫn lóa mắt chói lọi như bảo thạch. Sau khi xe dừng lại, Sở Tri Dự ấn mặt mả, khi đèn phòng khách sáng lên Triều Đăng mới phát hiện cả ngôi biệt thự lớn như vậy lại trống rỗng không có một người.

“Tôi đã kêu quản gia đi hết rồi.” Sở Tri Dự thay giày, ra hiệu Triều Đăng cũng thay giày đi: “Ba mẹ không ở chỗ này.”

“Ý là ở đây chỉ có hai chúng ta?” Triều Đăng cọt nhá: “Có phải anh muốn làm chuyện cấm thiếu nhi không?”

Sở Tri Dự trầm mặc, qua một hồi mới cười cười với y, dưới ngọn đèn khuôn mặt thiếu niên đẹp như thật như ảo, bình thường hấn rất ít cười, biểu hiện trên mặt luôn nhàn nhạt nhàn nhạt, nhưng một khi đã cười lên thì lại có vẻ đẹp như tuyết đọng tan rã, làm Triều Đăng nhìn mà mặt đỏ tim đập.

Cười đẹp như vậy làm chi, mi có biết ông đây đã cong queo rồi không.

“... Anh đừng cười mà không nói lời nào a, có chuẩn bị cái gì chơi không?”

“Được.” Ý cười trên mặt Sở Tri Dự vẫn không ngừng lại, hấn thấp giọng, dịu dàng vén sợi tóc rối của Triều Đăng ra sau: “Anh dạy cho em cách mà người trưởng thành hay chơi, được không?”

“...”

Được!

Đến!!

Ông hiểu, ông đã chuẩn bị xong xuôi! Giá! Trị! Thù! Hận! Một! Sao!

Thấy Triều Đăng vẫn không nói gì, Sở Tri Dục tiếp tục vuốt ve dụ dỗ: “Đã nghỉ sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì từ rất lâu rồi, nhưng vẫn không nói sợ dọa em chạy.”

“Sẽ không.” Triều Đăng vô cùng hưng phấn sáp lại gần hắn: “Dục Dục, đến đây đi đến đây đi, em rất yêu anh!”

“Anh cũng yêu em!” Sở Tri Dục hôn xuống: “Nếu sáng mai em vẫn còn nói câu này, dù cho em khóc lóc cầu xin anh cũng không ngừng lại.”

Tiếng máy điều hòa như lẫn vào không khí, rèm cửa bị kéo ra để ánh mặt trời chui vào căn phòng, nhiệt độ trong phòng rất thấp, dù trong mùa hạ ngủ ở đây vẫn phải trùm mền. Triều Đăng khẽ hừ một tiếng rồi lười biếng mở mắt ra, đau đớn từ thân thể truyền đến kéo lại thần trí.

Sở Tri Dục bên cạnh nghe thấy động tĩnh, hai con ngươi thâm đen chậm rãi mở, ánh mắt vô cùng trong sáng sạch sẽ, hoàn toàn khác với dáng vẻ nhiệt tình đêm qua.

“Chào.”

Cảm giác có cái gì đó không thuộc về mình trong thân thể ngày càng lớn, sắc mặt Triều Đăng trắng bệch muốn nhấc chân đạp cho một đạp, nhưng chỉ hơi động dậy trên đùi liền truyền đến cảm giác mỗi như bánh nướng và dầu vết dầy đặc khiến y không thể không từ bỏ ý định này, ngược lại còn bị người đè xuống giường. Sở Tri Dục từ trên cao nhìn xuống.

“Được rồi được rồi, Dục Dục.” Triều Đăng cười theo mà không biết sáng sớm chung ra cái mặt này trước mặt đối phương là điều cấm kỵ nhất: “Không làm nữa được không?” Từ phòng khách đây đưa tới phòng ngủ, bí ối hơn nữa là đối phương còn quên không khóa mặt mã cửa chính, cảm giác chân tay rụng rời còn phải sống dở chết dở lết ra khóa cửa.

Hơn nữa....

Sở Tri Dục, tên súc sinh này càng làm càng sáng khoái, vừa mới bắt đầu còn ác ý xâm lược mà chỉ qua chốc lát đã biến hết thành yêu thương, mười ngày không lên nổi nửa sao mà chỉ một buổi tối giá trị yêu thương đã đầy năm sao, đã vậy thì thôi đi mà giá trị thù hận mẹ nó còn rớt luôn nửa sao duy nhất.

Yêu là làm được tất cả sao? Làm được sao? Mẹ nó quá sa đọa.

[Cậu chỉ chú ý giá trị thù hận bị giảm.]

[Ông là loại người như vậy sao?] Cảm thấy người bên trên lại dùng sức, mặt Triều Đăng không cảm xúc: [Ông chính là loại người như vậy đấy.]

Không làm nữa đâu hu hu hu hu hu.

Muốn chia tay, Đăng Đăng muốn ôm một cái đầy giá trị thù hận.

Trong khi chờ mười mấy ngày sau mới có điểm thì Sở Tri Dục mang y lên thủ đô dạo một vòng, có bao nhiêu chỗ thì đi hết bấy nhiêu, đối với những người trẻ tuổi mà có quyền lực thủ đoạn nhiều như thế này y rất thần phục. Ban ngày Sở Tri Dục cùng y đi từ căn quét chợ búa, trung tâm mua sắm đến những kiến trúc cổ xưa, buổi tối quán bar, yến hội, khu vui chơi thắng tiền. Thiếu niên với tình yêu đầu đời như ném được món ăn ngon, mỗi ngày đều tìm cách đòi hỏi vô độ. Có một ngày Sở Tri Dục dẫn y tản bộ trong sân trường D đại và L đại, người kia hỏi y thích trường nào nhất.

“D đại đi.” Triều Đăng thuận miệng, nghĩ thầm dù sao cũng không đậu nổi: “Trường đó gần biển, rất đẹp.”

“Ừ.”

Sở Tri Dục bình tĩnh trả lời.

Bọn họ chơi thêm vài ngày nữa thì về lại thành phố, thứ hai là có điểm, Triều Đăng tạm biệt Sở Tri Dục về nhà mình, sau khi chuẩn bị ổn thỏa thì ngồi nhìn đồng hồ, không chút hoang mang lo sợ mở website ra, về mặt lười nhác thay đổi khi nhìn thấy kết quả, lon nước ngọt ướp lạnh đặt cạnh máy vi tính cũng bị Triều Đăng làm đổ mất.

Y được D đại đầy danh tiếng và quyền lực nhận vào.

Với điểm của y căn bản không thể vào được D đại, con chuột trên máy dừng lại một chút, có ai đó mở cửa phòng đi vào, người phía sau ôm cổ y, vùi đầu vào hõm vai, âm thanh thiếu niên trong veo như dòng nước mát lạnh, mà không lâu sau hắn sẽ trưởng thành, thành một nam nhân chân chính.

“Chúng ta sẽ không tách ra.”

Vào lúc mà Triều Đăng không hay biết, Sở Tri Dục dùng chìa khóa y đưa vào nhà.

“Em vui không?”

Đương nhiên, quá vui luôn đó chứ.

Hiện tại yêu ông bao nhiêu thì lúc bị đá chắc cũng hận bấy nhiêu ha, đại khái rất nhanh sẽ kiếm đủ sao.

“Anh đã làm gì vậy? Như vậy có chút không hay.” Triều Đăng hơi nhíu mày: “Em nhớ em đã từng nói không nhất thiết phải học chung một trường mà?”

“Vậy em muốn đi đâu?” Sở Tri Dục cũng không phiền, bình tĩnh kéo cái ghế qua ngồi xuống, đôi mắt thâm đen vũng vàng khóa chặt người trước mặt, lời nói du dương nhưng cực kì bá đạo: “Em muốn học trường nào thì anh học trường đó với em, ngoại trừ bên cạnh anh thì không được phép đi chỗ khác.”

“Kết quả trúng tuyển anh cũng có thể thay đổi?”

Triều Đăng ngừ khí như là trào phúng, Sở Tri Dục yên lặng nhìn y, sau một lúc lâu, Triều Đăng cúi đầu, giống như cẹn lời: “Quên đi, tùy anh.”

Chỉ là y có chút bất mãn khi cuộc đời mình bị người khác nhúng tay vào mà thôi.

Sở Tri Dục thấy vậy, thờ dãi có chút phiền não, chuyện đã đến nước này hắn cũng không thể buông tay, từ khi sinh ra ý muốn chiếm hữu đã mọc rễ này nầm, nếu như vậy thì khả năng xung đột càng không thể giảm.

Dù tất cả là thiết lập của hệ thống nhưng cha mẹ Triều Đăng là sự tồn tại thật, khi nghe tin con trai đầu D đại, đối với thái độ chăm sóc con cái như chăn nuôi của mình thì cặp vợ chồng vẫn rất giận mình và mừng rỡ lập tức bay về nước thăm y. Bởi vì cha mẹ ở nhà nên Triều Đăng và Sở Tri Dục hạn chế gặp nhau, đến khi nhận được tin người trong nhà bắt hắn đi bộ đội suốt hè, Triều Đăng vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Không được liên lạc?”

“Một tuần chỉ được gọi điện thoại một lần.” Âm thanh của Sở Tri Dục vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ không hề cảm thấy đau khổ như đại đa số thiếu niên khác: “Đến lúc đó gọi cho em.”

“Được...”

“Triều Đăng.”

Hắn gọi tên y.

Hắn muốn nói cho đối phương biết sở dĩ phải đi quân đội là do hắn bị người trong nhà phát hiện hắn đang yêu một nam sinh, trong cơn tức giận, cha Sở Tri Dục đã đem hắn đến chỗ dành cho bộ đội đặc chủng gian khổ nhất cả nước ép hắn cúi đầu, mẹ hắn vẫn đang chờ điện thoại, ngồi ở một bên khóc không ngừng.

“Nhà chúng ta là người như thế, tìm một cô gái bình thường cũng được, mẹ không có yêu cầu nào khác... Nhưng mà... Tri Dục...”

Mọi chuyện đều do hắn cố ý để lộ, hắn biết làm vậy Sở gia sẽ không chấp nhận hướng đi của hắn nhưng nếu không làm như vậy, cha mẹ vĩnh viễn cũng không biết, không biết từ thời học sinh hắn đã thật lòng, chân thành yêu thích người nọ.

Hắn hy vọng người nhà có thể chấp nhận Triều Đăng.

Lùi một bước để thương lượng, Sở Tri Dục không cho rằng mình là loại người đi theo quy tắc đó. Từ rất nhiều năm về trước, lần đầu tiên cảm đến súng, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy sức mạnh của quyền lực, lần đầu tiên biết rõ về thế giới hùng mạnh đầy bao la, thì hắn đã biết, số mệnh an bài hắn sẽ trở thành loại người như vậy.

Hắn sẽ là người đặt ra quy tắc.

Cuối cùng, Sở Tri Dục không nói gì, như thường ngày tạm biệt rồi cúp điện thoại, đôi mắt với cha mẹ yêu thương hắn từ nhỏ, không cảm xúc rời khỏi thư phòng hỗn loạn.

Hắn biết rất rõ, mỗi một bước này đều là giẫm vào lòng bọn họ, nhưng để nhìn được nụ cười dịu dàng của người nọ, dù cho mình sắp tan tành chống đỡ không nổi cũng không thể dừng lại.

Âm thanh và dung mạo của đối phương như kịch độc thấm vào tận linh hồn, vô số lần nhìn qua những người vì mê luyến Triều Đăng đến mức phát rồ, hắn cũng không phải người không dục vọng, lần đầu tiên nhìn thấy Triều Đăng, số phận như bị con lốc xé tan ra từng mảnh nhỏ, so với những kẻ điên kia thì hắn càng khát vọng muốn bẻ gãy chân y, rút xương y, cướp đoạt tất cả của y.

Đã vô số lần vui vẻ vì những điều đó, dường như tất cả tội ác kia cũng là điều bình thường.

May mà hắn không cần thủ đoạn cũng có thể giữ người mình yêu bên cạnh.

Hương thơm sắc xuân bị mùa hè làm lu mờ hầu như không còn, hoàng hôn dần lui nhường chỗ cho bình minh ngự trị.

[Giá trị yêu thương: 5 sao. Giá trị thù hận: 0,5 sao. Hiện tại cậu muốn làm gì?]

[Nói cho mi biết kế hoạch.] Triều Đăng cúp điện thoại: [Trở thành viên đá quý xa hoa nhất.]

[Cậu muốn đi đứng đường à?]

[Không, ông muốn làm một người lẳng lơ ong bướm.]

[...]

[Dự Dự trở về thấy ông làm với người khác, nhất định sẽ rất hận ông.] Triều Đăng thở dài: [Quá tàn nhẫn, vì để bù đắp những thương tổn hân phải chịu, mạnh mẽ yêu cầu ngủ một đêm.]

Hệ thống xì cười một tiếng: [Lên giường với giá trị thù hận năm sao?]

[Yeah.]

[Cậu muốn bị sờ một chút rồi một bên khóc một bên bắn à.]

[...]

Mẹ, khẩu vị nặng vậy luôn.

Tại sao, có chút, không thể chờ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người Đẹp Trong Tủ 7

Edit: Hyukie Lee

Cha mẹ Triều Đăng cũng không ở nhà quá lâu, sau khi biết được tình hình của con trai, hai vợ chồng đưa cho y mấy mẫu khoáng thạch kì dị khắp nơi trên thế giới, răng động vật, lông chim thời tiền sử đã thay đổi trạng thái dưới biển,... Các loại đồ vật mà người bình thường cả đời cũng không nghĩ tới cùng thể tín dụng có một đồng số 0, xong xuôi liền sáng khoái đầy dút khoát, quẩy ba lô đi tiếp.

Mẹ Triều Đăng rất lo lắng con trai mình lớn tồng ngồng mà còn chưa có bạn gái, nghĩ mãi không ra nên rất nghi ngờ liệu con trai mình có ham mê đặc biệt không dám cho ai biết hay không.

“Nếu không phải con gái cũng không sao! Cuộc đời mà không có tình yêu là không hoàn mỹ.” Ba Triều Đăng rất vất vả lôi kéo vợ mình ra khỏi cửa, mẹ Triều Đăng quay đầu lại cười cười: “Mẹ cũng rất thích đàn ông đẹp trai. Ông nói đúng không, ba nó?”

“Đứng đứng, sắp trễ máy bay rồi.”

Mẹ Triều Đăng giành lấy bốn cái va li, cánh tay nhỏ gầy nom còn mạnh hơn tay của đàn ông: “Tạm biệt Tiểu Đăng! Nhất định phải tìm được tình yêu đó!”

“... Tạm biệt.”

Triều Đăng mặt đầy mộng lung tạm biệt ba mẹ.

Có ba mẹ như vậy, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây.

Mỗi tối thứ sáu Sở Trì Dự đều đứng hẹn mà gọi điện thoại, rất nhiều lần đều là y nói Sở Trì Dự nghe. Về sau Triều Đăng mới biết được, hân đi bộ đội đặc chủng không phải loại hình dành cho con ông cháu cha trải nghiệm mà là quân doanh dự bị, trực thuộc quân bộ chính thống. Trong quốc nội có không ít hạng mục trao đổi học sinh xuất phát từ chỗ này rồi tiến thêm một bước đào tạo bộ đội chuyên nghiệp qua Mỹ Delta, Nga Alpha. Hàng năm có rất nhiều lính mới chịu không nổi cường độ huấn luyện như thế, chạy trốn thậm chí tử vong. Đối với hành động đem người thừa kế duy nhất đẩy tới chỗ đó của Sở gia, Triều Đăng rất nghi ngờ.

“Chỉ còn một tháng, gọi điện thoại ba lần nữa là có thể gặp nhau.” Âm thanh Triều Đăng cười hi hi từ bên kia truyền đến, Sở Trì Dự không tự chủ hơi cong khóe môi, đồng đội ngủ chung phòng mặt như gập quỳ nhìn chăm chăm hân: “Anh cao lên nữa hả?”

“Cao.”

“Có phải vóc người siêu cấp ~ đẹp ~?”

“Có thêm cơ bắp nhiều hơn lúc trước.”

Vốn dĩ Sở Tri Dự thuộc về típ thiếu niên thích vận động, lại thêm dáng người thon dài, khung xương rắn rỏi, theo từng đường cong của bắp thịt mà uốn lượn, Triều Đăng chỉ tưởng tượng một chút liền cảm thấy quá kích thích: “Quá tốt! Trở về nhanh lên, muốn gặp anh.”

“Ừ, ngoan, anh cũng muốn gặp em.”

Đã đến giờ, Sở Tri Dự cúp điện thoại, bạn cùng phòng khoác vai hắn: “Sở thiếu, bạn gái hả?”

Cấp trên từng có ý nói qua thân phận của hắn, dù phụ thân hắn có nổi trận lôi đình như thế nào thì cũng không đành lòng để con mình chịu khổ, một khi thân thể hắn vượt qua giới hạn hoặc tâm tình không tốt sẽ có người đưa hắn rời khỏi quân doanh, về lại Sở gia.

Vốn là, bạn cùng phòng rất xem thường vị thái tử từ thủ đô xuống này, nhưng khi thấy đối phương vẫn chịu được huấn luyện cường độ cao như bọn họ, không có kinh nghiệm đánh nhau và sử dụng súng ống vậy mà học còn nhanh hơn bọn họ, thực chiến việt dã cũng chưa từng kêu khổ khiến thái độ của đồng đội dần dần thay đổi, đặc biệt là sau khi Sở Tri Dự đơn độc một chọi một với huấn luyện viên da đen, sau còn vào rừng nhiệt đới tìm thức ăn, đốt lửa, từ đó mấy đồng đội phục hắn sát đất, xem hắn là anh em từ tận đáy lòng.

Lớn lên đẹp trai, có tiền có quyền, năng lực mạnh mẽ, nghe nói thi đại học khóa này còn là người có thành tích tốt nhất, bạn cùng phòng không nhịn được nhiều chuyện: “Chắc bạn gái cậu rất đẹp, rất bá mậ cậu ha?”

“Em ấy rất đẹp.” Rõ là mới tốt nghiệp một tháng mà cứ ngỡ như năm tháng, trong mắt Sở Tri Dự xẹt qua một tia ôn nhu khó có thể nhận ra: “Coi như là bá mậ tôi.”

“Không bá mậ thì bá mậ ai? Cao phú suất của cao phú suất.” Bạn cùng phòng quơ tay: “Giá trị một mình cậu bằng cả một nhánh của quân đội, cô ấy rất tinh mậ đó.”

Sở Tri Dự bễ nhễ liếc hắn một cái, yên lặng đi về phía trước, bạn cùng phòng rất thích thú: “Ôi chao ta nói Sở thiếu này, có ảnh không? Cho anh em xem với chứ.” Nói tới đây, bạn cùng phòng khà khà hai tiếng: “Hai người có quá lớ rồi chưa? Lần trước đi tắm thấy chỗ đó của cậu lớn như vậy...” Bạn cùng phòng thấy hắn không nói lời nào, vô cùng thức thời vỗ vỗ vai: “Cô ấy nhất định rất hạnh phúc.”

Ánh mặt trời chiếu vào hạt mưa tháng chín, cây cỏ nhận được ánh sáng chói chang vui mừng nhảy nhót khỏi bóng đêm, trường học trong toàn quốc lần lượt mở ra cổng lớn, nghênh đón thêm một thế hệ sinh viên, D đại có bề dày lịch sử nổi trội, tân sinh viên đẹp trai sáng sủa đứng trước toàn trường cất giọng nói:

“... Hôm nay trời đẹp khiến chúng ta rất có hy vọng, cho dù ngày sau có bị mây đen giăng kín, gặp phải khó khăn thử thách cũng phải vui lập gánh nặng trong lòng, dũng cảm bước tới, vì khát vọng của mình mà cố gắng hết bốn năm đại học, vì những mục tiêu đã xác định mà phấn đấu, thực hiện ước mơ của chính mình.”

Tiếng vỗ tay dưới đài như sấm động, vô số ánh mắt ái mộ và tán thưởng bay đến thiếu niên có dáng người cao ngất kia, hắn khẽ gật đầu, bước chân vững vàng đi xuống bệ đài, hai mắt đen kịt không gọn sóng, trò chuyện cùng giáo viên và bạn bè vài câu, Sở Tri Dự bước nhanh về vị trí người mà mình tâm tâm niệm niệm.

Rất dễ tìm, người nọ đi tới chỗ nào là như ánh sáng chiếu tới chỗ đó kèm theo mấy nhân tố gây rối và yêu thương không bình thường, quả nhiên, hắn tìm được bóng hình cao cao gầy gầy của Triều Đăng trong đám người lớn ngổn.

Sợi tóc mềm mại quấn lấy cái cổ thon dài, dù đã qua hè nhưng y vẫn giữ được màu da tái nhợt như trước khiến Sở Tri Dự không nhịn được muốn để lại mấy vết đỏ tươi trên làn da trắng sứ ấy, hắn há miệng, vừa định kêu tên đối phương lại nghe được âm thanh quen thuộc mà mình ngày đêm nhớ mong, khẽ cười nói: “Yêu tôi đến vậy cơ à?”

Bước chân Sở Tri Dự khựng lại.

Đứng ở trước mặt Triều Đăng là một nam sinh anh tuấn cao gầy, đôi mắt màu hổ phách giờ phút này sáng rực như sao trời, chứa đầy si mê và yêu thích cuồng nhiệt, gã vội vội vàng vàng nắm lấy tay Triều Đăng, cảm giác được da thịt non mềm và huyết mạch lưu chảy, hận không thể liếm láp cánh tay như ngọc như ngà, chỉ thấy chủ nhân của nó hờ hững nói: “Để tôi cân nhắc, có điều từ đây tới lúc đó không được làm phiền tôi.”

Nam sinh không thể tin mờ to hai mắt, vô cùng vui sướng gật đầu: “Được, sau khi nghĩ xong cho tôi đáp án là được.” Như là sợ y không đồng ý, gã nói thêm: “Tôi vô cùng thích... Không, tôi yêu cậu, tôi — “

Giống như cảm giác được điều gì, tầm mắt mạnh mẽ phía sau làm y hơi nghiêng đầu, dù cách rất xa nhưng Sở Tri Dự vẫn có thể nhìn ra nụ cười của y hơi cứng nhắc, giọng nói vốn dĩ biếng nhác cũng vì sợ hãi mà trở nên phập phồng: “Đừng dài dòng, đi mau lên.”

Hắn nhìn thấy.

Sở Tri Dự mặt không cảm xúc, sau khi nam sinh không ngừng lải nhải rời khỏi, qua mấy phút hắn mới tiến lên, hắn biết khi Triều Đăng căng thẳng thì sẽ

không tự chủ được mà chớp mắt, lông mi đen dày như hồ điệp đập cánh không ngừng rung động, biết rõ mấy phút này đối với y không khác gì giây vò lại không kìm nổi niềm vui trong tâm lý.

(1)Hồ điệp: burom bướm.

“Triều Đăng.”

“Dư Dư ~” Người nọ quay mặt sang, gương mặt diễm lệ như truyền thuyết, như thần thoại lôi kéo người khác đọa lạc vào địa ngục, hốc mắt Triều Đăng sâu đậm hơn người châu Á bình thường, như bức tranh thủy mặc hòa tan vào khoảng không trống rỗng, y xinh đẹp nhưng không đàn bà, mười phần là một mỹ nhân Đông phương: “Có nhớ em hay không? Nhớ em à nhớ em à nhớ em à — “

Cả người Triều Đăng đu bám lên người hắn, thân thể nam tính trẻ tuổi ám áp cho người ta cảm giác ngọt ngào và tốt đẹp, Sở Tri Dư mê luyến ôm vòng eo của y, dù y có làm chuyện tồi tệ đến đâu thì vẫn như trước cười đến cực kì sáng lạn.

Quả nhiên, vô bực hoàn hảo như địa ngục thì linh hồn sao có thể sạch sẽ được.

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

“A...”

Triều Đăng nép vào lồng ngực Sở Tri Dư, khoái cảm mãnh liệt không có điểm dừng ập đến khiến chân y như nhũn ra, cả người không thể đứng thẳng, thanh tuyến run rẩy đầy đáng thương, đôi mắt cũng nổi lên thủy quang, khí tức hỗn loạn, Triều Đăng ôm vai Sở Tri Dư: “... Rời khỏi chỗ này, có được không?”

Hiểu rõ người yêu, đương nhiên Sở Tri Dư biết chuyện gì đang xảy ra, hắn nhũn mảy, ôm lấy Triều Đăng rời khỏi sân trường. Trải qua một tháng huấn luyện trong quân doanh, trọng lượng của nam sinh đã không còn là vấn đề, ôm vô cùng thoải mái, khi hắn ôm Triều Đăng đá văng cửa nhà trọ, ngón tay lướt qua kẻ mộng mới phát hiện đối phương đã ướt đầm. So với lần trước còn nhạy cảm hơn.

Cặp mắt Sở Tri Dư tối sầm, không nhiều lời dè lên đối phương.

Sau khi kết thúc, Sở Tri Dư ôm y đến phòng tắm tẩy rửa, vì đặc thù của Triều Đăng nên lúc trước bọn họ thương lượng dọn ra nhà trọ. Sau khi khai giảng hắn không trở về, cha Sở Tri Dư thấy trên người hắn để lại sẹo, thà chen chúc ngủ trên sàn nhà, ăn đồ hộp rẻ tiền cũng không chịu cúi đầu về làm người thừa kế Sở gia phong quang vô hạn, thất vọng lẫn ảo não để hắn ở quân doanh một thời gian mới đưa hắn đến nhà trọ mới mượn, xong lập tức chạy đi diễn thuyết.

Tay hắn mò mẫm qua mắt trái Triều Đăng, lúc này mí mắt người nọ chớp chớp, lệ chí nạt màu có thể thấy được rõ ràng, khoe mắt ửng hồng làm người dòm qua cứ tưởng y vừa chảy nước mắt, y đứng là khóc, sau đó Sở Tri Dư nhẹ nhàng vuốt ve lệ chí, đứng dậy bấm một số điện thoại.

“Này? Thiếu Chu... Ừ... Giúp tôi điều tra một người, tên Triều Đăng, đúng, là bạn học kia, tra một chút lý lịch y từ nhỏ đến lớn và bối cảnh gia đình, điều tra cha mẹ rõ ràng...” Hắn hiếm khi buồn bực mà nói thô tục: “Fuck, không phải mạng lưới liên lạc của tao đã bị ông già chặn rồi sao? ... Mày mau lên...”

[Tĩnh rồi cũng đừng giả vờ.]

[Muốn giả đó, không trêu hắn nổi.] Triều Đăng nhớ lại toàn bộ quá trình, chỉ cảm thấy sáng khoái từ đầu tới chân, xuất phát từ nội tâm mà cảm thán: [Tui yêu giá trị thù hận.]

Hệ thống im lặng một lúc: [Cậu không sợ sao?]

[Sợ, sợ chết.] Triều Đăng mở mắt ra, giả vờ giả vịt yếu ớt kêu tên Sở Tri Dư: [Hắn luôn khiến tôi có cảm giác rất đặc biệt, chỉ một cái hê không gặp mà đã trưởng thành như vậy, mi nói giá trị thù hận 5 sao của người bình thường là phanh thầy, vậy hắn thì sao?]

Hắn muốn làm gì đây.

Nam sinh có ý định ngày đó đã không còn xuất hiện ở D đại, vì không nhớ được tên nam sinh kia nên muốn tìm gã xác nhận cũng không được. Sau một thời gian bận rộn Sở Tri Dư cũng rảnh rang, mỗi ngày không cần phải đi khỏi trường nữa, có vẻ hắn thả lỏng rất nhiều, thẻ ngân hàng lúc trước Sở Tri Dư dùng là thẻ của người khác, tên đăng kí là Trịnh Thiếu Chu, về sau hắn đi đổi một thẻ khác, đăng kí tên của mình.

Lúc hoa bát tiên nở thì trời cũng trở lạnh, làn gió trong lành mang theo mùi cây cao su, thời điểm Sở Tri Dư gọi điện thoại đến cũng là lúc Triều Đăng cúp tiết đang ngủ, nghe được mẹ chồng muốn gặp mình, giật mình một phát lăn từ trên giường lăn xuống.

Tuy sớm đã biết Sở Tri Dư thắng thần với ba mẹ nhưng mà nhanh như vậy đã tới giai đoạn gặp mặt ba má, thiệt sự rất dọa người đó.

Có khi nào xuất hiện cảnh tượng má chồng đập vào mặt y một ngàn vạn, kêu y cút đi... Đm quá kích thích! Cả đời chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, hơn nữa mô típ kiểu này cũng rất được người khác yêu thích đó!

Địa điểm mà Sở Tri Dư hẹn là một tiệm cà phê nổi tiếng trong nước, chi phí hơi cao, cách trường học không xa, chủ yếu phục vụ thành phần tri thức, sau khi tiến vào liền cảm giác được có người chăm chú nhìn mình, thuận theo ánh mắt thấy được một người phụ nữ khí chất cao nhã.

Tuổi bà không còn nhỏ nhưng rất có mị lực, vẻ đẹp này đến từ tự tin từ trong cốt cách, mỹ phụ thấy y lại đây, trên gương mặt được trang điểm xuất hiện nụ cười nhợt nhạt, tôn lên vẻ đẹp trên khuôn mặt tinh xảo.

(2)Mỹ phụ: người phụ nữ đẹp.

“Rốt cuộc ta đã hiểu tại sao Sở Tri Dục lại làm căng với ba nó cũng không muốn chia tay.” Bà thấy Triều Đăng không được tự nhiên ngồi xuống, mỉm cười nói: “Đúng là một đứa bé xinh đẹp mà.”

“Mẹ.”

Sở Tri Dục không thể làm gì hơn ngoài nhắc nhở mẹ mình.

“A, chào dì...”

Triều Đăng nhỏ giọng.

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

“Nếu là đứa bé này thì mẹ có thể chấp nhận nha.” Mỹ phụ đánh giá Triều Đăng một lượt từ đầu tới chân, có chút hài lòng nâng cốc, lộ ra làn da trắng như tuyết: “Chuyện của bọn trẻ vẫn nên để cho bọn trẻ quyết định mới tốt.”

Đúng đúng đúng, có năng lực không bình thường kia, chỉ cần Dục Dục đem ông đây đi diện kiến ba má một lần, bán chút manh là hoàn toàn khỏi cần đi quân đội.

... Bất quá, cũng có thể bán manh quá mức, khiến sự tình phát triển theo hướng không thể khống chế, ạch, hay là cứ đi quân đội đi, quân đội tốt mà.

Nói đi nói lại, một phần lớn nguyên nhân là do mẹ Sở Tri Dục quá cưng chiều hắn, chỉ cần con mình thích thì sẽ thích, sau khi đại thiếu gia về nói với gia đình, mới đi ba ngày bà liền mạnh mẽ yêu cầu con trai về nhà, ở ngoài lâu như vậy cũng vì giận dữ với ba hắn mà thôi.

Tán gẫu một hồi giá trị yêu thương tăng lên 3,5 sao, thừa dịp Sở Tri Dục đi vệ sinh, mỹ phụ nhẹ nhàng nhỏ nhẹ với y.

“Ta rất quý con nhưng có chuyện cần con đồng ý với ta.”

“Người nói đi.”

Triều Đăng thuận theo nước chảy, nỗ lực giả vờ ngoan ngoãn.

“Con và Sở Tri Dục đã lựa chọn nhau, quyết tâm của nó ta cũng thấy được, đây cũng là nguyên nhân ta xuất hiện ở đây.” Bà dừng một chút, mắt hạnh liếm liếm: “Con là người nhận được sủng ái, từ khi con bước vào tất cả mọi người đều nhìn con, người có tiếp xúc sẽ theo bản năng đối xử tốt với con, chuyện đến nước này, hy vọng con và Sở Tri Dục đi tới cuối cùng.”

Giọng nói nữ tính mềm mại muốn nói lại thôi, rõ ràng là đang cười mà lời nói ra lại khiến người không rét mà run: “Tiểu Đăng quá đẹp, làm mẹ của nó ta có chút bất an, tuy nói có hơi khó nghe nhưng để con trai không bị đau lòng, ta đành phải thuận theo ý của nó, nếu như con phản bội nó, con cũng không muốn bị Sở gia chèn ép sống hết đời, đúng không?”

Thấy Sở Tri Dục đi ra, bà nhếch mép cười cười: “Bất quá, Tri Dục thích con như vậy, nhất định sẽ không đành lòng để con chịu khổ.”

Mẹ nó, nữ thần a.

Ôn nhu và hung tàn, trở mặt như lật giấy, nói chuyện rõ ràng minh bạch lại giấu sát cơ, cuối cùng cũng hiểu khí thế của Sở Tri Dục từ đâu mà có.

“Đương nhiên.”

Triều Đăng cũng dối trá mà cười cười.

Hiện tại trên cơ bản Dục Dục đã giải quyết xong chuyện nhà hắn, có người mẹ như yêu tinh phong tình vạn chủng ở đây, cha hắn cúi đầu chỉ là chuyện thời gian, hơn nữa Sở Tri Dục vô cùng xuất chúng, ngày tháng quyền thế ngập trời của Sở gia thuộc về hắn càng ngày càng gần, thời điểm đó đá hắn thì nhất định mình sẽ bị đuổi giết tới cùng.

Vô luận là hoàn thành hay không hoàn thành nhiệm vụ thì hệ thống đều phải chờ tới thời gian đặc biệt mới có thể xuyên qua, lần gần đây nhất hình như là nửa năm sau, nói cách khác, nếu như hành động không cẩn thận, lật thuyền là xong đời.

Có người yêu tính cách cường thế thu tóm quyền lực trong tay như Sở Tri Dục, không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng ông đây muốn đá hắn thì xác định chắc chắn là bất hạnh rồi.

Đá xanh đáng yêu cũng biết sợ đó.

Chương 8: Người Đẹp Trong Tủ 8

Edit: Hyukie Lee

Bóng đêm thâm tím bầu trời, vì tinh tú âm đậm giao nhau với ánh trăng trên đỉnh thành phố, những câu lạc bộ cao cấp không bao giờ thiếu tuần nam nữ tâm hoan mua vui, thoang thoang mùi thơm mê người và bọt champagne lượn lờ.

Uống rượu như nước lã, vụn vặt vài sòng bạc, gian phòng lớn nhất tốn mấy vạn một đêm, vị ngọt của ma túy như ẩn như hiện, mấy người trẻ tuổi ngã trái ngã phải lôi kéo Sở Tri Dự.

“Sở thiếu... Hức... Đừng đi mà, trong trong nhà khó lắm mới cho đi, nếu đến, thì... Chơi một chút đi...”

Người kia vừa nói đã có người khác đáp lời, cũng là dáng vẻ của đám công tử bột tuần lã: “À, mấy năm không gặp, tiểu tử mi coi bọn này như người xa lạ rồi à? Nào có đạo lý trời chưa sáng đã trở về.”

Tuy đã uống rất nhiều rượu nhưng con người của Sở Tri Dự vẫn như cũ phẳng lặng như mặt nước, đồng tử hấn rất hiếm thấy, là màu đen cực nhỏ của người châu Á, thoát nhìn đa tình lại vô tình.

Cô gái tiếp rượu tùm tùm cản lại vị khách này, động tác mềm nhẹ, lớn mật lại không bị ối. Một số người ở đây ít hay nhiều đều biết thân phận đáng sợ của người này, còn quan trọng hơn đám thái tử bên trong, Trịnh Thiếu Chu đang lẫn lộn với mỹ nhân dưới thân lộ đầu ra, khó khăn chen miệng: “Đồ ngu! Xem xem một đám chó ngựa chúng mày, trong lòng Sở thiếu đã có người, mẹ nó hấn nào dám ở một đêm không về với lũ chó FA mấy người.”

“Không phải chứ?!” Nghe nói như thế, thanh niên cản người lúc này tỉnh táo hơn một nửa, nói chuyện cũng lưu loát hơn: “Sở thiếu cậu lợi hại à, nhanh như vậy đã giam mình, bị cô gái kia bỏ thuốc gì đúng không?”

“Cút cút cút cút sang một bên.” Trịnh Thiếu Chu đâm thêm mấy lần, sau khi tiết ra tinh thần sung sướng hơn nhiều, không nói không rằng kéo Sở Tri Dự ra cửa: “Chờ đã, tôi đi với cậu!”

Thiếu niên dưới thân hấn bắt nắn dùng chân kéo eo hấn, Sở Tri Dự không buồn ngẩng đầu lên, đi ra ngoài cửa. Trịnh Thiếu Chu khề chửi thề một tiếng rồi đẩy thiếu niên ra, mặc đại cái quần rồi chạy theo ra cửa, Sở Tri Dự đi được vài bước rút cuộc cũng dừng lại.

“Lũ chuột kia mấy năm không gặp cậu... Được được rồi cậu trâu bò nhất, đừng nóng.” Trịnh Thiếu Chu vừa đeo thất lưng vừa nói chuyện: “Chuyện trong nhà xong chưa? Bác Sở đồng ý? Di đồng ý?”

“Giải quyết xong.”

“Phục.” Trịnh Thiếu Chu ngăn người, bỗng nhiên cười lớn: “Tôi phục cậu thật lòng đó, đại ca, đại ca, cậu làm cho cha mẹ đồng ý cưới một thằng con trai, quả nhiên từ nhỏ tới lớn cậu tuyệt nhất.”

Bọn họ đi tới đại sảnh, mỹ nữ mặc sườn xám và nữ phục vụ mặc đồ thô trắng cúi đầu nghiêng mình, Trịnh Thiếu Chu ra hiệu đi tới bãi đỗ xe ngầm, xe của hấn để ở chỗ đó, lúc khởi hành Trịnh Thiếu Chu cắn nhả liên miên: “Bất quá cậu cũng thiệt là, không tự tin hay là không tin tưởng đối phương vậy? Sạch sẽ như tờ giấy trắng, có cần phải điều tra —“

“Thiếu Chu.” Sở Tri Dự ngắt lời hấn: “Thanh niên mà cậu thượng lúc này, đôi mắt hơi giống Triệu Đăng.”

“Da dẻ cũng giống, rất muốn liếm chết nó.” Trịnh Thiếu Chu bình tĩnh, không có chút khó chịu gì, một hồi lâu sau, hấn buồn bực lấy bao thuốc: “Tôi cũng không biết làm sao, cậu nhờ tôi điều tra cậu ta, lúc vừa nhìn thấy gương mặt kia giống như tôi bị trúng tà vậy... Nhưng mà cậu yên tâm, người của cậu dù chết tôi cũng không đụng vào.”

Sở Tri Dự gật đầu, không khí trong xe trầm mặc giây lát, bỗng nhiên hấn nói: “Người gì thì đặc biệt miễn cảm?”

“Có bệnh hoặc là bị huấn luyện qua.” Kề hút thuốc hạ cửa sổ xuống, một tay buông ở ngoài một tay lười biếng đánh vô lăng: “Hoặc là bị người cải tạo hoặc là bảo vật trời sinh, cậu không biết chứ, loại người này rất được hoan nghênh, một đêm nghìn vàng đó, bất quá cậu hỏi cái này làm chi? Ha, chẳng lẽ...!”

Thấy Sở Tri Dự ngậm thừa nhận, Trịnh Thiếu Chu hít mạnh một hơi.

“Cmn số cậu quá tốt rồi.” Hấn lẩm bẩm: “Lớn lên như thần tiên, thân thể ngon như vậy... Sở ca, nhân sinh người sướng.”

Tốt số à.

Nhớ tới nụ cười kia, giọt lệ kia, mỗi thứ đều biến thành kí ức đầy sắc màu khiến người nghiện ngập, những kẻ ái mộ gọi to tên y nhưng y chưa bao giờ dừng lại vì ai. Bây giờ hẳn có thể động thủ với học trưởng tỏ tình với y trong ngày khai trường, nhưng người như thể trùng trùng điệp điệp, một ngày nào đó, phải chẳng y cũng đã chính hẳn qua một bên, rồi cao chạy xa bay.

Đồng mâu thâm hắc tối sẫm, âm u trong mắt lóe lên rồi biến mất, Sở Trì Dự nhắm mắt lại.

Triều Đăng...

Bầu trời mùa thu cao ngất thoáng đặng, trong làn gió mát len lõi tia nắng vàng, vết tích tàn lụi lan tràn cả thành phố, ánh nắng như hòa tan vào từng lớp mây trùng điệp.

Cách giờ hẹn còn nửa tiếng, khi điện thoại reo lên vừa lúc Triều Đăng đang làm nghiên cứu với tổ, Sở Trì Dự cầm hai ly trà sữa ấm áp trong tay, thần hình cao gầy nổi bật trong đám người lộn ngổn. Rõ là đã vào thu mà cứ như trước, hắn mặc một chiếc áo ngắn màu đen thật mỏng, để lộ cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, nữ sinh đi ngang qua ríu ra ríu rít đánh giá anh chàng đẹp trai trẻ tuổi.

“Anh đang đến.”

Dù dòng người ngăn cách, tiếng ồn xe cộ vang lên không dứt nhưng hắn vẫn nghe được âm thanh của người yêu, theo bản năng Sở Trì Dự đi về hướng đó, lại vô tình thấy được người mà mình chờ đợi hơn một canh giờ lại đang tránh khỏi cái ôm của người khác. Nam sinh ôm y sòng mũi rất cao, mặt mày trầm tĩnh, màu tóc vàng sậm hiếm thấy, tuy đẹp trai bức người nhưng hoàn toàn là gương mặt xa lạ.

Nam sinh không ngừng kiên trì kéo Triều Đăng vào lòng, tựa hồ rất muốn hôn y, lại bị người nọ đẩy ra từ chối, sau khi dùng sức ôm ấp mới thả Triều Đăng ra.

Sở Trì Dự lẳng lẳng nhớ kĩ người kia, ần ần điện thoại di động, mấy giây sau, chuông báo dành riêng cho hắn vang lên.

“Hi~”

“Tới?”

Giọng nói hắn trầm đến đáng sợ, cổ tình sao giọng người kia cứ như lúc bình thường, cách lớp máy móc lạnh như băng cũng có thể làm người ta thấy được độ cong mềm mại nơi khoe miệng y.

“Anh ở chỗ nào vậy?”

“Đối diện em” Thấy vẻ mặt Triều Đăng lóe lên vẻ sợ sệt và do dự, Sở Trì Dự nhẹ giọng, như trêu đùa động vật nhỏ nào đó: “Mau tới đây đi.”

Trà sữa trong tay đưa cho Triều Đăng, phát hiện động tác của đối phương cứng đờ. Sau đó bọn họ đi tới rạp chiếu phim, trên tấm poster quảng bá điện ảnh mới nhất là gương mặt giả tạo của sao nữ ngày thơ như học trò, ánh mắt Triều Đăng chậm rãi lướt qua.

“Đẹp không?”

Sở Trì Dự thuận miệng hỏi.

“Cũng đẹp.” Vẻ mặt Triều Đăng bình thản, đột nhiên choàng vai hắn: “Anh đẹp trai nhất, kiểu gì anh cũng đẹp, bạn trai ông đây đẹp tới mức không có bạn bè.”

Thần thái Sở Trì Dự nhu hòa hơn lúc nãy, vỗ vỗ cánh tay đang ôm mình: “Thành thật một chút đi.”

Vậy lời từ chân tâm của ông đây chính là anh cùng với thế giới này bị hủy diệt hết đi.

Y cười tùm tùm gật đầu đồng ý.

Đêm đó về nhà, khi Triều Đăng đang tắm, điện thoại để ở phòng khách bị một dãy số ghi là [.] gọi đến, Sở Trì Dự suy nghĩ một chút rồi chậm chạp ấn nút nghe.

“Bảo bối...”

“Em ấy đang bị tôi làm” Không đề ý đến phản ứng của đối phương, Sở Trì Dự bình tĩnh nói tiếp: “Muốn giữ mạng thì cút xa ra một chút.”

Cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, hai mắt Triều Đăng mở to kinh ngạc nhìn hắn, áo sơ mi xanh đậm bị nước làm ướt một mảng lớn sau vai. Qua một chốc, sắc mặt y trắng bệch, theo bản năng đóng lại cửa phòng tắm, âm thanh khóa chốt trong căn phòng yên tĩnh vang lên cực kì rõ ràng.

“Hoặc là ngoan ngoãn đi ra, hoặc là anh lấy chìa khóa mở ra, ba giây.” Sắc mặt Sở Trì Dự không thay đổi, quãng điện thoại của y vào thùng rác, từng bước từng bước đi tới phòng tắm: “Ba, hai —”

“Anh —”

Triều Đăng kéo cửa ra, cảm y bị nắm ngón tay lạnh lẽo nắm lấy, thần sắc hỗn loạn được Sở Trì Dự thu hết vào mắt.

Ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc như của loài bò sát, nhiệt độ bên trong giống như muốn thiêu sống y.

[Giá trị hận ý: 4 sao.]

[... Ông ông cảm giác muốn hy sinh vì nhiệm vụ rồi, thống ca.]

[Chứ không phải cậu rất thích à?] Hệ thống ngoài cười nhưng trong không cười: [Cậu yêu giá trị hận ý.][Ông sợ ông sáng khoái chết luôn á.]

Xong rồi, cảm giác kích thích mãnh liệt như vậy mà lại mới có bốn sao.

Hệ thống cũng không thèm tranh luận nữa, đúng là đồ khó ở mà.

“Giải thích gì không?” Ngón tay Sở Trì Dự như khiêu vũ nhẹ nhàng lướt qua gò má, cổ, xương quai xanh, nhìn y bất lực liên tục run rẩy, dục vọng muốn chinh phục chưa bao giờ có mệnh mẽ khuếch đại: “Trong thế giới này yêu nhất anh, vĩnh viễn không thay đổi?”

“...”

Bị tát một cái vô mặt thiệt đau.

Không muốn bị sờ nữa, khốn nạn, hay cho mi bắn một lần nha.

“Tên nhóc lừa đảo.”

“...”

Không, không muốn....

Mẹ nó.

“Em cũng thật kì lạ.” Ngữ khí của hắn vừa bất đắc dĩ lại vừa sùng nịch, động tác trên tay lại vô cùng tàn nhẫn, một bên vừa xoa xoa gương mặt tinh tế của Triều Đăng, một bên vừa cắn vành tai y, thong thả nói: “Không muốn bị anh bắt nạt thì nói hết toàn bộ những chuyện xấu ra ngay.”

Ông không có làm gì hết nha! Ông vẫn luôn cố gắng cứu vớt thế giới nha!

Con người khi đã trưởng thành thì đều rất phức tạp, tiểu quỷ thôi... Ừ ừ ừ ừ!

Ánh nắng buổi sáng chiếu nghiêng vào ô cửa sổ, đêm tối lùi xa nhường chỗ cho ngày mới, khi y tỉnh lại thì phát hiện thiếu niên đẹp trai ngồi bên cạnh nhìn mình không chớp mắt, Sở Trì Dự sờ sờ đầu y, khoái cảm không khống chế chứng minh hận ý của đối phương vẫn chưa tan hết.

Triều Đăng đứng dậy: “Dự Dự.”

Sở Trì Dự đáp lại một tiếng.

“Anh không có lời nào để nói với em sao?”

“Muốn nghe cái gì?”

Hắn như lúc trước, đáng vẻ hời hợt, nếu như không phải cảm giác không ngừng truyền đến thân thể, Triều Đăng cũng thật sự tin là hắn không để ý.

“... Chia tay sao?” Mí mắt y hơi rũ xuống, lông mi rõ ràng mà dày đậm, nắng ban mai ảm áp mà sạch sẽ phác họa lên gương mặt, như thiếu niên kia một năm trước nói yêu thích hắn, ướm át kiêu diễm của lần đầu tiên làm tim hắn đập thành thịch: “Anh cũng thấy rồi, hôm qua em cũng nói những chuyện như vậy xảy ra không phải một lần... Cho nên, chia tay sao?”

[Cậu giả vờ rất đáng yêu.]

[Hi hi hi hi.]

[...]

Tay người kia dừng lại, thần sắc không rõ, Sở Trì Dự nhẹ giọng nói: “So với ai khác, em biết rõ đáp án nhất.”

Này giấc mộng của những tháng ngày cấp ba, hăng hái hăm hở, cố chấp phấn đấu trong quá khứ đầy mỹ lệ đã vụt qua. Người hắn thích cùng hắn đi khỏi bầu trời hồi ức, lại vĩnh viễn phản bội lời hứa.

Không một ai đã từng chìm đắm trong tình yêu lại nguyện ý vứt bỏ nó.

Không một ai có thể cười với bản phác họa của chính mình, dù là lần đầu tiên vẽ nên tương lai hay là người đã vượt qua đại dương mê man.

Mấu chốt chính là, dù y không thể hấp dẫn người khác, hấn cũng nói lời yêu với y, nắm lấy tay y, ung dung dành cả quãng đời của mình cho cậu.

“Đây là lần cuối cùng, Triều Đăng.” Sở Tri Dục ôm y vào ngực, khẽ vuốt ve sống lưng, như đang an ủi người nọ, cũng như đang an ủi chính mình: “Chúng ta không cần đi tới bước đó, được không? Coi như anh xin em, đừng ép anh.”

“...”

Nha nha nha hu hu hu Dục Dục không nên như vậy.

Rõ ràng là uy hiếp một cách dịu dàng từ tốn mà sao hùng hồn đánh thép dữ vậy, cứ như thiếu niên đang ôm mình mới là người chịu thương tổn vậy.

.... Có phải ông thật sự là một thằng đàn ông tội lỗi không, đm.

Y và Sở Tri Dục cùng xin nghỉ một ngày, hai người vui đùa ở nhà trọ chán chê tới hơn mười giờ, gần chạng vạng nhận được cú điện thoại hấn mới vội vàng mở cửa rời đi. Kể từ lúc Sở Tri Dục vô đầu là không còn cảm giác gì nữa, giá trị thù hận đã bay sạch bách.

Lòng khoan dung độ lượng hấn dành cho mình thật sự quá mệnh mông.

Triều Đăng không có việc gì làm quay qua quay lại trong phòng, trong ngăn kéo bị khóa của Sở Tri Dục, y thấy được một phần hồ sơ, đối tượng điều tra được tô đỏ, tên này hình như có chút quen quen?

Y lật tức mở hồ sơ ra mới phát hiện chỗ này ghi lại cuộc đời của đối phương rất cẩn thận, lớn thì là giấy chứng nhận được photo ra từng bản, nhỏ thì là từng chức vị công việc đến trường học trong quá khứ, đầy đủ không thiếu một chi tiết, vì tò mò Sở Tri Dục muốn làm gì, y lật tới trang cuối cùng, bức ảnh kèm theo khiến ngón tay y ngưng giữa không trung.

Người trong bức hình, là ba y.

Triều Đăng cẩn thận từng ly từng tí sửa tờ giấy ngay ngắn lại rồi bỏ về chỗ cũ, trước giờ Sở Tri Dục luôn rất tỉ mỉ, sau khi xác nhận không bỏ nhằm trình tự, y đóng lại hộc tủ.

Sau đó y lục lọi cả lên, tìm được tư liệu của mẹ và chính bản thân mình, y thấy trên chỗ họ tên mình có ai dùng bút viết trùng lên, kiểu chữ phiêu dật mà gọn gàng ngay ngắn một bên, cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh Sở Tri Dục cúi đầu viết tên y.

Bị điều tra rồi.

Quả nhiên đại thiếu gia cũng không phải thằng nhóc thúi đơn thuần vô hại.

Tiếng động của chìa khóa vang lên đầy cảnh báo, Triều Đăng há hốc nhìn cánh cửa bị kéo ra, thời gian hoàn toàn không đủ để y sắp xếp lại mọi thứ như lúc ban đầu. ... Thôi chết xong rồi xong rồi xong rồi.

“Hử?”

Có người từ phía sau nhìn về phía Triều Đăng đang ngồi xỏm trong đồng sách, khi thấy rõ trên tay y đang cầm thứ gì, Sở Tri Dục thu mắt lại xếp gọn vào giá.

“Em muốn rời khỏi anh, anh lại muốn không chế em” Tiếng nói trầm thấp mang theo cảm xúc chậm rãi lan tràn khắp phòng: “Rất công bằng?”

Hấn biết rõ tình huống gia đình mình, Sở Tri Dục sẽ không làm chuyện vô dụng, ngoại trừ đơn giản biết rõ một ngày nào đó trong tương lai, tất cả đều có thể không chế y.

Nếu như không muốn ba mẹ bị mất việc, bị kẻ không quen biết đòi nợ —

“Đừng tiếp tục phạm sai lầm” Sở Tri Dục thấy y không nói, ngữ khí không tự chủ mang theo thương tiếc: “Em ngoan ngoãn, anh sẽ dốc toàn lực đối xử tốt với em.”

Nếu như không ngoan?

Đương nhiên sẽ đưa em đến địa ngục

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Người Đẹp Trong Tủ 9

Edit: Hyukie Lee

Âm thanh tách tách của màn trập liên tục vang lên, bên tai hỗn loạn âm ỉ, micro to nhỏ không ngừng được đưa tới trước mắt, giày cao gót của phụ nữ trên mặt đất xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nhóm ký giả khóa chặt ánh mắt vào thiên hậu danh tiếng đang nổi cộm gần đây, dù ở tình huống hỗn loạn như thế thì cô vẫn thiên kiều bá mị, dung nhan riêng biệt của con lai sau khi được trang điểm càng lộ ra vẻ xinh đẹp, áo váy đỏ sậm yếu điệu dán chặt thân thể, cặp đùi thon dài dụ người trên đôi cao gót kim loại, từ đó ai cũng có thể thấy được vẻ ngoài được cô chăm chút rất kĩ.

Thậm chí khi bị một đám kí giả vây quanh, sao nữ không hề sợ hãi như trong quá khứ, đột nhiên cô quang minh chính đại kéo lấy tay nam sinh bên cạnh, không thèm để ý về chuyện bùng nổ scandal ong bướm sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của mình ra sao.

“Như vậy cũng tốt, cho tất cả mọi người đều biết cậu là của tôi.” Cô cười rộ lên đầy ngọt ngào, khác hẳn với vẻ thiếu nữ ngượng ngùng mà thay vào đó là loại dục vọng thấp hèn, phảng phất đắm chìm trong ảo tưởng tươi đẹp bí ẩn nào đó: “Chỉ cần có Triều Đăng, cái gì tôi cũng không muốn, cái gì tôi cũng không quan tâm”

Nam sinh cao cao gầy gầy đứng bên cạnh toát ra thất kinh trong mắt, tựa hồ nhận ra điều gì, đồng tử hơi co lại, cả người bị loại cảm xúc cực đoan bao phủ.

Ngay cả như vậy cũng không thể ngăn cản được đám kí giả dần dần trở nên mê luyến với y, khi người đầu tiên chụp hình y, tất cả mọi người như tỉnh giấc chiêm bao, điên cuồng chụp lại bóng hình người nọ, Triều Đăng muốn giơ tay ngăn lại ánh đèn flash chói mắt thì có người kim lòng không được kéo cổ áo y, sao nữ đối trá tay chạm vào tay y, không quan tâm móng tay mình vì dùng sức mà gãy hơn phân nửa, giọt máu đỏ chói nhỏ xuống thảm trải sàn đắt giá.

Thời điểm Sở Trì Dự mở điện thoại lên, cũng vừa vặn tin tức ập đến.

Hắn tùy ý liếc bài báo, đôi mắt như bóng đêm thu lại mấy dòng chữ về chuyện trăng hoa, hắn nhớ được gương mặt của người phụ nữ này, trùng hợp thay chính là người trên tấm poster điện ảnh ở quảng trường hôm nọ. Triều Đăng đã từng khen gương mặt này, trong mắt toát ra vui vẻ làm lòng hắn khó chịu. Vậy nên hắn nhớ rất kĩ mỹ nhân câu hồn đoạt phách ấy.

Công ty giải trí lớn nhất cả nước, khi hắn có hứng thú thì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi là dễ dàng nắm được quyền quản lý của đối phương.

Hận ý sinh sôi đã lâu không kim được, vết thương lòng như bị người tàn nhẫn cắt ra chảy máu không ngừng. Mỹ nữ ngồi trên ghế salon cúi đầu che mắt của mình, trong khoảnh khắc, một giọt nước mắt men theo kẽ tay, không tiếng động rơi xuống.

Đèn đuốc thành thị sáng cả đêm, mưa phùn mang theo bụi trần lang bạt, dòng người nối liền không dứt, gió thu dịu dàng len lỏi qua từng tòa nhà cao tầng.

Triều Đăng thoáng cúi đầu, mũi lưỡi trai màu lam không nổi bật, bước chân có chút gấp rút đi về phía sân bay, y không mang hành lý, bảo an kiểm tra vô cùng thuận lợi, chờ hành khách ổn định chỗ ngồi, máy bay cất cánh, dựa vào ghế ngồi rộng rãi, y có chút không quen mà kêu hệ thống.

[Thả?]

[Thật kì lạ.] Triều Đăng hỏi một đồng nghiệp trả lời một nẻo: [Tại sao không bị cản lại, ông chạy quá nhanh?]

[...]

[?]

[Trước khi chuyện lớn ập đến đều gió êm sóng lặng.] Giọng nói hoa mỹ như tơ như lụa của hệ thống không mặn không nhạt: [Hắn không phải đưa con nít chi biết khóc lóc chờ cậu hỏi tâm chuyển ý.]

[Thì đó, vậy mới nói là kì lạ.] Triều Đăng cười cười lấy một ly nước từ nữ tiếp viên, hứng thú nhìn đối phương đỏ mặt vội vàng vàng rót nước cho y: [Nhân cách những mảnh vỡ khác như thế nào?]

[Lạnh lùng là người bình thường nhất.]

Trong âm thanh của hệ thống mơ hồ lộ ra ý cười.

[Ê, đùa ông hả?]

Triều Đăng hơi kinh ngạc mở to mắt, còn chưa kịp nói câu tiếp theo thì phát thanh từ cơ trường vang lên.

Giọng nữ vô cùng dễ nghe, mà lời nói ra lại làm cho mọi hành khách căng thẳng.

“Các vị khách hành thân mến, vì một số nguyên nhân đặc thù, chuyến bay A-303 lần này phải đáp xuống sân bay gần nhất, bất cứ người nào muốn rời khỏi phải thông qua xác nhận thân phận, nơi đáp xuống sẽ được công ty cung cấp một máy bay khác, tiếp tục đồng hành với quý khách đến nơi như dự định, vì những phiền phức và tổn thất của quý khách, chúng tôi thành thật xin lỗi...”

Vừa dứt lời, những người xung quanh lập tức xôn xao bàn tán, lung ta lung tung thảo luận nguyên nhân máy bay đột nhiên hạ cánh, có lẽ nào là trục trặc động cơ, hay là bị khủng bố tập kích, đủ loại suy đoán chuyện ngoài ý muốn và chửi bới xuất hiện, chờ máy bay đáp xuống sân bay gần nhất, nhân viên mặc cảnh phục đến bắt đầu xác nhận thân phận từng người.

Mãi khi khách hàng xuống máy bay xong xuôi, thiếu niên tóc đen vẫn luôn yên lặng nhảy lên máy bay, hẳn ra hiệu với nhân viên, những người khác lập tức đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Từ khoang hạng nhất đi tới khoang bình thường, dừng lại vài giây hắn mới kéo cánh cửa ra, mỹ nhân ngồi ở hàng thứ nhất sắc mặt trắng bệch cúi đầu, nhìn hắn một chút rồi nhanh chóng cúi đầu.

Sở Trì Dự tiến lên một bước, ngồi chồm hổm xuống, nhẹ nhàng ôn nhu nâng lên gương mặt kia.

“Về nhà đi.”

Động tác cẩn thận như thế, sắc mặt cũng cực kì ôn hòa, trong con người kia chỉ có thân ảnh người nọ, ôn nhu không bình thường như thế mới khiến cho người hiểu rõ hắn không rét mà run.

Triều Đăng như mất khống chế liên tục lắc đầu, bàn tay Sở Trì Dự thuận theo cảm chậm rãi xoa đôi môi y, máu tươi men theo đầu ngón tay tí ta tí tách, nhìn gương mặt lộ ra thần sắc đau đớn, đồng tử thâm hắc bỗng dưng lóe sáng vết âm u.

“Chúng mình thư và thẻ ngân hàng không có trong nhà, em đã muốn chạy từ sớm?”

“Người đàn bà kia... Em thích người xinh đẹp đúng không? Hơi hơi thích sẽ đáp ứng, dù sao thì quả thật là em rất có khả năng hấp dẫn người khác, vậy em thích tôi, hay thích mặt của tôi? Hoặc là nói vì sống cùng tôi quá an nhàn sung sướng không lo nghĩ nên lúc trước em mới nói chuyện với tôi?”

“Đáng tiếc, Triều Đăng.” Sở Trì Dự đứng lên, cảm nắm tóc sau đầu bức bách Triều Đăng ngẩng mặt lên: “Dù cho em vì quyền lợi tiền tài mà yêu thích tôi, tôi vẫn không ngại đem tất cả dâng lên cho em, tôi cam tâm tình nguyện nuôi em cả đời, nhưng nếu em muốn đá tôi đi theo người khác.....”

Bàn tay vuốt ve bờ môi rách nát, ngón tay duỗi vào miệng ve vãn đầu lưỡi đỏ tươi, thấy thần sắc Triều Đăng ngày càng hoảng hốt, Sở Trì Dự mặt không cảm xúc nói tiếp: “Lúc em chụp hình cùng cô nghệ sĩ kia, có nghĩ đến tôi sẽ biết nên mới sợ hãi như vậy, đúng không?”

Thân thể Triều Đăng dần dần cứng ngắc.

“Vậy em có đoán được tôi sẽ làm gì với em không?”

“...”

“Đoán nào.” Ngón tay Sở Trì Dự dùng sức bấm một cái, Triều Đăng nghẹn ngào kêu lên, cả người run bần bật, hai mắt thất thần mặc cho nước mắt tuôn rơi: “Đoán đúng rồi, thêm một chút nữa tôi đã giết chết em.”

Fuck, mẹ, nội, mi.

Đm thần kinh như vậy mà được hệ thống nói là người bình thường nhất, mà điều không bình thường nhất ở đây là, tại sao y lại thấy những chuyện sắp xảy ra mẹ nó rất! Kịch! Thích! Đó!

Và sau đó đương nhiên là sáng khoái liền ba ngày ba đêm.

Lúc y được Sở Trì Dự ôm xuống máy bay, thân thể không nằm trong phạm vi khống chế, ngón tay mềm nhũn tới mức không thể nhúc nhích, đến mức này mà ác ý của Sở Trì Dự vẫn cứ dừng mãi ở 4,5 sao. Y làm ra nhiều chuyện căng não như thế mà người này vẫn không ghét thêm xú xui nào.

Nói đúng ra, từ lúc kia đến giờ giá trị yêu thương vẫn chưa rơi sao nào, sở dĩ sinh hận cũng vì quá mức quan tâm.

Ô tô xuyên vào màn đêm u tối, vượt qua đèn đỏ khói xanh, phía trên biển sao uốn lượn, biệt thự mang phong cách Bắc Âu xanh um một mảng, bóng cây âm đậm thấp thoáng chiếc cửa sổ, nữ giúp việc xinh đẹp mở cánh cổng to lớn ra, không cảm xúc mời chủ nhân bước vào.

Biệt thự được xây trên bãi cỏ trống trải, ngoại trừ cây cỏ thụ phía sau nhà thì không còn gì khác, thấy Triều Đăng nhìn chằm chằm cái cây, Sở Trì Dự rũ mắt nhìn y: “Đây là quả sinh nhật lúc anh mười bảy tuổi, hè đột trước định dẫn em đến đây, cùng nhau leo lên cây nhìn mặt trời lặn.”

“Em...”

Y há miệng rồi nhếch miệng, chung quy không nói gì.

Người trong ngực vẫn luôn yên tĩnh, mãi đến khi hắn mang đối phương đến gian phòng lớn nhất trên lầu hai, Triều Đăng mới không thể tin được dùng sức giằng co. Sở Trì Dự mặc hai chân y không còn sức lực ngã nhào xuống thảm, đôi mắt thâm hắc như hồ nước trầm tĩnh.

“Không muốn... Không được!!”

Triều Đăng cố gắng muốn đứng lên, miễn cưỡng dựa vào tường để chống đỡ thân thể, sợ hãi trên mặt không hề che dấu, thuận theo ánh mắt của y, phòng ngủ trống trải, vị trí sát bên giường ngủ có một cái lồng màu vàng, vừa vặn có thể chứa một người.

Trên đỉnh lồng được chạm trổ tinh xảo, móc nối đan xen nhau hình lưỡi liềm như lồng chim đẹp để được phóng đại lên gấp mấy lần, ánh đèn từ trên rọi xuống, dọi lên kim loại lạnh lẽo, khiến người tê dại.

Triều Đăng quay đầu muốn chạy ra khỏi cửa, sau khi Sở Tri Dục buông ra thân thể đã bình thường lại được một nửa, y lao đảo lao ra cửa phòng, lúc xuống lầu động tác quá vội mà bị trượt chân, đau đớn làm y không thể di chuyển được nửa bước. Nhớ lại vận mệnh đáng sợ mà mình sắp đối mặt, y tiếp tục bò lết về phía trước nhưng bị người nọ ôm nắm lại, nửa ôm nửa tha đem về phòng.

“Không được! Buông tôi ra!” Bàn tay trắng nõn của Triều Đăng đặt trên lồng ngực rắn chắc: “Xin anh! Cầu xin anh đó Sở Tri Dục... Đừng như vậy, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Em sẽ không như vậy nữa, anh đừng nhốt em vào đó, xin anh xin anh xin anh... Buông tôi ra! Mẹ kiếp!”

Sở Tri Dục vỗ vỗ mặt y, thâm tình liếm láp đôi môi chảy máu, tay lại không hề do dự khóa cửa phòng.

Triều Đăng đẩy hẳn ra rồi rúc vào góc tường, thanh quản như sắp đứt: “Xin anh đừng yêu tôi nữa được không? Xin anh Sở Tri Dục, chúng ta chia tay đi, dứt ngay—! Không được!”

Chân y bị nắm lấy, mạnh mẽ lôi khỏi chỗ an toàn, từng chút từng chút một bị lôi về cái lồng màu vàng kia.

Người nọ thấy hẳn không ngừng giãy dụa, tiện tay rút ra thắt lưng, vận dụng thủ pháp được học trong quân doanh thành thạo trói hai tay y.

“Còn giãy dụa nữa, sẽ bị gãy tay.”

Từ lúc vào căn phòng này, đây là câu đầu tiên mà Sở Tri Dục nói.

Ha... Gãy đó, gãy?!

Căn cứ theo nguyên tắc diễn không hành hạ bản thân, ngay lập tức Triều Đăng dừng động tác nhưng vẫn giả vờ chưa từng bỏ ý định mà giật giật.

“Gãy thì càng tốt.”

Nghe được câu kế tiếp của Sở Tri Dục, biểu tình Triều Đăng cứng đờ.

Dự Dự nha nha nha nha.

Tại sao lại biến thành bộ dáng ác độc như vậy nha.

Còn quá đáng hơn là giá trị hận ý vẫn 4,5 sao nha nha nha nha.

Âm thanh khùng bỏ của cửa kim loại ma sát da đầu, Triều Đăng bị Sở Tri Dục cưỡng chế lôi vào trong lồng, tiếng hạ chốt khóa vang lên cực kì rõ ràng, khoảng không vừa vặn đủ cho y duỗi ra một đoạn cẳng chân, không chừa y nhìn nhìn cái lồng thì Sở Tri Dục đã lôi chân phải bị bong gân ra, còi giày kiểm tra vết thương. Trên làn da trắng nõn hiện lên vết thâm đen đầy kinh dị, đồng thời cũng mang đến vẻ đẹp của bệnh tật.

Giờ khắc này, y như người đẹp trong tù đáng thương bất lực.

Triều Đăng không thèm giãy dụa kêu to nữa mà lạnh nhạt nhìn hẳn, xuyên qua tù cũi nhìn vào gương mặt yên tĩnh như tranh thủy mặc kia, khoe môi chậm chạp, tiếng cười trầm thấp.

Tốt, rất tốt!

Triều Đăng nỗ lực duy trì biểu tình lạnh lẽo, Sở Tri Dục thấy y không nói lời nào, bỗng nhiên nhắc cổ chân y, da dẻ trắng mịn, xương cốt tinh mỹ, móng chân nhu thuận như nụ hoa kiều diễm.

Nếu trong thời cổ thì e là người này vĩnh viễn bị nhốt trong phòng, cả đời không thể nhìn thấy dương quang, mãi đến khi chết, được người đem vào phần mộ.

“Triều Đăng.” Sở Tri Dục vừa cười vừa nói: “Sau này hai ta chôn cùng nhau nhé?”

“Đủ rồi.” Người nọ mắt hứng liếc mắt: “Anh muốn giam tôi cả đời hay sao?”

Không được trả lời, Triều Đăng lẳng lặng nhìn người đối diện, lông mi Sở Tri Dục vừa dài vừa đậm, chắc có lẽ là được di truyền từ mẹ, chỉ cần hơi chớp mắt, ánh sáng tạo bóng râm lay động thôi đã đủ giết chết người khác, đây cũng là nguyên nhân mà Triều Đăng thích đáng vẽ của hắn.

“Thả em ra ngoài, em liền hại người.” Bàn tay Sở Tri Dục nói lỏng nhưng Triều Đăng vẫn không thể tránh thoát: “Em thật sự quá tùy hứng, hoàn toàn

không muốn chịu trách nhiệm, ý vào khuôn mặt này đi phá hủy biết bao nhiêu người, em biết rõ mà.”

“Tôi không có...!”

“Bao gồm cả tôi.” Sở Tri Dự thu lại ý cười, cảm xúc trong mắt không thể phân biệt, như sương mù rộn ngợp bầu trời: “Em phá hủy tôi, đương nhiên tôi sẽ hủy diệt em, thả em ra em sẽ lợi dụng cơ hội đó, nên từ nay về sau em chỉ có thể nhìn mình tôi.”

Hắn cúi đầu, hôn một cái lên vị trí vết thương, ác ý như thủy triều mạnh mẽ ập đến làm hắn không khác chế nỏ mà cắn chặt môi dưới, khi Sở Tri Dự đuổi đầu lưỡi ra liếm láp vết thương, Triệu Đăng mới chính thức cảm thấy sợ hãi.

“Đừng liếm! Đừng đụng tôi!”

Không muốn như vậy... Tại nơi thế này...!

“Nếu em nghe lời, sẽ đổi cái lồng lớn hơn một chút.” Sở Tri Dự dừng lại, không nhanh không chậm nói: “Hiện tại ngủ ở đây sẽ rất đau, ở lâu sẽ dẫn đến tàn tật, bất quá dù xương cốt toàn thân em gãy hết, cũng không sao.”

Trên lưng Triệu Đăng đầy mồ hôi lạnh: “Anh đang nói cái gì...?”

“Tôi cam tâm tình nguyện nuôi em cả đời.”

Sở Tri Dự nói, liếm lên trên bắp chân Triệu Đăng, mãi đến khi y chịu không nổi nữa mới thả ra, trong đôi mắt và thanh âm chứa đầy dục vọng chiếm hữu ngọt ngào.

“Nuôi em đến chết.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người Đẹp Trong Tủ 10

Edit: Hyukie Lee

Phòng lớn trống rỗng, rèm cửa dày nặng che khuất dương quang khiến căn phòng như lúc ban đêm, cả phòng chìm trong sự yên tĩnh quý dị, tiếng máy điều hòa ro ro phát ra thứ ánh sáng màu xanh nhỏ xíu. Triệu Đăng cử động tay chân đã mỗi như đau buốt, chậm chạp đứng lên.

Quả thực không gian kín sẽ khiến người ta sinh ra bất an và sợ hãi, sau một thời gian dài sẽ trở nên mù quáng nhớ nhưng người duy nhất mang đến ánh sáng cho mình. Sở Tri Dự đã được huấn luyện trong quân doanh, từng tiếp xúc với các loại thủ đoạn thấp hèn đê tiện, nên chuyện thay đổi tâm lý căn bản như thế này đương nhiên biết rất rõ.

Không biết hắn làm cách nào mà sự biến mất của Triệu Đăng không hề có rắc rối, bất quá dù có rắc rối thật thì cũng chẳng bỏ bèn gì. Nhưng từ sắc mặt của Sở Tri Dự, phỏng chừng chẳng có chuyện gì khiến hắn phải lo lắng cả.

Giá trị hận ý còn thiếu nữa sao.

Một tay vịn lên song sắt, Triệu Đăng lười biếng nở nụ cười.

Nếu đã như vậy, ông đây sẽ cho mi một bất ngờ, đại thiếu gia.

Thời gian càng dài thì tình hình càng tệ, không thể liên lạc với bên ngoài, người luôn khát khao tự do đương nhiên sẽ có lòng thù hận với kẻ giam cầm. Âm thanh mở chốt vang lên rõ ràng, người bước vào mở công tắc đèn, đôi đồng mâu đen huyền nhìn chăm chăm vào mỹ nhân vì thấy mình về mà trở nên vui sướng.

Ngón tay gầy gò tái nhợt duỗi ra, xương quai xanh nhô lên như đóa tường vi trắng, nương theo ánh mắt, lệ chí như ẩn như hiện, như chim oanh bị giam cầm đẹp nhất.

Oanh của hắn.

“Anh đã về.”

Triệu Đăng không kiềm chế được mà cười với hắn, người trẻ tuổi vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt kiều diễm ướt át kia, ngay cả lúc y mím môi cũng không dời mắt: “Hôm nay rất ngoan.”

Người đẹp trong tù ngẩn người, khoe mắt cong cong, Sở Tri Dục than thở trong lòng một tiếng rồi duỗi tay ra lồng vào tay Triều Đăng, da thịt má mề khiến hấn không tự chủ tăng thêm lực đạo, từng ngón từng ngón như châu như ngọc, mãi đến khi hô hấp Triều Đăng dồn dập, con ngươi ngăm cạnh xuân nhìn mười ngón tay nọ lồng vào nhau, rốt cuộc Sở Tri Dục không kiềm chế được nữa đưa tay vào lồng, chạm vào gương mặt nhỏ điểm lệ kia.

“A... Dục Dục... A!”

Tay hấn sờ đến lệ chí, Triều Đăng khó nhịn mà kêu lên đầy sợ hãi, đôi mắt sáng rực hơi nước gắt gao theo dõi hấn, không ai có thể từ chối vẻ đẹp cảm kị như thế, đôi khi cánh tay kia hoàn toàn duỗi vào cũi lồng, thần sắc Triều Đăng sáng ngời.

Cơ hội tới rồi, quất hấn.

Đột nhiên một tay khác của Triều Đăng thò ra kéo cả người Sở Tri Dục va vào, y dùng sức rất lớn, sức mạnh của nam sinh chốc lát bộc phát khiến người khác khó mà tránh thoát, y kéo tay Sở Tri Dục vào nơi sắc bén nhất lồng chim, trong toàn bộ cũi lồng thì nơi lỗi lổm nhất là chỗ này, đồng thời thân thể cũng va mạnh vào cánh tay kia —!

“... Mẹ nó.”

Triều Đăng ngẩng mặt lên.

Tại thời khắc sống còn Sở Tri Dục rút tay về, hoặc nói cách khác, ngay từ đầu hấn đã có thể tránh thoát, chỉ là muốn xem mình làm trò gì mà thôi.

Đau quá.

Má phải của y bị va vào chỗ sắc bén kia, nơi da thịt bị cắt máu tươi chảy ra ào ào, chất lỏng đỏ sậm tích tích rơi xuống đất, nét dịu dàng trên mặt Sở Tri Dục biến mất hoàn toàn, hấn lạnh lùng nhìn Triều Đăng đang cong cong đuôi mắt, nụ cười xán lạn tựa đào hoa.

“Dục Dục, cũng nhanh đó.”

Giá trị thù hận không tăng? Chơi tới mức đó mà mụ nội nó vẫn không có sao nhỏ là cái chi chi?

Thấy hấn không nói lời nào, Triều Đăng cũng mặc cho máu chảy xuống, hai tay dùng sức nắm chặt song sắt: “Không mắng chửi? Không tức giận? Dục Dục thật tốt mà, lớn lên trông rất...”

Đáy mắt y nổi lên sương mù, đầu cũng đề sát vào song sắt: “Rất yêu anh, đến hôn em đi?”

“Tuồng tôi sẽ mở cửa.” Thần sắc Sở Tri Dục nhạt nhẽo như nước, giọng nói lạnh lùng như băng: “Em tưởng rằng vì chuyện này tôi sẽ thả em ra?”

Triều Đăng vẫn không trả lời, ý cười càng ngày càng sâu, tóc đen buông vai, da thịt nõn nà, kẻ tù tội bị giam cầm trong lồng kia, đẹp đến mức khiến người sợ hãi.

Y nhìn thẳng Sở Tri Dục, bốn mắt nhìn nhau, đầu lưỡi mềm mại duỗi ra, tràn ngập ám chỉ khê liếm song sắt, máu tươi vẫn chảy theo gò má tuyết trắng, y thấy người ở ngoài hơi kinh ngạc run lên, bên trong con ngươi không ngừng sinh ra dục vọng đen tối, Triều Đăng dịu dàng cười với hấn: “Anh có phản ứng.”

Đúng như lời y nói, máu toàn thân hấn đang sôi trào, nơi đó vừa cứng lại vừa nóng, Sở Tri Dục vẫn gắt gao nhìn y nhưng chỉ thấy mỗi đôi môi đang mở ra đóng lại: “Thả em ra, Dục Dục, nếu không sẽ không làm được, ề, anh rất muốn mà?”

Tại sao tới mức này mà! Vần! Không! Ghét! Ông! Là! Sao!

Diễn nữa là bị đâm thiệt đó trời, cứu mạng.

“Triều Đăng.” Bỗng nhiên Sở Tri Dục hơi nhếch mày, âm thanh như cười lại như không: “Em cho rằng tôi không trị được em?”

Hấn lấy chìa khóa bên cạnh, mở cửa cực nhanh rồi kéo người ra, gắt gao đè xuống giường, một trận trời đất quay cuồng, Triều Đăng còn chưa phản ứng kịp đã nghe Sở Tri Dục thấy nụ hoa trước ngực, nỉ non: “Giết chết em.”

...

... A mịa nó! Cảm giác rất sáng khoái!

Vòng eo bị Sở Tri Dục làm tới mức bủn như cọng bún, sau khi tắm rửa xong là không còn sức lực, Sở Tri Dục mặc y nằm trên giường giả vờ ngoan ngoãn, tạm thời vẫn chưa có ý muốn nhốt lại, Triều Đăng cọ cọ Sở Tri Dục, ngừ khí lo lắng mang theo mùi vị lưỡi biếng: “Đừng nhốt em.”

“Được.”

Sở Tri Dục xoay người cho y một câu trả lời.

“Có thật không!”

Thiếu niên tóc đen tuấn mỹ không nói tiếp, đưa tay vén tóc tơ Triều Đăng ra sau trán: “Ừ.”

Không đợi Triều Đăng hưng phấn, Sở Tri Dục bổ sung: “Khóa cửa.”

“...”

Từ cái lồng nhỏ đổi được cái lồng lớn hơn, khác nhau chỗ nào?

“Không phải không có cách làm với em.” Sở Tri Dục khép mắt, chụp lấy cái tay trắng như sứ: “Tinh thần tốt như vậy, không bằng làm thêm lần nữa.”

“...”

Cầm thú, thế nhưng Đăng Đăng rất muốn lần lần với giá trị hận ý 4,5 sao nha, ha ha.

Cuối hè biến thành đầu thu, bóng râm ngoài cửa sổ cũng thay đổi, đã quên mất bị giam bao nhiêu ngày, trong phòng Triều Đăng không có đồng hồ, thêm vào Sở Tri Dục thích nhốt y trong bóng tối, thường thường mỗi lúc hân về mới có ánh sáng và đòi hỏi không ngừng, vậy nên sau một khoảng thời gian y cũng lười đi xác nhận chuyện ngày tháng.

Từ sự cố ngày hôm nọ tới đây chắc cũng cỡ một ngày, Sở Tri Dục không ở đây, thân thể Triều Đăng từ từ hồi phục, y kéo rèm cửa ra, bên ngoài đang là ban ngày, suy nghĩ một chút, y đi về hướng lồng chim màu vàng kia.

Biệt thự này không thể chỉ có mỗi y, mỗi ngày đều có người đem ba bữa đặt vào ô cửa nhỏ ở dưới đúng giờ, tình cờ sao từ dưới lầu truyền lên động tĩnh. Vì Sở Tri Dục muốn an tâm nên sẽ không để một mình Triều Đăng ở lại đây, từ vị trí cao nhất của biệt thự, nhìn xuống bóng râm của cây lớn nhất trong sân, có vẻ là giữa trưa.

Tiếng bước chân nhỏ tới mức hầu như không nghe thấy, giày da đi lại nhẹ nhàng trên sàn gỗ, Triều Đăng dùng sức đẩy một cái, lồng chim chậm chậm nghiêng về một bên, sau đó làm một cái ầm.

“Ầm ầm ầm —!”

Dây xích dùng để trang trí đứt ra vung vãi đầy không trung, thân thể thiếu nữ khựng lại, cô nghe thấy động tĩnh trong phòng, do dự một chút, để khay đồ ăn ở vị trí cố định rồi yên lặng nán lại lắng nghe.

Sau tiếng vật nặng rơi xuống là chuỗi âm thanh đập phá đồ đạc vang lên liên tiếp, tựa hồ người bên trong bị chuyện gì kích thích. Thiếu gia không có ở nhà, theo lý thuyết thì người bên trong phải yên tĩnh như mọi ngày mới đúng, vậy mà giờ lại không ngừng truyền ra tiếng đồ đạc bị vỡ.

Nhớ tới nam sinh bị thiếu gia mang về, chân của cô như bị dính chặt xuống đất không thể rời khỏi, cô nên đi, thiếu gia không cho phép bất kì ai đến gần gian phòng này, ngoại trừ cô và một hầu gái khác mỗi ngày có mười lăm phút để đưa đồ ăn thì căn bản tất cả mọi người đều không dám bước lên lầu hai.

Cô biết rất rõ, bao gồm cả bản thân cô đều phải đảm bảo an toàn cho nam sinh kia. Trong nhận thức của cô, sẽ không ai từ chối được Sở Tri Dục, hân hoàn mỹ tới mức không thể tin, tuổi trẻ đã dễ dàng sở hữu những thứ mà người khác phấn đấu cả đời cũng không được. Khi cô nhìn thấy Sở thiếu lạnh lùng lý trí kéo nam sinh nọ đi vào phòng, chuyện ấy như không có đạo lý rồi lại thành chuyện đương nhiên.

Uống nhầm một ánh mắt, con say khác sâu vào linh hồn, triền miên theo hồi ức, quẩn quít đến từng hơi thở.

Cho nên khi trong phòng truyền ra tiếng động, quỷ thần xui khiến làm sao cô lại không đi gọi người khác mà là yên lặng lấy chìa khóa dự phòng ra.

Căn phòng rộng rãi bị đập phá tàn tạ, lồng chim rơi xuống đất, cửa sổ bị đập thành cái mạng nhện, nhận ra tình hình tồi tệ cô vừa định lui ra khỏi phòng, lại thấy được khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong, bước từ chỗ ngọac bước ra.

“Ha.” Mỹ nhân cả người đầy dầu vết ái dục cười với cô: “Em có thể giúp tôi một chút không?”

“Cái, cái gì...?”

Cô phát hiện đầu lười mình hình như không còn khống chế, tế bào toàn thân đang kêu gào sung sướng khi đến gần y, chìa khóa dự bị trên tay lặng im rơi xuống thảm dày.

Chỉ trong nháy mắt, cơ hồ cô đã hiểu vì sao thiếu gia lạnh lùng đậm nhạt lại giam cầm y ở đây, như nuôi loài chim tước quý báu. Đề y xuống lớp nhưng dây trên đất rồi đi vào giấc mộng, để lại mấy vệt màu mờ ám trên làn da trắng sứ, hai tay như tơ như lụa không ngừng co rút giây dụa, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến máu huyết sục sôi căng phồng.

Chủ nhân của cô chiếm được oanh đẹp nhất thế giới, đương nhiên phải cẩn thận nhốt lại trên tháp cao. Cô gái kinh ngạc khi biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn không thể từ chối lời cầu xin:

“Giúp tôi rời khỏi nơi này, nếu ở thêm chút nữa tôi sẽ không sống nổi, xin em.”

Mặc vào bộ quần áo bình thường, Triều Đăng phát phát tay với cô gái giúp y rời đi. Đại khái thì cô nàng nọ rất thẹn thùng, dù đã si mê đến level max thì

vẫn không làm ra hành động gì quá phận, chỉ vui vẻ giờ tay tạm biệt y.

Ngồi trên taxi, y kéo mũ lưỡi trai thấp xuống, cố gắng cho tài xế đang thao thao bất tuyệt kia không nhìn thấy mặt, khi người nọ hỏi y tại sao lại xuất hiện ở khu vực ít người, Triều Đăng ấn nút kéo cửa sổ xe xuống.

“Bạn dẫn cháu tới chơi nhưng có việc phải về trước.”

Tài xế cảm thán: “Đúng là không được bình thường.”

“Vâng, hơn nữa rất quá đáng.” Triều Đăng mỉm cười: “Nhưng mà cũng rất đáng yêu.”

Biệt thự giam cầm bị xe vút ở phía sau, thảm cỏ khô vàng và đám mây xẹt qua ngoài cửa sổ, nhớ đến cô gái lúc nãy, Triều Đăng sờ sờ mũ lưỡi trai.

Là người tốt, quên hỏi tên.

Trường học không thể trở về, nhà trọ thuê chung không thể đi, số điện thoại ba mẹ không nhớ, trừ tiền xe thì trên người chỉ còn lại ba trăm ngàn. Triều Đăng ăn mì cay ở quảng trường, đám bò câu bận rộn đập cánh chỗ đài phun nước, giọt nước lấp lánh chiết xạ dưới ánh mặt trời tựa kim cương đá quý, y rờ rờ vào lông đuôi của con bò câu bên cạnh, nhìn vào đôi mắt như hạt đậu đen kia.

“Chắc phải lưu lạc thật rồi.” Y bất đắc dĩ cười cười: “Thật ra tui cũng rất thích Dự Dự mà, hần nói không sai, tại sao tui lại không thể ăn no chờ chết bên cạnh một phú nhị đại, náo loạn xã hội làm chi?”

[Nhiệm vụ.]

[A, thống ca.] Lại thêm một con bò câu đậu lên vai y, cẩn thận dùng mỏ chọt chọt mặt Triều Đăng: [Cứ tưởng mi bị virus rồi chứ, lâu rồi không nói câu nào.]

Hệ thống lời ít ý nhiều: [Không tiện.]

[...]

Ông phắc mi nha, mi cho rằng ông đây không biết mi đang cười nhạo cuộc sống không biết xấu hổ của ông à.

[Sau này phải làm sao?]

[Không biết, có vẻ hần không tùy tiện tức giận, không rõ chiều chạy trốn này có tác dụng hay không.]

Chim bò câu bay lại đây càng lúc càng nhiều, thân mật làm phiền trên người y. Bất đắc dĩ Triều Đăng buông ly mì xuống, tránh khỏi cảnh không cảm chắc bị đổ lên người.

Nhưng mà mì cay này, ăn rất ngon.

Ông sắp chết đói rồi, có lẽ nên đợi sau khi ăn xong cơm trưa ở nhà Dự Dự rồi đi mới đúng chứ.

[Đồ vô dụng, tới giờ cũng không cho gọi ý nữa.]

[...]

Cuộc đời thật khó sống.

Y ngủ lại quán net gần đó một đêm, buổi sáng tỉnh dậy theo thói quen đọc báo, nguyên bản còn đang mông lung thì khi nhìn thấy tiêu đề buồn ngủ liền biến đầu mất.

[Thiên hậu mới nổi dựa vào việc lên giường?!]

Theo những con chữ, cô gái yếu điệu, thân thể trắng nõn bị lộ hết dưới ánh đèn flash. Trước đây không lâu còn vô tình nói chuyện với y, Triều Đăng đi con chuột xẹt qua bức ảnh, cảm thấy da đầu tê rần, chuyện y mất tích và chuyện của cô nghệ sĩ này đồng thời xảy ra như bị khổng chế, điều tra như bỏ đá xuống biển, không hề có manh mối.

Như là nhận ra chuyện gì, nhanh chóng lên website D đại, nhìn tới nhìn lui danh sách học sinh mới năm nay ba lần, vẫn không có tên y.

Sau D đại là trường trung học mà y và Sở Trì Dự cùng học với nhau, tiểu học, những hoạt động đã tham gia, thậm chí cả weibo và những diễn đàn xã hội khác, phàm là có liên quan tới y toàn bộ đều không còn vết tích.

Thời điểm đóng trang web, hiếm thấy sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, y đi lại bắt điện thoại công cộng gần nhất, bấm dãy số của người nọ, không biết Sở Trì Dự có nhận số lạ hay không nhưng y đã không còn đường lui.

Âm thanh lạnh lẽo truyền qua: “Ừ?”

Y có chút khó khăn mở miệng nói: “Anh đã làm gì?”

“À tiểu minh tinh kia sao.” Đôi đồng mâu thâm hắc của người trẻ tuổi lướt nhanh trên bàn phím, màn ảnh nhanh chóng hiện lên chương trình định vị vị trí: “Anh chỉ phơi bày chuyện của cô ta đã làm thôi.”

“Em không hỏi chuyện này.” Tựa hồ người bên kia đang đề nén chính mình: “Anh đã làm gì với em. ... Làm cái gì?”

Hắn nhìn màn hình đang chuyển dữ liệu, ung dung thông thả gõ bàn: “Em cảm thấy anh sẽ làm gì?”

Định vị vệ tinh dừng lại tại một điểm nào đó, báo động đỏ lấp lóe không tiếng động.

“Hộ tịch của em bị tiêu hủy, chứng minh thân phận và toàn bộ hồ sơ, tài khoản ngân hàng hết hiệu lực, không mua được vé tàu chính quy và vé máy bay, không được ở khách sạn, không thể dùng điện thoại di động, những quyền lợi mà người bình thường nên có em đều không có.” Hắn dừng một chút: “Lúc này em ở quán net? Đó là lần cuối cùng, nhưng có vẻ em không biết quý trọng.”

Triều Đăng hít sâu một hơi: “... Ba mẹ tôi đâu?”

“Bọn họ không có chuyện gì, sẽ có người thông báo cho bọn họ con trai mình phạm vào tội lớn, bị quốc gia xử chết.”

“Sở Trì Dự!” Âm thanh kinh hoàng đầy phẫn nộ của Triều Đăng truyền từ đầu kia, sự run rẩy sợ hãi trong giọng nói rất nhỏ: “Rõ ràng là anh làm.”

“Em trêu chọc tôi, đó là tội của em.” Hắn mở bản đồ vệ tinh ra: “Bốt điện thoại ở quảng trường trung tâm, có đúng không?”

Đầu kia không nói lời nào cúp điện thoại, nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, mí mắt Sở Trì Dự khẽ đóng, đôi đồng mâu đen huyền có hơi khinh thường lẫn yêu thương.

Xem em còn giấy dựa kiểu gì.

Em không còn gì cả, toàn thế giới đều là tù ngục của em.

Chỉ nhốt em vào lồng thôi vẫn chưa đủ, muốn ngăn âm thanh của em, bịt kín mắt của em, khóa lại tay chân của em, khiến mỹ mạo như địa ngục của em chỉ có thể dâng cho tôi, tâm mới hơi hơi thỏa mãn.

Đầu tiên là xóa sự tồn tại của em, giam cầm đến lúc em không còn khả năng giao tiếp, không thể bước đi, đánh mất hết năng lực trao đổi với người khác, chỉ có thể dang hai chân ra nghênh tiếp chính tôi, đó mới là kết quả tốt nhất dành cho mỹ nhân làm bậy.

[Giá trị hận ý: 5 sao.]

[... Oa á?] Triều Đăng nhảy lên một cái: [U! U ư ư!]

[Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ, mức sao sẽ được lưu trữ không thay đổi, sự thật chứng minh cậu vẫn có thể xài, nhưng mà...] Hệ thống vừa thương hại vừa ác độc nhắc nhở: [Còn ba tháng nữa mới xuyên được.]

Triều Đăng không nhảy nữa: [... Cho nên?]

[Cậu còn ba tháng ở chung với hắn.]

Dường như sợ y chết chưa triệt để, hệ thống đâm thêm một dao cuối cùng: [Chơi vui vẻ.]

Chơi vui vẻ.

Cái rắm á.

=====

Trong bản convert bà tác giả dùng từ tượng thanh lúc Triều Đăng cười là “khoa khoa”, đây là từ lóng của Kpop fan được lấy từ kịch sân khấu rất được ưa chuộng và dùng nhiều trong các áng văn khoái xuyên. Vì tui không biết từ lóng nào nghĩa giống vậy nên dịch thành “ha ha” thay vì “khoa khoa”.

Mấy bữa nay bị VNPT chặn không lên wp được, chân thành xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người Đẹp Trong Tủ 11

Edit: Hyukie Lee

Làm sao đây làm sao đây.

Triều Đăng buồn bực mà gãi đầu, gãi muốn banh cái đầu mà vẫn chưa tìm được biện pháp. Thân phận bị thủ tiêu, y đã thành người không hộ khẩu, nếu như đi giao dịch với thế lực hắc ám thì sẽ bị tướng mạo làm cho dính vào rắc rối lớn, nếu như dựa vào kĩ năng chiêu tài gạt tiền, hậu quả phỏng chừng còn nghiêm trọng hơn vào ngục giam, còn không bằng để Sở Trì Dự rình về... Thật là đáng sợ! Mau dùng loại giả thiết này lại ngay!

Nhất định sẽ chết không toàn thân.

Mặc kệ thế nào, chạy trước nói sau, là quân tử thì gió chiều nào ta bay chiều ấy, chỉ có tiểu nhân mới hằm bà lăng lu xu bu.

Y vội vã rời khỏi bộ điện thoại công cộng, suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào. Thủ đô là địa bàn của Sở Trì Dự, lúc chưa hoàn thành nhiệm vụ y còn có thể lẩn lư dưới mí mắt của hắn, thỉnh thoảng nghĩ cách làm đại thiếu gia khó chịu, hiện tại mức sao đã đầy, ở lại đây thì người khó chịu ngược lại sẽ là y.

Trốn hoài khẳng định là không thể, Sở gia quyền thế ngập trời, y dám hứa chắc chưa tới ba tháng đã bị mò ra, so với trốn trốn tránh tránh không bằng chủ động xuất kích, mỗi lần đến một chỗ ông đây sẽ thẳng thắn viết một phong thư nhận lỗi chân tình ý thiết, người trẻ tuổi mà, vuốt ve một chút là được rồi.

Mới nghĩ còn chưa xong đã thấy phía xa xa có hơn mười chiếc Land Rover chặn hết năm con đường ra vào của quảng trường, đoàn nhân viên bước xuống từ trên xe nhanh chóng lui vào đoàn người.

Lừa gạt thôi, lừa người thôi phải không.

Tại sao còn nghiêm trọng hơn kẻ sát nhân hàng loạt vậy! Hên mà y đã đi ra.

Triều Đăng khản trương lẩn vào đám người đi về phía ga, từ trung tâm quảng trường đi tới bên xe rất gần, đi bộ khoảng mười phút là tới, không may sao trước khi rời đi có người kiểm soát nhận ra y, Triều Đăng cắn cắn môi dưới, trừng mắt nhìn, lộ ra thần sắc cầu xin với người trước mặt: “Để tôi rời khỏi, được không?”

Người nọ sững sờ không nói được lời nào, nhân cơ hội Triều Đăng quay đầu bỏ chạy, chạy được một đoạn mới nghe tiếng la kinh sợ của người đàn ông kia: “Ồ chỗ đó! Phát hiện mục tiêu!”

Ông X!

Nương theo lệnh của hắn, mấy tên kiểm soát viên tụ lại ngày càng chặt, không còn cách nào khác y chỉ có thể thay đổi chiến lược quẹo vào hẻm nhỏ, đây kệ chứa hoa quả xuống trở ngại hành động đối phương, tốc độ chạy trốn của Triều Đăng ngày càng nhanh, đột nhiên phía trước xuất hiện mặt tường dựng đứng, ở trên còn có pha lê lờ lờ tỏa sáng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, y cắn răng một cái, dùng cả hai chân hai tay nhảy lên tường cao, vì mặc quần áo mùa thu mỏng manh, bắp chân bàn tay đều bị pha lê cắt chảy máu ròng ròng, thay vào đó là bỏ lại những người kia. Thất tha thất thểu lao nhanh vào con hẻm, chò y choáng đầu hoa mắt lao ra khỏi đường tắt chật hẹp, Triều Đăng mới phát hiện mình lại chạy về quảng trường trung tâm. Nhưng khác cái là mấy chiếc Land Rover chặn đường hồi này đã không còn ở đây.

Lau mồ hôi trán một cái, y thở hổn hển lập tức ngồi bệt xuống đất, bắt đầu dĩ cười khổ.

Quá kích thích, tốc độ sinh tử đó mèn ơi.

Vết thương chảy máu đã bắt đầu khép kín, hệ thống cho y thể chất bất tử vĩnh viễn không bị thương, lực hồi phục mạnh tới biến thái, thể lực đang dần dần hồi phục, khoe mắt liếc qua đằng kia khiến y biến sắc —

Có một chiếc Land Rover đã trở lại.

Bằng tình trạng thân thể bây giờ y không thể chạy trốn, Triều Đăng cẩn thận đứng lên, xác định bên kia vẫn không chú ý tới bên này, y quyết đoán quàng vai cô gái bên cạnh, cười trấn an, dịu dàng nói: “Xin chào, tôi có thể ôm em một lúc được không?”

“Được... Được!”

Cảm nhận được cánh tay thon dài của nam sinh quàng vai mình, hai gò má cô đã chuyển hồng, không nhận được tựa đầu dựa vào người đối phương.

Y ôm cô gái từng bước từng bước ra ngoài, lại có thêm mấy chiếc Land Rover chạy về, rất có khả năng có người ra lệnh cho bọn họ đến vị trí mà mình xuất hiện thông qua bản đồ vệ tinh, cặp mày Triều Đăng nhú lại.

Nên làm gì đây.

Ánh mắt đảo qua túi mua sắm trong tay cô gái, thấy được những vật bên trong, y như đang cân nhắc, nói: “Tóc già của em... Có thể cho tôi mượn được không?”

Trước mặt Dự Dự có giá trị thù hận năm sao, tôn nghiêm đàn ông chẳng là cái thá gì sắt.

“Sở thiếu, kiểm tra hết xung quanh rồi, chúng tôi không tìm được người mà cậu muốn.”

Tin tức truyền đến làm con chuột trong tay Sở Trì Dự dừng lại, hẳn nghe nam nhân dùng ngữ điệu cung kính nói tiếp: “Tình nhân đi chung có hai ba cặp, những người nam đều được chúng tôi xác nhận, chiều cao của y cũng rất rõ ràng nhưng các anh em không tìm ra.”

“Hai mươi phút trước y đi ra từ hẻm nhỏ, nhất định là ở đó.” Sở Trì Dự cân nhắc chốc lát: “Tách ra năm hướng chạy tới quảng trường, đừng để ý đàn ông mà chú ý tìm những cô gái cao da trắng.”

“Ý của cậu là...”

“Y rất đẹp.” Âm thanh người truyền lệnh bình tĩnh mà lạnh nhạt: “Vô cùng, vô cùng xinh đẹp, nếu như tất cả mọi người đều bị y hấp dẫn thì đó chính là người mà tôi muốn tìm, mặc kệ y xuất hiện bằng hình thức gì.”

Người kia cúp điện thoại, sau khi truyền lệnh của thái tử xuống, người trên mười chiếc xe đều nghiêm túc làm việc mà không ai hoài nghi, nhắc nhở của thái tử luôn lượn lờ trong đầu, hẳn mở rộng tầm nhìn và ngay lập tức phát hiện có một bóng lưng của cô gái hấp dẫn hẳn đến mức ngưng thở.

Mái tóc đen huyền đỏ dài tựa thác nước, da dẻ trắng hơn hoa tường vi, làn váy đỏ chói ôm sát thân thể nhưng tương đi lại vội vội vàng vàng không hề giống con gái, vậy mà tạo ra sức hấp dẫn không thể kìm được.

“Đại ca, cô gái cao cao kia rất đẹp.”

Phó lái khen ngợi làm hẳn giật mình, lấy tai nghe ra rồi truyền lệnh đuổi bắt cô gái kia, dường như cô nàng cũng nhận ra khác lạ, bước chân vội vã thêm phần gấp gáp. Chờ khi cô nàng lên vào trong đám người, tên thủ lĩnh đã chín mươi phần xác định thân phận người nọ.

“Bắt lấy cô ta! Đó là người Sở thiếu muốn tìm!”

Không một ai nghi ngờ mệnh lệnh đột ngột, lại càng không có ai nghi hoặc đối tượng đuổi bắt từ đàn ông bỗng nhiên biến thành phụ nữ. Bảy chiếc Land Rover chặn kín đường lui, người qua đường chỉ chỉ chò chò với chuyện đang phát sinh mà không ai dám bước lên. Tên thủ lĩnh nhảy xuống xe, lấy điện thoại di động ra quay video về hướng cô gái.

“Triều Đăng.” Gương mặt tuấn mỹ hiện lên rõ ràng qua màn hình điện thoại, cặp mắt đen huyền như hồ nước u tĩnh đầy hứng thú đánh giá đáng vẻ của y: “Em mặc như thế rất đáng yêu.”

Còn mi thì chả đáng yêu chút nào cả, quý mắt đạiiiii.

Triều Đăng dối trá cười cười: “Thấy em có đáng yêu không, thả đi?”

“Đừng quậy.” Hẳn chăm chú nhìn y, lông mi dày rậm khiến y có ảo giác Sở Trì Dự rất dịu dàng: “Lại đây, ngoan ngoãn trở lại lồng tre của em nào.”

Chăm dứt thuận lợi, tên thủ lĩnh ra hiệu Triều Đăng lên xe, trước khi lên đường tất cả mọi người không ai dám bắt chuyện với y, cố gắng hết sức không nhìn mặt y.

Vậy mà thủ lĩnh vẫn không nhận được liếc một cái qua người mà Sở thiếu tâm tâm niệm niệm, hậu quả là đến tận khi đối phương xuống xe, bị cưỡng chế lôi vào chủ tịch Sở gia, hẳn vẫn không có cách nào kiếm được bản thân mà đắm chìm vào hồi ức đầy hốt hoảng ban nãy.

Kiến trúc không lồ ẩn giấu bên trong phố xá sầm uất, nhà cửa vuông vức, nhìn từ bề ngoài chỉ là ngôi biệt thự phổ thông bình thường nhưng bên trong lại là rường cột chạm trổ, phòng bí mật, phòng khách phương Tây kiểu cũ, sofa pha lẫn nét gọn gàng, dưới tivi LCD màn hình rộng là mấy cái kính thực tế ảo VR, nội thất kết hợp giữa hiện đại và cổ điển vô cùng hài hòa tự nhiên. Vệ sĩ dẫn Triều Đăng đến lầu ba, ở nơi đó có Sở thiếu gia đang chống cằm nhàn nhã đợi chờ y.

Nên trừng phạt em thế nào đây?

Người bước vào có làn da trắng như tuyết, đôi môi anh đào ngọt lịm, làn váy đỏ cắt ngắn ôm sát thân hình cao gầy, lệ chí bên mắt trái như ẩn như hiện, bỗng nhiên có người khóa cửa lại, theo bản năng y lui về sau một bước, ngón tay trắng nõn bất an vò vò vạt áo cũng buông ra.

Người thật còn quyến rũ hơn trong video, cặp chân dài miên man dưới bộ váy đỏ chói khiến người khác chỉ muốn hung hăng để lại những nụ hoa xanh tím.

Sở Trì Dự không nhận được đòn y vào ván cửa, một tay khóa chặt tay Triều Đăng lên đỉnh đầu, khí lực mạnh tới mức muốn bóp nát đôi tay Triều Đăng. Đồng thời, môi lưỡi dây dưa, đầu lưỡi khẽ động quán lấy vòm miệng ngọt tựa mật, trong ánh mắt mang đầy dục vọng.

Làm nát y.

Làm tới mức y chỉ có thể bò trên đất, chỉ có thể không ngừng khóc lóc nghẹn ngào, chỉ có thể nghĩ đến chính hấn.

“Em nhạy cảm như thế, chơi cái nào cũng y như nhau.” Sở Trì Dự liếm liếm vành tai Triệu Đăng, thân mật nói: “Chúng ta chơi từng cái một, được không?”

Được lắm! Ông đây chỉ mới làm có nhiều đó mà mi đã trả thù Đăng Đăng tới như vậy! Đăng Đăng cực kì yêu mi!

“Anh đã liên lạc với bác sĩ tâm thần tốt nhất nước Mỹ.” Sở Trì Dự hôn y, hờ hững nói: “Làm xong lần này, hấn sẽ thôi miên em, chậm rãi rửa sạch toàn bộ kí ức của em.”

“...”

Nha... Nha!?

“Từ ngày từng ngày, em sẽ dần dần quên mất bản thân là ai.” Âm thanh đặc thù mang theo xúc cảm làm người rung động, mà lời nói ra lại khiến Triệu Đăng cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là không rét mà run: “Chờ đến khi em hoàn toàn trở thành tờ giấy trắng, anh sẽ cho em thân phận mới, một cuộc sống mới.”

[Thống ca!] Lần đầu tiên Triệu Đăng kêu hệ thống đầy lo lắng như vậy: [Nếu như mọi chuyện phát triển như hấn nói, vậy có thể tiếp tục xuyên không không?]

[Được.]

[Biết vậy ông đây sẽ ——]

[Mới là lạ.]

[...]

“Dự, Dự Dự...” Mỹ nhân bị hấn gắt gao theo dõi òa khóc, hơi nước ngập tràn thu ba, âm thanh cầu xin vô cùng trong trẻo: “Đừng như vậy...! Xin anh...!”

[Thứ mà tôi trời buộc là linh hồn của cậu, ý thức bị đánh mất sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng ta nhưng lại khiến linh hồn cậu không nghe thấy lời của tôi.]

[... Nha nha nha oa oa oa, cứu mạng!]

Hệ thống duy nhất của y cũng sắp bị lia xa, siêu tàn nhẫn. Nếu tiếp tục như thế thì mình chẳng khác chi người bình thường, có trời mới biết Sở Trì Dự tẩy não y kiểu gì, con dâu nuôi từ bé à.

[Tự cứu.]

[Cút xéo.]

“Chờ đã...!” Triệu Đăng cố gắng giữ tỉnh táo trước mặt Sở Trì Dự: “Anh thích không phải chỉ là khuôn mặt này đi? Nếu như ngay cả tính cách cũng thay đổi, anh vẫn có thể chấp nhận được?”

Mau nói không thể!

“Không thể.” Sở Trì Dự vuốt ve vàng trán Triệu Đăng, rõ ràng động tác ôn nhu muốn chết mà lời nói ra không chút lưu tình: “Nuôi ra tính cách như em bây giờ rất phiền phức, bản thân phải rộng lượng, phải cung chiều từ nhỏ tới lớn, mà nơi này.” Tay hấn chỉ vào tim Triệu Đăng: “Quá tùy tiện, anh không thích.”

“... Đừng như vậy!” Thật ra em có thể chung tình, em không phải loại người tùy tiện như vậy, Triệu Đăng liên tục lắc đầu: “Anh nhốt em lại đi, khóa lại cũng được nhưng đừng xóa kí ức của em có được không? Em tuyệt đối sẽ không làm những chuyện kia nữa, anh nói cái gì chính là cái đó, Dự Dự Dự Dự Dự Dự ——”

“Ngoan.” Sở Trì Dự găm cổ của y: “Đừng nói nữa, anh không muốn nghe.”

“Không, đừng như vậy... Sở Trì Dự... xin lỗi...” Khoái cảm lẫn sợ hãi cùng nhau kích thích khiến Triệu Đăng chảy nước mắt: “Xin lỗi, anh tha cho em đi, em sẽ nghe lời, hu hu hu hu hu ——!”

“Anh nói.” Người đề y ở trên vẫn không ngừng đầu lên: “Em không có tư cách bàn điều kiện với anh.”

Thời điểm y tỉnh lại, da thịt toàn thân không chỗ nào lành lặn, mặc cho khoái cảm sướng khoái tới phát điên thì ngược lại tâm lý căng thẳng vô cùng, Triệu Đăng chú ý tới hai tay bị dây xích cố định ở đầu giường, hai chân cũng bị khóa chặt ở phía dưới, đừng nói đứng dậy, nhúc nhích dây dợ thôi cũng không làm được.

Mụ nội, cuộc đời thật khó sống.

Nhớ tới uy hiếp của Sở Tri Dục lúc trước, Triều Đăng cảm thấy hàn ý từ đầu tới chân, cả người như rơi vào hầm băng. Không chờ y hồi phục tinh thần thì đã có người kéo cửa đi vào, khi nhìn rõ đồ vật trong tay y, đồng tử Triều Đăng co lại, dây xích leng keng vang vọng theo từng đợt né tránh.

“Đừng sợ.” Sở Tri Dục đến gần y, lấy ra mấy viên màu sắc sặc sỡ từ hộp thuốc toàn tiếng Anh, ngón tay thon dài đặt bên môi y: “Anh đã suy nghĩ lại rồi, tạm thời không xóa kí ức của em, tự há miệng uống hoặc anh sẽ bẻ khớp hàm của em ra.”

“Đây là cái gì?”

Triều Đăng rũ mắt.

“Thuốc chữa bệnh.”

Sở Tri Dục không nói dối nhưng vẫn cảm giác thấy có gì đó không đúng, Triều Đăng do do dự dự nuốt xong viên thuốc, dần dần thân thể trở nên tê dại, bên trong không ngừng sinh ra dục vọng khô nóng, từ từ, loại cảm giác quái dị càng lúc càng mãnh liệt này là sao.

“... Anh cho em... Ăn cái gì...?”

Y thờ dốc gấp gáp, Sở Tri Dục không trả lời, cảm lấy bông gòn không chút hoang mang bôi lên tay Triều Đăng. Sau khi khử trùng, kim tiêm lạnh lẽo đến gần da thịt trắng ngần, Triều Đăng muốn giãy dụa lại phát hiện không còn sức lực, chỉ có thể tro mắt nhìn đối phương tiêm chất lỏng màu xanh lam vào cơ thể mình.

Chất gây nghiện, ma túy thậm chí là xóa kí ức, vô luận là cái nào đều có thể trong nháy mắt hủy diệt cuộc đời của y.

“Chỉ khiến cơ bắp lỏng lẻo.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai, Sở Tri Dục kéo cái ghế qua ngai xuống, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn y: “Thuốc mà em uống lúc này là thuốc mạnh, trong nước có rất nhiều câu lạc bộ ngầm dùng loại này để huấn luyện người mới, được hiệu khoảng mười hai tiếng, rất an toàn, không để lại di chứng trên thân thể.”

“...”

Dục Dục, mi, thật, ác, độc.

Tại sao lại đối xử với Đăng Đăng như vậy, Đăng Đăng muốn phắc mi chết luôn.

“Anh sẽ không làm cho em, em tự chịu đựng.” Hần nói, xấu xa xoa đầu Triều Đăng: “Tổng cộng em phản bội anh ba lần, sau lần này còn hai lần nữa.”

Quả thực còn hơn huấn luyện địa ngục, khiến người hận không thể chết ngay lập tức.

Chờ khi trùng phạt kết thúc, tựa hồ nước mắt Triều Đăng cũng đã chảy khô, nhưng vì thể chất đặc biệt nên cặp mắt không sưng lên mà đỏ như mắt thỏ. Dây xích không ngừng va vào nhau vì người nọ run rẩy, Sở Tri Dục nhẹ nhàng mở chốt khóa, ôm người vào lồng ngực.

“Triều Đăng, có nghe thấy lời anh nói không?”

Y vẫn còn đang run, biểu tình mê man, Sở Tri Dục vuốt ve tấm lưng Triều Đăng, nhẹ nhàng ní non: “Được rồi, không sao rồi, anh ôm em”

“... A.”

“Không sao rồi, không khó chịu, lại đây, dựa vào anh.” Rõ ràng hắn là người làm y tới tinh thần hốt hoảng, vậy mà lời nói ra còn nhu tình mật ý hơn bất kì ai: “Đừng khóc, khóc nữa anh sẽ đau lòng.”

“Em... Em rất ghét anh...”

Câu chữ của Triều Đăng không lưu loát, chỉ có thể lẩm bẩm nhỏ xú.

“Không cho ghét anh.” Sở Tri Dục hôn gò má y một cái: “Anh yêu em, nhất định em cũng phải yêu anh.”

Nước mắt Triều Đăng lại một lần nữa dâng lên, thuận theo gương mặt nhỏ nhỏ chảy xuống cằm, lẳng lặng ướt đầm ra giường.

Thoạt nhìn y vô cùng đáng thương, tay chân sưng tấy, da dẻ xanh tím vết yêu, dù là như vậy, Triều Đăng vẫn đẹp đến kinh tâm động phách.

“Được rồi được rồi.” Sở Tri Dục vuốt ve: “Đừng khóc đừng khóc, anh không làm em, không dùng thuốc, cũng không xóa kí ức của em, em hôn anh một cái, được không?”

Xúc cảm mềm nhẹ trên môi, Sở Tri Dục hài lòng ôm chặt gáy y, làm nụ hôn sâu hơn.

Người hắn thích tựa hồ đã hiểu ra cái gì gọi là sợ hãi, thu hồi tâm tư phản nghịch lại rồi.

[Sáng khoái không.]

[Hi hi.] Mặt Triều Đăng không cảm xúc: [Khó chịu, ông đây không ngủ một giấc sáng khoái với Dự Dự.]

Nếu biết giả bộ đáng thương có tác dụng lớn như vậy thì nên diễn từ lúc bị nắm về luôn cho rồi, diễn chết hẳn.

Đồng mâu thâm hắc gần trong gang tấc, người trẻ tuổi tuổi mười bảy dịu dàng vuốt ve lưng Triều Đăng, nhớ tới ba tháng ở chung kế tiếp, chỉ cảm thấy cuộc đời thiệt vô cmm vọng.

Nếu như Lạnh Lùng là nhân cách bình thường nhất, vậy những mảnh vỡ khác còn chờ y đến ——

Hình như, y đã lỡ ghẹo chọc quái vật hung tàn gì gì đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người Đẹp Trong Tủ 12

Edit: Hyukie Lee

Bình minh xuyên suốt qua ô cửa sổ, một vùng trời xanh thẳm. Triều Đăng ngồi dậy từ trên giường, xoa xoa huyết thái dương. Theo động tác của y, cánh tay nào đó vắt bên hông cũng giờ lên theo, người trẻ tuổi bên cạnh mở mắt ra.

“ Tỉnh rồi?”

“A.”

Triều Đăng vừa định bước xuống liền bị một lực mạnh kéo ngã xuống giường. Sở Trì Dự cúi đầu hôn ngay môi y một cái mới nhận nhặt buông người ra: “Đi thôi.”

Ý muốn không chế rất mạnh, đồ quý xừ hà.

Vừa rửa mặt vừa ngáp, chợt nhận ra ngày hôm qua trước khi ngủ y chỉ tùy tiện mặc cái áo mỏng, cặp chân dài miên man cùng bờ mông được quần lót che phủ đầy hương sắc. Có người bước vào đóng cửa phòng tắm lại, nhìn từ trong gương cũng có thể thấy được đôi mắt đen đầy thâm thúy.

Sở Trì Dự đè Triều Đăng lại, trong không gian ẩm ướt mạnh mẽ làm một lần, mãi đến khi y liên tục xin tha mới miễn cưỡng chịu dừng lại.

[Cậu đau không?]

[Ông đây rất sáng khoái.] Triều Đăng vẫn duy trì thần sắc yếu đuối: [Có vẻ hẳn thích kiểu này.]

[...]

[Làm hẳn vui vẻ, uống thuốc đúng bệnh.] Triều Đăng lùi lại phía sau: [Ba tháng thôi, chuyện nhỏ chuyện nhỏ.]

Hệ thống mặc kệ y, cắt đứt hồi âm trong đầu. Triều Đăng nhìn Sở Trì Dự đang dọn bữa sáng cho mình, khoe môi câu lên độ cong nhận nhặt.

Quả nhiên đối phương rất hài lòng kiểu này, xoa xoa đầu y, nhẹ giọng hỏi y còn sức ăn sáng hay không. Sau khi trả lời xong, Triều Đăng bụng bát lên ăn, đôi môi nhỏ nhắn uống hết sữa đậu nành. Phát hiện Sở Trì Dự vẫn luôn nhìn mình, Triều Đăng liếm môi một cái, đột nhiên ghé người sát vào rồi hôn hẳn một cái cực nhanh.

“Dự Dự ~”

Y cười, mặc kệ cổ chân bị dây xích đen ngòm trói buộc.

Sở Trì Dự vẫn bình tĩnh thản nhiên, sau một hồi yên tĩnh dọn dẹp chén đĩa rồi đi, nhận ra hồi ức lúc này vẫn luôn ám ảnh chính mình, hẳn thờ dài dài bắt đầu rồi.

Dù cho người nọ làm nhiều chuyện khiến mình tức giận ra sao nhưng chỉ cần một chút ngon ngọt, bản thân hẳn luôn cam tâm tình nguyện bị lừa thêm lần nữa.

Cửa đóng lại, khóa thu ba của Triều Đăng cũng khép hờ.

Trên thực tế, cứ coi như Sở Tri Dự muốn giam cầm y mãi mãi cũng không thể để y ở chủ trách Sở gia hoài được. Ở đây nhiều người hỗn tạp, Sở Tri Dự chưa chính thức lên cầm quyền Sở gia, thời gian dài khó tránh khỏi bị nói này nói nọ. Sở đi đối phương tạm thời khóa y ở chỗ này có lẽ là vì chuyện nhà hần, để tránh cho hai bên nhìn ngó nên hần mới bắt đắc dĩ nhốt Triều Đăng ở đây.

Sự tình phát sinh trong mấy ngày sau đã chứng minh suy đoán của Triều Đăng là đúng, buổi trưa nọ khi mặt trời lên đỉnh, y đang mơ mơ màng màng dựa vào đầu giường ngủ gật, đột nhiên có thanh niên hung hăng xông vào, tầm mắt xẹt qua vết yêu hồng uốn lượn và dây xích trên chân y, không thể kiềm chế mà cười to một trận.

Triều Đăng nhú mày.

“Tiểu mỹ nhân, em rất đẹp đó.” Thanh niên tóc đen đến gần giường, trên tay kẹp một tấm thẻ vạn năng, một tay khác thò vào túi quần móc điện thoại ra: “Người mê hoặc đại thiếu gia chúng ta đến mức thần hồn điên đảo vậy mà lại là một thằng đàn ông, chuyện như vậy truyền đi xem xem hần lấy tư cách gì ngồi lên vị trí đương gia.”

Tóc đen mắt đen, thân hình cao to, lớn lên cũng xem như anh tuấn, chắc là dòng nhánh của Sở gia, đạo gần đây Sở Tri Dự bận rộn có lẽ là vì những chuyện này.

Không đợi thanh niên bấm nút camera thì Triều Đăng đã cong môi với gã, cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi chăn, móng tay như nụ hồng nhỏ, gân xanh từng luồng, tựa hồ tầm nhìn đang bị cánh tay ấy mê hoặc, thanh niên sững sờ nhìn nhất cử nhất động của Triều Đăng, theo đó, nụ cười càng sâu thêm: “Anh là ai? Chưa từng gặp.”

“... Tôi là Sở Tụng.” Âm cuối của thanh niên đầy run rẩy, đối diện và trò chuyện với mỹ nhân quý mị như vậy khiến toàn thân gã không ngừng bị kích thích: “Cậu là... Có, có thể cho tôi biết tên cậu được không?”

“Không muốn, anh làm hành động đó với tôi, đáng ghét.”

Triều Đăng nhắc cầm, thanh niên ném điện thoại xuống đất không chút do dự, mong đợi nhìn y. Triều Đăng chỉ cười mà không nói lời nào, thanh niên áp úng mở miệng nói: “Không nói cho tôi cũng không sao, tôi cứu cậu ra ngoài, được không? Là tên khốn Sở Tri Dự nhốt cậu ở đây, đừng sợ, tôi mang cậu đi, chúng ta đi cùng nhau —” Vừa nói gã vừa tiến lên muốn nắm tay Triều Đăng: “Cậu yên tâm, Sở Tri Dự đã bị người của tôi bao vây, tất cả đều là đao thật súng thật, chắc mấy phút trước hần đã chết rồi, sẽ không có ai hành hạ cậu nữa, đi với tôi, cậu muốn cái gì tôi cũng cho...”

“Thật không?”

Hàng mi dày khẽ run, Triều Đăng tỉnh tề né tránh khỏi bàn tay đối phương, không cần thận lộ ra lệ chí khiến thanh niên say mê điên cuồng: “Thật mà, đi với tôi, tôi đảm bảo sẽ không làm cậu đau, không đối xử thô bạo với cậu như hần đâu... Đi theo tôi đi! Tôi yêu cậu...”

“Vậy, tôi muốn mạng của anh.”

Nụ cười lúc này còn điểm lệ ma mị hơn lúc nãy, Sở Tụng ngưng nhìn vẻ đẹp mê người ấy, thần trí không rõ: “Cậu muốn... Mạng của tôi? Cậu không muốn đi với tôi?”

“Muốn chứ.” Triều Đăng chậm rãi xoay người, thanh niên si mê nhìn theo cánh tay trắng tựa tuyết: “Anh chết, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.”

“— Tại sao!! Tại sao tại sao tại sao!” Sở Tụng gào to đầy tức giận: “Cậu muốn ở đây? Dù bị hần giam cầm như súc sinh cũng muốn ở đây?!”

“Tôi yêu Dự Dự.” Tựa hồ xấu hổ, y cười cười: “Nhờ có mấy người các anh tôi mới biết hần thích tôi tới mức nào thì những thứ này có là gì, ngược lại, tôi không thích anh, phiền anh chết đi dùm tôi được không?”

“...”

Thanh niên không thể tin mà nhìn y, rồi như thằng điên mà xông thẳng về phía Triều Đăng. Tiếng súng vang lên, máu tươi tung tóe, thanh niên kêu gào thảm thiết ôm chân quý xuống, gương mặt lạnh lùng bình tĩnh của Sở Tri Dự hiện ra: “Triều Đăng, lời nói lúc nãy có ý gì?”

Nam sinh bị gọi tên lóe lên nét bối rối, đôi mắt chớp chớp, bàn tay xoắn xuýt nắm chặt chăn.

[Diễn sâu.]

[Ừ.] Triều Đăng mặt không cảm xúc: [Đăng Đăng dạy mi cách làm người.]

“Xử lý gã trước đi?” Bỗng nhiên người nọ nở nụ cười với hần, khác hần với nụ cười qua loa lạnh nhạt ban nãy, nụ xuân này khiến cả khóe mắt đuôi mày đều dính ý cười: “Sau đó sẽ nói cho anh.”

Sở Tri Dự ra lệnh cho cấp dưới, ngay lập tức liền có người lôi Sở Tụng đi, bọn họ hành động nhanh gọn, từ đầu tới cuối không ngừng đầu nhìn Triều Đăng lấy một cái.

“Nói.”

Người trẻ tuổi cất bước đến mép giường, cảm giác áp bách mạnh mẽ truyền đến khác bất đồng với cảm giác kiên cường thời cấp ba. Đó là mùi vị khi đã trải qua lễ rửa tội bằng xương bằng máu, tại nơi mà Triều Đăng không nhìn được, Sở Trì Dữ dùng tốc độ cực nhanh để trưởng thành.

Đồ đẹp trai cận bã, muốn lăn giường quá.

Y chờ một lúc, có chút ấp úng mà mở miệng: “Em chỉ yêu mỗi anh, chưa từng nói những lời này với bất kì ai, chưa từng chạm vào người khác, lúc đầu em biết tính anh lạnh nhạt nên cũng không để ý lắm.”

“... Nhưng anh luôn bận rộn, nghỉ hè thì đi quân đội, đi học thì không thấy người, ở nhà chỉ cần một cú điện thoại là đi mất, em cảm giác không an toàn, anh sẽ yêu em trong bao lâu đây? Anh hoàn mỹ như vậy, còn em, căn bản không có tư cách đứng chung, từ giới tính hay gia thế đều không có tư cách...”

Như bức tranh thủy mặc được văng sáng mờ hồ bao lấy, đôi môi đỏ hồng mở mở, mí mắt nửa khép đẹp một cách lạ lùng.

“Nếu em đi tìm người khác, nhìn anh giận dữ cũng giúp em có cảm giác an toàn, dù anh muốn làm thế nào.” Triều Đăng lắc lắc cổ chân bị dây xích trời buộc khiến nó leng keng leng keng: “Cũng không sao cả.”

“Vô cùng yêu anh.” Y đưa tay về phía Sở Trì Dữ, xoa xoa gò má trắng trắng của hắn: “Xóa kí ức sẽ rửa trôi hết những năm tháng thời cấp ba, em không muốn quên... Dữ Dữ.”

[Đôi trắng thay đen, không tôi.]

[Đầu có đầu có, thống ca nói chí phải.]

Người nọ chậm rãi nhắm mắt lại, sắc mặt hồng hồng như hồ nước, đường nét tuấn lãng, nếu như không phải mí mắt ấy vẫn luôn khẽ run, không ai có thể nhìn thấu nội tâm đang biến ảo ngàn vạn cảm xúc kia.

Cuối cùng, âm thanh đặc hữu của người trẻ tuổi tuấn mỹ vang lên, nhẹ nhàng: “Em nói thật?”

Đáp lại hắn là vòng tay ôm ấp và những nụ hôn ngọt ngào.

Ngày đông đến dần, tuyết mịn theo gió rơi là tả đầy trời, phủ kín tòa kiến trúc trang nghiêm dưới ánh tà dương trong làn sương mờ ảo. Sau khi xác nhận là không còn quên gì ở phòng thi, Triều Đăng ôm cặp sách ra khỏi trường học.

Vừa ra khỏi hành lang đã thấy người nọ đút hai tay vào túi đang chờ y, dù cho mùa đông năm nay lạnh hơn mười năm trước, tại thời điểm mà tất cả mọi người đều mặc đồ dày cộm như trái banh thì hắn vẫn ăn mặc phong phanh như trước, áo khóa đen, kiểu dáng rộng rãi thoải mái. Sở Trì Dữ đeo tay nghe, mét chín đứng trong đông người lớn ngón đang bận rứt cổ vớ cùng bất mắt. Triều Đăng hai ba bước chạy tới, đu đeo cả người lên người hắn.

“Quá đẹp trai!”

Sở Trì Dữ cười rộ lên, hắn cười làm cho khí thế lạnh lùng bức người giảm đi rất nhiều: “Thì được không?”

“Nát rồi, miễn cưỡng chắc cũng được.” Triều Đăng thấy người nọ đưa một tai nghe cho mình, phối hợp nhận lấy: “[Counting Stars]? Lâu rồi không thấy anh nghe, em cũng thích bài này.”

“Thích là được.” Sở Trì Dữ nghiêng đầu nhìn y, mấy giây sau đột nhiên hỏi: “Muốn đi nghe live không?”

“Hả.”

Triều Đăng hơi run.

Từ lần nọ tới giờ, quan hệ giữa y và Sở Trì Dữ như trở về năm 12 lúc chưa xảy ra chuyện gì, y không rõ Sở Trì Dữ hoàn toàn tin lời giải thích ấy hay chỉ là giả vờ cam đoan. Lời giải thích của y cho cả hai một bước lùi, nhưng người nọ tình nguyện chịu thương tổn cũng không muốn bắt đầu lại một lần nữa.

Chỉ còn một tháng.

“Đi Mỹ hoặc châu Âu, bên đó có rất nhiều buổi biểu diễn.” Bọn họ cùng nhau xuống lầu, hoa tuyết nhẹ nhàng trôi nổi giữa trời đất: “Ba mẹ em cũng ở bên đó? Tết không về thì coi như ăn tết sớm đi.”

“Ý của anh là...”

“Đi du lịch, sao?”

Tại sao lại lãng mạn như vậy, mi làm thế khiến ông không nỡ đi đó, Dữ ca à.

“Được thôi.” Y cười rộ lên: “Anh bao mà, đi đi đi, sao lại không đi.”

Dù chỉ mới quyết định nhưng Sở Trì Dữ lại lợi dụng quan hệ, sau khi ngày thi cuối cùng kết thúc là lấy được thị thực nhập cảnh. Hai người tốn một buổi

tối soạn đồ soạn đặc, mỗi người một va ly bước lên máy bay. Nhớ tới những chuyện đã trải qua trong hai tháng trước, theo bản năng Triều Đăng liếc Sở Trì Dự một cái, phát hiện đôi phương cũng đang nhìn y, tầm mắt giao nhau, vô cùng ảm ý.

Có những chuyện đã xảy ra chính là đã xảy ra, chỉ có thể chấp và tu bỏ chứ vết sẹo không thể xóa sạch, có lẽ nhiều năm về sau chuyện này không đáng nhắc đến, nhưng hiện tại nó vẫn là vết rách méo mó bị y và Sở Trì Dự tạm thời giấu đi.

Trước tiên là đến vùng đất quanh năm ẩm áp như xuân, Địa Trung Hải – thánh địa của những cô nàng mắt to eo nhỏ làm du khách mê mẩn cuồng si. Nghi lại trên hòn đảo Sicilian trong truyền thuyết, đi thăm quan nhà thờ Connie – nơi được đoàn làm phim [Cha đỡ đầu] quay chụp, nhưng tới rồi mới biết nó cũng chỉ là một nhà thờ bình thường như bao nhà thờ khác. Triều Đăng mỉm cười từ chối mỹ nữ người Italia quyến rũ bên kia, kéo ghế ngồi xuống với Sở Trì Dự dưới cây dù nhiều màu.

“Người vĩ đại không vĩ đại từ nhỏ mà là đặc biệt hơn tất cả những người còn lại trong quá trình trưởng thành.” Triều Đăng nhấp một hớp Latte, chống cằm nói: “Hồi trước xem [Cha đỡ đầu] ấn tượng nhất câu đó.”

“Lời thoại trong Malone Brandt?”

“Chính xác.” Người đối diện Sở Trì Dự cong cong khóe mắt, mặt nhiễm sắc hoa, con ngươi long lanh, âm thanh không nặng không nhẹ: “Em thấy anh rất giống câu này.”

“Khen anh?”

Triều Đăng gật đầu.

Sở Trì Dự cũng gật đầu: “Nổ rất tốt.”

“... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Y không thể kiềm chế thoải mái cười ra tiếng, dương quang rực rỡ của Địa Trung Hải chiếu rọi gương mặt non nớt, mặc cho mùa đông lạnh giá, sức sống tràn trề của tuổi trẻ vẫn như trước khiến người rung động.

Vì không có lịch trình nên mỗi đêm trước khi ngủ, đại thiếu gia theo chủ nghĩa hoàn mỹ đều cường bức Triều Đăng cùng nhau lên kế hoạch ngày mai đi chơi, cứ vậy đi một đường theo cảm tính. Đến tận về vô tình đi vòng lại thành phố đã qua những hai lần. Bọn họ gặp được cha mẹ Triều Đăng ở bên cảng Norway vẫn chưa đóng băng, vừa vặn làm sao đêm đó lại được tận mắt chứng kiến cực quang huyền ảo, từ bên bờ xa xôi kéo dài đầy rực rỡ đến tận tâm mắt. Khi gặp được con trai và con rể soái ca cỡ này, mẹ Triều Đăng vô cùng phấn khích, còn ba Triều Đăng cũng gắng gượng nói lời chúc phúc. Mẹ Triều Đăng uống liền nẩy hớp Whisky, vỗ vai Sở Trì Dự một cái thật mạnh: “Chăm sóc tốt Triều Đăng hộ đi! Thấy nó phiền quá thì mặc kệ luôn cũng được, chưa bao giờ đi chăm sóc nó hết ha ha ha ha!”

==

Cực quang:

==

“Vâng.” Sở Trì Dự bất đắc dĩ nhỏ giọng đáp ứng khi Triều Đăng đứng đối diện: “Không phiền.”

“...”

Càng lúc càng không muốn đi, Dự Dự của em hu hu hu hu.

Tạm biệt ba mẹ Triều Đăng xong, Sở Trì Dự mang Triều Đăng đi xem mấy buổi biểu diễn, khán giả rất nhiệt tình, xem live mà cứ như đang nghe trong phòng thu, bàn phím hòa theo nhịp trống tạo nên những âm sắc rực rỡ không thể phai nhòa, điên cuồng gào thét cùng fan hâm mộ, tất cả đều là hồi ức đáng nhớ. Khi về nước, vừa vặn cách giao thừa đúng một tuần, hai người lại đi Lhasa chơi, dù thời tiết lạnh lẽo đến mức đóng băng, dù dòng người tấp nập nhưng vẫn thấy được cung điện Potala trang nghiêm thần thánh. Sau khi xếp hàng gần một canh giờ mới được vào trong, Triều Đăng lén lút kéo tay Sở Trì Dự nhìn qua bên kia, nói nhỏ: “Hòa thượng bên kia vừa đọc kinh vừa ngủ, có người đọc vị đó mới đọc theo.”

“Bọn họ gọi là Lạt Ma, không gọi là hòa thượng.” Sở Trì Dự cũng nhỏ giọng nhắc nhở, đồng thời kêu Triều Đăng nhìn về phía trước: “Lạt Ma bên kia đang ôm con mèo trên đùi kia.”

Lạt Ma: thầy tu ở Tây Tạng, cách gọi tôn kính các nhà sư theo đạo Lạt-ma ở Tây Tạng, Trung Quốc.

“Dự Dự.”

Bỗng nhiên Triều Đăng gọi tên của hắn.

“Hử?”

“Em rất yêu anh ~”

Dường như Sở Tri Dục muốn nói cái gì, một vị Lạt Ma đi đến yêu cầu du khách giữ trật tự, cuối cùng hắn cũng không trả lời, yên lặng nắm tay Triều Đăng dắt đi.

Vì ba mẹ không ở nhà nên đại thiếu gia yêu cầu y về chủ trách Sở gia đón giao thừa, ngẫm lại khoảng cách đến lúc xuyên không chỉ còn ba ngày, có thể qua năm mới là được rồi, Triều Đăng đồng ý.

Ngoài ý muốn, ông nội Sở Tri Dục rất thích bạn học Triều Đăng, cho y một bao lì xì y như Sở Tri Dục, còn được ngồi chung đám người nhà dùng bữa cơm đoàn viên. Ba mẹ Sở Tri Dục đã biết rõ quan hệ hai người, ba Sở Tri Dục cười cười chúc rượu xong cũng không còn bất mãn, còn mẹ hắn thì từ đầu tới cuối đều rất vui vẻ.

“Tri Dục nhà chúng ta không thích nói chuyện cho lắm, tính cách cũng khó ỡ.” Mẹ Sở Tri Dục vừa uống rượu vừa cười nói: “Tiểu Đăng phải thông cảm nha.”

“Vâng ạ, con nhất định —”

[Còn lại ba tiếng.]

[Thật hả?! Còn chưa coi được chương trình cuối năm mà?!]

“— Sẽ đối xử tốt với anh ấy.”

Triều Đăng duy trì nụ cười không đổi, ngồi xuống uống rượu.

Bàn tay nắm chặt rồi buông ra, tầm mắt không tiêu cự, hiển nhiên đang thất thần.

[Phải tiếp tục đi về phía trước, Triều Đăng.] Giọng nói từ tính ngày xưa mà giờ nghe lại không có tình người: [Thời gian càng lâu thì tính ổn định của những mảnh vỡ khác càng tệ, do dự sẽ hại chết tất cả.]

[... Được rồi.]

Y cúi đầu, khi ngẩng lên chỉ còn lại nụ cười biếng nhác nờ rộ. Hiếm khi hệ thống nói nhiều với y như vậy, thật là không đi không được.

Chỉ còn 2h 55’ nữa là qua năm mới, lần đầu tiên đón giao thừa với đại thiếu gia mà lỡ hẹn là rất khổ nạn đó.

Trong đêm giao thừa, tuyết lớn bao phủ mái hiên một lớp dày cộm, cây cối đều bị đông cứng. Triều Đăng, Sở Tri Dục cùng mấy người anh em khác chơi ném tuyết, chơi xong hai người sức cùng lực kiệt, tắm rửa rồi ra hành lang ngồi uống trà. Triều Đăng nâng chén sứ nóng hổi, thấy tóc Sở Tri Dục vẫn còn nhỏ nước, y cười cười: “Hồi nãy sung lắm mà, không thương hoa tiếc ngọc chi hết, bị anh chơi cái choáng váng luôn.”

“Vậy người vừa cười vừa bỏ tuyết vô áo anh là rất thương hoa tiếc ngọc?” Sở Tri Dục nhún mày: “Anh ghim.”

“Hừ, đồ thù dai.” Triều Đăng bỏ chén trà xuống, sờ sờ bàn gỗ lê được chạm trổ hoa văn, bỗng nhiên mở miệng đầy nghiêm túc: “Nếu như em đi, anh...?”

Trầm mặc, tại lúc Triều Đăng cho rằng hắn sẽ không trả lời, Sở Tri Dục vươn tay kéo y vào lồng ngực, trên sô pha rộng rãi, nhẹ nhàng nâng cằm y lên, ra hiệu Triều Đăng nhìn ra vùng trời tuyết trắng đang uể oải rơi xuống.

“Lúc anh sinh ra cũng là mùa đông như vậy, tuyết vẫn luôn rơi.” Âm thanh Sở Tri Dục chìm vào trời đêm đen tối: “Khi đó thân thể rất yếu ớt, bác sĩ nói khó sống được, anh không khát vọng trường thọ, anh không nắm giữ được thứ gì, anh không chấp nhận được, sau này khi đã sở hữu được tất cả nhưng vẫn chưa thỏa mãn.”

Trần thế giả tạo, ba ngàn thế giới, nhân sinh làm người, thời điểm quỳ xuống y có dục vọng, khi đứng dậy cũng chưa từng biến mất, nghèo hèn đuổi theo vinh hoa phú quý, trở thành kẻ cầm quyền trong giấc mộng năm xưa, người phạm yêu mỹ nhân, kẻ nhu nhược cũng thành anh hùng cái thế.

Vì dục vọng ấy, hệ thống mới giao cho y năng lực này.

“Mãi đến lúc nhìn thấy em.” Sở Tri Dục tựa đầu lên tấm lưng gầy gò của Triều Đăng: “Em là điều mà anh khát khao nhất trên cõi đời, cho nên, sẽ không để em đi.”

[Một phút.]

“Oa, cảm động quá.” Triều Đăng dừng một chút, trong âm thanh mang đầy ý cười: “Nói cho anh một chuyện.”

[Năm mươi giây.]

Y đứng lên, đối diện Sở Tri Dục, lùi từng bước từng bước ra hành lang.

“Còn nhớ lần tỏ tình năm cấp ba hay không?”

Thiếu niên tóc đen dùng mắt dò hỏi.

“Vì anh nên em mới đến thế giới này, nên trong toàn thế giới, em thích anh nhất.” Người nọ nỉ non: “Đó không phải khoác lác, một chữ cũng không phải.”

[Hai mươi giây, sinh ly từ biệt?]

[Đề lại ấn tượng tốt.] Triều Đăng vui đùa: [Hẹn gặp lại.]

Dường như nhận ra điều gì, Sở Trì Dục biến sắc đi qua ôm Triều Đăng, Triều Đăng mặc kệ đối phương kéo tay mình, người nọ dùng sức rất mạnh, tựa hồ máu huyết đều bị tắc nghẽn ở một chỗ. Mặc cho tay phải bị ôm tới gãy, Triều Đăng vẫn cười cười nhìn qua, ánh mắt người đối diện càng ngày càng tối, thông khổ và kinh hoàng khi gặp lại phản bội lần thứ hai đều biến thành ác ý điên cuồng, không ngừng truyền qua nơi bàn tay đang nắm lấy nhau.

Lúc này ông không có đùa đâu, còn như vậy nữa sao ông nỡ đi thế giới tiếp theo đây.

“Em chờ anh trong tương lai.”

Sở Trì Dục thấy nụ cười người nọ nở rộ, chói lọi rực rỡ như đào hoa, cái tay còn lại nâng lên xoa xoa đầu hắn.

[Năm giây.]

“Sống tốt, hẹn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vòng Hoa Tù Tội 1

Edit: Hyukie Lee

Liên minh hân hoan đón chào xuân 2100 khi mùa đông lạnh lẽo đã trôi qua, quốc vương Anderson nắm giữ hoàng quyền thống lĩnh cả vũ trụ mệnh mông rục rờ.

Sau chiến dịch tận thế mở ra kỉ nguyên mới, trong vũ trụ cũng có tân vương quốc quật khởi. Trăm năm trước, Horn Anderson dẫn dắt gia tộc và dân chúng đứng lên khởi nghĩa vũ trang, lật đổ ách thống trị tàn bạo của đế vương tiền nhiệm. Một tay Horn dựng lên đế quốc Anderson, nắm giữ quyền lực tột cùng, từ một tỉnh cầu xa xôi hẻo lánh đi đến tỉnh cầu Hella nắm giữ vị trí chủ chốt, từ đó leo lên ngai vàng của đế quốc.

Vĩ nhân làm nên lịch sử, thời gian lặng đọng trôi qua. Hoàng thất Anderson thế hệ này tiếp tục nắm giữ đại bộ phận quyền lợi của liên minh. Trong đó đại hoàng tử và tam hoàng tử có đẳng cấp gen nổi bật nhất, hậu duệ kế thừa huyết thống cấp S đã nói trước vương tọa tương lai thuộc về ai, tiếp tục viết nên những trang huyền thoại bất hủ của một thời huy hoàng.

Tỉnh cầu Hella, thủ đô Firenze.

Tuần nam mỹ nữ trong toàn thủ đô đều tập hợp lại đây, diện lên những bộ trang phục hoa lệ, vô cùng kích động đứng ở sân bay chờ đợi tàu chiến trở về. Đồi mắt của cánh đàn ông không dời được khỏi những thân thể uyển chuyển mềm mại của phái nữ, nghĩ đến đối tượng mà các cô gái đang chờ đợi, sự đổ kị mới vừa nhen nhúm tức thì bị dập tắt không còn một mảnh.

Người đầu tiên bước xuống phi thuyền là một thanh niên đáng người mạnh mẽ, mái tóc màu vàng chói mắt rực rỡ như mặt trời, làn da trắng trẻo tựa trân châu càng tôn lên cặp mắt mê người như đại dương bao la – Nolan Anderson, tam hoàng tử, người nắm giữ gen cấp S siêu phàm và địa vị cao quý. Giờ phút này tiếng gào thét vang lên dữ dội, nhìn những thiếu nữ như sắp ngất đi, trên gương mặt lãnh đạm của thanh niên xẹt qua một tia chán ghét.

“Nolan! Nolan!”

“Tam hoàng tử điện hạ thân mến, xin hãy nhìn em một cái thôi ——“

“Trời ạ, tôi yêu đôi mắt của anh ấy rồi! Tôi đã chết chìm trong ánh mắt ấy!”

...

...

Phi thuyền của đế quốc Anderson dừng lại cách căn phòng trong suốt khoảng mười mét, dù các thiếu nữ bên ngoài điên cuồng tới mức nào cũng không dám can lối đi của thành viên hoàng thất. Các cô gái tặng hoa tươi, ôm quà tặng tự làm nhưng không thể tận tay đưa tấm lòng của mình đến các vị hoàng tử dưới sự ngăn cản của bảo vệ, các cô gái chỉ biết nhìn chằm chằm cặp mắt xanh tựa đại dương ấy đi vào máy bay.

Ban đêm ở Firenze là nơi đẹp nhất toàn vũ trụ, mùi chanh trộn lẫn hương hoa nương theo con gió xuân mơ hồ thổi vào thủ đô. Hoàng cung nằm ở trung tâm Firenze, nguồn năng lượng khổng lồ khiến cả tòa cung điện lơ lửng giữa không trung, bao trùm bên ngoài là một vòng phòng hộ có tác dụng làm cho chỉ có khách được mời và những thành viên hoàng tộc mới có thể vào trong. Đêm nay, trong hoàng cung đang tiến hành tiệc sinh nhật cho vị công chúa thứ tư – Dorothy Anderson. Giai điệu nhẹ nhàng chậm chạp vang lên từ máy phát đĩa than, công chúa với mái tóc dài vàng óng xuyên qua nam nam nữ nữ đang khiêu vũ, băng qua đáp lời chúc mừng sinh nhật, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ treo tường cổ điển xa hoa.

“Anh ba!”

Nhìn thấy Nolan, đôi mắt Dorothy sáng lên rực rỡ. Cô biết anh ba vì sinh nhật của mình nên mới cố gắng hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất, một tháng trước xin phép quân đội xong liền chạy thẳng về Firenze. Khi cô nhìn rõ người trẻ tuổi đi chung anh ba thì càng vui vẻ hơn, nhấc lần váy xoay nhẹ một vòng.

“Em trai cũng đến.” Dorothy xòe tay: “Quà của chị quà của chị.”

Người được công chúa gọi em trai là một thanh niên có mái tóc ngắn vàng nhạt hiếm thấy, dưới ánh đèn hoa mỹ phản xạ ra màu sắc như ảo như mộng, đôi ngươi bích lục sáng rực rỡ, ngũ quan tinh xảo tạo nên không chỗ xoi mói, vóc người thon dài, giống y như đúc vị vĩ nhân làm nên lịch trăm năm trước.

Horn Anderson, vị hoàng tử thứ năm của thế hệ sau có cùng tên lẫn tướng mạo y hệt nhân vật vĩ đại thay đổi vận mệnh vũ trụ ngày xưa.

Chỉ tiếc là, đẳng cấp gen của hắn chỉ có cấp A.

“Đây.” Horn đưa qua cho cô nàng một hộp nhỏ nhưng to, đồng thời hơi khom lưng hôn mu bàn tay của Dorothy, điệu bộ tràn trề phong cách quý tộc: “Sinh nhật vui vẻ, công chúa của ta.”

Dorothy duỗi tay che miệng giấu đi tiếng cười thanh thúy, tuy các cô gái khác đều say mê đôi mắt của anh ba nhưng trong lòng Dorothy thì cặp mắt xanh biếc long lanh của Horn mới là số một. Vì đẳng cấp gen bị hạn chế nên Horn chịu trách nhiệm những việc nội bộ, là người cảm quyền trẻ tuổi có uy vọng nhất, rất được các vị cao cấp tín nhiệm giao cho chức vụ trọng yếu.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Dorothy nói lảng sang chuyện khác.

“Nói về mỹ nhân mà anh nhớ mãi không quên.” Nolan trừng mắt mỉm cười nhìn Horn, giải thích với công chúa còn đang kinh ngạc: “Chỉ là một tên trộm nhỏ, trên đường về có ghé qua sao Krum, tên đó trộm mất dây chuyền mà anh định tặng cho em.”

“Nolan kéo tay của tên trộm rồi khẳng định đối phương là thanh niên trẻ tuổi.” Horn tiếp tục kín đáo trêu anh ba của mình: “Cảm giác không tồi.”

“Im đi, Horn.”

Hắn còn muốn nói gì đó nhưng đột nhiên máy truyền tin trên tay Dorothy phát ra thông báo, công chúa ngạc nhiên hô lên một tiếng, cất hộp quà vào nhẫn không gian, nhanh nhẹn móc ra gương nhỏ sửa soạn lại tóc tai trang điểm, nói với hai người mình đi đón người rồi chạy về ra đại sảnh.

Horn và Nolan liếc mắt nhìn nhau, người trước đánh vỡ sự trầm mặc: “Mùa yêu tới rồi.”

“Em còn muốn lừa dối mấy thiếu nữ quý tộc bao lâu nữa?”

Nolan trào phúng.

“Không nhất thiết là quý tộc.” Thanh niên có đôi đồng mâu xanh biếc cười híp mắt nâng cằm hoàng huynh, bị đối phương vỗ bốp: “Mà cũng có thể là một hai thiếu niên.”

Một chốc sau, sự ồn ào truyền đến từ đại sảnh, hai vị hoàng tử nhìn theo hướng các nữ nhân đang xì xào bàn tán. Công chúa thứ tư đang kéo tay một tên trẻ tuổi cao cao gầy gầy đi vào, mái tóc tựa thác nước dịu dàng vô cùng đẹp đẽ, đôi mắt như bức tranh thủy mặc trầm lắng, diện mạo thanh tú tuấn lãng, quần áo lẫn phong thái đều vô cùng ưu nhã cao quý.

Đôi mắt Nolan híp lại, đánh giá người trẻ tuổi mình chưa gặp này từ đầu tới chân.

Dorothy không hề che giấu sự vui vẻ của mình, luôn lôi kéo đối phương khiêu vũ. Nhảy xong ba điệu, hình như người trẻ tuổi nói với cô điều gì đó, Dorothy lưu luyến không rời bỏ tay y ra, mặt kệ bộ mặt hoàng thất, cô lớn mật hôn lên gò má của y một cái vô cùng nhanh chóng.

Đôi mắt màu mực chột ngẩn người, sờ sờ mặt của mình, rồi y ôn nhu nói với công chúa: “Gặp lại sau.”

“Gặp lại sau, Triều Đăng.” Dorothy nhìn y đầy chờ mong: “Cậu sẽ tham dự buổi sinh nhật của tôi đúng không?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Dorothy vui sướng xoay người rồi đi. Triều Đăng quay lưng đi về hướng nhà vệ sinh, nam nam nữ nữ xung quanh không ngừng quăng đến ánh mắt thăm dò, Triều Đăng vẫn không thay đổi sắc mặt.

[Tổng thống, có mảnh vỡ không?]

[... Có.] Hệ thống nhin không được: [Kiểu xưng hô gì vậy?]

[Thống ca, thống muội, thống tổng, tổng thống.] Triều Đăng cười rộ lên: [Anh gọi tôi là Đăng tổng tôi cũng không ngại đâu, mảnh vỡ là ai?]

[Không biết, càng ngày càng khó dò xét.] Hệ thống dừng một chút: [Có điều, mảnh vỡ của thế giới này là lăng lo.]

[Hiểu rồi ~]

Triều Đăng đi vào nhà vệ sinh, liếc nhìn người trong gương, ngoại trừ đôi mắt thì tướng mạo này hoàn toàn khác với nguyên bản, may mắn không có kẻ hồ, quả nhiên mặt nạ của nền văn minh vũ trụ quá sức trâu bò.

Trong thế giới trước, thân phận hệ thống sắp đặt cho y là học sinh còn thế giới này là siêu trộm, mỗi lần hệ thống đều giao cho y năng lực tương ứng với thân phận để dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Tình hình trước mắt có rất nhiều laser bao vây xung quanh khu vực cất giữ bảo vật nên chạy trốn và hóa trang y làm cực kì thành thạo.

Triều Đăng đã phạm qua mấy cái đại án, trên đường đến Firenze cũng đồng dạng khốn nạn mượn gió bẻ măng vài lần, nhưng còn kém xa yêu cầu tội phạm truy nã toàn vũ trụ của hệ thống nhiều lắm. Bởi vậy, Triều Đăng quyết định làm một vỏ lớn rồi thành danh luôn. Mục tiêu lần này là trang sức đá quý của công chúa thứ tư – Dorothy Anderson được phô bày trong tiệc sinh nhật: “Hoa hồng trần thế.”

Chuỗi đá quý này như được từng cánh hoa ghép lại thành nụ nhưng trên thực tế là được điêu khắc từ khoáng thạch đỏ, được thợ thủ công có tay nghề xuất sắc nhất ngàn năm trước làm ra, rất có diệt lệ sinh cơ, là minh chứng cho con gái của gia tộc Anderson thành niên, nay được đem đến yến hội để đeo lên trán công chúa thứ tư.

Diệt lệ sinh cơ: vẻ đẹp có sinh mạng.

Y vào phòng vệ sinh ngồi xỏm ngốc ngốc như thế đã nửa giờ, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng cảm thán, báo hiệu Hoa hồng trần thế chuẩn bị được đưa ra. Dorothy sẽ tự mình đeo trang sức vào lúc 12h, chỉ còn ba giây.

Ba, hai, ———!

Hành động hành động thôi.

Toàn bộ đại sảnh chìm vào bóng đêm, Triều Đăng đi từ phòng vệ sinh ra, vòng qua tuần nam mỹ nữ đang hốt hoảng. Chuyện xảy ra đột ngột, các hộ vệ bình vây tròn bảo vệ thành viên hoàng tộc và Hoa hồng trần thế, trong bóng đêm tia laser lằng lể lấp lóe, nhưng tất cả những thứ này đều không thành vấn đề. Triều Đăng nhảy qua vài cái rồi đi vào hàng chính giữa, ngón tay linh hoạt lấy đồ thật ra rồi bỏ tám card vô...

Đăng tổng cực kì soái, soái đến không đạo lý.

Tuy hành vi bỏ lại danh thiếp này vô cùng ngông cuồng nhưng làm chuyện xấu mà không để lại tên thì mẹ nó rất khó nổi tiếng nha.

Ném đồ vào nhần không gian, thừa dịp hỗn loạn chạy ra, dùng mặt nạ thay đổi khuôn mặt xong, Triều Đăng nghênh ngang đi vào đại sảnh. Mặc dù mặt nạ có thể thay đổi hình thể dáng vẻ của một người trong nháy mắt nhưng chiều cao và màu mắt thì không thể đổi được, đây cũng là trở ngại lớn nhất cho hành động.

“Người mà công chúa mang vào là tội phạm”

Có người nào đó không tiếng động xuất hiện sau lưng y, ngữ điệu thoải mái lẫn dí dỏm khiến bước chân Triều Đăng cứng đờ, không kịp suy nghĩ xem hẳn phát hiện mình đeo mặt nạ trộm đồ khi nào, Triều Đăng liền quay lại nhìn mặt mũi người đang nói chuyện.

Nương theo ánh trăng âm đậm ngoài cửa sổ là mái tóc vàng nhạt và đôi mắt xanh biếc rực rỡ sáng quắc. Y hơi kinh ngạc, cứ ngỡ người phát hiện đuổi theo y là tam hoàng tử có đẳng cấp gen cao nhất nhưng thực tế lại là người nhìn có vẻ yếu đuối, ngũ hoàng tử.

“Cậu trộm dây chuyền của Nolan ở sao Krum?” Horn rất hứng thú nhìn Triều Đăng, không hề ngần ngại đối phương vừa trộm cắp đồ hoàng thất: “Thân thủ không tệ.”

“Cảm ơn.”

Triều Đăng cũng mỉm cười đối trả, hệ thống cho y khả năng hấp dẫn người để định vị mảnh vỡ chính xác hơn, trước mắt Horn có vẻ là người y muốn tìm. Nhưng chưa đợi y có hành động thì thanh niên đang cười kia đột nhiên nắm lấy tay phải của y, sức lực cường hãn khiến y không thể tránh thoát, răng rắc một tiếng, đau nhức truyền đến từ cổ tay, bàn tay vô lực của Triều Đăng buông thõng xuống.

“...”

Ông, phắc.

Định mệnh mẹ nó quả thực là lăng lo nha, mới gặp lần đầu tiên đã làm chuyện hạ lưu vậy rồi.

Y cắn răng nín tiếng kêu gào, đầu lưỡi bị cắn đến mức chảy máu, tay phải hoàn toàn không thể làm gì, hiển nhiên đã gãy rời hoặc là trật khớp. Đẳng cấp gen của Triều Đăng là AA, mà Horn chỉ có cấp A đã dễ dàng bẻ gãy tay y, điều này rất kì quái. Horn đưa tay sờ qua mắt trái Triều Đăng, so với y thì hẳn cao hơn một chút, thời điểm hắn rũ mắt nhìn người, lông mi dày đặc như biển gương mặt tinh xảo có nét ôn nhu đa tình.

“Đôi mắt của cậu rất đẹp.” Horn cười nói: “Lệ chỉ nơi đây cũng rất đẹp.”

Triều Đăng nghiêm mặt không nói một lời, đột nhiên đối phương cười ra tiếng, ngón tay tái nhợt xoay chuyển, nhìn lại đã thấy Hoa hồng trần thế đang nằm trên tay hắn. Áp lực khủng bố ừn ừn kéo đến khiến Triều Đăng không thể nhúc nhích. Y nhìn chăm chăm Horn nhẹ nhàng đeo chuỗi đá quý vào trán mình, cảm giác da thịt tiếp xúc với bảo thạch vô cùng rõ ràng.

“Đây mới là đồ thật, tên trộm.” Ánh đèn sau lưng Horn đã bắt đầu sáng lên, mảnh tối trong đại sảnh dần được đẩy lùi: “Tên của cậu?”

“Triều Đăng.”

“Tên phương Đông cổ.”

Horn khẽ đọc hai chữ kia, thần sắc lóe sáng. Đột nhiên đôi mắt Triều Đăng tròn to, tại thời điểm y không nhìn thấy, đối phương đã bắt lấy tay trái của y, một tiếng răng rắc —

Bà mẹ nó chắc chết quá.

“Ta là Horn Anderson.” Sâu trong đôi ngươi xanh biếc lóe lên ánh sáng, như cả vũ trụ đang chuyển động trong đó: “Lần sau gặp lại, cho ta xem mặt của cậu.”

Khi hắn buông ra thì tay trái Triều Đăng đã rơi thõng xuống, thân ảnh thon dài biến mất trong bóng tối.

[Ông muốn bãi công.]

[Thử đi.]

[Quả nhiên không bình thường.] Triều Đăng lắc lắc hai tay đau nhức: [Có được tính là tai nạn lao động không?]

Trình độ y học của thế giới này đã đạt đến đỉnh cao, xác chết cũng vùng dậy dưới bộ xương trắng thì chữa tay bị thương không có gì khó khăn. Sau khi rời khỏi hoàng cung, Triều Đăng liền tìm một bệnh viện gần đó, hai tay được chữa trị nhanh chóng khỏi hẳn, thuốc tê làm y không thấy đau đớn, đôi mắt Triều Đăng thoáng thất thần.

Thời điểm người kia bẻ gãy tay y, không có hận ý.

Không thù hận mà đã tới mức độ như thế, nghĩ tới phải xoát đầy mười sao của tên thần kinh này... Rất có tính khiêu chiến! Xoát khóc hắn! Ngược hắn! Không xoát không phải người!

Ở trung tâm hoàng cung Firenze, bảo vật bị trộm trong đêm dạ tiệc đang được điều tra. Công chúa thứ tư bị đá kích mặt không cảm xúc, Nolan bên cạnh vội vàng dò hỏi: “Mất y màu đen, tên Triều Đăng?”

“Đúng.” Dorothy nhắm mắt lại, lúc mở ra, cô chậm rãi nói: “Anh ba, em muốn truy nã y, sau khi bắt được giao cho em xử lý.”

“Nếu là tội phạm truy nã thì phải có tội danh.” Thanh niên tóc vàng mắt xanh đi tới, hắn xoa xoa đầu Dorothy, thần sắc lưu luyến: “Chị đã nghĩ ra tội danh chưa?”

Trong mắt Horn hiện lên ám sắc, trong đầu hiện lên đôi mắt màu đen của người kia cùng với lệ chỉ như ẩn như hiện. Hắn không quan tâm công chúa đang suy tư và anh ba đang im lặng, đối với câu hỏi đó, đáp án đã quá rõ ràng.

Y có tội danh, mấy trăm năm trước đã có.

Mỹ nhân và tội ác, tinh linh phương Đông cổ. Người trăm năm trước trùng tên với hắn, Horn Anderson vĩ đại sở hữu toàn vũ trụ lại cô độc không thể nắm giữ trái tim người mình yêu thương. Trong đêm thời niên thiếu, cơn mộng nửa đêm đã ám ảnh tâm trí hắn. Ngoại trừ thần dân quý xuống cúi đầu, đứng sững trên chiến trường máu chảy thành sông, vương miện hoàng quyền vô thượng thì còn có người kia, người được Horn Anderson trao cho vương miện hoàn mỹ nhất —

Triều Đăng.

Mỹ nhân trăm năm trước vang danh thiên hạ có cùng màu mắt, có cùng tên, y hết tên trộm.

Cầu mà không được, vì thế Horn Anderson đem cả đời của y giam cầm trong mật thất to lớn cùng trân bảo của toàn vũ trụ mà mình chinh chiến có được. Thuở thiếu thời, có rất nhiều lần Horn mơ thấy mỹ nhân bị người đặt lên kim tệ bảo thạch rồi làm. Mười ngón tay của y mang đầy đá quý, dây xích trói buộc hai chân như trân bảo đầy bí ẩn. Y gối lên quyền trượng, ngủ trên bảo đao khảm vàng, xương vai trên bờ lưng thon gầy tựa cánh hồ điệp.

Vị vĩ nhân bá đạo kia vì dục vọng chiếm hữu đã xóa triệt để tên của y trên lịch sử, Horn Anderson không cho phép người đời sau biết tên của y, giữa

bọn họ chỉ gọi danh hiệu thân mật, không hề muốn lưu lại một chút vết tích.

“Không nghĩ ra...” Cũng như hoàng tử của hắn, dù bị lừa gạt, dù không nhìn thấy gương mặt thật nhưng cũng muốn cho y một tội danh nhẹ nhất: “Em có ý kiến gì không?”

“Ừ.”

Đối mặt với Dorothy đang khổ não, Horn nhẹ giọng: “Y là oanh.”

Oanh của quốc vương.

Nhìn hoàng tử hài lòng và hoàng huynh vẫn luôn đề ý bên này, khoe môi Horn hơi nhếch.

Có lúc, hắn cảm thấy mình mới chính là Horn Anderson, là chinh phục giả vũ trụ, là anh hùng tay nắm vận mệnh thời đại, là quốc vương trăm năm trước khai cương khoách thổ, đánh đâu thắng đó.

[Giá trị yêu thương: 1 sao.]

Triều Đăng trầm mặc chốc lát, nhìn tay mới vừa khỏi hắn, nghĩ mãi vẫn không ra.

[Anh chắc chắn?]

[Chắc chắn.] Âm thanh hệ thống đầy kiên định: [Mới tăng hồi này.]

Thật sự là quá tùy tiện rồi đó.

Bất quá Đăng tổng rất thích người có tính tình như thế, há há.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vòng Hoa Tù Tội 2

Edit: Hyukie Lee

Dân chúng lẫn phóng viên rộn rộn ràng ràng bu xung quanh viện bảo tàng Prince, đây cảnh báo màu vàng chói mắt phong tỏa hiện trường, lối vào duy nhất bị vô số phóng viên chen lấn, đua nhau bấm lách tách vào hộp pha lê trống rỗng. Một ngày trước, trong hộp này chứa đựng tập thơ cổ có giá trị nhất tinh cầu, chất liệu được làm từ kim loại hiếm thấy ở trạng thái lỏng, mà hiện tại, dưới tình huống hộp pha lê không bị nứt mẻ một góc nào, tập thơ đã không cánh mà bay, thay vào đó là tấm hình khuôn mặt đang cười.

Kí hiệu của siêu trộm.

Từ nửa năm trước trộm đi Hoa hồng trần thế ở Firenze, danh hiệu siêu trộm “Oanh” đã lên đến đỉnh cao. Trộm mất đá quý và để lại tấm card có gương mặt đang cười đã là kí hiệu đặc trưng mỗi khi y gây án.

Sau khi hoàng gia Anderson thông báo sẽ thưởng một tỷ tinh tệ cho ai bắt được kẻ bị truy nã đã lôi kéo được rất nhiều thợ săn tiền thưởng đổ xô tranh giành. Hành động đuổi bắt siêu trộm đã trở thành hoạt động sôi nổi nhất tinh cầu. Nhưng tiếc nuối duy nhất là theo yêu cầu đặc biệt của lệnh truy nã thì đối phương muốn Oanh còn sống, điều này làm hành động đuổi bắt đã không dễ dàng nay còn khó khăn hơn.

Không có bất kì ai thấy được mặt mũi siêu trộm, điều duy nhất bọn họ biết là đối phương có đôi mắt màu mực hiếm thấy.

“Căn cứ theo tình báo thì đẳng cấp gen của siêu trộm ít nhất là cấp B, hắn có năng lực khống chế không gian rất điều luyện.” Bản tin buổi sáng đang phát tin về siêu trộm, Nolan dừng bước, đề ly nước lên bàn: “Chúng tôi đoán, hắn nén không gian của mình lại cực nhỏ rồi vào viện bảo tàng, len qua khe hở của chiếc hộp, lợi dụng không gian để đánh cắp tập thơ.”

Theo sự tìm tòi khám phá của nhân loại trong vũ trụ, từ khi liên minh thành lập mọi người thông qua não bộ mở ra phương thức chiến đấu, mỗi người từ nhỏ đã có khả năng thao túng không gian, đẳng cấp gen càng cao thì tính khống chế càng mạnh, người có gen cấp S ưu tú thậm chí còn có thể tự mình điều khiển một chiếc tinh hạm vũ trụ.

Dòng lịch sử đã đánh dấu lại người kiệt xuất nhất đặt nền móng cho thế hệ đời sau – Horn Anderson. Hắn như một con quái vật sở hữu gen cấp SSS, có thể làm cho cả một đại quân thành bột mịn chỉ với áp suất không gian.

“Lại xem tin tức của Oanh?” Bộ đội phi công ở cùng cơ giáp với hắn dựa vào khung cửa oán giận nhìn Nolan, hơn nửa bên mặt chìm vào bóng tối:

“Không đi là trễ đó, tôi không muốn ở lại đây đâu.”

Hoàng tử thứ ba tất thời sự đang chiều. Bọn họ trực thuộc bộ đội đặc chủng của quân đội, hằng năm đều không ở Firenze mà vào vũ trụ truy kích và tìm diệt tù nhân vượt ngục hoặc cướp vũ trụ. Đi xa nửa năm, sắp về đến mái nhà thân yêu, dù là hấn cũng không nén nổi kích động trong lòng.

“Viện bảo tàng mà y gây án hôm qua là tinh cầu mà chúng ta đã dùng chân ban sáng.” Nolan vừa đi vừa nói: “Chỉ là có chút bất ngờ.”

“Tôi cũng rất bất ngờ đó...” Phi công cơ giáp hạ thấp giọng: “Đại danh đình đình là phi thuyền của tinh cầu Hella mà lại bị say sóng, quả nhiên đi nhờ phi thuyền là không tốt.”

Y bước ra từ bóng tối, ánh sáng xung quanh biến ảo không ngừng, đôi mắt kia phảng phất cất giữ ma lực khiến Nolan biến sắc: “Triều Đăng!”

“Xin chào.”

Tên trộm mắt đen cười với hấn, vẫn là gương mặt quen thuộc của phi công kia nhưng ánh mắt lại câu người một cách dụ hoặc. Cảm giác cường hấn ngọt ngát xa lạ khiến không khí xung quanh Triều Đăng đều bị nén lại. Y sử dụng lực lượng không gian kéo mình lẫn tam hoàng tử lên cao khỏi sàn nhà, thao túng lực lượng ném về phía Nolan —

Sau khi bụi mù tản đi, trên mặt đất chỉ còn lại phi công cơ giáp đang hôn mê. Nolan nhanh chóng vén mí mắt gãi lên, màu nâu nhạt. Tên trộm đã không thấy tăm hơi, trên vầng trán phi công chỉ còn lại gương mặt tươi cười bự chảng và một cây bút màu.

Nolan cúi đầu, phát hiện máy truyền tin trên cổ tay đã biến đâu mất.

Khoảng cách đáp xuống Firenze chỉ còn hai phút, Triều Đăng cảm máy truyền tin của Nolan, sau một phen vắt vả bẻ khóa mật mã, y điều tra máy truyền tin, ấn vào gương mặt của Horn.

Chỉ qua vài giây Horn đã chấp nhận cuộc gọi.

“Anh ba?”

“Tôi là Triều Đăng.”

Hình ảnh truyền đến là một gương mặt thanh tú, đuôi mắt đẹp đẽ, lệ chỉ nhạt màu. Thần sắc trên mặt Horn bất biến nhưng nội tâm lại vô cùng kinh ngạc, hấn không nói gì mà chờ người kia mở miệng.

“Chúng ta làm một giao dịch?” Chỉ còn một phút, Triều Đăng đẩy nhanh tốc độ: “Tập thơ mà viện bảo tàng Prince mất trộm đổi lấy dao găm Tam thế sa kinh Caesar trên tay anh, đồng ý không?”

“Tại sao?”

Horn hơi nhướn mày.

“Nghe đồn anh thích sách cổ.” Triều Đăng cười rộ lên, độ cong khóe môi lần ý cười trong mắt nhuộm màu tính toán, dễ dàng khơi gợi dục vọng của mọi người: “Tôi muốn dao găm đánh bảo thạch.”

Đương nhiên bởi vì ông đây phải kiếm sao đó, đoán không được chứ gì, đoán không được là được rồi.

“Được.” Horn gật đầu: “Đổi kiểu gì?”

Đầu bên kia truyền đến tạp âm, cả người Triều Đăng nháy nháy rồi biến mất trên màn ảnh, tiếng nổ mạnh và tiếng chạy trốn vang lên bên tai. Qua hơn một phút sau mới nghe được âm thanh của Triều Đăng, có vẻ là ở một chỗ nào đó rất xa róng lại đây: “Chờ! Tôi! Đến! Tim! Anh! Nha!”

“Horn.” Hình ảnh chuyển qua, hấn nhìn thấy Nolan đang nhúm mày: “Cậu ta nói gì với em vậy?”

“Không có gì, chuyện tào lao thôi.” Đôi mắt xanh biếc như đá quý lóe lên về kinh dị, thanh niên tóc vàng trên ghẹo nói: “Ngược lại là anh, tam hoàng tử đại danh đình đình vừa nãy bị Oanh trộm đồ à?”

“Y giả trang thành phi công cơ giáp...” Nolan dừng một chút, hướng máy truyền tin về phía Horn. Horn nhìn một đám binh lính đang kiểm tra đồ đạc cá nhân của mình: “Trước khi chạy trốn y đã sờ qua một lượt những người ở đây.”

Kết thúc cuộc gọi, Horn nhận ra mình lại không kiểm lòng được mà lộ ra một nụ cười thật tâm thật ý.

[Giá trị yêu thương: 1,5 sao.]

Đêm trắng chậm rãi quay vòng trong vũ trụ mệnh mang, thế giới rõ ràng, kiên cố mà mạnh mẽ. Firenze từ tốn thức tỉnh trong ánh ban mai rực rỡ, Triều Đăng ngậm ống hút, trở về biệt thự ở trung tâm thành phố được thuê từ bà chủ tóc đỏ phong tình vạn chủng, là nhà trọ tư nhân có danh tiếng nhất được các nghệ thuật gia ưa chuộng. Đối diện tầng cao nhất của biệt thự là hoàng cung Anderson uy nghiêm cao quý. Từ đợt gọi điện cho Horn lần trước, đến bây giờ đã qua một tuần.

Đêm trắng: hiện tượng thường xảy ra ở những vùng vĩ độ cao, có lúc hoàng hôn chưa xuống thì bình minh đã lên, do trục trái đất nghiêng và trái đất tự quay quanh mình và quay quanh mặt trời.

Y cũng không vội vã, thời gian dành cho nhiệm vụ lần này rất đầy đủ. Hướng hồ dưới sự ảnh hưởng của 1,5 sao yêu thương, sớm muộn gì cũng có người không nhẫn nại còn hơn cả y.

Quả nhiên, chờ Triều Đăng uống hết ly nước, lúc tới gần lan can bạch gỗ thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu: [Gần đây có mảnh vỡ.]

Mặc dù hệ thống không thể phân biệt rõ ràng ai là mảnh vỡ nhưng tìm được phương hướng thì không thành vấn đề. Y ném ly nước xuống, ngẩng đầu nhìn thanh niên đang cầm dụng cụ vẽ tranh đối diện mỹ nữ tóc đỏ. Đôi phương có đôi mắt màu nâu ấm áp, mái tóc nâu bóng mượt, da dẻ trắng nõn, vóc người thon gầy thường thấy của các nghệ thuật gia. Khi thấy y đã về, chị gái chủ nhà trọ vui sướng vẫy vẫy tay: “Triều Đăng, có mua điểm tâm cho tôi không?”

“Có.” Vì trong lệnh truy nã không công bố tên nên lúc đăng kí mượn nhà y dùng tên thật luôn. Lấy đồ ăn còn bốc hơi nóng trong không gian đưa cho chị gái, Triều Đăng như vô ý liếc mắt nhìn thanh niên tóc nâu: “Hàng xóm mới?”

“Ừ, người này tên Joe nha, ở cách vách cậu luôn đó, ráng ở chung cho tốt tốt vào.”

“Đương nhiên.” Y quay mặt sang mỉm cười với thanh niên: “Tôi là Triều Đăng ~”

“Xin chào.”

Thanh niên lễ phép bắt tay với y. Thời điểm đôi phương duỗi tay ra, đôi mắt màu nâu ngơ ngác. Bàn tay trước mặt hình dáng thon dài, năm ngón tay khớp xương rõ ràng, khiến người sinh ra dục vọng muốn cưỡng hiếp liếm láp. Không có tên trộm nào sẽ làm bẩn tay của mình, luôn giữ bàn tay linh hoạt sạch sẽ là tiền đề căn bản dẫn đến thành công. Dù là dịch dung thì cũng không bôi bôi trét trét lên tay mình. Khi chạm vào làn da trắng trẻo mềm mại, thanh niên nhin xuống kích động muốn lưu lại dấu vết, thần sắc bình tĩnh thả tay Triều Đăng ra.

Mỹ nhân trăm năm trước vang danh thiên hạ, sờ hữu vẻ đẹp đến phê hồn thực cốt.

Chị gái chủ nhà trọ nhờ Triều Đăng sẵn đường dẫn Joe lên lầu, y đáp ứng không chút do dự. Hai người một trước một sau lên lầu, chờ Joe bắt đầu sửa sang nhà mới của mình, Triều Đăng lười biếng dựa vào cửa nhìn hán.

Không chỉ có đôi mắt mà cả thân thể đều thay đổi, nhớ đến lần gặp mặt với hoàng tử thứ năm trước đây, tuy rằng gầy nhưng cũng không phải dạng người mảnh khảnh như vậy.

“Anh là họa sĩ?”

“Ừ. Là nghệ sĩ của thủ đô Firenze.” Đôi mắt màu nâu thoáng tò mò nhìn sang: “Cậu thì sao, cũng đến đây du lịch à?”

Tiểu tử, diễn cũng hơi sâu rồi đó.

“Tôi có hẹn.” Tựa hồ có chút khổ não: “Có điều, gần đây hình như người nợ rất bận, không tiện.”

“Cậu không liên hệ với người đó?”

Triều Đăng lắc đầu cười một cái, há miệng muốn nói lại thôi, cuối cùng chuyển đề tài.

Vì ở chung một chỗ, tuổi xấp xỉ bằng nhau, không qua mấy ngày Triều Đăng đã thân thuộc với Joe. Thấy Joe ôm một túi đồ đặc trở về, y cười hi hi đi mò mò cái bị. Họa sĩ ngâm thuốc lá trong miệng, ôn hòa nhìn động tác của y, chờ Triều Đăng bắt đầu ăn đồ ăn, Joe mới nói: “Ngày quốc khánh của Firenze cậu có đi đâu chơi không?”

“...?”

“Mỗi năm đều có diễu hành hóa trang, chợ đồ cũ cũng là một chỗ nổi tiếng.” Joe nhìn y vừa ăn vừa gật đầu, ánh mắt không tự chủ dịu dàng mấy phần: “Đi chung?”

Từ khi kỉ nguyên bắt đầu, tinh cầu Hella được nhận định là nơi thích hợp để cư trú. Đương nhiên Firenze là nơi chói mắt nhất của cả tinh cầu, ngày quốc khánh ấy, tất cả mọi người đều đổ xô ra đường. Dưới bầu trời xanh biếc ánh nắng vàng rực, đám người hát hò ca xướng, xe hoa long trọng đi qua sườn núi, đóa hoa màu vàng kiêu diễm mừng ngày lễ trên thập tự giá. Triều Đăng ngồi xỏm nghịch đồ chơi ở chợ đồ cũ với Joe, đứng là thị trường giao dịch lớn nhất trong năm, bắt đầu từ trung tâm thành phố kéo dài đến bảy, tám trăm dặm đều là những gian hàng kề nhau.

“Cái này cái này.” Tay Triều Đăng bắt lấy hộp trang điểm màu đen, dựa vào kinh nghiệm hơn một năm qua trộm đồ trên khắp thế giới, y cảm thấy năng lực giám bảo của mình càng ngày càng cao: “Joe Joe Joe, mua cái này nè.”

Thanh niên tóc nâu nói đầy bất đắc dĩ: “Lần trước bị cậu lừa một lần đến tiền hút thuốc uống rượu cũng không có.”

“Nghệ thuật gia gì mà theo đuổi vật chất dữ vậy.” Triều Đăng được ông chủ đồng ý cho mở hộp: “Cái vòng tay giả kia chỉ là bất ngờ thôi... Hà?” Y hạ

thấp giọng, chỉ vào cái rãnh kiếng được khảm bảo thạch bên trong: “Cái này, hình như là kim loại trạng thái bán lỏng.”

“Sao cậu biết?” Joe cũng phối hợp mà thấp giọng.

“...”

Bởi vì ông đã từng trộm qua đó, tập thơ mà mi giữ chính là làm từ vật liệu này nè.

Triều Đăng ha ha ha ha: “Thì biết.”

Cặp mắt màu nâu như cười như không liếc y một cái, lúc Triều Đăng cho rằng Joe sẽ bỏ xuống rồi đi thì thấy đối phương nhìn giá tiền một chút, rồi mở ví lấy tiền.

Chờ bọn hắn đem hộp đi giám định, thuận tiện bán lại cho ông chủ đang kích động không thôi. Triều Đăng và Joe liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng thời cười vang thành tiếng.

“Lời chưa? Tiền thưởng tháng sau có chưa?” Triều Đăng cười nói: “Anh nói anh có phục hay không?”

“Phục.”

“Không thành ý.”

“Mời cậu uống rượu.”

“Thiệt là không có thành ý.”

“... Chia tiền phân nửa?”

“Ngoan~”

Y vỗ vỗ đầu thanh niên, tiếp tục vui cười. Đám người mặc trang phục hoa hòe lòe loẹt như thủy triều ập tới, thế giới này vừa khẳng định tất cả lại vừa phủ định tất cả. Thanh niên tóc nâu cúi đầu nhìn y một chút, bỗng nhiên nói: “Người mà cậu nói muốn gặp, hiện tại đã gặp được chưa?”

“Chưa.” Triều Đăng ngừng một chút rồi nói: “Muốn gặp cũng không dễ đâu.”

“Bạn bè hả?”

Đương nhiên không.

“Là người tôi yêu.”

Triều Đăng cười rộ lên, khoe mắt cong thành một vòng trắng non, giọng điệu vẫn không thay đổi, lúc cười nói như bắn ra mật ngọt. Mặt mày thanh niên bên cạnh xẹt qua tia kinh ngạc, sau đó hắn mất tự nhiên nói: “A... Bạn gái?”

“Vẫn chưa theo đuổi.” Triều Đăng sờ sờ cằm: “Nhưng mà sau này chắc có thể.”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

Người bên cạnh vỗ vỗ vai y, Triều Đăng thuận thế cả lơ cả phát treo cả người lên Joe, thanh niên thon gầy cũng mặc kệ y như không xương dựa vào mình.

Mây trên đỉnh đầu bọn họ, đã bay đi từ lâu.

Sau đó Joe chủ động đến tìm y mấy lần. Bất ngờ đối phương biết hội họa là thật. Dưới nét bút của hắn, đường phố, đám người, đèn đuốc sắp tất đều đẹp để chân thực đến dị thường, như có sức sống tiềm tàng bên trong. Thấy Triều Đăng hứng thú, Joe đưa ra yêu cầu vẽ cho y một bức.

“Được thôi.” Triều Đăng đồng ý: “Có lấy tiền hông?”

Joe lắc đầu. Kêu Triều Đăng ngồi xuống trước mặt hắn rồi lấy bút chì ra, chậm rãi đồ nét.

“Có thể nói về bản thân một chút không?” Joe vừa nói vừa quan sát y: “Biết rõ nhân vật mình vẽ sẽ có cảm giác hơn.”

“Nói cái gì bây giờ?”

“Nói về... bạn gái lần trước?”

“Người nọ à.” Triều Đăng chống cằm, ánh mắt vụt sáng: “Thật ra ấn tượng ban đầu rất tệ, vì lần gặp mặt đầu tiên đã bị bẽ gãy tay.”

“... Ạch.”

“Sau đó ngẫm lại, tình huống lúc đó, người nọ như vậy đã là rất nhân từ rồi.” Triều Đăng cúi đầu nhìn tay của mình, dịu dàng nói: “Cũng giống anh thôi, tôi phải dựa vào bàn tay này để kiếm cơm ăn, còn người nọ là nhân vật công chúng à, tuy tuổi tác hai chúng tôi không chênh nhau là mấy nhưng người nọ cực kì lợi hại. Từ rất lâu tôi đã đề ý rồi, vì hấp dẫn lực chú ý của người nọ nên tôi đã làm vài chuyện điên rồ... Ít ăa, nói nhiều như vậy hình như không có ích gì hả?”

“Không, rất có ích.”

Âm thanh của Joe vang vọng trong phòng vẽ tranh, tuy sau khi dịch dung tướng mạo của Horn đã thành dạng bình thường nhưng âm thanh vẫn là hàng cao cấp. Như tiếng đàn trầm thấp thuần hậu của violon, rất có từ tính. Có thể nghe được giọng nói thuộc về thanh niên hai mươi trẻ tuổi, lúc hắn nói chuyện âm cuối không tự chủ hơi cao lên, nghe cứ tưởng là một người ôn nhu dịu dàng dễ mến.

Mùa đông ở tỉnh cầu Hella mở đầu với tuyết mịn trộn lẫn nước mưa, buổi tối yên lặng mà đến. Ngôi sao lặng lẽ tỏa sáng ở ngã tư đường đầy tiếng cười nói chen chúc. Phòng triển lãm rộng lớn trắng lè được làm một nửa bằng gỗ một nửa bằng pha lê, dù là ban đêm nhưng trong nội thất vẫn sáng như ban ngày.

Mỗi ngày trôi qua y sống rất phóng túng. Siêu trộm đã yên lặng gần một tháng, nếu không làm một vỏ thì Đăng Đăng sẽ bị flop trong top mười tám tên tội phạm bị truy nã liền đó.

Vừa vặn sau ngày quốc khánh chính là lễ hội nghệ thuật hằng năm, Triều Đăng lẫn vào đám người mặc trang phục đứng đắn, tầm mắt nhìn chằm chằm các tác phẩm được vô số người tán thưởng, suy nghĩ nên làm cách nào quý không biết thần không hay trộm nó.

Tác phẩm nòng cốt của vị họa sĩ trăm năm trước danh dương tứ hải được đặt ở phòng riêng là bức chân dung của Horn Anderson và tình nhân của ngài. Quốc vương chính chiến thể giới trong tranh đang gặt gao ôm tình nhân đang quay lưng, dù không nhìn thấy mặt nhưng từ góc độ của quốc vương mà xem thì nhất định là ngài vô cùng yêu y, đồng thời người nọ cũng là đàn ông.

Mái tóc màu vàng óng nhạt, con ngươi xanh biếc, ngoại trừ trang sức quân phục hoa lệ bên ngoài thì chân dung tinh xảo anh tuấn kia vô cùng giống với hậu duệ trăm năm sau của hắn, từ gương mặt đến cả họ tên, Triều Đăng nhủ mảy.

Chỉ bằng điểm này cũng phải trộm được trái tim của hoàng tử thứ năm nha.

Y đi cùng đám người đến phía trước tác phẩm hội họa, gã đàn ông già khụ bên cạnh táy máy tay chân với cô gái nọ, hình như vì cố kị thân phận của gã mà cô gái nuốt giận vào bụng. Triều Đăng im lặng không lên tiếng sử dụng không gian đánh bay gã đàn ông ra ngoài, thừa dịp khoảnh khắc đám người rối loạn, y nhanh chóng chụp lấy bức chân dung, đồng thời bỏ lại gương mặt tươi cười.

Lựa chọn phương án này vì nó rất đơn giản, chỉ cần ba bước, thoải mái vô cùng.

“Siêu trộm!! Là kí hiệu của siêu trộm!”

“Nhanh truyền tin cảnh giác! Bức họa bị trộm rồi!”

“Phong tỏa cửa ra vào —! Chết tiệt, mẹ nó đừng chen lấn nữa!”

Triều Đăng giấu bức họa vào không gian, tiếng chửi bới ồn ào liên miên không dứt bị y vút lại phía sau, mới vừa ra khỏi phòng triển lãm thì dáng người tao nhã cao ngất đối diện khiến bước chân Triều Đăng dừng lại.

Đột nhiên thế giới lặng im không hề có tiếng động, đoàn người tham quan biến mất hầu như không còn, chỉ có ánh đèn yên tĩnh tràn ngập không gian, cùng thanh niên với tướng mạo họa thượng đang tiến về phía Triều Đăng. Hắn thấy nét kinh ngạc lẫn mừng rỡ trên mặt siêu trộm không kịp che dấu, loáng qua rồi vụt tắt, con ngươi thúy sắc thật dài hơi khép lại.

Bất tri bất giác y lại đi vào không gian của Horn, thoát nhìn đối phương thao túng trên diện tích lớn rất thành thạo điêu luyện, thôi xong rồi. Trong lĩnh vực của người khác không có ưu thế không có giải thích, chỉ cần động thủ một chút thì Horn cũng có thể giết chết y trong nháy mắt.

“Tại sao...?”

“Em không đến tìm tôi, tôi không còn cách nào khác là đến tìm em.”

Thanh niên tóc vàng đến gần y, cánh tay tái nhợt vuốt nhẹ mặt Triều Đăng, cuối cùng dừng lại trên vành tai tinh xảo: “Có muốn kiểm tra bức họa đó một chút không?”

Gò má của tên trộm mất đen ửng hồng, y muốn nghiêng đầu tránh né ngón tay lạnh như băng của Horn, lại bị đối phương trừng phạt mà bóp chặt. Triều Đăng có chút đau không né nữa, một tay mở không gian lấy ra đồ vật trộm được lúc này.

Vừa nhìn xong, động tác của y cứng đờ giữa không trung.

Chẳng biết lúc nào, nguyên bản là hình ảnh ôm nhau dịu dàng lại biến thành mỹ nhân bị trói ngồi trên vương tọa, hai chân bị lục lạc quấn lấy chặt chẽ, mười ngón tay tinh tế mang dây bảo thạch, vòng hoa kim loại trên đầu nặng nề trụ xuống. Ngoài ra, toàn thân không có bất kì một ngoại vật nào, tựa hồ

y bị tù ngục trong bảo khố dưới lòng đất, trong tranh, trừ tia sáng và kim tệ bảo thạch liên miền chồng chất thì không có cửa sổ, không có mặt trời.

Triều Đăng nhìn vô cùng kĩ càng mặt mũi người trong bức họa, hiển nhiên dung nhan người nọ giống y chang gương mặt mình, loại cảm giác mông lung ảm ảm hiện hiện này làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Khi nhìn thấy bức họa, cứ ngỡ là nhìn thấy bản thân mình bị giam cầm ở ngục tù xa hoa mỹ mao ấy. Còn chưa nắm được tình hình, lại nghe thanh niên băng quơ nói: “Tôi nhớ lần trước có nói với em, lúc gặp lại cho tôi xem mặt.”

“...”

Nhìn đi, đẹp chết mi luôn.

“Tập thơ ở trong tay em...”

Horn thuận tay trượt xuống gò má Triều Đăng, bỗng nhiên sức mạnh bị điều động phá hủy mặt nạ y đang đeo.

Ánh đèn xinh đẹp Firenze chiếu vào cặp mắt xanh biếc xinh đẹp, nhợt nhạt sâu sắc, ôn nhu đến tàn bạo. Ngón tay Horn phác họa viền môi Triều Đăng, rõ ràng là âm thanh ôn hòa nhưng lại khiến người sờn cả tóc gáy.

“Bảo vật và em, đều là của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vòng Hoa Tù Tội 3

Edit: Hyukie Lee

Gương mặt bình thường dần dần lộ ra nét tinh xảo diễm lệ, đôi mắt đồng phương cổ trần ngập luống cuồng hoảng loạn khiến Horn như thần xui quỷ khiến nhận được sự thỏa mãn vô cùng lớn. Hần bước lên một bước, máy truyền tin lại vang lên vào lúc không nên vang. Horn hơi nghiêng đầu, tên trộm bị giới hạn hành động thân sắc lấp lóe. Một giây sau, âm thanh xé rách lĩnh vực phá không mà đến.

“Không trộm được cái gì hết á.”

Sau mấy động tác, tên trộm câu một chân lên tường, mặt mày cong cong, đeo lên một tấm mặt nạ khác che giấu dung nhan thật sự. Máy mô phỏng âm thanh trong tay y đã bị Horn làm nổ, lúc này Triều Đăng đã dùng chiếc máy mô phỏng âm thanh này ngụy tạo âm báo tin tức từ hoàng thất Anderson, hỏi trước y đã từng tải xuống âm thanh này từ máy của Nolan: “Ngũ hoàng tử là người mà tôi thấy khó trộm nhất, toàn thân từ trên xuống dưới đều không có kẻ hở, thật sự chỉ có cấp A thôi sao?”

Thất bại một lần, muốn cho con mồi rơi vào bẫy một lần nữa thật sự không dễ, huống hồ mục đích của hắn cũng không phải bắt người.

Dù cho bị chạm đến bí mật cỡ này nhưng thần sắc Horn vẫn bình tĩnh như trước. Đôi mắt màu xanh yên tĩnh nhìn chăm chú tên trộm đến không có hảo ý, đột nhiên hắn nở nụ cười: “Em tới đây, tôi sẽ nói cho em biết.”

Siêu trộm vốn còn đang sắc bén quan sát bỗng nhiên biểu tình khựng lại, bàn tay giật giật, vành tay nổi lên màu hồng đầy khả nghi. Rõ ràng là Horn nhìn thấy Triều Đăng cắn cắn môi dưới, sau đó nghiêng người chạy khỏi hiện trường.

Hả?

Thanh niên tóc vàng nhìn chăm chú vào phương hướng đối phương bỏ chạy, buồn cười thu hồi không gian cường đại đến mức không bình thường.

Vậy mà lại... Xấu hổ.

Mặt trời ngả về tây, các chị em gái làm nghề đặc biệt ở Firenze trang điểm lông lẩy đứng đường mời chào khách hàng. Triều Đăng lang thang một vòng rồi tiện tay sờ túi mua một xiên thịt nướng ăn, còn dư lại ba đồng thi đi mua bia. Y thuộc về thể chất uống rượu thì mặt sẽ đỏ nên dù ăn uống vẫn chưa no nhưng thoạt nhìn đáng vẻ cứ tưởng say khướt rồi. Triều Đăng nội tâm kích động, chóng mặt hoa mắt về tới biệt thự.

Sắc vàng ảm áp lộ ra từ gian phòng của họa sĩ trẻ, lưu thủy nghiêng về một chỗ, tựa như chuyến tàu cô độc dò tìm hải đăng trên đại dương đen thẳm. Bước chân Triều Đăng dừng lại trước phòng của Joe, y bước lên một bước, bàn chân lệch đi, đột nhiên ngã nhào vào cánh cửa.

“Á...! Đau quá á...”

Triều Đăng xoa xoa đầu, nheo mắt định dựa vào ván cửa nhưng cánh cửa lại đột nhiên mở ra, hại y ngã vào lòng ngực người nào đó. Thanh niên tóc nâu tựa hồ hơi kinh ngạc, lặng lẽ diu người vào phòng. Joe dò hỏi Triều Đăng còn đang mê man: “Cậu làm sao vậy?”

“Joe?” Triều Đăng mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn hắn, lập tức muốn đứng lên: “Đầu hơi choáng váng, anh dìu tôi về phòng đi.”

“Uống say?”

“Đầu có đau có, tôi đâu có say...” Y nói, cực kì tự nhiên ôm lấy vai của Joe: “Tôi nói nè, hôm nay tôi nhìn thấy người nọ rồi, rất vui đó.”

Cánh tay đang ôm y không tự chủ siết chặt, cảm giác mình chậm rãi được nhấc lên, Triều Đăng trừng mắt nhìn.

“Nhìn thấy ai?”

“Không nói cho anh biết đâu...”

Không chờ y nói xong, đồng tử thanh niên đối diện từ màu nâu bình thường dần dần chuyển thành màu xanh biển biếc, sợi tóc màu vàng óng quét vào mặt Triều Đăng theo động tác cúi đầu ôn nhu. Hắn nhìn tên trộm mắt đen vẫn còn đang ngơ ngác, tâm tình Horn rất tốt mà bốp bốp mũi y: “Em nhìn thấy ai?”

“...”

Bà mẹ nó vậy mà trở về vai chính, có chút không nói nên lời nha, nên diễn tiếp kiểu gì đây.

Tương tượng một chút lời thoại phù hợp với nhân vật trước mắt... Không tương tượng được a huhu! Thôi thì trước tiên giả ngốc bạch ngọt cái đi rồi nói tiếp!

“... Anh sao lại ở chỗ này... Joe đâu?”

Hỏi rất hay, diễn rất sâu!

Horn không nói lời nào, một hồi sau hắn lẳng sang vấn đề khác. Tiếng dò hỏi nhẹ nhàng như đàn cello vang vọng: “Tại sao lại trốn chạy?” Hắn nâng cằm siêu trộm lên, cách lóp mặt nạ đụng vào mũi y: “Không phải nói thích anh sao?”

Gò má của con ma men trong lồng ngực dần ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng vào hắn. Một hồi sau mới nghe giọng trầm thì nho nhỏ của Triều Đăng.

“Không trốn là bị quăng vào tù đó, lệnh truy nã anh cũng công bố rồi...”

Câu trả lời ngoài dự liệu lại ngọt đến sâu răng, bỗng nhiên người kia cười rộ lên, càng lúc âm thanh càng lớn, tựa hồ y uống say thật rồi, đối mặt với sự uy hiếp lại không hề có phòng bị.

“Tâm không phòng bị sẽ khiến anh muốn bắt nạt em...”

Một tay Horn để trên môi của mình, hắn suy tư chốc lát rồi xoay người Triều Đăng đối diện với chính mình, âm thanh trầm thấp đầy dụ hoặc: “Cho anh nhìn mặt của em, anh sẽ không bắt em nữa, được không?”

“Không được.”

Thanh niên tóc vàng tiếp tục reu reo: “Vậy em muốn thế nào?”

“Muốn anh yêu em.”

[Giá trị yêu thương: 2,5 sao.]

[Có giỏi hông? Có điều hông? Có đẹp trai hông?]

[Cũng bình thường.]

[...]

Con người người đối diện lấp lánh sóng nước dưới ánh đèn âm áp, đồng sắc xinh đẹp sáng trong, tựa như thủy mặc đàn thanh. Horn cố gắng muốn quên đi sự khiếp đảm của mình, lực đạo trên tay không khống chế được mà tàn bạo phá hủy lớp mặt nạ còn lại của Triều Đăng. Ngay sau đó, hắn cảm hô hấp của mình cũng muốn ngừng lại.

[Giá trị thù hận: 1 sao.]

[...]

[Ngu luôn rồi hả?]

[...]

Dung nhan bại lộ dưới ánh đèn đẹp đến như họa. Y sở hữu gương mặt khiến người nhìn ám ảnh, đường nét tinh tế thâm thúy, vốn nên là tướng mạo tối tâm quý mị nhưng bởi vì biểu tình nhu hòa dịu dàng mà lộ ra vẻ diễm lệ khiến người quyến luyến. Thần sắc Horn đầy phức tạp nhìn khóe môi như hoa của Triều Đăng, tầm mắt chuyển lên đôi đồng mâu như ô mặt kia.

Chính là khuôn mặt này, chính là loại biểu cảm này, hờ hững thờ ơ mà câu người. Thời niên thiếu hắn đã vô số lần quần quanh một chỗ trong bóng đêm mập mờ, những khát khao bí ẩn nhất đều liên quan đến người nọ. Cả đời hắn cũng không quên được tính trẻ con của mình khi lần đầu tiên mộng thấy y, tha thiết cầu xin bóng hình người nọ. Thậm chí hắn còn mong ngóng đợi chờ một người đã chết từ lâu, rơi vào thống khổ bi ai sâu sắc.

So với tình yêu nồng đậm thì sự phản bội của đối phương còn khắc sâu hơn. Trong mộng, Horn Anderson đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng cuối cùng cũng không thể giữ lại Oanh của hắn. Bình quân người trong thời đại này tuổi thọ là 200 nhưng vị quốc vương trăm năm trước không gì không làm được chỉ sống 150 năm. Ngoại trừ tình cảm chân thành bị thiếu sót, còn có sinh mệnh của hắn.

“Anh đã nhìn rồi.” Triều Đăng mờ mịt ngẩng mặt lên: “Yêu em không?”

“Không yêu.”

“...”

Chết đi, đồ dị đoan.

Thanh niên tóc vàng nhấc lên mi mắt yếu ớt ảm đạm, tự tay đeo vào mặt nạ cho y. Giây phút da thịt chạm vào nhau, người nọ khó nhịn mà run rẩy một chút, làn da trắng trẻo hồng hồng một mảng. Động tác của Horn dừng lại trong chớp mắt, như bị đầu độc liếm lấy làn da ấy. Triều Đăng cảm nhận được hành động tràn ngập dục vọng chiếm hữu, cảm thấy từ đầu tới chân đều tê dại. Tay y bị Horn nắm chặt, đầu lưỡi của đối phương rời khỏi da thịt mềm mại kia.

Thanh niên mắt xanh nhìn siêu trộm bị khóa chặt trong lòng ngực không ngừng dẩy giữa, mãi đến khi hắn chậm chậm liếm lên đôi mắt ô mặt nhuốm đầy tình sắc.

Âm thanh nghẹn ngào trong trẻo truyền đến. Horn ngẩn người, nhận ra phản ứng của Triều Đăng như thể tuyệt vời đến mức nào, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Hắn miêng cưỡng không chế mình buông ra thân thể trần cảm của người trong lòng, nắm lấy khăn rồi đi vào phòng tắm.

Tiếng nước rào rào kéo dài không dứt, đợi khi hắn tỉnh táo lại kéo cửa ra thì Triều Đăng đã ngã xuống thảm trải sàn lạnh im say ngủ. Giá tranh và vài vè dây vệt màu đứng lặng sau lưng y. Siêu trộm đang nằm ngủ đàng kia có hàng mi dày đậm cong cong về nên một mảnh đường viền. Horn khom lưng, cẩn thận từng li từng tí ôm người nọ lên, đồng thời giúp y đeo mặt nạ vào, che giấu đi loại mỹ mạo không nên tồn tại.

Trước khi rời khỏi, hắn liếc nhìn bức họa không che đậy kia, nhớ tới biểu tình của Triều Đăng khi nhìn thấy nó ban sáng, tâm tình sung sướng hôn lên vầng trán của đối phương một cái.

Vĩnh viễn y cũng không biết, mỹ nhân bị giam cầm trên vương tọa kia là tác phẩm của hắn dựa vào trí nhớ nhất thời vẽ nên.

Mưa tuyết tạm dừng, nắng ấm ngày đông chậm chậm len vào ngõ nhỏ của Firenze, trong mộng cũng có thể cảm nhận được ánh mặt trời hôn môi. Triều Đăng đưa tay xoa xoa thắt lưng đau nhức, chậm chậm ngồi dậy từ trên giường.

Liếc nhìn đồng hồ, y thuận tay vớ lấy bộ quần áo rồi đi vào phòng tắm, đầu vẫn còn đau. Đột nhiên máy sấy tóc trong tay Triều Đăng xẹt một tia lửa điện, y phản ứng nhanh ném máy sấy tóc ra xa, mùi khét kì quái lan vào không khí. Rút dây điện, sờ sờ mái tóc ướt nhẹ trên đầu, Triều Đăng lười biếng đi qua phòng của Joe.

Không còn cách nào khác đâu, muốn ông đây qua mượn máy sấy tóc của mi, có tiện nghi mà không chiếm là đồ khôn khéo.

Gõ cửa mấy cái, rất nhanh đã có thanh niên trên tóc còn dính thuốc màu thò đầu ra: “Triều Đăng?”

“Máy sấy tóc của tôi hư rồi.” Y ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cho xài ké chút được không?”

Đương nhiên là Joe mời y vào phòng.

“Hôm qua tôi uống say không tạo phiền phức cho anh chứ?”

Hong khô tóc, sẵn dịp Triều Đăng ở lại phòng của họa sĩ trẻ. Joe đang vẽ màu, nghe lời y nói dừng lại động tác rồi ôn hòa lắc đầu: “Không có, không phiền.”

“Hên quá hên quá.” Triều Đăng cười hi hi ngồi xuống cạnh thanh niên, tò mò nhìn tập tranh của hắn, đối phương thấy thế cũng đẩy tập tranh bia cổ sang: “Tôi uống say xong là không nhớ gì hết, không phát rò là được rồi.”

Joe há miệng, âm thanh bản tin buổi sáng trên ti vi truyền vào tai hai người, khi nhìn thấy nội dung đang phát kia, ánh mắt Triều Đăng lấp lóe, mấy giây sau, y nhủ thầm.

Khó trách...

Vậy nên mình mới cảm thấy không được bình thường.

“... Buổi dạ tiệc lần này sẽ chọn ra đối tượng đính hôn, tôi tin chắc rằng người của thế hệ trước sẽ vô cùng kích động luôn, dù sao đối phương cũng là nam thân của toàn bộ hành tinh mà.” MC mặc trang phục thanh lịch cười nói trên màn ảnh: “Chân thành chúc phúc ngũ hoàng tử tìm được bạn đời của mình, có được cuộc sống hôn nhân vui vẻ hạnh phúc.”

Triều Đăng và Joe hai mắt nhìn nhau, tựa hồ người trước vẫn còn đang xuất thần, mãi đến khi ti vi bắt đầu phát tin tức kế tiếp, Triều Đăng mới lảm bảm đây về không tin: “Hom... Muốn kết hôn?!”

Căn cứ vào việc Anderson là hoàng tộc chí cao vô thượng thì không thể không dựa vào các loại phương thức để lôi kéo quan hệ của đế quốc: thương mại ngoại giao với thông gia đáng tin cậy nhất. Thông thường hôn nhân của các hoàng tử đều không liên quan đến tình yêu, dòng chảy tranh đoạt tài sản phía sau mới là bí mật thật sự. Hom là ngũ hoàng tử thứ năm của thế hệ này, trên đầu lại có đại hoàng tử không muốn hôn nhân thương mại mà trái lại dựa vào thế lực của mình tuyên bố sẽ cưới người trong lòng, tất cả đều thấy hắn đã bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh của gia tộc. Nhưng nhìn từ phía người ngoài mà nói thì Hom đang ở thế bất lợi.

“Có gì mà kì lạ?”

“Cực kì kì lạ mới đúng.” Triều Đăng nhìn chằm chằm màn hình: “Rõ ràng hắn mới hai mươi lăm tuổi...!”

Vì bị ép kết hôn nên Hom mới gặp y ở buổi triển lãm nghệ thuật, mới dùng dung mạo nguyên bản thật thật giả giả xác nhận tình cảm lúc y say rượu. Lúc trước Triều Đăng vẫn nghĩ không ra tại sao đã tiếp xúc y với thân phận họa sĩ lại còn muốn đích thân gặp mặt y. Trên thực tế, từ đầu tới cuối y đều bị người này lừa bòn.

Sau khi Hom giả trang thành họa sĩ để biết rõ con người y, biết rõ tình cảm của y thì bắt đầu tiến thêm một bước khiến y càng lún càng sâu. Nói với bạn bè về tình cảm đơn phương không lối thoát, hành động ám muội với người mình thích... Cùng với đối tượng kết hôn trong biên giới mê mông thì không bằng chọn lấy người mình yêu thích. Dù cho y không nói với Joe là thích Hom thì nhất định hắn cũng có biện pháp làm cho y xuất hiện ở buổi dạ tiệc. Lý do mấy sảy tóc bị hồng sáng nay để đảm bảo mình sang đây xem tin tức, chắc chắn là Hom động tay động chân.

Y vẫn cho rằng hành động của đối phương là phản ứng bản năng dưới ảnh hưởng của giá trị yêu thương, nhưng bây giờ nhìn lại, mỗi một hành động mà Hom làm đều có nguyên nhân.

Vậy mà có người còn ghê gớm hơn y á! Sao mà chịu nổi. Y nhin.

“Tôi đi trước.” Triều Đăng bỏ tập tranh xuống, nở nụ cười theo thói quen: “Lần sau lại tới.”

Mặc dù nhìn qua có vẻ y không sợ sóng lớn nhưng đôi mắt chớp chớp và âm thanh run rẩy đã làm lộ tâm tư Triều Đăng.

Thanh niên có màu tóc ám áp khẽ gật đầu với y, mãi đến khi Triều Đăng rời khỏi phòng, Joe vẫn duy trì thần sắc ôn hòa.

Không có nhắc nhở của hệ thống chắc y cũng bị nguy trang ám áp bình thân này mê hoặc rồi, thực sự là... Tiểu quý phiên phức.

Sau đó, tin tức này được truyền bá đến khắp nơi trên thế giới, số người nhập khẩu vào Firenze tăng lên chóng mặt. Mặc dù hoàng tử thứ năm của Anderson chỉ có gen cấp A nhưng thái độ lẳng lơ về đều là cực phẩm, chưa nói đến dòng họ cao quý cũng khiến các nhân vật lớn đứng xếp hàng muốn gả con gái cho. Những thiếu nữ có khát vọng chim sẻ biển phượng hoàng nơi nào cũng có. Ngày tháng được định, thành cổ Anderson trang nghiêm hội tụ ánh sáng của toàn thể giới, làn váy của các cô gái bông bênh trên thảm trải sàn hoàng cung xa hoa, đèn đuốc mang đậm sắc thái huy hoàng rực rỡ.

Nolan đứng một mình trong góc, ánh mắt yên tĩnh như đại dương thâm thúy nhìn vào đám người đang vây quanh Hom. Thanh niên đối xử với mọi người tao nhã khéo léo, đồng thời lộ ra sự kiêu ngạo cao quý. Trong số các hoàng tử thì quan hệ giữa gã và Hom coi như không tệ, không phải gã không muốn giúp hắn nhưng bởi vì người hạ lệnh tổ chức tiệc tối là phụ hoàng của bọn hắn, là người nắm giữ quyền uy tối cao trong toàn vũ trụ, không thể nào phản kháng.

Đang suy nghĩ bỗng có người đi ngang qua, thần sắc Nolan khẽ biến, trong tầm nhìn chỉ còn lại bóng lưng cao cao gầy gầy của đối phương, đuôi tóc nhỏ vun, làn da trắng sứ.

Không sai đâu.

Cảm giác này... Loại cảm giác mạnh mẽ không có giấu hiệu gì chỉ thuộc về người kia mà thôi —

“... Triều Đăng.”

Nam sinh bị gọi tên quay đầu, đôi mắt ô mặch chênh chếch nhìn sang, có không ít người chú ý về phía này, nơi y đi qua như có ánh sáng chói lọi. Theo bản năng, Nolan tiến lên ba bước, nắm tay bàn tay y, da thịt trắng mịn, khung xương tinh tế, cảm giác y hệt như ngày đó bị siêu trộm lấy cắp dây chuyền.

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

Triều Đăng giương mắt nhìn gã, lệ chí trên mắt trái như đóa hoa đang hé nở. Tam hoàng tử tóc vàng mắt xanh tóm chặt tay y không nói lời nào. Triều Đăng cắn cắn môi, đôi mắt màu mực như phủ quang lục ảnh.

“Anh ba, cảm ơn đã dẫn bạn của em lại đây.”

Nghe thấy giọng nói hàm súc đầy ý tứ của thanh niên mê người ấy. Triều Đăng cúi đầu đã thấy tay mình và tay Horn đang nắm lấy nhau, Nolan bên cạnh thân sắc mơ hồ. Gương mặt tuấn tú chìm vào bóng tối, đám người xung quanh thấp giọng xì xào bàn tán. Horn gật đầu với Nolan một cái rồi kéo Triều Đăng đi vào trung tâm dạ tiệc.

“Rất có mặt lực, siêu trộm, đến anh ba cũng bị quyến rũ.”

Horn siết tay dùng sức cực kì mạnh, tựa hồ nhớ lại kí ức tối tăm nào đó, ác ý mạnh mẽ khiến Triều Đăng sáng khoáy đến run rẩy âm thanh: “Em không có...”

“Làm em đau?” Thanh niên tóc vàng thân mật ôm y, lời nói từ miệng lại vô cùng tàn nhẫn: “Vẫn chưa đủ, anh còn muốn làm em cực kì cực kì đau.”

[Giá trị thù hận: 1,5 sao.]

“Horn...” Triều Đăng cau mày nhìn hắn. Trong đây có vô số mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nhưng không một ai bằng y. Ai cũng khát vọng sở hữu Oanh của hắn, từ tam hoàng tử lạnh lùng tự tin, từ đại hoàng tử cố ý thúc đẩy buổi dạ tiệc, phụ hoàng, mẫu hậu đến hoàng tử thường ngày kiêu ngạo, ngông cuồng tự cao tự đại đến đâu cũng cam tâm tình nguyện quỳ dưới chân Oanh của hắn. Người nọ chính là có ma lực kinh khủng như vậy: “Anh lôi kéo em như vậy, không sao chứ?”

“...”

“Tất cả mọi người đều nhìn thấy, người mà anh đang lôi kéo không phải quý tộc, không bồi cảnh gì cả.” Triều Đăng nhỏ giọng nói: “Cũng không sao chứ?”

Đương nhiên không sao.

Bọn họ đều yêu em, bọn họ đều muốn bắt chuyện với em, hao tổn tâm tư hy vọng muốn để lại ấn tượng trong tâm trí em, nhưng em chỉ có thể là Oanh của ta, đây là... Tội ác cỡ nào xinh đẹp.

Vừa dứt lời, thanh niên tóc vàng đã dùng hành động thực tế chứng minh cho quyết định của mình. Horn nhẹ nâng đầu Triều Đăng lên, dịu dàng ôn nhu đặt lên môi y, đầu lưỡi hai người triền miên quấn quít, hơi thở cuồng hân triệt để bao trùm y. Horn hôn Triều Đăng không hề có ác ý, thù hận sinh sôi lúc này giờ đây đã biến mất hầu như không còn. Triều Đăng thuận theo ôm lấy gáy hắn, cánh tay tái nhợt được đèn thủy tinh treo trên cao vẽ nên đường nét tinh mỹ. Thảm nhung dưới chân được thêu may hoa văn chạy mãi đến phương xa, hoàng cung bị cảm giác không nói nên lời bao phủ toàn bộ.

“Đây là vương phi ta chọn.” Vừa hôn xong, ngũ hoàng tử liền ôm chặt eo Triều Đăng. Trước mặt tất cả mọi người đeo lên chiếc nhẫn đính hôn vào tay người nọ. Nhẫn này được chính tay hoàng tộc Anderson thiết kế, một khi đã đeo vào sẽ không thể gỡ ra. Mỹ nhân khiến cả đại sảnh điên cuồng, giờ khắc này đã hoàn toàn thuộc về Horn Anderson: “Ngày trăng tròn kế tiếp, chúng ta sẽ kết hôn.”

Ánh trăng tựa lưu thủy lương bạc, hoàng cung Anderson nằm ở nơi cao nhất, có thể thấy rõ mọi góc rẽ của Firenze, pháo hoa rực rỡ giữa đêm đông lạnh lẽo, cô gái nhỏ đi cùng mẹ giữa con đường tuyết phủ cổ núu kéo chiếc khăn choàng bị gió thổi bay, nữ nhân môi đỏ tóc đen đứng trong ngõ tắt âm u dịu dàng nhìn chăm chú vào người qua đường.

“Thú vị không?” Horn một tay lách lon bìa, một tay chống cằm nhìn về phía Triều Đăng: “Từ chỗ cao nhìn xuống, phát hiện ra rất nhiều loại người.”

“Bao gồm em?”

“Không, không phải, em là người đặc biệt nhất.” Horn yếu ớt cười nói: “Em chính là cuộc đời của anh.”

Em là điều mà anh khát khao nhất.

Trong hoảng hốt, thời gian như cách đại dương nghìn trùng, âm thanh xé gió mà đến. Thiếu niên tóc đen mắt đen đẹp như vì sao cách xa hai trăm triệu năm ánh sáng, lao đảo giục ngựa gió roi, xuyên qua tuyết trắng mênh mông hùng vĩ mà đến.

“Vậy phải chăng em nên tạ ân?”

Triều Đăng cười cười rồi rũ mắt xuống.

Quả nhiên... Là cùng một người.

Mùi bìa thơm ngát dần tan biến, không gian khổng lồ quét sạch băng tuyết. Âm thanh tao nhã tựa tiếng đàn cello như đầu độc lòng người vang vọng vào tai.

“Muốn nghe cổ sự không? Liên quan tới tập thơ kia.”

“...?”

“Thơ được viết trên đó cũng không phải thơ thật sự, nó là một quyển sách sử được tìm thấy trong mồ mị, trong đó viết về người bí ẩn bị vị quốc vương

đặt nền móng cho vương triều Anderson giầu đi.”

Oa, cung đình bí sử.

“Mùa hạ tám trăm năm trước, lúc đó Horn Anderson không còn gì để mất gặp được người hấn yêu duy nhất trong cuộc đời, đó là một nam thanh niên trẻ vô cùng xinh đẹp. Y giúp Horn chinh chiến khắp nơi, hấn cố gắng phấn đấu vì lý tưởng có được người trong lòng, mãi đến khi thiếu niên ngày xưa leo lên vương tọa của anh hùng, trở thành bá chủ vũ trụ.”

“Lúc mà Horn cho rằng giang sơn và mỹ nhân lưỡng bất tương xâm, có thể hưởng thụ cuộc sống an ổn hạnh phúc, thì người hấn yêu tha thiết phản bội hấn, Horn sử dụng hết thủ đoạn nhưng người nọ vẫn không hồi tâm chuyển ý, người nọ nói, y đã không còn tình cảm với Horn, sở dĩ vẫn không rời đi là vì y yêu thích quyền tài của Horn.”

“...”

Mê tiền nha, có đạo lý, nhất định lần sau phải thử một lần mới được.

“Dưới con thịnh nộ, Horn đem y nhốt vào phòng cất giữ châu báu, quốc vương nói, nếu như em thích kim tệ bảo thạch như thế thì vĩnh viễn ở cùng chúng nó đi, vui không?”

“...”

Bỗng nhiên, không muốn thử nữa, ha ha ha.

“Người yêu của Horn vừa am hiểu cách trốn chạy, vừa có bộ dạng mỹ lệ hoàn hảo, nên y được quốc vương gọi là Oanh.”

Ngữ khí của thanh niên tóc vàng không mặn không nhạt. Tròng mắt của người nghe có sự đối diện đã co lại.

“Em đoán được tên của người nọ mà, đúng không? Triều Đăng.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vòng Hoa Tù Tội 4

Edit: Hyukie Lee

Tuyệt mịn hòa tan vào không khí.

Horn nhìn đôi mắt như ô mặc kia, khẽ cười nghiêng mặt sang bên vỗ vỗ đầu hấn, giống y như đúc siêu trộm đánh nhau với hấn vài ngày trước.

“Joe, anh đang sợ hãi ư?”

Horn trầm mặc không nói, yên tĩnh tới mức nghe được âm thanh của tuyết mịn rơi xuống. Sau một hồi lâu hấn mới nhẹ giọng dò hỏi: “Em biết từ lúc nào?”

“Từ khi anh bắt đầu thăm dò em.” Triều Đăng quơ quơ chiếc nhẫn trên tay mình: “Dù không tin em thì cũng phải tin tưởng bản thân mình chứ.”

Thanh niên với diện mạo tinh xảo phát ra tiếng cười trầm thấp sâu xa, hấn ôm người vào lòng ngực, tại nơi cao nhất của Firenze nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

Thị vệ truyền tin quốc vương cho mời Horn, Triều Đăng nhìn thanh niên nọ đang phát tay với thị vệ, đợi khi sợi tóc vàng nhạt biến mất ở chỗ ngoặt, y không tự chủ rũ mắt xuống.

Trong suốt buổi dạ tiệc, ngoại trừ những hoàng tử khác đổ thêm dầu vào lửa thì thái độ của quốc vương rất kì quái. Theo lý thuyết thì ít nhất ngoài mặt Horn không hề bại lộ đẳng cấp gen nhưng quốc vương lại ngầm cho phép một hoàng tử yếu ớt, không uy hiếp, không thể lực như hấn. Vậy thì chỉ có hai giải thích: một là lão bò mặc phở vật như Horn cho các hoàng tử khác dẫn vật... hai là lão đang sợ hãi đứa con trai này trưởng thành.

Người đứng đầu chính phủ đời tiếp theo đảm nhiệm quan hệ ngoại giao đương nhiên không thể nào là phế vật, rốt cuộc là Horn che giấu bí mật gì mới có thể khiến lão già kia kiêng kị đến mức độ này?

Tiếng bước chân nhỏ đến mức không thể nhận ra truyền đến, Triều Đăng quay đầu lại, nhìn thoáng qua đôi đồng mâu thâm thúy tựa đại dương của nam

nhân trẻ tuổi.

“Cậu... Là Oanh, đúng không?”

Y không nói gì, chỉ cười cười nhìn Nolan, lệ chí nơi khóe mắt như ẩn như hiện. Tam hoàng tử nhú mày, lại hỏi: “Horn nói cậu là bạn của nó, hai người quen nhau à?”

Không ai đáp lại.

Đôi mắt khép hờ, vẻ đẹp khiến người sợ hãi đến gần hẳn, thời điểm lướt qua, Nolan nghe thấy thanh âm của đối phương: “Anh cũng là bạn tôi mà.”

Anh cũng là bạn tôi mà.

Thâm ý trong câu nói kia làm người khác kinh hãi run rẩy. Nolan đứng lặng thật lâu trên hành lang hoa mỹ, sau một chốc, gã hít sâu một hơi, cất bước đi về hướng ít người.

Ở nơi đó, nửa giờ trước, đại hoàng tử phần nộ mạnh mẽ yêu cầu Horn thay cho Nolan một mình dẫn binh đi nghênh chiến cướp vũ trụ đang xâm lấn tinh cầu. Cường quyền của gia tộc Anderson đang dần dần bị mục nát, phi thuyền của Hella mất đi truyền kì đánh đầu thắng đó, chiến đấu bên ngoài nhiều năm, gã rõ ràng hơn ai hết mỗi một nơi trên Firenze tràn ngập hòa bình nhưng vòng ngoài của tinh cầu này đã dần dần bị cướp vũ trụ chiếm đóng.

Giống như vị vĩ nhân trăm năm trước, luôn có người muốn trở thành vương trong lịch sử. Phái một người chỉ có gen cấp A, không có kinh nghiệm thực chiến đi lãnh đạo quân đội chính quy đánh nhau với cướp vũ trụ, kết quả thế nào không cần nói cũng biết. Nếu là lúc trước thì gã còn có thể từ chối đề nghị của đại hoàng tử nhưng hiện tại. ... Nolan nhớ đến gương mặt diễm lệ kia, nắm ngón tay nắm chặt thành quả đầm.

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

[Giá trị thù hận: 1 sao.]

[Tại sao lại hận?]

[Đại khái là cảm thấy cậu quá tùy tiện, toàn câu trúng mấy kẻ ngốc.]

[...] Triều Đăng ghen ghét: [Tổng thống, chuyện mà Horn kể là sao?]

[Không biết.] Hệ thống dùng một chút: [Mỗi thế giới đều do chính mảnh vỡ nhân cách xây dựng nên, chắc là trong quá trình hoàn thiện Lăng Lơ đã vô tình làm luôn quá khứ và tương lai của thế giới.]

Triều Đăng mặt mày thành khẩn: [Nghe không hiểu.]

[...]

“Ánh sáng” là thế lực lớn nhất những năm gần đây, là liên minh cướp vũ trụ thần bí nhất. Mười năm trước, trong một lần hành động Ánh sáng thu tóm toàn bộ các tiểu đội cướp vũ trụ nhỏ hoặc lẻ tẻ, trở thành đầu rỗng của băng đảng. Thủ hạ trong Ánh sáng cơ hồ đều là những kẻ liều mạng, người cầm đầu là tội phạm truy nã có tiền thưởng cao nhất, mặc dù không có một chút thông tin nào nhưng nhiều đó thôi cũng đủ để đứng đầu băng truy nã.

“Một, hai, ba, bốn... Mịa nó.” Triều Đăng đếm số 0 trong bảng truy nã, kinh ngạc quay qua trừng Horn: “Anh yêu à, tiền thưởng của đại ca Ánh sáng là mười tỉ, đủ mua một trăm em luôn đó.”

“Ừ.” Ngờ khỉ Horn ôn nhu dị thường: “Anh chỉ muốn một mình em thôi.”

“È è è, nói chính sự.” Lúc này Triều Đăng mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Ngày đó y chỉ chòng ghẹo Nolan có một chút à, có ai mà ngờ gã trực tiếp vứt nhiệm vụ cho Horn thiết đầu: “Chẳng lẽ bọn họ bắt anh đi một mình thật hả?”

“Đã có quyết định từ trên ban xuống rồi, không thể thay đổi.”

“Đi cái rắm á.” Triều Đăng ném lệnh truy nã xuống: “Em nói nè, chạy trốn với em đi? Quốc gia thất thủ cũng không phải tại anh.” Thấy đối phương không đáp, Triều Đăng nhỏ giọng: “Đi nha?”

Horn lắc đầu, bỗng nhiên ôm lấy Triều Đăng từ phía sau, cưỡng ép người nọ ngồi lên bàn làm việc, ngón tay tái nhợt thon dài vuốt ve đầy tính ám chỉ: “Làm anh yêu sáng khoái một lần cũng được tính là em đang bảo vệ quốc gia đó.”

“...”

Chính sự vứt sang một bên, làm xong nói tiếp nha?

“Ngoan, anh muốn lâu rồi.” Horn nói đầy phiến tình, ám muội liếm gò má y. Thoạt nhìn hai người đã thân mật như vậy nhưng tận sâu bên trong Horn vẫn không thể điều khiển được cảm xúc âm u đang bành trướng. Chẳng được bao lâu, Triều Đăng đã cảm thấy cả người bủn rủn, tay không nắm nổi cạnh bàn. Nam nhân phía sau kẻ sát thân thể y nên cảm nhận được sự thay đổi khác với người thường của Triều Đăng. Horn nhú mày, xác nhận những gì phát

sinh trong phòng họa sĩ ngày ấy không phải ảo giác của mình, âm thanh ưu nhã ngày xưa không nhận được mang theo ý tứ hàm súc: “Anh yêu em.”

“...”

Quá sa đọa.

Làm đi.

Hi.

Thời điểm tỉnh lại trời đã sáng choang, Triều Đăng mê man ôm chăn mở mắt ra, đồng màu màu mực một mảnh thủy sắc. Sờ sờ bên cạnh, không thấy Horn. Ngồi dậy khỏi giường, Triều Đăng xoa xoa huyết thái dương.

“Vương phi, ngài tỉnh rồi?”

Nghe thấy động tĩnh, thị nữ đứng ở ngoài kéo cửa ra, mở to đôi mắt xinh đẹp tò mò nhìn y. Từ buổi dạ tiệc hôm ấy ngũ hoàng tử chọn ra bạn đời của mình thì hơn nửa cô gái trong cung đều mất hồn. Giờ khắc này được nhìn thấy mỹ nhân, trong nháy mắt cô gái đã hiểu lý do vì sao ngũ hoàng tử lại chọn người này. Người như vậy, trời sinh nên thuộc về quân vương.

“Horn đâu rồi?”

Ngữ khí của thị nữ đầy cung kính: “Ngày hôm qua điện hạ đã rời khỏi hành tinh Hella.”

“...”

Hả?

“Ngài ngủ hai ngày rồi ạ.”

“...”

Chẳng trách sao mẹ nó quá đói bụng... Không đúng, ái da.

Horn, ừ ờ, sau khi, làm y, rồi, một mình, bỏ chạy.

Nha nha nha nha nha đồ tra nam, đã thoát mái vậy còn bự nữa chứ, yêu cầu ly hôn mãnh liệt.

“Thưa hoàng tử phi.” Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ hành lang, hai thiếu nữ như mùa xuân giống nhau như đúc đi đến trước mặt Triều Đăng, một người trong đó nói: “Tam điện hạ cho mời ngài qua cung điện Kiara ạ.”

Thị nữ ngây thơ nói với Triều Đăng.

Ánh mắt Triều Đăng lóe lóe, tuy rằng hai thị nữ trước mặt này còn trẻ nhưng sức mạnh không gian khổng lồ đang vây xung quanh lại không đùa được. Y không biến sắc ừ một tiếng, thị nữ sốt ruột hồi thúc muốn nhanh nhanh rời khỏi cửa cung của Horn thì tầm mắt Triều Đăng xẹt qua thiếu nữ lên tiếng lúc nãy, chuyển tới người bên cạnh.

“Xem ra cô nhỏ hơn chị của mình.”

Triều Đăng cười nói với thị nữ vẫn đang trầm mặc.

“... Tôi lớn hơn em ấy.”

Có lẽ là không muốn nói chuyện, cô gái lén lút liếc mắt nhìn y rồi cúi đầu nhưng Triều Đăng đã thấy rõ nét kinh ngạc lẫn dục vọng chiếm hữu sâu trong đôi mắt kia: “Nhưng có vẻ cô đẹp hơn.”

“Mấy người đang nói gì vậy?”

Âm thanh xa lạ chen vào đánh gãy cuộc đối thoại, hiển nhiên là đã nghe được nội dung câu chuyện, ngữ khí và sắc mặt của cô gái nọ có chút quái dị. “Tôi không muốn đi theo họ, em gái em cũng không đồng ý mà đúng không... Xin em đó, giúp tôi một chút đi?”

Toàn thân y đều là màu trắng sứ, đẹp như tranh như họa, vết hồng ngân tinh tế vẫn còn chưa tan mất trên làn da mềm mịn, khóe môi cầu xin cong lên nhấn chìm vô số người trong đó. Đột nhiên cô gái vẫn đang trầm mặc ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Triều Đăng, lực lượng không gian mạnh mẽ bùng nổ ra đầy kinh hãi, hai em gái đối diện trong phút chốc đã bị dính chặt vào tường.

“Đi mau!”

Triều Đăng làm cái thủ thế cảm ơn rồi chạy ngay ra khỏi hoàng cung, may mà giấy thông hành công chúa Dorothy cho lần trước trong buổi tiệc sinh nhật vẫn còn hạn sử dụng. Tiếng chiến đấu âm ỉ nổ tung vang lên từ đằng sau nhưng Triều Đăng vẫn không quay đầu lại. Sau khi xuống tới mặt đất, Triều

Đặng lấy mặt nạ ra đeo lên, lẩn vào dòng người chảy xiết của Firenze.

[Thống ca~]

[Lăng Lơ đang ở gần sao Hella... Á? Phi thuyền của bọn họ vừa mới nhảy qua lỗ đen rồi.]

[Đặng Đặng rất thích cái từ “Á” đó.] Triều Đặng lấy kính sát trùng ra, động tác đầy lưu loát điêu luyện, đây là kết quả của việc lúc trước làm để biết hướng đi của Horn ấy mà, hiện tại... Chắc dùng để chạy trốn á: [Lỗ sâu gần đây nhất là chỗ nào?]

Vượt qua vận tốc ánh sáng mới có thể vượt qua không gian, với tốc độ cực hạn thì dù là hành tinh khổng lồ đi nữa cũng hóa thành một hạt bụi giữa vũ trụ.

Phi thuyền di chuyển với tốc độ cao nhất, cảnh sắc bên ngoài đã mờ nhòe, tình cờ thì thấy được một vài tia chớp. Triều Đặng không nhìn cửa sổ nữa, buồn bực qua sát đám người chung quanh. Y đang đi trên một phi thuyền không có giấy tờ vì chỉ có loại phi thuyền này mới tiết kiệm thời gian được.

Vết nứt hình tròn đen thui khổng lồ từ từ hiện ra, theo lời hệ thống thì khí tức linh hồn của Horn ngày càng mãnh liệt. Thuyền trưởng cùng mười thuyền phó vận dụng lực lượng không gian điều khiển phi thuyền tránh né thiên thạch đang cản trở. Lần đầu tiên Triều Đặng vượt qua lỗ đen, cảm giác sức nén trong tai không được tốt lắm, y nuốt nước miếng hy vọng bớt bị ù tai nhưng cũng còn may là không bị choáng đầu. Đột nhiên đèn trong phi thuyền đều bị tắt, y cảm nhận được một nửa hành khách đồng thời đứng lên.

Không có bất kì dấu hiệu gì, những hành khách phân tán tại các vị trí khác nhau vô cùng ảm đạm mà cũng tàn sát, tiếng kêu thảm thiết, huyết hoa bạo liệt nhuộm đỏ phi thuyền. Đột nhiên nam nhân bên cạnh bị một dao xuyên cổ, vết thương chí mạng đã cướp đi hơi thở cuối cùng, đến khi chết đi anh ta cũng không biết kẻ giết mình là ai. Triều Đặng cúi người né tránh vũ khí đang đâm tới, một tay vận dụng không gian nghiền nát thanh đao, đồng thời cường ép quỹ đạo vận vẹo đằng sau khiến đối phương vắng lên trần phi thuyền ghim đầy pha lê.

Trong khoảnh khắc ánh lửa nổ tung ấy, Triều Đặng liếc thấy trên cổ hành khách bị tập kích có hình đầu lâu đang mỉm cười.

Nụ cười tử thần, là kí hiệu của chủ nghĩa khủng bố từ mười năm trước – Kí hiệu của Ánh sáng.

Bà mẹ nó, gần một nửa phi thuyền đều là kẻ liều mạng của Ánh sáng! Chẳng trách y ngồi không yên, quả nhiên... Đi nhờ phi thuyền ngoại trừ trộm ra thì còn có cướp nữa ahuhu.

Đột nhiên tiếng xé gió vọt qua đỉnh đầu, Triều Đặng nhảy ra, lúc này ánh lửa lóe lên chỗ này đã bị thùng một lỗ. Những hành khách có sức phản kháng ra sức cùng nhau chống lại Ánh sáng, một nửa đánh nhau, một nửa cố gắng phá vỡ phi thuyền làm bằng pha lê cứng rắn. Trong hỗn loạn, mặt nạ của Triều Đặng đã bị rách nát, không bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt, y lướt qua gia nhập vào đám người kia. Khoảnh khắc pha lê nổ tung, cơ hồ cảnh tượng bên ngoài đã lấy sự tuyệt vọng dập tắt niềm hy vọng của những người sống sót.

Lũ cướp kết bè kết phái hoành hành khắp nơi trên tinh cầu hoang vu, cờ xí của đế quốc Anderson treo ở nơi cao từ khi nào đã có thêm nụ cười của tử thần bên cạnh, một cánh tay bị bảo đao hoàng kim đóng chặt bên cạnh mắt phải đầu lâu, máu tươi uồn lượn tựa sông bạc, tử vong lan tràn mỉm cười chào hỏi những người còn sống.

Triều Đặng không chút do dự nhảy qua lỗ hổng chui ra ngoài, tay chân đều bị pha lê rạch cho mấy đường sâu tận xương nhưng lại nhanh chóng khép lại vì năng lực tự lành gần như biến thái.

[Horn ở đâu!]

[Ở phía bắc.]

Né tránh tập kích bên phải, Triều Đặng nén không gian lại thành nhỏ nhất rồi quăng vào kẻ đánh lén, mở mắt ra đã thấy óc não văng tung tóe ngay trước mắt.

[... Bắc là ở chỗ nào?!]

[Đi thẳng!] Hệ thống không nhận được nữa rống lên: [Cậu là heo hả?]

[Ông đây là học sinh khối khoa học tự nhiên! Mù địa lý!]

Thấy có người tiên phong, mà ở chỗ này cũng chỉ có chờ chết, càng lúc càng nhiều hành khách nhảy xuống phi thuyền, vì thế mà hấp dẫn đến nhiều đạo tặc hơn. Triều Đặng dùng hết khả năng né tránh tấn công, dùng hết toàn lực chạy về phía trước. Bỗng nhiên tia chớp bắt ngờ đâm xuyên qua đôi mắt, cả người yếu ớt ngã rạp xuống mặt đất.

Rất đau.

Nhưng không thể kêu la.

Rên rỉ sẽ hấp dẫn kẻ địch, đối phương sẽ phát hiện mình còn sống, dù chỉ còn hơi tàn thì vẫn phải không chế năng lực đến mức thấp nhất, đến lúc đó chỉ cần một chút âm thanh cũng có thể khơi lên bạo động quy mô lớn.

Quan trọng nhất là, vĩnh viễn, vĩnh viễn y cũng không muốn làm một phế vật chỉ biết kêu đau.

Y muốn đứng lên, dù cho đôi mắt đã mục nát vì nhiệt độ cao, mặc cho xương cốt toàn thân bị người giẫm nát, dù chỉ còn lại một giọt máu cuối cùng thì y vẫn muốn đến gặp Horn, lấy hết mười sao của tiểu tử thứ đó.

Bởi vì... Đã hứa rồi mà.

Triều Đăng mạnh mẽ thò tay móc viên đạn trong mắt ra, đau nhức khiến cả người co giật, hai tay co quắp nhưng lại không chút do dự. Đôi mắt chảy đầy máu tươi, móng tay bị tróc da từng mảng lớn. Triều Đăng liếm lấy máu đỏ trên đầu ngón tay, trong nháy mắt cắt phăng đầu mười tên cướp.

Tôi dẫn anh đi đến tương lai, bí quá hóa liều, khoáy ý ân cừu, giúp anh trở về với bản chất chân chính của mình.

Cho nên... Con mẹ nó ít nhất anh phải còn sống đến ngày đó để còn yêu còn thích tôi, tra nam chịch xong bỏ chạy thế à?

“Thủ lĩnh! Bên kia bên kia, là người của chúng ta?”

Bình lính sắp đánh mất ý chí chiến đấu bỗng dung phát ra âm thanh mừng rỡ như điên, chán nản tuyệt vọng trong mắt như được loại nhiệt huyết sôi trào thay thế. Horn máu me đầy người ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ấy, điều thuốc trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Kìa tóc rối mềm mại, kìa ngón chân tái nhợt, kìa gương mặt đào hoa trù lệ, kìa bóng dáng cao gầy. Mặc kệ y phục trên người đã rách nát bất kham thì đôi đồng mâu màu mực ấy vẫn sáng rực kinh người, giữa địa ngục máu tươi như thế, người ấy chẳng khác nào quái vật ma mị, phệ hồn đoạt phách.

Người nọ điều khiển không gian nhỏ sắc bén như dao, mỗi một bước đi là tước gặt lấy biết bao sinh mệnh. Và người ấy đang đi về phía hắn.

“Thủ lĩnh, cậu ta thật đẹp, cứ như là... Như là...”

Trong mắt bình lính tràn ngập si mê, đối với những lão già đánh đổi tất cả để bảo vệ tổ quốc thì là liều mạng, nhưng đối với người nọ thì tìm từ để hình dung thôi cũng khó như lên trời.

“Cậu ta như một vị Vương vậy.”

Bên cạnh có người nói chen vào.

Thiên ngôn vạn ngữ trong nháy mắt trở nên vô hiệu, trong ánh mắt đơn bạc của những quân nhân khi này, từ ngữ cao quý xinh đẹp nhất chỉ có thể là Vương.

“Y là Vương.” Horn phun một búng máu ra, lấy súng lên nòng, nở nụ cười có chút lưu manh vô lại: “Vương của ta.”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao]

Người người đều nói mỗi vương triều Anderson đều có thần trợ giúp, lấy ít thắng nhiều, chuyển nguy thành an. Trong cuộc đời của vị vĩ nhân lịch sử kia tràn ngập những điều khó có thể tin được nhưng chỉ có số ít người biết được. Người mang đến ý chí chiến đấu khi bọn học sắp gục ngã, người mang đến thắng lợi vĩnh hằng khi bọn họ sắp bại trận – Là Oanh.

“Chờ đã... Đó không phải là Vương phi của thủ lĩnh hả?”

“Là... Là Vương phi!” Bình lính bên cạnh kích động nói: “Ngài ấy tới tìm thủ lĩnh!”

“Thủ lĩnh đã thấy.” Horn dùng một cước đạp xuống cờ đạo tặc của Ánh sáng, thả ra lực lượng không gian gặt lấy tính mạng của lũ cướp chỉ trong nháy mắt, phút chốc kì tích xảy ra, các binh lính thiếu hụt nhuệ khí nhặt lấy vũ khí đầy tin tưởng: “Chiến đấu cho tốt vào! Các anh em!”

Tiếng hô rung trời đầy nhiệt huyết bao trùm tinh cầu thế lương, những dũng sĩ hy sinh thân mình vì quốc gia đau đớn kêu gào tên người yêu nơi phương xa, thành tâm thành ý như được vị thần ban sinh. Giữa hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như thế, thanh niên tóc vàng mắt xanh vẫn như trước có thể thấy rõ vị trí của người nọ, cả người dính đầy vết thương trợn lẫn máu tươi, Horn sử dụng không gian gạt bỏ chướng ngại, đau lòng kéo người nọ vào ngực: “Em tới đây làm gì?”

Triều Đăng liếm liếm vết máu bên môi, diễm sắc tràn ngập hương vị quyến rũ: “Tìm người yêu.”

“... Trở về sẽ xử em sau.”

Giọng nói thanh niên che đầy mờ ám tối tăm, hất buống Triều Đăng ra. Con mắt nhạt màu chậm rãi khép lại, sức mạnh cường hân hơn xa cấp A lan tràn đến vô biên vô tận. Horn giờ một tay lên, trong nháy mắt, đại quân trăm vạn đã thành bột mịn không tiếng động.

“Thượng Đế ban cho ta trí tuệ, thanh xuân, ô danh và ác đấu, ta dùng sự vinh quang này báo đền liên bang.”

Âm thanh của thanh niên vang vọng giữa chiến trường rộng rãi, khói thuốc súng chìm nổi giữa trời trong đôi mắt xanh biếc, nhóm đạo tặc tổn thất thảm rơi vào thế hạ phong. Nhận ra được hắn đang nói điều gì, từng chiến sĩ Anderson đều gào lên từng tiếng theo hắn. Nước mắt hòa vào máu huyết lướt xuống mỗi gương mặt trẻ tuổi, phương Đông nơi bầu trời xa ấy lấp lánh ánh hồng của dương quang, bình minh lặng lẽ chiếu rọi chiến trường tanh

tươi.

“Thân ta mặc người giẫm đạp, quốc gia ta sống mơ màng trong cơn say rượu, trái tim ta chứa đầy ma quỷ, ta lao nhanh trên con đường trống rỗng, mãi đến khi thế giới dưới chân ta đã lụi tàn.”

Thắng lợi lấy được từ không thể, những quân nhân đang dành cho nhau cái ôm xiết tách ra, gào thét tuyên ngôn cùng người lãnh đạo, quý gỏi cạnh thi thể của chiến hữu khóc ròng.

“Hôm nay ta ngã xuống, mai đây ta trùng sinh!”

“Hôm nay ta ngã xuống, mai đây ta trùng sinh!”

“Ta sinh ra giữa sinh lầy, từ sinh lầy mà thành Vương!”

“Ta sinh ra giữa sinh lầy, từ sinh lầy mà thành Vương!”

Chiến trường cổ trăm năm trước, khi ấy Horn Anderson rung chuyển trời đất từng bước từng bước một công chiếm toàn vũ trụ, lời tuyên thệ hùng hồn ấy được khắc lên bia mộ, mặc cho năm tháng cây cỏ che khuất thì nó vẫn khắc sâu vào từng linh hồn của mỗi người, trở thành lời bộc bạch tâm tình chống lại vận mệnh khốc liệt.

Ta sinh ra giữa sinh lầy, từ sinh lầy mà thành Vương!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Vòng Hoa Tù Tội 5

Edit: Hyukie Lee

Khi tên cướp cuối cùng ngã xuống mặt trời cũng đã lên cao.

Thành viên trong Ánh sáng ngoại trừ con người ra còn có những chủng tộc khác trong vũ trụ, khi những người này chết đi liền trở về nguyên thân, đầu lâu rơi xuống, máu tươi thấm đất, cảnh tượng ấy cực kì kích thích thị giác. Lần này các binh sĩ Anderson chỉ bắt sống được tên chỉ huy của Ánh sáng, khi cô ta bị áp giải đi ngang qua, Triều Đăng không kiềm được ngăn người.

Đó là một cô bé thoát nhìn chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi.

Mái tóc ngắn bằng kim loại xinh đẹp, đôi mắt to tròn thâm thúy, đường nét rõ ràng, màu da tuyết trắng khiến dung nhan cô bé tựa búp bê sứ.

Thân thể cô vô cùng gầy yếu, kì dị nhất phải kể đến đôi mắt kia, khi cô ngẩng đầu đối diện với Triều Đăng, rõ ràng Triều Đăng nhìn thấy con mắt phải dị dạng ấy.

Đó là con mắt có đến hai đồng tử nhạt sắc.

Cô bé nhìn chằm chằm Triều Đăng không chớp mắt, thiên chân vô tà đến độ quý dị. Bỗng dung hai đồng tử trong mắt phải xoay tròn cực nhanh, Horn đứng phía sau xoay người Triều Đăng lại, thấp giọng nói: “Đừng nhìn cô ta.”

Bị binh lính phía sau cưỡng ép đi về phía trước nhưng cô bé vẫn ngoái đầu lại nhìn về phía Triều Đăng, mãi cho đến khi tầm nhìn chỉ còn một điểm mờ hồ, Triều Đăng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia.

“Cô ta...”

“Lili, một trong những chỉ huy của Ánh sáng, treo giải 32 triệu.” Ngừ khí Horn thuật lại đầy bình thản: “Cô ta đã sống 900 năm, đôi mắt kia có thể nhìn thấy tương lai, những quân đội của liên minh đấu với cô ta đều có kết cục thảm bại.”

“Oa.” Triều Đăng chột chột cánh tay Horn: “Vậy chẳng phải anh rất trâu bò sao?”

“Bởi vì có em” Horn nắm lấy bàn tay đang chột chột kia, nhẹ nhàng chậm rãi nhấc tay Triều Đăng lên, vô cùng ám muội mà liếm lấy chỗ y đeo nhẫn đính hôn. Hàm răng ai kia khẽ cắn đốt ngón tay và lòng bàn tay, khoái cảm long trời lở đất làm gò má Triều Đăng nổi lên vệt hồng, hô hấp rối loạn phát ra từ môi. Horn nỉ non: “Khoảnh khắc nhìn thấy em đã muốn đè em lên giường, làm không ngừng.”

“...”

Ồ, vui ha.

Một đám binh lính trẻ tuổi bên kia chú ý tới hành động của thủ lĩnh bên này kích động muốn chết, có không ít người có ấn tượng rất mạnh với Vương phi trong chiến dịch lúc trước. Lớn lên thành dáng dấp họa quốc ương dân thế này mà còn có thể đánh giặc, mỹ nhân như thế, phỏng chừng đại ca nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa còn ngại không đủ.

“Thủ lĩnh hôn đi!”

“Vương phi cũng hôn đi!”

“Bọn họ yêu cầu ta...” Horn cười gian véo yêu một cái khiến Triệu Đăng không kìm được la lên, vừa tức giận vừa xấu hổ liếc hẳn một phát. Horn say đắm với biểu tình của Triệu Đăng, si mê vuốt ve mái tóc ấy, tới cổ rồi vành tai, bất giác đôi đồng mâu đã tối đen một mảnh tự khi nào: “Vương của ta... Ta, ta...”

Hắn ôm người lên, bỏ lại các thuộc hạ gào khóc thảm thiết ở phía sau. Horn bế Triệu Đăng vào phi thuyền, cưỡng ép y ngồi lên trên, sau khi mình vào thì dứt khoát đóng cửa lại.

Những binh sĩ không còn cách nào nhìn trộm thờ dài não ruột, đột nhiên có người nói lớn đầy phấn khởi: “Các anh đoán thủ lĩnh làm mấy giờ?”

“Bốn giờ?”

“Ha! Khinh nhau quá đáng, nhìn bộ dáng đói khát của đại ca kia kia, ít nhất là mười giờ.”

“Mười giờ sao mà đủ! Nếu mà tôi ôm được cực phẩm như Vương phi á há... Chà chà.”

Binh lính bắt đầu chủ đề đột nhiên đánh vào gáy hắn một cái, cười nói: “Chán sống hả? Anh dám nói lời này với điện hạ.”

“Nó nào dám đâu.” Có người tiếp tục đùa giỡn: “Với tư thế che chở vợ yêu của điện hạ, ôm thử đi là biết.”

Trên thực tế, tất cả mọi người đều đoán sai.

Mãi đến chạng vạng ngày thứ hai, Horn mới khóa thân đi ra từ phi thuyền, toàn thân tản ra khí tức lười biếng, cơ bụng rắn chắc phập phồng theo từng hơi hút thuốc, đôi mắt xanh biếc long lanh ngày xưa giờ đây tản mạn khép hờ, cặp chân thon dài mang giày chiến, sợi tóc vàng nhạt chiếu ra màu sắc ấm áp dưới ánh dương chiều tà.

“Tôi có cảm giác.... Thủ lĩnh cứ như thiên sứ ấy.” Binh lính trẻ tuổi che mắt: “Nhìn nữa tôi sẽ yêu thủ lĩnh mất.”

“Thiên sứ cái đầu mi.” Đồng chí bên cạnh mắng mỏ: “Cầm thú thì có, làm trận bền bỉ hết sức.” Gã đánh bạo liếc mắt nhìn vào bên trong phi thuyền, sau khi nói thảm vãi câu thì hiểu kì đi về phía Horn: “Thủ lĩnh, Vương phi đâu rồi?”

Horn liếc gã một cái, chậm rãi phun làn khói trắng, mãi đến khi binh lính sắp nổi giận Horn mới khẽ nhếch lông mày: “Trong không gian của ta.”

“...”

Đồ cầm thú a.

Làm xong liền nhốt người, ý thức lãnh địa đừng có mạnh như thế được không, hơn nữa... Trong không gian bỏ người vô được hả?

Không gian có thể chứa người sống, thật thần kì.

Cái rắm á.

Trong đó toàn bộ đều là bóng tối, không có âm thanh, không có nguồn sáng. Triệu Đăng nằm úp sấp tại chỗ không nhúc nhích, từ đầu ngón tay đến gan bàn chân đều mềm yếu như đồng sinh, không biết đã trôi qua bao lâu, không biết những chuyện gì xảy ra. Tình huống bị tước đoạt ngũ giác làm Triệu Đăng không thể thích ứng nổi, cực kì lâu sau, trước mắt y mới có ánh sáng.

“Khỏe hơn chút nào chưa?”

Thân thể ngã vào vòng tay ấm áp dày rộng, âm thanh quanh quẩn bên tai đầy từ tính như tiếng đàn violon cao nhã, Triệu Đăng gật gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “ Bao lâu rồi?”

“Từ lúc em khóc lóc rồi thiếp đi... Đã một ngày.”

Horn hồ hững trả lời câu hỏi của Triệu Đăng, đồng thời đưa tay chuẩn bị đồ ăn cho y: “Ăn chút gì đi, hiện tại chúng ta phải lên đường, em muốn đi cùng, anh không cản, nhưng nếu anh cảm thấy nguy hiểm thì em nhất định phải rời khỏi.”

“...”

Đừng mà, không phục.

“Không chừng cũng có thể là chỗ em ở lúc này đó?” Horn uy hiếp trá hình cười vô cùng ngây thơ: “Anh chỉ có cấp A, không cần thận mở ra không gian, nếu như nhốt em cả đời là nguy rồi.”

“... Được rồi, nghe anh.”

Quả nhiên là tra nam không từ thủ đoạn mà.

Nghĩ đến những chuyện trong tương lai mình làm với hắn... Á, đột nhiên, có chút giả tạo nha.

Sau khi ăn cơm xong, Horn đi vào nghị sự cùng tham mưu trưởng, quân đội hắn lãnh đạo có ba chiếc phi thuyền đã bị tổn hại, những phương thức tác chiến sau này đều phải điều chỉnh lại. Chờ hắn rời khỏi, ngay lập tức Triều Đăng liền ném lời căn dặn của Horn tới tận chân trời, lén lút lấy ra đồ nghề.

Khác với Firenze được bảo vệ chặt chẽ, trời đêm ở đây thoáng đảng rộng rãi, dài ngân hà uốn lượn trên đỉnh đầu, phẳng phất chỉ cần đưa tay là chạm tới. Nguyệt quang dát mỏng trên dãy núi xa xa, lặng lẽ chiếu sáng núi rừng trùng trùng điệp điệp.

Y đi lung tung, không mục đích dạo một vòng quanh những phi thuyền khổng lồ, tình cờ gặp được mấy binh lính đang lấp ba lấp báp chào hỏi, Triều Đăng cười cười với bọn họ. Đi được một đoạn nữa mới nhận ra mình đã đến biên giới của quân doanh.

Ở đây, những thành viên của Ánh sáng bị các binh sĩ ác thú treo lên cái xiên, cô bé bị treo cao, cả người bị trói ở trong hộp chỉ có cái đầu là ở ngoài, cổ vừa vận kẹt ở chỗ tương giao, miễn cưỡng lộ ra đường thông khí.

Ác thú: sở thích ác độc.

Mái tóc kim loại tán loạn giữa gió lạnh về đêm, đôi mắt kì dị lại một lần nữa xoay tròn nhanh chóng, đột nhiên cô bé ngẩng đầu nhìn Triều Đăng, vẽ ra nụ cười.

Nếu không phải bị Horn ngăn cản, y cũng không ngại xem trước tương lai của mình.

“Ngài vẫn giống như khi ấy.” Triều Đăng nghe thấy tiếng nói chuyện của Lili, thanh âm của cô như bình rượu nồng, dư âm cất lên nhẹ nhàng, giai điệu tựa mây mù. Triều Đăng không lên tiếng, cô bé vẫn tiếp tục nói: “Tương lai của ngài là một mảnh hỗn độn, không có ánh sáng, không có bóng tối, tôi không thể nhìn rõ được nó.”

Y vừa muốn nói chuyện đã nghe tiếng cười của Lili truyền đến từ gió.

“Nhưng nó giống ngài, vô cùng, vô cùng đẹp đẽ.”

“... Cô quen tôi?”

Triều Đăng thoáng nhú mày.

Không ai trả lời.

Cô bé có mái tóc kim loại tựa cắm vào hộp vuông, tốc độ xoay tròn của đồng tử dần chậm lại, tựa hồ cực kì mệt mỏi, rất nhanh cô đã nhắm mắt.

Y thờ dãi, trước khi rời đi Triều Đăng nghe thấy giọng nói lẫn vào mây gió của Lili, hình như là đang tạm biệt với y.

“Bái ~ Bái~”

Triều Đăng đưa lưng về phía cô phát phát tay, móc ra điều thuốc trộm được của Horn ngậm vào môi, theo hơi thở đi từ phổi, khói thuốc lượn lờ trong không khí. Y nhìn vào tốp binh lính đang đi về phía mình, Triều Đăng nheo nheo mắt, xác định mình không nhìn lầm.

Đây là tình huống gì thế?

Horn đi đầu chỉ vài bước đã đứng trước mặt y, thân hình thon dài mơ hồ trong bóng đêm, không chờ y mở miệng chất vấn thì tiếng nổ to đằng sau khiến Triều Đăng phải xoay người lại.

“Horn Anderson!!” Lili bị trói buộc nhảy ra khỏi hộp vuông, lá cờ đầu lâu tượng trưng cho Ánh sáng đã ở sau lưng cô ta, trong mấy giây cuối cùng Triều Đăng nói chuyện với Lili thì đồng bọn của cô ta đã đến, từ quy mô của phi thuyền, từ đội hình được dàn xếp để cứu Lili mà nói thì rất có thể chiếc phi thuyền này thuộc về một người cao cấp nào đó trong Ánh sáng.

Mái tóc kim loại tản ra ánh sáng lạnh, da dẻ trắng tuyết bị cắt đứt giữa con lốc cuồng phong, thân thể Lili lơ lửng giữa không trung, gương mặt như búp bê, đôi mắt kì dị vẫn xoay tròn như chưa từng dừng lại.

“Vĩnh viễn, vĩnh viễn ngài cũng không giữ được y.”

Cô bé chỉ hơi mở miệng nhưng toàn bộ người đang có mặt đều nghe được. Nguyên bản âm sắc ngọt ngào của phái nữ đã hoàn toàn bốc hơi đi hết, chỉ

còn lại lời phán xét lãnh khốc. Cô mở hai tay, phi thuyền Ánh sáng bỗng nhiên lấp lóe giữa trời đêm, khi bạch quang tàn đi, bé gái lẫn phi thuyền lơ lửng giữa không trung, toàn bộ biến mất.

Rốt cuộc Horn muốn giữ lại ai?

Triều Đăng nghiêng đầu nhìn đối phương, thanh niên tóc vàng miễn cưỡng để lộ vầng trán và đôi ngươi bích lục cực kì u ám. Cơ hồ đây là lần đầu tiên Horn băng lãnh đến mức có sát khí. Cảm giác khủng bố ngọt ngào chưa bao giờ có lan tràn lan khiến tất cả mọi người có xúc động muốn quỳ xuống xưng thần.

“Cút hết.”

Âm thanh của Horn không nhẹ không nặng, dưới tiếng nói êm tai đó các binh sĩ không tự chủ được đồng thời lui bước.

Được được được cút cút cút.

Triều Đăng mới vừa nhấc chân lên đã bị bắt lấy cánh tay, lực đạo không mạnh nhưng lại làm người khác cảm giác bị thứ gì đó cực kì nguy hiểm quán lấy.

Thôi xong, muốn chạy quá.

“Không hiểu tiếng người à?” Thanh niên tóc vàng mắt xanh nở nụ cười nhẹ, các chiến sĩ đã từng tắm máu chiến trường bỗng nhiên nhận được sự sợ hãi tột độ đang không ngừng truyền đến: “Mẹ nó cút xa ra.”

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

Hộp vuông giam cầm Lili lúc này rút xuống ầm ầm, Horn dùng tốc độ cực nhanh áp Triều Đăng lên phía trên, góc cạnh sắc nhọn của hộp vuông làm Triều Đăng nhũn mảy. Horn không cảm xúc quan sát về mặt y, sâu bên trong con ngươi xanh biếc kia là cuồng phong bão tố.

“Anh sao vậy?”

Tiên phát chế nhân, làm xong rồi tính.

Tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu, hành động trước để kiểm chế đối phương.

Chung quanh bọn họ đã không còn bóng người, Triều Đăng cố gắng nói bằng giọng dịu dàng mềm mại nhất, duỗi tay vuốt ve gương mặt tinh xảo đến hư ảo kia, đáy mắt chỉ còn lại nét nghi ngờ, xương quai xanh nhô ra tựa đóa tường vi trắng toát.

“...”

“Anh yêu?” Khóe môi Triều Đăng nở hoa: “Sao anh lại nghĩ em như thế, lời của cô ta sao đáng tin... Thôi.” Triều Đăng kéo hần một chút, cánh tay trắng nõn như ngó sen quấn lấy vòng eo khỏe mạnh của thanh niên: “Đừng sợ, em ở đây.”

Đáp lại y là tiếng thờ ồ ồ và tiếng thì thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Chưa bao giờ Lili tiên đoán sai cả.”

“Vây lỡ như cô ta nói đùa thì sao?”

“...”

“Ngốc hả?” Triều Đăng không ngừng cố gắng: “Đây đây đây, đừng đau lòng nữa, làm một lần đi, làm xong vui liền.”

Không sai, người, chính là, như vậy, làm nguy không loạn, ở thời khắc mấu chốt luôn sẵn sàng hy sinh tâm hồn và thể xác, biến sự việc căng thẳng thành chủ đề tình yêu.

Ha ha.

“Triều Đăng.” Horn ôn nhu vuốt ve mặt y: “Nhớ kĩ từng lời em nói.”

“...”

“Nếu như em dám lừa anh...” Thanh niên cời nút áo y, đẩy người ngã xuống hộp vuông, âm u cắn vành tai y: “Lúc đó anh sẽ từ từ chơi chết em”

[Ha ha.]

[... Thống muội, cái thái độ này của mi, ông rất khinh bỉ.]

[Ha ha.]

[...]

Căn cứ vào tình báo nắm được, Ánh sáng đang có âm mưu bao vây hành tinh Hella. Ngoại trừ hóm nọ Horn dẫn binh đẩy lùi quân địch dưới trướng Lili thì vẫn còn lại hai hành tinh. Ánh sáng lại một bước thu nhỏ vòng vây, không may sao một trong số đó là hành tinh có trung tâm công nghiệp lớn. Tin tức truyền tới từ mấy ngày trước nói rằng trong tầng cao của liên bang có mặt thám, nói cách khác hiện tại số tinh cầu an toàn chỉ còn lại hai.

Trước khi trời tối bọn họ đã đến Quỳnh Thông – một trong hai hành tinh an toàn. Nghe đồn hành tinh này không có mùa đông, vì để tránh đánh rắn động cỏ, mỗi chi đội sẽ qua đêm trong bán kính của thủ đô. Nơi Horn lựa chọn là một thị trấn nhỏ đầy hoa cỏ xanh tươi, nói đúng hơn thì quanh năm Quỳnh Thông đều được thảm thực vật tràn ngập sức sống bao phủ. Thị trấn Ander này cũng thế, nhà nào cũng có trồng cây xanh, hơn nữa mái nhà đều bị dây leo hoa cỏ che phủ một mảnh rợp rờ.

Ra khỏi phòng đăng kí, Horn kéo Triều Đăng đi dạo biển. Triều Đăng let quet đôi dép lười biếng theo phía sau, Horn chệch chậm chậm trực tiếp dùng lực lượng không gian di chuyển hơn mười cây số. Khi bọn họ đến bãi biển thì hoàng hôn cũng bắt đầu buông xuống.

Dù là Triều Đăng cũng không nhận được mở to mắt chiêm ngưỡng cảnh sắc mỹ lệ ấy.

Từng mảng màu hồng trải dọc đường chân trời, áng mây kia như đóa mận côi thâm thẩu từ từ xuống đại dương mệnh mông, con sóng bị tà dương nhuộm màu dạt vào bãi cát âm ập. Không thể không nói, đây chính là giây phút long lanh nhất trong cuộc đời này. Sắc màu mộng ảo giăng cả bầu trời, thị trấn nhỏ yên tĩnh dưới cảnh sắc huy hoàng, khung cảnh nơi đây thừa sức lên tột nhất của bất kì quyền tạp chí du lịch nào, chỉ cần ngồi im ở đây thôi cũng có cảm giác cả đại dương đều dồn về chốn này.

“Rất nhiều năm về trước ngẫu nhiên đến đây một lần.” Horn ôm Triều Đăng từ phía sau, để cằm lên bả vai y: “Lúc đó anh nghĩ, nếu như sau này có người trong lòng thì nhất định phải dẫn người nọ đến nơi này.” Hắn có chút đắc ý cong môi, dáng vẻ ngông cuồng ngang ngược vô cùng chói mắt: “Rất đẹp đúng không?”

“Ừ.” Triều Đăng quay đầu lại hôn hán một cái, hi hi cười nói: “Cảm ơn.”

Horn ngắm nhìn gương mặt diễm lệ ấy, trong đôi mắt màu xanh tràn ngập yêu thương, hắn nhẹ cọ mặt Triều Đăng, bộ dáng hài lòng như mảnh thú bị thuần phục thu lại nanh vuốt.

Lửa trại của trấn nhỏ được đốt lên, từng làn khói nhạt sắc bay lên. Thế giới càng hiện đại thì con người càng muốn trở về với thiên nhiên, cát vàng bị ngọn lửa hừng hực làm ấm, thu hút càng nhiều người dân bản xứ. Triều Đăng và Horn dựa vào nhan sắc đi ăn chực khắp nơi, người trước bán manh còn người sau. À, cả vũ trụ đều biết cái bản mặt này của hắn nên thay vì quét thẻ thì nay quét mặt, sau lại thu hút quá nhiều người, không còn cách nào khác là Horn phải về lại trấn nhỏ.

Bên tai truyền đến tiếng hát du dương, chàng trai anh tuấn đứng cùng cô gái xinh đẹp giữa bãi vịnh lãng mạn, mái tóc xoăn xoăn tỏa sáng dưới ánh lửa lập lòe, đợi đến khi chàng trai hát xong ca khúc, quỳ một chân đầy thành kính, tất cả mọi người vỗ tay cho anh, khi thấy cô gái ngượng ngùng chấp nhận, tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, một vài thanh niên huyết sắc chúc mừng vang vọng cả bờ biển. Triều Đăng cười xấu xa, chọc chọc Horn: “Bài hát của em đâu? Quỳ gối đâu? Cười anh quá thiệt thòi.”

Thanh niên tóc vàng như cười như không liếc y một cái, nhét bình rượu đã uống được một nửa vào tay Triều Đăng rồi đi về hướng đôi tình nhân kia.

Hai người thấy hắn đi về phía mình thì vô cùng kích động, Horn nói với anh chàng điều gì đó, cô gái a một tiếng rồi không kìm lòng mà nắm tay bạn trai, đồng thời cười cười nhìn Triều Đăng một cái. Vì khoảng cách khá xa nên chỉ nghe thấy một ít âm thanh mơ hồ. Thời gian qua hồi lâu, khi ráng đỏ cuối cùng biến mất nơi chân trời, đôi tình nhân kia vẫn đứng nơi đó, mặt đầy mong đợi nhìn Horn đang đi về phía Triều Đăng.

“Bài mà cậu thanh niên kia hát là dân ca của Ander.” Horn ngồi chồm hổm xuống nhìn thẳng vào Triều Đăng, trên ngón tay thon dài lưu lại vết sẹo hồng hồng, ấy là bị trong lúc chiến đấu: “Cậu ta dạy anh một đoạn, em muốn nghe không?”

“Muốn ~”

“Có muốn nửa quỳ không?”

Triều Đăng lắc đầu, nhìn không được cong cong khóe mắt, tiếng sóng biển dạt dào mãi mãi không dứt, đám người vui cười, làn gió mát mẻ, âm thanh xì xạo hòa vào không khí, tất cả âm thanh đó đều奔 vào thoi khắc yên bình nơi trấn nhỏ, tôn lên giọng nói ưu nhã tựa tiếng đàn violon kia:

“Linh hồn của anh ngã gục nơi vực thẳm, con say dai dẳng suốt những ngày hè.

Em là bài ca tha thiết của anh, như trộm được rượu ngon khiến anh không thể ngừng lại.

Anh đi giữa cuộc đời không có mục đích, nương theo hoa dại và trái tim hèn mọn, đi về phía em.

...

...”

Nguyên bản giọng nói Horn khá trầm, lúc hát làm say lòng người. Đám đông nghe thấy âm thanh bên này không tự chủ ngừng lao xao, thanh niên trước mặt hơi rũ mắt, lông mi dài đậm được lửa đỏ chiếu rọi.

Má, đại soái ca đây rồi.

Quý thần xui khiến làm sao mà Triều Đăng có chút đỏ mặt, sau khi hát xong, đối phương lại gần hôn y một cái, nhẹ nhàng nói: “Chờ anh trở về.”

“A...?”

“Anh mãi mãi yêu em”

“Chờ...!”

Đột nhiên trước mắt Triều Đăng tối sầm, đến cả thời gian đây giữa cũng không có, triệt để mất đi ý thức tựa vào ngực Horn. Thanh niên tóc vàng mắt xanh xoa đôi môi mềm mại ấy, ôm người đi đến chỗ vắng vẻ.

Chuyện hán sắp làm quá mạo hiểm, thành công hay thất bại đều không nắm chắc, hán không thể vì dục vọng cá nhân mà đem người theo bên mình.

Huống hồ.

Trong con ngươi xanh biếc nổi lên ám sắc.

Hán không ngại vì người này mà che phong chấn vũ, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng vậy, thậm chí trăm năm trước cũng vậy.

Vì sao thất lạc treo trên đỉnh đầu, Firenze đã ở rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vòng Hoa Tù Tội 6

Edit: Hyukie Lee

Mùi hương thoang thoang lượn lờ trong không khí, lúc Triều Đăng tỉnh lại đập vào mắt là một màu đen thui lù. Hoạt động tay chân một chút rồi ngồi dậy khỏi giường, vén bức rèm ra, căn phòng rộng rãi có chút quen thuộc khiến Triều Đăng nhũn nhũn. Có người gõ cửa phòng rồi đẩy cửa bước vào, thiếu nữ xinh đẹp bốn mắt nhìn nhau với Triều Đăng rồi cung kính chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành, Vương phi.”

Thấy không phải thị nữ lần trước, Triều Đăng ôm trong lòng tia hy vọng cuối cùng: “Đây là đâu?”

“Firenze, tẩm cung của ngũ hoàng tử ạ.” Dáng người thị nữ mạnh mẽ, mái tóc xám bạc khoác ở sau lưng như bóng cây xanh um: “Ngài muốn dùng bữa không ạ? Hiện tại đã gần 6h.”

“... Ừ.”

Nhân lúc thị nữ lui ra, Triều Đăng gọi hệ thống: [Horn đâu rồi?]

[Cách đây mấy hành tinh.]

[...]

Horn, ừ, hát xong bỏ chạy, trước khi chạy còn chuyển phát nhanh ông đây về tới nhà, ờ rất có cá tính.

[Có tính toán gì không?]

[Có.] Triều Đăng liếc nhìn mặt mình được phản chiếu trong gương: [Cho hán đội nón xanh.]

[...]

Giá trị yêu thương 4,5 sao, giá trị thù hận 2 sao. Lúc này Horn lại không có ở đây, muốn xoát giá trị yêu thương thì khó chớ giá trị thù hận thì dễ ẹt.

Chỉ cần làm vài chuyện xấu là ok liền.

Ăn điểm tâm xong Triều Đăng nói với thị nữ là mình đi ra ngoài dạo một vòng. Ngoài mặt đối phương vâng vâng dạ dạ nhưng trên thực tế lại bí mật bám đuôi y, điều đó cho thấy đẳng cấp gen của thị nữ hơn xa Triều Đăng. Nếu không có nhắc nhở của hệ thống thì dám chắc y cũng không nhận ra mình bị theo dõi.

Xem ra Horn không hoàn toàn tin tưởng mình, bất kể là trên phương diện nào.

Bất quá... Như vậy cũng tốt, chỉ cần làm là có người truyền tin dùm, còn đơn giản hơn trong tưởng tượng nữa.

Bố cục hoàng cung Anderson rất phức tạp, chiếm diện tích gần bằng một tiểu hành tinh. Khác với hành tinh Quỳnh Thông được thực vật bao phủ thì hơn nửa hoàng cung đều bị tuyết trắng che đầy. Triều Đăng sử dụng không gian dọn tuyết sang một bên, lười biếng dạo một vòng quảng trường. Nơi này là chỗ vắng vẻ nhất cả hoàng cung, chỉ cần đứng ở chỗ nào cao cao là có thể nhìn thấy chỗ này. Sau đó Triều Đăng đi đến thư viện, thỉnh thoảng camera xẹt qua nơi y đang đứng. Cảm thấy thời gian không còn nhiều, Triều Đăng bỏ sách lại chỗ cũ, vừa ngâm nga vừa đi về tẩm cung của Horn.

Chuyện Horn đem Triều Đăng về Firenze đã bại lộ, sớm muộn gì cũng có người tìm đến.

Dù sao Đăng Đăng rất mê người mà, còn vô cùng tự tin là đăng khác.

Ba ngày sau, Triều Đăng đứng bên bàn thờ tổ tiên Anderson, lơ đãng nhìn thấy đôi mắt thâm thúy như đại dương.

Thanh niên tóc vàng có thân hình cao lớn được tơ lụa quý giá bao bọc, sức mạnh khủng bố ẩn giấu dưới dáng hình thon dài. Thấy Nolan mặt không biểu tình đi về phía mình, Triều Đăng cười cười.

Bắt đầu đi.

Tam hoàng tử không nói lời nào, ánh mắt kia càng lúc càng nóng rực. Thị nữ sau lưng nhận ra không đúng định đi tới liền bị Nolan ghim giữa không trung, tiếng động rầm rầm vang lên, thiếu nữ bùng bùng sức sống như cây cỏ xanh tươi co quắp nằm dưới đất, cổ nén âm thanh đau đớn, gât gao cắn răng, thân thể vận vẹo, xương cốt toàn thân đều bị bóp nát.

“Thứ người hầu theo dõi chủ nhân như cô, có cần không?”

Nolan dùng mũi giày nâng cằm thị nữ lên, đôi mắt xanh biếc không chớp nhìn chăm chú vào Triều Đăng. Giống như đêm dạ tiệc sinh nhật của công chúa Dorothy hôm nọ, Triều Đăng vẫn lạnh lùng, vẫn mạnh mẽ, vẫn hăng hái. Nhưng Nolan thì khác, dục vọng ái tình đã điên cuồng sinh trưởng trong lòng gã ta.

“Anh muốn gì?”

Triều Đăng nhìn thẳng gã.

“Phải nói là em muốn gì mới đúng.” Nolan đá bay thị nữ dưới chân, hai tay cưỡng ép ôm lấy mỹ nhân mà mình ngày nhớ đêm mong vào lòng. Thế mới biết y còn hoàn mỹ hơn cả trong tưởng tượng của mình, da thịt trơn mềm như tơ lụa đồng phương cổ, chỉ cần chạm nhẹ vài cái là có thể để lại dấu hồng ám muội: “Hôm qua Horn đã bị bắt ở Magdalene, nó đã thua, Anderson sẽ không lấy Firenze ra để chuộc lại một hoàng tử bại trận, rất có thể hiện tại nó đã bị chém đầu thị chúng rồi cũng nên...” Ngón cái của Nolan niết mạnh bờ môi Triều Đăng: “Em muốn thủ tiết vì nó sao? Triều Đăng.”

“...”

[Tổng! Thống!]

[Không chết, không thể chết.] Hệ thống vẫn ung dung thông thả: [Cậu cảm thấy Lăng Lơ sẽ chết trong chính thể giới hán sáng tạo ra sao? Hần cũng không phải cậu.]

[... Ý gì đây?]

[Cậu là heo đó.]

Mỹ nhân trước mặt vẫn không nói một lời, dường như đôi ô mặc kia đang run rẩy trong im lặng. Cổ họng Nolan chuyển động, ánh mắt tầm tới, bị đánh về yếu đuối của đối phương kích thích đến mức hận không thể lập tức sở hữu y, rồi lại hy vọng người ấy tự nguyện ở cạnh gã. Tài phú, danh tiếng, địa vị, gã không hề kém cạnh Horn một chút nào, vậy tại sao giai nhân lại không thuộc về gã?

“Horn... Sao rồi?”

“Thua, bại trận, em vẫn chưa hiểu sao.” Sắc mặt Nolan tối tăm, gã kinh ngạc phát hiện mình không muốn nghe tên em trai mình từ miệng Triều Đăng, theo bản năng ghé vào tai y, thấp giọng uy hiếp: “Vẫn không hiểu, vậy anh ngâm tai em rồi từ từ nói?”

“... Cút ngay.”

Triều Đăng yếu ớt đẩy gã một cái, hai tay trắng nõn đặt trên lồng ngực đẩy lên dục vọng âm u trong lòng Nolan, âm thanh ngọt ngào như đang làm nũng. Gã không nhận được túm chặt mười ngón tay của Triều Đăng, như đang thưởng thức bảo bối mà lần qua lộn lại xoa xoa.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Thấy Triều Đăng có vẻ bị giật mình, Nolan cố gắng kiềm chế kích động, dịu dàng sờ đầu y: “Làm Vương phi của anh, sao hả?”

“...”

“Phụ hoàng sẽ truyền vương vị cho anh hoặc anh cả, nhưng em cứ yên tâm, cuối cùng vị trí đó cũng sẽ là thuộc về anh mà thôi.” Trong con người của Nolan đều là hình ảnh phản chiếu của Triều Đăng, giọng nói tràn ngập thâm tình: “Em là Vương phi duy nhất của anh, trừ em ra anh không muốn ai cả, những thứ Horn cho em anh cũng có thể cho, kể cả những thứ nó không thể anh cũng có thể cho em.”

“Anh...”

Thần sắc Triều Đăng phức tạp nhìn gã. Cho ta sao nhỏ? Mi cho được không, mi không làm được.

Xin lỗi người anh em, nghĩ tới nghĩ lui ông đây chỉ có thể đùa giỡn mi thôi à.

“Không có Horn che chở, em còn có thể an nhàn ở Firenze được bao lâu?” Nolan nhận ra nét biến hóa trên gương mặt Triều Đăng, từng bước dụ dỗ: “So với ai khác em biết rõ bản thân mình hấp dẫn người khác như thế nào, dù cho em là siêu trộm thì cũng không thể chạy thoát vây bắt trong phạm vi lớn, em sẽ bị quý tộc xấu xí cường bạo, sẽ làm nô lệ tình dục cho mấy ông già ti phú? Kể từ lúc em xuất hiện ở lễ đính hôn, phụ hoàng và anh cả, còn có những nhân vật lớn khác, tất cả bọn họ đều say mê em... Đừng sợ.” Tam hoàng tử dụ dỗ khéo léo vai Triều Đăng, xoa xoa khuôn mặt dần dần cứng ngắc: “Anh sẽ không để những chuyện kia xảy ra, chỉ cần em ở bên anh, anh đảm bảo sẽ không ai có thể chạm đến em.”

Mãi vẫn không có câu trả lời, Nolan cũng không gấp, duy trì tư thế ôm đầy hương thụ. Thân thể ấm áp gã ngăn lần mơ ước đã ở trong tay, tuy những câu nói kia có chút uy hiếp nhưng đó đều là sự thật, chỉ cần gặp qua người này một lần thì không ai tránh khỏi số mệnh thân hồn điên đảo vì người ấy.

Một lúc sau, Nolan nghe thấy giọng nói ngập ngừng của Triều Đăng vang lên: “Anh cho tôi suy nghĩ một chút.”

“Mất bao lâu?” Gã ôm sát Triều Đăng, ức chế nội tâm kích động, lo lắng sẽ làm hỏng kế hoạch: “Tha lỗi cho anh... Anh sắp không nhịn nổi.”

Triều Đăng giật giật môi, từ góc độ của Nolan có thể thấy rõ y đang chậm chậm nhắm mắt lại, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve sau gáy, gã mừng như điên nhìn Triều Đăng tháo nhẫn đính hôn mà Horn trao ngày ấy ném sang một bên, hoàn toàn không để ý đến máu tươi chảy ra vì tháo nhẫn động đến cơ quan.

“Bao giờ anh sẽ cưới tôi?”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Giá trị thù hận: 0 sao.]

Trong vòng một ngày, tin tức tam hoàng tử kết hôn đã truyền khắp liên bang, điều khiến người ta khiếp sợ ngoại trừ tam hoàng tử lạnh lùng kiêu căng đột nhiên tuyên bố muốn kết hôn còn có đối tượng kết hôn với gã, chính là mỹ nhân một tháng trước chinh phục toàn bộ Firenze – Vương phi của ngũ hoàng tử.

Anh cả phần nộ tung trời và phụ hoàng không tình nguyện đã hao tổn không ít thời gian của gã, vài nhân vật lớn đều mượn chuyện công mà nói chuyện tư với gã, dù mệt mỏi như thế nhưng chỉ cần nhìn thấy y, nhìn thấy nụ cười ấy, dù chỉ là một ánh mắt lơ đãng thôi cũng rất đáng —

“Nolan?”

Tất cả đều không thành vấn đề.

Gã không quan tâm

Nam nhân mắt xanh cúi người hôn trán Triều Đăng một cái, đối phương đỏ mặt theo bản năng lùi về sau một bước, phản ứng thẹn thùng khiến gã mê mết không thôi. Triều Đăng không thích gã làm những hành động quá thân mật, mỗi khi gã muốn hôn môi hoặc muốn tiến thêm một bước, người nọ luôn lảng tránh, đồng thời nở nụ cười vô cùng diễm lệ.

“Tôi không thích.” Khóe mắt đẹp để giương lên, lệ chí nhạ màu ả ả hiện hiện: “Đợi đến ngày kết hôn được không? Tôi sẽ thuộc về anh.”

Triều Đăng không chút keo kiệt dùng ngôn ngữ kích thích gã, như chiếc hộp ma thuật Pandora dụ người sa đoạ, y cố gắng hết sức diễn như mình là tiểu yêu tinh chưa va chạm với xã hội. Còn về người tự cho mình là trung tâm vũ trụ trước mắt thì trời mới biết, đã biết bao lần gã muốn đem y làm ở hành cung, nhưng thần suy quý khiến sao đều bị Triều Đăng uyển chuyển làm ngừng lại.

“Sắp kết hôn rồi.” Triều Đăng đẩy gã ra: “Ngày đó anh muốn thế nào cũng được nhưng bây giờ tôi không thích.”

Dù gã yêu đương tới đâu óc mơ hồ nhưng cũng nhận ra lý do này không đơn giản. Có lẽ trong thâm tâm người này vẫn còn hy vọng thắng em trai kia sống lại, nhưng một người đã chết thì sống lại bằng cách nào.

“... Là em nói đó.” Nolan khàn giọng, gã cưỡng ép Triều Đăng ngẩng mặt lên: “Toàn bộ vũ trụ đều biết hai ta sẽ ở cùng nhau, giấy dựa vô dụng, đối ý cũng vô dụng... Đến ngày ấy, anh sẽ đảm em sống không bằng chết.”

“Được thôi ” Triều Đăng cười rộ lên: “Tùy anh.”

Chờ xem.

Hi hi.

Bom đạn nổ tung, cờ hiệu đầu lâu của Ánh sáng bay phấp phất giữa giông bão. Mười mấy chiếc phi thuyền màu đen lớn nhỏ dừng tại Magdalene, thanh niên cao gầy đứng trên mũi phi thuyền, tùy tiện dụi tắt tàn thuốc trong tay vào tình hạm.

“Đại ca ——!”

Nam tử cao lớn ở phía dưới gào thét, vết sẹo trên mắt trái khiến dung mạo tuấn mỹ trở nên vặn vẹo, đôi mắt giả được làm từ kim loại trạng thái lỏng đang nổi giận đùng đùng nhìn động tác của thanh niên. Bên cạnh hắn, mái tóc kim loại, da dẻ tái nhợt, cô bé yên tĩnh vén mái tóc che đầy đôi mắt hai tròng của mình lên.

“Đừng có tùy tiện làm thế với phi thuyền của mình chứ! Có lãnh đạo như thế thì sớm muộn gì Ánh sáng cũng xong đời!” Hình như còn ngại không đủ, hắn đập đầu cô bé: “Này, Lili, cô cũng tới mắng hắn vài câu coi.”

“Không có gì để nói.”

Lili không phối hợp nghiêng đầu qua chỗ khác, lạnh lùng như băng.

“A a a! Phiền chết mắt!” Nam tử cao lớn nhin không được đập một cước vào bụng Lili: “Cô và đại ca náo loạn nhiều năm vậy còn chưa đủ hả? Không tiên đoán tương lai cho hắn thì thôi, bình thường còn——”

“Tôi đã tiên đoán rồi.”

Lili chụp lấy hai tay của hắn, dễ dàng nhắc người đang dấy dựa lên. Khó có thể tượng tượng được cô bé như bông như hoa lại có sức mạnh quái vật khủng bố như thế. Gương mặt Lili vẫn không thay đổi, xách đầu nam tử động thẳng xuống đất.

“Á ——!”

Chân Lili dẫm lên nửa mặt của nam tử, không quan tâm bị người nằm dưới nhìn thấy quần lót của mình.

“Tôi nói, tôi đã tiên đoán cho Horn rồi.”

“Cũng chính xác đó.”

Thanh niên tóc vàng nhảy xuống từ phi thuyền cao mấy chục mét, để lộ gan bàn tay nho nhỏ trắng bệch, tựa như tác phẩm nghệ thuật – nụ cười từ thần.

Thanh niên ra hiệu bọn họ ngưng đùa giỡn, nam tử bị đánh bầm dập bị Lili lôi ra ngoài. Đồng thời tám bóng người lặng yên không tiếng động tập hợp lại chỗ thanh niên, trên người mỗi người đều có cảm giác ngọt ngào bức bách vì sức mạnh không gian cường hãn bị đè nén, người thì quỳ một chân trên đất, người thì thông thả dựa vào phi thuyền, bọn họ là nhóm tội phạm bị truy nã trong toàn vũ trụ, nay lại tập hợp đông đủ ở đây chờ đợi mệnh lệnh từ thanh niên.

“Hành tinh Hella đã bị chúng ta bao vây.” Nam tử đi từ vùng đất lạnh ra tràn đầy ý chí chiến đấu, nghe rằng nhếch miệng cười nói: “Tới lúc cho bọn chó đờ mờ mang kiến thức về thế giới bản thù mà chúng nó đang sống rồi, nhưng mà đại ca này, cụ thể làm gì con mẹ nó anh còn chưa nói —— Ánh sáng vậy mà đều ưu tiên hành động vì anh.”

Đôi mắt xanh ngọc liếc gã một cái, tội phạm truy nã khét tiếng nhất từ trước đến nay, lãnh đạo duy nhất của Ánh sáng, đập tan đế quốc Anderson, tên cướp tội ác tày trời nhất vũ trụ – mỉm cười nhìn thuộc hạ của hắn.

“Ta muốn trở lại vùng đất kia, lấy lại tất cả những gì thuộc về ta.”

“Vương tọa của ta, quốc gia của ta, còn có...”

Horn cúi đầu, nhìn hình xăm trong lòng bàn tay, bật cười trầm thấp.

“Người mà ta yêu nhất, đẹp nhất... Oanh.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vòng Hoa Tù Tội 7

Edit: Hyukie Lee

Ánh sáng đã công phá phòng tuyến cuối cùng của đế quốc Anderson trong thời gian ngắn nhất, phi thuyền đen bay với tốc độ cực hạn về phía sao Hella. Triều Đăng nhìn màn hình đang phát tin tức, nữ MC dùng giọng điệu châm chọc cười nhạo nhóm đạo tặc vọng tưởng chiếm đóng Firenze. Dù tới thời điểm nước sôi lửa bỏng như hiện tại nhưng tin tức thật sự đã bị liên bang phong tỏa, ngoại giới đối với tập kích quy mô lớn lần này không hề biết gì cả. Quốc gia như thế khiến cho Horn Anderson đã từng thống trị một thời, sự sôi nổi nhiệt huyết muốn nó vững mạnh hơn.

“Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn.”

Nolan thấy Triều Đăng nhìn chằm chằm tin tức liên quan đến Ánh sáng thoáng buồn bực tắt màn hình. Đối với hành động ấy Triều Đăng không phản ứng gì, chỉ hít một cái, không mặn không nhạt gật đầu.

Tam hoàng tử há miệng, nắm đấm siết chặt đè xuống bão tố trong nội tâm. Bàn tay chụp lấy bả vai trắng nuột của thanh niên để lộ trong không khí, da thịt non mềm tựa như chỉ cần dùng sức một chút là có thể phá hủy giúp gã ức chế được sự bức bối trong lòng, gã thấp giọng hỏi: “Em rất ghét tôi đúng không?”

Bình thường thôi à, không cảm xúc.

Thấy y không đáp, đột nhiên Nolan dùng sức xoay mặt Triều Đăng qua. Đôi mắt xanh biển tối sầm, ngữ khí hùng hổ đầy dọa người: “Ghét cũng vô dụng, em là của tôi, ngoại trừ bên cạnh tôi sẽ không được đi đến nơi nào.”

Người bị gã uy hiếp bỗng cười rộ lên, đôi thủy mặc cong cong như cánh đào ngày xuân, đôi môi mềm mại hé mở tươi đẹp vô cùng. Triều Đăng vỗ vỗ đầu Nolan, lười biếng dựa vào sô pha nhắm mắt lại.

Tam hoàng tử nổi tiếng bình tĩnh trước bất cứ chuyện gì nay lại cứng người đứng không nhúc nhích, một hồi lâu sau, dường như gã thờ dài.

Màng phòng ngự của Hella có thể nói là mạnh nhất toàn bộ vũ trụ, chỉ với mạng lưới phòng hộ vây bên ngoài hành tinh đã giúp cho Hella trong vòng năm mươi năm qua không bị xâm lấn. Đó đều là kiệt tác của cơ quan bố trí quân sự kéo dài từ vương đô Firenze đến hoàng cung, dựa vào lớp phòng hộ đó, Nolan tin rằng có thể chống đỡ hơn nửa tháng.

Nhưng, chưa tới nửa tháng.

Gã mở mắt ra, dư quang liếc qua sợi tóc màu mực của người bên cạnh.

Chỉ cần thêm một ngày nữa thôi là được rồi, một ngày thôi, người này sẽ hoàn toàn thuộc về gã.

Mặt trời rực rỡ, chỉ qua một đêm mà bọn đạo tặc đã đến gần biên giới vương đô. Sức chiến đấu của Ánh sáng kinh khủng đến không thể tin nổi, trong một đêm đã phá tan lớp bảo vệ của Hella. Dọc đường nụ cười từ thần nổ rộ ở không ít quốc gia, phi thuyền máy móc đều thành cát bụi. Nolan mặc kệ những lời phản đối của lớp cao tầng cố ý mang Triều Đăng đến nhà thờ Hoa Bách Hợp. Nơi đây hơn trăm năm trước, đại anh hùng của vương triều Anderson đã từng cùng người yêu của hắn lập nên lời thề cả đời không phản.

Firenze tình thơ ý họa lại truyền đến từng hồi la hét rít gào, thiếu nữ xinh đẹp tựa hoa trổ vào khoang thuyền cầu xin vương tộc cao cao tại thượng giải cứu thân dân của mình. Bọn đạo tặc không hề cố kỵ hò hét cười to hòa vào tiếng nổ rung trời của đạn pháo. Mỗi chỗ phi thuyền của Ánh sáng đi qua, dù là quần thể kiến trúc huy hoàng rực rỡ, dù là trung tâm giao dịch đầy ắp tiếng người, dù là ánh sông biển hoa lấp lánh giữa rừng sao, tất cả đều bị phá hủy.

“Đại ca!” Đứng bên cạnh Horn, nam tử chỉ có một con mắt vô cùng hưng phấn dưới kích thích của máu tươi và tử vong: “Chúng ta đã đánh chiếm được thủ đô Anderson! Nơi trâu bò nhất cả vũ trụ cũng đã thảm bại — con mẹ nó tôi yêu anh chết mất!”

“Ngu xuẩn.”

Bé gái có mái tóc kim loại ở phía sau hừ nhẹ một tiếng, nam tử ồn ào muốn lên đánh cô. Horn gờ tay không chế hướng đi của phi thuyền, nếu không tận mắt nhìn thấy thì sẽ không ai tin nổi chiếc phi thuyền lớn nhất vũ trụ lại được điều khiển bằng một thanh niên. Khả năng điều động không gian của hắn đã mạnh tới mức khủng bố, thoáng nhìn qua thần sắc vân đạm phong khinh của Horn, nam tử cảm thấy cả người không dễ chịu.

“Thật là mạnh tới biến thái...”

Gã lăm bằm, trong mắt sôi trào sùng kính cuồng nhiệt.

Không ai không tôn kính cường giả, chỉ cần được đi theo siêu cấp cường giả là sẽ có sức mạnh tuyệt đối. Toàn bộ Ánh sáng từ trên xuống dưới đều tâm phục khẩu phục vị thủ lĩnh của mình. Tiền tài không thể khiến đám liều mạng này cúi đầu, danh dự đối với đạo tặc thì càng như cứt chó. Nếu đã không thể lưu danh bách thế vậy thì cứ đi theo cường giả mạnh nhất làm xằng làm bậy, dù để lại tiếng xấu muôn đời thì ít ra bọn hắn cũng đã có một nhân sinh khoái ý.

“Chờ đã đại ca à, anh đang đi đâu vậy?” Lòng mảy của nam tử đã nhảy dựng: “Hoàng cung nằm ở trung tâm Firenze, sao anh lại đi ra ngoại thành?”

Horn không đáp, tiếng nói dịu dàng như rượu của Lili cất lên: “Người nọ ở đó?”

Câu nghi vấn cũng bị cô nói thành câu khẳng định, Horn thần nhiên đáp một tiếng. Nhìn xuống bên trong, nhà thờ Hoa Bách Hợp chẳng khác nào viên kim cương nhỏ bé, mặt tường thuần trắng vẫn sạch sẽ như trăm năm trước, trụ đá cổ La Mã vẫn vững chãi to lớn ở nơi đó, mơ hồ có thể nhìn thấy viên đá hoa mỹ trang trí phía trên. Thanh niên tóc vàng mặt không cảm xúc, đôi mắt thủy sắc thật dài khép lại. Một làn khói mỏng bay lên, hơn nửa giáo đường đã bị cắt ngang cực kì bằng phẳng.

Horn không chế phi thuyền đặt cách đình giáo đường một đoạn. Nhà thờ lớn hiện ra cực kì nhỏ bé, mười vị nhân chứng ngồi trong giáo đường, cha xứ từ mi thiện mục cầm sách đỏ trên tay, cha đang định đọc lời thề, lời còn chưa thoát khỏi miệng đã bị thanh niên nhảy từ trên xuống phá nát lồng ngực.

Sợi tóc vàng nhạt dính vết đỏ tươi, nhân thần tự nhiên, người chết ngã xuống cũng không khiến hắn chú ý, sau khi ánh sáng lưu chuyển, tầm mắt hắn dời về hai người đứng cách mấy mét đằng kia.

“Horn!” Nolan không thể tin được nhìn thanh niên đáng người cao ngất trước mặt, cơ hồ hoài nghi mình bị ảo giác: “Mày còn sống?”

“Anh ba.” Giọng nói trầm thấp tao nhã như tiếng đàn cello rơi vào giáo đường an tĩnh, nếu như không phải mỗi bước đi là một sinh mệnh héo tàn thì sẽ không ai cho rằng thanh niên ưu nhã trước mặt lại ác độc như thế: “Có vẻ như anh đã làm chuyện không nên làm... Trả đồ lại cho ta?”

[Giá trị thù hận: 4,5 sao.]

Tuy hệ thống đã từng nói có thể cảm ứng được thông tin linh hồn khẳng định Horn còn sống nhưng mà tình huống hiện tại thì...

[Hồi nãy hắn nhảy xuống từ phi thuyền của Ánh sáng hả?] Triều Đăng cảm giác siêu cấp không ổn: [Ê ê ê, đừng nói hắn là lãnh đạo của Ánh sáng nha?!]

[...]

Hệ thống giữ im lặng vô cùng quý dị.

“Không thể.” Tam hoàng tử xì cười một tiếng đồng thời phóng toàn bộ sức mạnh ra. Nhân chứng ở đây theo mỗi bước của Horn đã bị giết sạch, theo lý thuyết, những người này đều là cán bộ liên bang, đẳng cấp gen ít nhất là từ cấp A trở lên mà lại chết không tiếng động dưới tay Horn, ngay cả tiếng thét kinh ngạc cũng không kịp thốt lên, có thể tưởng tượng được đối phương có thực lực đáng sợ nhường nào: “Tao và Triều Đăng đã kết hôn —”

Lời còn chưa dứt gã đã bị một luồng sức mạnh đột nhiên xuất hiện gắt gao áp trên đầu, xương bánh chè trong nháy mắt nổ tung thành bột mịn. Nolan không tự chủ được cả người quỳ xuống, si nhục cực lớn khiến hai mắt gã hiện lên tia máu. Horn như cười như không liếc mắt nhìn gã, nhắc chân đạp lên vai gã: “Anh ba, anh mới nói gì thế?”

Tam hoàng tử cắn răng, dư quang liếc đến mặt Triều Đăng, y cũng mặc lễ phục giống gã, vải vóc thuần trắng so ra còn kém làn da trắng vi của y. Nolan cảm giác nội tạng của mình đang từng chút bị kéo ra, đây tuyệt đối là hậu quả của việc bị áp chế gen, nhưng Horn chỉ có cấp A, muốn làm được như thế từ phi...

“Mày... Từ khi nào... Đã bắt đầu che giấu... Gen...?”

Gã học máu, gần như mất khống chế rống lên.

“Trả lời.”

Thanh niên ôn nhu cười với gã, viên mắt bên trái Nolan truyền đến từng đợt đau nhức. Một đôi nhãn cầu thâm thúy nĩ lệ tựa cả đại dương ừn ừn kéo đến đây áp lực.

[... Tổng thống, toi đời rồi.] Triều Đăng hu hu hu hu: [Run quá.]

[Đừng sợ.] Dù chứng kiến một màn máu tanh tàn nhẫn như thế, âm thanh của hệ thống vẫn bình tĩnh như trước: [Đây là thế giới do Lăng Lơ sáng tạo, bất luận người nào cũng đều do tinh thần hắn ngưng tụ mà ra, không phải sự thật.]

[... Nói dễ hiểu chút được không?]

[... Cậu cứ tiếp tục sợ đi.]

Horn cúi đầu, ngón tay thon dài tái nhợt chậm chậm cắm vào bên trong nhãn cầu của Nolan, huyết dịch âm áp xuôi theo đầu ngón tay hắn. Sắc mặt tam hoàng tử trắng bệch nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, không hề nửa lời.

“Như thế hình như không quá tốt, chết rồi chắc cũng không cam lòng.” Horn cười nói: “Vậy ta nói anh biết.” Hắn dừng lại một chút, độ cong nơi khoe môi càng lúc càng lớn: “Ta là người sáng lập ra Ánh sáng, gen cấp SSS.”

[Thống —!]

[...?]

[Đăng Đăng muốn tự sát.]

Cấp SSS! Hoàn toàn xứng đáng là thủ lĩnh của Ánh sáng!... Nhưng cũng là vị hôn phu bị mình cho đội nón xanh.

Ha ha lần này xác cmn định luôn nhé.

Thần sắc Nolan bắt đầu dao động, đôi mắt rách nát khó khăn nhìn Horn, mồ hôi lạnh chảy đầy trên lưng. Chỉ nghĩ đến cường giả cấp SSS khủng bố nhất thời trong lòng một mảnh kinh hoàng. Nếu như em trai gã là lãnh đạo của Ánh sáng vậy phải chăng mười năm trước – thời điểm Horn vừa tròn 14 tuổi đã lập nên tập đoàn tội phạm lớn nhất vũ trụ.

Quả thật... Chính là quái vật.

Theo tiếng nổ bùm bùm nhỏ bé vang lên, da thịt trên người Nolan bắt đầu rách toát ra. Đối mặt với cấp SSS có thể chống đỡ toàn bộ quân đội chính quy của đế quốc mà nói thì sự chống cự của gã chẳng thấm vào đâu. Huyết nhục lẫn dây thần kinh bị ăn mòn nhanh chóng, đầu lưỡi không tự chủ được cắn rách tự lúc nào. Nolan kêu ngao không muốn kêu la nhưng đã đến mức này, dù muốn la cũng la không được.

“Nếu đã biết rồi, tiền anh châu trời nhé.” Thanh niên tóc vàng vẫn cười ôn ôn nhu nhu như trước: “Sẵn tiện nói luôn, giáo đường Hoa Bách Hợp cũng không phải nơi tốt để kết hôn đâu.”

“Mây...” Đôi mắt của tam hoàng tử đã chảy đầy huyết lệ, từng lớp từng lớp da thịt bị không gian vận vẹo lột ra, chậm rãi chỉ còn lại xương trắng âm u: “... Mây phá hủy... Anderson.”

“Đồ vật ta sáng tạo, phồn vinh hay hủy diệt là do ta.”

Thanh niên tóc vàng nhẹ giọng thuật lại, ngón tay hần khê nhúc nhích, khung xương còn thừa lại chậm rãi hóa thành cát bụi.

Tam hoàng tử đã từng được ca ngợi là niềm hy vọng của đế quốc, cứ thế chết trong tay hắn.

Đồng mâu bích lục chuyển động, dương quang ánh vào trong mắt Horn phản xạ ra vàng sáng yên tĩnh. Triệu Đăng thấy hắn đang nhìn mình suýt chút nữa đứng không vững, trong não lóe lên vô số suy nghĩ.

“Horn...” Âm thanh mềm mại của nam sinh xuôi qua tai, thấy đối phương có kiên nhẫn ừ một tiếng, lúc bấy giờ Triệu Đăng mới gom dũng khí nói: “... Anh không cần phải như vậy.”

“Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.” Horn nhàn nhạt nói: “Phụ hoàng lẫn các hoàng tử khác đều muốn giết ta, nếu ta không như thế thì đã chết từ lâu.”

“Anh làm như thế...” Triệu Đăng ngẩng đầu nhìn thanh niên một cái, giọng nói hoảng loạn, lệ chỉ nơi mắt trái như ẩn như hiện, này mặt, này cổ, này môi, tất cả đều đẹp đến câu hồn đoạt phách: “Là đe dọa em?”

“Em cho rằng anh sẽ nhân từ với em?” Thanh niên tóc vàng mắt xanh chùi máu trên tay, tiến lên một bước bao trùm Triệu Đăng: “Em là kẻ địch của anh.”

“...”

“Hết thầy của anh đều dành cho em, thế nhưng em vẫn không hài lòng.” Horn cầm tay Triệu Đăng, như vị hoàng tử ôn nhu hạ xuống nụ hôn dịu dàng: “Anh sẽ không như thế nữa.”

“...”

Ê, Đăng Đăng sợ.

“Một khắc kia khi nhìn thấy em, anh rất muốn giết chết em.”

Con người xanh biếc hiện lên ám sắc, thanh âm đầy lạnh lẽo.

Thì ra là vậy! Hèn chi hồi nãy giá trị thù hận tăng lên vèo vèo luôn a!

... Không, cứu mạng.

Nơi yếu ớt như bị kim châm vào, đột nhiên tầm nhìn lâm vào bóng tối, Triệu Đăng trừng mắt đầy mờ mịt, y nhìn bốn phía, sau khi đã xác định không còn nguồn sáng mới run run rẩy rẩy mà nói: “... Em không nhìn thấy.”

Horn cup mắt nhìn chăm chú vào năm ngón tay nhỏ nhắn bị mình cầm lấy, da dẻ trắng nõn như ngọc như ngà, huyết quản lên xuống về nên đường nét tuyệt đẹp. Chỉ có những lúc thế này, người ấy mới lộ ra tư thái yếu ớt. Hắn ôm người vào ngực, lời nói nhỏ nhẹ vang lên: “Em không cần mắt.”

“Cho em mắt, em sẽ nhìn người khác.”

Triệu Đăng ngẩn người, lại phát hiện mình không thể phát ra âm thanh, y thử hô vài tiếng A A đổi lấy nụ hôn triền miên của thanh niên. Triệu Đăng bị bóp cổ, huyết dịch đều ứ đọng tại nơi kia, mê muội bị Horn hôn môi lần khoải cảm như thủy triều ủa đến khiến y sắp bước qua cửa sinh tử.

“Anh không thích em nói chuyện với người khác.” Horn thả đầu lưỡi non mềm ra, mút lấy chất lỏng nơi khóe môi Triều Đăng: “Âm thanh của em yêu mỹ như vậy, đều là của anh.”

Thân thể Triều Đăng bị Horn sờ mó nổi lên tình triều đã sớm vô lực, y đẩy đối phương ra chạy về phía trước, nhưng còn chưa đi được nửa bước cả người đã bị dục vọng ập đến ngã oặt xuống thảm trải sàn đồ tươi.

Sau khi mất đi thị giác, thính giác trở nên vô cùng mất cảm, trong giáo đường yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc của y. Mỹ nhân quần áo xốc xếch sắc như hoa đào, đôi ô mặc cực kì mê man nhìn về phía trước. Horn nắm lấy mắt cá chân của Triều Đăng chậm rãi kéo về hướng mình, mặc kệ người nọ nghẹn ngào giấy dựa, hung hăng chiếm lấy toàn bộ.

“Đây chỉ mới là bắt đầu.” Thanh niên tóc vàng mắt xanh ôn nhu liếm láp gò má người dưới thân, lệ trào trong suốt thấm ướt vào nhung tơ. Hắn mềm nhẹ xoa cánh tay tựa ngó sen vẫn đang không ngừng run rẩy: “Anh nói rồi... Nếu như em nói dối, anh sẽ từ từ đùa chết em.”

Mấy ngày sau, đế quốc Anderson bị tuồn ra bê bối kinh trời động đất. Đại hoàng tử và tam hoàng tử dẫn đầu quân đội chính quy mưu toan cướp lấy bảo tọa đế vương, cầu kết với Ánh sáng vây quét Firenze. Tam hoàng tử Nolan nhiều năm ở bên ngoài lấy danh nghĩa bảo vệ quốc gia thông đồng với đạo tặc âm mưu phá hủy Hella và những hành tinh lân cận. Đại hoàng tử trong triều củng cố thế lực, liên bang bị hai người họ trong ứng ngoại hợp từng bước từng bước bị xâm chiếm. May sao ngũ hoàng tử nhìn thấu quỷ kế, đúng lúc chạy về Hella tiêu diệt nghịch đảng, cứu lấy quốc gia đang đối mặt với nguy cơ diệt vong. Sau đó đế vương tiền nhiệm tức khắc trao lại vương vị cho ngũ hoàng tử, còn mình thì ở trong cung an hưởng tuổi già.

“Mấy người tên Horn Anderson đều là quái vật.” Nam tử cao lớn cảm thán chọc chọc eo bé gái: “Cô nói đúng không, Lili? Đại ca bóp méo sự thật đến mức đó mà toàn liên bang đều tin sái cổ.”

“Lịch sử chỉ tin kẻ thắng.” Đôi mắt cô bé hơi đỏ: “Lão hoàng đế đã chết.”

“Ha! Vậy người đang an hưởng tuổi già là ai?”

“Là ai cũng được, chắc chắn Horn sẽ không để lại hậu họa, ngoại trừ...”

Lili híp mắt lại, lông mi kim loại thật dài giật giật. Trước mặt bọn họ, tòa kiến trúc bằng pha lê lơ lửng giữa không trung tựa như tiên cảnh, tuyệt mịn phủ kín bốn phía hành cung nhưng trong cung lại dạt dào xuân ý. Mơ hồ có thể thấy được biểu tượng của đế quốc – chanh hoa đang bung xòe đón gió. Thảm nhung tinh xảo quanh co khắp các ngõ ngách trong cung, nguyên thủ các quốc gia vui vẻ bước xuống phi thuyền, nhân viên tiếp khách cười tươi mời họ vào trong.

Đó là nơi tổ chức lễ cưới của người thống trị đế quốc mới, vua của tuổi trẻ, Horn Anderson. Trải qua một hồi âm mưu bạo động vẫn như trước thủy chung nhận định bạn đời đã từng phản bội hắt hủi hoàng hậu. Vô số thiếu nam thiếu nữ vì thế mà tan nát cõi lòng, toàn bộ liên bang ca tụng công lao vị tân vương vĩ đại, đồng thời mạnh mẽ lên án hoàng hậu lẳng lơ ong bướm—

“Người như thế không xứng đứng cùng bề hạ.” Trong buổi phát sóng trực tiếp, vị nữ MC cất giọng mềm mại trẻ môi giờ quả đắng: “Tiếc thay hân không biến mất cùng Nolan, đồ bất cá hai tay, mưu toan hủy diệt Anderson lại còn muốn làm bạn đời của bề hạ, thật là không biết xấu hổ.”

“Không sai.” Ông kính chuyển đến MC chính, Triều Đăng nghe thấy giọng nói mang theo mỉa mai của người phụ nữ trưởng thành, không thể không thờ dãi: “Toàn liên bang hơn 90% đều phản đối bề hạ và người nọ bên nhau, đại đa số người cho rằng dù bề ngoài có mỹ lệ đến đâu, đẳng cấp gen cũng không tệ nhưng nhân cách bất chính như thế thì không chấp nhận được. Huống hồ nữ hoàng hành tinh Agatha nổi tiếng với nhan sắc trời cho hay Katrina được nhiều người mến mộ đều bày tỏ cực kì yêu mến bề hạ, tiếc là cho đến bây giờ bề hạ vẫn không thay đổi quyết định của mình...”

Nhân cách bất chính, lẳng lơ ong bướm, kiêu ngạo hống hách các loại đã bị toàn liên bang nhận định... Danh tiếng hôi thối như vậy mà giá trị thù hận của Horn vẫn mãi ngừng lại ở 4,5 sao, hại y hiện tại không thể tẩy trắng mà còn phải ra sức không ngừng dùng các loại thủ đoạn để tăng giá trị hận ý.

Ngẫm lại đúng là làm người ta sống không bằng chết mà.

Triều Đăng trở thành người trong suốt, có người nào đó lặng yên không tiếng động xuất hiện trong phòng rồi ôm y vào ngực. Cảm nhận được người nọ trắng trợn không kiêng dè sờ sờ từ đầu đến chân, hô hấp dồn dập, thân thể mềm oặt, mãi đến khi bàn tay ác ý dừng lại ở kẻ mông đã ẩm ướt từ lâu.

“Anh yêu em.”

Tiếng cười tao nhã của Horn chui vào tai, Triều Đăng không có cách nào nói chuyện, ánh nhìn mê luyến kia quá mãnh liệt khiến y không tự chủ được nghiêng đầu qua. Thanh niên nhấc chân Triều Đăng lên chậm rãi liếm láp mu bàn chân phấn điều ngọc trác, khoái cảm dâng trào, tiếng rên vang vọng ngón chân cuộn mình. Triều Đăng vô lực nằm nhào ra bàn trang điểm, trong bóng tối vô tận mặc cho đối phương trêu đùa cùng âu yếm.

“Chờ lễ cưới kết thúc anh sẽ trả lại âm thanh và thị giác cho em.” Thanh niên tóc vàng áp sát trán Triều Đăng: “Đồng ý với anh, ngoan ngoan được không?”

“... Được.”

Được cái đầu á hu hu hu hu.

Vậy anh có dám hận tui thêm nữa sao nữa không, đm.

“Thay quần áo đi.” Tiếng bước chân của bốn người vào phòng nhỏ đến mức không thể nhận ra, Horn xoa xoa đầu y: “Sau đó chúng ta sẽ kết hôn.”

Người hầu giúp Triều Đăng đi vào phòng thay đồ, vì không nhìn thấy nên Horn không cho phép người khác thay áo lót, thành ra Triều Đăng phải tự mình mò mẫm hồi lâu mới mặc xong.

Dù gì đi nữa thì hiện tại ông đây cũng là người nổi tiếng siêu cấp vũ trụ, không quan tâm ai vui ai buồn ông cứ thích bắt người khác đợi thế đấy, cười lên cái coi hi hi ha ha he he.

Hình như bộ y phục này có gì đó sai sai...

Sau khi rung chuông, các người hầu đi vào giúp y mặc nốt những thứ còn lại, đang mặc bỗngưng Triều Đăng nhận ra có gì đó không đúng, quần gia đang dùng lực lượng không gian buộc y đứng im tại chỗ rồi mặc vào một cái váy ngắn xinh đẹp, hạ thấp người vuốt cằm nói: “Bệ hạ nói, hi vọng ngài nghe lời.”

“...”

Ông! Muốn! Ngược! Chết! Hấn!

Quần gia nhìn mỹ nhân yên tĩnh nửa người trên được khăn voan che mặt, dù cho mình rất khinh thường vị hoàng hậu phong tình này nhưng phút chốc nhìn thấy y, những cảm xúc tiêu cực đều biến thành yêu mến không thể khống chế, những người hầu khác cũng thế. Bệ hạ không cho phép bọn họ chạm vào đối phương dù chỉ là một chút, buộc họ phải cẩn thận từng li từng tí sử dụng lực lượng không gian giúp Triều Đăng thay y phục.

Dù rằng rất không cam tâm tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc mặc vào váy cưới, làn váy tha lệ kéo dài trên đất, khăn voan trắng muốt che khuất, hoàng hậu Anderson đẹp đến mức người nhìn ngưng thở.

“Xin... Mời ngài đi bên này.” Quần gia cúi đầu, không dám nhìn vào mỹ mạo có tính chất hủy diệt kia: “Bệ hạ chờ ngài ở phía trước, đi thẳng ngài sẽ tới bên cạnh bệ hạ.”

Được.

Ông! Sẽ! Ngược! Chết! Hấn!

Triều Đăng gật gật đầu, tà váy cuộn sóng khiến bước đi không được tự nhiên, y đưa tay nhấc làn váy lên, da dẻ nồn nà tựa ngọc lộ ra khiến nhóm khách quý không kìm lòng được nhìn chăm chú vào bàn tay kia. Làn váy giờ lên, đôi chân được hoa hồng bao bọc lay động theo từng bước đi. Người nọ như được làm bằng loại sứ đẹp nhất, tóc đen buông thõng bên vai, dù là ai cũng có thể nhìn ra dáng hình cao gầy đó là đàn ông. Vòng hoa lụa trắng tô điểm trên mái đầu, cánh hoa tung bay giữa không trung, mà làm người say mê nhất chính là gương mặt như hoa kia, dù không có biểu tình gì nhưng lại ma mị đến quý đi.

Lúc trước có vô số người đồn đại rằng hoàng hậu rất quyến rũ xinh đẹp nên mới có thể trói buộc con tim bệ hạ. Triều Đăng nghe âm thanh hệ thống nhắc nhở giá trị yêu thương tăng vèo vèo mà nhú mày, đi thẳng một đường về trước.

Dưới chân không hề có bất kì chướng ngại nào, đôi mắt đã không còn ánh sáng, suýt ngã thì rơi vào lòng ngực quen thuộc, tiếng nói thật lòng từ tận chân tâm vang lên: “Em thật đẹp.”

Anh giỏi lắm

... Hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi, tìm cơ hội ngược hấn, ngược xong bỏ chạy.

Toàn vũ trụ nhìn vương của bọn họ ôm lấy người hấn yêu, từng bước từng bước đi đến lễ đài chanh hoa, cha sứ cất cao giọng đọc diễn văn, Horn phát tay ra hiệu trực tiếp hành bước kế tiếp.

“Ta không muốn chờ.”

Horn ôn nhu nhìn ngắm mỹ nhân trong ngực, ánh mắt đầy thâm ý từ bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến. Hấn biết người này rất có sức hấp dẫn, hấp dẫn đến mức dù cả vũ trụ có ghét cay ghét đắng đến mức nào thì cũng có thể yêu y đến chết đi sống lại. Nhưng không sao, hấn sẽ cho tất cả mọi người biết người này thuộc về mình, trước mặt toàn vũ trụ hấn sẽ hạ xuống đầu ấn cả đời trên người đối phương.

Dấu ấn của hấn.

“Vây, mời ngài và bạn đời của mình kí kết khế ước không gian.”

Cha sứ nói đầy tôn kính.

[Thống ca ca~] Triều Đăng không thấy gì nhìn Horn: [Đó là cái gì? Nghe có vẻ rất lợi hại.]

[Mấy trăm năm trước Horn Anderson chết rất uất ức vì quá nhớ nhung người yêu, để tránh phát sinh thảm kịch như thế nên hoàng thất Anderson đã chế định ra khế ước không gian đặc biệt này.]

“Sinh mệnh hai ta gắn liền với nhau.” Thanh niên tóc vàng mang trên người trang sức hoa lệ lộng lẫy, kẹp caravat gắn bên vạt áo tinh tế, hoa văn ám sắc được thêu trên bộ lễ phục đen huyền tạo thành màu sắc đối lập với mỹ nhân mang mạo sa che mặt cạnh bên: “Sau khi không gian kết hợp thì có thể cảm nhận được vị trí của đối phương, nếu như không gian mạnh mẽ thì có thể di chuyển tức thì đến bên người đối phương.”

“...”

Nói cách khác, muốn ngược xong bỏ chạy là không thể nào.

“Ban đầu khế ước này ra đời là để kéo dài huyết thống hoàn mỹ của hoàng tộc, cho nên...” Horn cười khê: “Không gian mạnh hơn sẽ chiếm chủ đạo, hoàn toàn áp chế đối phương.”

“...”

Vẫn là câu nói kia, ông, muốn, ngược, chết, hấn.

“Đừng lo lắng, mạng của em chính là mạng của anh, em chết anh cũng không thể sống... Em biết không.” Horn vuốt thuần sa trắng muốt, đối diện với cặp mắt u ám đầy ma lực: “Anh sẽ cho em cảm thụ giữa thiên đường và địa ngục, khiến em vứt bỏ tự tôn, vứt bỏ luân thường đạo lý, em quá tự do, anh không bắt được em... Anh sợ mình sẽ phá hủy em.”

Đôi ô mặc dường như đang co rút, cảm nhận được sức mạnh dâng trào đang ùn ùn kéo đến. Triều Đăng cố nén không khỏe, có người nhẹ nhàng xoa lưng y, sau khi đau đớn qua đi, tinh thần của y bị tụt vào không gian trống trải.

Màu đen, sắc màu rực rỡ, vương tọa cổ xưa nạm vàng khảm ngân, thi thể kéo dài đến tận đường chân trời, nhiệt huyết chiến trường hóa thành làn khói nguội lạnh. Vua của tuổi trẻ dùng kim tệ chồng chất làm nền lao tù hoa mỹ, tại nơi sâu nhất của cung điện, mỹ nhân ánh mắt trống rỗng, mười ngón tay mang đầy bảo thạch, cả ngày lẫn đêm hầu hạ dưới thân hấn.

Gương mặt của người kia... Giống y như đúc Triều Đăng.

Bỗng nhiên trước mắt có ánh sáng, thanh quản cũng trở về bình thường, Triều Đăng há miệng, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi với mục tiêu công lược, y lùi về sau một bước nhưng lại bị ép dừng tại chỗ cũ vì khế ước kết đế.

“Rốt cuộc... Anh là ai?”

“Em vẫn luôn chờ anh.”

Thanh niên cong cong khóe môi, dịu dàng tựa như tình nhân tốt nhất thế gian, gần như khiến tất cả mọi người quên đi những chuyện xấu xa hấn đã làm.

[Kiểm tra được bước nhảy không gian, chuẩn bị nhảy.]

[...??] Phản ứng lại ý tứ của hệ thống, nam sinh biến sắc: [Trước đó cũng không có nhắc nhở, tổng thống mi làm việc không chuyên nghiệp vừa thôi chứ?]

[Nhảy hay không nhảy?]

Bước nhảy không gian là điểm mấu chốt, lúc trước sau khi công lược Lạnh Lùng xong là xuất hiện, nhưng hiện tại tuy không biết tại sao nhiệm vụ còn chưa hoàn thành mà bước nhảy không gian đã xuất hiện, nếu hệ thống đã thông báo thì chắc chắn có nguyên nhân.

[Nhảy nhảy nhảy, ông đây sắp bị Horn đùa chết rồi.]

[Ba, hai, —]

“Triều Đăng!!!”

Y đẩy thanh niên ra, không chút do dự nhảy vào vết nứt không gian, dù hấn điều động sức mạnh toàn thân cũng không thể ngăn lại vết rách, cảm giác bị áp chế của thứ đó cứ như thần vực, mặc cho mười ngón tay đã nhuộm đầy máu đỏ vì không gian bị sử dụng quá sức, thanh niên chỉ biết trơ mắt nhìn vết nứt biến mất không còn tăm hơi, hấn rũ mi mắt, thần sắc ôn hòa mềm mại lúc này đã biến mất không còn dấu vết.

“Em lại gạt ta...” Số ít người nghe được vua của bọn họ nhỏ giọng lầm bầm, âm thanh mơ hồ ưu tư ngân nga: “Đây là lần thứ mấy?...”

Dù lấy đi âm thanh ánh sáng của y, nhưng vẫn còn rất nhiều.

Chỉ cần có chân người nọ sẽ chạy trốn, chỉ cần có tay người nọ sẽ làm trái với mình, đôi mắt mỹ lệ nhưng trái tim lại chứa đầy hư tình giả ý, người nọ sẽ đi, đi một lần, hai lần, rồi lại ba lần bỏ hấn mà đi.

[Vĩnh viễn, vĩnh viễn ngài cũng không giữ được y.]

Horn che mắt, nhận ra chất lỏng ấm áp đang yên lặng chảy xuôi, hấn liếm liếm môi, đè nén cổ họng cười rộ lên, đôi mắt bích lục như hấp thụ tất cả tia sáng của Firenze, tiếng cười càng lúc càng lớn, mãi đến khi mọi người bất an cẩn thận từng li từng tí khuyên can, Horn mới phát tay áo một cái dừng lại.

Dưới chân hần, vòng hoa tiêu điều nằm im trong gió.

Bước nhảy không gian luôn làm người khác cảm thấy khó chịu, sau một trận đầu văng mắt hoa, Triều Đăng miễn cưỡng vững vàng đứng trên mặt đất, mùi máu tanh từ bốn phương tám hướng không ngừng ủa đến, y nhìn xung quanh, vô số thi thể ngã xuống trên đất, hài cốt lẫn rác rưởi chôn sâu vào bùn đất, quân hiệu thê lương nằm bên xác lạnh, cò xí chưa từng thấy qua khiến Triều Đăng hí mắt một cái, vừa định nhắc chân đã nghe hệ thống nhắc nhở.

[Có mảnh vỡ.]

Cái gì?

Cách đó không xa, thiếu niên tóc vàng nhạt bò từ trong đồng người chết đi ra, từ đầu tới chân dính đầy máu tươi, tay phải vì nắm chặt lưỡi đao sắc bén mà lộ ra vết thương sâu đến cốt tủy, thoát nhìn có thể bước qua bờ sinh tử bất cứ lúc nào nhưng đôi lục bích sáng ngời kia lại lóe lên u mạng như một con sói.

[Là Lăng Lơ.]

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi sau lưng y, thiếu niên vẫn nhìn chằm chằm Triều Đăng, trong mắt xẹt qua một tia mê luyến lẫn cảnh giác và sát ý mạnh mẽ. Triều Đăng thấy hần có vẻ muốn lại đây, đôi ngời sáng lạn tựa đào hoa cong lên, nở rộ nụ cười đầu tiên khi hai người gặp mặt.

“Này?”

“...”

“Tuy rằng rất không đáng tin nhưng mà tôi cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.” Lông mi dày đậm cong lên như cánh quạt, gương mặt điểm lệ được ánh mặt trời soi sáng đầy kiều diễm đa tình, làn váy trắng muốt lay động theo cơn gió mát nom vô cùng sạch sẽ, cao quý và thuần khiết, đối lập hoàn toàn với thiếu niên mười sáu năm nhân sinh trước mắt: “Anh có thể biết tên em không?”

Cách hồi lâu, thiếu niên giật giật môi, trước khi kịp nói ra tên của mình thì thân thể bỗng vô lực, đôi ngời xanh lục mệt mỏi khép lại.

[Tổng thống, chỗ này là mấy trăm năm trước?]

Triều Đăng cẩn thận ôm lấy thiếu niên, suy tư mà nói.

[Ừ.]

[Đây là... Horn hả?]

Đương nhiên chỉ có thể là tên khốn kia.

Có điều khốn nạn còn nhỏ, Đăng Đăng nên làm thế nào đây... Hi hi hi hi.

Dương quang ảm áp xuyên vào nội thất, thấy thiếu niên tỉnh lại, Triều Đăng từ phòng nhỏ thò đầu ra, giọng nói nhẹ nhàng hỏi thăm một chút.

“Tỉnh rồi ~”

“...”

“Cũng đúng lúc thật.” Người nọ cười với hần, dưới ánh nắng khuôn mặt điểm lệ đầy ắp dịu dàng: “Anh nấu mì xong rồi này.”

Tuy nấu mì ăn liền mà nói long trọng như thế quả thực rất ngọt ngào, thế nhưng... Nhìn thần sắc kinh dị của tiểu quỷ kia, có vẻ chiều này thành công rồi.

Chờ thiếu niên ăn điểm tâm xong, Triều Đăng liếc mắt nhìn bàn thức ăn trống rỗng là biết được cuộc sống trước đây của đối phương, bỗng dung tự tin với tương lai ghê gớm.

Cho hần ăn, ăn tới chết luôn.

Xoát hần, xoát bạo hần.

[Chỉ cần giá trị thù hận và giá trị yêu thương đây là có thể trở lại?]

Nhận được câu trả lời của hệ thống, khoe môi Triều Đăng nở hoa, tiếng cười mềm mại làm tai thiếu niên có chút ngửa ngửa.

“Em ăn từ từ thôi.” Mỹ nhân cười nói với hần: “Anh là Triều Đăng, ăn đồ của anh thì chính là người của anh... Ha ha ha ha đùa thôi, em tên gì?”

“... Horn.”

[Giá trị yêu thương: 1 sao.]

“Hom nhỏ ~”

Đôi ngươi màu mực thoảng nheo lại, đuôi mắt lộ ra điểm sắc, lệ chỉ nơi mắt trái như ẩn như hiện, một đôi mắt đẹp đến kinh hồn táng đảm.

“Mắt của em thật đẹp.” Triều Đăng mắt không chớp nhìn hắn, mãi đến khi gò má thiếu niên nổi lên mạt ửng hồng đầy khả nghi, Triều Đăng mới làm bộ như khó nói mà vô vô tóc: “A... Chuyện này, anh có thể theo em không?”

Dù chỉ mới mười tuổi nhưng sức mạnh không gian của thiếu niên lại cường hãn tới mức đủ để đánh bay mười người trưởng thành. Hiện tại là năm 1342 theo lịch vũ trụ, khoảng thời gian quần hùng náo loạn này, khởi nghĩa vũ trang chống lại ách thống trị tàn bạo của đế quốc cổ đã được ghi lại trong lịch sử, lúc bấy giờ vị anh hùng vang danh bốn biển Horn Anderson chỉ mới là tên tiểu quỷ nho nhỏ, hành tinh hắn đang sống bị quân đội của đế quốc bóc lột rất hung tàn, bất bình trước hành vi ấy nhân dân đã thành lập đội tự vệ tự phát, cố gắng đá bay thế lực của đế quốc ra khỏi quê hương mình.

Bước chân Triều Đăng dừng lại trong chốc lát rồi lại bước đi như không có chuyện gì xảy ra. Horn bây giờ chỉ là một hậu duệ quý tộc sa sút lụn bại, gia tộc Anderson đang đối kháng với đế quốc mười mấy năm qua đang dần suy sụp. Lúc Horn còn nhỏ thì cha mẹ hắn đã lìa xa nhân thế, vì không mua nổi người máy nên ăn mặc ở đi lại đều dựa vào chính đôi tay bé nhỏ này. Sau khi Triều Đăng ở cùng hắn liền đảm đương công việc giặt giũ quần áo, vì trẻ nhỏ mà cần lao sinh hoạt.

Thật là đáng mừng.

Hôm nay, theo thường lệ Triều Đăng giúp Horn giặt quần áo, tiếng động sau lưng vang lên không ngừng, chờ y đi vào nơi rừng xanh sâu thẳm, rốt cuộc nam nhân không nhẫn nại được nữa lao đảo chạy ra khỏi bụi cây, ánh mắt si mê.

“Tôi... Tôi yêu em! Tôi yêu em!” Trên người nam nhân dính đầy mồ hôi, máu và bùn đất, quần trang rách rưới nhưng vẫn có thể nhận ra là người của quân đội đế quốc hệ NTSC NTSC. Thấy Triều Đăng nhìn mình, đối phương như gom được dũng khí cực lớn, vội vội vàng vàng tiến lên nắm lấy tay y, ngó sen trắng nõn hình thành đôi lập cực kì rõ ràng với bàn tay ô uế của nam tử: “Em là của tôi... Tôi, tôi, tôi tôi tôi —!”

Không gian giữa gã và Triều Đăng dần dần trở nên quái dị, Triều Đăng vô cùng quen thuộc với loại biến hóa này, y đang chờ một cơ hội, một cơ hội... Khiến Horn thật tâm thật lòng thích mình.

Triều Đăng rũ mắt, lông mi tạo nên vầng tối có thể chìm người chết chìm, y nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, đôi môi mềm mại hé mở mơ hồ để lộ hàm răng trắng xinh cùng đầu lưỡi đỏ tươi, dệt thành mỹ cảnh khiến người sa đọa.

“Hom...”

Thiếu niên trốn trong bụi cây um tùm bỗng ngẩn người, khi nhận ra người nọ thật sự đang kêu tên chính mình, trên gương mặt xẹt qua một tia u ám mờ mịt cực nhanh. Lực lượng không gian cường hãn rộn ngập bầu trời kéo đến, cánh tay nam nhân trong nháy mắt hóa thành cát bụi.

Thiếu niên tóc vàng đi ra từ bụi cây phía sau, lá khô nho nhỏ dính vào tóc hắn, ngũ quan anh tuấn đầy mê người, tiếng kêu gào thảm thiết của nam nhân vang vọng khắp núi rừng. Triều Đăng đầy ngạc nhiên khi thấy hắn xuất hiện, đôi mắt bỗng nhiên sáng rực lên, trong đôi đồng mâu tràn đầy ý lại và tín nhiệm.

Horn nhìn thấy bộ dáng của Triều Đăng, không nhận được mà cong cong khóe môi.

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“Gã không thể sống.”

Giọng nói của thiếu niên trong thời kì vỡ giọng cực kì trầm khàn, ngoại trừ Triều Đăng, không một ai biết được Horn cường hãn tới đâu, hắn sẽ không cho phép bất cứ ai biết được thực lực của mình mà còn sống, Triều Đăng đáp lại một tiếng rồi lui qua bên cạnh.

“Mày muốn làm gì? Cút ngay! Mày nó mày muốn làm gì! Đồ rác rưởi! Biến chỗ — A a a a a a!”

Horn quay đầu lại, thi thể nam tử biến mất không còn mảnh vụn, dòng máu uốn lượn chảy xuôi trên đất. Hắn có chút thấp thỏm nhìn về phía Triều Đăng, đôi ngươi bích lục thoảng run rẩy. Người nọ đẹp như thế, đôi mắt ấy sạch sẽ như thế, dù cho y ngầm đồng ý mình giết người nhưng khi tận mắt nhìn thấy...

“Cảm ơn ~” Vòng tay ấm áp ôm lấy cổ hắn, đôi môi mềm mại như có như không vuốt nhẹ bên sườn mặt. Triều Đăng quán cả người lên người thiếu niên, hơi thở nhẹ nhàng phả vào khiến gò má thiếu niên không tự chủ nóng lên: “Tiểu Horn thật là lợi hại.”

“... Lúc này gã đang anh chỗ nào?”

“Ày.”

Cánh tay trắng nõn bị mùi tanh hôi làm ô uế, lúc ôm hắn Triều Đăng đã rất cẩn thận tránh khỏi chỗ đó. Horn điều khiển không gian cắn nuốt vết tích buồn nôn đó, nhìn hành động của hắn, Triều Đăng im lặng cười cười.

Nhỏ như vậy mà đã khổng chế khổng gian tới mức này, khổng thể khổng nói, quả thật hẳn là người có gen hoàn mỹ nhất từ trước đến nay.

Chơi đùa xong, mỹ nhân mắt đen mặt mày nghiêm túc, y xoa xoa đỉnh đầu thiếu niên, ôn nhu mà nghiêm trang, nói: “Chúng ta nên tách ra.”

“Tại sao?”

Ánh mắt thiếu niên lấp lóe.

“Đi cùng với anh em sẽ gặp rất nhiều người như thế.” Triều Đăng có chút khổ não mà cười cười: “Rất phiền phức, anh không muốn liên lụy tới em, nếu như ở cạnh em nói không chừng ngày nào đó anh sẽ hại chết em, dù cho từ lúc đầu gặp gỡ anh đã có ý định muốn lợi dụng em nhưng... Hiện tại anh không thể tiếp tục...”

“Vậy anh dự định đi chết sao?” Thiếu niên ngắt lời y, vô cùng bình tĩnh đối diện với Triều Đăng: “Anh muốn đi chết sao?”

Chân chờ hồi lâu, người nọ lắc đầu vô cùng nhẹ.

“Đừng suy nghĩ nhiều, em sẽ bảo vệ anh.”

Rõ ràng hẳn vẫn còn là còn nít nhưng đã nắm giữ sức mạnh khiến người tín phục, đồng mâu bích lục lạng yên không gọn sóng, phảng phất bất cứ điều gì cũng không thể lay động được. Một hồi lâu sau, Triều Đăng tựa đầu vào hõm cổ thiếu niên, nhỏ giọng nói: “Là em tự nói đó... Sau này không được vứt bỏ anh.”

[Giá trị yêu thương: 2,5 sao.]

[Mi nói một chữ thôi, phục hay không phục?]

[Không.]

[...]

Mẹ.

Tà dương trải dài thế giới, kiến trúc bị tàn phá được phủ lên tầng ánh sáng trần bì. Kể từ lần đó, cứ một quãng thời gian là hai người sẽ chuyển nhà, thiếu niên lẳng lặng nhìn bóng người cao gầy trên nóc nhà, lần đầu tiên gặp gỡ khăn voan che mặt xinh đẹp không biết đã bị người nọ quăng đi nơi nào, da dẻ trắng nõn được dát lên lớp vàng thật mỏng. Nhớ lại cảm xúc của bản thân khi ấy, đôi người xanh biếc không kim lòng được nhỏ giọng nói: “Triều Đăng...”

Người bị lẳng lẽ gọi tên phát phát tay với hẳn, thần sắc thiếu niên khê biến, động tác dứt khoát bay lên mái nhà. Thấy hẳn tới, Triều Đăng vỗ vỗ ra hiệu ngồi kế bên mình, tóc vàng mềm mại tán loạn trong gió, Triều Đăng vò vò mái tóc rối của hẳn.

“Lần đầu gặp nhau ngày ấy... Tại sao anh lại mặc như thế?”

Sau một hồi do dự, âm thanh nhẹ nhàng dò hỏi.

Nghe tiếng hẳn Triều Đăng hơi run, chợt cười cười đầy hồ hững: “Anh đang kết hôn.”

“Vói ai?”

Trong giọng nói tràn đầy hiếu kỳ, biểu tình mềm mại đặc trưng cho trẻ con nhưng nếu như không phải âm thanh hệ thống nhắc nhở giá trị thù hận tăng nữa sao vang lên, đảm bảo Triều Đăng cũng không phát hiện được dự vọng chiếm hữu của thiếu niên đối với mình đã tới ngàn ấy.

“Cùng với em trong tương lai.” Nhìn về mặt kính ngục của hẳn, đôi mắt Triều Đăng mỉm cười tiếp tục nói: “Horn nhỏ đã lợi hại như vậy, lớn lên còn muốn cưới anh luôn.”

Y nói, đột nhiên đặt môi mình lên môi thiếu niên, đẩy dụ dỗ mà liếm lấy đôi phượng. Bỗng dưng sức mạnh bạo phát khiến Triều Đăng không thể động dậy, cảm giác được ai đó dùng sức trói sau gáy, trên môi lại cẩn thận từng li từng tí bức bách mình mở miệng, ôn nhu liếm láp vòm miệng y.

“Triều Đăng... Triều Đăng...” Hôn môi đề kê hồ, thiếu niên thất thần ni non: “Em rất thích anh...”

Dù hẳn có cuộc sống không bình thường, dù hẳn nắm giữ sức mạnh cường hãn nhưng chỉ có thể cam chịu ở lại hành tinh dơ bẩn rách nát, không ai quan tâm, khuyết thiếu tình thương, không người đồng cảm, nhưng tất cả đều được người này xuất hiện và lấp đầy chỗ trống. Thiếu niên ôm chặt người nọ, mê muội ngắm nhìn đôi môi xinh đẹp bị mình liếm cắn.

Đây là y.

Từ đầu đến chân, mỗi một sợi tóc, mỗi một tác da thịt, mỗi một nụ cười, mỗi một âm thanh và đôi đồng mâu ô mặc kia... đều là y.

Người ấy như Oanh vậy, mỹ lệ tự do, tính cách hào sảng, thỉnh thoảng nói đùa nhưng lại không làm người ta chán ghét.

Oanh của hân.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vòng Hoa Tù Tội 8

Edit: Hyukie Lee

Dương quang xuyên qua ngõ nhỏ, nắng mùa thu làm người dễ buồn ngủ, làn gió phảng phất mang theo mùi vị biển cả ngao du khắp nơi. Từ nửa tháng trước, tin tức lão hoàng đế bị phi tần giết chết trên giường đã khiến cả đế quốc lâm vào hỗn loạn. Nhân cơ hội đó đại quý tộc từ xa xoi nghìn dặm mang binh khiển tướng, triển khai kế hoạch lớn cho nhân dân trên cả hành tinh, đạo tặc, dị tộc, các tổ chức đều tụ tập tại sao Hella. Horn đi theo quân đội đến các hành tinh nhỏ xung quanh Hella, vì tình hình chiến trận khẩn cấp nên tuần trước vất vả lắm mới xin được mười ngày nghỉ phép.

Triều Đăng bò dậy từ trên giường, liếc nhìn tờ lịch, suy tư một chốc rồi lười biếng đi ra ngoài.

Khắc xa với dự tính ban đầu, giá trị yêu thương mà Horn dành cho y rất nhanh đã được 4 sao, nhưng sau đấy thì dừng lại ở đó luôn, không hề tăng thêm. Càng sâu não hơn chính là lúc đầu đã giả vờ yêu đuối trước mặt đối phương nên chỉ còn cách tiếp tục diễn sâu, Horn muốn tham gia quân đội nhưng y chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nhà chờ người trở về... Muốn lấy tính mạng ra để xoát sao cũng không xoát được, đúng là bị thương hết sức mà.

Đã ở cùng tiểu quý này hao phí hai năm trời vậy mà lại không thể xoát đầy giá trị yêu thương, thật là thẹn với giáo huấn của thống ca.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Horn, rất đúng dịp, vừa vặn còn được nghỉ phép, mười tám tuổi ấy mà... Cũng phải cho em trai mở mang kiến thức về thế giới người lớn xấu xa rồi.

Thiếu niên đứng đợi ngoài cửa có dáng người thẳng tắp, đồng màu bích lục như chứa đựng cả mùa xuân. Thấy Triều Đăng đi ra, gương mặt tinh xảo không tự chủ được hơi cong môi. Trong quân doanh, giờ khắc nào hân cũng nhớ về đối phương, mỗi tháng được phép gọi video một lần là ký ức duy nhất xoa dịu hân trong những đêm dài. Horn ôn nhu vén tóc mái Triều Đăng, nhẹ nhàng nói: “Có đói bụng không? Em làm bữa sáng.”

Chỉ cần Horn ở nhà là hân sẽ tự mình chăm lo sinh hoạt thường ngày cho Triều Đăng, thiếu niên ngày nào là chú chim non nay đã từng bước từng bước lột xác bộc lộ tài năng, các chiến công hiển hách đã giúp địa vị lẫn uy vọng của Horn ở trong quân đội cực kì cao, quân hàm thăng lên liên tục. Sau khi có chỗ đứng vững chắc thì các loại người máy đa dụng trong nhà cũng nhiều hơn. Lúc thường ăn, mặc, ở, đi lại Triều Đăng đều dựa vào robot, nhưng khi thiếu niên trở về hân sẽ tắt hết người máy. Đường như đối phương vô cùng vui vẻ khi chăm sóc hân, Triều Đăng cẩn trọng chiền một miếng, cười cười với người nọ.

“Ngon quá.”

“Anh thích là được rồi.”

Đôi mắt thúy sắc chứa đầy một mảnh ôn nhu, nét vui cười lan tận đáy mắt. Con trai ở tuổi này có lẽ chưa hiểu gì nhiều, nhưng lại theo bản năng vì người mình thích mà dâng lên tất cả.

“Tiểu Horn làm gì anh cũng thích hết ~”

Bây giờ đối xử càng tốt thì chắc sau này càng hận ha.

Thực sự là...

Quá kích thích, ha ha ha ha.

Triều Đăng giả vờ quên mất sinh nhật, mãi khi màn đêm buông xuống cũng không có ý định chúc mừng, mặc cho Horn ôn nhu săn sóc, nhưng khi người nọ rũ mắt, dường như có chút mất mát.

Bóng đêm đã hoàn toàn bao trùm, vài vì sao thưa thớt vẩy quanh hành tinh bị chiến tranh nuốt chửng, ánh trắng lan tràn tựa lưu thủy, chỉ còn một tiếng nữa là đến 12 giờ. Triều Đăng ngồi dậy từ trên giường, rón rén đi đến phòng thiếu niên, y giờ tay gõ cửa một cái, khi cửa mở ra Triều Đăng liền vòng tay lên cổ đối phương.

“Sinh nhật vui vẻ.” Chiếc môi nóng bỏng kề sát vành tai thiếu niên, cả người đơn bạc chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng dính, đường nét thân thể chỉ cần liếc mắt là có thể thấy rõ mồn một. Đôi mắt xanh biếc chứa đầy kinh ngạc lẫn vui mừng, nắm lấy tay hân dẫn dắt mò về hạ bộ, nụ cười nở rộ điểm lệ dị thường: “Anh chính là quả trưởng thành của em.”

“Triều Đăng...”

Thiếu niên trầm thấp gọi tên y, phảng phất lạc lối giữa địa ngục tối tăm. Người nọ mỗi một chỗ đều khiến hắn đắm chìm điên cuồng, hoàn mỹ như một tội ác. Bóng đêm đã sâu, mỹ nhân vừa thờ đốc vừa ôm vai hắn cười nói: “Tiểu Horn... Chúng ta đừng tách ra được không?”

“...”

“Em có khả năng lãnh đạo, so với làm đại tướng quân thì em thích hợp làm vua hơn.” Tiếng dụ dỗ vô cùng trầm thấp: “Sau khi trưởng thành, em sẽ trở thành người đàn ông đội trời đạp đất.”

Mặt mày thiếu niên phía trên xẹt qua tia khác lạ, Triều Đăng cảm nhận được sáng khoái vô biên lẫn tình triều vô tận, bàn tay vuốt ve sau gáy thiếu niên, thanh âm nhỏ nhẹ: “Người anh yêu... Nhất định là một đại anh hùng.”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Ông đây biết mi không phục ha ha ha ha ha.]

[Phục.] Hệ thống dừng một chút: [Nhưng thời gian quá lâu.]

[Không liên quan ha ha ha ông đây lần đầu tiên xoát đầy sao của Horn hai đời ha ha ha ha ha ha ha.]

[...]

Mười ngày đã qua, thiếu niên cũng không định trở về. Hắn đã không ở cùng Triều Đăng rất nhiều ngày, thường xuyên đi sớm về trễ. Mãi đến khi Triều Đăng sử dụng lực lượng không gian phát hiện người canh gác xung quanh phòng mình càng ngày càng nhiều thì Horn mới nói cho y biết, hắn đã âm thầm thanh trừ thủ lĩnh tiền nhiệm, sau đêm nay, hành tinh này sẽ được thay máu.

... Bà mẹ nó quá sức trâu bò.

“Lợi hại ghê! Vậy là có thể đi Hella rồi hả?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Triều Đăng chồm về phía hắn, Horn cung chiêu để mặc y cọ qua cọ lại lung tung: “Vậy là được đi vương đô?”

“Em không biết Firenze như nén cả thế giới thu nhỏ vào trong một tòa thành sao?” Nhận ra trong quá trình cọ tới cọ lui đã làm thiếu niên phía dưới có phản ứng, Triều Đăng hôn hắn một cái: “Tiểu Horn, come on come on baby, anh rất thích em~”

[... Càng ngày càng khiến người khác không dám nhìn.]

[Cảm ơn.] Triều Đăng cột nhà: [Ông đây rất thích.]

[...]

Đúng như lời Horn nói, rất nhanh hắn đã tự mình ngồi lên vị trí tổng chỉ huy, toàn quân đội lên tinh thần cực kỳ sung mãn. Ai ai cũng muốn đi theo người lãnh đạo cường đại, thiếu niên chỉ mới trưởng thành mà đã có thể thành thạo sử dụng lực lượng cấp SSS mang đến năng lực khủng bố, quân đội từ một hành tinh bé nhỏ không tiếng tăm đánh đâu thắng đó đã khiến người người chú ý. Trong thủ tục kiểm tra dành cho lính mới, trong lúc vô tình chơi đùa Triều Đăng chạm phải thiết bị kiểm tra, kết quả khiến Horn vô cùng kinh ngạc.

“Anh là cấp AA?”

“...” Triều Đăng cau mày: “Lúc trước anh kiểm tra rồi nhưng mà là cấp B.”

Horn há miệng, dẫn sự nghi ngờ vào nội tâm, ôn nhu mỉm cười nói: “Ừ, không sao, giờ biết rồi là tốt.”

Đối phương không muốn nói thì hắn sẽ không hỏi, chỉ cần người nọ ở cạnh hắn, hắn sẽ dùng hết toàn lực đối xử tốt với y.

“Anh có muốn em dạy cách sử dụng lực lượng không?”

Horn thận trọng dò hỏi khiến cảm của nguyên một đám chiến sĩ rơi đầy đất. Mẹ nó đây là vị đại ca nổi tiếng tàn nhẫn máu lạnh, nói một không hai đó ư?

“Được thôi ~”

Mỹ nhân cười rộ giữa sân, âm thanh nhắc nhở giá trị yêu thương tăng vèo vèo đến nỗi muốn điếc tai. Horn thấy thần sắc của đám binh lính, đồng mẫu vốn rực rỡ lại nhiễm vài tia tối tăm.

“Ngoan.”

Thiếu niên mắt xanh ôm người vào lồng ngực, không đợi Triều Đăng phản ứng thì đã ôm người rồi khỏi hiện trường, uy áp không gian bao trùm cả đất trời, dưới sức mạnh cường đại mọi người bị áp chế không thể nhúc nhích, bọn họ cúi đầu, yên lặng đứng đó.

Mỹ nhân bị ôm vẫn không nói tiếng nào, ở nơi thiếu niên không thấy, nụ cười mơ hồ hơi cong khóe mắt.

Hành tinh Hella gánh chịu nhiều đợt chiến hỏa giao phong. Dựa theo thông lệ, quân đội sẽ lấy tên của người lãnh đạo, Horn lấy họ của hắn làm danh, quân đội Anderson nhanh chóng trở thành một con hắc mã, trong thời gian ngắn đã quét sạch số lượng lớn quý tộc và quân đội chính quy. Triều Đăng né tránh dao găm đang đâm tới, hai tay đè nén không gian, nhấc tay cắt nát đầu kẻ địch.

Cơ thể biến mất chỉ còn lại máu đỏ nóng ảm trên đất, xa xa tiếng bom đạn oanh tạc xé nát không gian. Thiếu niên đứng lặng đón ánh triều dương, phác họa ra bóng lưng thon dài thẳng tắp, đối mặt người nọ là đội quân lên tới hàng ngàn hàng vạn, máu chảy thành sông xương chắt thành núi. Triều Đăng nghiêng đầu, đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh như nhung như lụa của hệ thống:

[Có mảnh vỡ xuất hiện.]

[... Là sao?]

Tới lúc mở mang kiến thức rồi.

[Lúc mảnh vỡ nhân cách sáng tạo ra thế giới, vì không khổng chế được hoàn toàn sức mạnh nên đã tách ra một phần.]

Triều Đăng ngăn người: [Vậy có cần xoát sao của nó luôn không?]

[Mảnh vỡ phân hóa không liên quan đến Lăng Lơ.] Hệ thống nhân nhạ nói: [Có khả năng nó chỉ là một tia thần trí, chỉ cần đảm bảo nó sống sót đến khi xoát đầy 10 sao thì không có vấn đề.]

[À... Vậy thì thôi ha?]

[Kiểm tra được mảnh vỡ phân hóa sắp bị từ vong.]

[...]

Ông biết là không tốt lành gì cho cam mà.

Theo chỉ dẫn của hệ thống, thiếu niên xuyên qua đám người hỗn loạn vẫn luôn quan sát Triều Đăng híp mắt một cái, trong nháy mắt hơn trăm người biến mất không còn máu thịt. Triều Đăng nghe thấy mùi máu tanh gay mũi nồng nặc trong không khí, lo lắng quan sát bốn phía, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một đứa nhỏ, hệ thống mới kêu y dừng lại.

Đứa nhỏ được gọi là mảnh vỡ phân hóa có một mái tóc kim loại đầy mỹ lệ, máu tươi ướt đầm toàn thân, da dẻ bị thương chi chít, thân thể bị nam tử mặc quân phục dẫm đạp, hỏa tiễn màu sắc rực rỡ đã kề sát lồng ngực bé gái.

Cứu người cứu người.

Triều Đăng ngừng thở, dùng lực lượng không gian cắt đứt cổ tay nam nhân, máu tươi phun trào, hỏa tiễn rút đất. Nhân cơ hội đó Triều Đăng điều động lực lượng nỗ ban trái tim gĩa.

“Em có sao không?” Triều Đăng đưa tay với bé gái: “Đứng lên được không?”

Bé gái cứ như một robot hình người không cảm xúc, khi đã đến gần Triều Đăng hơi kinh ngạc mà nhú mảy, tướng mạo này, đôi mắt hai tròng này...

“Tại sao lại cứu tôi?”

Giây lát sau cô bé mới mở miệng nói chuyện, âm thanh mông lung khàn khàn có chút hương vị của con gái.

“Bởi vì chúng ta có duyên.”

Triều Đăng không nhịn được cười ra tiếng từ tận đáy lòng, đôi ô mặc chứa cả bầu trời tinh tú. Cô bé không chớp mắt ngẩn ngơ ngắm nhìn y, hai tròng mắt trong mắt phải xoay tròn cực nhanh, chốc lát sau, cô bé có chút ngơ ngác mà lầm bầm lầm bầm: “Tôi không nhìn thấy tương lai của ngài.”

“Vậy nó đẹp không?”

Cô bé lắc đầu một cái rồi gật đầu, nói đầy khẳng định: “Nó là một mảnh hỗn độn, nhưng tôi cảm thấy nó rất đẹp.”

“Vậy thì nó rất đẹp.” Triều Đăng nâng tay lau đi tro bụi trên mặt bé gái: “Em cũng rất đẹp, phụ nữ sinh ra là để yêu thương, vậy nên đừng sợ, em sẽ sống rất lâu rất lâu.”

Thời điểm Triều Đăng định thu tay về, cô bé với mái tóc kim loại vội vàng vàng bắt lấy tay y.

“Tôi là Lili.”

“Triều Đăng.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

Đôi tròng đồng lại một lần nữa xoay tròn, như là kì tích, vết thương trên người Lili biến mất không còn tăm hơi, hô hấp mong manh cũng đã ổn định, máu đỏ ngừng chảy, tứ chi đứt gãy nhanh chóng mọc ra, da dẻ hoàn hảo vô khuyết, phẳng phất như thời gian đã ngưng đọng trên người cô bé.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Triều Đăng cảm thấy đôi phương nhỏ hơn lúc nãy một chút.

“Tôi vì ngài mà chiến.”

Âm thanh mỏng lung truyền đến trong không gian mù mịt, mỗi chỗ cô bé đi qua, thanh niên cao lớn bị biến thành một đũa nhỏ, sau đó là trẻ sơ sinh, phổi thai, cuối cùng liền tiêu tan chỉ còn lại hạt bụi nhỏ. Thiếu niên mất xanh di chuyển tức thời đến bên cạnh Triều Đăng, ôm người vào lòng, cảnh giác nhìn Lili, đôi mắt ánh nhìn chăm chú của người nọ.

“Ngài không giữ được người ấy.”

Trùng đồng xoay tròn, mái tóc đỏ kim loại phản phật trong gió bão. Sắc mặt Horn vẫn không thay đổi, đôi mắt lạnh như u đầm liếc nhìn Lili. Đương nhiên hắn không tin vào cô bé này, hẳn là thiếu niên anh hùng, là vương giả trời sinh, vậy nên hắn chỉ tin vào chính bản thân mình. Thiếu niên điều động không gian đến biên giới chiến trận, quân địch biến thành cát bụi ngay cả máu thịt cũng không còn, tiếng hoan hô rung trời mãi không dừng lại, nhìn quân kì Anderson tung bay phía xa, thiếu niên dịu dàng ôm lấy người trong lòng.

Rất nhanh thôi, chờ một chút nữa thôi.

Những gì anh muốn em đều cho anh, cho nên xin anh, đừng bỏ em, đừng rời khỏi em.

Mùa hè ở Firenze được bao phủ bởi hoa anh đào và mùi hương thơm ngát của dâu tây, tia nắng uốn lượn trên sông, tia nắng dát vàng trên mặt đường. Hoàng cung được quân đội Anderson canh gác nghiêm ngặt, thiếu niên Horn năm nào nay đã trưởng thành leo lên chỗ cao nhất của phi thuyền, người dưới đài hô to tên hắn, các cô gái xinh đẹp dựa vào ngực bạn trai mình gào thét tên tân vương. Vương của bọn họ còn rất trẻ nhưng đã khiến cho cả thế giới phải thần phục, thanh niên mặc quân trang rườm rà tinh tế càng khiến cho bóng lưng thêm thẳng tắp, khoảnh khắc ấy, thân ảnh ấy, vĩnh viễn được khắc ghi vào dòng chảy lịch sử.

Sau nghi thức đăng cơ, Horn lệnh cho tất cả mọi người lui ra khỏi cung điện. Đầu đội vương miện, chân đạp quyền thế, vương sở hữu cả thiên hạ từng bước từng bước đi đến mỹ nhân vẫn đang chờ đợi hắn. Dừng lại trước mặt người nọ, bỗng đứng vị vua trẻ đem vương miện bảo thạch tượng trưng cho địa vị chí cao vô thượng trên toàn vũ trụ đội lên đầu người nọ. Triều Đăng hơi run, mọi người chứng kiến một màn này kinh ngạc đến cực điểm, bọn họ thấy tân vương mạnh mẽ mà mỹ lệ nửa quý trên đất, nắm lấy bàn tay trắng nõn của người nọ, dịu dàng hạ xuống nụ hôn mềm mại.

“Em dâng cả thế giới cho anh.”

Triều Đăng đối diện với đôi mắt yên tĩnh cực kì nghiêm túc ấy, một hồi lâu sau, y lấy vương miện xuống, cười hi hi tiến vào lòng ngực đối phương.

“Cái này nặng lắm” Triều Đăng nói, tiện tay vươn lấy vòng hoa anh đào trang trí bên cạnh: “Tiểu Horn bận một vòng hoa cho anh là được rồi ~”

“Được.” Thanh niên nói, âm thanh dịu dàng hơn cả mật ngọt, trầm thấp ní non: “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em”

Triều Đăng lười biếng buông vòng hoa ra, thanh niên kéo y vào trong hoàng cung, sau khi xác nhận không còn người, Horn dùng không gian xé rách biểu tượng của vương quyền cũ, vương triều đã từng phồn hoa thịnh thế cứ thế biến mất trong tay bọn họ. Nhìn đôi tay đang nắm lấy nhau, Triều Đăng không nhận được đôi mắt nhìn đến gương mặt anh tuấn tinh xảo kia.

Vô cùng xin lỗi... Chàng trai.

Hoa đại tháng bảy tràn trề sức sống, làn váy của các thiếu nữ cong cong bên mặt sông Firenze. Đôi người ô mặc không kim lông được cười đến mặt mày cong cong, bên cạnh y là tướng quân trẻ tuổi bị Triều Đăng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hận không thể lập tức đem người giấu ở nơi không ai thấy. Nhưng trong lòng gã luôn tồn tại một nỗi sợ hãi, đây là người của bộ hạ, nếu như bị người ấy phát hiện mình thông đồng với người yêu của ngài...

“Ngài đang suy nghĩ điều gì, sao lại không nhìn tôi?”

Bỗng nhiên đôi phương lên tiếng, dưới ánh mặt trời lẹch như ẩn như hiện, tướng quân trẻ tuổi ngừng thở, lo lắng sống còn biến thành yêu thích không thể không chê, hôn đôi môi người nọ đi, liếm láp người nọ đi, ăn người nọ đi...

“Triều Đăng.”

Âm thanh quen đến không thể quen hơn vang lên.

Triều miên mặc kệ ngày đêm, vây y đến giường rồi triệt để giữ lấy nương theo tiếng va chạm thân thể, rèm cửa dày nặng lung lay. Thanh âm tao nhã như đàn cello ôn hòa gợi ý, người nọ xuất hiện không một tiếng động, trên mặt cực kì bình tĩnh nhưng nội tâm lại như vực sâu vô tận khiến người sờn cả tóc gáy.

Hệ thống vô cùng tận trách mà nhắc nhở: [Chú ý thời gian và giá trị hận ý.]

[Đồ cặn bã.]

Triều Đăng tựa hồ cực kì hoảng loạn lùi về phía sau tướng quân trẻ tuổi, ánh mắt cầu cứu khiến nam nhân miễn cưỡng ngẩng đầu lên dưới uy áp không gian cường hãn. Hành động của hắn khiến tia hoài nghi cuối cùng của Horn đã tan biến vào hư vô.

[Giá trị thù hận: 3 sao.]

[Ta là chó săn trung thành của tổng thống, gâu.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vòng Hoa Tù Tội 9

Đó là cảm giác gì?

Thanh niên mắt xanh vẫn khóa chặt tầm mắt vào người đang trốn sau lưng nam tử kia, Triều Đăng trốn tránh không dám nhìn thẳng vào Horn, cũng vì hành động ấy mà Horn buộc mình phải kiềm chế nội tâm, âm thanh trầm thấp ưu nhã lạc vào trong gió.

“Lại đây.”

“Tiểu Horn...” Triều Đăng lắc đầu: “Nếu em đã nhìn thấy thì anh cũng không lừa em nữa... Chúng ta chia tay đi.”

Lời nói vừa dứt, vị tướng quân đứng chắn trước mặt Triều Đăng đã bị nghiền nát máu thịt be bét, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp gào lên liền biến thành đồng thịt nguội lạnh. Sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, y hít sâu một hơi, mặt không cảm xúc đối diện thanh niên.

“Chỗ này, bị dính thứ của người khác.”

Thanh niên chỉ vào gò má Triều Đăng, ngón tay lau đi vết máu ảm áp, đầu lưỡi duỗi ra liếm lấy giọt đỏ tươi trên tay. Triều Đăng nhìn cử chỉ đầy tính uy hiếp như thế, theo bản năng lùi về sau một bước.

“Hắn không phải người đầu tiên và cũng không phải người cuối cùng.” Hàng mi vừa dài vừa đậm như của phái nữ, rèm mi rũ xuống, tựa hồ đang lầy dững khì: “Chắc Tiểu Horn cũng nhận ra?... Anh không muốn ở cùng với em.”

Horn không ngu ngốc mà ngược lại, hắn thông minh quyết đoán vượt xa phạm vi người bình thường, khoảng thời gian sống chung với nhau Triều Đăng lộ ra rất nhiều sơ hở, ngoại trừ tướng quân trẻ tuổi mới chết lúc nãy thì các vị cao cấp trong liên minh, nhân viên tham nghị, toàn những nhân vật có thân phận địa vị... Chỉ cần gặp gỡ Triều Đăng thì đều bị người nọ hấp dẫn, nhưng dù cho như thế thì Horn vẫn không trở mặt với y.

“Vậy anh muốn đi đâu?”

Thanh niên hí mắt một cái, ung dung nhìn y.

Có lẽ đối phương vẫn còn ôm một tia mong chờ mình hồi tâm chuyển ý. Nhưng tất cả đã muộn rồi, chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đã không còn đường lui, biện hộ chống chế còn không bằng thẳng thắn chia tay... Đột nhiên Triều Đăng nở nụ cười, mặt mày tựa như hoa đào mới hé mà lời thốt ra lại lạnh lùng vô tâm.

“Đi đâu cũng được.” Triều Đăng cười nói: “Buông ra đi, em có nhiều người thật lòng thật dạ yêu em, còn anh thì không, anh vì thích hưởng thụ nên mới ở cạnh em, anh chỉ thích quyền thế và tiền tài của em mà thôi...” Triều Đăng dựa vào lồng ngực của vị vua trẻ, ám muội về loạn lên con tim đối phương: “Nhưng Tiểu Horn lại quá lợi hại, có thể ngồi vào vị trí này, hại anh muốn thoát thân cũng phiền muốn chết...”

Dựa theo câu chuyện mà Horn mấy trăm năm sau đã kể thì Triều Đăng nên làm ra bộ dáng hám tiền có mới nói cũ mới đúng... Very good! Cứ thế mà diễn, cảm ơn cố sự.

“Em yêu anh.”

Thanh niên vẫn chăm chú nhìn y, trầm giọng nói.

“Anh không yêu em” Triều Đăng vẫn giữ nụ cười, dịu dàng đáp: “Anh rất buồn chán, không muốn sống cùng một người đến tận mười năm hai mươi

năm, dù em có vĩ đại đến đâu đi chăng nữa thì anh cũng không muốn.”

Horn im lặng không lên tiếng, ngón tay cái mon trón đôi mắt Triệu Đăng, lượng lớn khoái cảm đến từ dây thần kinh ập đến khiến y tê dại cả người, mặc Horn sờ soạng, giá trị thù hận 3 sao như rút đi toàn bộ sức lực của Triệu Đăng. Horn nhận ra cơ thể Triệu Đăng có biến hóa, ác độc liếm lấy vành tai tinh tế.

Triệu Đăng hu hu bị thương bị thương sưng gần chết, cực kì không cam lòng ngã vào vòm ngực rắn chắc của thanh niên. Đối phương thân mật ôm người lên như trong quá khứ, thoát nhìn ai cũng đều cho rằng đây là một đôi tình nhân vô cùng ngọt ngào.

Nếu như hắn có thể bỏ qua hạnh phúc bị đánh mất và trái tim bị đốt cháy đang kêu gào thống khổ... Thì bọn họ chính là một đôi tình nhân ngọt ngào.

[Giá trị thù hận: 4 sao.]

Mùa đông ở Firenze tuyết trắng phiêu linh, ở nơi tối tăm sâu xa nhất của chốn hoàng cung lộng lẫy xa hoa, vị vua trẻ Anderson quét mã gen mở ra cánh cửa dày nặng được nạm vàng khảm ngân, trong phòng tối đen chất đầy ngân bảo, vương miện tạo hình khác nhau rải đầy trên đất, quyền trượng, trang sức, đao kiếm quý giá bị vùi lấp trong đồng kim tệ lấp lánh, kim loại óng ánh u ám chiếu sáng. Nơi đây chứa đựng số lượng tài phú khổng lồ đến mức khiến tất cả điên cuồng. Horn từng bước từng bước đi về nơi trung tâm, ở nơi giường lớn mềm mại cao quý, mỹ nhân bị trói buộc đang cúi thấp đầu.

Người nọ vốn đã rất trắng, sau khi bị giam cầm lâu dài tại bảo khố dưới lòng đất không ánh mặt trời, da thịt trở nên yếu ớt như chỉ cần dùng sức bóp mạnh là có thể chảy máu, gân xanh mảnh mai thấy rõ. Trên mái tóc đen ô mặc là vòng hoa anh đào được điều chế từ kim loại quý hiếm, sắc màu đối lập tạo thành mỹ cảnh. Vị vua trẻ nừa quỳ trên đất, nhẹ nhàng nhấc cổ chân người nọ lên, mua bàn chân tựa bạch ngọc, mơ hồ có thể thấy được mạch máu, ngón chân và mu bàn chân tạo nên đường cong tuyệt đẹp. Vương dụ dằng liếm từ ngón chân nhỏ dài trắng mịn lên đến cẳng chân, mỗi khi dây xích dính đang vang vọng, mỹ nhân với đôi ô mặc mông lung hơi nước mới liếc xéo hắn một cái.

Dù là biểu tình như thế, nhưng vẫn câu người vô hạn, so với oán hận thì người nọ càng giống như một loài động vật nhỏ đáng yêu hơn. Kìa đôi người diễm lệ mông lung ái dục, vương từng chút từng chút gỡ xuống mùi chiếc nhẫn trên tay y, ung dung thông thả lấy những bảo vật quý giá khác được thiết kế xa xỉ đeo lên cho y. Triệu Đăng bị khoái cảm ập đến chảy cả nước mắt, khiến động tác của thanh niên cũng khựng lại một chút, rồi gương mặt đầy lệ được đôi môi cẩn thận liếm đi, từng giọt từng giọt.

“Horn...! Xin em! Tha anh ra đi...” Mỹ nhân lợi dụng hành động ôn nhu của vị vua trẻ, vừa khóc ừa cầu xin: “Anh sẽ chết, nếu cứ tiếp tục như thế thì anh cũng chẳng thiết sống... Xin em đó...!”

Xin cho năm sao khen ngợi đi mà hu hu hu hu hu hu hu hu hu.

Dừng mãi ở bốn sao mà là đàn ông à, XXX.

“Muốn chết?” Hiếm khi Horn cười, ngũ quan tinh tế đầy tao nhã thanh cao: “Chỗ nào của anh mà không phải là của em? Anh cho rằng chết là thoát à... Thật đáng yêu.” Mỹ nhân da dẻ còn trắng hơn cả hoa tường vi cố hết sức tránh né vị vua trẻ mà không biết bờ mông mình lác lư cực kì đẹp đẽ, ánh mắt thanh niên càng ngày càng tối, khi nhận ra đối phương muốn làm gì, gương mặt trù lệ trắng bệch: “Chết đi! Cút ngay!”

Horn nhẹ giọng cười nhạo: “Nhưng em không muốn chết.”

“A... Hức hức —!”

“Em còn muốn giữ lại cái mạng này...” Cảm nhận sự giãy dụa đầy khả ái của người dưới thân, vô hạn mê luyến vỗ vỗ gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt: “Để đưa anh xuống địa ngục, bảo bối à.”

Thời điểm tỉnh lại thì toàn thân từ đầu tới chân đều là vết tích bị chà đạp, nhưng may sao thân thể đã được tắm rửa sạch sẽ. Triệu Đăng chậm rãi bò lên, hai chân bị buộc vào hai lục lạc nho nhỏ, nếu như nói là giam cầm thì cũng không đúng, mà đeo lục lạc vì để Horn có thể dễ dàng tìm ra vị trí của y trong đại dương kim tệ vô tận vô biên này, lần theo tiếng vang thanh thúy của lục lạc, xem ra rất có tình thú a.

Dây xích trói buộc đã được tháo ra, mười ngón tay đeo đầy bảo thạch, trên đầu là vòng hoa được làm từ kim loại ở trạng thái lỏng, lục lạc dưới chân thì càng không dám tháo ra. Lần trước Triệu Đăng cố ý ném vòng hoa đi liền bị Horn đặt trong đồng kim tệ làm một trận suýt thì đi đòi nhà ma, nhớ lại thủ đoạn dẫn dắt nhau như thế... Không hiểu sao lại có chút tư vị tiêu hồn.

[Cậu...]

[Sao.] Triệu Đăng tiện tay quăng chơi một cái kim tệ: [Không phải ông sa sút lười biếng đâu, những lời cần nói đều đã nói hết rồi, ông chỉ —]

[Còn lại mười ngày.]

[... Cái gì?] Kim tệ trong tay Triệu Đăng bị ném trượt đi một đoạn: [Mấy trăm năm trước chỉ có mười ngày hay là mấy trăm năm trước và mấy trăm năm sau gộp lại chỉ có mười ngày?]

[Gộp lại, thời gian công lược Lăng Lơ.]

Xem ra cần phải đột phá bản thân rồi.

Triều Đăng suy tư chốc lát: [Thời gian mấy trăm năm trước và mấy trăm năm sau có giống nhau không?]

[Không giống.] Đường như hệ thống đang tính toán: [Một năm bên đây chắc cỡ một ngày bên kia.]

[Biết rồi ~]

Xem ra cần phải đột phá bản thân thiệt rồi.

Gió đông lạnh lẽo thổi qua đỉnh Firenze, hoa tuyết lay động như không có điểm dừng, cỏ thụ xanh trắng đan xen, mỹ nhân quần áo đơn bạc lão đạo bò lên nóc nhà, thoát nhìn người nọ đang rất hoảng sợ, trên tay tràn đầy vết máu, sức mạnh không gian giúp y bay lên nơi cao nhất trong thời gian ngắn. Sau lưng Triều Đăng, quân đội chính quy tập hợp càng lúc càng đông, Triều Đăng dừng chân lại, xa xa có thể thoáng nhìn thấy sắc mặt khó coi của thanh niên tóc vàng.

Dù trên chiến trường phải đối mặt với mấy triệu quân địch cũng không thể khiến hắn hoảng loạn đến thế, vị vua trẻ mặt hướng về phía trước, hắn không ngờ rằng người bị tù chết ở bảo khố rộng lớn dưới lòng đất, nơi bị lực lượng không gian phong tỏa dày đặc, tầng tầng lớp lớp thì người nọ vẫn có thể một thân đi ra với mặc cho vết thương đầy người, mỹ nhân tóc đen mắt đen đứng trên đỉnh hoàng cung, mà hoàng cung Anderson lại ở trung tâm Firenze, chỉ cần đi thêm mấy trăm mét nữa là đối phương sẽ ngã vào vực sâu không đáy.

“Đừng tới đây.” Âm thanh Triều Đăng rất nhẹ, cũng rất mơ hồ: “Đi về phía trước một bước là em sẽ mất anh mãi mãi. . . Cút ngay, Horn, đừng ép anh hận em.”

Vị vua mắt xanh thu chân lại, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Tại sao lại không đánh gãy cả tay và chân của y? Hắn nên lấy cả đôi mắt của người nọ, không cho y thấy đường trốn chạy. Cướp đi âm thanh của người nọ, như vậy mình sẽ không phải nghe thấy những lời đau lòng kia.

“Đừng đứng ở đó.” Người trẻ tuổi sở hữu toàn vũ trụ gần như cầu xin mà giải thích: “Em không nỡ anh nữa, anh muốn đi em sẽ để anh đi. . .”

“Lừa ai vậy?”

Mỹ nhân lạnh như băng đối diện với hắn, dáng vẻ tuyệt tình lại thêm tướng mạo diễm lệ quý mị gần như cướp đoạt đi thần trí của tất cả binh lính. Horn cường chế không gian sắp bạo phát và dục vọng chiếm hữu, ôn nhu dịu dàng nói: “Thật mà, em không lừa anh, đừng lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, sau khi xuống đây em đảm bảo sẽ không chạm vào anh.”

Hắn dừng một chút, trông mắt như có lưu thủy xẹt qua, dịu dàng đến cùng cực, tựa như thiếu niên nhiều năm về trước thỏa mãn ý lại y.

“Em yêu anh, em có thể không có được con tim anh nhưng em không thể để anh chết trước mặt em.” Hắn nói, giờ hai tay lên rồi lùi lại về sau vài bước, bình tĩnh đối diện với Triều Đăng: “Có lẽ, vĩnh viễn anh cũng không biết, khoảnh khắc gặp anh ngày ấy, đối với em mà nói chính là ánh sáng trong bóng đêm mịt mù, trong cuộc sống không còn gì để tiếc nuối này, anh là người truyền sức sống cho em. Anh là ánh sáng của em, vì thế đừng để em trở lại bóng tối thêm lần nào nữa, xin anh. . . Em sẽ thả anh đi.”

Mỹ nhân mắt đen nhú nhú mày, dường như đang suy nghĩ, thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng y sẽ đổi ý, trên gương mặt nhợt nhạt câu lên nụ cười nùng nhẹ, ngây thơ mà đầy tàn nhẫn.

“Lúc cầu xin người khác có nên quỳ xuống không?”

Horn hơi run, quân đội phía sau hắn khi nghe thấy lời này cũng biến sắc, người này là vương giả vĩ đại nhất toàn vũ trụ, không ai không tán dương công lao của hắn, lớp trẻ coi hắn là mục tiêu sống, thế hệ trước coi tân vương là tương lai của liên bang, vậy mà mỹ nhân đứng ở nơi cao kia lại vô cùng tùy hứng yêu cầu vua của bọn họ quỳ xuống trước mặt bao nhiêu người.

“Được.” Horn sụp mắt, thần sắc bình tĩnh quỳ xuống trong tuyết, giá rét thấu xương phức chốc xâm nhập vào thân thể, gương mặt tỉnh xảo mơ hồ trong bão tuyết: “Triều Đăng, ngoan, xuống đây có được không?”

“Quỳ cũng không được.”

Người nọ phát phát tay với hắn, khoe môi hồ hững hoi nhếch, mái đầu hơi cúi, mỹ nhân chói mắt như một tội ác, dứt khoát xoay người nhảy xuống hoàng cung Anderson.

“Triều Đăng. . . Triều Đăng ——!!”

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

[Chuẩn bị, bước nhảy không gian.]

[Biết rồi ~] Triều Đăng mở rộng tứ chi, biểng nhác nhú mày: [Ông đang rất muốn xoát đầy sao của Horn mấy trăm năm sau.]

[Xoát kiểu gì?]

[Chút nữa rồi biết.] Triều Đăng híp mắt, nhìn lại hoàng cung xa hoa lộng lẫy mình vừa nhảy xuống chỉ còn lại một chấm nho nhỏ: [Truyền tống ông tới vị trí của Horn, còn lại bao nhiêu thời gian?]

[15 phút.]

[Đánh cược một lần.]

Choáng đầu hoa mắt như thủy triều dâng lên vô tận, đào hoa theo gió tán mát ra mùi hương khắp trời, Triều Đăng xoa xoa huyết thái dương, đập vào mắt là thân sắc phức tạp dị thường của thanh niên, Triều Đăng phán đoán thời gian rồi chậm rãi đi về phía trước.

“Em đang xem hoa sao?”

Thanh niên vươn lấy cành hoa đưa qua, như trăm năm trước từ chối vương miện đối phương dâng lên, lại một lần nữa khước từ, cười hi hi tiến vào nơi sâu xa nhất của đôi bích lục đẹp đẽ.

“...”

Thần sắc Horn khẽ thay đổi, hần hơi há miệng, muốn nói lại thôi, ngắm nhìn Triều Đăng.

“Để anh nói cho em biết.” Cánh tay trắng nõn buông cành hoa ra, gương mặt mềm mại như thủy mặc lan tràn ý cười: “Dù anh có thích kim tệ đến mức nào đi chăng nữa thì anh cũng không muốn bị giam chết trong đó.”

“Em...”

“Tiểu Horn.” Triều Đăng thấy thần sắc thanh niên biến hóa, càng khẳng định suy đoán trong lòng mình: “Ánh sáng có tên này là vì mục đích thành lập ban đầu của nó, chính là để tìm một người, có đúng không?... Vậy em đã tìm được người đó chưa?”

Không gian cường hãn đến khủng bố phá hủy toàn bộ hoa anh đào trên cây, mưa hoa phiêu linh đầy trời, tán loạn theo gió, cả không gian một mảnh hồng sắc. Triều Đăng nhìn thanh niên đối diện đã mất khống chế, nhớ đến câu nói khó hiểu trong buổi lễ cưới hôm nọ, rốt cuộc hiểu được thâm ý trong đó.

[Em vẫn luôn chờ anh.]

Hắn đã chờ mấy trăm năm, từ vị vua chết không cam lòng biến thành hoàng tử không được yêu thích, người nọ là ánh sáng của hắn, kể từ năm mười bốn tuổi bắt đầu khôi phục kí ức và sức mạnh, hắn liền dùng hết toàn lực tìm tung tích người nọ, giữa thế giới tràn ngập tuyệt vọng này đã bao lần muốn hủy diệt tất cả, những đêm dài bùng tình khỏi giấc mộng đau thương khổ hoặc, người hắn yêu toàn thân đầm máu ra đi trong gió bão, thân xác vùi lấp trong thành hoang vắng về, rồi lại trở thành người bình thường đi lướt qua hắn.

“Mấy trăm năm trước, lần cuối cùng Lili giúp em xem trước tương lai, cô ấy nói.” Thanh niên mắt xanh cười thâm: “Anh sẽ trở về.”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Gọi ông là thần đánh cược.]

[Thần đánh cược.] Hệ thống giải quyết việc chung: [Chuẩn bị bước nhảy không gian, còn lại hai mươi giây.]

“Tiểu Horn.” Mỹ nhân mắt đen bỗng nhiên ngẩng đầu: “Vòng hoa làm bằng kim loại rất đau, nếu như lần sau gặp lại phải đổi cho anh cái khác ——”

“Em đồng ý.”

Thân ảnh người nọ từng chút từng chút tiêu tan, năng lượng không gian nghiền ép âm cuối, mơ hồ lạc mất trong sương mù, hoa anh đào nhẹ nhàng phiêu linh đầy trời, tuyết lạnh đóng băng đại dương, tà dương sầu muộn rơi trên ánh lửa trong thị trấn nhỏ, khúc dân ca bên thành dòng sông kí ức lặng lẽ chảy xuôi theo dãy núi, Firenze làm trung tâm của vạn vật trong vũ trụ, giấc mộng năm ấy cắm rễ vào tận trái tim người anh hùng.

[Thượng Đế ban cho ta trí tuệ, thanh xuân, ô danh và ác đấu, ta dùng sự vinh quang này báo đền liên bang.]

[Thân ta mặc người giẫm đạp.]

Thanh niên mắt xanh cả người đầm máu, hắn cứ đi về phía trước, như một con sói kiêu căng cô độc.

[Quốc gia ta mơ màng trong cơn say.]

Tại hành tinh nghèo hèn năm nào, thanh niên nắm chặt nắm đấm, lực lượng không gian sùng sục sôi trào, thi thể ngã đầy đến nơi cuối cùng của thiên địa.

[Trái tim ta chứa đầy ma quỷ.]

Đó chính là... Trái tim của vị anh hùng đỉnh thiên lập địa.

[Ta lao nhanh trên con đường trống rỗng, mãi đến khi thế giới dưới chân ta lụi tàn.]

Horn Anderson là nhân vật truyền kì đầy tài ba, hậu thế khi xem lại vũ đài lịch sử năm nào đều thấy rõ hai vị trùng tên trùng họ này đều là người thống trị, lật đổ quyền thế gia tộc nhưng cả đời lại cô độc, viết nên trang sử chói lọi của dòng họ Anderson đến tận trăm năm sau.

[Hôm nay ta ngã xuống, mai đây ta trùng sinh!]

[Ta sinh ra giữa sinh lầy, từ sinh lầy mà thành Vương!]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quốc Sắc Thiên Hương

Edit: Hyukie Lee

Đại hội Tê Hà.

Các tu sĩ có bối phận mặc trang phục khác nhau tụ tập ở lối vào bí cảnh, trong đám người thỉnh thoảng có vài người cao quý mình mang bảo vật. Rèn luyện Tiên Duyên mười năm một lần được tổ chức bởi các môn phái lớn, vì bên trong bí cảnh Tê Hà vô số bảo vật, chỗ xuất hiện cũng không cố định nên ai ai cũng như hổ rình mồi, người nào cũng không thể độc chiếm làm của riêng nên các môn phái lớn quyết định đơn giản, chọn nó làm nơi để rèn luyện đệ tử nội môn về năng lực và tâm tướng, còn về bảo pháp tiên pháp bên trong thì phải xem xem có duyên hay không.

Mây mù lượn lờ, lối vào dần mở, nương theo tiếng các tu sĩ nhỏ giọng trò chuyện, linh áp mạnh mẽ che ngợp bầu trời vọt tới, lúc tới gần thì bị các đại trưởng lão lấy pháp khí ra áp chế, thuật truyền âm khiến chuông ngọc va vào nhau lảng lảnh, ba hồi trống vang lên, mười lăm ngày đại hội Tê Hà chính thức bắt đầu.

Các pháp bảo phi hành và phi kiếm hình dạng khác nhau nhanh chóng vào cửa, hơn nửa tu sĩ quần áo nhẹ nhàng tiêu sái đã đi hết, đại đệ tử Vạn Linh tông sau khi cung kính chào hỏi đại trưởng lão xong liền ung dung bay vào bên trong bí cảnh.

“Tiêu Linh còn trẻ mà đã có tu vi hậu kì Kim đan, đúng là thiên tài ngàn năm khó gặp.” Trưởng lão đang nói có gương mặt hiền hậu, ngữ khí tràn đầy yêu thương, ông cười nói với một trưởng lão khác: “Có lớp sau như thế, Vạn Linh tông có phúc rồi.”

“Đâu có, đâu có.” Vị trưởng lão kia cũng cười nói: “Vẫn là con nít thò lò mũi xanh, chỉ là có chút thiên phú mà thôi, nhưng tính tình của nó thật thà trầm ổn, nếu tiếp tục phát triển thì xem như đáng để dạy, huống hồ có vị đại nhân kia ở đây, Dạ Huyền cung mới là trời ban phúc phận...”

Được đề cập đến là đệ nhất đại môn phái giới tu chân – Dạ Huyền cung, lại có thêm mấy vị trưởng lão tham gia cuộc trò chuyện, không ai phát hiện tu sĩ trẻ được bọn họ khen ngợi, trên khuôn mặt tuấn đạt xuất trần xuất hiện tia tối tăm, ánh mắt chứa đựng sự cuồng nhiệt thất thổ khác hoàn toàn với bộ dạng nho nhã lễ độ hằng ngày, Tiêu Linh một thân trường sam nguyệt sắc biến mất tại nơi mặt cảnh sâu xa.

“Người nói, bí cảnh này có thể nhận chủ?”

Người nói chuyện có mái tóc đen dài uốn lượn tựa dòng sông chảy xuôi. Tu sĩ trẻ tuổi đối diện si mê nhìn y chăm chú, không bỏ qua bất kì một biểu tình nào trên gương mặt nhỏ ấy.

“Chính xác trăm phần trăm.” Tiêu Linh nói, rốt cuộc không kiềm chế được dục vọng, cẩn thận từng li từng tí nâng lên một lọn tóc đen, thấy người kia không có phản ứng mới vui mừng mà lè lưỡi liếm lên đuôi tóc: “Vốn dĩ Tê Hà là một bí cảnh vô chủ, bởi vì pháp bảo và linh lực quá nhiều nên môn phái nào cũng không dám quang minh chính đại chiếm lấy...” Quan sát thần sắc của người nọ, Tiêu Linh nói tiếp: “Ta biết mất huyết của nó ở đâu, nếu như em muốn thì nó chính là của em.”

“Liếm đủ chưa?”

Người nọ lảng sang chuyện khác, lười biếng nói một câu.

Biết y không vui, Tiêu Linh luyến tiếc thả lọn tóc đen óng mượt xuống, không hề có chút phong độ nào của đại đệ tử Vạn Linh tông, trên gương mặt tuấn đạt hiện ra khát vọng hạ lưu.

Không đủ, làm cách nào cũng không đủ.

Phảng phất như bảy hồn sáu phách đều bị câu đi sạch sẽ, trong bóng tối, đại đệ tử Vạn Linh tông nhìn người nọ mơ mơ hồ hồ, cánh tay trắng nõn như ngọc lộ ra một đoạn nhỏ, toàn thân người ấy, từ đầu đến chân, mỗi một chỗ đều khiến gã như phát cuồng, sự phụ không nhận ra sự khác thường của gã nhưng tiểu sư đệ sớm chiều ở chung lại nói cho gã biết, người tu đạo kỳ nhất là tâm ma, từ trước đến giờ nếu ai sa đọa thì khó đặng tiên đồ.

Nhưng dù như thế, thì sao nào.

Đầu lười cong lên tên người nọ, Tiêu Linh nửa quỳ trên đất, ánh mắt mỉm cười, từ trong góc khuất của bí cảnh Tê Hà chạy vào trung tâm, từ đây đến lúc đại hội kết thúc, còn lại năm ngày.

Trưởng lão trông chừng bí cảnh bên ngoài thay đổi sắc mặt, pháp khí hình móc câu trong tay ông mơ hồ vang vọng, đèn lưu ly dùng để áp chế bí cảnh của trưởng lão bên cạnh cũng bị vỡ thành hai nửa, vốn dĩ chỗ lối vào trời quang mây tạnh bỗng dưng mây đen sầm chớp ùn ùn kéo đến, các tu sĩ quần áo xóc xếch đây chặt vật chen nhau chạy bán mạng, nữ đệ tử Vạn Linh tông hét hoảng chạy về trưởng lão phía trước, kinh hãi nói:

“Đại sư huynh... Đại sư huynh...!”

“Sao?”

Thấy nữ đệ tử ngày thường yêu kiều nay lại kích động như vậy, trưởng lão Vạn Linh tông bắt giác cau mày.

“Đại sư huynh làm bí cảnh nhận chủ rồi!” Thần sắc trưởng lão đầy vi diệu, nữ đệ tử nhanh chóng nói tiếp: “Nhưng không phải huynh ấy nhận, là người khác!”

“... Con nói cái gì?”

Các tu sĩ mặt mày xám xịt không ngừng chạy ra, một số người còn đem theo vết thương chảy máu đầm đề, nhóm trưởng lão trông coi sắc mặt cực kì tệ, khi tất cả mọi người nghe được vị nữ đệ tử kia nói như thế, tài nguyên vốn nên được xài chung nhưng hành động lần này của Tiêu linh Vạn Linh tông, có thể nói là đắc tội hết các đại môn phái trong thiên hạ.

Lối vào Tê Hà dần dần khép lại, bãi đất trống có tiếng người nói chuyện truyền đến, giọng nói du dương cho thấy người nọ là một thiếu niên, âm thanh ngọt ngào, quý thần xui khiến dự người sa đọa. Người đi phía trước chỉ lan ngọc thụ, một thân đạo bào nguyệt sắc thêu hoa văn đơn giản, là quần áo đặc trưng của Vạn Linh tông. Đối mặt với trưởng lão của mình tức giận ngất trời cũng không có phản ứng, chỉ cẩn thận che chở người phía sau, mãi đến khi người nọ đẩy gã một cái rồi đi trước Tiêu Linh một bước, lúc này mọi người mới nhận ra người này chính là người đoạt lấy bí cảnh Tê Hà.

Người đi ra dáng hình cao gầy, da dẻ trắng như băng như tuyết, y không buộc tóc mà tùy ý xõa tán loạn, làn tóc đen mịn như dòng sông chảy xuôi theo vạt áo màu lam, vốn là trang phục bình thường nhưng mặc trên người y lại mang đến cảm giác diễm lệ đến cùng cực, lộng lẫy đến rực rỡ, vẻ đẹp mang tính chất hủy diệt khiến các tu sĩ lẫn trưởng lão đều sợ hãi, này hàng mi đen dày như cánh quạt, này mỹ nhân được ngưng tụ bởi tội ác, này khỏe anh đào hơi cong.

“Ta là người đã cướp đồ của các ngươi.” Người nọ dừng một chút: “Ta tên Triều Đăng.”

Tựa hồ y còn muốn nói điều gì, Tiêu Linh bên cạnh sắc mặt khó coi giật giật môi, sau khi nghe thấy truyền âm trong đầu, mỹ nhân nghiêng đầu liếc gã một cái, cuối cùng nghe lời lùi về phía sau Tiêu Linh.

“Nghịch đồ!” Đại trưởng lão Vạn Linh tông cao giọng quát lớn: “Ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

“Đồ nhi biết rất rõ.” Tiêu Linh thần sắc bình tĩnh: “Chỉ là tổn hại đến lợi ích mọi người một chút mà thôi.”

“Ngươi! —” Trưởng lão lên cơn giận dữ, đệ tử thường ngày trầm tĩnh hiểu chuyện lại biến thành như vậy, tầm mắt ông bắt gặp chuyển đến mỹ nhân câu hồn bên cạnh, dùng linh lực tra xét thì phát hiện người này không phải chính đạo, linh năng trong cơ thể hoạt động không hề giống các đại môn phái, tâm trạng càng thêm tức giận: “Yêu đạo! Ngươi đã làm những việc bỉ ổi ô nhiễm vô đạo đức gì với đệ tử thủ địch Vạn Linh tông của ta?”

“Huynh ấy đẹp trai a~” Mỹ nhân tóc đen cười hi hi: “Huynh ấy còn cho ta quà nữa.”

Lời vừa buông ra, rốt cuộc ý cười trong khóe mắt Tiêu Linh không thể che giấu được, trưởng lão vô cùng phẫn nộ với gã, sấm sét ầm ầm xuất hiện, đại đệ tử Vạn Linh tông biến sắc, không ngờ rằng trưởng lão bị tức tới trực tiếp dùng bảy phần thực lực, đánh phải dùng hết toàn lực lấy pháp bảo trợ trận chống đỡ, một trận cuồng phong kịch liệt qua đi, nơi bọn họ đứng đã không còn một bóng người.

“Nghịch đồ...”

Trưởng lão Vạn Linh tông nghiêng răng nghiêng lợi, nỗi đau mất đại đệ tử và bị phẫn chịu sự sỉ nhục của toàn giới tu chân khiến hai mắt ông đỏ ngầu, nữ đệ tử bên cạnh nơm nớp lo sợ không dám tiến lên, tâm tư lại không chịu yên ổn nhớ đến mỹ nhân vừa nãy mình nhìn thoáng qua, da thịt tựa tuyết, mặt như hoa đào, vẻ đẹp khiến người ngưng thở lại là một ma tu, rốt cuộc là xuất hiện từ đâu?

Mấy vị trưởng lão trông chừng mở lời an ủi bạn già đang tức đến nổ phổi, trưởng lão lúc này khen Tiêu Linh lo lắng nhìn chăm chú vào hướng hai người rời đi. Ma tu kia không phải người chính đạo nhưng toàn thân lại lộ ra khí tức dự người sa đọa, ác đồ họa quốc ương dân như thế, nếu không bị khống chế thì nhất định sẽ náo loạn giới tu chân đến long trời lở đất.

Thủy Văn lăng chính là vị trí của Túc Tuyết các, một trong tám môn phái lớn, khác với các môn phái khác, Túc Tuyết các thực lực cường hãn, nữ tu tính cách băng thanh, tập hợp toàn bộ nữ tu sĩ mỹ mạo phi phàm, trong đó, đệ nhất mỹ nhân danh xưng Tuyền Ki tiên tử Ngự Luyến Vi là chủ chủ đương nhiệm của Túc Tuyết các, dung nhan của vị tiên tử này cả thế nhân đều biết, nhưng vì tính cách tuyệt tình đạm bạc của Ngự Luyến Vi, những người khác giới hoặc đồng giới tỏ tình với cô đều bị từ chối thẳng thừng, có những người quá khích thậm chí còn bị đánh tới trọng thương, Ngự Luyến Vi ẩn sâu trong Thủy Văn lăng, chỉ khi có sự kiện trọng đại mới đi ra giải quyết, còn lại đều được giao cho chương môn xử lý.

Trong Túc Tuyết các dòng người qua lại không ngừng, các tu sĩ mặc đạo phục khác nhau túm năm tụm ba vui vẻ trò chuyện, mà trong đó chuyện sinh nhật tiên tử là được đề cập nhiều nhất, người bình thường muốn ngắm nhìn dung nhan chân thật của mỹ nhân thì cũng phải đứng ở xa tít tắp, sau khi các môn phái lớn đưa quà chúc mừng xong thì các chủ Túc Tuyết các cùng sáu thiếu nữ xinh đẹp đi đến, cô đi chính giữa các cô gái trẻ, mặc trên người một bộ lụa mỏng nhạt sắc, gương mặt trẻ trung quyến rũ như mạn lệ tuyệt mỹ, dáng người yếu điệu, lụa là nhẹ nhàng như đóa sen nở rộ, không ai không si mê.

Đệ nhất mỹ nhân giới tu chân quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ cần một cái liếc mắt, không biết có bao nhiêu người tự nguyện đổ rập dưới chân vị nữ tu hoa nhường nguyệt thẹn này.

Ngư Luyến Vi cho sáu thiếu nữ lui sang hai bên, cô gật đầu rồi nói cảm ơn với từng người chúc mừng, ngữ khí lạnh nhạt cũng vì tiếng nói mềm mại mà khiến người động tâm, sau khi cảm ơn xong xuôi, bỗng nhiên cô khẽ mỉm cười, nụ cười kia kiều mị động nhân như vén mây tìm mặt trời, đại đa số tu sĩ đều ngơ ngác trước nụ cười ấy, mãi đến khi đôi môi đầy đặn đỏ tươi thốt lên lời nói làm người kinh ngạc.

“Ta đã có đạo lữ làm bạn đời.” Cô nói, sóng mắt lưu chuyển chất chứa vô hạn ôn nhu: “Bất kể là ai, sau này xin đừng quấy rầy cuộc sống của bọn ta, ta không muốn ta và người ấy có sự xa cách.”

Cô quay đầu lại, đôi mắt dịu dàng chứa đầy thủy sắc cực kì chăm chú nhìn tu sĩ đang chậm rãi đi tới, mãi khi thấy rõ khuôn mặt kia, những vị tu sĩ lớn tuổi ở đây không dám tin mở to hai mắt. Không thêm quan tâm phản ứng của mọi người, cô nhẹ nhàng đi lại phía người nọ, đôi đồng mâu ô mặc đẹp đẽ nhẹ giương, nam tu đẹp như tội ác như có như không cong môi.

“Nghiệp chướng!” Đại trưởng lão Vạn Linh tông mở miệng đầu tiên: “Người hủy diệt tiền đồ của đệ tử ta, cướp bí cảnh Tê Hà, bây giờ còn dính líu tới tiên tử, người có còn đề giới tu chân vào mắt hay không?” Đại trưởng lão tức đến điên nghiêng đầu nói với Ngư Luyến Vi: “Tiên tử không biết đó thôi! Bạn đời của người tội ác tày trời, hẳn dùng thủ đoạn dâm hèn mê hoặc đệ tử thủ tịch Vạn Linh tông, sau khi lợi dụng nó đoạt lấy bí cảnh Tê Hà xong liền vứt bỏ, Tiêu nhi bị tâm ma quấy nhiễu, đã... Một tháng trước bị chúng ta tìm tới đã ôm hận tự sát... Kẻ ác bực này, tiên tử người không thể ——”

Băng hoa nhỏ nhỏ bung xòe nơi cổ họng trưởng lão, đầu lưỡi ông bị đóng băng cứng ngắc, ho ra máu liền biến thành băng hoa, đại trưởng lão thống khổ che lấy cổ mình, đây là do hệ băng linh hiếm có của tiên tử Tuyền Ki gây ra, còn không kịp thần phục nữ tử xinh đẹp lại chứa đựng linh lực khổng lồ và tu vi thâm hậu thì lòng mảy mường môn Vạn Linh tông đã nhú lên.

“Tuyền Ki, tại sao?”

“Ông si nhục bạn đời của ta.” Ngữ điệu lạnh lùng của Ngư Luyến Vi khiến cô thoát nhìn như tượng băng tuyết mỹ không có tình người, đại trưởng lão miễn cưỡng đứng lên, kinh mạch toàn thân lần lượt từng cái nổ tung, kêu rên một tiếng rồi ngã xuống đất, Ngư Luyến Vi ngạo mạn lãnh đạm nói: “Triều Đãng không thích sát sinh, ta không muốn mạng người này, chỉ phế nửa tu vi của ông ta.”

“Nghe hình như rất đau đó.”

Tu sĩ xoa mái tóc đen rất hứng thú nhìn về phía đại trưởng lão đang gào thán thiết, trên gương mặt xinh đẹp quý dị lộ ra nét ngây thơ thuần túy, y vẫn không vắn tóc mà tùy ý xoa ra, đứng chung đệ nhất mỹ nhân không hề kém cạnh mà ngược lại, ma tu kia kiều diễm đa tình như mặt trời mới mọc, tiên tử Tuyền Ki khi đối diện với vẻ đẹp mang tính chất hủy diệt kia cũng phải lâm vào cảnh lâm phong nền.

“Ông ta đáng chết.”

“Luyến Vi, như vậy hình như không tốt?” Dường như y cũng không thích, cười cười: “Rõ ràng ta không hề làm gì cả, tiếp tục như thế chắc ta bị cả thế giới này ghét mất.”

Nữ tu mỹ mạo phi phạm nhận ra người nọ đồ mặt, nhìn thấy có không ít người len lén nhòm ngó đạo lữ của mình, ánh mắt Ngư Luyến Vi trầm xuống, đối với người trong lòng lại kéo dài tình ý.

“Không sao, em luôn yêu chàng.” Cô nắm lấy tay người nọ, cảm xúc tron mịn khiến cô thích thú đến đòi mạng, đồng thời quyết tâm đem người ở nơi sâu xa nhất của Túc Tuyết, không cho đối phương ra ngoài hại người nữa: “Chúng ta rời khỏi nơi này được không?”

“Nghiệp chướng ——! Nghiệp chướng!” sau khi đại trưởng lão Vạn Linh tông được đồng liêu giúp đỡ lấy băng hoa ra, khàn giọng gào thét cộng thêm tác dụng của thuật truyền âm đặc biệt khiến người: “Người đền mạng cho Tiêu nhi đi! Nợ máu trả máu!”

Triều Đãng nhú mày, Ngư Luyến Vi thanh nhã tuyệt luân bên cạnh hiếm thấy tức giận, đột nhiên cô quay đầu lại, gợn tay móc lấy nội đan của đại trưởng lão, không chút do dự bóp nát, người xung quanh kinh ngạc nuốt lại lời chửi bới liên miên này giờ vào bụng. Để cảm ơn, Triều Đãng nắm lấy tay Ngư Luyến Vi, tùy ý đề đối phương vui sướng kéo vào bên trong Túc Tuyết, bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở giá trị yêu thương năm sao của hệ thống, Triều Đãng rũ mắt.

Vì hành vi che chở của Ngư Luyến Vi quá mức trắng trợn nên quan hệ giữa Túc Tuyết các và Vạn Linh tông trở nên vô cùng căng thẳng, hai bên đều là môn phái lớn trong giới tu chân, tuy Ngư Luyến Vi là nữ tử nhưng lại là tu sĩ kì Hóa hình. Trong khoảng thời gian ngắn, các thế lực khắp nơi đều âm thầm quan sát, mãi đến tận khi Túc Tuyết các truyền ra tin dữ kinh thiên động địa.

Ngư Luyến Vi điên rồi.

Vốn ma tu nên dính hôn cùng cô ta lại biến mất, dù tìm thế nào cũng không có tin tức, lại thêm trước đó hai người có xô xát với nhau, đương nhiên Ngư

Luyện Vi cho rằng người nọ chán ghét mình, cô chưa bao giờ biết khi mất một người lại đau lòng đến thế, phảng phất một giây sau sẽ chết đi. Vốn pháp tu của cô là đại đạo tuyệt tình tuyệt dục, nhưng chuyện xảy ra như thế khiến cô suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, tai kiếp đến không chuẩn bị tốt sẽ bị tâm ma nuốt chửng, hiện giờ cô à điên điên khùng khùng tàn sát hết những người mà mình đa nghi hoặc tin tưởng.

“Tuyền Ki tiên tử tại sao lại muốn truy sát người mình thích?”

Đối diện với đôi ngươi trong suốt của nam tử trước mặt, Triều Đăng cắn cắn môi dưới.

“Em...” Y do dự nhìn người thừa kế núi Hoa Diên một chút, âm thanh nhỏ nhỏ: “Cô ta không cho em đi, em không muốn ở cùng cô ta nên thừa dịp có tu sĩ thích cô ta đến thăm, em liền nói rằng người em yêu là nam tu sĩ kia, vì không muốn bọn họ ở cùng nhau nên bắt đắc đi em mới xuất hiện trước mặt cô ta... Mặc Mặc, huynh giận sao?”

“Em thật là...” Thiếu phong chủ Tiêu Mặc núi Hoa Diên không thể làm gì hơn gõ gõ đầu y: “Hiện tại cả thiên hạ đều cho rằng em phụ Tuyền Ki tiên tử, chắc em cũng không biết người bị em kéo đến làm bia đỡ đạn là con trai chương môn, một trong những bang phái lớn nhất?” Thấy người nọ không nói lời nào, đôi ngươi ô mặc cười cười, Tiêu Mặc than thở: “Có ai ngờ tiểu tử kia lại nhất kiến chung tình với em cơ chứ? Ngay cả Ngư Luyện Vi tâm tâm niệm niệm nhiều năm cũng không thềm, ngang ngạnh mang em xông ra Túc Tuyết các, để rồi quay đầu lại nhận được lời nói dối, như vậy mà tính thì thêm cả Vạn Linh tông, em đã đắc tội ba phần mười các môn phái lớn.”

“Không phải vẫn còn Mặc Mặc đây sao~”

Triều Đăng tràn đầy ý lại nhìn về phía gã, Tiêu Mặc bị y nhìn không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, búng yêu trán người nọ một cái: “Nói, em có hại ta hay không?”

“Sẽ không đâu.” Triều Đăng biếng nhác nhũu mày: “Em không hề làm gì hết, em không muốn bí cảnh nhưng Tiêu Linh tự đưa tặng em, em cũng không kêu Ngư Luyện Vi thay em giết người, không thích chính là không thích... Mặc Mặc Mặc Mặc Mặc Mặc, em cứu huynh đó, nếu như muốn hại thì em cứu huynh làm gì?”

“Đừng, không phải ta không dám giữ em lại.”

Tiêu Mặc sợ hãi nhún vai nhưng lúc nhìn Triều Đăng chỉ còn lại ôn hòa và tình yêu sâu đậm bị giấu đi. Trong lúc bị người thân truy sát vì tranh đoạt quyền thừa kế, trong lúc cùng đường mạt lộ thì người nọ xuất hiện, cứu lấy thân thể đầy rẫy vết thương của gã. Ngoại giới đánh giá y vô cùng chói tai, là yêu đạo, là ma tu không liên quan gì đến tiên đạo nhưng mỗi lần nhìn thấy Triều Đăng, trong lòng gã luôn có một âm thanh lên lút nói, y bị người ta vu cáo, chỉ vì tính tình lẫn cựa chỉ hành xử quá mức trẻ con nên khó tránh bị hiểu lầm.

Tiêu Mặc ngẩng đầu, dư quang xẹt qua lệ chí nhạt màu dưới mí mắt, đáy lòng nhất thời một mảnh mềm mại như bị mèo con cào qua.

Trong rừng trúc thanh bướm bay chập chờn, nương theo kiếm khí sắc bén, lá cây cách mười mấy mét bị cắt ngang gọn gàng, trong rừng trúc rừng lá đầy trời âm thanh ấy nhỏ bé đến mức không thể nghe thấy, loại động tĩnh quen thuộc khiến Tiêu Mặc dừng lại động tác luyện kiếm, khi nghiêng đầu qua, quả nhiên nhìn thấy người mà gã tâm tâm niệm niệm.

“Mặc Mặc...”

Mỹ nhân tóc đen mắt đen hơi nhũu mi tâm, tựa hồ có chút khó nói nhìn thiếu phong chủ trước mặt, do dự lắc đầu.

Thấy y như vậy, Tiêu Mặc lập tức đi đến bên cạnh người nọ, lệ khí tiêu tan trong nháy mắt, âm thanh tựa suối con trong núi: “Sao vậy?”

Ánh mắt Triều Đăng vụt sáng, dưới sự gắng hỏi của gã mới chậm rãi nói: “Em cảm thấy... Ánh mắt của những người trong bang nhìn em rất kì quái, ngay cả cha của huynh cũng thế...”

Tiêu Mặc thấy bộ dáng này của y là đã biết xảy ra chuyện gì, không phải không nhận ra xao động trên núi, gã vì tư lợi muốn giữ người nọ bên người nhưng lại quên mất chuyện này, hỏi cách nào đối phương cũng không nói, cách nửa ngày gã mới nghe được Triều Đăng nhỏ giọng thăm thẳm: “Em chỉ muốn ở cùng Mặc Mặc mà thôi... Em không muốn làm gì hết.”

Câu nói kia khiến ánh mắt Tiêu Mặc triệt để tối lại, gã ném đi phổi kiếm, ôm lấy ma tu trẻ tuổi đầy bất an, Tiêu Mặc tựa đầu lên vai người nọ, bên tai truyền đến hô hấp mềm mại của đối phương, da dẻ mịn màng như tuyết trắng xâm chiếm toàn bộ cảm quan, gã thấp giọng gọi tên y, tâm tưởng đều bị lấp đầy bởi đối phương.

Vốn dĩ nằm ở cuối bảng ma đầu lại trong thời gian ngắn nhất đi lên hơn hai mươi ba hạng, Triều Đăng cúi đầu nhìn nhóm tu sĩ chính đạo đang vây công mình, khoe miệng hồ hững con lên với tốc độ cực nhanh, lão giả dẫn đầu dùng Thanh kiếm nhắm thẳng vào phía y, thanh âm hùng hậu vang vọng đất trời.

“Nghiệt súc! Ngươi dụ dỗ Tuyền Ki tiên tử, xúi giục Tổng Tiêu Mặc tàn sát hết núi Hoa Diên, bức tử đại trưởng lão và đệ tử thân truyền Vạn Linh tông, ngươi cướp lấy vô số kẻ pháp bảo và linh dược, giết hại bao nhiêu tính mạng đệ tử chính đạo! Ngươi có từng hồi cải hay chưa?”

“Tại sao ta phải hối cải?” Mỹ nhân bị vây cười ra tiếng, khoe mắt đuôi mày lông lẩy tuyết điểm bức người, ngay cả lão giả phạm tâm ma diệt cũng vì mỹ mạo không được phép tồn tại như thế thoáng chốc thất thần: “Bọn họ tự làm tự chịu, từ đầu tới cuối ta đều không nhờ ai xúi giục ai cả.”

“Câm mồm! Chuyện đến nước này còn dám ngụy biện!”

Lão già tức đến nỗi phổi rít gào, mà tu đứng trước mặt vẫn điềm nhiên nở nụ cười, lúc này vẫn còn tinh thần sung mãn mà bây giờ đã bị băng trùy đâm xuyên qua tim, sau lưng lão, Ngự Luyến Vi tóc đen tán loạn nở nụ cười si mê.

“Triều Đăng.”

“Luyến Vi.” Ma tu bị gọi tên sắc mặt tự nhiên, ánh mắt vô cùng chuyên chú khiến gương mặt thanh lệ của Ngự Luyến Vi nổi lên mặt hồng sắc, băng hoa nở rộ trên ngực các tu sĩ vây quanh, Triều Đăng đi ra từ trong đại trận, ngắm nhìn Ngự Luyến Vi dung nhan tái nhợt nhưng vẫn kiều diễm xinh đẹp, một hồi lâu sau, y cười nói: “Quá khó coi.”

Nữ tu ngẩn người, như si ngốc nhìn chăm chú vào mỹ nhân đã đoạt đi toàn bộ thần trí của mình, ánh mắt chứa đầy ân tình nhìn chăm chăm như thể nhìn vào toàn thể giới, băng hoa bé nhỏ bung xòe trước ngực, băng tuyết đâm sâu vào máu thịt và huyết quản, cô nở nụ cười nhàn nhạt với người nọ, một giây sau, máu tươi ấm nóng phun tán trên đất, thi thể xinh đẹp dần dần nguội lạnh.

[Tui tui cảm giác tui tội ác tày trời.] Triều Đăng lên tiếng: [Tổng thống, mi thiết kế quá phong cách rồi đó.]

[Cậu là tà đạo, hần là chính đạo.]

Triều Đăng vô sự tự thông: [Chính đạo dè tà đạo?]

[Chính đạo giết tà đạo.]

[...]

Từ khi tới thế giới này hệ thống liên kêu y làm chuyện xấu không ngừng, ngoại trừ không cho mình chịch thì giết người phóng hỏa làm không thiếu cái gì.

[Bò đến no.1 bảng ma đầu, hần sẽ đích thân tới tìm cậu.]

Vị kia được giới tu chân tán tụng là tu sĩ mạnh nhất, ngự trị bên trên tám môn phái lớn – cung chủ Dạ Huyền cung, theo như lời đồn đãi thì tính tình tử tế dịu dàng hiền hậu ôn hòa, là lãnh tụ chính đạo của nhân gian.

Và cũng là mục tiêu công lược lần này.

Hiền hậu ôn hòa ư! Thiện lương dễ nói chuyện ư!

[Hần là Dối Trá.] Hệ thống chân chờ chốc lát rồi bổ sung: [Trước mắt mà nói... Hần là mảnh vỡ không bình thường nhất.]

[...]

Sống, sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tròng mắt của ma tu áo xanh co rút rồi lại tản ra, sau tiếng gào thảm thiết ấy, y như bị rút đi gân cốt, mềm oặt ngã vào lòng ngực cung chủ Dạ Huyền cung, tóc dài rối tung uốn lượn sau lưng như dòng sông tuôn chảy. Mỹ nhân lúc trước tùy ý làm càn giờ phút này như em bé sơ sinh cực kỳ yếu ớt, bị mất đi khả năng sinh tồn, không còn ngọn lửa ngang ngược tà ác, ai cũng có thể chạm vào y, giữ lấy y. Loại cảm giác chênh lệch này xâm chiếm suy nghĩ, kích thích nhiệt huyết sôi trào của từng tu sĩ nơi đây. Triều Đăng nghe âm thanh hệ thống nhắc nhở giá trị yêu thương và giá trị thù hận điên cuồng tăng lên, chậm rãi nâng gương mặt nhỏ diễm lệ vô song lên.

Việt Trường Ca nhìn khoé mắt đỏ bừng và dòng nước mắt tán loạn đầy thảm hại, nhẹ nhàng nâng cầm lau đi những giọt lệ xinh đẹp.

"... A."

Triều Đăng theo bản năng né tránh đụng chạm của người kia, đối phương cũng không tiếp tục, dù thu tay về nhưng vẫn thông thả nhìn y, ma tu bị phé linh căn hình như muốn đứng lên, đáng vẻ lão đạo khiến người khác chú ý, thống khổ khi bị cưỡng ép phé bỏ linh căn không phải loại đau đớn chỉ cần dựa vào ý chí là có thể chống đỡ, Triều Đăng đứng được một chút liền ngã quỵ trên mặt đất, tầm mắt trần trụi của những người chung quanh khiến y không được tự nhiên cúi đầu.

Hai chân trắng mịn giẫm phải cát bụi, tia máu bé nhỏ như nụ hoa bung xòe, đôi chân dài trắng tấp xinh đẹp khiến người người mơ tưởng mong ước, xương cổ chân nhỏ gãy, làn da mỏng manh trắng nõn, mạch máu rõ ràng, dường như chỉ cần dùng chút sức lực là huyết dịch ầm ập sẽ chảy ra. Ánh mắt

ngập tràn dục vọng từ bốn phương tám hướng không ngừng ảo tưởng muốn được cắn nuốt, ma tu vẫn luôn chống cự bỗng nhiên nắm lấy tay Việt Trường Ca, kéo lấy tay phải người vừa mới phé linh căn của mình, đầu lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng duỗi ra liếm láp, lòng mi dày đậm như cánh quạt lay động, mơ hồ có thể xuyên thấu qua đây nhìn thấy con người ô nhiễm.

Giọt nước mắt còn chưa chảy khô rơi lên mu bàn tay Việt Trường Ca, ma tu xinh đẹp như dã thú đã bị thuần phục, cúi đầu tìm kiếm sự che chở của chủ nhân.

Thấy người nọ chịu thua, Việt Trường Ca cười khê.

"Ngoan."

Cung chủ Dạ Huyền cung khom lưng ôm người vào trong ngực, thấy hành động như thế của hắn, những ánh mắt dòm ngó lúc trước nhanh chóng thu hồi, ngay cả những ánh mắt không cam lòng cũng đành từ bỏ khi đã cân nhắc chu toàn. Tóc đen và tóc bạc quấn lấy nhau, Triều Đăng vui đùa vào lồng ngực đôi phương, hít mất một cái, như là bị đau hít sâu một hơi.

Người ôm y hơi dừng một chút rồi tiếp tục đi về hướng sâu nhất của Dạ Huyền cung.

[Rất đau đó, có bồi thường không.] Triều Đăng đang rảnh rỗi, theo thói quen trò chuyện với hệ thống: [Yêu cầu cho nghỉ phép, thi đại học năm năm còn được ngủ ba năm, ông đây công lược xong ba mảnh vỡ rồi, cho nghỉ ở một thế giới được hôn?]

Hệ thống không hề bị lay động: [Lúc này đã giảm cảm giác đau đớn cho cậu tới mức thấp nhất rồi, sẽ không đau đâu.]

Nè nha, còn tưởng là sợ quá nên mất hết cảm giác chứ.

Bỗng nhiên Triều Đăng giật mình, nhũn mảy: [Tổng thống, mi có thể giảm cảm giác đau đớn?]

Lúc Việt Trường Ca phé bỏ linh căn của y không hề có hận ý, thân là tu sĩ, trong nháy mắt bị phé đi nơi yếu ớt quan trọng nhất nhất định là đau đến quần ruột thất xương, kì lạ là lúc trước hệ thống không hề ra tay giúp đỡ... Lẽ nào hệ thống thấy tình huống lúc trước không nghiêm trọng, không cần thiết, còn lần này quá nghiêm cmn trọng, không ra tay không được?

Hợp tác cái quái gì chứ, chia tay chia tay ngay.

[Mới làm được gần đây.]

Hệ thống giải thích hàm hồ khiến Triều Đăng càng thêm hiếu kì, còn cô tình nói tới nói lui mãi cũng không cho đáp án, trong lúc đó hai người đã đi qua nhất cung và nhị cung Dạ Huyền, phóng mắt nhìn ra, đài lầu đình các trùng trùng điệp điệp đan xen nhau, đèn lồng treo ở trên cao, ngay ngắn kéo dài theo hai bên đường lớn, hoa đào đầy tình ý theo gió phiêu du, phảng phất như lầu quỳnh điện ngọc dành cho tiên nhân, vô luận là nhìn bằng ánh mắt nào thì nó đều xứng với danh xưng đệ nhất thiên hạ.

Mãi đến tận khi Việt Trường Ca để Triều Đăng vào ao nước nóng, người nọ mới ngưng trò chuyện với hệ thống, lấy lại tinh thần.

Oa, vừa đến mà đã muốn làm chuyện người nhón rồi kìa.

"Ngài, ngài muốn làm gì?"

Triều Đăng mở to đôi mắt ngập mù sương, có chút kinh hoàng nhìn đối phương. Việt Trường Ca dịu dàng cởi áo mặc cho sự phản kháng yếu ớt gần như vô lực của ma tu, thân thể bạch ngọc thấp thoáng trong ao nước, không thể không nói, quả thật y rất có bản lĩnh họa quốc vương dân, đến cả đào hoa bên ao cũng không bị kịp nửa phần mỹ mạo của người nọ, tâm mắt cung chủ Dạ Huyền cung đảo qua nốt ruồi son nhạt màu trên vai người nọ, ôn nhu nói:

"Đừng sợ, sẽ không làm gì quá phận với em đâu."

Hắn nói, cúi đầu nâng bàn chân Triều Đăng lên, dòng nước lạnh lẽo chảy qua khiến Triều Đăng không nhịn được run rẩy, tựa hồ cảm thấy trạng thái như vậy quá mức yếu đuối, có chút ảo não mà chặc một tiếng. Người đang lau đi vết máu cho y hơi dừng lại một chút, đến khi hoàn toàn rửa xong vết máu, Việt Trường Ca dấn bàn tay mình lên làn da mỹ sù, ánh sáng trắng ôn hòa quét qua, vết thương nhanh chóng khép lại, ngón tay cái vô tình hữu ý chạm vào gan bàn chân người nọ, không hề bắt ngờ thấy người sau hơi co lại.

Trên đời lại tồn tại thân thể nhạy cảm như thế, huống hồ ma tu này lại không được trải qua huấn luyện, trời sinh diễm cốt. Sau một hồi trị liệu êm ái, mỹ nhân lúc này còn để phòng cảnh giác lúc này đã hơi khép con người, lưỡi biếng tùy ý để Việt Trường Ca dò xét thân thể y, cách nửa ngày, rốt cuộc Triều Đăng không nhịn được nghi hoặc, ngược mắt hỏi:

"Việt cung chủ, đại mỹ nhân, rốt cuộc ngài muốn gì?"

Nam tu tóc bạc trầm mặc ngừng tay, tiếng nói như thanh tuyến lượn lờ bên tai.

"Em là ma đạo, làm rất nhiều chuyện ác táng tận thiên lương nhưng bản tính lại không đại ác, linh năng của em vô cùng sạch sẽ, giống như là..." Hắn chỉ vào lệ chí của Triều Đăng: "Căn bản em không biết mình phạm lỗi."

"..."

"Em nhìn ta như vậy." Tay Việt Trường Ca rời khỏi lệ chí của Triều Đăng: "Nếu dùng ánh mắt này nhìn bất cứ một tu sĩ nào thì bọn họ sẽ lên án em dùng yêu pháp với họ, hiện tại linh căn của em bị hủy, không có năng lực tự vệ, chính mình thiện ác không thể phân biệt, nếu muốn rời đi thì cứ việc đi khỏi Dạ Huyền cung, còn nếu muốn ở lại, ta sẽ che chở cho em."

Mĩa nó.....

Rất có đạo lý.....

Cảm giác ngay cả bản thân cũng bị hấn thuyết phục, thật không hồ là dối trá! Nếu như tính cách không phân được thiện ác là do hấn thiết lập, đương nhiên ông đây sẽ không phụ lòng đại mỹ nhân, phải cố gắng phát huy nha.

Ánh mắt Triều Đăng đầy phức tạp nhìn hấn, bất giác âm thanh mềm nhũn mấy phần, thần sắc khôi phục lại đáng về tí từng hằng ngày.

"Nếu cung chủ đã giữ em, đương nhiên em phải bồi tiếp cung chủ rồi ~"

Việt Trường Ca cũng không ngại đáng về không nghiêm túc của người nọ, chỉ hơi cười khể. Dường như đôi ô mặc của Triều Đăng lại lẳng lẽ sáng lên, không e dè nhìn vào tu sĩ hồ hững xuất trần trước mặt. Quả thực hấn là người rất chói mắt, mọi cử động đều lộ ra thanh phong đạo cốt, cứ như tiên nhân trên trời, càng nhìn càng khiến người người yêu thích. Tâm tình Triều Đăng rất tốt mà nằm nhòai bên cạnh ao, tâm mắt lại không tự chủ liếc về phía Việt Trường Ca.

[Giá trị yêu thương: 1,5 sao.]

[Kỳ nghỉ.]

[Không có.]

[Chia tay.]

[Mơ đi.]

[...]

Xĩa.

Việt Trường Ca thu xếp cho Triều Đăng vào một gian phòng nhỏ, vì từ phòng này gần với chủ cung nên lúc thường rất ít người qua lại, nhưng không chỉ có thế, người kia còn cho phép y nghe giảng bài cùng các đệ tử trẻ tuổi Dạ Huyền cung. Những lúc rảnh rỗi, Triều Đăng sẽ đi dạo qua bên kia vài vòng, thân thể y vẫn chưa khỏe hoàn toàn, lần nào cũng phải đi từ từ. Thời gian cứ thế trôi qua, những tu sĩ trẻ tuổi từng nghe qua ác danh của y, đã từng là ma đầu đệ nhất ma bang lại nhu nhu nhược nhược như động vật nhỏ vô hại. Dần dần có mấy tu sĩ lớn gan đến bắt chuyện với y, mỗi ngày Triều Đăng đều dành thời gian chuyện trò vui vẻ với bọn họ, mãi đến tận khi lúc y định rời khỏi, một tên nam tu bỗng dung xuất hiện trước mặt Triều Đăng.

Đại đa số các tu sĩ trong đây đều có ngoại hình xuất sắc, nam tu mặc đạo phục ngân lam của Dạ Huyền cung, cả người tuấn dật tiêu sái, gã có chút đỏ mặt nói rằng: "Ngươi... Ngươi đã có đạo lữ chưa?"

Triều Đăng lắc đầu, nam tu kia vui vẻ nói tiếp: "Ngươi có thể...?"

"Ta không muốn."

Cho dù chỉ ở Dạ Huyền cung mấy ngày nhưng trong lúc nói chuyện và làm việc vẫn không quên rắc thính khắp nơi, khuôn mặt xán lạn như hoa đào mùa xuân toát ra thần thái tuyệt tình lãnh khốc câu người biết bao, nam tu bị sự quyến rũ của Triều Đăng thấm vào cốt tủy, hai mắt đỏ ngầu, nỗ lực đè nén ý niệm tà ác đột nhiên xuất hiện, mãi khi Triều Đăng cất bước tiếp tục đi về phía trước thì thân thể bị người ôm lấy, mũi kiếm lạnh lẽo chĩa vào tim y, nam tu trầm giọng uy hiếp.

"Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn đồng ý." Triều Đăng cười ra tiếng. "Mơ đi."

Bất chước cách nói chuyện giống tổng thống luôn rồi nè.

Triều Đăng nói trong đầu: [Mau lên mau lên mau giảm cảm giác đau đón mau lên.]

[...]

Không đợi hệ thống hành động thì cánh hoa đào cực nhanh bay tới đánh vào tay nam tu đang cầm kiếm, nam tu ôm cánh tay đã tàn phế lẫn lộn trên đất kêu đau thành tiếng. Triều Đăng quay đầu lại, nhìn thấy Việt Trường Ca mặc áo nhạt màu đứng cách đây không xa, tóc dài màu bạc tung bay phía sau, gương mặt như được điêu khắc tinh tế, khí chất chân chân chính chính như tiên nhân bước ra từ trong tranh. Nam tu sợ hãi lập tức quỳ xuống, trên mặt tràn đầy sự hối hận, nghĩ đến lúc này mình làm chuyện như thế trước mặt cung chủ, liên tục dập đầu xin lỗi.

"Thôi, ngươi đi đi."

Âm thanh mềm mại như ngọc lạc vào trong gió, nam tu sắc mặt ần ần hồi tiếc rồi đi, Triều Đăng kinh ngạc nhìn những chuyện đang phát sinh trước mắt. Trong thế giới này, cơ hồ năng lực của y không hề bị áp chế, nói cách khác, dưới tình huống có năng lực hệ thống ban cho ở mức maxium mà Việt Trường Ca vẫn như trước có thể thay đổi được suy nghĩ của người khác?

"Em..."

Dường như Triều Đăng muốn nói điều gì đó nhưng e ngại không dám nói ra, nhìn thấy đồng môn duyên sắc kia, y có chút buồn bực nghiêng đầu qua.

"Không trách em."

Việt Trường Ca nhẹ giọng nói.

Triều Đăng nhìn thẳng vào hấn, đột nhiên cong cong khóe miệng, đã rất lâu rồi y không cười với người nào, cứ thế cười rộ lên, ngay cả thần tiên cũng bị câu đi mấy phần hồn phách, nhưng cố tình sao người trước mặt lại không bị lay động, chỉ ôn hòa gật gật đầu, mắt thấy hấn muốn rời khỏi, Triều Đăng lập tức đuổi theo.

"Cung chủ! Chờ chút!"

Triều Đăng hơi đi nhanh một chút, đan điền liên đau đến đòi mạng, sắc mặt Triều Đăng tái nhợt cơ rúm trên mặt đất, người đi trước nghe tiếng kêu đau của người phía sau đi vòng trở lại, ngồi xổm xuống nhìn y, ngón tay mềm nhẹ ấn lên bụng nhỏ, linh năng hệ thủy dịu dàng bao bọc vết thương của Triều Đăng.

"Đờ hơn chưa?"

"Đờ hơn rồi." Thấy hấn muốn rút tay về, Triều Đăng chơi xấu: "A... Đau đau đau, đại mỹ nhân, đừng lấy tay ra được không?"

Việt Trường Ca buồn cười liếc y một cái, Triều Đăng chau mặt đối diện với hấn: "Em không đi nổi, ngài ôm em đi?"

Đôi mắt đen huyền bình tĩnh không gợn sóng, hàng mi khẽ run, thời điểm Triều Đăng do dự có phải mình đã không biết xấu hổ quá rồi hay không thì người kia như ở buổi xét xử lúc trước, ôm y vào ngực. Sau khi hai chân cách rời mặt đất, Triều Đăng hài lòng tựa đầu vào ngực Việt Trường Ca, không thể không nói, có lẽ vì tính đặc thù của mảnh vỡ này nên dù cho là đối trá nhưng đi cùng hấn cũng khiến người khác cảm thấy an tâm.

"Cung chủ, người không thể dung túng ma tu này, tuyệt đối không thể!"

Tu sĩ mặc đạo phục ngân lam nửa quỳ trên đất, lo lắng nhìn nam tử thần sắc ôn hòa đứng dưới mái hiên, kể từ giây phút thấy cung chủ tôn quý ôm ác đồ kia vào ngực, thấy đối phương không biết xấu hổ tựa vào vai Việt Trường Ca, Vân Tịch thân là đội trưởng đội hộ vệ vô cùng lo lắng.

"Ngài cũng biết những tu sĩ bị y chơi đùa có kết ----" Nhận ra mình đang nói chuyện không đúng, Vân Tịch vội vàng đổi giọng: "Thuộc hạ ngu dốt, không phải thuộc hạ cho rằng chủ nhân không kiên định tâm trí, chỉ là..."

"Không sao." Việt Trường Ca ôn hòa ngắt lời gã: "Ta chỉ muốn thử một lần."

"Cái...?"

"Vân Tịch."

Việt Trường Ca ra lệnh gã lui ra, một lần nữa đi về phía hoa đào vân hưng hà úy, nghĩ đến khuôn mặt người nọ còn rực rỡ hơn đào hoa mấy phần, con tim khẽ loạn.

Hấn ôm tu sĩ trẻ tuổi bỏ vào gian phòng, đúng như dự đoán ban đầu, khác với thủy linh năng có thể âm thầm thay đổi suy nghĩ người khác thì sức hấp dẫn mạnh mẽ đến khủng bố của người nọ dường như từ khi sinh ra đã có, mặc cho không còn linh năng nhưng y cũng dễ dàng ảnh hưởng đến thần trí người khác, hơn nữa... Dường như hấn cũng bị ảnh hưởng.

Việt Trường Ca nhìn chăm chú vào cánh hoa nhẹ rơi vào lòng bàn tay, chốc lát sau, hoa đào kiêu diễm ban đầu chỉ còn lại một giọt nước.

Mưa to trút xuống liên tục không ngừng, ánh nến xa xôi nơi cửa cung dập tắt trong đêm tối, mưa xuân vẫn tiếp tục hành trình phủ khắp thiên địa.

Triều Đăng nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, bỗng nhiên sấm sét rền vang như con giặc của đại thiên thần. Triều Đăng nhớ chủ cung Dạ Huyền cung cách đây không xa, sau khi suy tính xong xuôi, y ngồi dậy từ trên giường, tùy tiện xò đôi giày lẹp xẹp bằng mưa đi về phía chủ cung. Trong cơn mưa xuân dày nặng như muốn làm cả thế gian ngập lụt, trong cơn lốc cuồng loạn khủng bố, khi Triều Đăng thấy được đội tuần tra liền biết mình đi đúng hướng rồi, sau đó chịu không nổi nữa quỳ xuống đất.

Vân Tịch dẫn đầu đội tuần tra thấy mỹ nhân áo trắng ngồi trong cơn mưa, tóc đen bị dòng nước lạnh lẽo thấm ướt, cơ hồ trong nháy mắt quên luôn người nọ là ai. Gã do dự tiến lên vài bước, thấy sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, hô hấp mỏng manh không bình thường, gọi sao cũng không phản ứng, mãi đến khi khóe môi người nọ chảy ra máu tươi, sự hoài nghi nơi đáy lòng của gã hoàn toàn biến mất.

"Này... Này! Người tình lại đi!"

Thấy đôi mắt y chậm rãi khép lại, đi theo Việt Trường Ca nhiều năm như vậy, hiếm khi thấy cung chủ nguyên ý đụng chạm ai, mặc dù biết rõ tính tình hần hiền lành nhưng không thích tiếp xúc với người lạ nên Vân Tịch rất không muốn ma tu và cung chủ chạm mặt, nhưng cũng không thể không cân nhắc có cần bấm báo một tiếng cho đối phương hay không.

"Cho ta... Thấy hần..."

Triều Đăng nắm chặt tay Vân Tịch, gân xanh nhô lên dưới làn da trắng mịn, không đợi Vân Tịch hành động thì giọng nói quen thuộc sau lưng khiến cả người gã cứng ngắc.

"Cho ta đi."

Gã có chút khó giải thích, có chút không muốn mà buông tay người nọ ra, nhìn thấy cung chủ Dạ Huyền cung ôm ngang người nọ, không ngại nước mưa và bùn đất trên người Triều Đăng, ngoại trừ tiếng mưa rơi đầy trời thì chỉ còn tiếng hô hấp yên tĩnh đến kì dị, bỗng dưng âm thanh ngọt như mật như đường phá vỡ trầm mặc.

"Đại mỹ nhân, em đau quá."

Việt Trường Ca vẫn bình tĩnh hỏi vấn đề rất không liên quan: "Em sợ sét?"

"... Có một chút."

Ồ hi hi hi hi hi hi rất sợ đó.

"Vết thương của em rách ra nữa rồi."

Hần nói, từng bước từng bước ôm người vào chủ cung, bỏ lại một đám hộ vệ đứng trong mưa không nhúc nhích, nếu như không nhìn lầm, ma tu kia.... Đi vào chủ cung Dạ Huyền?!

Ánh sáng ấm áp của dạ minh châu lan tràn khắp cung, thị nữ xinh đẹp ở ngoại phòng thấy cung chủ thường ngày khiêm tốn dịu dàng ôm người bước vào, trong lúc hành lễ không nhìn được len lén liếc mắt vài lần. Tóc dài như tơ như lụa buông rũ, da dẻ nhợt nhạt dưới ánh sáng của dạ minh châu ánh lên màu sắc nhu thuận, dù không thấy được mặt nhưng cũng có thể đoán ra đó là một đại mỹ nhân. Việt Trường Ca trực tiếp ôm người vào gian trong, vòng qua phòng lớn, sau tấm bình phong vẽ hoa văn sơn thủy có một ao nước nóng màu ngọc thạch, hần để Triều Đăng xuống, linh năng không lồ không ngừng kéo đến vây quanh vết thương của người nọ.

"Thương thể của em vốn chưa khỏi, không phải đã nói phải không chế tâm tình sao?"

Triều Đăng vui mặt vào nước, nhìn bóng của chính mình: "Em... Em không thích sét."

"Em đó..." Tựa hồ Việt Trường Ca có vài phần bất đắc dĩ, vầng trán cao rộng khẽ nhíu: "Vậy sao không đợi trong phòng mà còn chạy loạn khắp nơi?"

A đồ quý xứ biết rồi còn hỏi, ông đây cũng rất vui vẻ, cảm ơn, cảm ơn cơ hội này nha.

Người nọ lặng im không nói lời nào, gương mặt nhỏ đỏ ửng không biết có phải vì nước nóng hay không, càng lúc càng ướt át, càng lúc càng kiêu diễm đa tình, đôi môi mịn màng vì chủ nhân khẽ cắn mà để lại dấu vết đỏ đỏ, cánh tay tựa ngó sen trắng khoát lên bờ ao, cả người ngâm trong nước như yêu tinh ma mị trong thần thoại.

"... Em rất đau, tìm ngài, ngài sẽ giúp em." Khóe môi Triều Đăng sinh hoa, lệ chí nhạt màu ản ản hiện hiện: "... Sẽ không đau như vậy, em... Em muốn gặp ngài."

Đệ nhất lãnh tụ chính đạo cứ thế nhìn ma tu đối diện, chốc lát sau, hần ôn nhu vén tóc Triều Đăng, như đối xử với em bé, gõ gõ trán y.

"Em rất biết nói chuyện đó."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Quốc Sắc Thiên Hương 4

Edit: Hyukie Lee

Thần sắc Triều Đăng khẽ thay đổi, cảm nhận lực đạo không nặng không nhẹ trên trán, y có chút thẹn thùng giương mắt nhìn Việt Trường Ca, muốn nói lại thôi. Chỉ tiếc đối phương búng trán y xong liền đứng dậy lui ra ngoài tầm bình phong, khi thân ảnh người nọ hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Triều Đăng... Triều Đăng cảm thấy, quả thật không hổ là đối trá!!

Cảm giác thời khắc mau chóng nắm giữ được đàn ông này, quả thực quá tuyệt vời.

Tắm rửa sạch sẽ xong, không biết loại nước màu ngọc thạch này có công hiệu gì mà mấy vết thương lúc trước đã biến mất. Triều Đăng đi ra khỏi ao, nghe thấy động tĩnh của y, có hai thiếu nữ mặc trang phục thị nữ bước vào. Y có chút run run tiếp nhận đồ hai người đưa, mãi đến khi thiếu nữ mở miệng.

“Xin công tử yên tâm, tiện nữ chỉ là con rối được làm từ gỗ đào.”

“Gỗ đào...?”

Không quản Triều Đăng hỏi thế nào thì thiếu nữ cũng không có phản ứng, nhận lấy quần áo dơ rồi nghiêng mình rời đi. Thấy thân ảnh nhỏ nhỏ biến mất nơi đèn đuốc chập chờn, Triều Đăng sờ sờ mũi.

Mưa xuân ngoài cửa ngày càng nặng hạt, mây may không có ý dừng lại, tựa như ngàn vạn hắc mã gấp gáp lao nhanh. Triều Đăng đi vào đại điện, Việt Trường Ca mặc trường bào màu nguyệt đằng ngắm nhìn viên kỳ thạch, đầu ngón tay bấm một cái tiểu quyết, mái tóc ướt nhẹp của Triều Đăng trong nháy mắt trở nên khô ráo, y nói cảm ơn, người sau ôn nhu nói: “Sắc trời đã tối, nếu như em không muốn về thì ngủ lại đây một đêm đi.”

“Được thôi ~” Ma tu tóc đen dường như rất vui vẻ: “Vậy em ngủ chỗ nào?”

“Ta đã sai người chuẩn bị phòng ngủ.”

Không làm hã.

Chán.

Y cười đồng ý, mãi khi hai thị nữ lên dẫn người đi, vô tình hay hữu ý, xuyên qua hành lang được chong đèn mờ ảo, người nọ quay đầu lại nhìn Việt Trường Ca, vừa vặn phát hiện người kia cũng đang nhìn mình. Đôi mắt đen huyền được hàng mi tạo thành đường cong kiều diễm, phảng phất như hơi nga sí vũ. Đột nhiên Triều Đăng xoay lại, lăm bằm nói câu gì đó, thị nữ đi phía trước bước chân hơi khựng.

Tiếng mưa trong đêm rơi đều không dứt, hạt mưa nặng trĩu theo ngói lưu ly cuộn cuộn chảy xuống, giọt mưa tung tóe ngoài mái hiên cửa sổ, len lỏi qua cổ thụ xa xưa, chợt có tiếng sấm rền vang lóe sáng cả bầu trời, mỹ nhân áo trắng ngồi dậy từ trên giường, y ôm chần gối rón rén mò tới phòng ngủ chính, tay muốn gõ nhưng khựng lại trước cánh cửa trầm hương được chạm trổ hoa văn thanh lịch, dường như không muốn rồi lại bỏ tay xuống. Triều Đăng ôm chần đi tới đi lui mấy bước rồi thẳng thắn ngồi chồm hổm dưới đất, núp ở ngoài cửa gỗ.

[Đang làm gì đấy?]

[Thống ca, sao khuya rồi mà không ngủ đi.] Triều Đăng sửa sửa cái gối lại một chút: [Thì đó, ông đang bán manh.]

[...]

[... Mi cảm thấy ông hơi ngu chứ gì?] Triều Đăng chắc chắn chắc: [Tin ông, ông là ——]

[Cao thủ tình trường?]

[À há.]

Cửa phòng trước sau vẫn đóng chặt, mãi đến khi Triều Đăng buồn ngủ gần chết, người bên trong cũng không có ý muốn mở. Bốn, năm tiếng sau, trong lúc nửa tỉnh nửa mê có ai đó ôm lưng của mình, cảm nhận được khí tức quen thuộc, Triều Đăng không hề phòng được người đỡ lấy. Mí mắt hơi nhấc lên một chút, trong tầm nhìn mơ hồ có thể thấy được sợi tóc dài trắng bạc, chần mèn bị Triều Đăng quấn quanh được gỡ ra nhẹ nhàng, Việt Trường Ca thấy người nọ dựa vào mình rồi thiếp đi, trầm mặc đặt người lên giường lớn.

Cũng không phải hẳn không cảm giác được có người quần quanh ngoài cửa phòng mình, vốn chỉ cho rằng người nọ nhất thời mà không nghĩ tới ngủ một phát tới nửa đêm. Vì trong lòng có vướng mắc nên Việt Trường Ca ngủ cũng không yên, thời điểm tỉnh lại phát hiện người nọ vẫn núp ngoài phòng, theo bản năng hẳn liền đi ra ngoài.

Bình minh hé sáng, nhận ra mình đang ở chỗ nào, Triều Đăng biếng nhác cào cào lại tóc rối, chân trần đi trên thảm trải sàn, như bé mèo con nhẹ nhàng không có âm thanh. Việt Trường Ca không có ở phòng ngủ nên y cũng đi ra ngoài, mãi khi thấy được dáng người mặc trường sam xanh đen, Triều Đăng mới ngưng ngó đảo dáo.

“Đói bụng hả?”

Sau khi mất đi linh căn Triều Đăng liền trở thành người bình thường, một ngày ba bữa. Người nọ lắc đầu, lời nói đáng hoàng khi qua miệng nhỏ cũng biến thành ám muội: “Em đang tìm ngài.”

“Tại sao tối qua em lại ngủ ngoài cửa phòng của ta?”

Triều Đăng ấp ứng hồi lâu mới nhả ra hai chữ.

“Sấm sét.”

Việt Trường Ca cười yếu ớt: “Em sợ vậy à, vậy lúc trước ngủ thế nào?”

“Thì không ngủ a.”

Câu trả lời như đúng rồi khiến cung chủ Dạ Huyền cung quăng tầm mắt qua, Triều Đăng không chút chột dạ cùng hắn nhìn nhau, Việt Trường Ca thấy thế gật đầu, bỏ cuốn sách xuống, ra hiệu người nọ đi tới phòng ngủ chính.

Lúc trước không ngủ, tức là nếu bên cạnh hắn thì có thể ngủ. Ma tu này rốt cuộc là nói năng bậy bạ hay thật sự là tùy tính đây...

Khỏe môi cung chủ Dạ Huyền cung không tiếng động câu lên độ cong, ánh mắt xa xăm nhưng trông mắt lại sáng trong trấn tĩnh, phảng phất không nhiễm bụi trần.

Đại hội Phục Tiên năm mươi năm tổ chức một lần được cử hành ở Thiên Tứ do tám môn phái lớn đứng ra tổ chức, lấy Dạ Huyền nhiều năm không suy làm trụ cột, sự kiện trọng đại nào động toàn bộ giới tu chân qua tháng sau sẽ chính thức mở màn. Vì vậy mà đã một thời gian dài Triều Đăng không thấy được bóng người của Việt Trường Ca, thực sự là rảnh đến không có chuyện gì làm liền đi dạo vòng vòng chủ cung, tiếp xúc với đội hộ vệ mấy lần riết cũng quen mặt, lúc đầu Văn Tịch còn trừng mắt nhìn Triều Đăng thâm mền Việt Trường Ca thì bây giờ cũng biến thành ánh mắt đồng cảm với kẻ đáng thương, cực kì săn sóc y. Mỗi lần đánh bài đều gọi Triều Đăng, y cũng không nói gì, cười cười đi theo những người này. Sau một khoảng thời gian, toàn bộ Dạ Huyền cung đều biết vị ma tu bị cung chủ tự tay phế bỏ linh căn cứ khăng khăng một mực thủy chung với hắn, thậm chí hận không thể gả đi.

“Đăng à.” Văn Tịch vừa xếp bài vừa trêu chọc: “Phải hai ngày nữa cung chủ mới về lận, về xong còn tuyển người đi Thiên Tứ, ngươi có định làm gì không?”

Triều Đăng không bị lay động, vút một lá hồng thập ra ăn Văn Tịch: “Ta dự định.”

“Nói nghe coi?”

“Ta muốn đi Thiên Tứ.”

Nơi đất khách quê người vẫn không quên yêu đương.

“...”

Triều Đăng thoáng nhưn mi: “Sao?”

Văn Tịch sững sờ không nói lời nào nhìn vị sau lưng y, Triều Đăng thấy vậy xoay người ra sau, người hơn nửa tháng không gặp đang yên lặng nhìn mình, hắn vẫn đẹp như vậy, gương mặt tinh xảo cùng khí chất cao nhã không tả được bằng lời, quần áo nhạt màu hoàn toàn không hợp với đào hoa rực rỡ bốn phía. Triều Đăng vút bài sang một bên, không kim lòng được nở nụ cười, rồi lại hoảng hốt nhớ ra điều gì, y liếc nhìn Việt Trường Ca một cái.

“Việt công tử, Việt cung chủ, đại mỹ nhân, ngài cho em đi đại hội Phục Tiên với được không?” Triều Đăng giơ tay phải lên: “Em xin hứa sẽ không phiền đến ngài, ngài vút em ở khách sạn cũng được.”

Mặc dù thoáng nhìn y vẫn vui vẻ đùa giỡn nhưng trong mắt lại xẹt qua tia sợ hãi bị từ chối, Việt Trường Ca thấy thế, cách hồi lâu mới hơi đáp: “Được.”

“Có thật không!”

Triều Đăng mừng rỡ khiến Văn Tịch đầy mặt phức tạp nhìn y, người ta đã biểu lộ rõ như thế mà cung chủ còn không trả lời, cũng không biết là có phải hắn chỉ chơi đùa thôi hay không. Triều Đăng đuổi theo Việt Trường Ca, vừa đi vừa nói chuyện với hắn, thấy mái tóc dài của đối phương vương phải chiếc lá nhỏ, nhẹ nhàng nâng tay lấy ra dùm hắn.

[Cao thủ tình trường.]

Mi nói xem mi có phục hay không.

[... Tùy cậu vậy.]

[...]

Không hiểu sao cảm thấy rất không phục.

Thiên Tứ nằm ở phía bắc đại lục, tất cả tu sĩ từ bốn phương tám hướng đều tề tụ về đây, thi đấu từ cá nhân đến tập thể. Triều Đăng thế mới biết, Việt Trường Ca nhìn bề ngoài ôn hòa khiêm tốn nhã nhặn mà tu chính là kiếm đạo, nhưng ngày thường lại chưa từng thấy hắn đem theo bội kiếm. Đêm đầu tiên đến Thiên Tứ, đoàn người Dạ Huyền cung vào nghỉ tại khách sạn đã đặt trước, Triều Đăng và Việt Trường Ca ở phòng đối diện nhau. Hôm sau

người kia phải ngênh chiến chương môn Thanh Từ tông cũng tu kiếm do tám môn phái lớn đề cử mà không chút may lo lắng căng thẳng, trước khi ngủ Việt Trường Ca còn đưa cho y một bình ngọc nhỏ, ôn nhu nói.

“Sáng mai ăn cái này vào, dung mạo sẽ tạm thay đổi chừng nửa ngày.”

Triều Đăng mở to hai mắt: “Ý của ngài là...?”

“Dung mạo của em quá lộ liễu, hiện tại lại không có năng lực tự vệ, ta cũng không thể ở bên em mãi, em phải tự chú ý.” Hấn nói, dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nếu như em muốn tới đại hội Phục Tiên.”

“Vâng.” Triều Đăng đón lấy bình ngọc: “Cảm ơn cung chủ ~”

“Nghỉ ngơi sớm đi.”

Thanh âm người nói vẫn ôn nhu bình thản, mà tu được hấn dẫn dò cười tươi đến mặt mày cong cong, tựa hồ rất thích được hấn quan tâm, dù can thiệp đến cuộc sống của mình cũng không ngại chút nào. Vầng nguyệt treo cao ngoài cửa sổ, chiếu rọi đoàn người tấp nập trên đường phố Thiên Tứ, ngoại trừ đại hội Phục Tiên thì Thiên Tứ nổi danh nhất là đào hoa ở ngay trung tâm. Xa xa nhìn lại, đào hoa như mây, vương vít một mảnh phấn hồng dưới ánh trăng bàng bạc, rực rỡ kiều diễm. Triều Đăng nằm dài ngoài cửa sổ, một mối xâm chiếm thân thể, nằm một chút liền đi vào giấc mộng.

Trận đấu của đại hội Phục Tiên là giữa hai cường giả không thể bỏ qua, thế nhân đều biết Việt Trường Ca hoàn toàn xứng với danh đệ nhất thiên hạ nhưng vẫn có không ít người đặt tiền cược cho chương môn Thanh Từ tông. Thấy bọn họ đánh cược Triều Đăng cũng ham hố nhảy vào góp vui, khuôn mặt mới đổi chìm chìm trong đám người qua đường, sau khi cân nhắc y cược cho Thanh Từ tông. Việt Trường Ca thấy y đi ra từ đám người, nhẹ như mây thoảng như gió dò hỏi: “Em cược ai?”

“Đối thủ của ngài.” Triều Đăng không chút chột dạ, không chút hổ thẹn khi Việt Trường Ca cho mình tiền mà mình lại đi cược đối thủ của hấn: “Người cược ngài quá nhiều, thắng cũng không chia được gì nên em chọn hấn.”

Cung chủ Dạ Huyền cung gật đầu, bay lên võ đài được trải thảm đỏ, chương môn Thanh Từ đợi đã lâu, người kia nổi danh là cuồng võ nghệ, thấy Việt Trường Ca hiện thân cũng không có ý tứ chào hỏi liền một kiếm nhào vào. Toàn trường kinh ngạc thốt lên, ngón tay Việt Trường Ca khép lại, dưới mũi kiếm đến nhanh bất ngờ, linh năng mệnh môn vô ngần bao người kia lại, thân kiếm bị nứt thành những lỗ thủng bé nhỏ. Nương theo giọng điệu nhẹ nhàng niệm quyết của tu sĩ tóc bạc, bảo kiếm bản mệnh của chương môn Thanh Từ gãy thành từng mảnh nhỏ, trong miệng học ra máu tươi, uy áp cường đại ngọt ngào đến mức lòng tự dưng đứng bao phủ toàn bộ võ đài, quanh thân lưỡi kiếm hàn quang hiện ra được cung chủ Dạ Huyền cung nắm trong tay, thân bình xanh biếc được kiếm khí không lồ bao quanh khiến các tu sĩ phàm tục ở đây đồng loạt biến sắc.

Chỉ kiếm khí thôi mà đã tinh khiết tới mức có thực thể, bất đồng với tính cách ôn hòa nhã nhặn của chủ nhân, kiếm khí của hấn tàn nhẫn bá đạo, mang theo khí tức cường đại hủy thiên diệt địa. Sức mạnh khủng bố như thế chỉ cần không chú ý là sẽ tâu hỏa nhập ma, cố tình sao cung chủ Dạ Huyền cung lại dùng mũi kiếm ngay sát ngực đối phương, ý cười bên môi tựa trăng bạc, âm thanh ầm ập vang lên với tu sĩ không còn sức phản kích: “Lục huynh, chịu thua chưa?”

“Đương nhiên là thua.” Kiếm tu kia cười khổ một tiếng: “Ta vốn tưởng rằng mình đã hiểu thấu đại đạo, không hề nghĩ rằng Việt cung chủ còn đi trên ta, con đường còn xa còn cao hơn nhiều, hôm nay có thể thấy được kiếm ý của cung chủ, dù cho tan xương nát thịt cũng rất đáng giá.”

“Lục huynh nói quá rồi.”

Việt Trường Ca thu kiếm, ánh mắt liếc qua vị trí dành cho Dạ Huyền cung, ở nơi đó, tóc đen mất đen, nam tử trẻ tuổi dung mạo bình thường đang vẩy tay với hấn.

“Rất, lợi, hại.”

Người kia dung nhan bình thường thì thầm với hấn qua khẩu hình miệng, đôi ô mặc đường như cũng cong lên, tựa hồ bên trong có thứ gì đó ầm ập gọi là tình cảm chảy ra.

Tất cả mọi người đều thấy ý cười bên khóe môi cung chủ Dạ Huyền như có như không, đối lập với dáng dấp ác liệt tàn nhẫn lúc này là vị lãnh tụ của chính đạo chân chân chính chính. Cổ áo thanh lam kéo dài khiến mọi người thấy được áo trong màu trắng, càng tôn lên dung mạo xuất trần. Các tu sĩ không tự chủ tách ra hai bên nhường đường cho hấn, mãi đến khi thân ảnh tựa minh nguyệt kia biến mất trong đồng đạo phục ngân lam, mắt thấy cuộc chiến mới sắp bắt đầu, đám người mới thu tâm mắt lại.

“Chiến thắng áp đảo luôn nha~” Triều Đăng thấy hấn đi tới, hi hi cười nói: “Bây giờ nghỉ lại, thua trên tay ngài cũng không thiệt thòi.”

“Em nói như vậy.” Việt Trường Ca nhớ lại: “Lúc trước cảm thấy thiệt thòi lắm sao?”

“Dù thế nào đi chăng nữa em cũng là đệ nhất bảng ma đầu, còn chưa kịp đánh đã bị bắt, quá thảm.”

Người kia lại gõ gõ đầu y, hiếm thấy cung chủ của bọn họ thân mật với ai, cảm mọi người sắp rút xuống đất, ánh mắt Vân Tịch nhìn bọn họ lại phức tạp thêm vài phần. Dường như Triều Đăng rất vui vẻ, trên môi luôn giữ nụ cười. Vì cuộc tranh tài này kết thúc quá nhanh, thời gian còn dư quá dài nên phía chủ sự phải bỏ dở cuộc thi đấu buổi sáng. Triều Đăng a một tiếng nhủ nhủ mày, Việt Trường Ca bên cạnh lẳng lặng nhìn y.

“Em vừa mới cược xong.” Con người ô mặc lóe lóe, Triều Đăng cười nói: “Đã như vậy, đại nãi nhân mời em đi ăn chúc mừng đi?”

Thừa dịp ăn một phát, nào bánh đậu đỏ, nào sủi cảo tôm, nào bánh khoai gạo nếp, nào xiu mai, nào cháo hoa, nào trà thanh,... Triều Đăng tháo mặt nạ ngồi ở quán rượu nổi tiếng nhất Thiên Tứ vui đầu ăn cơm. Các tu sĩ đều không cần đồ ăn, những người tu vi thấp nếu đói bụng thì cũng giải quyết bằng mấy viên đan tích cốt. Nhưng Triều Đăng thì khác, hồi còn linh căn, dù bận làm nhiệm vụ nhưng y vẫn rất tích cực tìm kiếm mỹ thực bốn phương. Thấy y tập trung ăn, Việt Trường Ca cũng không muốn quấy rầy, chống cằm nhìn người nọ ăn. Một ít tu sĩ chưa trải qua chuyện đòi thấp giọng bàn luận, sau khi xác định cung chủ Dạ Huyền cung thật sự ở đây liền kích động đến mặt đỏ chót, rồi lại không dám tùy tiện quấy rối.

Triều Đăng nhấp ngụm trà.

“Cảm giác quả vinh hạnh.”

Việt Trường Ca ra hiệu y tiếp tục, Triều Đăng nịnh hót khả khả khả: “Có thể làm cho cung chủ tựa “trích tiên” ngài đây chờ em ăn cơm, không biết tiểu nhân đã tu mấy kiếp mới được như vậy.”

“Chờ nói bừa.” Việt Trường Ca bật cười: “Em không quen những người này, sao không đi vào phòng.”

Triều Đăng xua tay: “Em thích đông người.”

Những tu sĩ ở đây y biết không ít người, chỉ cần ở chung Việt Trường Ca mấy tháng là Triều Đăng học được dáng vẻ của một tiên giả. Tóc đen thật dài xoa tung sau gáy, trên gương mặt nhỏ nở nụ cười trừ lệ đến phệ hồn thực cốt.

“Chắc là ngày mai sẽ có tin đồn cung chủ Dạ Huyền cung tự nguyện sa đọa đó, ngài không ngại sao?”

“Qua một thời gian sẽ biến mất.” Việt Trường Ca âm sắc hồ hững: “Không cần bận tâm.”

Triều Đăng đáp một tiếng, cười cười với hắn. Sau khi ăn xong Triều Đăng lại kéo đối phương đi loanh quanh Thiên Tứ, từ xưa đến nay Thiên Tứ được mệnh danh là thành xuân, bốn phía được bao bọc bởi sông nước, hoa quýnh trắng muốt héo xuôi theo dòng nước, hai bên được phủ bởi sắc xanh rợn ngợp. Đi ngang qua cửa hàng quần áo sang trọng, tầm mắt Việt Trường Ca xẹt qua y phục nhạt màu trên người Triều Đăng, khẽ nói: “Vào xem thử?”

“Hả? Được ~”

Cửa hàng trồng hoa lan tỏa ra mùi vị thanh u của thực vật, đầy cửa được chạm khắc hoa văn ra, khách hàng bên trong tuy nhiều nhưng vì diện tích rộng rãi nên nhìn cũng không chen chúc mấy. Bà chủ quần áo mỏng manh đi đến đón tiếp, tóc mây vấn cao lộ ra vầng trán sung túc và hàng mày xinh đẹp. Triều Đăng nhìn cô, lông mi vút sáng: “Chị ơi, chị đẹp quá.”

Vốn chỉ là lời tùy tiện nhưng qua miệng nhỏ của y lại có vẻ chân tâm thực lòng không thể giải thích. Được chàng trai sắc như hoa đào khen ngợi, bà chủ không nhịn được cười duyên: “Tiểu công tử cứ đùa, chính ngài mới là người đẹp nhất.”

Nhìn sang nam tử dịu dàng ôn hòa bên cạnh, ở Thiên Tứ người có tư thái thanh nhã nhưng ngọ hỏ tàng long vô cùng khó tìm, đối với thân phận và quan hệ của hai vị này cũng có chút phán đoán, bà chủ cười nói: “Hai vị muốn mua quần áo sao?”

“Làm cho y.”

Việt Trường Ca lên tiếng.

“?”

Chờ chút, nhanh như vậy đã đến giai đoạn cho tiền cho quần áo cho xe rồi sao?

Cho tui một chiếc Chery QQ, Đăng Đăng đi theo liền.

Triều Đăng nghiêng đầu, bà chủ lại hỏi: “Ngài muốn màu nóng hay màu lạnh?” Đánh giá quần áo trên người y, nhìn có vẻ đơn giản nhưng vải vóc thì chỉ có người trong nghề mới làm ra được, lập tức liền biết vị công tử này cũng không phải không thích bộ này, nếu đã như vậy... “Tiểu nữ cho rằng tiểu công tử mặc màu sáng nhìn rất được, càng hợp với màu da và dung mạo.” Cô vừa nói vừa sai người đem một khúc vải màu tím, bên trên được thêu hoa văn tinh mỹ: “Hai vị xem thử xem?”

“...”

À há.

“Lấy màu đỏ đi.”

Việt Trường Ca cụp mắt.

“Ngài nói đúng.” Bà chủ nhìn không được lên lút đánh giá Triều Đăng, thấp giọng nói với người hầu bên cạnh. Cách hồi lâu, người thị giả mới ôm túi gấm vóc được bọc kỹ càng lên, bà chủ phui bụi bặm trên mặt bao rồi mở ra, sắc màu đỏ chót bên trong lộ ra một góc: “Đây là tâm ti do Miêu Cương đặc chế, mỗi một sợi đều đẹp như mộng ảo, người bình thường mặc chính là hạ thấp đẳng cấp của nó nhưng tiểu công tử thì rất thích hợp.”

Tấm vải được để lên bàn ánh lên ám kim vân mịn, mỗi một đường nét đều hoàn hảo như nước chảy mây trôi, mà đẹp nhất phải kể đến màu sắc của nó, đỏ ửng nung lẹ như hoa ngải túc đầy chói mắt, Việt Trường Ca nhẹ gõ bàn một cái, ôn hòa lên tiếng: “Làm quần áo phải đợi bao lâu?”

“Chỉ hơn nửa canh giờ, vì vải này cần đến kĩ thuật cao tay, phải nhờ người lành nghề nên mới mất lâu thời gian. . . như thế.” Bà chỉ thấy giao dịch lớn sắp thành, đuôi lông mày đều nhiễm phải ý cười: “Ngài yên tâm, cửa hàng chúng tôi nổi tiếng là làm nhanh chất lượng cao, quý nhân ở Thiên Tứ đều thích quần áo được làm từ nơi này, tiểu công tử đo ba vòng xong, uống vài ly trà nóng hoặc dạo một vòng tám con phố là làm xong ngay.”

“Cung chủ, ngài muốn em mặc cái này...?”

Bà mẹ nó, hai người đã hỏi ý kiến của ông chưa đấy.

[Tôi cảm nhận được khát vọng từ nội tâm của cậu.]

[...]

[Dù sao đi nữa thì cậu chính là người như thế.]

[...]

Ý gì đó, nói vậy người ta giận bây giờ.

Thấy hấn gật đầu, Triều Đăng cười nói: “Vây em mặc cho ngài xem~”

Hận ngài.

“Được.”

Bà chủ nhìn hai người tâm tình càng tin chắc vào suy đoán của mình, đúng như dự đoán, sau nửa giờ nhóm thợ may liền sai người mang quần áo đem đến tiền thính, dưới ánh mắt chờ mong của bà chủ, Triều Đăng cảm quần áo đi vào phòng thay đồ, mãi một hồi lâu sau, mỹ nhân tóc đen mới chậm rãi đi ra.

Thoạt nhìn người nọ có chút xanh xao, đúng như lời bà chủ nói, so với quần áo nhạt màu thì người nọ thích hợp với màu sắc tươi diễm hơn. Tóc dài đen óng rù xả bên vai như dòng sông uốn lượn trên y phục đỏ chói, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, con ngươi đen láy phảng phất như được ngâm trong nước, vẻ đẹp lộng lẫy như một tội ác, tựa hồ giây sau sẽ kéo người vào địa ngục.

Thấy y lại đây, dù làm nghề nhiều năm, gặp qua đủ loại mỹ nhân nhưng bà chủ cũng bị kinh diễm nói không nên lời, cách hồi lâu mới xoay mặt nhìn về phía Việt Trường Ca, trong giọng nói không tự chủ mang theo hàm ý hâm mộ.

“Đạo lữ của ngài, quả nhiên rất có phong thái của thiên nhân.”

“Chỉ à, chị kể chuyện cười rồi.” Triều Đăng hi hi cười nói: “Đại mỹ nhân và tôi không phải loại quan hệ đó, thường ngày bị hiểu lầm thì thôi nhưng ngay cả chị cũng nói như vậy, ngài ấy sẽ không vui.”

Vải vóc quý hiếm độ tươi khoát lên người, hoa văn chìm dù có diễm sắc đẹp đến đâu cũng không thể nào sánh được mỹ mạo lộng lẫy rực rỡ ấy, chân mày hơi cong, mi mắt khẽ vênh, Triều Đăng vẫn như mọi ngày nhìn chăm chú cung chủ Dạ Huyền cung.

Cứ như... Từ đầu tới cuối đều không tồn tại thứ tình cảm khó nói, không phải hấn cho đây là tình yêu, chỉ đơn giản là người nọ đang nhìn hấn mà thôi.

Việt Trường Ca xoa xoa lệ chí của Triều Đăng, tiếng cười yếu ớt nhạt nhòa rơi vào bên tai.

“Quả thực... Là quốc sắc thiên hương.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Quốc Sắc Thiên Hương 5

Edit: Hyukie Lee

Ra khỏi cửa hàng may, sắc trời đã dần tối, ăn bậy ăn bạ đồ ăn ven đường, Triều Đăng lắc lư đi trước Việt Trường Ca. Thấy tất cả mọi người đều đổ dồn về một hướng, Triều Đăng có chút ngạc nhiên quay lại dò hỏi.

“Những người này đi đâu thế?”

“Đảo hoa đào.”

Triều Đăng a một tiếng, lúc này mới nhớ đến Thiên Tứ nổi tiếng nhất là đảo hoa đào nằm giữa nước, diện tích không lớn lắm, khác với những đảo khác, căn cơ của đảo hoa đào không phải là đất mà là một bộ rễ khổng lồ sinh trưởng đã vạn năm. Vì những cây đào trên đây lớn lên khác thường, tuổi thọ của cây cũng cao hơn nhiều cây bình thường nên dân bản xứ tương truyền rằng đây là nơi của thần tiên, lâu dần tin đồn truyền xa, hiện nay nơi đây đã trở thành khu vực nổi tiếng nhất Thiên Tứ.

Triều Đăng rất thích thú nhìn hòn đảo được hoa đào vờn mây phía xa xa, Việt Trường Ca nhẹ giọng thông thả hỏi: “Có muốn đến xem không?”

Không ngoài dự đoán, mỹ nhân áo đỏ lập tức gật đầu liên tục.

Lặng lẽ theo Việt Trường Ca xuôi dòng người đi đến đảo hoa đào, quần thể kiến trúc tinh xảo nằm trên bộ rễ đảo khổng lồ, từ xa nhìn tới phảng phất chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến nhưng đến gần mới phát hiện quá cao. Một bên đảo là không gian mông lung bởi hoa đào lung linh trong nước, trên đảo còn có quán rượu, tiệm quần áo lưu niệm, ... các gian hàng bày bán ven đường đầy rẫy. Hương hoa thanh u hòa theo con gió lượn lờ khắp phố phường. Triều Đăng đang vui vẻ bỗng có vị tu sĩ trẻ tuổi tuấn dật cản đường y.

Người kia một thân tím đậm, đầu đội minh hoàng lay động theo gió, một tay cầm lấy trượng gỗ được điêu khắc khéo léo tinh xảo, gương mặt anh tuấn đầy mang theo ý cười khiến người sinh ra hảo cảm. Không đợi Triều Đăng mở miệng, nam tu chối lợi trước mặt cười nói: “Vị đạo hữu này, ta thấy ngài tướng mạo quái lạ, mệnh số gắn với nợ đào hoa, lại mang theo đồ vật quái lạ. Thân nhân hay bằng hữu đều không còn trên đời. Bất kể là người ngài yêu hay người yêu ngài đều không có kết cục tốt... Tại hạ nói như thế có đúng không?”

Triều Đăng cũng cười với hắn: “Tiên sinh quả thực rất lợi hại, ngoại trừ cái cuối đều đúng.” Ánh mắt y như có như không xẹt qua Việt Trường Ca: “Ta không có người yêu, không biết điều đó có đúng hay không?”

[Có sao không.]

[Không có.]

[Tiếc quá.]

Tu sĩ bói toán thấy y có ý như thế, từng bước dụ dỗ: “Vị bằng hữu của công tử có muốn nghe tại hạ nói một chút không?”

“Cung chủ?”

“Người nói đi.”

Việt Trường Ca ôn nhuận nói, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi ngươi ô mặc, nam tu hỏi ngày tháng năm sinh của Triều Đăng, nhìn qua đường chỉ tay, sau hồi lâu nhíu mày mới chậm rãi nói.

“Mệnh số của công tử...” Hắn do dự nửa ngày, liếc qua dung nhan điểm lệ quý mị trước mặt: “Người bị trời cao chán ghét, đến chết cũng không thể cầu tiên hồi thần.”

“...”

Thần sắc Triều Đăng khê biến, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt bại lộ tâm tình y, Triều Đăng e hèm ra hiệu đối phương tiếp tục.

“Ngài không thể thành tiên, không qua nổi mệnh kiếp, dù dọa ma cũng không thể lên chín cõi trời.” Tựa hồ lần đầu tiên gặp phải mệnh số thế này, nam tu nói chuyện rất áp ứng: “Người bên cạnh ngài cũng bị ảnh hưởng, ngài bị trời cao chán ghét nên những người dù có một chút quan hệ với ngài cũng bị vạ lây.”

Triều Đăng thấy hắn hình như còn lời muốn nói nên yên lặng đợi tu sĩ nói tiếp, người kia dằn vặt hồi lâu mới miễn cưỡng nói.

“Công tử ngài... Mệnh số của ngài cũng không phải hoàn toàn như thế, vận mệnh đó đã trói buộc với linh hồn ngài, đòi hỏi kiếp kiếp, không được chết từ tế.”

Trắng bạc hòa lẫn sông đèn, gió xuân se lạnh đùa quanh không trung, nhảy múa trên tán đào hoa rực rỡ, con gió ngang qua, toàn thể giới ngập tràn sắc hồng non mềm của cánh đào to.

Mỹ nhân hồng y vô tâm đứng bên bờ chọc chọc đèn hoa đăng, tóc đen thật dài tán loạn sau lưng, mơ hồ có thể thấy được hai gò má trắng nõn. Việt Trường Ca mua đèn về nhìn thấy cảnh ấy, cung chủ Dạ Huyền cung gõ gõ đầu y như đối với đứa nhỏ. Triều Đăng quay đầu, đứng lên đòi lấy cái đèn hình vuông trong tay đối phương.

“Có phiền nào sao?”

Động tác của Triều Đăng hơi ngừng lại, chợt cười cười đầy dừng dừng: “Bọn bịp bợm giang hồ mà ngài cũng tin à ha ha ha ha ha ngài thật ——”

Cảm nhận được xúc cảm ấm áp đột nhiên xuất hiện, Triều Đăng hơi run, tu sĩ như ánh trăng bạc ôn nhu, vuốt ve mí mắt người nợ, dịu dàng nói: “Đôi mắt em đang nói... Là ai cũng được, đến nói chuyện với ta đi... Em đang sầu não sao?”

Người nọ cúi đầu né tránh tầm mắt hần, thần sắc biến ảo khó lường, qua một lúc lâu, âm thanh bình tĩnh vang lên.

“Em quen rồi.”

Triều Đăng ngóng theo lọn sóng cuộn đến bên chân rồi biến mất.

“Vừa bắt đầu đã biết, không thể thành tiên thì làm người xấu cũng không tồi... Thế nhưng, tựa hồ đến cả người xấu em cũng làm không được.” Dáng vẻ vừa nặng trĩu tâm sự lại đầy hồ hững, Việt Trường Ca vẫn chăm chú: “Chỉ là không nghĩ tới là vĩnh viễn, đại mỹ nhân, sau này ngài thành tiên có thể xóa đi mệnh số của em không?”

“Được.”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“Được là được rồi... Tự tin vậy nhất định sẽ thành?” Dường như Triều Đăng không quen không khí như vậy, không nhận được mỉm cười: “Tin ngài đó, đừng gạt em nha.”

“Không gạt em.”

“... Nè nè nè, thả hoa đăng đi.”

Vành tai nổi lên mặt hồng hồng đầy khả nghi, vờ lấy đèn trong tay Việt Trường Ca, sau khi làm thủ ấn, bỗng dựng ngón tay tinh tế khựng lại giữa không trung, bàn tay vốn hướng về đèn cây trong hoa đăng chậm rãi rút về, thấp giọng lí nhí: “Đèn không cháy...”

Hóa linh căn bị phế, người hủy bỏ toàn tu vi của y lại không ngại phiền phức đồng ý vì y mà mua hoa đăng, đồng ý vì y mà xoay chuyển mệnh số. Tu sĩ tóc bạc cúi người nắm chặt tay Triều Đăng, linh năng âm áp truyền qua da dẻ trắng nõn, ngọn lửa đỏ hồng nho nhỏ xuất hiện nơi đầu ngón tay, đôi ô mặt của Triều Đăng hơi híp.

Hoa đăng được phủ vãi the ánh lên lửa đỏ, Việt Trường Ca nắm tay Triều Đăng thả đèn xuống sông, không biết từ lúc nào, cả người y được lòng ngực đối phương bao phủ, mỗi khi hoa đăng đã trôi xa mé bờ, Việt Trường Ca mới buông tay y ra.

Màn đêm buông xuống, dòng người trên đảo hoa đào không giảm bớt mà còn tăng thêm. Nơi nào Triều Đăng hiện diện là y như rằng nơi đó náo nhiệt nhất, tính tình Việt Trường Ca ưa yên tĩnh cũng không quen chen lấn trong biển người. Sau một hồi bị rừng người đẩy đưa, ma tu áo đỏ đã chẳng biết đi đâu, theo lý thuyết, vóc người lùn dung nhan của y đều thuộc diện cao cấp bắt mắt nhất, nhưng nhìn bốn phương tám hướng cũng không thấy được hình bóng người nọ. Việt Trường Ca suy nghĩ rồi điều động linh năng, thông qua sợi linh thức mỏng manh đã bám vào Triều Đăng lúc trước tìm được tung tích của y.

Nhận ra linh thức đã đi quá mùi dấm nhưng vẫn còn đang di chuyển, tròng mắt duyên sắc trở nên rét lạnh, tu sĩ tựa trắng bạc cô độc nhẹ giọng cười khê.

Triều Đăng không có linh căn nên căn bản không thể nào di chuyển tức thời khoảng cách dài như thế, hướng hồ... Hần cũng không cho rằng người nọ muốn rời khỏi.

“Ngươi muốn làm gì?”

Triều Đăng ngẩng đầu nhìn nam tu bắt y đến cạnh vách núi làm tù binh, đối phương mặc đạo phục của Vạn Linh tông, người kia cảm kiếm phong nhắm thẳng vào tim y, lời nói chứa đầy điên cuồng rò rỉ.

“Ngươi nhảy xuống.” Tựa hồ gã lại mơ tưởng đến viễn cảnh đẹp đẽ nào đó: “Ta nhảy cùng ngươi.”

“Muốn tuần tình à?” Triều Đăng đáp lại: “Ta đồng ý, nhưng ngươi phải trả lời ta ba câu hỏi.” Không đợi đối phương mở miệng, Triều Đăng cười nói: “Làm sao ngươi biết ta ở đây?”

“... Đi theo, theo dõi, tất cả mọi người đều biết ngươi và cung chủ Dạ Huyền cung ở cùng nhau.”

“Hiểu rồi ~” Triều Đăng dừng một chút: “Câu hỏi thứ hai, trừ ngươi ra còn ai theo ta nữa?”

“Rất nhiều... Ngươi không còn linh căn... Bọn họ đều đi theo ngươi... Thế nhưng ta là người mạnh nhất... Ngươi chỉ có thể cùng ta...”

“Câu cuối cùng.” Triều Đăng ngắt lời gã, tiếng nói ngọt ngào hòa vào trong gió: “Ngươi muốn chết kiểu gì?”

Kiểm khí mệnh mỏng như lưỡi dao sắc bén hình thành quanh thân, nhận ra nam tu muốn đẩy mình xuống vực, Triều Đăng vội vàng nắm chặt rễ đào bên cạnh. Sau khi phế bỏ linh căn y còn yếu hơn người bình thường, móng tay vì dùng lực quá mạnh mà sứt ra, ngón tay bị rách vẫn gắt gao nắm chặt gốc đào. Trong nháy mắt, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh âm áp kéo y lên, nhìn thấy nam tử dịu dàng hiền hậu bên cạnh, Triều Đăng thờ phào nhẹ nhõm.

“Chậm chút nữa là em tuần tình với hần thiệt đó.” Triều Đăng quơ đôi tay máu me đầm đìa trước mặt Việt Trường Ca: “Đau.”

Dòng nước mềm mại rót lên ngón tay, xương cốt đứt rời và móng tay từ từ khôi phục. Nam tu phía xa dần dần sợ hãi nhìn sương trắng dày đặc trên đỉnh đầu, người trong giới tu chân đều biết nước do cung chủ Dạ Huyền cung ngưng mạch có dị tượng, người nắm giữ loại sức mạnh cường hãn này được cả thế giới tôn làm thiên tài. Nam tu bị vây trong làn sương trắng, tiếng thét thảm thiết sồn tóc gáy bị bóp tắt, sương trắng dày nặng nổi lên huyết sắc, Việt Trường Ca nhẹ nhàng nâng tay che đi tầm nhìn của Triều Đăng.

“Đừng nhìn.”

“Đại mỹ nhân... Ngài, ngài giết người?”

“Em muốn mạng của hân.” Khi sương trắng tan đi, ngay cả hải cốt cũng không còn lưu lại. Việt Trường Ca nhìn gương mặt nhỏ lấm lem tro bụi, bật lên tiếng cười yếu ớt: “Đương nhiên ta sẽ giết người, em coi ta là người thế nào?”

“Lãnh tụ chính đạo...?”

Người kia vén lại mái tóc dài của y, ung dung lau đi vết bẩn và vết máu.

“Ta vốn là như thế. Mà vị trí này cũng không phải người hiền lành có thể ngồi.” Nước lạnh chứa dị tượng chậm rãi biến mất, Việt Trường Ca nói tiếp: “Ta sẽ giết người, cũng sẽ tính kế, đồng thời, ta cũng có thứ ta khao khát, có người yêu thích, cũng có dục vọng.”

Chờ chút! Anh trai anh trai à! Ngài không cảm thấy nhân vật xuất trần như thần tiên giáng thế như ngài thốt lên mấy câu này... Rất mẹ nó có cảm giác à.

“Đã rất lâu rồi ta đã không dùng đến dị tượng này.” Hân nói, âm thanh như tiến vào bên trong đôi ô mặc: “Không chuyện gì có thể ảnh hưởng đến ta, mãi đến lúc này.”

“Ngài...”

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

“Bởi vì em không có cảm giác.” Việt Trường Ca nhẹ giọng níu non: “Quá mỹ lệ chính là tội lỗi, âm thanh yêu mỹ lưu tình xung quanh cũng thế...” Bàn tay vuốt ve sườn mặt Triều Đăng, áp sát đối phương: “Nói không chừng em đã chọn phải người không nên chọn.”

Triều Đăng há miệng, đôi môi mềm mại đóng đóng mở mở, nửa ngày vẫn không nói nên lời, đáng vẻ kinh hoàng lại khiến người ta liên tưởng đến loại động vật nhỏ đáng thương nào đó, thấy y như vậy, Việt Trường Ca than thở: “Đã bao giờ hận ta phế tu vi của em chưa?”

Triều Đăng không lên tiếng, người đối diện dừng lại chốc lát: “Em có muốn lấy lại tu vi không?”

“... Ừ.”

Lấy đồ của người khác thì phải trả lại nha, Việt cung chủ.

Nếu Việt Trường Ca chịu tái tạo linh căn cho y, khi đó hân là giá trị yêu thương sẽ tăng rất cao. Bây giờ mới ba sao mà đối phương đã đề cập đến vấn đề này, nếu như tái tạo linh căn thật thì chứng tỏ hân thật lòng thật dạ thích mình. Lấy linh căn xong bỏ chạy, dù là người hà tư nguyệt vận cỡ nào thì cũng đi vào tuyệt lộ.

Huống hồ đại mỹ nhân là đối trá nữa, trời mới biết nội tâm xấu xa của hân nghĩ gì, nói chung là rất tuyệt, kế hoạch này quả thực là mười phần vẹn mười!

Hai người rơi vào trầm mặc, bỗng nhiên Triều Đăng dùng âm thanh nhỏ cất tiếng: “Lúc mới bắt đầu... Có ghét ngài một chút.”

Hoa đang trên mặt sông lung linh đầy màu sắc, có cánh hoa hữu ý vô tình rơi phai, tiếng vang đốm cháy đóa hoa dập dờn xuân ý, bên trên mặt sông, pháo hoa bùng xòe rực rỡ một trời. Đi dạo cùng Việt Trường Ca thêm một vòng rồi trở về, Triều Đăng đi phía trước rất nhanh bị chữ vàng trên mộc bài thu hút sự chú ý.

[Bảo vật không dễ cầu, người yêu không dễ được.]

[Đã một tháng rồi con không mua váy mới, hy vọng sư tôn có thể cười với con một cái.]

[Mãi mãi, yêu em.]

...

...

A, có trò chơi mới kia.

Khắp nơi đều được bao phủ bởi những tấm gỗ đỏ tươi rực rỡ, cứ cách mấy cây đào là có một gian hàng bán gỗ khắc chữ. Nhìn ra xa là có thể thấy được những tấm gỗ nhỏ được treo ngay ngắn trên sạp, Triều Đăng đi về gian gần nhất, hỏi thăm cô gái bán hàng.

“Chắc công từ đây lần đầu đến đảo hoa đào có phải không?”

Thấy Triều Đăng gật đầu, cô gái cười nói: “Đảo hoa đào được xem là nơi gửi gắm tình cảm cũng bởi vì thường xuyên có những cặp tình nhân viết những lời yêu đương trên vân trang, nghe đâu chỉ cần để ở bất kì nơi nào của đảo thì tình yêu trường tồn, ân ái thủy chung.”

“Vân trang?”

“Chính là cái này.” Cô gái chỉ vào tấm gỗ nhỏ đang treo trước mặt: “Vân trang là bằng hiệu của Thủy Văn lăng, trên thế gian chỉ có nơi này sản xuất, ngoại trừ màu sắc đẹp như ráng mây chiều thì cũng vì thanh danh của truyền thuyết truyền xa, ngày xưa có vị thần tiên vì che chở muôn dân đã để máu lại bên trong vân trang, từ đó yêu ma quỷ quái không dám tới gần, mọi người tin rằng nó có tác dụng trừ tà.”

“À, chỉ viết cho người yêu thôi hả?”

Nghe cô đáp vâng, Triều Đăng cười cười: “Lấy một cái đi.”

Gỗ vân trang được cắn hoa đào hoặc cành tùng, có hoa văn đơn giản cũng có hoa văn rườm rà phức tạp đặc thù của hoa mai. Triều Đăng chọn loại vân trang bình thường nhất, cô gái đưa cho y một đĩa mực nhỏ và một cây bút nhỏ.

Triều Đăng lấy bút từ tay cô, nháy mắt da thịt chạm nhau người kia hơi khựng lại. Vì chưa quen viết bằng bút lông nên Triều Đăng viết rất chậm, nét bút mềm mòng nhưng thẳng tắp, cô gái cũng không giục, chỉ tình cờ liếc nhìn một cái.

Khi viết xong, đối phương nghiêng người nhìn nhìn.

[Mây mờ trắng tỏ nơi lầu các, dạ huyền tiền kiếp đã nhạt nhòa.]

“Công tử viết... Là Dạ Huyền cung?”

Ánh mắt cô gái do dự, tầm mắt xẹt qua tu sĩ tóc bạc mặc thanh y đứng chờ bên cạnh. Nãy giờ cô vẫn cho rằng hai người là đạo侶 của nhau, công tử xinh đẹp vô song viết ra câu thơ như thế.

“Đại mỹ nhân ~” Triều Đăng lắc lắc vân trang với Việt Trường Ca đứng phía sau: “Khen em khen em.”

Việt Trường Ca đi đến, khi thấy rõ câu chữ y viết, tròn mắt duyên sắc xẹt qua từng tia u tối.

“Sao lại viết như thế?”

“Không phải ngài thích em sao, lời lúc trước em nghe đều hiểu.” Triều Đăng cột nhà: “Cho ngài một cơ hội đó, khen em đi.”

Khóe môi cong lên nụ cười uốn lượn, trắng bạc soi rọi tóc đen, áo quần đỏ chói, da dẻ tựa tuyết, như một loại thuốc phiện khiến người điên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Quốc Sắc Thiên Hương 6

Edit: Hyukie Lee

Nam tử thanh nhã xuất trần thoát thế thần, sau đó lập tức nở nụ cười nhàn nhạt.

“Đôi rất tinh tế, cách dùng từ cũng mới mẻ.” Hần nói, tầm mắt dời đến vân trang đỏ tươi: “Câu thứ nhất ta đọc không hiểu, câu thứ hai... Có vẻ ám chỉ xóa bỏ hận thù, chúng ta bắt đầu yêu lại từ đầu? Nếu như ta đoán sai, em đừng cười ta mơ hồ.”

“Nửa câu đối.” Triều Đăng đưa miếng gỗ cho Việt Trường Ca, ra hiệu hắn treo vân trang lên cành đào: “Trong mắt của em, cung chủ là minh nguyệt, ngày em mới tới Dạ Huyền, ánh trăng chiếu rọi và đào hoa tung bay hòa vào hình bóng ngài, kí ức ấy em vẫn khắc sâu trong lòng.”

Sau khi nghe xong Việt Trường Ca gật đầu, cô gái lén lút nghe bọn họ nói chuyện kinh hãi nói không nên lời. Khi vân trang được treo xong xuôi, Việt Trường Ca dặt tay Triều Đăng trở về, đối mặt với tầm mắt trêu ghẹo của người sau, ngữ khí của hắn vẫn vang lên giai điệu ôn hòa: “Nhiều người, đừng để lạc.”

Ma tu hồng y tóc đen để mặc tay mình bị nắm, xuôi theo dòng người rời khỏi đảo hoa đào. Nhóm người chung quanh không ngừng nhòm ngó, ngay cả Triều Đăng cũng có thể mơ hồ phát hiện thì Việt Trường Ca không thể không phát hiện. Nếu những người ở đây muốn lan truyền lời đồn thì trong thời gian ngắn ảnh hưởng đến Dạ Huyền cũng không phải chuyện nhỏ. Nhưng cố tình sao người đang đi cùng y lại như không quan tâm, cứ thế một đường nắm tay đi thẳng.

Đại hội Phục Tiên tiến vào giai đoạn cao trào, tu sĩ Dạ Huyền tham gia tranh tài đều rút thăm được trận đầu, khi hỗn chiến qua đi, người còn trụ vững đến cuối cùng chính là người thắng cuộc, như thường lệ mười năm qua, vị cung chủ Dạ Huyền cung lại tiếp tục chiếm danh xưng thiên hạ đệ nhất.

“Nghe bọn Vân Tịch nói ngài đã thắng liên tiếp mười lần?” Triều Đăng nhìn người đối diện cười nói: “Từ hồi ngài ngưng mạch lên nắm giữ vị trí đệ nhất thiên hạ, đại mỹ nhân ngài cũng ít nhất hơn năm trăm tuổi rồi đó... Em mới có hơn hai mươi, ngài không cảm thấy chúng ta ở cùng nhau là hoa lê áp hoa hải đường sao? Không sợ em không quen?”

Việt Trường Ca rót một ly trà cho Triều Đăng, đẩy đĩa bánh ngọt thơm ngon về phía y, đồng mẫu duyên sắc trong veo như đầm lạnh.

“Tuy đã năm trăm năm, nhưng người ta yêu chỉ có một.” Thấy Triều Đăng uống trà say sưa, ý cười ôn nhu lan tỏa: “Nếu em không quen thì đề tới khi nào quen thì thôi.”

“...”

Không nên dùng thái độ ôn nhu như nước để nói mấy lời hạ lưu đó nha, đm

Ngài như vậy... Ông đây thật sự rất kích thích đó, hi hi hi hi.

Gương mặt trắng nõn của Triều Đăng nhiễm phải sắc hồng, y trường Việt Trường Ca một cái rồi không lên tiếng nữa, nhưng đầu ngón tay hơi run rẩy đã bại lộ tâm tư của y. Người kia cũng không ép, chỉ yên lặng nhìn Triều Đăng ăn bánh ngọt, tầm mắt di chuyển đến cái cổ duyên dáng, ngón tay thon dài xinh đẹp, rồi lại bồi hồi dừng lại lệ chí nhạt màu ở mắt, ý cười trong đôi môi càng ngày càng sâu.

Trận chung kết được diễn ra với sự đối đầu giữa Dạ Huyền và Vạn Linh, người đứng đầu của hai môn phái đứng ra đối chiến, một đêm trước trận đấu bọn Vân Tịch tổ chức đặt cược giữa Việt Trường Ca và chương môn Vạn Linh tông Bách Tì, đội hộ vệ biết rõ cung chủ sẽ thắng nên dù không có tiền cũng cố đặt cược cho cung chủ nhà mình. Đồng thời Triều Đăng trộm ra ngoài dạo chơi nghe được từ khách đặt cược đều rất vui vẻ khi nhắc đến hai chữ “Mị Kinh”, không nhận được tới hỏi Vân Tịch.

“Mị Kinh... Chính là... Khụ, hoa lâu.” Vân Tịch xoắn xuýt đến nói không nên lời: “Là hoa lâu nổi danh nhất Thiên Tứ.”

“Vậy vì sao bọn họ lại nói tới đại hội Phục Tiên nhất định phải tới Mị Kinh?”

Vân Tịch nhìn mặt đầy mộng lung của Triều Đăng, thực sự không đành lòng xát muối lên trái tim bé nhỏ của y, qua hồi lâu mới nói: “Theo như chính miệng quân sự của Mị Kinh nói thì sau đại hội Phục Tiên năm nay, hoa lâu sẽ dâng lên đệ nhất mỹ nhân cho người thắng để chúc... Đăng! Bình tĩnh! Phải tin tưởng cung chủ!”

“Đăng, rất bình tĩnh, vô cùng tin tưởng cung chủ.”

Vân Tịch nghe Triều Đăng nói xong, nhớ lại khoảng thời gian gần đây Việt Trường Ca chăm sóc y rất chu đáo, hận không thể treo người bên cạnh liền an tâm ngay lập tức.

“Người yên tâm, Mị Kinh có một quy tắc đặc biệt, hoa khôi sẽ không lên giường với người đứng đầu ngay đêm đó đâu.”

Vân Tịch cố hết sức vắt hết óc cứu chữa, nhìn đáng vẻ tò mò của Triều Đăng, hần tiếp tục.

“Ngủ dọc gần giống với ‘Mị’, vừa ám chỉ cô gái của hoa lâu có dung tư kiều diễm vừa ám chỉ tâm ý ngủ say. Cứ mười năm là có một hoa khôi trình làng, muốn mua lại đêm đầu tiên của hoa khôi thì tu sĩ phải cùng hoa khôi bị uống thuốc ngủ nằm chung một cái giường, nhưng tu sĩ không được làm những chuyện xa hơn... Kiểu hưởng lạc thế này mấu chốt ở chỗ bị dây vô trong mộng cảnh, cho nên hoa khôi của Mị Kinh rất đẹp, đẹp đến mức khiến lòng người không ngừng sinh ra dục vọng đồng thời lại thương tiếc thụ nhân vô tội, từ đó đi vào trạng thái tinh thần cực lạc.”

Thụ nhân: vẻ đẹp lúc ngủ.

“...”

Hơ hơ, nghe có vẻ, siêu cấp thời thượng.

Vân Tịch nhìn vẻ mặt như muốn cuốn theo chiều gió của Triều Đăng liền dứt khoát nói hết sạch sành sanh: “Loại tâm hoan này rất có tính thử thách ý chí của tu sĩ, hoa khôi đều là lần đầu tiên, có bị cưỡng bức quan hệ thân mật không thì chỉ cần tìm hiểu là biết, hoa lâu sẽ công bố kết quả với thiên hạ, người chiến thắng sau cùng chính là người hưởng phúc ấy, cho nên cũng có người nói một đêm sau đại hội Phục Tiên của Mị Kinh cũng là một đợt thử thách.”

“Vậy bọn họ đang đánh cược bên kia... Là cược vụ đại mỹ nhân có thể trụ vững hay không?” Triều Đăng tiếp thu nhanh, dùng mắt hắt hàm về phía đám người đang khí thế ngất trời bên kia: “Lúc bắt đầu các người đã muốn tổ chức cái này, sau khi bị ta đi theo mới giả vờ tổ chức đánh cược đại hội Phục Tiên?”

“...”

Trên gương mặt mặt đào vẽ ra một nụ cười yếu ớt, Vân Tịch một bên choáng váng một bên âm thầm đề phòng, quả nhiên nghe thấy ma tu diệt lệ nói rằng: “Người có còn nhận cược không? Ghi sổ cho ta với, ta cá hần không giữ được.”

“...”

Đại hội Phục Tiên năm mươi năm tổ chức một lần đang tranh cãi ỉ xèo về tung tích thanh kiếm của Việt Trường Ca, nhớ lại ngày xưa khi hắn mới bước chân ra giang hồ, khi đó các đại năng giả cũng trở thành mấy tiểu quỷ vô dụng dưới kiếm Việt Trường Ca. Có người còn thống kê lại, qua các lần đại hội Phục Tiên cung chủ Dạ Huyền cung chỉ rút kiếm vờn vện sáu lần, trận chiến lâu nhất cũng không tới mười chiêu. Thế mới biết thực lực của hắn đã cường hãn đến mức khủng bố. Thấy hắn xuống đài liền đi về hướng ma tu sở hữu dung mạo phệ hồn đoạt phách kia, thủ lĩnh của mấy môn phái lớn lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau.

“Chúc mừng ~” Triều Đăng cười cười: “Thật là lợi hại.”

Việt Trường Ca thu lại lệ khí toàn thân, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa của y, đôi ô mặc hơi chuyển động, người nọ như thuận miệng dò hỏi: “Ngài thắng nhất, vậy phải đi Mị Kinh sao?”

“Em muốn ta đi, ta sẽ đi, em không muốn, tất nhiên ta sẽ không đi.”

“Dĩ nhiên là muốn rồi ~” Vẫn là giọng điệu vui cười quen thuộc, nhưng trong con ngươi đen láy lại có vài phần khác lạ: “Em thua cược, phải nhờ cung chủ thay em lấy lại rồi.”

Việt Trường Ca nhẹ nhàng đáp một tiếng, nắm lấy đôi tay bạch ngọc đi khỏi đại hội. Nhìn mười ngón tay đan xen, Triều Đăng hồ hững cong môi.

Đèn hoa đỏ lửa, các cô gái áo hồng yêu kiều cười khẽ, câu lan của tửu quán truyền ra không khí ấm muội. Triều Đăng miễn cưỡng vắt nửa người lên cửa sổ, Vân Tịch bên cạnh tận tình khuyên nhủ bị Triều Đăng vỗ vỗ đầu như đùa chó.

Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

Vân Tịch không đề ý tới y: “Rốt cuộc ngươi muốn gì, hồi này nói cung chủ khỏi tới là được rồi? Sao phải cực khổ trèo cửa sổ thế này, lát nữa té xuống là ta...”

“Từ khi ngươi đồng ý dẫn ta tới Mị Kinh.” Triều Đăng sửa lời hắn: “Là bắt đầu xui xẻo rồi.”

“...”

Người này đúng là không biết xấu hổ.

“Không nhìn thấy.” Triều Đăng có chút khó nhỡ nhìn chăm chăm mấy lỗ nhỏ bị rách trên cửa sổ giấy: “Tối quá, còn sớm mà đã đi ngủ rồi hả?”

Coi như không nhắc đến chuyện tâm có vững hay không nhưng hoa khôi mười năm mới có một người là rất đáng để ngắm nha.

“Đăng nè, nghe lời ha, nếu không chúng ta ——“

“Ê ê lui lại lui lại!”

Triều Đăng vỗ mạnh đầu Vân Tịch, tuy lực đạo đó đối với hộ vệ trưởng Vân Tịch mà nói thì không có cảm giác gì nhưng hắn vẫn bị y làm cho đầu óc mơ hồ: “Sao vậy?”

“Có vẻ như ——“

“Triều Đăng.”

“...”

Hi hi hi chào buổi tối, tiên sinh, phục vụ chuyên biệt của ngài đến rồi.

Việt Trường Ca liếc nhìn Vân Tịch đang che chở bên cạnh y, người nọ bị đôi mắt duyên sắc nhìn đến mồ hôi lạnh đổ đầy người, dùng linh năng đem mỹ nhân tóc dài như nước đi vào gian trong, cung chủ Dạ Huyền cung không nói một lời lệnh cho Vân Tịch đóng cửa sổ, bỏ lại hộ vệ trưởng ở ngoài đang khổ sở nghĩ mình được thưởng hay bị phạt.

“Đại mỹ nhân, mỹ nhân khác của ngài đâu?”

Triều Đăng nhìn khắp bốn phía, xác định gian phòng không đốt nến này chỉ có hai người bọn họ, tựa như hiếu kì thuận miệng dò hỏi.

Việt Trường Ca không trả lời mà hỏi ngược lại: “Sao em lại tới chỗ này?”

Không đợi Triều Đăng đáp lại, thủy linh đầy trời áp đến y không thể động đậy, hai tay bị trói trên đỉnh đầu, cảm bị ngón tay băng lạnh nắm lấy, Triều Đăng bị ép ngẩng mặt lên đối diện với hắn.

Sức mạnh mang tính áp đảo khiến Triều Đăng run rẩy, tu sĩ tóc bạc trước mặt như dã thú đã cỡi bỏ lớp nguy trang ôn hòa, dục vọng chiếm hữu mang tính xâm lược mười phần không giấu diếm, nơi da thịt được ngón tay ve vuốt như có dòng điện nhỏ chạy qua, Triều Đăng không kiềm được phát ra tiếng

kêu rên.

“Chơi vui không?”

Thấy hấn ôm mình lên giường, đồng tử mê người như yêu tinh của ma tu co lại, hai tay hai chân vì giấy dựa mà lộ ra da dẻ trắng nõn, tư thế ám muội khiến vòng eo vẽ nên vòng cung tuyệt đẹp. Nhận ra nam tử dịu dàng hòa nhã chính trực cương nghị ở trên có phản ứng, ma tu không phát ra được âm thanh lách đầu liên tục, nốt ruồi chu sa trên hõm vai cũng vì thế mà lộ ra bên ngoài.

Việt Trường Ca liếm láp bả vai tuyết trắng, dịu dàng đầy yêu thương xoa mặt y, giọng nói như thanh tuyến lưu thủy giờ phút này lại vô cùng trầm thấp.

“Đùa ta như vậy, ta sẽ đau lòng.” Hấn dứt lời, tay dời đến vành tai Triệu Đăng ve vuốt: “Thân thể em thật tuyệt, so với hoa khôi Mị Kinh không biết còn đẹp hơn bao nhiêu lần.”

Triệu Đăng há miệng, nhận ra mình đã có thể nói chuyện, y giận dữ lần xấu hổ tránh né Việt Trường Ca: “Cút ngay!”

Mãi đến khi đồ của mình càng ngày càng nóng rực, Triệu Đăng sợ đến mức mặt nhỏ trắng bệch, âm thanh mềm nhũn: “Đại mỹ nhân, Trường ca ca, anh trai, ngài tha cho em đi, là em không đúng, em không nên đùa ngài như thế...”

Lời vừa thốt ra ngọt đến mức chảy đường, tông giọng trầm thấp của ma tu vừa mới thành niên vung ra giường lớn, tóc đen quăn lấy tóc bạc, cung chủ Dạ Huyền cung vẫn không lên tiếng, một hồi lâu sau, nương theo ánh trăng, Triệu Đăng thấy được làn môi mỏng của người kia khẽ giật giật.

“Ngủ đi.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

Việt Trường Ca ôm Triệu Đăng vào lòng, y có chút không muốn mà nhúc nhích, hấn nhẹ giọng nói: “Nếu không ngủ được, ta liền làm em ngay tại đây.”

“... Ngủ ngủ ngủ.”

Triệu Đăng ngay lập tức nhắm mắt lại, vệt hồng trên đôi má còn chưa tàn đi được trắng bạc chiếu rọi như hai cánh hoa đào. Việt Trường Ca nhìn người nọ rõ ràng không ngủ được lại không dám nhúc nhích, buồn cười hôn đỉnh đầu y một cái.

Mơ mơ màng màng tới nửa đêm mới ngủ được, lúc trời sáng hình như bên ngoài có gì đó rất ồn ào. Đôi mắt khẽ mở, tu sĩ tóc bạc thấy y tỉnh lại, vung tay phá kết giới. Lúc này Triệu Đăng mới phát hiện ngoại trừ căn phòng của bọn họ thì toàn bộ Mị Kinh gần như bị đánh nát.

Tình huống gì đây.

Triệu Đăng vừa muốn ra ngoài liền bị Việt Trường Ca ngăn lại, một mình hấn bước ra ngoài, từ trên lầu nhìn xuống mơ hồ có thể thấy được bên trong đại sảnh toàn những nhân vật có máu mặt của tám môn phái lớn. Mấy tu sĩ này thấy Việt Trường Ca xuất hiện, mặc kệ nội tâm đang suy tính điều gì nhưng ngoài mặt luôn ra dáng đạo mạo chính khí.

Có lẽ nhận ra hai bên một cao một thấp khiến khí thế bên mình cũng lùn theo nửa phần. Trưởng lão của Thất Bảo lâu dần dần bay lên lơ lửng giữa trời, mãi đến độ cao có thể cúi đầu nhìn xuống cung chủ Dạ Huyền cung mới thôi. Thấy lão ta như vậy những người khác cũng bắt chước theo rầm rập, có người dứt khoát lột bỏ nguy trang, không muốn che dấu ác ý mạnh mẽ nữa.

“Việt cung chủ, lão hủ hỏi ngài, ngài có nhận tội của mình?”

Người dẫn đầu lúc nói chuyện còn truyền linh lực vào, thuật truyền âm khiến âm thanh uy nghiêm của trưởng lão vang xa, hơn nữa tư thế như thần tiên hạ phàm hỏi tội này làm mấy người có tâm lý yếu đuối, không đủ kinh nghiệm âm thầm cảnh giác lão già có bề ngoài xấu xí này.

Tu sĩ tóc bạc quần áo thâm sắc cũng chào hỏi lão bình thường, thần sắc nhẹ như gió thoảng, trước sau như một: “Ta có tội gì?”

“Thân là đệ nhất lãnh tụ đại phái của giới tu chân nhưng trong bóng tối ngài lại cấu kết với tên gieo vạ kia, chỉ một điểm này cũng đủ hủy diệt danh tiếng của ngài trong chính đạo.” Người dẫn đầu dừng một chút, quan sát thấy Việt Trường Ca vẫn giữ vẻ mặt không mặn không nhạt kia rồi nói tiếp: “Dựa theo quy củ ngài phải phế bỏ linh căn, nhưng niệm tình ngài bị gian nhân mê hoặc, chưa làm ra những việc không thể cứu vãn, chỉ cần giao ra ma tu kia, chúng ta sẽ đặc xá ngài vô tội.”

“Đặc xá ta vô tội?”

Việt Trường Ca cười khề.

Hấn vẫn duy trì tư thái thông dong chính trực, hàng mi như lông vũ màu xám che lại nội tâm trong lòng. Thấy hấn như thế, những người vốn kiêng kỵ thực lực của hấn bị người khác dụ dỗ, ta một câu người một câu khuyên bảo thấp sáng hy vọng, cùng nhau xông lên.

“Tiêu Linh Vạn Linh tông, Tuyền Ki tiên tử Túc Tuyết các, thiếu phong chủ Tổng Tiêu Mặc núi Hoa Diên, ... Chúng ta vốn kính trọng ngài, mong Việt cung chủ mở mắt ra mà nhìn, chớ dẫm phải vết xe đổ, chẳng lẽ nhất định phải chờ đến khi mọi người xa lánh, ngài mới hối cải?”

“Nếu ta nói đúng.” Tóc bạc buông rũ ngoài sam y, ngũ quan tinh tế như thần tiên bước ra từ trong tranh, màu sắc thanh thiên ôn nhu lại vô tình: “Các

ngươi định làm gì?”

Mọi người sững sờ, lão môn chủ Vạn Linh tóc trắng phất phơ gào lên đau đớn: “Việt nhi, nghe ta một câu thôi, ngươi mau mau tỉnh ngộ, ma tu kia không thể giữ lại được đâu!”

Tiểu môn chủ núi Hoa Diên tức đến nổ phổi nhảy ra: “Nếu cung chủ muốn tự hủy đi tương lai của mình thì chúng ta cũng không biết làm sao, chúng ta muốn khuyên ngài, ngài nguyện ý nhìn Dạ Huyền từng từng ngàn năm đi đến thăm lộ diệt môn như núi Hoa Sơn sao?”

Việt Trường Ca nhẹ nhàng giơ tay lên, linh khí mệnh môn động lại trong gió. Đại năng giả Vạn Linh vốn còn lo lắng trong lòng liền đánh bạo một chương vỗ nát cột nhà: “U mê không tỉnh! Không thể cứu chữa! Giao ma tu kia ra đền mạng cho Tiểu nhi và đại trưởng lão, ta có thể suy xét tha cho ngươi khỏi chết!”

Không khí ngưng lại, đại năng giả Vạn Linh lúc này tinh thần vẫn còn sung sức đã bị cắt đôi thành hai nửa từ đầu tới chân, máu tươi và nội tạng rớt xuống sàn nhà, trước khi chết thậm chí còn không kịp kêu la một tiếng, người dẫn đầu thấy thế giật dử cười lớn: “Hay, hay, hay! Ngươi bị ma đầu kia mê hoặc đến mức này rồi, không hỏi cái đừng trách chúng ta vô tình!”

“Ta cũng muốn nhìn một chút...” Vầng trán cung chủ Dạ Huyền khẽ nhíu, trầm giọng nói: “Các ngươi vô tình kiểu gì.”

“Đồ ma lệnh ——!!”

Người dẫn đầu giơ cao một tay, ánh sáng vàng rực xuất hiện nhanh chóng.

Đồ ma lệnh là bí pháp được ghi chép từ sách thượng cổ, dùng ngọc bài vị giới của tám môn phái lớn cùng nhau hiệp lực, cộng thêm vận chuyển linh lực, niệm tụng bí chú triệu hoán thân binh vạn thú nắm giữ khả năng hủy thiên diệt địa. Nghe đồn rằng đây được một vị tiên bối có thể bấm đốt ngón tay đoán được tương lai, trước khi phi thăng lưu lại, trong lời tiên đoán của vị tiên bối đó, đồ ma lệnh có thể cứu vớt thế giới trong kiếp nạn thiên địa này.

[Rất sợ đó.]

[Ra đi.]

[...]

Mẹ, hoàn toàn không thể thương lượng.

Ma tu quần áo xóc xếch nắm lấy tay áo Việt Trường Ca, trên gương mặt xinh đẹp rực rỡ đến ma mị quý dị che dấu một tia bất an lo lắng không thể phát giác.

“Đại mỹ nhân, em...”

Không chờ Triệu Đăng nói xong Việt Trường Ca đã ôn nhu gõ gõ đầu y. Thấy Triệu Đăng xuất hiện, một ít tu sĩ tâm tính không kiên định gắt gao dán mắt vào người nọ. Cung chủ Dạ Huyền cung nhắc tay áo chặn lại những tầm mắt ác ý tràn đầy dục vọng. Tám vị thủ lĩnh lơ lửng giữa không trung ngăm ngăm trao đổi ánh mắt, lấy ra ngọc quyết, những người còn lại thì bày ra tư thế phòng thủ, liên tiếp công kích đối phương.

Những tu sĩ mang theo niềm si mê cuồng nhiệt đến mất tự nhiên, trong đôi mắt toát ra sự ngu si loạn trí, nhìn chăm chăm vào mỹ nhân tóc đen tán loạn đang cúi đầu. Dù rất dễ dàng là có thể giết chết, nhưng đám người này lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, người trước ngã xuống người sau tiến lên, dù là giun là dế cũng làm người khó chịu. Việt Trường Ca không thèm che dấu linh áp chứa đầy sát khí quanh thân, khí thế khủng bố rung chuyển đất trời đang thỏa thích tàn sát khiến người sợ hãi.

Sau khi tám môn phái truyền linh lực vào ngọc quyết liền phát hiện thần vật nằm ngoài tầm kiểm soát, nó tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn hút hết linh lực của bọn họ, gần như ép khô máu thịt. Có hai vị thủ lĩnh tu vi thấp không chịu nổi, khi nhận ra không đúng thì thân thể của mình đã bị ngọc quyết hấp thu không còn một máu. Thấy tình huống như thế, đạo gia có tu vi trung đẳng sinh ra ý lui nhưng dù ngăn cản cách gì cũng không thể ngăn được linh năng của mình đang bị hút đi. Ánh sáng màu vàng càng ngày càng rõ ràng, Việt Trường Ca liếc mắt nhìn đám tu sĩ còn sống cũng như tàn phế kia một cái, nở nụ cười tràn ngập ác ý, tối tăm vô tận chiếm lấy đồng môn duyên sắc, từng tia hồ quang tím nhấp nháy quanh thân: “Quả nhiên... Cũng không phải phế vật.”

Song hệ! Hửn vậy mà là song linh căn!

Triệu Đăng không nhìn được liếc gương mặt lạnh nhạt của Việt Trường Ca một cái, nếu như giấu diếm thực lực mà tu vi vẫn đứng đầu thiên hạ... Người này...

Tu sĩ ở đây tuyệt vọng mà nhìn thân ảnh như mặt nguyệt kia, chốc sau liền biến thành tro bụi dưới sự chênh lệch thực lực cực lớn. Âm thanh sấm sét như tiếng gào của thiên thần phẫn nộ, hồ quang tím và trắng đan xen như muốn tề thiên liệt địa, người sống muốn kêu rên xin tha cũng bị phốt lờ mặc kệ. Mặt đất không ngừng xuất hiện hố sâu, Mị Kinh vốn dĩ xa hoa lộng lẫy đã biến thành mớ chôn xương cốt.

“Bị nó đánh trúng...” Tia điện nhảy nhót trên đầu ngón tay Việt Trường Ca, hửn ôn nhu nhìn vào tia tử điện như an ủi tình nhân: “Không chỉ tu vi mất sạch, hải cốt không còn, hồn phách tiêu tán mà còn vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Hửn nhẹ nhàng kéo Triệu Đăng sắc mặt trắng bệch vào lồng ngực, âm thanh ầm ầm đến tim nhỏ cũng phải run lên.

“Em sợ sấm sét, có cần ta che lại ngủ giấc không?”

Triều Đăng lắc đầu một cái, cảm nhận vòng tay trên eo của mình, y không nói gì, người giết hàng trăm hàng ngàn tu sĩ thấy bộ dạng ngoan ngoãn của người nọ như thế không nhận được cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại. Đầu lưỡi Việt Trường Ca không luôn vào, dù rằng thâm nhập sẽ gần gũi hơn nhưng không có lần nào lại triển miên như thế, gấn bó như môi với răng, vành tai và tóc mai chạm nhau, phảng phất như cả linh hồn đều được hiến tế cho người nọ.

Vừa hôn xong, Việt Trường Ca ngừng sét, ôn nhu nói.

“Các vị đạo hữu hôm nay bị kẻ ác dụ dỗ, không cẩn thận bị lừa gạt, tám môn phái lớn tổn thất nặng nề, những vị trưởng lão cũng mất mạng vì ngọc quyết.”

Nhận ra hắn đang nói điều gì, người dẫn đầu lúc trước hãy còn cực kì phách lối lúc này thần sắc mãnh biến, giận dữ hét lên: “Được lắm người dám ngậm máu phun người! Việt Trường Ca! Trong mắt người có còn lễ trời hay không —”

“Bây giờ ta chém chết ác đồ, an ủi những linh hồn oan khuất.”

Hắn vẩy vẩy máu tươi trên mũi kiếm xanh biếc, kiếm khí bá đạo mạnh mẽ che ngợp bầu trời, đầu của kẻ kia lặn xuống trong đám người, vết cắt trên cổ vì quá mức ngay ngắn nên bây giờ mới bắt đầu chảy máu.

“Triều Đăng là người ta chọn, nếu chư vị còn muốn làm chuyện bất chính với y, đừng trách kiếm ta vô tình.” Hắn nói, mềm nhẹ nắm lấy năm ngón tay của mỹ nhân tóc đen mắt đen trong lồng ngực, thời điểm mười ngón tay đan xen, dường như cả thế giới đều trở thành một thước phim quay chậm: “Nếu các vị đạo hữu có thể quên đi chuyện này, Dạ Huyền sẽ bỏ qua.”

Lời hắn vừa dứt, nữ tu mặc đạo phục Vạn Linh tông liền cúi người quỳ xuống, người đứng sau thấy có đầu người lặn lốc chảy máu không ngừng, sau khi do dự liền cúi đầu trầm mặc, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, mãi khi toàn trường không còn ai đứng thẳng, Việt Trường Ca hơi nghiêng đầu, dịu dàng mỉm cười với Triều Đăng.

“Em bị trời cao chán ghét, đời đời kiếp kiếp ta sẽ xoay chuyển lẽ trời cho em xem.”

Ánh mắt Triều Đăng lấp lóe, như là không quen né tránh ánh nhìn của hắn.

Quý thần xui khiến, người phế đi linh căn của Triều Đăng thốt ra lời nói thâm tình như thế nhưng trong lòng lại chứa đầy ác ý.

[Em trốn không thoát đâu.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Quốc Sắc Thiên Hương 7

Edit: Hyukie Lee

Tin tức trưởng lão Thất Bảo lâu mê dân hoặc chúng, dụ dỗ tám đại môn phái sử dụng ngọc quyết dẫn đến tổn thương nặng nề rất nhanh đã truyền đi khắp giới tu chân. Chúng tu lên án chỉ rủa trách mắng trưởng lão Thất Bảo lâu đồng thời cũng tán thưởng ca tụng cung chủ Dạ Huyền cung trong thời khắc nguy nan ra tay trừ gian diệt bạo. Lúc rời khỏi Thiên Tử, các tu sĩ đều đứng ở xa xa dùng ánh mắt sùng bái hoặc đi theo nhìn Việt Trường Ca. Triều Đăng sâu sắc cảm thấy nhận xét lúc ban đầu của mình chuẩn không cần chỉnh.

Trong giới tu chân ngư long hỗn tạp này, người bề ngoài càng sạch sẽ thì thực tế càng sâu không lường được.

Một đêm cuối cùng, Triều Đăng và Việt Trường Ca cùng nhau đi đến đảo hoa đào, y như nửa tháng trước, Thiên Tử vẫn là dáng vẻ đảo hoa phiêu linh, nguyệt thượng vân đoá, lúc đó y chỉ mới biết người tới nơi này đa số là các cặp tình nhân nam nam nữ nữ, nhớ tới vân trang treo dây đặc trên cành đào, Triều Đăng nắm lấy tay áo của tu sĩ thông dong ưu nhã bên cạnh, giật giật.

“Nè, từ lúc bắt đầu ngài đã biết chỉ có tình nhân đạo lữ mới tới nơi này có phải không?”

Thấy hắn không đáp, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt, Triều Đăng thu tầm mắt lại đi trước, nghe thấy bước chân phía sau tăng nhanh, ma tu tóc đen mắt đen lưỡi biếng nhứ mảy.

Còn thiếu một sao.

Đêm dần buông dòng người càng đông hơn, hoa đăng trên mặt sông dạt ra đủ loại màu sắc, thấy mấy ngọn đèn trôi gần mình đều kẹp hoa tiên, Triều

Đặng không kim được hiếu kì lấy tay vớt lên một chiếc. Việt Trường Ca đứng bên để mặc y chơi đùa, khi Triều Đăng mở hoa tiên ra, đọc xong hàng chữ trên đó mới kinh ngạc nói: “Cái này... Hình như là ai đang tỏ tình?”

Hoa tiên: giấy hoa dùng để viết thư.

Trên hoa tiên nhạt màu là hàng chữ cứng cáp mạnh mẽ, mờ hồ lộ ra sắc bén cường hãn.

[Thời điểm nghe được tên của em, ta cảm thấy rất buồn cười, một đứa trẻ nhỏ như vậy nhưng hành xử lại chẳng nề mặt nề mũi một ai, thuộc tính linh căn cũng bá đạo cực kì, phảng phất trời sinh nên đi vào bồng môn tà đạo.]

Triều Đăng liền tiếp vớt lên vài cái hoa đăng, nhìn thấy đều là dòng chữ này. Ngay lúc Triều Đăng tưởng ai buồn chán viết những dòng giống nhau lên hoa tiên thì vớt lên được một tờ giấy khác.

[Ta cũng không để ý lắm, mãi đến tận khi tám môn phái lớn liên thủ mời ta ra mặt, lúc đó ta mới thấy được dáng vẻ của em từ trong một ít thần thức của tu sĩ.

So với bộ dạng được truyền miệng đến không chân thực kia thì ta càng để ý đến thần thái của em hơn. Em không may mắn cảm thấy hổ thẹn khi làm chuyện xấu, bị vây công cũng ung dung thông thả. Đáng đáp đó như không có gì khiến em xao động, nhìn ai cũng như nhìn vật chết, lúc đó ta cảm thấy rất kì quái.]

Động tác Triều Đăng hơi dừng lại, cách một chút, y hơi đưa lưng về phía Việt Trường Ca, không nói một lời tiếp tục vớt lấy hoa đăng.

Thì ra ông đây biểu hiện như một thằng khốn nạn vậy à... Có điều ai kêu đại nỷ nhân thích khốn nạn làm chi.

Nương theo ánh lửa mông lung mờ nhạt, hoa đăng từ thượng du chậm rãi trôi xuống. Triều Đăng vớt lấy chiếc đèn hình tròn màu lam, lấy ra hoa tiên nhàn nhạt mùi một hương, mở ra xem.

[Ta không hối hận vì đã phế bỏ linh căn của em, về công về tư đều vậy. Ngày ấy trên thẩm phán đài thấy em chịu thua, quý thần xui khiến sao trong lòng ta lại thờ phào nhẹ nhõm. Trước khi đại hội Phục Tiên bắt đầu phải mất đến mấy tháng để chuẩn bị các hạng mục công việc, khi về tới Dạ Huyền nghe bọn Văn Tịch kể lại chuyện, nhận ra tình cảm đơn phương của mình rồi sau đó biết được em không có tình cảm như thế với ta, ta không tự chủ được oán giận.]

Ánh trăng lạnh lẽo soi sáng ngọn nến, tóc dài đen mượt uốn lượn như lưu thủy phía sau, trước đó vài ngày đi vào tiệm may, quần áo của Triều Đăng liền được đổi toàn bộ thành màu sắc tươi điểm. Người nọ một thân hồng y, lộ ra cái cổ nhu nhu nhược nhược, thấy đôi tay cầm hoa tiên đã hơi phát run, Việt Trường Ca xoa xoa đầu y.

[Em kêu ta đi Mị Kinh, đã biết rõ y tứ ghi lại trên vân trang mà còn giả thơ, em đúng là con nít. Có thể người ta muốn chi là em thế nhưng, như một loại báo ứng, ta lấy đi đồ của em thì phải dùng chính con tim mình để trả lại. Người coi bói nói em bị trời cao chán ghét, thấy được thần sắc ngày ấy của em, tựa hồ ta đã biết được vì sao em lại có dáng vẻ chán đời luôn cười hi hi đó.]

[Ta sống rất lâu, gặp được vô số dạng người, khi cô đơn sẽ nhớ lại mỗi một câu nói của em, nhớ lại từng hành động của em, đương nhiên, tám chân tình này chỉ dành cho riêng mình em mà thôi.]

Khi hoa đăng cuối cùng hoàn thành dòng chảy, trên thượng du không còn đèn nào màu sắc rực rỡ trôi xuống, ngón tay đặt trong làn nước mát chậm rãi rút về. Thời điểm giương mắt nhìn Việt Trường Ca, tu sĩ tóc bạc mắt xám cũng đang nhìn y. Mỹ nhân áo đỏ nở nụ cười mềm mại, dung nhan kiều mị được mặt sông ngập tràn hoa đăng làm nền trở nên cực kì xinh đẹp.

“Nếu em không đồng ý, ngài sẽ làm sao?”

Người kia cụp mắt gật đầu: “Sẽ thuận theo em.”

“Gạt em.” Triều Đăng vẫn duy trì y cười dịu dàng: “Nếu em không đồng ý, ngài sẽ giam cầm em như tù nhân, làm em không thấy được, ngay cả khóc cười cũng phải nghe theo ngài... Em nói có đúng hay không, Việt cung chủ?”

Tu sĩ sáng trong như minh nguyệt trầm mặc không nói. Chợt Triều Đăng cười to, bước lên một bước ôm lấy bờ vai của hắn: “Đại nỷ nhân, ngài thật là dối trá.”

Đột nhiên Triều Đăng bị ép sát vào thân đào, hồng y và tóc đen tán loạn, giãy dụa bị người kia nhẹ nhàng khống chế, đôi môi bị người ngậm, đầu lưỡi duỗi vào mút lấy nước bọt của y. Giá trị hận ý khiến tay chân trở nên vô lực, mãi đến khi quai hàm tê dại, Việt Trường Ca cũng không có ý buông ra.

Sức chịu đựng của người tu đạo vừa dài lại vừa lâu, Triều Đăng bị hắn đối xử phiến tình đầy bá đạo như thế dần dần bắt đầu thờ không nổi, hu hu muốn tránh thoát Việt Trường Ca nhưng không ngờ tới thân thể còn bị người kia sờ soạng một lượt. Lần này Triều Đăng thật sự không còn sức lực dù chỉ một chút, trăm triệu lần không ngờ tới “trích tiên” trước mắt lại tinh sắc như thế, bị dày vò đến nỗi tiết ra trong lồng ngực Việt Trường Ca, hai mắt chứa đầy lệ quang vẫn chưa kịp chảy xuống.

“Em vẫn cho rằng ta sẽ không làm em?” Việt Trường Ca xoa xoa nước mắt của y, duỗi đầu lưỡi liếm lấy đầu ngón tay dính phải giọt lệ: “Khi ta cười với em ta rất muốn làm em đến khóc cũng không dám khóc. Khi ta mua quần áo cho em đã nghĩ đến hình ảnh em cởi sạch sẽ. Khi ta nhìn em ăn đồ ăn ta rất muốn đem đồ của ta đút cho em, mãi đến khi tận trong lần ngoài của em đều là hơi thở của ta... Đây mới gọi là dối trá.”

Ta... Mịa nó...

“Sợ rồi?” Việt Trường Ca cười khê: “Còn những điều còn hạ lưu hơn, em có muốn nghe không?”

Thấy Triều Đăng không nói, hắn dùng sức nhẹ nhàng cắn lấy vành tai y. Vừa định thốt lên đã thấy mỹ nhân sắc mặt ửng hồng tựa đầu vào cổ mình, như bé mèo con nhẹ nhàng cọ cọ.

“Đừng làm em...”

Triều Đăng mở miệng, đột nhiên bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống

[Kiểm tra được sự tồn tại của mảnh vỡ phân hóa, HP quá thấp.]

[... Lili?] Triều Đăng đổi giọng: [Ý của tui là, mảnh vỡ giống như Lili?]

Âm thanh quyen rũ như tơ như lụa vang lên bên tai, nghe hệ thống trả lời, Triều Đăng nhúu nhúu mày.

“Em, em suy nghĩ một chút.” Triều Đăng liếc nhìn gương mặt bình thản như nước của Việt Trường Ca, lông mi đen kịt như hồ điệp đập cánh, khê run rẩy: “... Ba ngày, ba ngày sau, em đến đây cho ngài câu trả lời.”

Mỹ nhân quần áo điểm sắc cúi đầu thấp thỏm bất an nhìn hắn, đồng mâu đen láy như có dòng nước chảy qua. Thấy người nọ như vậy, cung chủ Dạ Huyền cung loan ra ý cười cực nhẹ, dung nhan thanh tú xuất trần vì nụ cười này trở nên ôn nhu tới cực điểm.

“Được.”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

“Lúc trở về, ta sẽ tái tạo linh căn cho em”

Ồ ồ ồ ồ! Được đấy được đấy được đấy!

Triều Đăng cười cười: “Có được tính là uy hiếp em không?”

Thấy hắn gật đầu đầy dứt khoát, Triều Đăng ung dung vung tay rời khỏi bờ sông.

Du khách đến với Thiên Tử như dẹt củi, Vân Tịch bận thả đèn ở thượng du cười cười vẫy tay với Triều Đăng, bên cạnh có vài tên hộ vệ mặc đạo phục ngân lam vẫn còn lay hoay chưa thả xong hoa đăng. Sau khi biết rõ mấy cái đèn hời hợt này từ đâu mà ra, Triều Đăng cũng cười cười.

[Tổng thống, đi kiểu gì?]

[Trước tiên rời khỏi nơi này, chờ khi đối trá không nhìn thấy thì nhảy bước nhảy không gian.]

[... Cảm giác mi càng ngày càng trâu bò.]

[...]

[Có phát cáu cũng đừng giả ngu.]

[...]

Triều Đăng chặc chặc: [Hợp tác với mi ông đây rất bất mãn.]

Thời điểm mở mắt ra, ngoại trừ nguyệt quang mờ ảo thì vị trí y đang đứng hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ. Núi đá lởm chởm che mất hơn nửa cảnh vật bên ngoài, Triều Đăng đi theo hướng dẫn của hệ thống, đi đến hang động bên trong. Vì không còn linh căn nên ngũ giác giảm xuống trầm trọng, vốn dĩ bóng tối không ảnh hưởng đến y liền trở thành khó khăn, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ đụng vào vách đá, đi rất lâu, bỗng nhiên Triều Đăng nghe được âm thanh của nước mưa.

Giọt nước màu vàng tích tích chảy xuống từ khe đá, khom người xem kỹ mới phát hiện nơi chất lỏng kia đi qua sẽ có một đám rêu sinh trưởng mạnh mẽ, sức sống bùng bùng cùng hang động chết lạng này hoàn toàn không hợp. Triều Đăng tăng nhanh bước chân, mơ hồ có thể thấy được một vũng nước màu vàng. Càng đi về phía trước liền thấy một hồ hoàng kim vô cùng to lớn, không còn nghi ngờ gì nữa, những chất lỏng màu vàng trước đó đều xuất phát từ chỗ này.

Hồ nước không biết được tạo thành từ loại vật chất gì, ngàn tỉ điểm sáng màu vàng rực rỡ chìm nổi trên mặt hồ yên tĩnh, soi sáng vách đá âm u khủng bố như sao sáng trời đêm, xa xa nhìn lại như tiên cảnh tuyệt đẹp. Nhưng điều khiến người ta chú ý nhất là thiếu niên nhắm mắt nằm giữa hồ, người kia tóc dài màu đen, da dẻ tái nhợt lộ ra vẻ yếu dị mất tự nhiên. Dù cho là như thế thì cũng khó che lấp dung mạo tinh xảo như mộng ảo. Đôi hoa anh đào chưa mở ra đã đẹp đến phê hồn, hàng mi được ánh sáng dọi lên từng điểm rực rỡ.

Triều Đăng miễn cưỡng lôi thiếu niên lên bờ, đến gần mới biết, mặc dù không có ngoại thương nhưng hô hấp của thiếu niên lại hết sức yếu ớt, tính mạng trong thế ngàn cân treo sợi tóc. Dựa theo hướng dẫn của hệ thống, Triều Đăng cắn rách ngón tay, đem máu tươi chảy ra để bên môi thiếu niên. Nguyên bản đôi môi trắng bệch dần dần có huyết sắc, mí mắt thiếu niên khẽ nhúc nhích, một vết ám mang hoàng kim di động, chớp mắt một cái thiếu niên liền đè Triều Đăng xuống mặt đất, đầu lưỡi lạnh lẽo khẽ liếm, sau đó liền cắn lên cái cổ trắng nõn của người dưới thân.

Cảm giác máu huyết trôi đi cực nhanh làm Triều Đăng không khỏe nghiêng đầu, bị thiếu niên đè xuống nên y không thể phản kháng, cách một khoảng thời gian, cảm nhận được nguyên bản động tác thô lỗ trở nên nhẹ nhàng từ tốn, đôi mắt đen láy đối lập với đôi ngươi hoàng kim cực điểm, Triều Đăng đẩy thiếu niên một cái.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Triều Đăng cảm thấy hình như đối phương lớn hơn hồi nãy một chút.

“Tiểu ca ca, ngươi là ai?”

Âm thanh trong suốt nhuần nhu làm Triều Đăng hơi buông lỏng đề phòng, trông mắt đối phương phản chiếu đáng vẻ của y, đôi đồng mâu kia như hoàng kim ở trạng thái lỏng chuẩn bị được tinh luyện.

“Ca ca tới cứu ngươi nè ~”

Mỹ nhân tóc đen áo đỏ né tránh vấn đề của gã, khoe môi nhếch lên độ cong vô cùng mềm mại, thiếu niên thấy thế cũng không truy hỏi, chỉ liếm liếm môi mình, màu sắc không dễ phát hiện bị một mảnh tối tăm chiếm đóng.

[Như vậy được chưa?]

[Sinh mệnh đặc thù của hắn không ổn định, có thể dễ dàng từ vong.]

[...]

“Tiểu ca ca, ta tên Hoa Linh Tê.” Người kia trừng mắt nhìn: “Người tên gì?”

“Triều Đăng.”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, trong nháy mắt, nơi trái tim như bị gông xiềng vô hình khóa lại. Người đối diện cong cong khoe mắt, âm thanh mềm mại của thiếu niên nỉ non bên tai.

“Là tên thật đấy.” Hoa Linh Tê nói. Ngón tay vẽ hoa văn kì dị từ trái tim Triều Đăng đến nơi vừa bị mình cắn, nương theo động tác của gã, vết thương nơi cổ nhanh chóng khép lại: “Mới vừa hạ xuống một khế ước cho ca ca, nếu như phản bội ta...”

“...”

Ông đm.

Mấy người này là thể loại gì vậy.

“Nhưng mà ca ca rất đẹp, nếu tim nổ mất... Ta không nhẫn tâm đâu.” Thiếu niên ngẩng mặt lên, bên trong sự ngây thơ lộ ra nét tàn nhẫn: “Ngoan ngoãn, ta đảm bảo sẽ không hại ngươi.”

“...”

“Trên người ngươi có khí tức rất buồn nôn.” Hoa Linh Tê nói, ra hiệu Triều Đăng ngồi xổm xuống, ngón tay xoa trán y: “Có người theo dõi ngươi... Cảm giác này... Ha...”

Kim đồng thiếu niên ngày càng sáng, sau một trận đấm nhối nhẹ nhàng, một đám khói trắng bị gã nắm trong tay, trong phút chốc trở thành cát bụi.

“Đồ của Việt cung chủ để lại...”

Hoa Linh Tê liếm liếm môi, trông mắt xẹt qua tia chán ghét sâu đậm, nơi trái tim truyền đến từng trận đau đớn xót ruột khác cốt. Triều Đăng thuận theo lực đạo của thiếu niên cúi người xuống, ngón tay lạnh lẽo đặt lên bờ vai, che lên vết thương lúc trước.

Mẫu thân kiếp.

Ông phải diễn thôi.

“Đừng...”

Mỹ nhân bị khống chế ánh mắt lấp lóe, hiển nhiên là vừa đau vừa sợ, bàn tay như ngó sen trắng vòng qua eo gã, cảm giác mình bị người ôm lấy, thiếu niên có thần sắc lạnh như băng bỗng nhiên ngăn người.

“Ta đau quá... Chút nữa cho ngươi uống sau có được không?” Triều Đăng giữ nguyên tư thế nửa ngồi nửa quỳ, đầu tựa vào vai thiếu niên, miệng nhỏ

vang lên giai điệu dịu ngoan: “Lạnh... Cho ta ôm một chút, đừng đẩy ta ra...”

Hơi thở mềm mại rơi vào vai thiếu niên, gương mặt trù lệ tươi như mặt trăng. Nhớ đến câu nói cho người bình thường, nơi cực hạn trong phạm vi nghìn thước gần hồ hoàng kim mà nói thì quả thực lạnh đến mức đòi mạng. Tay thiếu niên mò về đan điền của Triều Đăng, nhận ra tình huống kì quái nơi đó, sắc mặt gã hơi đổi.

“Người bị người khác phế linh căn?”

“Ừ.”

Người nọ lạnh đến mức run rẩy, thiếu niên là nguồn nhiệt duy nhất, tóc đen rối tung sau lưng uốn lượn như lưu thủy. Mỹ nhân họa quốc ương dân hận không thể chôn toàn bộ trong lồng ngực mình, thiếu niên vừa bức mình vừa buồn cười, đồng thời trên tay đẩy lên hôn hỏa vàng óng.

“Đừng cọ.”

Triều Đăng nhìn gã một chút, không quá tình nguyện thò đầu ra, có lẽ do ngồi xổm lâu tê chân nên y ngồi bệt luôn xuống đất, đôi môi mềm mại khẽ nhếch, Triều Đăng nhỏ giọng nói: “Ta không cọ người, người đừng đẩy ta ra.”

“Tiểu ca ca thích ta như thế sao?”

Thiếu niên gian xảo nhíu mày, trong đôi mắt màu vàng hiếm thấy áp ủ đôi đào hoa một cách đặc biệt tình.

Triều Đăng không nói, ánh mắt vội vã liếc đến nơi khác, da thịt được hôn hỏa hoàng kim chiếu rọi tựa như mỹ nữ.

Hoa Linh Tê.

Cái tên này...

Triều Đăng hơi mở to hai mắt, nếu như nhớ không lầm thì ma tôn đã từ ngang dọc tam giới họa loạn tứ phương... Hình như cũng tên này.

Năm trăm năm trước ma đầu này bị chém dưới kiếm Việt Trường Ca, từ đó đại thắng trong đại hội Phục Tiên, thiếu cung chủ Dạ Huyền Cung từ sau trận đó nhận được toàn bộ Dạ Huyền Cung từ tay cung chủ, dùng thực lực cường hãn đến bất bình thường trở thành lãnh tụ chính đạo.

Nếu như thiếu niên trước mắt thật sự là ma tu khát máu nên chết dưới tay đại mỹ nhân....

Con người Triều Đăng nửa khép, ngón tay mang tính thăm dò để gần lại hôn hỏa vàng kim, dường như cảm thấy ấm áp, không kìm được nở nụ cười nhàn nhạt.

Thiếu niên bên cạnh vẫn chần chừ chú thối chốc thất thần, mãi đến khi bên tai vang lên âm thanh như mặt như đường của người nọ.

“Cảm ơn.” Y dừng một chút: “Có thể gọi là Linh Tê được không?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Quốc Sắc Thiên Hương 8

Edit: Hyukie Lee

“Tùy người.”

Ngữ khí của thiếu niên lãnh đạm, biểu tình không được tự nhiên. Triều Đăng thấy thế không nói nữa, qua một lúc sau, y giờ tay vén tóc mái ra sau, chủ động để lộ chiếc cổ trắng nõn.

“Người cần đi.”

Hoa Linh Tê không chút do dự cúi đầu cắn mạnh. Cảm nhận được đôi tay đang ôm lấy mình cứng đờ giữa không trung, đôi mắt như hoa đào nổi lên từng tia hứng thú, động tác gặm cắn lại mạnh hơn mấy phần. Trong thời gian ngắn mà mất máu những hai lần làm Triều Đăng đầu vầng mất hoa, tầm nhìn trước mắt bắt đầu mờ mờ ảo ảo.

“Thân thể này của ca ca thật mạnh mẽ.” Thanh âm trong veo vang lên, nụ cười như có như không: “Hơi không chú ý liền hỏng, thật phiền phức.”

Quả thực lúc này không phải ảo giác, Triều Đăng thấy rõ quá trình thiếu niên lột xác, vẻ trẻ con ngây ngô lúc này đã hoàn toàn biến mất, vóc người dân

dà phát triển. Triều Đăng không quan tâm đến lời cười nhạo hàm súc đầy khiêu khích ấy, chỉ dựa vào hõm vai Hoa Linh Tê, cố gắng thả nhẹ âm thanh.

“Ngươi đừng cười ta...”

Y nói xong, bắt tri bắt giác hô hấp trở nên chậm chạp thanh thản, đồng mâu như ô mặc từ từ khép lại, hôn mê ngã xuống người thiếu niên.

Hoa Linh Tê bắt giác cau mày, hôn hỏa hoàng kim trong tay dần dần tàn lụi, nhận ra người nọ thật sự hôn mê mới chặc lưỡi một cái rồi tùy ý để y dựa vào người mình. Mái tóc dài tựa nước chảy tán nơi đầu vai, tựa hồ mỹ nhân ngủ không ngon, chỉ cần hơi có động tĩnh là sẽ dụi dụi cọ cọ vào người gã. Quý thân xui khiến sao Hoa Linh Tê lại không đẩy người ra, tầm mắt dời đến quần áo ướt nhẹp của đối phương, vốn hôn hỏa sắp tắt lại đột nhiên bùng cháy mãnh liệt.

[Giá trị yêu thương: 2,5 sao.] Dự liệu được Triều Đăng muốn hỏi gì, hệ thống nói tiếp: [Không thể đi.]

[...]

Mẹ nó đây mà kêu là sinh mệnh đặc thù không ổn định? Ngài đã gặp loại không ổn định nào mà dám chơi với lửa chưa hả ngài hệ thống?

[Ngoại trừ thân thể, còn có mặt tinh thần.]

Nói đi nói lại vẫn là phải kiếm sao, vãi loạn.

[Tổng thống, vậy chừng nào mới đi được.]

[Cờ bốn sao là được.] Hệ thống nhắc nhở: [Ước định giữa cậu và Dối Trá còn lại hai ngày.]

[Chỉ cần đủ bốn sao là có thể truyền tống?]

Nghe hệ thống trả lời, Triều Đăng gật gật đầu.

Những điểm sáng trên hồ nước vàng kim chậm rãi tụ lại, linh năng của thiếu niên cuộn trào mạnh mẽ rồi khuếch tán như sương trắng, sau đó hấp thu hết những điểm sáng trôi nổi trong không trung không còn một mẩu. Dòng máu hút được lúc này xoa dịu đan điền trống rỗng, đồng thời còn giúp gã thuận lợi thu nạp linh năng không lồ trong hồ hoàng kim. Đôi đào hoa nhìn Triều Đăng ngã vào người mình chứa đầy thâm ý.

Máu của người này... Vị rất tuyệt.

Tuyệt đến mức gã muốn giấu điểm Triều Đăng ở nơi sâu xa nhất, chiếm giữ dòng máu thơm ngọt từ đầu tới cuối.

Không biết trôi qua bao lâu, khi hàng mi nhỏ dài của mỹ nhân hồng y khẽ run, ánh mắt có chút mê man bị sợi tóc nhu thuận che đầy, gò má như có như không bị đụng chạm. Triều Đăng theo bản năng cọ lên bàn tay đang đụng chạm mình, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười trầm thấp của nam nhân.

Triều Đăng kinh ngạc hỏi: "... Ngươi?"

“Tiểu ca ca.” Đối phương dùng âm sắc của thiếu niên nói ra những lời ấy như đang làm nũng, bộ dạng lại như thế khiến cho câu nói càng thêm ám muội kiều diễn: “Đêm qua ngủ có ngon không?”

Ngon lắm, ngon cái rắm.

Trong một đêm tiểu quý hóa thành diêm vương, thiệt đáng sợ.

Triều Đăng không nói lời nào, theo bản năng tránh khỏi lòng ngực của nam nhân. Người kia cũng không ngăn cản, rất hứng thú dõi theo nhất cử nhất động của y.

“Tại sao ngươi lại biến thành như vậy?”

“Bởi vì vốn dĩ là như vậy.” Hoa Linh Tê cong cong mắt: “Ngược lại là ca ca đó, hôm qua ngươi vẫn không trả lời ta, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Thấy Triều Đăng há miệng, bỗng nhiên ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Nghĩ rõ trả lời, tuy rằng ta không nỡ giết ngươi nhưng rút đầu lưỡi của ca ca... Ta rất sẵn lòng đó.”

“Ta... Ta không biết.” Triều Đăng dừng một chút. “Ta nói thật... Khi tỉnh lại ta đã ở đây, nhìn ngươi trôi nổi trong hồ, ta tưởng ngươi gặp nạn, kéo ngươi lên bờ thì đột nhiên ngươi lại cắn ta...”

“Bỗng nhiên xuất hiện, vậy là nói, ca ca cũng có thể bỗng nhiên biến mất?”

“...”

Woa, thông minh dữ.

“Ta rất thích hương vị trên người ca ca.” Ý cười trên môi Hoa Linh Tê không thay đổi, một tay ôn nhu nâng mặt Triều Đăng lên: “A, sẽ đột nhiên biến

mất sao?”

“Ta không biết——“

“Dù chạy loạn cũng không sao, thế nào ta cũng tìm được.” Đôi mắt màu vàng như có ánh sáng chuyển động, lúc này Triều Đăng mới phát hiện Hoa Linh Tê có mái tóc tím đậm. Lúc bộ dạng gã vẫn còn là thiếu niên nên không nhìn rõ, bây giờ nhìn lại, suối tóc mềm mượt như có u mang chảy qua: “Tiểu ca ca không bị thứ gì ràng buộc, vậy ta chém tứ chi của ca ca làm người không tay chân nhé, mỗi ngày để ta uống máu của ngươi, được không?”

Tóc tím mắt vàng, khát máu ma mị, khí tức không bình thường. Nếu như đoán không lầm thì người trước mắt ngoại trừ khả năng là con riêng của ma tôn thì chín mươi phần là thượng cổ đại yêu kẻ tặc. Hoa Linh Tê từ nhỏ đã làm việc ác, không ai dám chống lại, đơn thương độc mã chống lại toàn giới tu chân. Từ màu mắt đến màu tóc, từ cử chỉ hành động đến tính tình tính nết, so với người hòa nhả tốt bụng thì gã càng giống một loại yêu vật bá đạo đến cực điểm nào đó.

Nhân vật như vậy quả thực rất có năng lực để đối đầu với Việt Trường Ca, coi như không vì nhiệm vụ thì sau khi tái tạo linh căn cũng phải tìm người hỗ trợ đào tẩu....

Tu sĩ mỹ lệ như anh đào rực rỡ bỗng nhiên cười nói: “Ngươi nói như thế, là không muốn ta đi phải không?”

“Nói bậy bạ gì đó.”

Hoa Linh Tê cau mày.

“Lạnh quá.” Hồn hỏa vàng kim đã tắt, Triều Đăng nhẹ nhàng kéo ống tay áo gãi một cái: “Linh Tê, cho ta lửa.”

“...”

“Không cho lửa...” Mỹ nhân hồng y cười hi hi, dáng vẻ như muốn bò vào lòng ngực người kia: “Vậy chỉ có thể oan ức ma tôn đại nhân ôm ta rồi.”

“Ngươi biết ta là ai?”

Thấy gã vẫn không đẩy mình ra, Triều Đăng không lo lắng nữa, chỉ hờ hững cười cười: “Vừa mới đoán được, tên ngươi rất ấn tượng, có điều...” Khóe môi cong lên, đôi mắt nheo lại độ cong hoàn mỹ: “Đại nhân ngươi vậy mà kêu ta là ca ca, ta có chút không chịu nổi ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

“...”

“Ồi chào, đồ mặt há?”

“... Câm miệng.” Hoa Linh Tê lườm y một cái, đôi đào hoa xẹt qua từng tia nguy hiểm: “Còn nói bậy nói bạ ta cắt lưỡi bây giờ.”

Triều Đăng lè lưỡi, ở nơi đối phương không thấy thần sắc khế thay đổi, bỗng dung trở nên quyến rũ cợt cợt vai gã, âm thanh nhỏ nhỏ như đang làm nũng: “Xin lỗi, Linh Tê đừng giận mà.”

“...”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

Ngạo kiều chết được.

Đăng Đăng cứ thích ngạo kiều thế đấy ha ha ha ha ha ha, thật là đáng yêu.

[Mảnh vỡ phân hóa ổn định, chuẩn bị nhảy.]

Đột nhiên tầm mắt trở nên mơ hồ, hình như Hoa Linh Tê đang nói gì đó, ngữ khí lo lắng khiến đôi mắt Triều Đăng cong cong, giọng nói êm ái: “Đừng biến ta thành người không tay chân mà...”

Sau một hồi chóng mặt nhẹ, trước mắt bỗng thay đổi thành đào hoa dưới trăng, bầu trời cao rộng phủ đầy bởi những vì tinh tú, ánh trăng xa xôi như làn khói mỏng lướt qua lâu vũ, dù minh nguyệt say đắm lòng người như thế cũng không sánh được đông mầu như hoa của người nọ. Triều Đăng thấy tu sĩ tóc bạc tuấn lãng khôi ngô, dáng người thẳng tắp chi lan ngọc thụ, nhón một nụ cười liền lao vào lòng ngực đối phương.

“Đại ~ mỹ ~ nhân ~”

Việt Trường Ca xoa xoa đầu y, ánh mắt dịu dàng như muốn tan chảy. Triều Đăng cười hắc hắc không nói lời nào, người kia cũng thăm dò ôm lại, mở miệng hỏi: “Em nghĩ xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Vậy...?”

“Em không muốn.”

“...”

Thấy thần sắc hần cứng đờ, Triều Đăng không nhịn được cười ra tiếng: “Lừa ngài đó ha ha ha ha, em không đồng ý còn ôm ngài làm chi... A! Đừng —!”

Gáy bị người nâng lên, đầu lưỡi bị lôi kéo không ngừng mút cắn, thân thể hoàn toàn bị giấu trong lồng ngực Việt Trường Ca. Hần cuống đi hô hấp y như trùng phật, hoàn toàn không cho người nọ chống cự, mãi đến tận khi Triều Đăng không thờ nổi, nức nở ngã oặt lên người hần mới buông nhau ra, nhẹ nhàng liếm lấy chất lỏng bên môi người nọ.

“Tiểu Đăng.” Cung chủ Dạ Huyền cung ngâm vành tai y, thấp giọng níu nơn: “Sau này đừng nói như thế nữa, ta không muốn nghe.”

“... Em, em không nói là được rồi.”

Bị âm thanh của hần làm cho đỏ mặt, Triều Đăng ngoan ngoãn nghe theo không dám chống cự.

“Ng oan.” Việt Trường Ca nở nụ cười nhợt nhạt: “Dù nói ra cũng không sao, ta sẽ không buông em ra.”

“...”

Ồ, hì hì.

Triều Đăng mặc hần nắm tay rời khỏi đảo hoa đào, âm thanh đinh đàng kéo dài dọc theo cửa hàng ven đường Thiên Tứ. Triều Đăng ngoắc ngoắc ngón út, cảm giác Việt Trường Ca cũng ngoắc ngoắc lại, âm thanh không khỏi nhiễm phải ý cười mềm mại: “Đại mỹ nhân, ngài vẫn luôn đứng nơi đó chờ em?”

“Sợ em đến sớm.”

“Sao, em nói ba ngày là ba ngày, sao có thể thất tín.”

Việt Trường Ca vẫn vờ tay y không trả lời. Chậm rãi xua tan tầng mây u ám, vì sao lấp lánh yên lặng tỏa sáng trên trời cao, vân trang va vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, âm thanh tượng trưng cho tình yêu tàn mạn khắp Thiên Tứ, để rồi cuối cùng tan biến vào không gian.

Gian phòng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, từ nơi sâu xa truyền đến tiếng cười réo rắt. Vải the thêu hoa văn chìm che đi dung mạo người nói chuyện, cánh tay tựa ngó sen trắng khoát lên cạnh giường. Tu sĩ trẻ tuổi tùy ý đối phương cời áo mình, vải vóc đồ tươi tắn lên da thịt nõn nà, tóc dài đen mượt tán loạn trên chân móng tơ tằm. Một viên thuốc tiến vào khoang miệng, mùi thuốc tràn ngập, vùng đan điền dấy lên ngọn lửa tà ác. Triều Đăng không nhịn được nhấc mắt, vội vàng cầm lấy cánh tay Việt Trường Ca, hỏi: “Ngài... Ngài cho em ăn cái gì?”

“Sợ em đau.” Việt Trường Ca vỗ vỗ khe móng của y, phát hiện nơi đó thắt chặt nhỏ xíu, càng thêm kinh ngạc với thân thể mẫn cảm đa tình của người yêu, đôi môi khẽ nhếch: “Sau một khoảng thời gian, thân thể của em sẽ không chịu nổi.”

“Ngài muốn làm —— A! Chậm một chút... A a...”

Không biết trôi qua bao lâu, mỹ nhân cả người được phủ bởi dấu vết yêu thương vô cùng đáng thương, mắt đỏ bừng, gương mặt nhỏ nhắn trù lệ nhiễm phải sắc tình ý loạn. Cổ tình làm sao ngọn lửa tà ác trong đan điền khiến y mặc người chà đạp, miệng nhỏ không ngừng xin tha.

“Trường Ca, ngài tha cho em... Em không chịu nổi, đừng làm nữa... Tha cho em...”

Thanh âm của y không những không được thương tiếc mà còn kích thích nam tử ngày càng hưng phấn. Tu sĩ ở kì đại thừa tình lực tốt đến phát hoảng, làm lâu như vậy mà còn chưa bắn, mỹ nhân hu hu bị thương bị thương gãy dựa, tóc đen như lưu thủy uốn lượn, mãi đến tận khi Triều Đăng sắp toi đời thì cánh cửa mở ra, người nọ ôm y lên khỏi giường, mang vào lĩnh tử nước màu ngọc thạch.

Sau đó, tiếp tục hiệp hai không có điểm dừng.

Việt Trường Ca liếm quanh nốt chu sa dần nhạt màu, nhìn ma tu trẻ tuổi trong lồng ngực bị chà đạp đến chảy nước mắt, thân thể lẫn sắc mặt đều toát ra nị lực kinh người. Đôi mắt duyên sắc hơi cong, hần cúi đầu ngâm lấy cánh môi kiều diễm đa tình của đối phương.

“Tiểu Đăng lớn rồi.”

Khi nốt chu sa hoàn toàn tan biến, Triều Đăng bị cung chủ Dạ Huyền cung ôm chặt vào lòng, vừa khóc vừa kêu tên hần, Việt Trường Ca cười khê: “Ồ đây.” Hần dừng một chút, lời thốt ra vô cùng phiến tình: “Tiểu Đăng đáng yêu như thế, ta nuôi Triều Đăng đến có thể chảy nước, xa ta liền sống không nổi... Được không?”

“Không...!”

Không chịu nổi không chịu nổi, đại mỹ nhân quả thật là mặt người dạ thú, lần đầu tiên mà còn không tiết chế như vậy... Nam nhân khi lên giường đều biến thành một lũ cầm thú, Đăng Đăng muốn ôm lĩnh căn bản bỏ chạy hu hu hu hu.

Việt Trường Ca nhìn đôi ngời tán loạn, thân thể không ngừng run rẩy của người nọ, nhận ra y không thể tiếp tục được nữa, có chút đáng tiếc vuốt ve mái tóc tán loạn.

“Thêm một lần nữa đi.” Hắn bị Triều Đăng liếc xéo một cái, vốn nên là ánh mắt hung tợn giờ khắc này cũng biến thành ánh nhìn câu hồn đòi mạng, phảng phất chỉ cần bấm nhẹ là có thể chảy ra nước, cả người như được đúc từ ngọc, không khỏi hạnh phúc trong lòng: “Chờ em khỏe hơn, ta sẽ tái tạo linh căn cho em.”

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Rất tốt.

Tiếng kêu đau bị người nuốt vào miệng, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ bị Việt Trường Ca tiện tay bấm linh quyết ngăn cản, tấm cung mờ ảo lại một lần nữa vang lên tiếng va chạm. Vân Tích trông chừng ngoài cửa thấy đã mấy ngày trời qua mà vẫn chưa xong, âm thầm mặc niệm cho ma tu không có mắt đã chọc phải cung chủ vài giây, mấy hộ vệ khác ngăm hiều cười cười.

“Cung chủ... Hơi lâu rồi đó.”

“Đăng có bị tàn phế luôn không vậy?”

“Không đâu, có điều sống cũng không ra sống, chết cũng không ra chết.” Vân Tích cười trên sự đau khổ của người khác: “Cung chủ độ linh khí cho hắn, hiện giờ Triều Đăng không khác gì người bình thường, mấy ngày nay cũng không thấy hắn ăn uống gì, cho nên suy ra, chắc là có biện pháp gì đó.”

Sau khi nghe xong, lại có thêm một hộ vệ cảm thán: “Ngược lại ta rất không ngờ, cung chủ vậy mà muốn ở cùng ma tu kia.”

Đúng đấy.

Ánh mắt Vân Tích chuyển đến cửa cung Dạ Huyền to lớn nghiêm trang, ngày ấy áp giải ma tu họa loạn tứ phương về, không ai ngờ đến y vậy mà chinh phục được cả trái tim của Việt Trường Ca. Trong trí nhớ của hắn, cung chủ Dạ Huyền cung là nam nhân dịu dàng hiền hòa, là nhân vật tiên tư đạo cốt, tuy sống rất tốt nhưng luôn giữ khoảng cách với người khác. Giờ ngẫm lại mới thấy rất có lý, ma tu trẻ tuổi kia tính tình tàn bạo tự do, sức sống bùng bùng, đáng vẻ không bị ràng buộc hoàn toàn đối lập với Việt Trường Ca. So với cung chủ sống theo quy tắc mấy trăm năm mà nói, dù biết rõ nguy hiểm cũng không nhận được đến gần nguồn sáng chói lọi ấy.

Được cái là... Người nọ cũng thích cung chủ.

Hắn có thể không chút do dự mà nói, dù nhìn Việt Trường Ca và ma tu kia thân mật là vậy nhưng y vẫn chưa hiểu rõ bản chất của hắn. Dưới góc nhìn của Vân Tích từ nhỏ tới lớn thì, ẩn sau vỏ bọc ôn hòa đó là một con quái vật... Chỉ cần gặp một lần liền đủ để trở thành con ác mộng kinh hoàng ám ảnh cả đời.

“Tiểu Đăng...”

Tu sĩ tóc bạc ôm lấy người yêu đã ngã đi, động tác cẩn thận, nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt điểm lệ kinh người.

Từ trước đến giờ hắn vẫn không nghĩ đến mình lại có thể thật lòng thích một người nào đó, phảng phất như chỉ cần có được người nọ thì hắn sẵn sàng dâng lên bất cứ thứ gì.

Nếu như mất đi...

Không, sẽ không.

Việt Trường Ca hôn lên cánh môi sưng tấy ướt át, lời kéo đầu lưỡi mềm mại, cẩn thận mút lấy nước bọt ngọt ngào.

“Tiểu Đăng.” Đồng mâu duyên sắc nửa khép, hắn tiếp tục hôn lấy thân thể mỹ diệu tuyệt luân của người trong lòng: “Ta thật lòng yêu em...”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quốc Sắc Thiên Hương 9

Edit: Hyukie Lee

Kể từ ngày bị ôm lên giường đến nay cơ hồ Triều Đăng không hề bước chân xuống đất.

Tinh lực của người tu đạo tất nhiên là khác hẳn người bình thường, linh căn của Triều Đăng đã bị phế sạch sẽ, so với người bình thường còn yếu hơn vài

phần. Cứ thế bị Việt Trường Ca thương yêu mặc kệ ngày đêm, nếu không phải đối phương dùng linh tuyến linh dược tẩm bổ, chắc hẳn y đã tàn phế trên giường.

Hơi nhúc nhích thân thể liền khó chịu, chỉ cần Triều Đăng tỉnh lại là sẽ bị người đè lên. Dù được hệ thống ban cho giá trị hạn ý, đau đớn được thay bằng sung sướng nhưng cứ tiếp tục như thế thì y không chịu nổi.

Nhiệm vụ sẽ ra sao, những mảnh vỡ khác có cứu được hay không.

Quan trọng nhất là... Hiện tại vòng tới vòng lui mà giá trị thù hận chỉ có nửa sao à hu hu hu hu, bức ghê.

“Việt cung chủ...” Triều Đăng cố nén hương thụ sáng khoái, đối diện với đôi duyên sắc. Gắn bó thân mật, đầu lưỡi đỏ tươi và hàm răng trắng bóng lộ ra màu sắc tươi đẹp: “Thật không ngờ... Ha... Ngài lớn lên như thần tiên, sao trên giường lại vô si như vậy... Em thật sự... Sắp bị ngài giết chết...”

Việt Trường Ca mân mê vành tai ướt át, phát ra tiếng cười trầm thấp.”

“Em có biết ngày ấy ở tiệm may Thiên Tứ, khi nhìn em mặc hồng y, ta đã nghĩ điều gì không?”

Triều Đăng thốt lên: “Người tình trong mộng?”

“Đúng một phần.” Việt Trường Ca không phủ nhận, một tay vuốt ve đôi mắt y, ý cười trong âm thanh càng ngày càng đậm: “Lúc đó ta nghĩ, rõ ràng đứa nhỏ này chẳng làm gì cả, nhưng...”

Sao lại cute moe moe quá chừng?

“Sao lại lẳng lơ đến thế.”

Hệ thống không kìm được cười nhạo một tiếng, Triều Đăng biến sắc.

“Không chỉ làn da, cánh môi, âm thanh câu người đến đòi mạng... Mà ngay cả đôi mắt của em” Cung chủ Dạ Huyền cung thủ tức như lan, lời nói ra khiến người đỏ mặt xấu hổ. Đầu lưỡi cẩn thận hôn lên đôi mắt Triều Đăng, ma tu trẻ tuổi bị hấn làm thoải mái đến lúng túng: “Đôi mắt chứa đầy sức sống ái tình, vô cùng lẳng lơ.”

“...”

Nghe hấn nói như thế này rất! Có! Cảm! Giác! Đó!

Nhiệm vụ là cái gì! Giá trị thù hận còn thiếu là cái gì... Tóm lại lần giường thêm một hiệp nữa rồi nói tiếp, quả nhiên con người không thể sống thiếu tình dục mà!

“Có vẻ như em lại có phản ứng.” Việt Trường Ca ôn nhu vỗ về chỗ đó của Triều Đăng, giai điệu vạn phần yêu thương: “Cứ vậy nuôi em lớn lên, sau này không có nam nhân sẽ chết.”

“...”

Bảy bọ hết sức, mỹ nữ Phù Nguyệt ngực bự chân dài xinh đẹp tuyệt trần rất được Đăng Đăng yêu thích đó.

Việt Trường Ca thấy y không đáp, nhẹ giọng cười cười, mặc cho nói ra những lời dâm dục như thế, làm những chuyện ác độc như thế nhưng hấn vẫn trong sáng chính trực như minh nguyệt: “Có điều, Triều Đăng chỉ có thể tìm ta, ta sẽ sủng ái yêu thương em, ha?”

Người dưới thân bị làm đến sống không bằng chết, mất năng lực trả lời. Con người đen huyền ngày ấy tràn trề sức sống giờ khác này đậm mùi ái dục. Quả thật đúng như hấn nói, liễm diễm chứa đầy ái tình, thân thể trắng nõn được tơ lụa thượng đẳng bao bọc, ma tu như đoá hoa mỹ lệ, dưới sự hưởng dẫn của hấn phô bày ra tư thái lộng lẫy kiêu mị nhất.

Mãi đến khi Việt Trường Ca chịu cho người ra khỏi tắm cung, kể từ ngày mỹ nhân tóc đen mắt đen bị ôm lên giường đã qua mấy tháng. Đường như chính y cũng không phát hiện, nhất cử nhất động đều khác xa so với quá khứ, lúc nói chuyện ánh mắt đều vô tình tóa ra nét quyến rũ, vì song tu, thân thể có chuyển biến tốt nên da dẻ trắng mịn nay càng xinh đẹp ướt át, Vân Tịch đứng đối diện không chịu nổi rên lên.

“Người đừng nhìn nữa, ta chịu không nổi.” Hộ vệ trưởng nhện không được lờ mờ y một cái, ánh mắt chứa đầy sự đồng tình: “Lớn lên sao lại thành bộ dạng này, cứ tiếp tục thế nữa ta chắc chắn cung chủ sẽ không cho người xuất cung.”

“Tại sao?” Triều Đăng mặt đầy ngây thơ: “Ca ca ca ca đối với ta rất tốt mà ~”

“Đến bây giờ người vẫn tưởng ngài ấy là “thần tiên” hả?” Quả thực Vân Tịch không biết nên nói người trước mặt này là ngọc hay là manh nữa. Thấy Triều Đăng gật đầu, hấn lờ mờ thêm một cái nữa: “Ồ chung thêm chút nữa người sẽ hiểu, người bị cung chủ biến thành như vậy, nhất định ngài ấy sẽ nhốt người lại.” Đường như không muốn y đau lòng, Vân Tịch bổ sung: “Bất quá, cung chủ rất yêu người, người không cần lo lắng.”

Ông đây chưa từng lo lắng chút nào hết.

Triều Đăng lười biếng nhếch khóe môi, đào hoa héo tàn chỉ còn lại xác cây tiêu điều, hương thơm dạt dào trên chín tầng mây quện vào trong gió. Mây mù quanh quần cung điện Dạ Huyền, vô bờ vô biên, thái dương cuối thu u ám, ánh lên sắc màu hỗn độn.

“Đại mỹ nhân ~”

Người đến tự nhiên mở cửa ra, không ai dám ngăn cản. Thân ảnh hồng y tóc đen ở Dạ Huyền cung nắm giữ quyền lực tối cao, bí tịch quý báu, linh đan diệu dược và pháp bảo luyện khí đều dâng lên cho người nọ. Bước nhanh đến nam tử áo trắng, theo thói quen tựa lên bờ vai đối phương đầy ý lại.

“Sao?”

Việt Trường Ca vuốt ve tóc dài đen kịt của người trong lòng, khi hắn có ý định muốn thay đổi thì tóc Triều Đăng đã dài đến mắt cá chân, nhưng người nọ vẫn không buộc tóc gọn gàng mà vẫn xoa tung tùy thích. Ma tu trẻ tuổi trong lòng ngực bỗng ngẩng mặt lên: “Vân Tịch nói, sau này ngài sẽ không cho em xuất cung ư... Ngài đã làm gì em sao? Hắn nói ngài biến em thành thế này.”

“Ta không hề làm bất cứ chuyện gì.” Đôi người duyên sắc của cung chủ Dạ Huyền cung khép hờ, hàng mi xám tro dung thành một mảnh: “Tiểu Đăng lớn rồi.” Hắn vừa nói vừa hôn Triều Đăng: “Ngoan, muốn xuất cung thì ta đi cùng em.”

Việt Trường Ca thấy y vẫn còn nghi ngờ liền đẩy người ngã lên bàn dài đặt sách. Triều Đăng rất nhanh liền chìm vào biển tình, dường như đã quên hết những nghi vấn lúc này. Tiếng kêu mềm mại, cả người ướt át, hoàn toàn bị tu sĩ tóc bạc chinh phục đến tận cùng. Triều Đăng thút tha thút thít tùy ý người kia làm xằng làm bậy trên người mình, đôi ô mặc hơi lóc vẻ khác lạ.

Quả thật... Đối trá rất khủng bố.

Vô thanh vô thức đã khống chế được sinh hoạt hằng ngày của y, ngay cả ăn, mặc cũng đều xuất phát từ sở thích đối phương. Tóc dài không cho cắt, da dẻ vì lâu ngày ngâm trong linh tuyến nên càng ngày càng trắng mịn, thân thể cũng bị hắn làm đến quen thuộc. Dường như người kia rất thích hầu hạ, ngoại trừ những lúc thay hắn bởi được vật thì khoảng thời gian bị giam lỏng trong tấm cung, Việt Trường Ca rất ít khi cho Triều Đăng xuống đất, muốn đi đâu cũng được đối phương ôm ấp.

Nếu như thật sự ở cùng hắn mãi mãi, sẽ biến thành hình dáng gì đây?

Dù biết những hành vi chà đạp tàn ác này đều xuất phát từ yêu thương nhưng... Nghĩ tới viễn cảnh ô nhục linh căn bỏ chạy thôi đã thấy khủng bố rồi! Bị bắt về nhất định bị dần vật tới điên luôn cho coi!

A ha, không hiểu sao lại có chút nôn nóng quá chừng.

Đúng như Việt Trường Ca nói, mấy ngày sau hắn liền bắt tay vào việc tái tạo linh căn cho Triều Đăng, nhưng bởi vì quá trình quá mức phức tạp, chỉ ngâm nước thuốc thôi cũng ngốn hết mấy ngày, nước suối ấm áp cao hơn nửa người, bàn tay trắng trẻo thon dài nhẹ nhàng xoa bóp vùng đan điền, Việt Trường Ca ôm hờ người vào trong ngực, khẽ nói: “Đau thì gọi ta, hoặc là cắn ta.”

“Không sao.” Triều Đăng trả lời: “Đến đi.”

Một tia linh lực bắn vào trong bụng, linh dược ăn lúc này khiến thân thể dần dần nóng lên như ngồi trên lửa, vùng đan điền như bị vật gì thiêu đốt, trận pháp khổng lồ giam giữ y ần ần hiện hiện, cảm nhận được linh lực đến từ bàn tay đang chống đỡ mình đột nhiên tăng mạnh dữ dội, Triều Đăng chịu không nổi nhỏ giọng kêu đau, người sau lưng xoa xoa đỉnh đầu trấn an nhưng động tác vẫn không ngừng lại, lửa nóng tái tạo lại vùng đan điền bị tàn phá, cảm giác bức người phát điên. Triều Đăng cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng sức mạnh mãnh mẽ mong manh mẽ ấy.

Chẳng trách việc tái tạo linh căn với tu sĩ bình thường là không khả thi, ngoại trừ dược liệu làm nước thuốc quý hiếm ít ỏi, đan dược đáng giá ngàn vàng mà ngay cả người tái tạo linh căn cũng cần có kinh nghiệm dồi dào, hơi không chú ý một chút thôi hai người liền tẩu hỏa nhập ma. Vùng đan điền bị linh năng hùng mạnh đè nén, vốn dĩ bị bế tắc nay bắt đầu đã có xu thế khơi thông. Trên lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, từng đợt nóng bức kéo dài không dứt, mãi khi Triều Đăng cảm thấy mình kiệt sức không chịu được nữa thì được Việt Trường Ca khẩn thiết ôm vào trong ngực, từng cái hôn tình tế rơi vào bờ lưng mịn màng.

“Không sao rồi, Tiểu Đăng.”

Triều Đăng há miệng, dung nhan ma mị phê hồn đoạt phách xẹt qua từng tia thống khổ, tu sĩ tóc bạc ghé vào vành tai ôn nhu an ủi, thanh âm ôn nhuận như suối mát từng chút mê hoặc thần trí Triều Đăng, vô luận nhìn từ góc độ nào thì đối phương đều xứng với danh đạo lữ hoàn mỹ nhất, lời tâm tình mềm mại bên tai, gò má Triều Đăng thoáng phớt hồng.

Đại mỹ nhân càng sẵn sàng thì y càng muốn thấy bộ mặt thật của đối phương... Ngay cả bản thân y cũng thấy mình rất muốn ăn đòn.

“Có khó chịu chỗ nào không?”

Triều Đăng lắc đầu, đột nhiên đến gần hôn lên gò má trắng trẻo của người đối diện. Việt Trường Ca hơi run, nhẹ nhàng cười cười rồi mạnh mẽ bao bọc làm sâu hơn nụ hôn, môi răng quấn lấy nhau, giọng nói thanh nhã cũng nhiễm phải âm sắc ám muội.

“Tiểu Đăng, ta rất yêu em...”

Mấy ngày sau, cung chủ Dạ Huyền cung thăm dò linh thức cho Triều Đăng, sau khi xác định linh căn được tái tạo đã không còn đáng ngại thì người kia

liền không an phận. Biết đối phương muốn làm gì, Triều Đăng liền thuận theo ý hấn không hề chống cự. Cứ thế dây dưa không biết bao lâu, từ khi linh căn phục hồi Việt Trường Ca càng không kiềm chế, mỹ nhân mắt đen bị dạy dỗ trên giường không biết làm bao nhiêu tư thế. Làm đến mức Triều Đăng phải hoài nghi lý do vì sao đối phương tái tạo lại linh căn cho mình. Dạ Huyền cung ngập tràn trong cơn mưa cuối thu, thời gian trôi như bay, lúc Vân Tịch gặp lại y lại thờ dài một hơi, Triều Đăng không nhận được trùng mắt hỏi.

“Ý gì đây?”

“Ý muốn chào hỏi bằng hữu.” Triều Đăng cười nói: “Trường Ca dạy ta, lần sau người gặp hấn cũng có thể làm mấy cái thủ thế giống vậy.”

Nhìn Vân Tịch một bộ thụ giáo, Triều Đăng nhìn cười sắp nội thương thì tiếng nói êm tai của hệ thống lại vang lên.

[Mảnh vỡ phân hóa ở gần đây.]

[Gần đây?]

[Khoảng một ngàn dặm.]

[...]

Mẫu thân kiếp vậy mà được gọi là gần đây à.

[Triều Đăng.] Hệ thống suy tư rồi nói: [Chú ý.]

Người bị chỉ mặt đặt tên vô cùng chân chó: [Thưa vâng, ngài nói chí phải.]

Dòng người rộn ràng trong tiết trời đầu đông, dù gió lạnh thấu xương nhưng phần đông tu sĩ đều mặc quần áo nhẹ nhàng, dựa vào linh lực hộ thể mà đi đi đến đến. Triều Đăng và Việt Trường Ca sóng vai nhau, trở thành tâm điểm của tất cả ánh mắt, thỉnh thoảng nghe được loáng thoáng mấy câu “Giao thân cho ma”, “Tội ác tày trời” từ những người đang không ngừng dùng ánh mắt ái mộ nhìn bọn họ. Đường như lo sợ y không vui, tu sĩ tóc bạc nhẹ nhàng dắt tay Triều Đăng, đôi mắt cười hì hì của người nọ.

“Dạo xong chưa?”

“Chơi một lát nữa đi.” Triều Đăng nở nụ cười: “Hiếm khi ngài cho em đi chơi, không tận dụng thì uổng lắm.”

“Em không thích ta đợi em?”

“Đâu có đâu có, ngài làm gì em cũng thích.”

Bàn tay bao phủ y siết lại thật chặt, khoe môi Triều Đăng vênh lên hơi cong, nghe hệ thống nhắc nhở Hoa Linh Tê đang ở xung quanh, bỗng nhiên nơi trái tim truyền đến từng đợt đau đớn. Triều Đăng ngẩng mặt lên nhìn chung quanh, thấy động tác đó, Việt Trường Ca buồn cười gõ gõ đầu y.

“Nhìn gì vậy?”

“Tim coi có người nào hoàn mỹ hơn đại mỹ nhân không ~ Có thì em sẽ kêu ngài.” Đôi mắt xinh đẹp rực rỡ, nhìn đến đâu sáng ngời đến đó: “Ồ, bên kia bên kia kia ca ca —— A A A! Đừng làm ở ngoài mà... A!”

Triều Đăng bị hấn ôm hôn liếm áp, triều tình khơi dậy khiến hai chân y như nhũn ra, không quan tâm đến ánh mắt thiên hạ, Việt Trường Ca làm cho ma tu không an phận kia toàn thân không còn sức lực, mãi khi Triều Đăng bắt đầu xin tha, hấn vỗ vỗ mặt đối phương, bậm quyết di chuyển tức thời đến khách sạn.

Triều Đăng bị đặt lên giường lớn mềm mại, cả người thoải mái, tiếng nước nở bi thương trôi nổi giữa gian phòng rộng lớn, đau đớn nơi trái tim càng ngày càng rõ ràng. Triều Đăng né tránh làm tu sĩ tóc bạc lộ vẻ không hài lòng, hấn liếm lên gương mặt nhỏ vo song, hỏi: “Tiểu Đăng, em thích thế giới bên ngoài đến thế sao? Ta nhốt em ở Dạ Huyền khiến em bất mãn?”

Mỹ nhân ô mặt khóc lóc nghiêng đầu sang chỗ khác, theo bản năng muốn trốn khỏi người bên trên, Triều Đăng biết làm thế nào để chọc giận Việt Trường Ca. Quả nhiên không ngoài dự liệu, thấy người yêu ngoan ngoãn bỗng hành động như thế, người kia lấy lựa đồ trời hai tay y lại, hung hăng hành hạ. Triều Đăng nức nở như con thú nhỏ bị dồn đến tuyệt lộ, tiếp tục như thế cho đến lúc bình minh ló rạng, Việt Trường Ca cũng không có ý muốn thả ra.

Dừng lại được rồi.

Nếu Hoa Linh Tê đang ở gần đây, dù đại mỹ nhân có hạ kết giới đi chăng nữa thì tên kia cũng biết, còn tiếp tục phóng túng nữa thì không chết cũng mất nửa cái mạng... .

“Tha cho em... Xin ngài tha cho em” Nước mắt Triều Đăng đã chảy khô, dù chặt vật như thế nhưng y vẫn đẹp đến kinh người: “Em không có ý đó, chỉ là bỗng nhiên có chút không khỏe thôi... A a... . Đừng ức hiếp em nữa, ca ca à, em là của ngài... . Ngài tạm tha cho em lần này... Nha...”

Việt Trường Ca rũ mắt, Triều Đăng lập tức chồm lên phủ kín đôi môi lạnh lẽo của đối phương, cẩn thận lè lưỡi liếm liếm, mãi khi đối phương chịu mở

miệng mút lấy, Triều Đăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đi ra khách sạn mặt trời đã đứng bóng, tuyết trắng hòa lẫn nước uồn lượn mưa rơi xuống, Triều Đăng và Việt Trường Ca đi dưới mái hiên, ánh nắng yếu ớt chiếu rọi thành Lam Lăng. Con đầu mơ hồ ngày hôm qua đã hết nay lại phác tác, một tu sĩ đi ngang qua, gương mặt bình thường nhưng lại có đôi đồng mâu hoàng kim chói mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Việt Trường Ca đoan chính trò chuyện cùng tiểu tu sĩ bên kia, kẻ nọ vô cùng tôn kính chạy theo, thừa dịp này, Triều Đăng trừng mắt với người mắt vàng nọ.

“Cứu ta.”

Triều Đăng dùng khẩu hình miệng nói lên hai chữ, đúng như dự đoán thấy được ánh mắt khê biến của đối phương, con đầu nơi tìm cũng biến mất, Việt Trường Ca bên cạnh đuổi tu sĩ kia đi, quay lại thấy Triều Đăng vẫn ngoan ngoãn chờ mình, không kim lòng được kéo người qua trao cho nộ hỗn.

Gương mặt trù diễm bị tràn ra nước bọt, con người đen lấy nổi lên sương mờ nhưng vẫn cố gắng nhìn về đôi đồng mâu hoàng kim, nhìn không chớp mắt, như bầu vịu vào tia hy vọng cuối cùng.

[Cứu ta.]

Hoa Linh Tê liềm liềm mỗi, nhớ đến dòng máu thơm ngọt của người nọ, tầm mắt xẹt qua tu sĩ tóc bạc, cảm xúc trong mắt càng ngày càng phức tạp.

Quả nhiên, bất luận năm tháng trôi qua bao lâu, tên lãnh tụ chính đạo đoan chính kia vẫn như thế... Khiến mình chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quốc Sắc Thiên Hương 10

Edit: Hyukie Lee

Liên tiếp mấy ngày, thành Lam Lăng không ngừng truyền đến tin tức bị xác chết tấn công, các môn phái ở tại thành Lam Lăng cũng bị liên lụy. Kì lạ nhất là, khi người bị hại chết đi sẽ biến thành thứ quái vật không nhân tính ấy, gương mặt, hành động y như xác sống. Bất đắc dĩ thành Lam Lăng đánh hạ lệnh phong tỏa, vừa lúc biết được cung chủ Dạ Huyền cung cũng ở trong thành, rất nhanh đã có người tới cửa nhờ giúp đỡ.

Tựa hồ xác sống chỉ hoạt động vào ban đêm, lúc trước chỉ bạo phát ở phạm vi nhỏ nên các đệ tử của các môn phái xui xẻo chết đi tăng nhanh một cách mãnh liệt. Để đảm bảo an toàn và cũng vì Triều Đăng không thích hợp gặp mặt chính đạo, tu sĩ tóc bạc thu xếp y ở lại khách sạn, sau khi bày kết giới chẳng chịt xong mới không yên lòng rời đi cùng người dẫn đường đã chờ lâu dưới lầu.

Phòng khách rộng lớn tĩnh lặng, Triều Đăng ngồi bên giường lớn, đột nhiên ánh lửa đèn chong chọt tắt, căn phòng rơi vào bóng tối ám trầm. Theo bản năng, ngón tay có hỏa diễm nhảy nhót, đôi người hoàng kim phản chiếu một mặt quang minh, người đối diện thần sắc lấp lóe, Triều Đăng giật mình kinh ngạc, cách hồi lâu sau mới cười nói: “Linh Tê.”

Tướng mạo Hoa Linh Tê vốn là yêu khí, nay được ánh lửa soi rọi càng như độc được yêu mị. Hấn liếc Triều Đăng một cái, không nặng không nhẹ gạt đầu.

“Người tới cứu ta sao?”

“Vì sao là cứu?” Hấn nói, trong ánh mắt không dấu được vẻ trào phúng: “Cả thiên hạ đều biết Việt cung chủ bị đệ nhất băng ma đầu mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vì người không ngại đối đầu với tám môn phái lớn... Người dùng sắc dụ người làm rất tốt mà, Việt Trường Ca sùng người như vậy, còn cần ta tới cứu?”

Triều Đăng trừng mắt nhìn.

“Nhưng ta không muốn bị hấn sùng.” Toàn thân người nọ đều là vết hồng ái muội, dường như nhận thấy biểu tình phức tạp của Hoa Linh Tê, bỗng cười ra tiếng: “Này mà tôn đại nhân, mạng hậu bối đi thôi?”

Nửa ngày sau.

“... Xi.” Ma đầu tóc tím cong môi, đôi đào hoa đa tình câu người khê nhếch: “Ta cũng muốn nhìn xem, trong lòng Việt Trường Ca người có bao nhiêu cân nặng.”

Được được, nhìn đi, thích thì nhìn đi.

Tay Hoa Linh Tê quơ quơ trước mặt y, khi buông tay ra, dung mạo người nọ đã biến thành người bình thường, mờ nhạt đến cực điểm. Gã lấy một bộ quần áo không gây chú ý từ không gian tùy thân cho Triều Đăng thay rồi ra hiệu đi theo mình. Thoải mái ra khỏi khách sạn, kết giới tinh vì lúc trước Việt Trường Ca thiết lập giờ phút này như thứ đồ chơi con con. Chờ khi đi khỏi khu vực, hần kéo Triều Đăng lại, nhanh chóng dẫn người ra khỏi thành Lam Lăng.

Dọc đường đi vẫn chưa gặp được xác sống gây xôn xao dư luận, ngược lại, từ phía sau truyền đến âm thanh ma quái, nước dãi tanh hôi chảy xuống, quái vật có gương mặt mục nát lao nhanh vào truy binh phía sau, lúc này Triều Đăng mới xác định suy đoán của mình: “Xác sống là người tha?”

Thời gian những quái vật này xuất hiện rất kì lạ, bình dân bách tính gặp được chúng nó thì không sao nhưng chỉ cần là đệ tử tu chân có tiên pháp hộ thể liền xui xẻo. Ngoại trừ mình ra thì một trong những nguyên nhân Hoa Linh Tê đẩy nhanh hành động cũng vì đám người đó, hần sáng khoái gặt đầu, lập tức bổ sung: “Người của Dạ Huyền đang theo sau, khách sạn lúc trước người ở có rất nhiều người theo dõi, Việt Trường Ca hạ kết giới ngoại trừ bảo vệ người thì còn muốn cô lập người.”

Thấy Triều Đăng không trả lời, Hoa Linh Tê lại cười rộ lên.

“Người không tức giận? Hần chu đáo đợi người như thế, người không thích?”

Triều Đăng im lặng, qua rất lâu, âm thanh của ma tu trẻ tuổi lẫn vào trong gió.

“Không thích cũng phải thích.”

Dưới trạng thái cửa thành bị phong tỏa kín mít, không biết Hoa Linh Tê lấy ở đâu được lệnh bài xuất thành, vệ binh canh gác thấy được ngọc bài liền chuẩn bị mở cổng thành, nhưng đột nhiên một trong số đó lại ngăn cản Triều Đăng, Hoa Linh Tê thấy vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp một chưởng đập lên lồng ngực kẻ nọ.

Đám vệ binh còn lại dàn trận bao quanh bốn phía, đột nhiên sấm sét cường đại đánh xuống, trong nháy mắt chỉ còn lại hơn mười cái đầu lâu, hồ quang màu tím nháy nhót trên bàn tay gã khiến Triều Đăng ngẩn người, loại sức mạnh bá đạo đến tà ác này, kinh khủng đến mức làm người ngột ngạt không thở nổi. . . Đã từng ở Mị Kinh, Việt Trường Ca bị tám đại môn phái liên thủ thi triển lôi linh căn, cùng với Hoa Linh Tê hiện tại, hai cảm giác ấy giống nhau như đúc.

Hai người kia, thể mà có linh căn giống nhau.

Vệ binh ngăn cản Triều Đăng khiếp sợ hoảng loạn, Hoa Linh Tê nhân cơ hội đó mang người ra khỏi cửa thành. Chạy khỏi thành Lam Lăng được mấy dặm, đột nhiên sắc trời u ám đen kịt, mơ hồ có thể nhìn thấy những tia sét mạnh ẩn trong mây đen. Đồng màu hoàng kim ánh lên từng tia ác liệt, hai tay kết trận, trận pháp màu máu được hình thành nhanh chóng ngăn lại sấm sét khủng bố. Đôi mắt Hoa Linh Tê sáng rực phảng phất bốc cháy, bỗng nhiên hần liếc nhìn Triều Đăng một cái, tay kia xé rách không gian, lôi người nhảy vào.

Trừ hệ thống ra, đây là lần đầu tiên Triều Đăng mượn ngoại lực đi xuyên không gian, sau một hồi khó chịu, Triều Đăng từ từ chậm lại, bốn phía một mảnh hoang vu, có đại cao thấp kéo dài vô tận, hiển nhiên đã đi xa thành Lam Lăng một khoảng. Dường như người kia bị thương, sắc mặt tái nhợt không bình thường, Triều Đăng quan tâm đặt tay lên tay đối phương, truyền linh lực qua.

“Người có sao không?”

“Không sao.” Hoa Linh Tê nhắm mắt: “Linh căn của người. . . Việt cung chủ tái tạo? Như vậy, người cũng muốn rời khỏi hần.”

“Là hần làm.” Đôi mắt đen láy của Triều Đăng khẽ nâng, Hoa Linh Tê vốn có mối thù nợ máu với Việt Trường Ca, sấm sét vừa nảy ở thành Lam Lăng do ai hạ xuống không cần nói cũng biết, tuy không cần xuất giá trị yêu thương với đối phương nhưng vuốt ve tâm ý của gã cũng rất cần thiết: “. . . Hần nợ ta.”

Nói xong liền nở nụ cười, quý mị điểm lệ, khác hẳn hoàn toàn đáng vẻ ngoan ngoãn bé con khi bị chơi đùa ở Dạ Huyền.

“Nếu như không phải vì nó, hà tất gì ta để hần chạm vào.”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

Quả nhiên Tiểu Hoa rất ghét đại mỹ nhân nha, biết được chuyện riêng tư của người khác vui vẻ hết sức.

“Ý của người là. . .” Đôi mắt đào hoa chậm rãi nheo lại: “Từ đầu tới cuối, người ở cùng hần chỉ vì linh căn.”

Thấy Triều Đăng gặt đầu, đối phương hí mắt, nghe được âm thanh nhắc nhở năm sao yêu thương của hệ thống, Triều Đăng hơi nhú mày.

Nhanh như vậy đã được năm sao. . .

Đi tiếp về trước thêm một đoạn đường, trời cao mây xanh phần hồng kéo dài không dứt, đến lúc này Triều Đăng mới phát hiện nơi Hoa Linh Tê chọn rất gần Thiên Tứ. Khác với những cây hoa đào khác, hoa đào ở Thiên Tứ nở đều quanh năm, bốn mùa nở mãi không tàn. Dù đại hội Phục Tiên kết thúc dòng người đã giảm nhưng nơi này vẫn thu hút rất nhiều du khách đến đây gửi gắm tình cảm. Khi đào hoa đào được màn đêm bao phủ, hoa đăng trôi về hạ du, cửa hàng trang sức rộn ràng đón khách trên con đường tấp nập. Lại một lần nữa Triều Đăng gặt lại vị tu sĩ tuần tú trẻ tuổi biết xem bói nọ, người kia vẫn mặc bộ đồ kì dị, khí chất mạnh mẽ cùng gương mặt anh tuấn có vẻ hào hiệp bất kham. Thấy Triều Đăng nhìn mình, tự nhiên nở nụ cười nhiệt tình.

“Vị công tử này, tại hạ thấy người có hơi quen mặt, có phải đã từng được tại hạ xem quẻ?”

“Vâng.” Triều Đăng cũng cười: “Tiên sinh nói ta bị trời cao chán ghét, vĩnh viễn không được chết tử tế, rất là chính xác.”

“Ày...” Tu sĩ kia hoang mang gãi đầu một cái, lộ vẻ nghi hoặc: “Thật là kì lạ, mạng số của công tử cũng không có dấu hiệu không trọn vẹn, lúc trước tại hạ muốn khen người trong thập nhị cung thì có đến mấy đại cung đã có phúc triệu, sao là trời cao chán ghét được?”

Thập nhị cung: một vòng của mặt trời và mặt trăng quay quanh hoàng đạo.

[Em bị trời cao chán ghét, đời đời kiếp kiếp ta xoa chuyển lẽ trời cho em xem.]

Ánh mắt Triều Đăng lấp lóe, dùng mắt hơi ý Hoa Linh Tê, sau khi người kia gật đầu thì y đưa tay cho nam tu, như trước hỏi han ngày tháng năm sinh, bấm tính bàn xong rồi nói đầy chắc chắn.

“Ta nói không sai, mạng số của công tử tuyệt đối không bị trời đạo chán ghét, mạng của người có phúc thủy nên rất thuận buồm xuôi gió, có điều...” Nam tu có chút không hiểu nhìn chăm chăm tính bàn: “Mệnh số của công tử, dường như bị trói buộc với người khác, lại như điều la phụ tùng, người được người kia cứu nên mới có phúc triệu như hiện tại... Điều này thật ngạc nhiên.”

Điều la phụ tùng: cây điều cùng cây nữ la bám vào cây tùng, cây bạch. Bây giờ hay dùng điều la để gọi các người thân thuộc, ý nói như dây điều dây la được bám vào cây tùng cây bạch, cũng như các người họ hèn được nhờ vào chỗ cao môn. Hay dây leo đu bám cây đại thụ để sinh trưởng.

À hiểu rồi, lần này xác định.

Hoa Linh Tê đứng một bên thần sắc hồ hững, nghe nói vậy cũng không có động tác gì, tầm mắt gã xẹt qua Triều Đăng vẫn luôn duy trì nụ cười. Xa xa đằng kia, một bãi đồ tươi đĩnh đang vang vọng, mây lười nằm trên đại thụ.

“Nếu ngày nào đó không còn tiền.” Ma tu quần áo nhạt sắc nhìn Mị Kinh đã được tu sửa, rường cột được chạm trổ hoa lệ xa xỉ, lầu đài đình các nổi bật trong dãy phố, hoa khô dạo phố đi giày tơ tằm, một đầu tóc đen lay động theo từng bước chân: “Ta dự định sẽ tới chỗ này bán nghệ?”

“Triều Đăng.” Hoa Linh Tê cười cười đầy quỷ khí âm trầm: “Người không muốn sống chẳng?” “Đâu có, ta cảm thấy mấy cô nương kia còn không đẹp bằng người.” Người nói chuyện giả ngây thơ giả tình khiết, không đợi đối phương phát câu, Triều Đăng kéo kéo ống tay gã: “Chị gái này là hoa khô đem đó trong đại hội Phục Tiên sao?”

“Là người mới.” Hoa Linh Tê nhàn nhạt nói: “Việt cung chủ không muốn hoa khô kia, đương nhiên Mị Kinh sẽ không cho người làm tổn hại danh tiếng ngồi lên vị trí này.”

“Á...”

“Áy náy?”

Triều Đăng sờ mũi một cái, giầy sau gật gật đầu, người kia ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Tiểu ca ca không hổ thẹn vì Việt cung chủ, ngược lại còn đồng tình cho hoa khô chưa từng gặp mặt, quả thật rất thương hương tiếc ngọc.”

Làm gì mà nhắc đến đại mỹ nhân quải vậy, mi thậm mến hấn rồi có đúng không?

“Ý của người là, ta nên hỏi cái mới đúng?” Triều Đăng khép hờ đôi mắt, âm điệu tán mạn lười biếng: “Hấn đối với ta rất tốt, nhưng hấn luôn muốn ta ở cùng hấn, ta không thích.”

Hoa Linh Tê dừng một chút: “Vì sao không muốn?”

“Ta không muốn bị ai trói buộc.”

Nhưng ngược lại, Hoa Nhi là một tên ngạo kiều, trong thời gian ngắn gã sẽ không nhận ra tình cảm của gã dành cho mình, vậy không bằng trước tiên cắt đứt suy nghĩ của gã, tạo nên tượng đài tra nam người thấy người đánh, vừa không rắc rối lại vừa không làm tổn thương đối phương. Huống hồ mình và Hoa Linh Tê còn sống chung với nhau mấy tháng, tuy Dạ Huyền chưa đuổi theo có phần vô lý nhưng cũng phải sống có tâm một chút.

Ha ha, Đăng tâm lý thấy mỉa luôn hà.

“Sống cùng một khoảng thời gian dài như vậy, nếu chỉ đối mặt với một người ta sẽ phát điên mất.: Triều Đăng cười hi hi: “Dù thật lòng yêu thích cũng không được, ta yêu Trường Ca, nhưng ta không thể dừng chân mãi mãi bên cạnh hấn được... Đến cuối cùng, thứ tình cảm ban đầu cũng còn lại sự lợi dụng tái tạo linh căn.”

Người đối diện khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Đôi mắt đào hoa dị sắc khép hờ, hàng mi đen tuyền như lông vũ che đậy.

Không hiểu sao, tư thái ôn hòa như thế khiến Triều Đăng nhớ đến người khác.

Theo Hoa Linh Tê một đường đi thẳng, đối với thế giới rộng lớn này có rất nhiều nơi Triều Đăng vẫn còn lạ lẫm, dù là nơi đã từng đi qua nhưng phải mất

một chút thời gian y mới nhớ được. Nắng ấm yếu ớt hòa tan băng tuyết, tuyết đọng dày đặc chậm chậm tan chảy, cây cỏ xanh suốt bốn mùa được băng tuyết che đậy. Triều Đăng đi theo sau Hoa Linh Tê, lên đến đỉnh núi hoa rơi đầy trời, cỏ thơm lan tràn đến vách núi, Triều Đăng có chút ngạc nhiên hỏi: “Đây là đâu?”

Ngoại trừ đảo hoa đào Thiên Tứ, có rất ít nơi dù là mùa đông những vẫn xanh tươi như vậy. Hoa Linh Tê không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt, sau mới vân đạm phong khinh nói: “Thủy Văn lăng, đảo hoa Thiên Tứ, một đêm Mị Kinh, ... Em nói nơi cuối cùng, sẽ là nơi nào?”

Thủy Văn lăng là khu vực giao giữa tiên giới và ma giới, nếu nhớ không lầm thì đây là nơi y và Việt Trường Ca gặp nhau lần đầu, hơn nữa hai địa danh ở sau. ...

Sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, người đối diện nhấc cổ tay trắng muốt gõ gõ trán y, đáng đáp dịu dàng ôn nhu lại khiến người lạnh cả sống lưng.

“Càng tốt với em, em càng không hài lòng?”

[Tâm tình của mảnh vỡ phân hóa không... Hà?] Lần đầu tiên hệ thống để lộ cảm xúc của mình, âm thanh từ trước đến giờ luôn chăm chăm bày mưu tính kế hơi cao giọng: [Bị lừa.]

[...?]

Đùa ông à.

[Cái này không phải mảnh vỡ phân hóa.]

Đôi ngươi hoàng kim chậm rãi mất tiêu cực, dung nhan yêu dị dần dần mất tự nhiên trở nên cứng nhắc, da dẻ tái nhợt chậm rãi hóa cát bụi, hệ thống chặc lưỡi: [Hắn đã chết từ lâu rồi, thể xác bị người khác truyền vào một tia linh thức, linh thức thoát ly nguyên chủ quá lâu nên rơi vào trạng thái ngủ say, đột nhiên ngày ấy tỉnh lại nên tôi mới cho rằng nó là mảnh vỡ phân hóa.]

Đại não Triều Đăng xoay chuyển nhanh chóng: [Trong quá trình hình thành thể giới mảnh vỡ đó thoát ly nguyên chủ, Lili là mảnh vỡ của Lăng Lo, là mảnh vỡ phân hóa bị tách ra lúc vô ý, còn tia linh thức gạt người này là do ——]

[Bị Dối Trá sắp đặt.] Trong âm thanh của hệ thống mơ hồ lộ ra hưng phấn: [Tuy rằng hắn vô tình, nhưng có thể làm tới trình độ này... Rất thú vị.]

[...]

Thú vị, thú vị cái rắm, mi làm mi chịu đi, tổng thống đại biến thái.

[Tự cầu phúc đi.]

Tiếng cười có chút hà hê khiến Triều Đăng cau mày, tu sĩ đoan chính nghiêm nghị tựa mình nguyệt, đáng người cao lớn, ôn nhuận dịu dàng, tóc bạc tán loạn trên áo trắng tung bay, người kia hơi vung tay, thi thể Hoa Linh Tê lập tức biến mất. Hắn nhìn Triều Đăng, từng chút từng chút nói ra những lời khiến ma tu sồn tóc gáy.

“Chịu để ta chạm vào em, chỉ vì lợi dụng ta tái tạo linh căn?”

“...”

Mẫu! Thân! Kiếp!

Sống không bằng chết mà! Vì sao mọi chuyện lại như thế này, khiến người ta muốn động đầu chết luôn cho xong... Mẹ nó lần đầu tiên y lật thuyền đổ hệ thống ngu ngốc!

“Dù yêu ta thật lòng cũng không thể ở cạnh ta mãi mãi, không hề muốn ở bên ta, em cảm thấy ta trói buộc em?”

“Không, không phải...”

Triều Đăng không ngừng lắc đầu, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi chân chính, chưa bao giờ và không một ai làm y sợ hãi đến vậy, dù hai mảnh vỡ trước kia bị bức ép đến hận ý năm sao cũng không như người nhẹ cười trước mặt, ngay cả hệ thống cũng không kiểm tra được giá trị thù hận.

“Không cái gì cơ?”

Có thứ gì lạnh lẽo quán lấy mắt cá chân y, Triều Đăng cúi đầu, đột nhiên đồng tử co lại, sắc mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Đó là một cái đuôi rắn.

Trắng bạc, mềm mại, một loài động vật nhuyễn thể có vậy... Mới có những thứ đó.

“Tiểu Đăng.” Việt Trường Ca đến gần y, năm ngón tay lạnh như băng xoa xoa mặt người nọ: “Em có biết chân chính giam cầm em là thể nào không?... Em lạnh sao, luôn run rẩy, thật đáng thương...”

Cái kia trắng bạc ôn nhu quần quanh bắp chân y, lúc này Triều Đăng mới nhớ đến thân nhiệt của Việt Trường Ca luôn thấp, dù đang làm chuyện ấy thì vẫn thấp đến mức không giống con người. Khi đó Triều Đăng vẫn tưởng do đối phương có song linh căn, tu luyện đại đạo cũng như đặc tính của linh căn nên mới không nghĩ nữa. Nhưng không ngờ đối phương thật sự không phải con người.

“Thương em cũng vô dụng, ngược lại em còn không ngoan ngoan.” Đối phương liếm môi một cái, đồng tử xám bạc mơ hồ dựng thẳng, Việt Trường Ca ngậm lấy đôi môi mềm mại, vừa cắn vừa nói: “Kỳ thật, ta rất thích dùng thủ đoạn thấp hèn với những gì ta yêu, ta đây yêu thích Tiểu Đăng như vậy, em nói xem...”

“Ta nên làm gì với em đây?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Không ai trả lời.

Triều Đăng lặng im chịu đựng nụ hôn của hắn, chỉ cảm thấy vật mềm mại trong cổ họng quá mức lạnh lẽo. Đường như đối phương rất thích chất lỏng ẩm ướt trong miệng, tí mi liếm mút, ngay cả đầu lưỡi nhạy cảm cũng bị quần lấy liên tục, trong cơ thể truyền đến một trận sáng khoái, đã lâu không bị giá trị hận ý ba sao hành hạ, nay gặp lại càng mãnh liệt đến đòi mạng. Việt Trường Ca nhận ra thân thể người yêu biến hóa, trên đầu nói.

"Mấy ngày không gặp, thân thể này của Tiểu Đăng..." Tay hắn thọt vào miệng Triều Đăng, nhẹ nhàng âu yếm chiếc lưỡi mềm mại, thậm chí còn chọt sâu vào tận cuống họng. Loại xâm lược áp bách đó khiến Triều Đăng muốn nôn khan, nhưng dưới ám thị của đối phương đành mặc cho hắn đùa bỡn: "Càng ngày càng đáng yêu."

Ám thị: một loại ảnh hưởng tâm lý, điều khiển người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý.

P, ông đây vẫn luôn cực kì đáng yêu.

"Cái kia... Chuyện gì đang xảy ra?"

Khi Việt Trường Ca thu tay lại, Triều Đăng thấp giọng hỏi.

"Hoa Linh Tê?" Tu sĩ tóc bạc hôn lên, trực tiếp áp đảo người xuống mảnh đất đầy hoa, giam giữ người nọ vào trong lồng ngực. Triều Đăng rũ mắt, lúc trước y vẫn tưởng Việt Trường Ca thích thể, nhưng giờ mới nhận ra những hành vi này hoàn toàn thuộc về tà tính, cả người triền miên dây dưa: "Mấy trăm năm trước, lúc ta giết hắn đã đưa một tia linh thức vào, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra, ngày ấy bị tám môn phái liên thủ, ta muốn chơi xấu nhưng quá nhiều người, không tiện động thủ..."

"Cho nên ngươi mới cho tia linh thức ngủ đông trong thi thể kia tính lại, mượn tay diệt trừ đám người nọ?" Triều Đăng hơi nhíu mày: "Sau khi tiêu diệt đám người kia, ngươi liền giết hắn để củng cố lại danh dự và địa vị của mình, người ----"

"Tiểu Đăng thật thông minh." Âm sắc người nọ ôn nhu như nước, phảng phất kẻ giết người năm trăm năm trước không phải là hắn. Qua một cái chớp mắt, đôi duyên sắc còn chứa chan tình cảm bỗng dâng đầy lãnh ý tàn nhẫn: "Đáng tiếc, quá thông minh, em là người đầu tiên có thể lợi dụng ta, lừa gạt ta như thế... Ta rất đau lòng."

Đuôi rắn quần trên đùi Triều Đăng lui ra, y không dám giẫy dụa, liền bị người đem vào Dạ Huyền, đệ tử trên đường đều cúi đầu không dám nhìn hắn, lần đầu tiên đến nơi này đã biết cấu trúc Dạ Huyền cung tinh xảo, dễ thủ khó công, phàm là người bên trong nếu không đi ra từ cửa chính thì dù là tu sĩ có công lực thâm hậu, muốn đào tẩu cũng khó như lên trời, lần này đi vào chắc chắn sẽ không có cơ hội chạy trốn, huống chi Việt Trường Ca còn có tâm ràng buộc, toàn bộ Dạ Huyền cung đối với y mà nói, sẽ trở thành lao tù hoa mỹ rộng lớn nhất.

Xuyên qua rừng đào tàn hoa, tuyết trắng bay lá tả đầy trời. Vân Tịch canh giữ ngoài tầm cung thấy cung chủ che chắn người trong ngực, vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ. Hơn nửa tháng sống trong lo sợ, dù ngoài mặt Việt Trường Ca vẫn giống như mọi ngày, vẫn ôn hòa lễ độ với mọi người nhưng Vân Tịch biết rõ tính khí đối phương lại vô cùng sợ hãi, lúc nào cũng cảm thấy đầu rơi đến nơi, hiện tại người trong lòng cung chủ đã trở lại...

Hình như tu sĩ tóc bạc mỉm cười nói gì đó với người trong lòng, vẻ mặt mấy phần là trấn an nhưng lại thấy ma tu trẻ tuổi biến sắc, giẫy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn.

"... Không, không... Không muốn!!"

Việt Trường Ca hôn y một cái, không chút do dự khống chế Triều Đăng, đem người vào tầm cung. Dưới tình thế cấp bách Triều Đăng bất lấy cánh tay Vân Tịch, cảm giác mềm mại tinh tế ấy đủ khiến bất luận người nào tâm thần tri đăng. Vân Tịch sửng sò, cảm thấy cánh tay mình đau đớn, theo bản năng hất cánh tay cầu cứu của Triều Đăng ra, cuối cùng trong tầm mắt chỉ còn lại gò má trắng nõn đầy lạnh nhạt của Việt Trường Ca.

"Trường Ca, Trường Ca... Xin ngài mà..."

Cổ tay bị đầu ngón tay băng lãnh bao phủ, tiếng khẩn cầu cứu giúp bị người ngo lơ, nhớ đến lời uy hiếp dịu dàng ngoài tầm cung ban nầy, chỉ cảm thấy vực sâu đang ở trước mắt.

"Em đang xin ta đừng chặt tứ chi của em?"

Thấy Triều Đăng liên tục gật đầu, người kia nhẹ nhàng ve vuốt cánh tay trắng nõn. Có lẽ do đối phương ôn nhu nên y cảm thấy cơ hội đã đến, mỹ nhân tóc đen mắt đen tựa đầu lên bờ vai Việt Trường Ca, nhẹ nhẹ cọ xát.

Đúng là con nít, dù phạm lỗi lầm nhưng luôn nghĩ rằng chỉ cần làm nũng là sẽ được tha thứ.

Triều Đăng nghe thấy đối phương cười khẽ, trong đôi ngươi duyên sắc như có ánh sáng lưu chuyển, một tay Việt Trường Ca vòng qua lưng Triều Đăng ôn nhu xoa xoa, âm thanh mềm mại.

"Ta yêu em."

Đồng thời, một tiếng nhỏ bé vang lên, từ cánh tay trắng nõn đã bị bẻ gãy.

"A.... A a a a a a a a a -----!!!!"

Gân tay của y.... Bị cắt đứt.

Sau lưng Triều Đăng đầy mồ hôi lạnh, co rúc trên giường lớn phủ đầy tơ lụa, thị nữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, ngoan ngoãn cup mắt không dám lên tiếng. Việt Trường Ca bấm linh quyết khóa cổ tay y lại, liếm hôn lên cánh tay đã không thể cử động.

Đốt ngón tay dài nhỏ, xương tay tinh xảo, ngay cả móng tay cũng xinh xắn, non nớt như nụ hoa hồng.

"Sức khôi phục của Tiểu Đăng hình như rất mạnh." Hần mỉm cười, toát ra phong thái sơ lãng, người mỹ như ngọc: "Sau khi cấm chú này hạ xuống, dù thực lực mạnh đến đâu cũng hóa thành hư không, em cứ ngoan ngoãn... Làm người tàn phế thuộc về riêng ta."

[Thống.]

[Hắn nói rất đúng.]

[...]

"Cút ngay!!!" Ma tu nọ như động vật nhỏ bị chọc giận, đôi ô mặc vì nước mắt lẫn với hận ý trở nên đỏ bừng, lại không biết đáng về ngạo khí, bất lực đáng thương này có bao nhiêu dụ người: "Ngươi chết đi, tại sao ngươi không chết đi!! Ai mà muốn ở cùng tên điên như ngươi ----- A a a a a! Cút ngay cho ta!"

Quá u buồn sầu thương.

Mới có ba sao thù hận thôi mà đã vậy rồi, Đăng Đăng... Đăng Đăng sáng khoải tới mức không muốn diễn nữa.

"Kêu thật quỵến rũ."

Việt Trường Ca ung dung buông xuống cấm chú trên cánh tay đã bị phế bỏ, đồng thời dùng thủy linh căn chữa khỏi vết thương đang không ngừng chảy máu, thông thả liếm láp từng giọt máu ngọt ngào ngây ngất.

"Súc sinh!.... Ahhh...."

Hai tay mềm mại co quắp trên giường, Việt Trường Ca đè lại cặp chân dài đang đá mình, trong con ngươi nổi lên âm hàn khiến người kinh hãi.

"Một lát nữa em sẽ hiểu, cái gì gọi là súc sinh."

Người kia hơi hốt trả lời khiến Triều Đăng nóng không chịu nổi, cố tình y không thể cử động, đành phải phó mặc xuôi theo, cảm giác như tơ lụa thượng đẳng khiến tu sĩ tóc bạc vô cùng yêu thích. Hắn liếm hôn lên mắt cá chân trắng mịn đầy yêu thương, đầu lưỡi trượt từ mu bàn chân trượt xuống, khẽ ngậm ngón chân xinh xắn vào miệng. Mỹ nhân bên trên chịu không nổi uốn éo, thân thể có phản ứng, đôi ngươi khép hờ ngập tràn mù sương.

Dường như nhận ra có gì đó không đúng, âm thanh thì thầm hỏi.

"Ngươi... Ngươi có phải là..."

"Xà tính bản tâm." Đôi môi Việt Trường Ca rời khỏi chân Triều Đăng, bàn tay xoa xoa trên mắt cá chân tinh tế: "Tiểu Đăng ăn nhiều xà tính của ta... Càng dài sẽ càng xinh đẹp."

"A... Đồ biến thái..."

Đầu ngón tay vùng vẫy, mỹ nhân tóc dài đen óng phát ra từng trận gào khóc bi thương bi thương. Khi Việt Trường Ca lại một lần nữa dùng cảm chế nguyên rủa phê đi chân phải, Triều Đăng khóc đến cả người run rẩy, cổ họng như sắp đi tong. Dáng vẻ bị khi dễ như thế lại dễ dàng dấy lên dục vọng hành hạ của đối phương. Đồng dạng, chân trái của y cũng bị bứt gân, sau khi chữa trị vết thương xong xuôi, Việt Trường Ca ôm người yêu hoàn toàn không thể cử động vào ngực, nhỏ nhẹ hôn lên dòng lệ xinh đẹp, nuốt hết vào bụng.

"Ngoan, không đau, chữa khỏi rồi." Rõ ràng người kia vừa mới làm xong chuyện ác nhưng lại xuất trần như thần tiên trên trời, lời nói ân ái đầy tình ý đến mù mịt đầu óc: "Chúng ta đi tắm rửa, sau đó cho em ăn thứ mà em nên ăn, có được không?"

Mi định cho ông ăn cái gì đó.

Đại mỹ nhân thật sự rất hạ lưu không biết xấu hổ, loại người bề ngoài thanh lãnh nhưng thực tế lại hư hỏng xấu xa này.... Rất được Triều Đăng yêu thích đó nha.

Y bị ôm vào linh tuyến, toàn thân từ trên xuống dưới được người cẩn thận chà lau, nước suối ấm áp ẩn chứa linh lực mệnh môn khiến Triều Đăng vô tình mệt rũ rời. Trong khoảnh khắc mơ hồ ấy, nơi đan điền bị bàn tay thon dài bao phủ, vành tai bị người ngậm cắn, cảm nhận được hơi thở đối phương đang nhảy múa khắp nơi trên da thịt mình.

"Tiểu Đăng thích linh căn như thế... Vậy ta cho em một cái nhé."

"Cái...? Không, không, không không không không -----!!"

Triều Đăng không thể nhúc nhích, dù liều mạng muốn chạy trốn thì tứ chi bị phê bỏ sớm đã không còn sức lực, đành phải trơ mắt nhìn người kia dịu dàng cầm cái gì đó ánh lên màu sắc nhu hòa chạm vào người mình, nhìn kĩ thì đó là một vật rất đẹp, tản ra ánh sáng mềm mại, ấm áp yên tĩnh, thỉnh thoảng bốn phía có những chấm nhỏ lóe lên rồi biến mất, đẹp hết mống ảo.

Đây là, thủy linh căn.

Tuy không biết làm sao mà được nhưng nếu không có gì bất ngờ, thì vàng sáng ôn nhu trước mắt này rất có thể là linh căn của Việt Trường Ca.

"Ngài... Dù ngài là song hệ cũng không thể thiếu đi một cái chứ?" Triều Đăng hấp tấp nói: "Dù ngài không quan tâm ánh mắt của người khác, nhưng ngài -----"

"Đây chỉ là một nửa." Việt Trường Ca vạn phần ôn nhu đưa tay sờ lên đan điền Triều Đăng, thấy người nọ sợ gần chết lại không thể nhúc nhích, nhấc một tay xoa xoa đầu y: "Huống hồ nếu cho em tất cả, ta sẽ không khống chế được em, Tiểu Đăng à."

Thấy y vẫn còn nghi ngờ, người đối diện hơi nhấc hàng mi lông vũ, mềm mỏng nói.

"Linh căn của ta chia làm hai nửa, trên lý thuyết mà nói, nếu làm vậy sẽ ảnh hưởng đến một số bộ phận, những người từng thử qua đều thất bại, một phần nhỏ chưa kịp trồng vào cơ thể thì linh căn đã khô héo."

Hắn vừa nói vừa đem vật có ánh sáng nhu hòa mạnh mẽ đẩy vào đan điền của Triều Đăng, không quan tâm người nọ gào khóc thảm thiết, gương mặt nhỏ trù diễm ướt đầm nước mắt, lệ trào từng giọt từng giọt rót xuống linh tuyến, cả người đau đớn đến sắp mất ý thức.

".... Được rồi..." Triều Đăng thờ không ra hơi, tay chân mềm nhũn ngâm trong linh tuyến lộ ra tư thái yếu đuối nhu nhược, ngay cả giấy dựa cũng không làm được: "Rốt cuộc ngươi muốn hủy ta đến mức nào mới hả giận?... Hoặc là nói, ngươi coi ta là cái gì? Dù ta là người sai trước nhưng ngươi bắt nạt ta như vậy -----"

"Tiểu Đăng, em có phản ứng." Mặt mày Việt Trường Ca cong cong ngắt lời Triều Đăng. Biểu tình như thế quả thực rất hợp với dung nhan hắn, mỗi mòng đóng đóng mở mở: "Đường như em rất thích ta đối xử như thế... Đến đây, ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho em ăn."

"Cút ngay! Đồ điên!"

Gương mặt nhỏ thoáng chốc phốt hồng, không biết là do tức giận hay do nguyên nhân nào khác, đột nhiên đuôi bạch xà quấn lấy cẳng chân y lại lạnh lẽo nặc cho linh tuyến ấm nóng. Triều Đăng thấy người nọ gọn gàng lột sạch quần áo, vốn dĩ thứ nên ở giữa hai chân lại trở nên to dài, đuôi của một con rắn.

"Ngươi... Không! Đừng... Xin ngài mà! Trường Ca, đại mỹ nhân... Ngài đừng làm vậy với em! Không muốn... A... Không muốn không muốn không muốn!!!"

"Tiểu Đăng, nếu là xà... Nơi đó sẽ có hai cái nha, em sẽ sướng tới chết, nói không chừng sau đó còn cầu xin ta."

Hắn khẽ cười thành tiếng, dứt lời liền tàn nhẫn làm ngay bên trong linh trì, cảm kích quái dị, chơi đùa mỹ nhân tóc đen lâu đến mức y sức cùng lực kiệt, có mấy lần suýt chết chìm được người nọ vớt lên độ khí. Mãi đến lúc người kia dừng lại, Triều Đăng đã sớm sáng khoái đến hôn mê bất tỉnh, tắm rửa sạch sẽ cho y, Việt Trường Ca ôm người lên giường, lại hôn một lượt từ đầu đến chân, mới hài lòng ôm người ngủ say.

Vì tay chân đã triệt để đứt rời nên tắm rửa, di chuyển, thay quần áo... Tất cả đều bị Việt Trường Ca khống chế, hắn cho Triều Đăng dùng thuốc tăng trưởng, thúc đẩy mái tóc nhanh chóng dài ra mà lúc trước đã bị Triều Đăng cắt ngắn. Thấy đối phương cảm tới một bộ hồng y, Triều Đăng lộ ra thần sắc

chán ghét.

"Ta không muốn."

Triều Đăng cố gắng hết sức rút vào trong giường, da dễ được nuôi dưỡng trái đầy vết yêu, phảng phất chỉ cần đụng mạnh một tí là chảy ra nước. Mấy ngày nay Triều Đăng luôn bị bức ép mặc vào các loại quần áo đỏ chói, màu sắc tươi diễm như thể đương nhiên là vật vô giá, cung chủ Dạ Huyền cung thấy vậy cũng không mấy may để ý, mê luyện hôn nhẹ vàng trán Triều Đăng, cường bức người nọ mặc vào hồng trang rực rỡ.

Tay chân mềm nhũn được người kia xoa bóp, nếu như không vận động trong thời gian dài thì đó mới chân chính gọi là phế bỏ, cơ bắp sẽ chậm rãi suy nhược. Mà kẻ làm nên tất cả những chuyện này lại vô cùng dịu dàng mát xa ngón chân cho Triều Đăng, xong xuôi liền thoa lên thuốc mỡ sền sệt, khi mùi thuốc tan vào không khí, Việt Trường Ca liếm liếm lòng bàn chân của y.

"Nơi này của Tiểu Đăng... Càng ngày càng mềm."

Âm thanh mơ hồ truyền đến, Việt Trường Ca kéo người vào trong ngực, ngậm lấy vành tai, thấp giọng nói: "Thân thể em thật ấm áp, vì hòa linh căn à."

Là thân nhiệt của mi thấp đó, đồ đốt nát ngu ngốc, sau này đầu thai nhớ chọn con nào khôn một chút, nhưng phải là vương.

Cân nhắc đến vai diễn của mình, Triều Đăng điều động linh năng áp chế linh căn, lạnh giọng nói: "Bây giờ không được, buông ta ra."

Y vừa dứt lời liền cảm nhận được đan điền nóng rực, thủy linh căn bị ép trống vào đang loại trừ hết linh lực phân tán trong cơ thể, cảm giác được linh căn của mình bị lưu thủy ôn nhu bao vây, ngay cả linh năng cũng bị khống chế khiến Triều Đăng kinh hãi, cảm hận căn lên vai đối phương, người kia cũng không quan tâm vết thương chảy máu, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng người nọ như đang an ủi.

"Ta yêu em"

Đột khi Triều Đăng phát tiết xong, Việt Trường Ca kéo lấy một sợi tóc dài của người nọ, nhẹ nhàng liếm hôn, sợi tóc đen kịt rơi vào lòng bàn tay hần nhưng da đầu Triều Đăng lại tê dại, cả người sáng khoải không nói nên lời, Triều Đăng sợ hãi mở to hai mắt, cơ hồ mắt không chế nói: ".... Người đã làm gì ta!"

"Ta yêu em" Tu sĩ như minh nguyệt lặp lại, đồng mâu duyên sắc khép hờ, cười đầy hời hợt: "Ta sẽ biến em thành ta, Tiểu Đăng."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Quốc Sắc Thiên Hương 12

Edit: Hyukie Lee

Beta: Thủy Cún Kandy

Lư hương được chạm khắc theo kiểu dáng cổ xưa truyền ra hương mộc nhàn nhạt, làn khói mỏng tan vào không trung mang sự ấm áp đến cho căn phòng trống vắng. Lông của thảm trải sàn dài bằng ngón tay phủ đầy sàn nhà khiến gian phòng càng thêm ấm cúng. Mỹ nhân áo đỏ tóc đen nằm úp sấp bên trên, thân thể tuyết trắng như lọt vào thăm dày, tóc người nọ rất dài, nếu như có thể đứng lên được thì chắc chắn sẽ dài đến mắt cá chân. Mỹ nhân dựa vào khuỷu tay chậm chạp bò về phía trước, tứ chi bị phế không còn chút sức lực, tay y hướng về phía cửa, chậm chạp di chuyển.

Lúc Việt Trường Ca đi vào, thấy được hình ảnh câu người như thế.

Hần hơi dương môi cười cười, không nói gì, cũng không có ý định ngăn cản. Đợi đến khi người kia ngừng lại, sắc mặt ửng đỏ ngả trên mặt đất liên tục thờ đốc, mới bước lên một bước ôm người vào lòng, đặt y lên bệ cửa sổ, ung dung trao từng chiếc hôn ngọt ngào.

“Không có mồ hôi.”

Tay Việt Trường Ca vuốt ve từ bả vai đến sống lưng, Triều Đăng thoải mái rên hừ hừ, người kia liếm lên cái cổ trắng tuyết, chỉ chốc lát sau Triều Đăng liền có phản ứng, ánh mắt bắt đầu tán loạn. Lúc này người bên cạnh khẽ nói, nhưng lời nói ra chẳng khác nào mưa quật sấm gào.

“Xà không có mồ hôi.” Hắn nói, bỗng dưng Triều Đăng như có phản xạ tự nhiên, ánh mắt lóe lên sự sợ hãi, ý cười đậm thêm vài phần: “Tiểu Đăng đẹp quá đi, từ trên xuống dưới rất hợp ý ta.”

Dường như biết được Triều Đăng sợ điều gì, Việt Trường Ca vung tay lên, một tấm gương liền xuất hiện trước mặt hai người. Hắn nhìn vào gương, mỹ nhân tóc đen cũng đang nhìn hắn. Linh căn của y là lửa, trời sinh phóng khoáng tự do nhưng bây giờ gương mặt ấy lại thêm mị thái ý xuân, đôi người

chuyển động như có nước bên trong, dằng dấp mềm mại quyến rũ như thế, không khác gì một con rắn.

Có thể khiến rắn cảm thấy vừa ý, chỉ có thể là đồng loại với nó.

Thân thể của y trong lúc vô tình.. Đã bị người này thay đổi.

“Cút ngay! Đồ biến thái!”

Mỹ nhân áo đỏ như diên rêu hét toáng lên, nghiêng đầu sang bên không muốn nhìn tiếp. Việt Trường Ca đẹp tấm gương, cúi người liếm lấy vành tai mỹ nhân bên cửa sổ. Đầu lưỡi lòn vào ngay cạnh lỗ tai, tiếng xì xì vô cùng rõ ràng, Triều Đăng rất nhạy cảm nên bị làm thế y thật sự không chịu nổi. Sau nhiều ngày bị dạy dỗ, Triều Đăng rất nhanh đã te tua tới tấp, thẳng thắn cầu xin người đang vui vẻ ác độc kia.

“Ca ca à... Đừng hành hạ em nữa mà...” Tiếng nước bên tai càng lúc càng kịch liệt, Triều Đăng cắn cắn môi, cực kì không cam lòng xuống nước xin lỗi: “Là em sai... Ca ca làm gì em cũng đúng, tha cho em... A a... Đại mỹ nhân, đừng liếm...”

“Tiểu Đăng, lần sau còn nói bậy bạ.” Người kia gõ gõ trán y: “Ta sẽ treo em lên xà nhà rồi làm.”

À hiểu luôn, thích play đèn treo Italia đây mà. (1)

(1) Đèn treo kiểu Ý: chỉ tư thế quan hệ tình dục. Người nhận ở trên, uốn cong lưng, chống tay xuống đất; người cho nằm dưới.

Cút cút cút ngay bỏ đây vẫn là trẻ con, cái này tổ cha nó khẩu vị nặng quá đây không đu nổi.

Thấy gương mặt nhỏ của người yêu sợ đến trắng bệch, tay Việt Trường Ca nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi mềm mại, cười nói: “Tuổi thọ của xà yêu dài hơn con người rất nhiều, ta rất muốn kéo dài sinh mệnh cho em... Ngoan, ngậm lấy rồi liếm đi.”

Triều Đăng bắt đầu mở miệng, đầu lưỡi non đỏ để sát vào ngón tay thon dài trắng nõn, như con thú nhỏ đang liếm láp. Sau khi Việt Trường Ca tiến vào liền đụng phải cổ họng ấm nóng, làm Triều Đăng chảy cả nước miếng.

“Em sẽ không mọc đuôi, chỉ có nhiệt độ thấp hơn người thường mà thôi, không có mồ hôi... Cũng sẽ càng lúc càng thích cảm giác sung sướng này.”

Âm thanh trong vạt ban đầu dần dần trầm khàn, phảng phất như tiếng thì thầm của súc vật. Tu sĩ tuần dật lúc trước đã biến mất không còn tăm hơi, một con rắn xà không lồ xuất hiện trên đất, hành động của nó tạo nên tiếng ồn ào, đỡ lấy mỹ nhân vì gãy dựa mà ngã xuống bệ cửa sổ. Đuôi rắn quấn lấy cẳng chân mềm mại trắng nõn, dưới lớp vảy lạnh lẽo đang ma sát, Triều Đăng run rẩy không ngừng, liên tục lắc đầu, nước mắt đã bị liếm sạch, y vừa khóc vừa nức, đáng yêu đến đòi mạng.

Đây là lần đầu tiên Việt Trường Ca dùng hoàn toàn hình dáng của xà ở cùng Triều Đăng, dựa theo truyền âm trong đầu nói cho y biết thì đối phương đã thu nhỏ kích cỡ, đây không phải là nguyên thân nhưng y vẫn sợ muốn chết... Thật sự rất sợ đó! Tại sao nguyên thân của đại mỹ nhân lại không phải là chuột đồng cơ chứ, nó rất đáng yêu mà!

[Mở miệng ra.]

Truyền âm vang lên từ trong đầu buộc y hé môi ra, đầu lưỡi đẹp dài dòn vào, cảm giác ấm áp bên trong khiến nó hải lòng siết chặt con mồi.

Cảm giác này thật sự là... Quá tuyệt vời.

Vô luận là trước khi hóa hình hay sau khi hóa hình, đã ngàn vạn năm rồi không ai mang lại cho hắn cảm giác ấm áp, chỉ vờn vờn một cái hôn đã giúp hắn có được thứ mình luôn mong mỏi khát cầu. Dù cho trải tìm đối phương lạnh như kim loại, từ đầu tới cuối chỉ muốn lợi dụng sức mạnh của hắn tái tạo linh căn thì hắn cũng vui vẻ chịu đựng, như đứa nhỏ ngây ngô không tính toán.

[Tiểu Đăng, ôm lấy ta.]

Không phải Tiểu Đăng không muốn ôm ngài mà là... Tiểu Đăng có chứng! Sợ! Hải! Động! Vật! Nhuyễn! Thể! Đó!

[Ngoan nào.]

Bỗng nhiên lưỡi của con rắn kia thọt vào khoang miệng, cảm giác như luồng từ cuồng hống tới luôn dạt dào, nhưng sao cảm giác đó lại vô cùng thoải mái, trong vô thức y ôm lấy đầu rắn trắng bạc, cảm nhận được có thứ gì ở giữa hai chân mình, Triều Đăng mở to hai mắt.

“Đừng.... A a.... Đừng đừng đừng mà...”

Quý lady cầu xin ngài hãy quan tâm đến chứng sợ động vật nhuyễn thể của em đi mà.

Ngân xà mặc kệ sự phản kháng ấy, thoáng nói lỏng vòng vây một chút rồi lại tiếp tục kéo dài tình ý siết chặt người nọ, hung hăng làm. Mãi đến khi Triều Đăng cảm thấy mình sắp bị dẫn vật đến chết thì đối phương làm một chút linh thuật, mang y đến bên giường tiếp tục thương yêu, mỹ nhân tóc đen rũ đầu cúi xuống, nhìn thấy giường lớn lưa là cùng thân thể liên tục run rẩy, tứ chi đau nhức, chỉ cảm thấy con đường phía trước vô cùng hoang đường đầy mộng lung.

Thời điểm y tinh táo thì con rắn kia đã hóa hình người, người đó nói cho y biết hắn đã kéo dài thời gian, dùng thân rắn liên tục tìm sự hoan lạc đã gần một tháng.

“...”

Quỳ lạy đầu hàng.

“Ăn nhiều đồ của ta như vậy, chắc tu vi của Tiểu Đẳng đã đến hậu kỳ ngưng mạch rồi nhỉ.” Cung chủ Dạ Huyền ôm y đến trong viện đã được dọn dẹp sạch sẽ. Triều Đẳng bị giam liên tục mấy tháng giờ mới phát hiện mùa đông đã qua rồi, mười dặm gió xuân nương theo nhành liễu uốn lượn khắp không gian: “Vui không? Trước đây cứ bám lấy đòi ta dạy em cách tăng tu vi, với tốc độ này của em thì tất cả tu sĩ ngoài kia dù có chạy theo cả đời cũng không theo kịp.”

Y không trả lời Việt Trường Ca mà nhẹ giọng nói: “Sao tự nhiên ngài lại thả em ra vậy?” Y cười ra tiếng: “Còn tưởng rằng ngài sẽ nhốt em cả đời.”

“Cả đời làm sao đủ.” Việt Trường Ca cũng cười: “Ta muốn nhốt em đời sau, đời sau nữa... Vĩnh viễn, em phải thuộc về ta.”

“Hay nhỉ.”

Triều Đẳng cong cong khóe mắt, lệ chí nhat màu lúc ẩn lúc hiện, nụ cười hi hi đầy phóng khoáng kia khiến tu sĩ tóc bạc hơi run. Đã rất lâu, rất lâu rồi hắn không được thấy nụ cười ấy, phần lớn thời gian bầu không khí giữa bọn họ đều rất tồi tệ, nếu không làm người yêu đến mất lý trí thì đối mặt với hắn chỉ có thái độ lạnh lùng chán ghét.

“Vậy có phải ngài sẽ vĩnh viễn yêu em?”

Thấy Việt Trường Ca gật đầu, Triều Đẳng cười nói: “Đại mỹ nhân, lại đây một chút.”

Diện mạo ấy mỹ lệ đến hủy diệt, không phải tư thái khúm núm sợ sệt bị dạy dỗ mà là thẳng thắn quyến rũ lòng người. Thấy người nọ lại gần, Triều Đẳng dùng tốc độ cực nhanh cắn lên cổ hắn, lực đạo hung tợn như muốn cắn mất miếng thịt trên cổ đối phương.

[Giá trị thù hận: 3,5 sao]

[U!]

[Cố lên!]

[Ô cê!]

[... Cậu trông rất ngu.][...]

Việt Trường Ca không lui về sau, để mặc y cắn mình đến máu me đầm đìa. Máu hắn len vào môi Triều Đẳng, đến khi người nọ nhận ra có gì đó sai sai thì thân thể đã khó chịu đến cực hạn. Y khò sở kẹp chặt hai chân, đôi mắt ướt át một mảnh đỏ hồng. Khoái cảm như triều cường dâng lên như muốn hủy diệt tứ chi bách hại.

“Cơ thể của em đã nghiện ta.” Người kia hôn nhẹ lên sau gáy Triều Đẳng, trong nháy mắt y rơi vào mù sương sáng khoái, theo bản năng ôm lấy Việt Trường Ca. Đối phương cười dịu dàng, âm thanh kích thích vào vòng eo đang bần rần của Triều Đẳng: “Em sẽ biến thành tiểu xà của ta.”

Gặm cắn biến thành liếm hôn lấy lòng, người kia nhẹ nhàng kéo kéo y ra khỏi cơ thể mình, mặc cho Triều Đẳng đang giẫy dựa trên cổ, mặc cho y khóc nức nở xin tha cũng vô dụng. Ngay cả một cánh hoa nhẹ rơi lên người cũng khiến toàn thân Triều Đẳng dậy sóng, da dẻ bạch ngọc đỏ hồng bên má, đôi môi điểm lệ bị ngược đãi, tay chân vô lực, đến cả điều khiển cơ thể cũng không làm được, trông vô cùng đáng thương.

Tu sĩ phong thần sơ nhả cách đó không xa lẳng lẳng nhìn không sót một biểu tình nào, mãi đến tận khi Triều Đẳng không còn sức xoay eo, chỉ còn âm thanh nức nở bật khóc cũng không tiến lên một bước.

Đằng đẳng ba ngày.

Dục vọng trong cơ thể không giảm mà ngược lại còn tăng, Triều Đẳng nghi ngờ giây sau mình sẽ chết nhưng mỗi thời mỗi khắc đều tỉnh táo đến đòi mạng, khi khí tức khát vọng đã lâu đến gần, Triều Đẳng gom hết sức lực nhào vào lồng ngực đối phương, liên tục cọ cọ khuôn ngực ấy.

“Nói chuyện nghe nào.”

Việt Trường Ca nâng mặt Triều Đẳng lên, lạnh đạm nói.

“A a... A...”

“Không phải em rất giỏi làm nũng sao?” Hắn có chút chịu không nổi dáng vẻ ấy của Triều Đẳng. Đồng mâu duyên sắc chậm rãi dựng đứng, đó là biểu hiện khi xà hưng phấn: “Kêu ta.”

“... Phu, phu quân... A... Phu quân...”

Hi hi hi hi đùa cho mi chết luôn.

Cùng nhau đồng quy vu tận nha, đậu.

“Ranh con.” Hơi thờ Việt Trường Ca hơi ngưng lại, cuối cùng không kìm được nữa hôn lên chiếc miệng nhỏ, môi răng quần quýt, thấp giọng nỉ non: “Đầu độc lòng người như thế, phải xuống địa ngục.”

Bầu trời trong xanh, bốn mùa lặng lẽ trôi qua, đào hoa hé nụ trong làn sương đầy mềm mại rực rỡ, chợt có giọt sương nhỏ từ thanh xà nhỏ xuống, uốn một vòng cung rồi rơi vào không trung dạt dào xuân ý.

Từ lần trước thấy được Triều Đăng đến giờ, đã qua hơn nửa năm.

Vân Tịch cùng một đám hộ vệ cả ngày không có việc gì làm đi tuần tra tắm cung, tình cờ nghe được tiếng động vô cùng lớn truyền ra từ bên trong, đại khái hẳn có thể đoán được đang xảy ra chuyện gì.

“Ca, bên trong...” Tiểu hộ vệ mới tới nghe ngóng bà tám ông tư hơn nửa tháng, cuối cùng vẫn không chịu nổi dò hỏi: “Rốt cuộc có quan hệ gì với cung chủ vậy ạ?”

Vân Tịch giương mắt: “Còn là quan hệ gì, người vẫn không biết à?”

“Thì bởi vì biết nên mới không hiểu.” Tiểu hộ vệ hiểu kì gằn chết: “Cung chủ thích người nọ như vậy, cứ làm xe hoa rước về rồi cung chiều, sao mỗi ngày đều giống như đi đánh trận vậy? Cứ như áp giải phạm nhân í.”

“Chưa chắc ai áp giải ai đâu.” Vân Tịch lắc đầu một cái, cười mắng: “Thằng nhóc này, từ sáng tới tối không lo chuyện của mình đi, nhiều chuyện thấy ớn.”

Dường như hiểu ra ý tứ của hấn, tiểu hộ vệ há hốc mồm, không thể tin nói.

“Trên đời này vẫn có người từ chối cung chủ!?”

“...”

Vân Tịch mặt không cảm xúc, từ chối bình luận.

“Vậy vị bên trong...” Người nọ sau khi hiểu được suýt chút nữa rống lên: “Là... Là bị cung chủ cưỡng ép...!”

“Ồ.”

“Chuyện, chuyện này...” Tiểu hộ vệ kinh ngạc sững sờ: “Thường ngày nhìn cung chủ cao cao tại thượng như vậy, vậy cung chủ bức bách đệ tử nhà nào...”

Vân Tịch ngắt ngang lời nói của tiểu hộ vệ: “Y tên Triều Đăng, hai năm trước là đệ nhất bảng ma đầu.”

“Triều Đăng... chưa chết hả?”

Mỹ nhân ma đạo đã từng tung hoành khắp giới tu chân, việc xấu tràn lan, đeo trên lưng mạng người và dục vọng nhiều vô số kể. Chỉ cần là tu sĩ hơi hiểu chuyện đời đều biết y tội ác ngập đầu, dù vậy nhưng đến nay vẫn có không ít tu sĩ mơ tưởng mong ước mỹ nhân được tội ác ngưng tụ ấy. Nghe đồn ác tặc bỏ mạng ở Thiên Tử, nhưng không ngờ rằng... Đã bị cung chủ Dạ Huyền độc hường, nhốt tại thâm cung làm luyện thần.

“Đương nhiên là y chưa chết, sao cung chủ nữ giết cho được.” Vân Tịch vỗ vỗ vai tiểu hộ vệ: “Mấy chuyện bí mật này nghe là được rồi, nếu như truyền ra ngoài, đừng trách ca không nhắc nhở cái lưỡi và cái mạng của người.”

“Vậy đệ, đệ có thể nhìn thấy y không?”

Không biết, lời đồn người mang đến tinh phong huyết vũ lại sở hữu sắc thái kiêu diễm trong truyền thuyết ấy, tiểu hộ vệ nhớ đến càng thêm kích động.

“Tốt nhất là đừng thấy.”

Trên thế gian có vài người không nên gặp, một lần gặp gỡ, đánh cược cả đời. Ngần lạng chân tâm không đáng kể, tình cảm nồng nàn như nước về biển Đông, vô tình trước tình yêu nam nữ, những thứ đã có hóa về hư không.

Hoa đào chen lẫn mưa xuân rơi ngoài cửa sổ, cung chủ Dạ Huyền vì người nọ chải mái tóc dài, sửa lại vạt áo ngay ngắn, đeo xích bạc quý hiếm lên mắt cá chân đã gãy.

Chỉ cần hơi chuyển động, lục lạc sẽ kêu vang, nhưng căn bản y không có sức lực để đi, người kia làm thế bất quá cũng vì đẹp đẽ.

“Đẹp không?”

Triều Đăng cảm nhận được đuôi rắn mềm mại đang quấn lấy mắt cá chân mình, hiển nhiên đối phương cực kì thích y đeo lục lạc, đã vậy còn cổ hời.

“Rất đẹp, Triều Đăng như vậy trông rất tuyệt.”

Triều Đăng thuận theo ôm lấy cổ hần, tóc bạc lần lượt rơi xuống, lông mi màu xám hơi rũ, hàng mi dày đậm đan vào mi mắt, khi đôi duyên sắc đóng lại trong giây lát, Triều Đăng nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị hệ thống nghi ngờ năng lực làm việc đó, mạnh mẽ một lần xoát đủ năm sao luôn...

[Cậu lợi hại.]

[... Thật ra tôi đã muốn hỏi từ lâu rồi.] Triều Đăng chần chờ chốc lát, chung quy vẫn nói ra vấn đề mình phiền lòng bấy lâu nay: [Tổng thống mi hiểu rõ mấy mảnh vỡ này như vậy, sao không tự mình quét một trận đi?]

[...]

[Hả?... Hà hả hả?]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Quốc Sắc Thiên Hương 13

Edit: Hyukie Lee

Beta: Thúy Cún Kandy

Có lẽ vì gần đây người nọ rất ngoan nên Việt Trường Ca thỉnh thoảng sẽ mang Triều Đăng ra tắm cung giải sầu. Vì không thể đi lại nên di chuyển đều được đối phương ôm lấy. Triều Đăng thế mới biết Dạ Huyền so với trong tưởng tượng còn lớn hơn gấp nhiều lần, hang động hốc đá nhiều đếm không xuể, cung lâu được xây dựng trên quần sơn long mạch, nơi có linh khí sung túc nhất thiên địa, mây mù vấn vương, cung điện nằm giữa bóng cây đại ngàn, điểm lệ phảng phất như tuyết quốc.

Cứ thế mà đi nên thỉnh thoảng sẽ chạm mặt Vân Tịch, đối với ánh mắt của Triều Đăng phần lớn thời gian hộ vệ trường Dạ Huyền cung đều sẽ gật đầu coi như chào hỏi. Y vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên được thả ra, lúc Vân Tịch thấy được thần sắc của mình, dù là hộ vệ trường từng trải qua sóng to gió lớn khi nhìn thấy y tay chân vô lực, dáng vẻ không thể động đậy bị Việt Trường Ca cung chiều ôm vào lòng cũng kinh ngạc đến không nói nên lời, thậm chí còn đường đột tiến lên dò hỏi.

“Cung chủ, Triều Đăng...?”

“Tiểu Đăng không ngoan, bị phạt một chút.”

Âm thanh hơi hột của tu sĩ tóc bạc khiến thần sắc người trong lòng hơi âm ảm, dường như nhận ra y không vui, Việt Trường Ca cúi đầu hôn xuống, mỹ nhân ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn, như mèo con liếm liếm môi người trước. Chưa bao giờ thấy được đáng vẻ quyến rũ đến cả khóe mắt đuôi mày như thế, Vân Tịch lẳng lặng nhũn mày, nói một tiếng thất lễ rồi khom người lui ra.

“Ca, người lúc nãy chính là... Chính là chính là...!”

Hắn vừa lui ra, tiểu hộ vệ không còn kiên nhẫn hỏi tới tấp, Vân Tịch gật đầu, đột nhiên thở dài một hơi: “Đúng là nghiệt duyên.”

“Lời này có ý gì?”

Vân Tịch trầm mặt không nói, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Trước đây y không phải như thế, không biết cung chủ đã làm gì, giống như đã róc xương người nọ.”

“Chẳng trách...” Tiểu hộ vệ lẩm bẩm: “Đệ thấy y không thể bước đi...”

Hộ vệ trường bực mình cốc đầu cấp dưới một cái: “Nguoi ngu thật hay giả ngu đấy, không có xương sống kiểu gì? Cung chủ róc chính là róc cốt khí của y——” Vân Tịch hạ giọng: “Dầu gì cũng là con người, dù trong quá khứ y có độc ác ra sao cũng không nên bị đối xử như thế, cung chủ đúng là yêu đến điên rồi, lý trí cũng bị lạc mất, sau này...”

Nói tới đây hắn nhin không được lác đầu, nhớ tới ma tu trẻ tuổi đã từng uống rượu đánh bài cùng bọn họ, thỉnh thoảng sẽ chơi nhau vài ván... Thậm chí đêm ấy tại Thiên Tử còn vội vàng vàng ép mình dẫn y đi Mỹ Kinh, bị cung chủ bắt gặp thì cười xoa lấy lòng, mỗi một kí ức lần lượt hiện ra trước mắt,

vô cùng rõ ràng.

Thời điểm Vân Tịch lấy lại tinh thần đã thấy tên thuộc hạ lúc nãy còn hưng phấn giờ lại đứng đó vô cùng yên tĩnh, ánh mắt xa xăm, tựa hồ đang nhìn điều gì, lại như vô định thất thần.

Mùa hè rực rỡ, nắng hạ vương trên lá xanh, được cái Dạ Huyền chính là tiên gia địa giới, bên trong hành cung luôn duy trì nhiệt độ hợp lòng người, Triệu Đăng nằm trên trường kỉ có chút buồn ngủ. Vì mùa hè là mùa rần hoạt động mạnh nhất nên những ngày gần đây Việt Trường Ca muốn rất nhiều lần, thời điểm hưng phấn thì mặc kệ ban ngày cũng không tha, vậy nên thân thể y được thỏa mãn rất lớn nhưng thường xuyên mệt rũ rời. Nghe thấy có người tiến vào tầm cung, tiếng bước chân gấp gáp mà vững vàng, hiển nhiên không phải cung chủ Dạ Huyền.

“Người nào?”

Triều Đăng giật giật môi.

Người ngoài không vào được tầm cung của đại mỹ nhân, thị nữ thì không có công lực như thế... Triều Đăng thử dò xét hỏi: “Vân Tịch?”

Người kia chân chờ nửa ngày mới nói: “Tại hạ là một trong những hộ vệ gần cung chủ nhất, tùy tùng của hộ vệ trưởng Vân nhưng không phải là hần.”

“Vậy vì sao ngươi tới chỗ này?” Y hơi nhướn mày, giọng điệu có chút ngậy thơ: “Nếu bị hần phát hiện, ngươi sẽ chết.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

“Tại hạ...” Hộ vệ kia do dự hồi lâu mới đi ra khỏi bóng tối, là một nam tu trẻ tuổi, đôi mắt phách sặc sẽ long lanh: “Tại hạ... Sẽ cứu công tử thoát khỏi đây.”

“Ngươi sẽ chết.” Triều Đăng lặp lại câu nói kia, sau đó cười cười: “Ngươi tên gì?”

“... Lý, Lý Độ.” Thấy người nọ không có ý muốn đi theo, hộ vệ trẻ tuổi vội vàng nói: “Công tử yên tâm, cung chủ đang bận công chuyện, chốc nữa sẽ không về kịp, bên trong đội hộ vệ thì trừ hộ vệ trưởng Vân ra không ai là đối thủ của tại hạ, hôm nay hộ vệ trưởng đi cùng cung chủ ra khỏi Dạ Huyền, chỉ cần đi theo con sông hướng nam, lần theo mật đạo, mất hai ngày chúng ta có thể xuất cung.

Trên mặt Triệu Đăng lóe lên tia dao động nhỏ rồi biến mất nhưng bị Lý Độ nhanh nhạy phát hiện, biết được đối phương cũng không cam tâm tình nguyện ở lại chỗ này, gã thấp giọng nói câu thất lễ rồi ôm lấy Triều Đăng rời khỏi nơi này.

“Này này này, thả ta xuống, đừng nghịch đừng nghịch.”

Triều Đăng có chút ngoài ý muốn, vốn định dây dưa cùng bạn nhỏ này thêm chút nữa, chờ Việt Trường Ca về rồi tìm cách kích thích thêm chút nữa là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại không ngờ tới Lý Độ thẳng thắn như vậy, trực tiếp mang người chạy trốn. Tiểu hộ vệ kia không lên tiếng chỉ lắc đầu một cái, vừa bước ra khỏi nội cung đã thấy tu sĩ tóc bạc áo lam ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào.

Đậu xanh, sao thuận lợi quá vậy.

“... Cung chủ.” Ánh mắt Lý Độ xẹt qua tia sợ hãi nhưng lại không hề buông tay người trong lòng, âm thanh mặc dù run rẩy nhưng rất kiên định: “Ngài... Ngài hãy khai ân, thả công tử đi đi, ngài giam công tử lại——“

“Tiểu Đăng cầu ngươi?”

Tiếng nói ôn nhuận như suối rơi vào phòng khách trống trải, Lý Độ cắn răng: “Là thuộc hạ tự tiện.”

“À.”

Người kia thần sắc lãnh đạm, nhìn lại đã thấy trước ngực Lý Độ máu tươi tung tóe, ngay cả cơ hội hét lên cũng không có. Kia trái tim khỏe mạnh một giây trước hãy còn nhịp đập giờ đã bị ép nghiền nát nát, Triều Đăng từ trong lồng ngực của gã ngã xuống thảm nhưng dây cột. Y không bị thương mà dính phải dòng máu của thi thể phía sau, nhưng cảnh tượng máu me ấy lại càng tôn lên dung mạo điểm lệ vô song kia, như ma quỷ vô tình, câu hồn đoạt phách.

Tu sĩ tóc bạc đến gần y, ngón tay khẽ nhúc nhích, thi thể phía sau biến mất không còn tăm hơi, nước ăm du tẩu trên gương mặt nhỏ, người kia dùng linh lực của mình tỉ mỉ rửa sạch dòng máu dơ bẩn, bỗng nhiên mỹ nhân áo đỏ dồn sức hất tay hần ra, cũng vì thế mà dòng máu loãng rớt thẳng xuống đất, Triều Đăng đối diện với đồng mẫu duyên sắc đầy khiêu khích.

“Đại mỹ nhân.”

Bờ môi mềm mại chậm rãi đóng mở, lông mi dài đậm như lông vũ, thần thái chưa bao giờ xuất hiện, ánh mắt chứa đầy sự xa lạ thẳng tắp nhìn vào người đối diện, trong thanh âm hàm chứa ác ý mãnh liệt, giống như tư thái thuần phục nhu nhược lúc trước đều là vỏ bọc nguy trang, còn con người chân chính... Thì hận Việt Trường Ca thấu xương.

“Ngài đúng là một con quái vật.”

Tu sĩ tóc bạc thần sắc bất biến, ngay cả chớp mắt cũng không buồn chớp nhưng đồng tử lại mơ hồ có xu hướng dưng dưng.

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

[Tổng thống, có lúc ông cảm thấy.] Ánh mắt Triều Đăng xẹt qua dòng máu trên người mình còn chưa rửa sạch, dù biết rõ những người chết trong thế giới này chẳng qua được đáp nện bằng một tia tinh thần lực nhỏ bé đến không đáng kể nhưng y vẫn có chút không chịu nổi: [Mi vô cùng lý trí.]

Lý trí đến mức như trời sinh không có tình cảm.

Qua một hồi lâu, tại lúc y cho rằng hệ thống sẽ không trả lời thì tiếng nói động nhân lại vang lên bên tai.

[Thời điểm cậu muốn bảo vệ một vài thứ, cậu nhất định phải đi về phía trước.]

Đi về phía trước.

Tựa hồ cách đây rất nhiều năm, tại dinh thự Sở gia đèn đuốc sáng choang, lần đầu tiên vì thiếu niên kia mà do dự không quyết định, rồi hệ thống nói cho y biết, y cần phải đi về phía trước.

Triều Đăng hồ hững nhử mảy, lúc này còn bất mãn đã vô thanh vô thức biến mất.

[Ngài vừa kể chuyện xưa ư, chia sẻ một chút?]

Âm thanh trong đầu tựa như cười khê: [Một ngày nào đó, cậu sẽ hiểu.]

“Triều Đăng.”

Tay người đối diện không biết từ lúc nào có thêm đám bệnh trùng màu vàng, cặp mắt duyên sắc nhìn thẳng vào y, phảng phất như lòng hồ sâu thẳm.

“Không gọi Tiểu Đăng sao?”

Triều Đăng trào phúng giương môi.

“Em đoán xem, đây là cái gì?”

Đám bệnh trùng kia vẫn còn nhúc nhích, năm ngón tay trắng nõn thon dài đưa nó đến trước mặt Triều Đăng, sức mạnh tà ác dăm mỷ không ngừng tỏa ra, Việt Trường Ca nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nùng lệ, khê nói.

“Đây là nội đan khung long của giống cái.” Tay người kia lau đi vết máu còn sót lại, biểu hiện rất không thích đồ người khác dính vào người y: “Thời thượng cổ khung long đứng đầu trong thập đại thần thú, mặc dù tên là long nhưng thật ra là xà quái. Giống cái khung long không giỏi chiến đấu, trời sinh tính dâm, yêu thích giao cấu, thời gian động dục sẽ hấp dẫn đến xà hùng tranh nhau giết đấu, mà bản thân cũng thường rơi vào kết cục không còn hài cốt, là đối tượng sinh sản quanh năm.”

Cho đến nay, khung long được biết đến với danh hiệu yêu thú kinh khủng nhất, thiên tính dâm ác tàn khốc lại thêm bản lĩnh hủy thiên diệt địa, những ghi chép cổ xưa nói rằng số nạn nhân bị khung long tàn sát nhiều vô số kể, vô số đại năng giả chết dưới móng loại quái vật này, cổ tình sao khung long thích tàn sát lẫn nhau, ngàn năm trước đã sớm tuyệt chủng.

Tuy biết Việt Trường Ca là xà yêu nhưng y lại không biết cụ thể là loại yêu thú nào, mà lúc này đối phương lại nắm trong tay nội đan của giống cái khung long...

“Hiện nay ta chính là khung long duy nhất còn sót lại.” Nội đan bệnh trùng đến gần bụng Triều Đăng, Việt Trường Ca hôn lên vầng trán cùng đôi mắt y rồi nói tiếp: “Không phải em nói ta là quái vật sao?”

Đường như hiểu ra ý nghĩ của hắn, Triều Đăng thốt lên tiếng kêu kinh hoàng đến cực điểm.

“Nội đan khung long giống cái vô cùng bá đạo, cơ hồ sẽ thay đổi hết bất cứ sinh vật nào.” Tay hắn chậm rãi dời đến đan điền của Triều Đăng, động tác chậm rì rì như vậy lại đặc biệt làm người ta sợ tóc gáy. Việt Trường Ca cắn lấy vành tai trắng mịn của y, giọng nói êm ái: “Ta sẽ đem nội đan này dung nhập vào đan điền của em, cho em làm quái vật chỉ có thể ôm ta động dục, không ngừng sinh tiểu quái vật cho ta, có được không?”

Woa.

... Woa cái rầm chứ woah, ai lại muốn play kiểu thấy gớm như vậy chứ, quá ghê tởm quá dâm tiện quá bỉ ổi.

“Không muốn ——!!” Lúc này Triều Đăng thật sự sợ hãi, y cố gắng muốn di chuyển cơ thể chạy trốn khỏi bàn tay người kia nhưng nội đan đã đến gần đan điền: “Việt Trường Ca! Ngài bình tĩnh lại, em không nên nói như vậy, ngài đừng làm như thế... Không muốn... A... Lấy chỗ khác đi mà, xin ngài lấy nó ra đi, em sẽ nghe lời, em sẽ ngoan ngoãn... Xin ngài mà... AAAAAAAAA!”

Thứ kia đã đi vào đan điền y được một nửa, Triều Đăng chỉ cảm thấy toàn thân bị thiêu đốt, ngứa ngáy không thể nào chịu nổi, rất nhanh bên dưới đã ẩm ướt. Tu sĩ tóc bạc thấy y rơi lệ, động tác hơi khựng lại một chút rồi trầm mặc, mạnh mẽ đẩy vào.

“A...” Mỹ nhân gào khóc bị tu sĩ ngâm lấy bờ môi, nước bọt như bạch ngọc trượt xuống hai bên má: “A... Lấy ra đi... Không muốn, không muốn...”

“Tiểu Đổng ngoan, cố thêm chút nữa, sẽ xong ngay.”

“A A... Xin ngài mà... Trường Ca, Trường Ca... Ngài đừng làm thế với em... Tha cho em...”

“Ta tha cho em, vậy ta có tội gì đây?”

Giọng nam trầm thấp ôn hòa nhiễm phải lệ khí, hân hơi thêm lực, nội đan thư xả liền vào trong cơ thể Triều Đổng toàn bộ. Hắn thấy tay chân người dưới thân chậm rãi nhúc nhích, biết được đây là nội đan đang chữa trị vết thương của y, đám bệnh trùng kia rất nhanh đã hòa vào làm một với cơ thể Triều Đổng từ mỗi một tác da, mỗi một giọt máu, đến lúc ấy, người này sẽ hoàn toàn khôi phục dưới thân hắn, không có nửa phần tâm ý nổi loạn.

Thân thể càng lúc càng khó chịu, Triều Đổng bị thiêu đốt đến không còn lý trí đành phải mặc cho cổ dục vọng không thể kiểm soát kia cắn nuốt chính mình.

“A a... U...”

Tiếng gào khóc thống khổ dần dần trở thành tiếng rên rỉ mềm mại, mái tóc lẫn đôi môi đều hỗn độn không tiêu cự, âm sắc ngọt ngào mang theo từng tia mê người, đôi tay dài nhỏ như bạch ngọc sen ôm lấy vòng eo người trước mặt, thò ra từng hơi quyến rũ lên da thịt trắng nõn. Việt Trường Ca đặt người dưới thân, nhìn lại quả nhiên càng thơm hơn càng ngọt hơn càng trắng hơn.

“Tiểu Đổng thơm quá.” Hắn nói, cảm nhận được thân thể ấm áp của ma tu trẻ tuổi nằm trong lồng ngực, không nhịn được dùng sức máy phần: “Cũng rất mềm.”

Tóc đen tán loạn, hồng y ngổn ngang, gương mặt nhỏ quý mị điểm lệ vì dục vọng tra tấn càng thêm kinh tâm động phách, Việt Trường Ca cùng y môi lưỡi triền miên, thời điểm tách ra, ngay cả nước bọt cũng cảm nhận được hương vị ngọt ngào.

Đây là bạn đời của hắn, thư xả của hắn, nếu như dung nhập nội đan vào ngay từ đầu thì mỹ nhân không an phận này chỉ có thể ngoan ngoãn giao hoan cùng với hắn, so với lúc trước càng không thể rời xa.

“Tiểu Đổng, ta yêu em, ta yêu em...”

Thời điểm Triều Đổng tỉnh lại thì phát hiện hai tay bị dây xích trói lên đầu giường, trên chân bị tơ lụa đỏ chói buộc chặt, y há miệng, âm thanh khàn đến không tưởng, trên người chỗ nào cũng đau chỗ nào cũng nhức, dục vọng nơi ấy lại còn chưa hết, y đành phải cọ cọ áo lụa, cố làm mình dễ chịu một chút. Mạnh trưởng kéo ra, tu sĩ quần áo chỉnh tề nhìn thấy hành động phóng đảng như thế, khòe môi nở nụ cười ôn hòa.

“...” Triều Đổng cắn môi rồi lại nhìn không được hưởng thụ khí tức chỉ thuộc về người kia: “... Ngài biến em thành như vậy, vui không?”

Việt Trường Ca không trả lời, ôn nhu ngâm lấy đôi môi hơi sưng đỏ, nhẹ nhàng chiếm lấy hàm răng cùng khoang miệng, hôn mãi đến khi Triều Đổng như nhũn ra mới chịu buông tha.

“Có vẻ như Tiểu Đổng không hề bị nội đan ảnh hưởng nhỉ.” Tu sĩ tóc bạc xoa xoa mặt y: “Ngoại trừ thân thể mất cảm hơn thì không hề xuất hiện đặc thù của giống cái.”

“Cái—”

Đôi mắt Triều Đổng tròn tròn.

Nếu như nội đan không có vấn đề, Việt Trường Ca cũng không làm sai thì khả năng duy nhất còn lại là...

Người đối diện thấy y thất thần liền chạm vào môi Triều Đổng, không ngừng liếm lấy đầu lưỡi mềm mại, nỉ non nói.

“Ít nhất một ngày trong một tháng Tiểu Đổng phải chung vui cùng ta, nếu không sẽ bị dục vọng thiêu chết.” Thấy đôi ô mặc kia không tin nổi, đồng tử duyên sắc hơi nheo lại: “Ta chính là quái vật, mà em lại không thể rời khỏi con quái vật này, chỉ cần em ở bên ta... Ta không còn ước mong gì khác.”

[Thống, mi làm? Sao mà làm được?]

Quá thật khó mà tin nổi, coi như không nói tới chuyện áp chế xả đan làm sao chỉ nói tới chuyện đại mỹ nhân cũng không phát hiện thì quả thật là, quá quá lợi hại.

[... Ồ.]

[Ồ cái gì mà ồ, không giải thích rõ ràng thì chia tay ngay lập tức.] Triều Đổng âm trầm uy hiếp: [Lần trước cũng vậy suýt chết một lần.]

[... Không nghe rõ, mắt sáng rồi.]

[...]

Đồ hệ thống ngu ngốc, mi có tin ông đây giết chết mi không.

Thấy Việt Trường Ca nửa khép đôi ngời màu xám, phẳng phất như tiên nhân trong tranh, sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, y hí hí mắt, tùy ý người kia hôn lên cổ mình, ánh mắt xẹt qua đào hoa đã héo tàn ngoài cửa sổ, tia thần trí cuối cùng bị kéo vào biển tình dục vọng.

Mùa hạ dần lui nhường chỗ cho mùa thu đến, Triều Đãng thể mới biết còn tới tám năm nữa mới nhảy không gian được, chỉ khi mảnh vỡ công lược vào giai đoạn cuối của sinh mệnh, hoặc tâm tình thoải mái hạnh phúc thì hệ thống mới tạo ra bước nhảy.

[...]

Tâm tình phức tạp, muốn chửi thề.

[Sinh mệnh của Dối Trá rất dài.] Hệ thống nói: [Vi tính đặc thù của thể giới này, tuổi thọ của hắc dài nhất trong số các mảnh vỡ.]

Ý là kêu ông phải hầu hạ đại mỹ nhân chứ gì.

Bàn tay Việt Trường Ca đang vuốt ve bên cạnh, ngón tay lạnh lẽo kéo đến hai bên má, cuối cùng dừng lại trên khóe môi.

“Triều Đãng.” Mặt hắc đối diện mặt y, hỏi lại câu hỏi đã hỏi hai năm trước: “Em hận ta sao?”

Được rồi, ai kêu lớn lên đẹp trai quá làm chi.

“Hận hận hận, hận chết.”

Nhận ra đôi mắt kia đột nhiên âm đạm không còn ánh sáng, Triều Đãng dùng tốc độ cực nhanh mà hôn nhẹ lên môi người một cái, cọt nhả nói: “Ngài đối xử tốt với em, em sẽ suy nghĩ lại tha thứ cho ngài.”

Tia mừng rỡ không dấu được trên mắt Việt Trường Ca, hắc cẩn thận từng li từng tí chạm vào Triều Đãng, như than thở mà thốt nên lời tuyên thệ.

“Ta sẽ tốt với em.”

Thời gian trôi đi, đào hoa đào vẫn như ráng mây hồng được dệt bằng đào hoa, trắng bạc tỏa sáng, chiếu rọi hoa đăng trôi nơi thượng lưu sông, uốn lượn theo dòng hoa trên nước, nụ hôn ngọt ngào trao nhau trong tiếng leng keng của mộc bài tươi đẹp. Khoảng cách đến ngày ra đi đã gần đến, Triều Đãng lôi kéo Việt Trường Ca đến Thiên Tứ, mặc dù đối phương không biết ý đồ của y nhưng sau khi trải qua những chuyện kia thì chỉ cần không chạm vào ranh giới ấy, mọi chuyện sẽ thuận theo Triều Đãng.

Nhìn thấy tu sĩ một đầu tóc bạc cầm vân trang nhiều năm trước đã treo trở về, Triều Đãng nhảy tung tung ôm lấy đối phương.

“Woa, là bút tích của vị đại thi sĩ nào đây? Thơ hay thơ hay.”

Việt Trường Ca không nhịn được bật cười, so với Triều Đãng hắc cao hơn y nửa cái đầu, cánh tay thon dài ôm lấy vòng eo người trong ngực, tiếng nói dịu dàng đầy cưng chiều: “Là bút tích của phu nhân.”

Triều Đãng sửa lời: “Là bút tích của phu quân.” Y cười cười: “Đại mỹ nhân, kêu phu quân nghe thử?”

Việt Trường Ca không hề do dự, ôm lấy người kéo dài âm thanh kêu phu quân, thấy Triều Đãng không nói gì bỗng dưng đỏ mặt, mạnh mẽ cúi xuống nắm lấy cánh tay người nọ, làm thế nào cũng không buông.

“Phu nhân làm nốt câu thơ kia đi.”

Đùa giỡn một hồi, Triều Đãng mới thoát khỏi vòng ôm của người kia, Việt Trường Ca nghe xong suy nghĩ trong chốc lát, đi lại tiệm gần đó mua tấm vân trang kiểu dáng như đúc cái của mười năm trước, chấm mực đề bút viết chữ.

Triều Đãng rất không biết trời đất mà tới gần nhìn trộm: “Nhanh lên cho phu quân xem nào.”

Ngón tay thon dài trắng nõn đem vân trang đỏ tươi đưa qua, nét chữ màu vàng cứng cáp, rõ ràng, kiên định, như lời bộc bạch đầy chân thành sau bao năm chờ đợi.

Đến khi Triều Đãng thấy rõ, Việt Trường Ca liền đem hai vân trang treo lên cành đào Thiên Tứ nồng sắc thắm, ung dung cúi đầu ngậm lấy đôi môi người nọ. Người sau nhìn vào đôi duyên sắc gắn trong gang tấc, bỗng nhiên chủ động ôm lấy cổ Việt Trường Ca, làm sâu hơn nụ hôn thân mật.

[Chuẩn bị nhảy.]

[Ba, hai, ——]

Khóe mắt xẹt qua vân trang vẫn đang dính đang vang vọng, Thiên Tứ phần hồng mây tia hòa cùng trưng dung nhan diễm lệ phệ hồn, màu hồng xinh đẹp như chính tấm chân tình bao la ấy, như hình tượng trần hồng thác từ thời viễn cổ, như được gửi gắm cả thiên son vạn thủy, và cả... giấc đại mộng nhân

gian.

Trong vô thức, y nhớ đến tám năm trước hệ thống vô tình để lộ tin tức.

Một ngày nào đó, cậu sẽ hiểu.

[Mây mờ trắng tỏ nơi lầu các, dạ huyền tiền kiếp đã nhạt nhòa.

Mộng đẹp mười năm người chung gối, kiếp dài đã chẳng nhớ hồng nhan.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tận Thế Cuồng Hoa

Edit: Hyukie Lee

Bên ngoài tường thành kiên cố là gương mặt mơ hồ và thân thể lom khom của đám quái vật, hàm răng cắn mở như tiếng kim loại ma sát đầy chói tai, cặp mắt trống rỗng như xuyên qua đám sắt thép nhìn vào thành thị, mãi đến khi sương mù dày nặng bao trùm Sở Thiên.

Từ ba năm trước zombie bùng nổ, trong tình huống đó một bộ phận nhân loại đạt được năng lực dị biến từ trước đến nay chưa từng có, sở hữu năng lực ngũ hành rồi chữa trị cho mình, nhiều loại năng lực cùng nhau xuất hiện tầng tầng lớp lớp, mọi người tôn một bộ phận này làm dị năng giả. Sau tận thế, tiền tài không còn là tiêu chuẩn để đánh giá địa vị của con người, dị năng giả mạnh mẽ sẽ được những tổ chức hoặc khu vực mời đến, tài phú, quyền lực, người đẹp khác giới hoặc đồng giới đến lúc ấy chỉ cần ngoắc tay là có. Sau khi trải qua thi triều, những người còn sống liền đơn giản chia thế giới theo bốn hướng đông tây nam bắc, trong đó khu tây là khu dẫn đầu, được công nhận là khu vực mạnh nhất.

Nơi đây là căn cứ Tây Đồ, đầu não của khu bắc.

Hai đời của La gia đều có dị năng giả ưu tú khiến cho gia tộc chuyên về khoa học mật dịch này không cần bàn cãi liền leo lên vị trí bá chủ khu bắc, giờ khác này căn cứ được bầu không khí hân hoan bao trùm, chỉ còn ba ngày nữa là đến sinh nhật của đại công tử La gia, đến lúc đó, gia chủ sẽ hoàn toàn trao quyền thừa kế cho La đại công tử, đồng thời còn mang ý nghĩa thay máu cho căn cứ đã vững vàng nhiều năm.

La gia đại công tử La Trầm chính là dị năng giả trẻ tuổi sở hữu được hệ “băng” hiếm có, tuổi còn trẻ đã đạt được dị năng cấp năm, thái độ xử sự trầm ổn lễ độ, rất được gia chủ kì vọng. Ngày đại công tử nắm quyền càng gần, vốn nền là thời khắc trên dưới bận rộn lại có người rảnh rỗi đi vòng vòng căn cứ, đáng về lười biếng hoàn toàn không hợp với xung quanh.

[Thông, mảnh vỡ lần này là gì vậy?]

[Nếu như không sai thì hẳn là...] Hệ thống do dự một chút: [Ngượng ngùng.]

[Nghe có vẻ rất mơ hồ đó.]

Người trả lời có mái tóc đen ngắn, da dẻ như đá trắng, y đi về phía trước thêm một khoảng rất dài mà hệ thống vẫn không đáp lại, có chút kì lạ mà nắm tóc.

Mấy tháng trước, từ khi đến thế giới này tới bây giờ hệ thống luôn kêu y chờ tại Tây Đồ, đợi mảnh vỡ xuất hiện. Thân phận trước mắt của y là con riêng La gia, bên trên có hai người anh trai. Vốn cho rằng cứ ngốc trong căn cứ sẽ tìm được mảnh vỡ nhưng qua thời gian dài như vậy mà hệ thống vẫn không có phản ứng gì, mãi đến mấy ngày trước mới bất thành linh nói tìm được mảnh vỡ ở vùng phụ cận.

Vì sinh nhật La Trầm gần đến nên các cường giả trên khắp thế giới đổ xô tụ tập về Tây Đồ, trong đó có mảnh vỡ cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng hơi phiền phức chính là cho tới bây giờ hệ thống vẫn chưa thể xác định vị trí cụ thể của đối phương, Triều Đăng đã đi vòng quanh căn cứ bự chẳng này được hai vòng rồi.

[Ở phía trước.] Bỗng nhiên hệ thống nói: [Bên phải.]

Triều Đăng đáp một tiếng rồi chạy lên trên, xuyên qua hành lang u tối, cửa sắt to lớn bị khóa xuất hiện trước mắt, y sờ soạng trên người tìm được chìa khóa vạn năng, sau khi thử năm lần rốt cuộc mở được cánh cửa trầm nặng theo năm tháng.

Cảnh tượng bên trong là một mảnh sinh cơ dạt dào, hoa đại màu sắc tươi đẹp cao cỡ nửa người cùng cỏ xanh đan dệt thành bức tranh lãng mạn đầy tình ý. Triều Đăng có chút do dự đi về phía trước mấy bước, tại tận thế mà nhìn thấy hình ảnh tràn đầy sức sống như thế này có chút kì dị, trong bụi cỏ truyền đến động tĩnh nhỏ bé. Một giây sau, Triều Đăng đối diện với đôi mắt băng lam.

[Là mảnh vỡ.]

“Này?”

Không ai trả lời.

Nếu như là Ngượng Ngùng mà nói, nếu bây giờ tiến lên chắc chắn sẽ bị ghét nên y dừng lại tại đó, cong cong môi với thiếu niên: “Xin chào, anh là Triều Đăng.”

Thiếu niên sở hữu đôi ngời băng lam không nói lời nào, im lặng dè dặt nhìn y. Tóc thiếu niên thuần đen, phối hợp với đồng tử nhạt màu gần như trong suốt càng lộ vẻ kì ảo sạch sẽ, ngũ quan trộn giữa nét Âu cùng sự mềm mại như hòa của người châu Á, vô cùng đẹp đẽ. Tầm mắt Triều Đăng xẹt qua cánh tay nhỏ của thiếu niên, nơi đó có một vết thương không sâu không cạn, mùi máu tanh nhàn nhạt truyền đến.

Vẫn không đáp lại.

Triều Đăng sờ sờ mũi, cọt nhả nói: “Anh đi qua đó nha... Em không nói nghĩa là đồng ý đó, cho nên nói với anh gì đó đi?”

Thiếu niên giương mi, bỗng dưng đỏ mặt, bên trong nét ngây thơ mơ hồ để lộ sự quyến rũ đầy gợi cảm, Triều Đăng... Triều Đăng bị kích động quá chừng! Thật sự là Ngượng Ngùng nè dòi ơi, cực kì đáng yêu!

Triều Đăng định đi qua, bỗng thấy cỏ xanh và hoa dại đột nhiên cao lên tới độ cao không tưởng, bên cạnh đó còn tản ra ánh sáng lạnh của kim loại, may mà y phản ứng nhanh nhảy vọt ra phía sau cửa, thiếu chút nữa đã bị đám thực vật này chém thành máu thịt be bét.

Dị năng hệ thực vật?

Đúng là không còn cách nào đến gần thiếu niên kia, Triều Đăng suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi ra miếng dán trị thương. Trong tận thế, nghiên cứu ra được những thứ đơn giản mà có tác dụng cầm máu hoặc chữa trị thì càng được chào đón. Nhưng bởi vì nguyên liệu hạn hẹp nên bị giới hạn, chỉ có một bộ phận nhân loại có được thứ xa xỉ này. Thân là con riêng nhà họ La ít nhiều cũng mang tiếng nên mấy thứ này đương nhiên Triều Đăng không thiếu.

Y giờ cò tay lên, chỉ chỉ với người đối diện: “Có vẻ em đang chảy máu, có cần không?” Không chờ thiếu niên phản ứng lại, trong âm thanh tăng thêm ý cười: “Không nói chính là đồng ý nha, chụp nè.”

Dùng tay ném miếng dán qua phía thiếu niên, thấy túi vô khuẩn rớt xuống đám cỏ, Triều Đăng nhũn mày nhỏ giọng thăm thò: “Ghét mình thật sao...”

Dường như cảm thấy hành động như vậy có hơi quá phận, Triều Đăng quay đầu đi về phía cửa, sau lưng truyền đến động tĩnh nhỏ bé, đám cỏ cao ngất kia từ từ trở lại độ cao bình thường. Một đôi băng lam lấp ló giữa đám xanh nhìn chăm chú vào phương hướng người nọ rời đi. Mãi một lúc lâu sau, đôi tay tái nhợt nhạt lấy túi vô khuẩn.

Ngày hôm sau đi lại chỗ cửa sắt kia, Triều Đăng có chút kinh ngạc khi phát hiện thiếu niên vẫn ngồi trong bụi cỏ, vết thương trên cánh tay phải đã biến mất không còn tăm hơi nhưng trên vai lại có thêm mấy vết thương mới, màu máu đỏ sậm trên làn da tái nhợt quả thực rất chói mắt. Sau một hồi do dự, Triều Đăng thả nhẹ âm thanh.

“Anh có thể qua đó không?”

Lần này, đám thực vật cao hơn nửa người kia tự động lùi qua hai bên. Triều Đăng đi đến bên thiếu niên rồi ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt xẹt qua bờ vai nhỏ, cẩn thận từng li từng tí đem miếng dán trị liệu mới dán vào chỗ vết thương, nhẹ nhàng ấn ấn đảm bảo nó không bung ra rồi quay lại đối mặt với đôi băng lam ấy. Người nọ nở một nụ cười thật tươi, để rồi bất thành linh nắm lấy tóc thiếu niên ra sức vò vò.

“Không cảm ơn anh trai hả, quý nhỏ dễ thương?”

Hai má thiếu niên đột nhiên đỏ bừng một mảnh, ráng hồng trên má ấy càng tôn lên da thịt trắng trẻo, cả người bùng bùng sức sống, nhóc nhẹ lắc đầu, đưa tay chỉ vào cổ họng của mình.

“Em...” Triều Đăng nuốt xuống lời định thốt ra khỏi miệng, xoa xoa mái tóc, như là an ủi, như là thuận miệng trò chuyện: “Không sao cả, em lớn lên đẹp trai như vậy, tuy không hoàn mỹ nhưng lại đáng yêu, như bây giờ rất đáng yêu nè.”

[Giá trị yêu thương: 0,5 sao. Đồ nghiệm luyện đồng.]

[Cút cút cút, mi có biết ông đang làm công cho ai không?]

“Anh là Triều Đăng.” Mặt thiếu niên càng lúc càng hồng. Triều Đăng cảm thấy chơi rất vui, mạnh bạo đập tay lên vai đối phương: “Nhớ chưa đó? Triều trong triều dương, Đăng trong ngọn đèn... Ôi chao, em đang run này?”

Cảm giác được thiếu niên bên cạnh tự nhiên run cầm cập, y không nhịn được cười ra tiếng: “Đàn ông con trai mà ngượng quá là không được nha.”

Tồ! Có! Thê! Yêu!

So với đám tra công cận bã lúc trước đúng là khác một trời một vực luôn mà, dễ thương chết mất á á á, cảm giác khi được ngủ cùng nhóc chắc sẽ kích thích lắm á á á.

“Nếu quá xấu hổ, người con gái em thích sẽ chạy mất dép đó.” Triều Đăng buông vai thiếu niên ra, duy trì ý cười dịu dàng, kè sát vào mặt thiếu niên: “Có điều, cứng lớn lên đẹp trai như vậy, nhất định tương lai sẽ có gái theo ào ào.”

Máy liên lạc của Triều Đăng đột ngột vang lên, thời điểm thấy được người gọi đến, trên mặt y lóe lên một tia chán ghét rồi biến mất nhưng lại bị đôi băng lam sâu xa tình ý bắt được, thiếu niên trừng mắt nhìn, nghe thấy âm thanh một giây trước hãy còn cười đùa giờ lại lạnh lùng lãnh cảm.

“Chào, anh...”

“Em không đi lung tung, chỉ đi vòng quanh căn cứ... Nhiều người vui vẻ như thế, thiếu một người có sao... Này, anh——“

“... Được rồi, về liền.”

Y cúp điện thoại, trong vô thức cắn lấy môi dưới, thấy đôi linh đồng của thiếu niên lộ ra nghi hoặc liền nở nụ cười trong sáng thanh thuần.

“Anh có chút chuyện, đi trước, sau này gặp lại có được không?”

Thiếu niên gật đầu.

“Vậy lần sau gặp.”

Triều Đăng xoa xoa đầu thiếu niên lần cuối rồi đứng lên đẩy cửa rời đi, thiếu niên ngồi trong bụi cỏ nhìn bóng lưng người nọ, không biết nghĩ tới điều gì, hai bờ má trắng nõn bỗng nhiễm phải mặt hồng nhợt nhạt.

La Trầm nhìn người vừa đi vào đại sảnh, đối phương chỉ mới vừa vào cửa đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Con riêng La gia đi đến bậc thang cuối cùng nhìn thẳng vào hắn, hắn thực sự không chịu được khi bảo bối mà mình ngày đêm thương nhớ bị nhiều người dòm ngó, thần sắc trầm tĩnh nói: “Đi thư phòng.”

“Sao không ở đây——“

“Tiểu Đăng, nghe lời.”

Người đối diện không cam lòng chặt lưỡi theo sau hắn, vào tới, La gia đại thiếu gia liền ôm lấy eo Triều Đăng, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy khát vọng.

“Em đã trưởng thành, ngày này tháng sau, em chính là người lớn...”

“Buông tôi ra, anh cả.” Triều Đăng liếc nhìn, nhìn xuống kích động đẩy thanh niên ra: “Anh đã nói sẽ không đụng vào tôi trước khi trưởng thành.”

“Anh không đụng vào em.” La Trầm trầm giọng dán sát vào tai y: “Để anh ôm một chút, chỉ ôm một chút thôi.”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

[Nhìn trâu ngựa của mình phải bán rẻ nhan sắc, mi nhẫn tâm à.]

[...]

“Được rồi được rồi, anh, hồi nữa có người tới thì phiền.” Thấy thanh niên vẫn dây dưa không buông, mỹ nhân mắt đen dụ dỗ: “Đừng như vậy, lớn rồi, chút nữa ba sẽ giao lại căn cứ cho anh, ở đây xảy ra chuyện gì không phải anh hai sẽ có lợi hay sao?”

Nhớ tới thằng em đang bị nhốt ở phòng hầm, trong mắt La Trầm hiện lên một tia thô bạo tàn ác. Nếu như không phải tên ngu xuẩn đó có ý đồ với bảo bối của mình, hắn cũng không đến mức trời đất bất dung phế bỏ dị năng của em ruột.

“Được được, nghe lời Tiểu Đăng.” La Trầm sờ mặt y, xúc cảm trắng mịn mềm mại khiến người mê muội không muốn buông tay, hắn nhìn xuống kích động muốn làm người, tiếng thì thầm chứa đầy dục vọng: “Anh nghe lời em, em cũng phải mãi mãi nghe lời anh.”

Hàng mi khẽ rũ, che lại tròng mắt đầy ma lực kia, lệ chí nạt màu dưới góc độ này làm cho khuôn mặt trù diễm thêm phần yếu đuối, La Trầm càng nhìn càng mê đắm, thờ than trên đời này vẫn tồn tại một người khiến hắn cuồng si đến từng bờ môi từng ngọn tóc, hận không thể nhét vào lòng sủng ái từng giây.

“Ừ.”

Triều Đăng nhắm mắt lại.

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

Tối nay căn cứ Tây Đồ đèn đuốc sáng choang, trong tận thế nhưng lại xuất hiện hàng loạt rượu ngon cùng mỹ thực hiếm có, trong căn cứ ngoại trừ dị năng giả còn có một bộ phận người tài khác như nhà nghiên cứu khoa học, kỹ sư kiến trúc, chuyên gia cấp thoát nước, bác sĩ và thậm chí là đầu bếp đều đến Tây Đồ để sinh tồn, vì thế mà căn cứ càng ngày càng hoàn thiện về cơ sở vật chất, càng thu hút thêm tài ba dị sĩ, từng bước khiến căn cứ lớn mạnh,

ngay cả các thế lực lớn cũng phải nhượng bộ ba phần.

Bên kia, đại biểu ba khu đang nâng ly chúc mừng La Trầm, trong tận thế, ngoại trừ bốn khu sinh tồn lớn thì các quân đoàn do cường giả đứng đầu hay tổ chức tư nhân và thậm chí là tiểu quốc cũng không còn xa lạ, thừa dịp này tất cả tề tựu bên La gia đại thiếu gia. Triều Đăng rút vào bóng tối nhìn cảnh tượng kì quái bên ngoài, lúc này tới sớm chỉ giờ đã thấy mệt, ngồi ở vị trí không được người chú ý tránh đi rất nhiều phiền phức. Nhóm các cô gái cầm champagne cười duyên dáng, cánh đàn ông vung tay nhắc chân đầy phong độ nhẹ nhàng. Nếu như không rõ thăm trạng bên ngoài tường thành, chắc sẽ không ai cho rằng đây là tận thế.

Party dần đến cao trào, đột nhiên ở đại sảnh gây ra hỗn loạn khiến nhóm chính khách phải quay đầu lại, cuộc trò chuyện bỗng ngưng ngưng bật, bầu không khí lạnh toát. Phạm là người đã thấy rõ đều lộ ra thần sắc kinh ngạc đến sửng sờ.

Ngay cả La Trầm khi biết được ai đến, cũng ngớ ra kinh hãi.

“Trời đất! Đó là Vệ Tiểu hả! Nghe đồn là dị năng giả mạnh nhất trong đội?”

“Nhất định là bọn họ rồi! Bảy người, cặp chị em kia là thành viên của nhóm———“

“Silent!!”

Có người rống lên.

Silent là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt, từ khi zombie bùng nổ tới nay, dị năng giả khắp nơi trên thế giới có thực lực ngang nhau tập hợp lại cùng nhau gây dựng nên tập đoàn lính đánh thuê, chuyên săn giết thầy ma. Đại đa số các đội lính đánh thuê thường hợp tác với bốn khu hoặc các tổ chức tư nhân quy mô khổng lồ nhưng Silent là trường hợp ngoại lệ, bọn họ chỉ phục tùng trưởng nhóm của họ, đồng thời cũng là tập đoàn lính đánh thuê duy nhất ngự trị bên trên các thế lực lớn.

Bọn họ chỉ có bảy người nhưng mỗi người lại sở hữu thực lực cường hãn đến mức không thể tưởng tượng, cặp chị em bề ngoài yếu đuối kia trong vòng năm ngày đã đẩy lùi được thi triều vây thành ở khu đông vào hai năm trước. Trong đó kiểm tra được có mười con zombie cấp ba trở lên bị biến dị, càng khỏi nói đến thực lực và đẳng cấp của các thành viên khác. Mà trung tâm của Silent được các siêu cấp cường giả cam tâm tình nguyện phục tùng lại sở hữu dị năng duy nhất, độc nhất từ trước đến nay – ngôn linh.

Đại biểu khu đông cười nhẹ với La Trầm “La tiên sinh quả nhiên là thanh niên hào tuấn, có thể mời được Silent, trước đây chúng tôi mời họ rất nhiều lần nhưng có vẻ Vệ tiên sinh không hứng thú mấy.”

“Quá khen.”

La Trầm ngoài mặt bất động thanh sắc ra hiệu cung ly nhưng tâm trạng lại hết sức kì lạ, lúc trước hẳn mời Silent cũng đã nghĩ đến cảnh tượng không ai đến. Vậy mà không ngờ lại được tập đoàn lính đánh thuê đình đình đại danh nhìn đến danh thiệp, càng không ngờ hơn là đối phương còn đích thân tới cửa.

[Kiểm tra được mảnh vỡ đang ở gần đây.]

[Hả?]

Triều Đăng nhìn lung tung khắp đại sảnh, theo tầm mắt các dị năng giả nhìn đến nam nhân thân hình cao lớn đứng giữa trung tâm, mái tóc như màn đêm sâu xa huyền bí, cổ tinh xảo đôi mắt lại long lanh phản phát như băng chìm biển sâu, viền mắt thâm thúy, hình dáng dài nhỏ, hệt như đôi mắt của sói.

[Hắn là Bá Đạo.]

[...]

Triều Đăng nghe theo lời của hệ thống dời mắt đến Vệ Tiểu, nam nhân chói mắt như mặt trời cũng đang nhìn y, ngũ quan anh tuấn góc cạnh lộ ra nét gọi cảm quyến rũ, rồi lại vì huyết thống châu Á mà thêm nét nhu hòa ý vị.

A, con lai.

Trước đây không lâu cũng gặp được một tên nhóc ~ con lai ~ cực kì ~ đáng yêu ~ dễ thương ~ moe moe ~

Vệ Tiểu hướng y giương môi, nở nụ cười có chút lưu manh vô lại.

[Má ơi, đẹp trai quá à.] Triều Đăng hết sức kích động: [Minh nên làm hắn trước hay là nhóc dễ thương trước đây?]

[Cậu vẫn chưa hiểu?] Hệ thống hơi nghi hoặc một chút, thấy y thật sự không hiểu mới nói tiếp: [Hai mảnh vỡ này là một, người đa nhân cách.]

[...]

Đậu xanh rau má, giòn mặt hả bây.

[Lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế...] Hệ thống dừng một chút, trong âm thanh như đang cười cợt: [Cậu cẩn thận nhé.]

[...]

Cẩn thận, cẩn thận cái đỉnh nè.

Ông đây đã hiểu, ba phần nỗ lực, bảy phần số phận.

=====

Triều Đăng = Ngọn đèn giữa đại dương = Ánh đèn ban mai.

Tiểu Đăng = Ngọn đèn nhỏ.

Tên em rất đẹp và ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Súng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tận Thế Cuồng Hoa 2

Edit: Hyukie Lee

“Có thể mời được Vệ tiên sinh, khiến Tây Đồ giống như rồng đến nhà tôm.”

La Trầm khiêm tốn bưng rượu tiến lên, chiều cao một mét chín khi đến gần người kia còn muốn thấp hơn mấy phần, mắt hắn chạm phải đôi băng lam, không lý do tự nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Nam nhân này khí thế quá mức bá đạo, chỉ cần đứng bên cạnh hắn thôi cũng bị cảm giác ngột ngạt dọa người nuốt chửng.

Vệ Tiểu lấy rượu từ bôi bàn gần đó, gật gật đầu với La Trầm: “Khách sáo!”

Thanh âm của hắn...!

Triều Đăng không thể tin nổi nhìn thẳng vào Vệ Tiểu, xiết tay bóp nát cái nĩa bạc.

Thanh âm của hắn... Giống y như đúc hệ thống.

Giọng nói êm tai vô cùng động nhân, như nhung như tơ tràn đầy từ tính, mơ hồ có chút trong trẻo đầy ý vị, loại thanh tuyến đặc thù thể này, dù Vệ Tiểu chỉ nói có hai chữ thì y tuyệt đối sẽ không nghe lầm.

[Thanh âm của hắn...]

[Tôi cũng không biết.] Tựa hồ biết được Triều Đăng đang nghĩ gì, hệ thống nhàn nhạt bổ sung: [Không hề lừa cậu.]

“Đang nhìn gì vậy? Nhóc con.”

Triều Đăng ngơ ngác, chẳng biết lúc nào mà nam nhân ấy đã ở trước mắt cúi đầu nhìn mình. Khi lại gần, tướng mạo hắn càng không thể xoi mói, đặc biệt là cặp mắt kia, phảng phất như có thể nhìn thấu bất cứ cái gì.

“Nhìn mỹ nhân à.”

Triều Đăng cong cong mắt với hắn, La Trầm đứng một bên nhìn khuôn mặt trù lệ đến quỷ mị của người nọ, không nhận được nửa nhanh chân tiến lên che Triều Đăng lại phía sau, lễ phép sờ cằm nói: “Thứ lỗi La mỗ dạy dỗ không chu đáo, em trai tôi không hiểu sự, kính xin Vệ tiên sinh bỏ qua.”

“Đây là em trai của anh?”

Bầu không khí khác thường của ba người bọn họ khiến toàn trường chú ý, dưới tầm mắt của những người xung quanh, La Trầm đáp.

“Vâng, gia đệ vẫn còn là vị thành niên, có vài chỗ ——“

“Đưa người cho tôi, đồng ý?”

Nam nhân mắt xanh khỏe môi hơi vênh, màu sắc lộng lầy từ đôi mắt sói xinh đẹp kia khẽ nhếch, lời nói ra khiến âm nhạc dừng hẳn, so với thứ dục vọng thầm kín ám muội, hẳn càng thích trực tiếp như vậy.

La Trầm ngẩn người, chợt tự nhiên nở nụ cười: “Vệ tiên sinh nói đùa, có nhiều giai nhân ngày đêm mong mỏi ngài đưa mắt, gia đệ thế nào xứng với tầm mắt của ngài?”

Vệ Tiểu cũng hơi giương môi, hẳn cười rộ lên, tuần mỹ bức người vô tình làm cho khí thế quanh thân tan đi rất nhiều, ánh mắt của hắn dời đến Triều Đăng, thanh tuyến đặc thù lan ra âm sắc chỉ cực vô cùng êm ái.

“Nếu anh cậu đã không muốn.” Hắn dừng lại một chút, thời điểm tiếp lời bỗng có cảm giác bị một loại sức mạnh cực kì bá đạo bám vào thanh âm, tựa hồ linh hồn cũng phải run rẩy vì giọng nói ấy: “Thì tôi sẽ tự mình tới lấy.”

Sắc mặt La Trầm khó coi cực kì, Vệ Tiểu là ngôn linh sư, một khi hắn đã triển khai năng lực thì nhất định sẽ thành sự thật. Sớm biết vậy đã đem Triều Đăng giấu đi, sao lại có thể để người nọ chạy loạn bên ngoài được chứ? Y hấp dẫn như thế, hẳn vốn nên trời hai tay hai chân y lại, đợi đến một khắc khi thành niên kia sẽ tàn nhẫn đâm xuyên y, chiếm lấy y...

Nhưng mà khoan đã, tại sao phải đợi đến khi y thành niên nhỉ?

Nhìn La gia đại công tử hai mắt tràn ngập hốt hoảng, tầm mắt nam nhân rơi xuống nhóc con trẻ tuổi đang mỉm cười bên cạnh, thời điểm hai mắt giao nhau, hàng mi đối phương như lông vũ run rẩy, quả là mỹ nhân bảo bối.

Đúng như suy đoán, La gia tam công tử có dị năng hệ thần kinh giống chính hắn, dựa vào năng lực ấy áp chế huynh trưởng sớm đã có mưu đồ bất chính, cũng bởi vì vậy... Mà ảnh hưởng đến tiểu quái vật tạm thời ngủ say bên trong cơ thể này.

Vệ Tiểu thu lại tầm mắt, lúc quay lưng rời đi, bỗng nghe được tiếng nhóc con kia cất lên.

“Tôi là Triều Đăng.”

Hắn không quay đầu lại mà chỉ khoát tay một cái, thân ảnh cao lớn biến mất trong vòng vây nam nam nữ nữ. Các thành viên khác của Silent thấy đại ca mình bị vây, có chút há hê đứng ở một góc đại sảnh, không hề có ý tiến lên giải vây.

Triều Đăng nhìn về phía sáu thành viên còn lại của dong binh đoàn, tất cả đều là nam nữ trẻ tuổi, đặc biệt là cặp chị em hoa nhường nguyệt thẹn không hề kiêng dè chút nào mà ôm nhau môi lưỡi quấn quýt, champagne vương lên lễ phục dấy lên khúc xạ lấp lánh, thân thể trắng trẻo ma sát lẫn nhau lộ ra hai quả đào tiên, hình ảnh hương diễm vô cùng kích thích.

Mấy tên đàn ông khác nhìn mãi cũng quen, ngồi một bên vừa uống rượu vừa nhỏ giọng trò chuyện. Vệ Tiểu rút cuộc cũng thoát được đám người kia, đặt một tay lên đầu một trong cặp chị em đang hôn nhau, còn tay kia thì ngoắc một tên đàn ông đang uống rượu bên kia. Hắn thấp giọng nói gì đó, ngay lập tức hai người vô cùng chân chó mà động viên đại ca, Triều Đăng thấy thế thì nhũn mỳ.

Rất lợi hại à.

Không chỉ khuất phục về sức mạnh mà các thành viên của Silent đối với đoàn trưởng bọn họ thực sự là tâm phục khẩu phục, chỉ từ bầu không khí khác hẳn với toàn trường kia mà xem là biết những cường giả này không hề giống nhau, mãnh võ lần này...

[Có cần công lược hai người riêng rẽ hay không?]

[Không cần.] Hệ thống nhẹ giọng nói: [Giá trị yêu thương của Bá Đạo cũng là một sao, hắn và Ngựong Ngưng có liên hệ với nhau.]

Triều Đăng đáp một tiếng, La Trầm bên cạnh chậm chậm tỉnh táo, hẳn nhìn em trai sắc mặt vẫn bình tĩnh, tối tăm trong mắt càng lúc càng sâu.

Nửa đêm hôm đó, cảnh báo zombie xung quanh căn cứ Tây Đồ phát ra tiếng kêu dữ dội, từ hai năm trước khi thành lập căn cứ tới nay chưa từng xảy ra tình huống khiến người hoảng loạn tay chân như thế. Triều Đăng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, có người xông vào phòng y, phụ tá luôn đi theo La Trầm gấp gáp nói: “Tam thiếu gia, zombie vây thành, căn cứ dưới lòng đất không còn an toàn. Đại thiếu gia kêu tôi mang ngài đến chỗ cao nhất.”

Triều Đăng đáp lời rồi tiện tay lấy áo khoác trùm lên, lấy cái quần mặc vào liền theo phụ tá chạy ra khỏi phòng. Trên đường luôn có thầy ma xông tới, sĩ quan phụ tá rút súng lục ra, một tiếng vang lên xuyên đầu zombie. Triều Đăng nhìn vò đạn rớt xuống, trong lòng có chút kì lạ. Nếu như nhớ không lầm thì người này không phải dị năng giả, sở dĩ được La Trầm tin cậy ngoại trừ tài bắn súng giỏi thì còn có tài mưu lược, phải một chuyên gia mưu kế tới bảo vệ y, chỉ có khả năng La Trầm vô cùng tin nhiệm người này, hoặc là... Bản thân hắn đã lo không xong.

Bốn phía của căn cứ Tây Đồ, người leo lên tầng cao nhất ngày càng nhiều. May mà phụ tá dẫn Triều Đăng qua đường công cộng xong liền vào đường bí mật, nhưng không ngờ ngay cả nơi này cũng có vài con zombie, phụ tá kia bắc thang lên bị nó vồ cho một cái ngã nhào xuống đất, trong nháy mắt bị đám quái vật bên dưới nuốt hết cái đầu, máu tươi tung tóe và thi thể tanh hôi hỗn tạp vào nhau, gương mặt mục nát chỉ còn một con mắt bắt đầu nhìn chằm chằm vị trí của y. Triều Đăng nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng ra hân băng tràn ngập khu vực.

Dị năng của y là tưởng tượng.

Đó cũng không phải là dị năng mạnh mẽ, tuy trước mắt chỉ mới cấp ba nhưng dưới sự tập trung cao độ, tưởng tượng sẽ biến thành thực thể. Nhưng đối mặt với dị năng giả đẳng cấp hơi cao như La Trầm thì y chỉ có thể thôi miên, cố gắng ám chỉ dục vọng của người kia tới sau khi mình trưởng thành. Vâng

trần Triều Đăng nhỏ đầy mồ hôi lạnh, cảm giác tinh thần lực hỗn loạn vô cùng rõ ràng, rốt cuộc, khi mùi vị buồn nôn của đám thịt bầy nhầy kia sắp chạm đến người thì chậm chạp kết băng, nổ tung không còn một mảnh.

“...”

Đậu xanh dưa hấu quá kích thích, vừa mở mắt đã nổ bùm bùm rồi.

Triều Đăng đẩy nhanh tốc độ chạy khỏi hành lang bị đông lạnh, bò theo thang kim loại không biết đã bao lâu, rồi tầng cao nhất rộng rãi sáng sủa của căn cứ cũng xuất hiện trước mắt. Tầng thượng Tây Đồ được làm từ mười tầng thủy tinh vô cơ không lỗ hổng chèo lên nhau mà thành. Giờ khắc này bên ngoài toàn là thủy ma, tiếng móng tay ma sát với thủy tinh kéo dài không dứt, mặc dù biết rõ nó không thể đập vỡ nhưng không một ai muốn đứng gần đó.

Trong số những người này, Triều Đăng không hề nhìn thấy thân ảnh của La Trầm, ngược lại anh hai La Độ không ngừng được nhắc đến, trong giọng nói của những người đó tràn đầy ngưỡng mộ tán thưởng. Triều Đăng đi đến chỗ đoàn người tụ tập, nhìn lại mới phát hiện xung quanh căn cứ Tây Đồ được một vòng dị năng giả bao quanh, lửa đỏ, băng tuyết cùng ánh sáng chói mắt liên tục nổ tung trên mặt đất bất tận bụi mù. Trong đó có đao gió xẹt qua khiến y phải hít lại một hơi, nếu nhớ không lầm, dị năng của anh hai là hệ gió.

Nhưng gã đã bị La Trầm phế dị năng nhốt ở tầng hầm, nên bị zombie tấn công vào găm đến hài cốt không còn mới đúng chứ.

Triều Đăng thuận theo phương hướng công kích, quả thực nhìn thấy thanh niên đáng người cao gầy, gương mặt tuần tú có bảy tám phần tương tự La Trầm và cổ tà khí không tà được bằng lời. Gã đang thấp giọng trò chuyện cùng thủ hạ bên cạnh. Zombie đang nằm ất ơ ngoài lồng thủy tinh nghe được động tĩnh liền áp sát chỗ đoàn người tụ tập, ngay sau đó liền bị các dị năng giả tiêu diệt sạch sẽ. Khi trời cao mới như hùng dũng, La Độ liền hướng lên tầng cao nhất làm một động tác an toàn, lập tức nhận được tiếng hoan hô của những người còn sống sót.

“La đại công tử đâu?! Tình huống khẩn cấp vậy mà hẩn đi nơi nào?”

“Chắc là sợ quá trốn đi luôn rồi...”

“Nói không chừng chắc trốn thiệt rồi đó.” Giọng người nói chuyện tràn đầy trào phúng: “Vẫn là nhị công tử đáng tin hơn.”

Những người này... Được ủy thác đúng không.

Xuất hiện quá đúng lúc.

Triều Đăng nhìn đám quần chúng càng lúc càng nhiều người bàn tán, hiển nhiên đã bị thi triều bất thành linh dọa sợ đến mất đi lý trí, rất nhanh đã có tin tức nói nhị công tử đang kiểm tra lại số lượng dị năng giả còn sống ở tầng một, giải thích tình huống với những người còn sống. Y không đi cũng biết La Độ sẽ đẩy toàn bộ sai lầm lên người La Trầm, còn mình thì biến thành anh hùng Tây Đồ.

Trở về phòng tìm đồ vật có thể mang theo, so với anh cả thì anh hai còn điên cuồng hơn, đây cũng là lý do lúc trước Triều Đăng chọn La Trầm chứ không phải La Độ, nếu như bây giờ bị La Độ bắt được——

“Bảo bối định đi đâu vậy? Anh hai đi cùng em.”

“...”

Mẹ, chính diện giao phong.

Triều Đăng quay đầu, thanh niên từng bước áp sát, gương mặt tuần tú phi phạm vì thù hận mà trở nên vụn vỡ, La Độ nắm lấy một chòm tóc của y, cười khàn khàn đối diện với đôi người kinh hoàng.

“Sao anh lại ở đại sảnh——”

“Sao anh lại cam lòng cho em thừa dịp chạy trốn đây.” La Độ cúi sát vào y: “Bảo bối à, em thật ác độc, anh hai muốn cưới em về nuôi thật tốt, nhưng em lại đồng ý cho tên phế vật La Trầm đụng vào anh? Em tưởng nó có thể làm gì anh? Từ đầu đến cuối đều rất ấu trĩ.” Nói xong hẩn liền chụp lấy cánh tay nhỏ: “Em làm anh hai thoải mái một chút, anh hai sẽ tha thứ cho em, bảo bối ngoan, ngoan nào...”

Người đối diện bỗng nở ra nụ cười, không đợi La Độ hồi phục tinh thần trong cơn kinh hoàng đã cảm thấy lạnh lẽo từ chân lên. Triều Đăng lấy dao găm để sát cổ gã, ôn nhu nói: “Anh hai không nên cử động nha, anh nhức nhối, dao sẽ ghim vào một tác đó.”

“Em, em há lại có thể?!” La Độ nghiêng răng nghiêng lợi: “Giống như phế vật kia, cùng là hệ ‘băng’? Em vẫn luôn gạt tôi?!”

[Giá trị thù hận: 3 sao.]

Triều Đăng cười hi hi, dao trên tay lại găm thêm mấy phần: “Anh hai, đừng giận đừng giận.”

La Độ ngược lại còn thờ phào, tiếp tục dùng ánh mắt tràn ngập dục vọng nhìn y: “Ngay cả lúc cầm dao bảo bối cũng đẹp nữa...” La Độ nói, chỗ phía dưới càng lúc càng phồng lên, hẩn không hề để ý chút nào về thứ vũ khí nguy hiểm ngay cổ mình, cười cợt: “Coi như em giết anh, những người trông chừng ngoài cửa thấy em đi ra một mình sẽ lập tức nghi ngờ, hiện tại toàn bộ Tây Đồ đều là lực lượng của anh, dù em có lên làm gia chủ thì chỉ bằng

dáng dấp kia của em, không biết sẽ bị bao nhiêu người bắt nạt tới khóc đây... Em ném dao sang bên, chủ động lên giường nằm xuống, anh hai sẽ thương thương em, không giận em, ha?”

Triều Đăng không để ý tới gã: “Anh giết anh cả?”

“Giết hẳn anh còn ngại dơ tay, đã tìm lính đánh thuê.” La Độ mặt mày trào phúng: “Trong chớp mắt phế vật kia liền toi mạng, ngay lập tức đâm thủ hạ dưới trướng cũng giải tán, thật là đáng thương.”

Cửa lớn làm bằng kim loại chắc chắn bị người một cước đá văng, phát ra tiếng vang khiến hai huynh đệ đang giằng co đồng thời quay đầu lại.

“La... Độ?” Nam nhân ngoài cửa phải hơi suy nghĩ mới nhớ được tên của gã, con người băng lam liếc nhìn hai chân La nhị công tử bị đông cứng, tầm mắt dời từ dao găm lờ lờ ánh kim đến đôi tay trắng trẻo nhỏ nhắn, vô cùng hứng thú nhìn mỹ nhân giương đao: “Có vẻ như cậu lợi hại hơn tôi tưởng tượng nhỉ.”

“Cám ơn đoàn trưởng, cảm ơn cảm ơn.”

Triều Đăng hoàn toàn xem nhẹ ẩn ý trong câu nói kia, vô cùng không biết xấu hổ bỏ qua ôm cái đùi bự.

La Độ nói gấp: “Vệ tiên sinh, hình như giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc rồi mà?”

“La gì đó...” Vệ Tiểu buồn bực che miệng, hẳn thực sự không nhớ được tên cổ chủ nên liền trực tiếp bỏ qua: “Thay vì thù lao, đưa em trai anh cho tôi.”

“Đùa gì thế!?” Bị chính em trai quý hóa kề dao sát cổ từ nãy đến giờ La Độ thật sự không thể kiềm chế được nữa: “Tinh hạch zombie cấp bảy không muốn lại muốn người tôi yêu?!”

“Cũng muốn nói với anh một tiếng, tinh hạch có thể cướp.” Nam nhân thân hình cao lớn ngoắc tay kêu Triều Đăng như đang kêu chó, trên gương mặt anh tuần không biểu tình nhưng vẫn thấy được tâm trạng hẳn không tệ: “Lại đây, nhóc con.”

Được được, đại ca.”

Đại ca lớn lên đẹp trai quá trời, ồ hi hi hi hi.

Triều Đăng ném dao găm ra ngoài cửa, giá trị thù hận năm sao đột nhiên vang lên, sau lưng truyền đến tiếng hét thảm, sau đó là tiếng người té ngã. Y không quay đầu lại, Vệ Tiểu nhìn bộ dạng như vậy, âm thanh nhàn nhạt: “Không được quăng vũ khí của mình.”

“VẬY CÒN ANH?”

“Tôi chính là vũ khí.”

Không chờ y nói tiếp, mùi trái cây nồng nặc phả vào mặt, thân thể mềm mại của phái nữ cọ lên người, đôi tay tinh tế vòng qua cổ Triều Đăng, cô gái tóc đỏ cười tươi đối diện với y, một đại mỹ nữ thiên kiều bá mị tràn ngập hiếu kì.

“Trung đoàn trưởng, đây chính là người nọ?”

Thấy Vệ Tiểu lên tiếng, cô gái nhẹ nhàng sờ sờ mặt Triều Đăng, sờ tới sờ lui như đang xác nhận, Triều Đăng sợ cô ngã xuống đành phải ôm lấy vòng eo bé nhỏ, song lại nghe đối phương oán giận: “Sao da dẻ của anh còn hoàn mỹ hơn của tôi được chứ, đẹp quá là bị đánh.”

“...”

Ồ này, chị gái này, có chút, cá tính đấy.

“Thật là xinh đẹp.”

Cô gái tóc đỏ cười híp mắt hôn Triều Đăng một cái, dấu son đỏ chót trên gò má trắng nõn vô cùng nổi bật, cô gái tóc vàng dung mạo giống giống trầm mặc kéo mỹ nữ đang quần lấy Triều Đăng qua một bên, hai người rất nhanh đã lẫn xả, một lát sau liền truyền đến âm thanh ái muội.

“Có sợ chưa nhóc? Hai mụ ấy luôn như vậy.” Thanh niên tướng mạo thuần châu Á xoa xoa đầu Triều Đăng, ngũ quan ôn nhu nở nụ cười bình thản: “Đã lâu rồi không gặp người phương Đông, cậu với anh hai của cậu đúng là khác nhau một trời một vực mà.”

“Đây chính là người nọ sao.” Lại có người chen chúc tới, tò mò đánh giá Triều Đăng, lúc này y mới ý thức được các mình bị các thành viên của Silent bao vây, những người này tro mắt nhìn trung đoàn trưởng của mình giết chết người kẻ nhiệm căn cứ Tây Đồ lại không hề hoảng loạn chút nào: “Cũng có gì đặc biệt đâu, dị năng mới cấp ba?”

“Có thể chăm sóc trung đoàn trưởng là đủ đặc biệt rồi.”

Rõ ràng, thanh niên châu Á kia rất có hảo cảm với Triều Đăng, còn lên tiếng nói giúp.

“Ai là người nọ?”

Y không nhìn được bật hỏi.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, Vệ Tiểu luôn trầm mặc này giờ nhú nhú mày, nhìn thẳng vào mắt Triều Đăng.

“Tuy nói có hơi đột ngột nhưng quãng thời gian sắp tới, phiền cậu đi theo chúng tôi.” Nam nhân mắt xanh tiện tay vút điều thuốc xuống vách tường, tàn lửa nhẹ rơi xuống: “Gần đây hán càng lúc càng nóng nảy.”

“Trung đoàn trưởng có hai nhân cách.” Cô gái tóc đỏ chen vào: “Tuy dung mạo Ngựong Ngưng rất đáng yêu nhưng tính cách lại quá tàn bạo, vừa ra là tàn sát khắp nơi, ai cũng không dám tới gần.”

“Harold.” Vệ Tiểu liếc đại mỹ nữ một cái: “Kêu cái tên kia thêm lần nữa tôi sẽ giết cô.”

“Trung đoàn trưởng sao anh lại đánh phụ nữ —— a a!”

Cô gái tóc vàng dùng miệng ngăn lại tiếng la của cô, Vệ Tiểu không thêm quan tâm nữa.

“Tóm lại, trong thân thể tôi có một tiểu quái vật, khi có chuyện bất ngờ xảy ra thì hán sẽ đến, hán rất mạnh.” Vệ Tiểu tiếp tục giải thích: “Gần đây cậu có nhìn thấy một thiếu niên rất dễ thương không, như búp bê ấy?”

“Có, hình như hán có dị năng hệ thực vật?”

“Giả bộ.” Vệ Tiểu cười nhạo: “Hán chỉ dùng ngôn linh đã khống chế được thực vật, tôi cũng làm được.”

Đôi ngơoi băng lam nhìn về Triều Đăng, tầm mắt chạm đến gương mặt xán lạn như hoa đào kia, người đàn ông lại giữa Á Âu chần chờ trong chốc lát, ánh mắt của sói lóe lên nét sâu kín.

“Cậu có thể áp chế... Người nọ trong thân thể tôi.”

“Hán rất yêu thích cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tận Thế Cuồng Hoa 3

Edit: Hyukie Lee

Dưới ánh nhìn soi mói của các thành viên Silent, Triều Đăng giật giật môi.

“Tôi hiểu rồi.” Nhớ đến thiếu niên lấp ló trong hoa cỏ như thiên sứ kia, rồi nhìn lại Vệ Tiểu: “Đi với mấy người.”

Nam nhân mắt sói thấy vậy không mẫn không nhạt ừ một tiếng, lục tục có mấy thành viên Silent đến tự giới thiệu mình. Thanh niên châu Á chào hỏi với y lúc này tên Lục Tử Tiêu, dị năng hệ thực vật. Đôi chị em kia có dị năng hệ không gian, chị gái tóc đỏ là Harold, em gái tóc vàng là Lola. Triều Đăng được từng người đến giới thiệu nhiệt tình nên tâm trạng kinh ngạc mấy phần. Lúc trước y cho rằng mình chỉ là đồ vật được Vệ Tiểu thuận tiện mang theo bên mình, nhưng thái độ của những người này lại...

“Có muốn nhảy một bài không? Thành viên mới.” Ánh mắt xẹt qua gương mặt nhỏ, bên môi Vệ Tiểu nở nụ cười ần ần hiện hiện: “Có vẻ rất xúc động.”

“...”

“Đừng để ý đến trung đoàn trưởng.” Lục Tử Tiêu hòa nhã nói: “Ánh luôn vậy đó, nhưng thực ra——”

Triều Đăng nhìn người đang nói chuyện với mình đột nhiên bị xung lượng đánh bay ra ngoài, trợn mắt nhìn.

“Nhiều chuyện.” Vệ Tiểu liếc nhìn thần sắc người đối diện, thanh niên ngã vào đám cây xanh cách đó không xa lông tóc vô thương. Đột nhiên hán đè đầu Triều Đăng, gương mặt anh tuấn khiêu gọi từ trên nhìn xuống: “Sau này phải gọi đại ca.”

“Đại ca.”

Triều Đăng không nhìn được cong cong môi, ý cười dịu dàng nhìn đối phương. Nam nhân hơi thả lỏng tay một chút, mạnh mẽ xoa nhẹ mái tóc mềm mượt rồi mới rời đi.

Khi rời khỏi Tây Đồ, Vệ Tiểu cướp lấy tinh hạch zombie cấp bảy như đã nói lúc trước. Cái thứ trong suốt màu tím nhạt nằm trong tay hắn cứ xoay qua xoay lại, cuối cùng, Vệ Tiểu vứt nó qua cho Triều Đăng.

Đoàn xe jeep mạnh mẽ nối đuôi nhau trên mặt đường lồi lõm xấu xí. Triều Đăng chụp lấy tinh hạch, gió mạnh thổi vào mặt làm y phải neho neho mắt mới thấy rõ, bên tai truyền đến âm thanh bình thản của Vệ Tiểu.

“Hấp thu đi.”

“Nhưng mà...”

Tinh hạch cấp bảy là thứ quý hiếm đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ trường hợp lên cấp trong lúc chiến đấu thì phương pháp hấp thu tinh hạch để lên cấp là phương pháp được đông đảo dị năng giả điên cuồng theo đuổi. Vì vậy mà cấp bậc tinh hạch rất có hạn chế, từ cấp năm trở lên đã được đem vào chợ đen hết giá tới trời, nhưng vừa gặp mặt mà đã đưa qua quý như thế này... Tại sao lại yêu Đăng Đăng dữ vậy, tại sao!

“Không sao đâu, chỉ có Đăng và trung đoàn trưởng là dị năng hệ tinh thần, những người khác không cần.” Cô gái tóc đỏ ôm lấy bả vai y, cười vô cùng xán lạn: “Trung đoàn trưởng rất nghịch thiên rồi, có hấp thu nữa cũng vô dụng, có điều Đăng nợ trung đoàn trưởng sau này nhớ trả đó nha ~”

Triều Đăng ừ một tiếng, ngón tay kẹp tinh hạch lại, bắt đầu tưởng tượng dẫn dắt sức mạnh ra, tinh thần lực tụ lại trên đầu ngón tay càng lúc càng không lồ. Triều Đăng chậm rãi hấp thu vào cơ thể, cảm giác này và cảm giác dẫn dắt linh năng vào đan điền y như đúc. Chỉ chốc lát sau, Triều Đăng đã hấp thu xong.

“Hấp thu quá nhanh.”

Vệ Tiểu thoáng nhướng mày.

Triều Đăng còn chưa hiểu được ẩn ý của đối phương liền cảm thấy trên huyết thái dương đau đớn khủng khiếp, tinh thần lực dường như đang nổi điên tán loạn trong đầu mình, đột nhiên ngọn lửa bùng cháy trong xe jeep khiến nam nhân nhủ mày. Bốn phía phát ra tiếng ma sát kịch liệt, vũng nước tự nhiên xuất hiện trong xe, Vệ Tiểu vừa nhắc chân thì chiếc xe liền bị cắt ngang làm hai. Sắc mặt người nọ trắng bệch ôm đầu co lại một cụm, cô gái tóc đỏ bên cạnh giờ tay chặn lấy miếng kim loại sắc bén đột nhiên bay lại phía này, tay còn lại vẫn tiếp tục ôm lấy bả vai Triều Đăng.

“Tránh ra, Harold.”

Cô gái làm động tác mời, bàn tay mềm mại không xương nhanh chóng thu lại, ngay lập tức mui xe liền thành bột phấn. Vệ Tiểu theo bản năng muốn đập một cú cho người tỉnh ra chột khựng lại, cuối cùng nửa ngồi nửa quỳ nắm lấy chiếc cảm của người nọ, thanh âm không lớn nhưng lại mủi mủi uy hiếp.

“Dừng lại.”

Xe jeep điên cuồng rung lắc sau tiếng nói của hắn lập tức đứng yên không còn động tĩnh. Triều Đăng sững sờ nhìn vào đôi mắt băng lam trong gang tấc, mãi đến khi chủ nhân của cặp mắt kia ra mệnh lệnh: “Nhìn tôi, tưởng tượng em có thể khống chế hoàn toàn sức mạnh của mình, đừng sợ.”

“...A.”

“Đứng, chậm lại chút nữa.”

Theo đó, tinh thần lực Triều Đăng phóng ra từ từ được khống chế, xe việt đã bị đập hư dần dần khôi phục nguyên trạng, mui xe hóa thành bột phấn trở lại thành mui xe như ban đầu. Vệ Tiểu thu tay về, các thành viên đã xuống xe trước nhún vai với hắn một cái, ý là dù bên ngoài không thành vấn đề nhưng thực tế đã không còn xài được.

Nam nhân thân hình cao lớn nhìn thành viên mới rơi vào hôn mê, có chút buồn cười ôm người nhảy xuống.

Dòng sông bị rác thải lấp kín bốc ra mùi hôi thối tanh tưởi, khu dân cư đông đúc một thời biến thành khu zombie, đồng thời cũng là ranh giới phân chia giữa khu bắc và khu tây. Nơi đây có vô số thây ma ẩn nấp, nghiêm nhiên trở thành “lá chắn thiên nhiên” giữa hai khu. Khu tây tập hợp vô số dị năng giả, đồng thời nắm giữ nền khoa học kỹ thuật cực kì hiện đại, được công nhận là niềm hy vọng tương lai của nhân loại. Chỉ cần được đặt chân vào khu tây là đã khẳng định được địa vị và sức mạnh của mình. Nhưng trong tình thế tắc đát tắc vàng như vậy, tập đoàn lính đánh thuê của Vệ Tiểu lại sở hữu cả một dãy biệt thự độc lập phong cảnh hữu tình.

Thời điểm Triều Đăng tỉnh lại, gian phòng rộng rãi cửa sổ mở toang vô cùng sáng sủa, màn che bị cơn gió đùa giỡn lay động không dừng. Triều Đăng xoa xoa huyết thái dương, đánh giá căn phòng xa lạ, sau khi đã thích ứng hoàn cảnh, đẩy cửa ra ngoài.

“Đăng Đăng!” Cô gái tóc đỏ ở dưới giờ giờ chai rượu, nhìn y đứng trên hành lang lầu hai vô cùng phấn khởi nói: “Xuống đây nhanh lên, Từ Tiêu làm đồ ăn tối nè!”

“Là ăn khuya, đại tiểu thư à.”

Thanh niên châu Á tên Từ Tiêu trẻ môi, thấp giọng cãi lại, tầm mắt chạm đến trung đoàn trưởng yên lặng uống rượu đang rất muốn cười, kìm nén một hơi rồi hớp một ngụm lớn ice beer.

“Ba giờ sáng.” Tiếng dép lẹp xẹp truyền đến, cảm giác có người lại gần mình, Vệ Tiểu liếc mắt nhìn chiếc cổ trắng muốt lộ ra một chút da thịt, tự nhiên cổ

họng nóng lên như bị ma ám: “Các anh làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật à?”

“Không có.” Harold lấy tay vén sợi tóc ra sau gáy, động tác ấy được cô làm vô cùng quý phái, để lộ đường nét phái nữ quyến rũ: “Một số thì đang làm nhiệm vụ, một số thì đang ngủ, trừ anh ta.”

Ngón tay cái của Harold chỉ thẳng vào Vệ Tiểu, nhận được ánh mắt cảnh cáo của đối phương, cô ngưng ngừng thu tay về. Trong phòng khách chỉ có ba người, các thành viên khác của Silent không ở nơi này. Triều Đăng cũng không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy đói gần chết, chờ khi dạ dày đã tương đối được lấp đầy thì thấy mỹ nữ tóc đỏ đang gạ rượu Vệ Tiểu. Gương mặt góc cạnh tuấn tú của nam nhân bị cô phiền đến không kiên nhẫn, Lục Tử Tiêu lên lút nói với Triều Đăng: “Trung đoàn trưởng chỉ một ly liền gục, hơn nữa từ lượng cực kì nát.”

“Nát tới mức nào?”

“Cậu đi dụ anh đi rồi biết.” Thanh niên châu Á thường ngày ôn hòa bình tĩnh giờ khắc này mặt mày gian xảo như con hồ ly: “Nếu không mời rượu trung đoàn trưởng thì sẽ không được tính là thành viên Silent chân chính, dù sao đi nữa muốn chuốc rượu anh rất khó, lần trước tôi bị đập ba trận mới lừa anh uống được.”

Tại sao biết rõ có trả lại còn muốn chui đầu vào rọ! Tại sao!

Y vừa mới gờ chai rượu lên, Vệ Tiểu nghe được mẩu đối thoại của bọn họ liền phát ra tiếng cười trầm thấp. Âm thanh êm tai như tơ như lụa, phảng phất linh hồn người nghe được vuốt nhẹ mềm mại, mắt sói băng lam được ánh sáng chiếu vào vừa ngạo khí lại vừa thâm thúy.

“Nhóc con, muốn tạo phản à?”

“Tạo nè! Phản nè!”

Harold thần trí không rõ cảm chai rượu muốn rót cho Vệ Tiểu, chân dài trắng muốt đạp lên sofa hán đang ngồi, đại mỹ nữ sắc mặt ửng đỏ, áo váy xanh sẫm vì động tác ấy mà trượt hơn phân nửa. Bất kì người đàn ông nào nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều sẽ huyết khí dâng trào, nhưng ba người ở đây lại không một phản ứng.

“Tất cả lui ra.”

“Đại ca khôn nạn! Đồ đùa giỡn lưu manh!”

“...”

Vốn không suy nghĩ gì nhiều nhưng nhìn thấy cảnh tượng như thế này... Không hiểu sao muốn bùng cháy hết sức! Chuốc rượu hán chuốc rượu hán!

“Anh say rồi có nhớ chuyện khi say không?”

“Chắc là nhớ.”

Lục Tử Tiêu suy tư.

Rất tốt, vô cùng tốt, cảm ơn tổ chức đã cho tui cơ hội này, có tiện nghi không chiếm là đồ khôn khiếp.

Có điều suy nghĩ lại một chút... Thực sự rất xấu hổ đó nha.

Harold bên kia đã bị Vệ Tiểu không nhìn được nữa đóng băng tại chỗ, năng lực của ngôn linh sư tức là mỗi câu nói đều trở thành sự thật. Còn không đợi hán thành thời một lát đã có người vỗ vỗ vai từ phía sau, gương mặt trù lệ tràn đầy ý cười, dưới ánh đèn mờ nhạt mờ lung, vẻ đẹp của người nọ tuyệt mỹ đến mức cướp đoạt toàn bộ khát vọng sinh tồn của bất luận người nào, chỉ còn lại dục vọng kéo y cùng nhau đến địa ngục.

Bờ môi đột nhiên bị bao trùm bởi sự mềm mại, con ngươi băng lam xẹt qua từng tia kinh ngạc, đối phương trao cho hán từng giọt rượu nồng nàn mê đắm, năm ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng ôm lấy vòng eo đối phương. Triều Đăng cười hi hi, còn đôi mắt sói nọ thì từ từ bị sương mù bao phủ.

Đúng là một ly đã gục.

“Tôi ——”

Vừa quay đầu lại đã thấy Lục Tử Tiêu trợn mắt há mồm nhìn mình, sau đó liền bị nam nhân thân hình cao lớn đặt xuống sofa, lòng bàn tay nóng rực dán lấy gò má y, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ khiến Triều Đăng có chút không chịu nổi. Bàn tay nọ như đang vỗ về gương mặt nhỏ, lại như đang cầm lấy trần bảo quý hiếm, không đợi Triều Đăng mở miệng, nam nhân đè phía trên cực kì bá đạo mà cạy miệng ra, đầu lưỡi và hàm răng liên tục dằn vặt đôi môi mềm mại.

Lục Tử Tiêu thấy thành viên mới bị trung đoàn trưởng cầm thú bắt nạt đến không còn sức đánh trả, vừa định bỏ khỏi thân hán lại bị bắt lại ấn xuống tiếp tục hành hung, đặc biệt là biểu lộ lơ đãng kia của hán, vẻ mặt thỏa mãn gọi cảm đến đòi mạng chứng minh trung đoàn trưởng cầm thú đang sáng khoái gần chết, còn Triều Đăng bị làm đến mê man vẫn cố gắng giữ ngón giữa với Lục Tử Tiêu.

“Lúc mấy anh vào nhóm — a a! Huh, đều được làm như vậy hả...?”

“Chỉ có cậu mới biến động tác mời rượu thành động tác ái tình thôi...” Lục Từ Tiêu lẩm bẩm: “Lần trước tôi bị đại ca hành hung ba tiếng, Harold khá hơn một chút, một tiếng.”

Tựa hồ nghe được tên mình, đại mỹ nhân tóc đỏ ợ rượu một cái, bắt đầu vỗ tay bôm bốp.

Nam nhân ôm Triệu Đăng bỗng nhiên dừng lại động tác hôn hít, đôi mắt có chút mờ mông lung dần trở nên trong trẻo, cảm giác kì dị lấp đầy không gian, Triệu Đăng nhìn thần sắc mơ hồ của người trước mặt từ từ lộ nét ngây thơ, tâm lí đột ngột căng thẳng.

Không, không thể nào.

Quả nhiên không thể uống rượu, uống rượu hại thân loạn X á á á đột biến nhân cách...

“Chờ đã! Triệu Đăng!” Tựa hồ nhận ra điều gì đó, nguyên bản âm thanh bình thản của thanh niên châu Á đã ngập tràn khủng hoảng: “Rời khỏi anh ấy! Mau lên!”

“...”

Ôi đầu xanh, sao càng nói thì càng không chui ra được, tại sao!

Bầu không khí trong phòng khách dùng một cái bùng nổ, nam nhân thân hình cao lớn trong tầm mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, Triệu Đăng nhắm mắt lại theo phản xạ, đôi tay đang ôm chặt y trở thành cánh tay trắng nõn tinh tế, mái tóc đen kịt như màn đêm ám trầm.

Đối diện với y là cặp mắt băng lam sắc màu kì ảo.

“Mau rời khỏi đó!”

Thiếu niên liếc nhìn Lục Từ Tiêu một cái, trầm mặc giật giật môi, thanh niên châu Á liền phun ra lượng lớn máu tươi từ mắt mũi miệng, dù là lính đánh thuê lão làng nhưng dưới sức mạnh tàn bạo ác độc ấy cũng không nhịn được hét thảm một tiếng. Mỹ nhân dưới thân thiếu niên không thể tin nổi nhìn cảnh tượng máu tanh trước mắt, chỉ biết hoảng loạn co rút vào trong ghế sofa, hàng mi dày đậm che đi đôi ngươi đen láy, như một loại động vật nhỏ điềm điềm đáng yêu nào đấy.

“Anh... Anh đừng làm vậy.”

Gương mặt tái nhợt áp sát y, thiếu niên hết thiên sứ nở nụ cười thanh thản, tay chân của thanh niên châu Á từng cái từng cái đứt rời, máu tươi ồ ạt chảy xuống, tiếng rên rỉ sau cái nhúm mày nhẹ của thiếu niên đột nhiên biến mất, giống như chiếc lưỡi đã bị cắt mất.

“Đừng làm như vậy!”

Triệu Đăng vừa nói xong, thiếu niên liền dừng lại thật, đơn thuần nhìn y, cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm khoe miệng, khiến dung mạo tinh xảo tuyệt luân nhiễm phải nét gọi cảm mê người.

“Đừng làm anh ấy bị thương.” Triệu Đăng cắn cắn môi: “Anh làm được, xin anh mau cứu anh ta.”

Dứt lời, Triệu Đăng có chút do dự duỗi hai tay ôm lấy vai thiếu niên, thân thể áp sát kề sát đối phương. Thấy người kia không nhúc nhích, Triệu Đăng lẳng lặng nhúm mày, con ngươi rũ xuống, hàng mi như lông vũ đen nhánh, đôi môi mềm mại ướt át nhẹ nhàng chạm vào gò má tái nhợt của thiếu niên.

“Xin anh... Mau cứu người...”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

Mặt người đối diện như nhiễm phải mảnh hồng đầy kiều diễm đa tình, cả người thiếu niên run rẩy, tròng mắt hơi mờ mông lung sương trắng, hô hấp bắt đầu gấp gáp. Thanh niên châu Á lúc này hẳn còn chảy máu giờ đã toàn thân dễ chịu, gân cốt từng cái từng cái nổi lại, hần mở mắt lau đi vết máu, sau đó thấy được hình ảnh quý dị cả đời không quên.

Thiếu niên dung mạo tinh xảo vòng tay khóa chặt mỹ nhân, cánh tay nhỏ tái nhợt trói lấy vòng eo đối phương, cực kì cẩn thận hôn lên đôi môi cùng gương mặt diễm lệ, đáng vẻ đầy thành kính như thiên sứ đang khấn cầu ở thần điện.

Nhưng lại có một chi tiết không hợp với hình dung trên, là đôi băng lam kia.

Tròng mắt của hắn ẩn giấu sự khủng bố, như vực sâu che dấu hơi thở của tội ác và dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tận Thế Cuồng Hoa 4

Edit: Hyukie Lee

“Lại gặp nhau nữa rồi.” Triều Đăng hơi nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn thiếu niên tinh xảo trước mặt: “Có vẻ anh rất dễ đỏ mặt.”

“...”

Hắn há miệng nhưng lại không phát ra âm thanh nào, Triều Đăng thấy thế liền chột chột eo đôi phượng: “Xuống khỏi người em được không?”

Qua một hồi lâu sau, thiếu niên mới chậm rãi di chuyển thân thể, chiếc cổ thon dài dòi qua để lộ không gian sáng rực. Thanh niên châu Á bên cạnh đến thờ cũng không dám thờ nhìn thiếu niên Vệ Tiểu bị vò đầu, cả phần cổ đỏ hồng một mảnh, hoàn toàn không thể tin nổi vào mắt mình.

“Này, tỉnh tỉnh lại mau.” Theo bản năng lay tỉnh Harold: “Không phải tôi đang nằm mơ chứ, vậy mà có thể không chế được trung đoàn trưởng thật kia...”

“Dừng lại dừng lại ——” Đại mỹ nữ tóc đỏ bị lắc suýt chút nữa nôn ra tát thanh niên một cái, cặp mắt sáng rực nhìn cảnh tượng bên kia rồi ha ha cười rộ lên: “Ta nói xứng đôi muốn chết, nhưng chị phải đi đại tiện trước đã.”

“Harold!”

Đáp lại đại mỹ nữ là một đập không chút lưu tình.

Cả người Lục Tử Tiêu bị trọng thương, cắn răng nhìn chằm chằm hai người, mãi đến tận khi Triều Đăng nằm ở phòng khách lười biếng nói.

“Em muốn ngủ.”

“...”

“Buồn ngủ, ngủ ngon?”

“...”

Còn chưa đi được hai bước thân thể liền bị đóng băng tại chỗ, có người nhanh chóng đi đến bên cạnh, ngược mắt nhìn một cái, chột cú đầu không nói lời nào.

Làm nũng kia.

Ngay lập tức, Triều Đăng ngoan ngoãn dò hỏi: “Muốn ngủ chung hả?”

Cảm giác sức mạnh đang đóng băng mình đột nhiên biến mất, y đặt tay lên vai thiếu niên, thả lỏng sức nặng toàn thân lên người đối phương rồi thấp giọng cười khê: “Vây bé em lên đi.”

Trời còn chưa sáng, các thành viên làm xong nhiệm vụ lục tục về tới biệt thự, sau một đêm máu tươi đầy trời tất cả mọi người đều trong tình trạng tập trung cao độ, thấy Lục Tử Tiêu và Harold quần áo xộc xệch ngủ dưới đất, rượu đỏ tràn lan, đặc biệt bên hông thanh niên còn có vũng máu khô đọng lại. Ngay lập tức có người bước nhanh kiểm tra tình huống của bọn họ, khi đã xác nhận không có gì mới đánh thức hai kẻ ngủ như chết kia.

“Trung đoàn trưởng đâu?”

Nam tử tóc vàng anh tuấn nhú mày nhìn quanh bốn phía, danh hiệu Shark, là người đứng thứ hai trong Silent. Trước khi tận thế bùng nổ gã bị giam trong nhà tù Bắc Mỹ, sở hữu dị năng bạo liệt vô cùng hiếm thấy.

Lục Tử Tiêu thờ dài: “Ảnh xuất hiện.”

“... Lặng Lẽ?” Biểu tình của Shark như ăn phải cút mũi: “Bố X, vậy còn ở lại đây làm gì, không chạy bộ muốn chết à?”

“Ảnh đang ngủ.” Dường như cảm thấy chưa đủ kích thích, Lục Tử Tiêu nhìn gương mặt anh tuấn của Shark dần vận vẹo, bổ sung thêm phát nữa: “Ngủ cùng thành viên mới.”

Bầu trời ngoài cửa sổ dần chiếu ra từng tia da cam đẹp đẽ trên nền trời xanh thẳm, mấy vì tinh tú chưa kịp trốn đi được mặt trời rọi sáng. Bị tiếng ồn dưới lầu đánh thức, Triều Đăng chậm rãi xoay người, muốn xuống giường nhưng lại không cẩn thận đụng phải cánh tay mảnh khảnh, y thoáng cúi đầu, nhìn thấy đôi băng lam như có ánh sáng bên trong đang lẳng lẳng nhìn mình.

“Chào buổi sáng~”

Khóe môi nhẹ cong, ngay sau đó liền thấy thiếu niên e lệ đỏ mặt, cặp chân dài hoàn mỹ đập chấn lung tung, khi Triều Đăng phát hiện mình không nhúc

nhích được, thiếu niên không chớp mắt nhìn y, ngón tay thon dài chậm rãi dời đến bộ phận đang phồng lên của mình.

“Lớn vậy...”

Đúng là cực kì khoa trương, khác hẳn với bề ngoài nhu nhược xinh xắn của bạn nhỏ Vệ Tiểu. ... Quả nhiên, con lai khá là hung hăng nha.

Nghe được âm thanh nọ, gương mặt thiếu niên đỏ bừng như sắp cháy đến nơi, đôi mắt động đầy hơi nước. Triều Đăng nhú mày, trong thanh âm chứa ý cười dịu dàng: “Rõ ràng là anh đang bắt nạt em mà, dám đối mặt với em làm chuyện như vậy mà còn dám khóc.”

Sau khi nói xong thiếu niên liền im lặng khóc thật, nhưng thần sắc lại càng ngày càng hưng phấn. Đôi mắt vốn nhạt màu có lẽ vì được ánh sáng khúc xạ hay vì nguyên nhân nào đó mà trở nên sâu thẳm dị thường. Cách một lúc lâu sau, khi hắn đã làm xong chuyện của mình, thiếu niên khép hờ con ngươi như thú nhỏ đã được ăn no, bỗng nhiên nhận ra điều gì, hắn lập tức hóa giải ngôn linh, vô cùng sốt sắng nhìn lấy Triều Đăng.

Người kia dường như có vẻ không vui, không nhẹ không nặng đá thiếu niên một cước, người sau không có ý phản kháng, chỉ vô cùng chuyên chú nhìn chăm chăm Triều Đăng, không hề bỏ qua bất kì một biểu tình nào của người nọ.

“Được rồi, không giận anh.”

Y vươn mình xuống giường, gỡ rối mái tóc đen, chuẩn bị vào phòng vệ sinh rửa mặt, lại không ngờ thiếu niên cũng theo vào, vừa vặn làm sao căn phòng có sẵn hai bộ bàn chải, thấy thiếu niên yên lặng đứng bên rửa mặt, Triều Đăng không cảm xúc phun bọt kem ra.

Tiểu quý này rất đen tối đó.

Bề ngoài nhìn ngoan ngoãn phát sợ nhưng thực tế lại xấu xa vô cùng, nếu như vừa nãy không tha thứ, trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Khi Triều Đăng và thiếu niên cùng nhau xuống lầu, các thành viên Silent đang tụ tập đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía này, nhìn chăm chăm vào đại ma vương cực kì dịu ngoan đi sau thành viên mới, phần lớn là biểu cảm không thể tin nổi, chờ hai người ăn điểm tâm xong, thanh niên tóc vàng kiên cường bất chấp khó khăn đi đến bên Vệ Tiểu.

“Trung đoàn trưởng.” Gã hít sâu một hơi: “Tuy hiện tại anh đang trong hình dáng này nhưng ba ngày trước chúng ta đã nhận nhiệm vụ vây quét zombie cấp tám, nếu không làm sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Silent nên ——“

Phát hiện chân mày thiếu niên hơi nhíu, Shark sợ đến mức không nói nên lời.

“Đây là nhiệm vụ của cậu.”

Tóc đen trẻ tuổi này giờ luôn im lặng cười cười.

Khi biểu tình của Shark như ăn phải gì mũi, thiếu niên gật đầu. Đợi lúc tất cả mọi người ra tới cửa, Harold khoác vai Shark, tóc đỏ vẽ ra độ cong mềm mại, cô nhỏ giọng nói: “Nói Lặng Lẽ đồng ý đi.”

Nhìn thiếu niên dựa vào Triều Đăng mở cửa xe jeep cách đó không xa, tầm mắt chạm đến hai má ửng đỏ đến cánh tay trắng tựa ngọc sen, Shark nhỏ giọng chửi bậy một câu rồi nốc hết ngụm rượu cuối cùng trong hộp nhỏ.

“Tiên sư nó, bỏ mày có ngờ đâu trung đoàn trưởng lại mê trai tới vậy.”

“Mặc kệ thế nào đi nữa, phó đoàn phải bảo vệ Đăng cho tốt vào.” Harold bước cao đuôi tóc màu đỏ đầy dứt khoát, cảm nhận được vòng ôm từ phía sau, cô nở nụ cười với cô gái tóc vàng: “Cũng như tôi và Lola, nếu em ấy biến mất thì tôi cũng sẽ phát rồ thôi, nhất định anh không muốn thấy cảnh tượng trung đoàn trưởng điên lên đầu đúng không?”

Nhìn cặp chị em đang dây dưa rề rã với nhau, Shark huyýt sáo một cái: “Hai chị à, hai chị có biết hai chị là cặp đôi không giới hạn nhất mà em từng gặp không?”

Ba năm trước, hắn trở về từ cõi chết – tù giam Normandy. Không lâu sau đó vô tình gặp được Vệ Tiểu đang cô độc một mình, hai người lao vào lẫn xà vài trận liền quen mặt, lâu dần liền hành động cùng nhau, lúc đó Harold và Lola tìm tới, khác với chị gái tính tình táo bạo, đại đa số thời gian Lola đều rất trầm tĩnh. Bốn tháng sau, lấy danh nghĩa của trung đoàn trưởng mở rộng quy mô thu nạp thành viên, chậm rãi trở thành tập đoàn lính đánh thuê đứng đầu khu đông.

Ngay từ đầu gã đã biết Vệ Tiểu không phải người bình thường, hình như đối phương vẫn luôn tìm kiếm tin tức có liên quan đến đầu não zombie, dù đã là dị năng giả mạnh nhất, sở hữu năng lực ngôn linh phi thường nhất, nhưng loại sức mạnh cấm kỵ ấy lại như đặc ân của thần, và đặc biệt là... Khi thiếu niên ấy xuất hiện.

Các thành viên trong đoàn không chỉ một lần lên lút đoán lý do tại sao trung đoàn trưởng lại có hai nhân cách nhưng không ai đưa ra được đáp án thuyết phục, vì thiếu niên ấy không nói gì, Harold gọi hắn là Lặng Lẽ, song bất đồng với cái tên hết sức đáng yêu như thế, những hành động thiếu niên làm ra lại tàn bạo vô cùng, hoàn toàn là một con quái vật chỉ biết phá hoại, người trong đoàn không ai không chế nổi hắn, mãi đến khi người nọ xuất hiện.

“Cảm giác như mới mua được linh vật ấy...”

Shark sai bước tới xe, thấy tiểu mỹ nhân đông phương nở nụ cười hờ hững với thiếu niên, còn tên kia thì chuẩn bị sắp khóc, nhìn ngu vô cùng. Gã không nhìn nổi nữa trề môi chửi thề một tiếng.

Nơi bọn họ muốn đi là phòng thí nghiệm trong căn cứ khu tây, mục tiêu là zombie cấp tám. Vài năm trước nơi này dùng để nghiên cứu vũ khí sinh hóa tiêu diệt zombie, nhưng nay đã thành chốn hoang tàn trong một lần thí nghiệm tồn trữ một lượng lớn thuốc sinh hóa, sau thời gian dài, thầy ma chung quanh căn cứ biến dị càng lúc càng nhanh. Khi mọi người nhận ra có gì đó không đúng thì thầy ma đã tiến hóa đến cấp tám, hại chết không biết bao nhiêu dị năng giả.

Dòng sông nhỏ uốn một đường cong quanh căn cứ, những dãy nhà thấp bé màu xám trắng lọt vào tầm nhìn, dựa theo bản vẽ người ủy thác đưa cho, xem ra nơi quan trọng nhất của căn cứ là phần dưới lòng đất.

“Năm xuống!”

Nghe thấy hiệu lệnh từ thanh niên châu Á ngồi phía trước, Triệu Đăng lập tức ôm đầu co người lại, quả cầu lửa nổ ầm ầm vang lên bên tai, thiếu niên ngồi bên trái màu sắc tối tăm, trong nháy mắt nhảy lên nóc xe xông đến phương hướng kẻ địch tập kích, Triệu Đăng thậm chí còn không thấy rõ động tác của thiếu niên, tia điện bỗng xuất hiện cắt nát xe jeep, Harold bên phải kéo y nhảy khỏi xe, bốn phương tám hướng xung quanh toàn là zombie, những thành viên khác đã bị đám thầy ma tách ra không còn tung tích.

“Zombie cấp tám đã có suy nghĩ.” Harold mím môi: “Nó dụ trung đoàn trưởng đi rồi, hẳn là muốn xoi hết chúng ta...”

“Sẽ không cản đường chị đâu.” Triệu Đăng bẻ khớp tay chân, thử điều động chút tinh thần lực, vì dễ thuận tay hơn, y nhớ lại cảm thụ lúc có được hỏa lin căn, rất nhanh trên đầu ngón tay đã có lửa đỏ nhảy nhót, thấy vậy nụ cười mỹ lệ nở rộ: “Thời điểm mấu chốt sẽ là đệm lưng cho mỹ nữ.”

“Được đấy.” Harold cũng cong môi: “Có điều yên tâm đi, không có thời điểm mấu chốt đâu.”

Giết sạch đám thầy ma cấp thấp xung quanh, nhưng hết đám này đám khác lại tới, biết rõ tất cả là quỷ kế của zombie cấp tám, Triệu Đăng và Harold cuối cùng cũng vào được phòng thí nghiệm đồ nát.

“Mục tiêu người ủy thác là tinh hạch của zombie, thứ trung đoàn trưởng muốn là tư liệu nghiên cứu trong căn cứ.” Harold quăng con zombie cấp hai đang lơ lửng cản trở vào không gian, nhẹ nhàng khiến nó trở về với cát bụi: “Lần trước của anh trai cậu, sở dĩ Silent đồng ý nhiệm vụ là vì căn cứ Tây Đồ có dữ liệu chính xác về sự lên cấp của zombie, nên ngày đó chị nói cậu có hấp thu hết tinh hạch cũng không sao, tinh hạch chỉ là cái có.”

“Vệ... À không, sao trung đoàn trưởng lại muốn tìm những thứ này?”

“Không biết, chưa bao giờ ảnh giả thích với bất kì một ai, từ ngày chị gặp mặt thì ảnh đã tìm kiếm dữ liệu về zombie.” Nhìn người trẻ tuổi tóc đen trước mặt lộ vẻ nghi ngờ, Harold lặng lẽ cười cười. Sau khi Triệu Đăng lên cấp nhờ hấp thu tinh hạch thì quá trình giết thầy ma vô cùng thuận buồm xuôi gió, không hề xuất hiện tình huống mà cô lo lắng: “Cậu tiến bộ rất nhanh đó.”

“Đã nói sẽ làm đệm lưng cho mỹ nữ mà.” Lòng bàn tay người nọ xuất hiện ngọn lửa hung tàn, khoe môi sinh hoa, đáng vẻ như nắm giữ tất cả nguồn sáng trong cảnh địa ngục huyết tinh. Rõ ràng chỉ là dị năng giả cấp bốn, so với cô còn kém một sao, nhưng lời thốt ra lại khiến người tin tưởng vô điều kiện.

“Đăng, cậu nói thật chị nghe xem nào.” Đại mỹ nữ tóc đỏ bỏ qua chút rung động nho nhỏ trong lòng, vẻ mặt chính trực: “Có phải cậu đã dụ dỗ rất nhiều em gái rồi không?”

“Làm gì có.”

Suy nghĩ kĩ lại thì, ngoại trừ công lược các mảnh vỡ cảm xúc, còn về khác giới...

Hoàn toàn không có một em nào! Thật không hổ là Triệu Đăng!

“Đừng dùng thái độ đó để đối xử với trung đoàn trưởng nha.” Mỹ nữ nhắc nhở như đùa giỡn: “Nếu ảnh yêu người nào, ảnh sẽ thật lòng mà yêu, nhìn ảnh bị đùa giỡn rất vui nhưng nếu ảnh đau lòng, bọn này cũng rất đau lòng đó.”

Không đợi Triệu Đăng mở miệng, Harold liền thân mật túm lấy cổ Triệu Đăng, đồng thời tay còn lại vịn một cái giết sạch bầy zombie sắp tới gần.

“Bất quá có được bảo vật như cậu bên người...” Thân thể mềm mại đặc trưng của phái nữ kề sát cánh tay Triệu Đăng, mùi trái cây nồng nặc phả đầy không khí, đôi môi khẽ nhếch, đầu lưỡi non đỏ liếm quanh hàm răng trắng bóc: “Nếu không có Lola, chị cũng rất muốn ăn sạch cung đó, ăn sạch sẽ, không chứa xương.”

“...”

A ha, chị gái à, thật sự, khiến người yêu thích.

Bỗng nhiên động tác của Harold cứng đờ, như nhận ra có gì đó khác thường liền đẩy Triệu Đăng ra, chính mình cũng nhảy qua hơn mấy mét. Nương theo tiếng bước chân lẹp xẹp, gương mặt xanh trắng xuất hiện trong tầm mắt. Triệu Đăng thoáng sửng sốt, người trước mặt là nam nhân vóc người nhỏ gầy, xương gò má cao cao nhô lên, hai bên má hõm vào, nếu không phải trên người gã luôn có mùi hôi thối tanh tưởi, như vậy nhìn xem, so với người bình thường chỉ là gầy hơn chút đỉnh.

“Cấp tám”

Triều Đăng nghe được giọng thì thầm của Harold.

Vừa nãy Vệ Tiểu đuổi theo con zombie, hiện tại lại không thấy bóng hấn đâu ——

[Tổng thống, cứu người bên ngoài đi.]

[Mảnh vỡ còn sống.]

[Tui cảm thấy hai đứa mình càng ngày càng ần ý.]

[... Cũng bình thường.]

[Ha cười cái coi ha khả khả khả, mi đang xấu hổ kìa.]

[...]

Nhiệt độ nóng hực đốt trụi không gian, lửa đỏ bùng cháy dưới chân, rất nhanh đã tạo thành vòng tròn to lớn. Thấy ma xanh trắng nhìn con môi bị vây nhốt qua đôi mắt dơ bẩn, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười nứt nẻ.

Đột nhiên không gian bạo liệt, đầu zombie bay mất, thời điểm cái đầu đập vào mặt tường kim loại phát ra tiếng ma sát ê răng. Thấy ma kia không còn đầu nhưng nó vẫn bình tĩnh điều khiển quả cầu lửa xông tới hai người, Harold thành tạo độ sức với quái vật, đồng thời còn thử dùng không gian đập tắt lửa cháy. Đường khí trong phòng thí nghiệm càng lúc càng ít, mỹ nữ dần dần không chống đỡ nổi, lúc này mới nhận ra con zombie chỉ đốt mỗi chỗ này hòng tiêu hao sinh lực địch.

Nếu ngồi chờ chết, hai người sẽ chết hết.

“Đại mỹ nữ.” Giọng nói hàm ẩn tiếng cười vang lên cách đó không xa, đôi người đen láy của người nọ như được hàng triệu ngôi sao nhỏ hợp thành: “Cẩn thận, tôi không khống chế được đâu nhé.”

“Cái... Này này! Dừng lại... Triều Đăng!!”

Y nhắm mắt lại, cả khu vực bắt đầu phát ra tiếng động nhỏ bé, mồ hôi lạnh thì nhau rớt xuống, tường xi măng bê tông cốt thép vang lên tiếng ong ong, rồi đột nhiên kết cấu tầng hầm bị dị năng điên cuồng tuôn ra phá sập, dựa theo trí tưởng tượng, nền nhà bằng hợp kim kim loại loảng xoảng một tiếng rớt xuống, lửa đỏ bùng cháy ngày một lớn hơn. Harold vừa vịn bị nhốt trong vách tường lửa đành phải trơ mắt nhìn thanh niên tóc đen và thấy ma cùng nhau rớt xuống tầng dưới.

Bụi mù nổi lên bốn phía.

Đau đớn kịch liệt từ chân khiến Triều Đăng tỉnh hẳn, y thử giật giật chân, không phản ứng, tám phần mười là gãy xương mất rồi. Nhìn con thấy ma đối diện đang tức giận, Triều Đăng phun ra một ngụm máu, cố hết sức tưởng tượng có mặt tường kiên cố vụt lên từ mặt đất để ngăn cản nó, nhưng một chiều lúc này đã tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, mặt tường yếu ớt miễn cưỡng được tạo ra không đỡ nổi một đòn. Thấy ma không đầu lê lét đi tới, lòng bàn chân và mặt đất phát ra tiếng ma sát kèn kẹt, mùi hôi thối buồn nôn xung kích cảm quan, nước nhầy từ cổ thấy ma rớt xuống mặt đất, kim loại xám bạc lập tức bị ăn mòn thành mấy cái lỗ bự.

[Cứu mạng?]

[Đang xấu hổ đang xấu hổ.]

[... Xấu hổ cái đầu mi! Mạng mã tử cũng không cần luôn đúng không!]

Mã tử: người làm trâu làm ngựa.

“Không thấy người.” Âm thanh động nhân giống hệ thống y như đúc truyền xuống từ đỉnh đầu, thân ảnh nam nhân cao lớn mang theo làn hơi mát lạnh đứng trong đám khói mù mịt từ từ rõ ràng, cặp mắt sói băng lam từ trên nhìn xuống đối diện với Triều Đăng: “Chắc em sẽ khó lắm”

“SOS!”

“Nghe không hiểu.”

“Cứu mạng cứu mạng cứu mạng!” Mắt thấy thấy ma đã đến sát bên chân, Triều Đăng la lớn: “Đại ca cứu em!”

“Chết đi.”

Vệ Tiểu nhẹ nhàng cong môi, âm thanh không lớn nhưng con zombie kia lại lập tức dừng chân, sau một giây, nó điên cuồng va vào mặt tường kim loại, mãi đến khi khoang ngực bị cắt ra vết thương sâu hoắm, thấy ma duỗi bàn tay xanh trắng thọt vào chính lồng ngực của nó, miễn cưỡng lôi ra một miếng tinh hạch màu lam hồng nhàn nhạt.

Từ hai năm trước đã có thí nghiệm chứng minh thầy ma không phải sinh vật, nó chỉ là viruts đặc thù kí sinh trên cơ thể mẹ, đến lúc đó, một ít nhà khoa học điên mới chính thức từ bỏ ý định đem con người ra nghiên cứu.

Ngôn linh... Thật sự có thể khống chế sinh vật ư?

Sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, Vệ Tiểu nhảy xuống từ bên trên, duỗi tay cầm lấy miếng tinh hạch, từ lòng bàn tay cuộn cuộn chảy ra nước sạch, sau khi vệ sinh sạch sẽ liền đưa tới trước mặt Triều Đăng.

“Hấp thu đi.”

Triều Đăng hơi nhú mày.

“Em thấy nó rất buồn nôn?”

“Không.” Thấy thần sắc đối phương có hơi kì quái, Triều Đăng lắc đầu một cái: “Đây không phải mục tiêu nhiệm vụ?”

“Không sao.” Đôi mắt sói như có sương mù làm người nhìn không thấu, ngón tay Vệ Tiểu búng trán Triều Đăng, thấp giọng nói: “Hấp thu đi.”

Triều Đăng không nói gì, ánh mắt không tự chủ liếc qua thầy ma ngã nhào ở góc tường, dáng dấp y như con người, nếu như không để ý từ cổ trở lên thì nó thực sự rất giống con người. Zombie cấp tám đã có suy nghĩ và ngoại hình y như nhân loại, nếu trên đời thật sự có zombie cấp mười, vậy chắc hẳn không khác gì con người nhỉ?

Thấy người đối diện dường như muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên Vệ Tiểu có chút bức mình: “Im lặng một chút.”

“...”

Woa đậu xanh dưa hấu, cảm nói luôn kìa.

“Xin lỗi.”

Hắn xoa xoa tóc mái Triều Đăng, nét mặt dần hòa hoãn lại thành vẻ thành thực gọi cảm, có lẽ trong mắt của Vệ Tiểu, Triều Đăng mãi mãi chỉ là một tên nhóc con.

“Tiểu quái vật hãy nghe thấy âm thanh của em sẽ hưng phấn, anh mới vừa áp chế nó xuống.” Nam nhân nói rồi dừng lại, lấy tay che khuất đôi mắt của y: “Em ngồi yên một hồi, đừng mở mắt ra.”

Tui muốn biết chuyện gì đang xảy ra quá đi.

Hạ lưu vô liêm sỉ, không biết xấu hổ kích động lòng người.

Giống như dự liệu, Triều Đăng nghe được tiếng kéo khóa quần nho nhỏ và tiếng thở dốc mạnh mẽ. Bàn tay che mắt biến mất, phòng thí nghiệm dưới lòng đất không có ánh sáng, lửa đỏ của thầy ma cấp tám đã tàn lụi, một mảnh tối tăm, nhưng Vệ Tiểu lại có thể nhìn rõ mỗi một thần sắc của người nọ.

Khôe môi mềm mại khẽ nhếch, da dẻ trắng trẻo hoàn mỹ không tí vết, lệ chí nho nhỏ dưới mắt trái như mới nở hoa, gương mặt nhỏ trong bóng tối ám trầm lại như mặt trời mới mọc, đầy kiêu diễm mỹ lệ.

Triều Đăng... Triều Đăng...

Một mảnh yên tĩnh.

Hắn nhấn chặt đôi mày, dùng sức áp chế nhân cách khác trong cơ thể, hắn và tên kia khác nhau, nếu nó bị tổn thương, nó sẽ cố hết sức bám lấy vật làm nó an tâm, bất kể dùng tay, hay là dùng móng vuốt sắc nhọn.

Thời gian đằng đằng trời mãi không dừng, hô hấp nóng rực ngưng đọng, đôi băng lam dài hẹp khép hờ, giọt lệ vương mãi nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tận Thế Cuồng Hoa 5

Edit: Hyukie Lee

“Được rồi.”

Trong chớp mắt, nam nhân vừa dứt lời Triều Đăng liền mở mắt ra, nhận ra mình có thể nói chuyện, y lười biếng nở nụ cười: “Có vẻ như lúc này đại ca vừa làm chuyện gì đó rất tồi tệ với thuốc hạ nhi...?”

“So với chuyện ấy.” Giữa bóng tối mịt mù, Vệ Tiểu thấp giọng nói gì đó, sau đó trong tay hắn đột nhiên xuất hiện thuốc lá và bật lửa, ánh lửa da cam nhảy nhót dọi lên gương mặt anh tuấn, đáng vẻ khi hắn hút thuốc thật sự rất mê người, môi mỏng ngậm lấy thân thuốc, ngón tay thon dài kẹp lấy bật lửa, ngọn lửa nhẹ lướt chạm vào tàn thuốc, hiển nhiên động tác thành thạo ấy đã được làm đi làm lại không biết bao lần: “Thì chuyện đại ca không không chế được thuốc hạ mới là chuyện tồi tệ.”

“Đây có được coi là dục vọng giữa người lớn với nhau không nhỉ?” Triều Đăng nói rồi tự bật cười, ánh mắt xẹt qua làn khói hư ảo đan dệt vào nhau, mặt mày nổi lên nét hiếu kỳ: “Đại ca, dạy em hút thuốc đi.”

Đương nhiên y biết hút thuốc.

Có điều lúc nên giả vờ thì ta cứ giả thôi.

“Học gì không học, đi học cái này.”

Ngờ khi Vệ Tiểu không mẫn không nhạt nhưng cũng không phản đối, hắn đưa tay lên miệng hộp thuốc lá, đưa cho Triều Đăng một điếu, giúp y mồi đầu thuốc rồi ra hiệu y từ từ kéo lên.

“Khụ... Khụ khụ...”

“Không biết hút thật à?” Thấy y bị sặc ho khan, đáy mắt nổi lên hơi nước, Vệ Tiểu có chút ngoài ý muốn mà nói: “Không phải mấy đứa nhóc nhà giàu rất thích ăn chơi hả?”

Không chơi cái khác, chỉ chơi với anh.

Mặt Triều Đăng không cảm xúc: “Nôn.”

“... Em mà nôn thật coi chừng tôi đánh em.” Nam nhân nói xong, trong tay xuất hiện chai nước suối, chờ Triều Đăng uống được mấy ngụm đỡ cơn ho khan, Vệ Tiểu cầm một điếu khác đưa cho y: “Kéo nó qua phổi, đừng kéo vào cổ họng, học không xong coi chừng ăn đập.”

“...”

Đồ đại ca cặn bã.

Nhìn gương mặt đỏ bừng thở ra khói của tiểu mỹ nhân trước mặt, hơi thở cũng tốt lên, Vệ Tiểu hài lòng ừm một tiếng: “Không tồi, quả nhiên học cái xấu là nhanh nhất.”

Triều Đăng không đáp, một hồi lâu sau, đột nhiên y quăng nửa điếu còn lại, giật lấy điếu thuốc sắp cháy hết từ miệng Vệ Tiểu, hút một hơi như đang khiêu khích, nam nhân anh tuấn nhìn không được phun ra một đồng khói trắng bóc.

Mùi thuốc lá vương vít cả bầu không khí ngọt ngào, Vệ Tiểu nhìn chằm chằm khuôn mặt quý mị diễm lệ của người nọ, bờ môi non mềm ngậm lấy điếu thuốc cháy dở, rất có thể trên đó còn sót lại nước bọt của chính mình... Hầu hết chuyển động lên xuống, hắn đè thấp cổ họng nói: “Ăn nước bọt của anh, vui không?”

“Ăn nước bọt của đại ca, em rất vui.”

Ý cười trên mặt Triều Đăng vẫn không đổi, thân thể bị nam nhân cố định trên tường, bàn tay to lớn vuốt nhẹ vòng eo dẫn đến cơn run rẩy không tự chủ. Triều Đăng đã rất cao nhưng Vệ Tiểu lại còn cao hơn hắn một cái đầu, chiều cao áp đảo khiến y hoàn toàn nằm trong vòng vây của hắn. Triều Đăng có chút không quen hơi nghiêng mặt sang bên, ngón tay cái của người nọ ấn lên đôi môi y, động tác nhanh nhẹn lấy điếu thuốc sắp tàn, hắn có thể cảm nhận được mùi thuốc hòa quyện vào da thịt, điếu thuốc yếu ớt bị dập tắt trên mặt tường kim loại.

Có người chậm rãi đến gần, hương vị lạnh lẽo đặc trưng xen lẫn mùi thuốc ngọt ngào, khoảng cách giữa bọn họ ngày càng nhỏ, vào lúc này dù ai nhìn thấy cũng cho rằng đây là một đôi thân mật. Đối phương như có như không vuốt nhẹ chiếc cằm, Triều Đăng nhắm mắt lại, hàng mi đen láy không ngừng run rẩy, mãi đến tận khi nam nhân đã cách đôi môi y một khoảng vô cùng gần.

“Chơi vui không?”

Triều Đăng ngửa mặt thành khăn: “Vui.”

Vệ Tiểu không nói tiếng nào, độ cong nơi khoe miệng vô cùng khó hiểu. Mặt tường kim loại cách đó không xa đột nhiên nổ tung thành cát bụi, cô gái tóc đỏ đáng người yếu điệu thờ hồng học nhìn bọn họ, thấy hai người không có chuyện gì, cô xoay người vẫy vẫy tay một cái, hai ba bước chạy đến bên Triều Đăng.

“Cậu làm chị sợ muốn chết.”

Cánh tay Harold mạnh mẽ ôm lấy cổ Triều Đăng, trong thanh âm pha lẫn hơi thở gấp gáp khi vận động mạnh, Triều Đăng thấy vậy vỗ vỗ vai cô, thả nhẹ âm thanh cười nói: “Đã nói là không cần đường chị mà.”

“Nếu như cậu chết, chị sẽ yêu cậu.” Đại mỹ nữ tóc đỏ thờ phào, đánh một cái vào gáy Triều Đăng, oán giận bĩu môi: “Chị không muốn yêu người khác phái.”

Không đợi Triều Đăng trả lời, Lola không nhịn được nữa kéo chị gái mình qua chỗ khác, cô ấn đầu Harold buộc chị mình cúi người xuống, đồng thời chính mình cũng khom lưng với Triều Đăng.

“Cảm ơn anh đã cứu chị tôi.” Âm thanh Lola có vài phần tương tự Harold, mang theo hương vị thuần khiết của thiếu nữ, cô thấp giọng nhắc nhở chị gái đang cau có: “Harold, cảm ơn đi.”

“Không cần ————”

“Cảm ơn Đăng nha ~” Đại mỹ nữ tóc đỏ nở nụ cười ngọt ngào: “Có muốn nụ hôn cảm ơn không bé cưng?”

Triều Đăng lắc đầu, Vệ Tiểu vẫn luôn dõi theo bên này, cả người bị đôi mắt sói băng lam nhìn chăm chú, Triều Đăng không chút do dự nở nụ cười xán lạn.

“Muốn nụ hôn cảm ơn không? Đại ca.”

“Qua bên này.”

Nam nhân hắc cảm đầy kiêu căng, nếu không phải y nhanh mắt nhìn thấy đám hồng trên tai Vệ Tiểu và âm thanh nhắc nhở giá trị yêu thương của hệ thống, chắc y cũng tưởng rằng người kia chỉ muốn chơi đùa với mình mà thôi.

Không biết Silent dùng thủ đoạn gì mà người ủy thác dù không có được tình hạch zombie nhưng cũng không có ý định truy cứu. Từ lần đó trở đi, Triều Đăng liên tục tham gia vài đợt phi vụ hành động nhóm, khi y và các thành viên của Silent quen biết nhau hết rồi, Vệ Tiểu liền đưa ra nhiệm vụ đoàn thể.

Mỗi một thành viên của Silent đều là dị năng giả mạnh mẽ nhất, trừ nhiệm vụ lớn nào đó thì chỉ cần hai ba người liều mạng là đã xong một đơn đặt hàng dành cho cả đội quân. Mục tiêu lần hành động này là một trong sáu căn cứ lớn của khu Tây – Seth. Seth là nằm ở ngoại thành, đồng thời cũng là nơi cử hành yến tiệc, mà thú vị ở chỗ, mấy ngày trước thủ lĩnh gia tộc Seth mới vừa tuyên bố kết làm liên minh với căn cứ Tây Đồ.

“Lại là con mụ điên kia.”

Giọng nói không hề giấu sự tức giận, Shark đập ga đến mức tối đa, Yun-night Speed giá trị trăm vạn cải trang thành xe ô tô được gả phát huy hết công suất. Shark, Triều Đăng, Harold và Lola cùng một nhóm, những người còn lại đi theo Vệ Tiểu qua hướng khác của căn cứ. Triều Đăng cố nén ý muốn kêu gã dùng xe, nghiêng đầu dò hỏi: “Là sao?”

“Thủ lĩnh gia tộc Seth, là con mụ biến thái có cơ thể đàn ông.” Thấy Shark muốn tranh thủ uống thêm hớp rượu, Triều Đăng dùng dị năng đồ hết rượu whisky trong hộp sắt, thanh niên tóc vàng chửi thề vài câu, không thể làm gì tiếp tục lái xe: “Cô ta là Stefani, nghe tên đã biết chán, sờ dĩ mấy năm qua Seth mạnh như vậy hoàn toàn là nhờ con mụ biến thái đó hết, nhờ phát hiện zombie là một loại viruts nên mấy căn cứ còn lại đều tôn thờ cô ta lên làm chúa cứu thế. Đại ca vô cùng ghét mụ ấy, chửi thề mấy lần.”

Triều Đăng có chút bất ngờ: “Cô ta còn sống?”

“Rùa đen rút đầu mà.” Shark khịt mũi xem thường: “Được cả một đội quân liều chết trung thành, trước đây không lâu con mụ biến thái đó mới vừa tuyên bố viruts đó là do con người tạo ra, mà nếu đó là thật thì ông đây đoán chừng do ả làm ra chứ không ai khác, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Thời điểm đến phân khu căn cứ Seth, hai bên cửa chính đậu đủ loại xe cộ, khách khứa muốn vào phải thông qua khâu kiểm tra vé, thân phận được xác định rõ ràng, trời mới biết Vệ Tiểu và Shark kiểm được vé mời từ đâu và nguy trạng thân phận cho tất cả mọi người kiểu gì. Khi Triều Đăng kéo Harold vào bên trong, nam nam nữ nữ trang phục lộng lẫy và mỹ thực ngon miệng cơ hồ khiến người hoa mắt, đèn treo hoa lệ tỏa ra ánh sáng lung linh, hòn non bộ nhân tạo róc rách tiếng nước, trang sức trên người mấy cô thiếu nữ phản chiếu lấp lánh, trong tay cầm lấy vé mời màu sắc như rừng cây cuối thu.

Cách thời gian được mời trên thiệp đã qua hơn nửa, một tên thanh niên cao to đi xuống từ lầu hai, thanh niên kia thông báo với khách khứa ở đây căn cứ Tây Đồ và Seth kết làm liên minh, nói sơ qua kế hoạch định hướng tương lai của hai bên, khi tràng pháo tay vang lên, sắc mặt Triều Đăng rất khó coi và thanh niên kia bốn mắt nhìn nhau, Shark đứng bên cạnh càng không thể tin nổi vào mắt mình.

“Anh của cậu là xác chết vùng dậy hả? Mẹ nó là người hay quỷ?”

“Tôi không biết... Các anh chắc chắn đã giết chết chứ?”

Shark trả lời ngay không hề do dự: “Trung đoàn trưởng ra tay, chấn chấn đã ngủm.”

Thanh niên đứng giữa hội trường được vô số ánh mắt sầm soi dung mạo tuần tú, vóc người thon dài, da dẻ không khác gì với người bình thường, nhưng điều duy nhất không phù hợp chính là, hần và La gia đại công tử đã chết có tướng mạo y như nhau, ngay cả lúc giới thiệu cũng tự xưng mình là La Trầm.

[Lại đây.]

Triều Đăng nhìn La Trầm cách đồng người lỏn ngổn, im lặng làm khẩu hình với mình.

[Đến chỗ anh.]

“Tôi qua bên đó.” Triều Đăng đặt ly rượu lên bàn: “Nếu như có gì bất trắc, nói với trung đoàn trưởng cứu tôi một mạng.” “Này, Đăng!”

Còn không đợi Shark kéo tay lại, tóc đen trẻ tuổi đã nhanh chóng rời khỏi bóng tối nơi bọn họ ẩn thân, vì lo lắng đi ra ngoài sẽ bị kẻ địch phát hiện nên gã đành đứng lại chỗ cũ. Không biết là vô tình hay hữu ý, khi thân ảnh người nọ đi ra liền thu hút vô số ánh mắt của toàn trường, đáng vẻ cao gầy của nam thanh niên tràn đầy sức sống, như một loại thực vật xanh ngắt sinh cơ bùng bùng nào đó. La Trầm nhìn hướng y đi tới, nở nụ cười làm động tác mời, cùng Triều Đăng một trước một sau rời khỏi yến hội.

“Anh là ai?”

Queo qua hành lang Triều Đăng lập tức lấy dao găm bên người ra, ánh dao đối diện với ánh mắt thâm trầm đầy thương nhớ của người đứng sau.

“Anh là anh trai của em.” La Trầm duy trì nụ cười tiến lên một bước, không hề để thứ vũ khí kia vào mắt: “Tiểu Đăng, nhớ anh không?”

“Đừng tới đây.”

Triều Đăng nhú mày, dao găm từ từ ghim vào lồng ngực thanh niên, âm thanh xé rách da thịt trong tai dị năng giả vô cùng rõ ràng, nhưng dường như La Trầm không cảm nhận được đau đớn, từng bước ép sát y, thậm chí còn giơ tay xoa xoa gương mặt nhỏ.

“Lâu ngày không gặp, Tiểu Đăng càng ngày càng mạnh dặn.” Tiếng cười tao nhã vang lên, thần sắc càng ngày càng tối: “Được Vệ tiên sinh sủng đến vậy cơ à?”

“Không phải anh đã chết rồi sao?”

Triều Đăng dùng sức đâm mạnh vào tim La Trầm, âm thanh nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng là anh đã chết, nhưng anh muốn sống lại vì em.” Thanh niên tùy ý rút dao găm ra quăng xuống đất, trước ngực vẫn chưa chảy ra giọt máu nào: “Anh không đành lòng để lại em một mình.”

“Bây giờ anh là zombie?”

“Nếu đó là câu trả lời đơn giản nhất, thì đúng vậy.”

Trong tay La Trầm xuất hiện một bộ điều khiển mini màu đen, lòng bàn tay xoa xoa nút lệnh duy nhất, nụ cười bên khóe miệng càng lúc càng sâu.

“Cửa thông gió và cửa chính của căn cứ đã hoàn toàn bị khóa, nếu anh ấn nút này, hơi gas ức chế dị năng sẽ tràn ngập không khí trong vòng ba mươi giây... Từ từ nào Tiểu Đăng, trong lúc nói chuyện với em, anh đã ấn rồi.” Nhìn thấy thần sắc khi không sử dụng được dị năng của Triều Đăng, hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Anh biết các thành viên của Silent đã trà trộn vào đám khách ngoài kia, Vệ tiên sinh cũng vậy, nếu không có dị năng, dưới nòng súng đầu đạn không biết hắn còn sống được bao lâu?”

“...”

“Em như cô bé Lọ Lem vậy.” La Trầm làm làm lâu lâu: “Em là con riêng, sống ở nơi không có ánh sáng, dị năng không còn hiệu lực, nếu như em muốn được sống sót như công chúa, thì ngoan ngoãn... Để anh trao tất cả cho em”

Triều Đăng nhú mày, không nói lời nào.

“Em đang chờ ai đó? Vệ Tiểu đã tự lo không xong, không chừng đã chết dưới họng súng, anh sẽ cho em cuộc sống tốt nhất mà.” Thanh niên mê muội nhìn vào lệ chí thấp thoáng dưới mi mắt: “Tiểu Đăng ngoan, Tiểu Đăng nghe lời anh, Tiểu Đăng giả cho anh, làm cô dâu của anh...”

“Quả là mối tình cảm kị cảm động lòng người.” Âm thanh như nhung tơ đầy quyến rũ, xuyên qua màng tai đánh gãy lời nỉ non của La Trầm, nam nhân anh tuấn thân hình cao lớn xuất hiện đồng thời đập bay đầu con thây ma đánh lén, hấn đá văng bình gas cản đường, mắt sói lưu chuyển như mang theo ý giễu cợt: “Mấy tụi nhà giàu đều thích chơi như vậy à?”

Tiểu ca... Đẹp trai quá à.

Triều Đăng sờ sờ mũi: “Trừ em ra.”

“Không thể nào!” La Trầm không thể tin nhìn nam nhân mắt sói cong môi với hắn: “Mày không còn dị năng, mày ——”

“Cháy.”

Trong âm thanh lộ ra sự ghét bỏ cực kì, bỗng nhiên ngọn lửa bùng lên xung quanh La Trầm, người kia ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp kêu

đã bị đốt cháy yết hầu, Triều Đăng nhìn đại thiếu gia La gia phút trước còn nói chuyện với mình phút sau đã thành đồng tro đen, quay đầu lại nhìn Vệ Tiếu, trong mắt y có thêm vài phần kinh dị.

Dáng vẻ nắm chắc phần thắng của La Trầm lúc này cũng không phải làm bộ, quả thật tới lúc này dị năng của y vẫn còn bị ức chế, xem tình hình này, chắc chắn tất cả mọi người cũng bị tương tự, nhưng tại sao Vệ Tiếu lại sử dụng dị năng một cách bình tĩnh như vậy?

“Câu chuyện anh em kể, em nghe bản hoàn chỉnh chưa?”

“Cô bé Lộ Lem.” Triều Đăng dừng một chút: “Đã kết hôn?”

“VẬY ĐẠI CA ĐÂY SẼ BÙ ĐÁP TUỔI THƠ CHO EM.” Vệ Tiếu suy tư chốc lát: “Nếu anh nhớ không lầm, kết thúc mà anh nghe là một kết thúc khác.”

Triều Đăng vô cùng chân chó: “Mời ngài nói tiếp.”

“Vương tử tìm được cô bé Lộ Lem, cô giống như trong tường tượng của chàng – xinh đẹp và thiện lương, nhưng chàng không hiểu vì sao người con gái bình thường không được yêu thương lại có được bộ váy hoa lệ và giày thủy tinh, chàng đặt ra câu hỏi, cô gái liền thành thật dẫn chàng đến cây ước nguyện.”

“Cô nói cho vương tử, chim bồ câu và những động vật khác sẽ đem giày đến, cây ước nguyện có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô, vương tử mỉm cười ngắm nhìn cây ước nguyện, nói với cô bé.” Vệ Tiếu khép hờ đôi ngươi, dưới góc độ này, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng từng thần sắc của Triều Đăng: “‘Sau này, những nguyện vọng của em ta sẽ thực hiện, ta sẽ cho em tất cả.’”

“Bọn họ về tới hoàng cung, vương tử sai người lên lút đập vỡ giày thủy tinh của cô gái, đem những mảnh vỡ thiếu hũy sạch sẽ rồi yêu cầu nhóm thợ thủ công tốt nhất vương quốc miệt mài suốt đêm, làm ra đôi giày giống y như đôi kia, có điều nhỏ hơn hai số.”

“...”

Woa, thì ra đám nhà giàu thích chơi như vậy.

“Khi bọn họ kết hôn, sứ giả nước láng giềng từ phương xa đến, các cô gái trong vương quốc đều tan nát cõi lòng, cô bé Lộ Lem sẽ có váy cưới đẹp nhất trên đời, và vương tử hi vọng cô có thể đi đôi hài thủy tinh kia để làm lễ kết hôn, mang đôi giày đã đi vào cuộc đời chàng đi vào cung điện.”

“Nhưng cô bé Lộ Lem không thể nào mang vừa đôi hài.” Âm thanh Vệ Tiếu trầm thấp đầy từ tính, giọng nói như dung nhập vào bầu không khí: “Nếu không mang vừa đôi hài thì cô sẽ là một kẻ lừa đảo, không khác gì những chị gái của mình.”

“Cô bé vội vàng chạy khỏi vương thành, chạy thẳng một mạch đến căn nhà cũ kỹ, nhưng nơi vốn là cây ước nguyện chỉ còn lại đồng than tro, cô bé không biết làm sao, không một ai có thể giúp đỡ, trên phố rộn ràng tấp nập vì chuyện vui trọng đại kia, cuối cùng cô trở lại hoàng cung, trong đêm khuya thanh vắng, tự chặt gót chân của mình.”

“... Rốt cuộc là anh nghe ai kể chuyện vậy?”

“Đại ca còn chưa kể xong ——”

“Vâng em ngâm miệng, mời tiếp tục.”

Vệ Tiếu liếc y một cái rồi nói tiếp: “Cô bé đeo khăn voan thuần trắng che mặt, đầu đội vòng hoa, chân đi hài thủy tinh, nhưng lại không thể bước đi.”

“‘Không sao cả, sau này em muốn đi nơi nào ta sẽ dẫn em đi.’ Vương tử đi tới, lau đi vết máu trên chân cô bé, ôm người vào ngực.”

“‘Có chân em sẽ đi đến nơi ta không thể đến, không có chân, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, chỉ có thể ý lại ta, rồi khỏi ta em không còn gì cả.’”

“...”

Tiểu ca... Cực kì soái á á á.

Đăng Đăng quyết định cố gắng chấp nhận lời tỏ tình của ca, không cần cảm ơn.

“Em quá hoàn mỹ, thứ em nắm giữ khiến ta sợ hãi, ta đốt rụi cây ước nguyện, động vật nhỏ thông minh cũng không còn, đừng khóc, em khóc ta sẽ đau lòng.”

“Chàng ôm cô bé đi vào giáo đường, đại giám mục đích thân ra làm chứng hôn, tất cả mọi người đều hâm mộ cô bé số đỏ, ngay cả dì ghê và chị gái cũng cam tâm tình nguyện nói lời chúc phúc, cô bé nhắm mắt lại, khi chiếc nhẫn lạnh lẽo tròng vào ngón tay, cảm giác như đeo lên cổ một thứ gông xiềng, cuối cùng cô không còn cách nào buông bỏ vương tử, vương tử ôn nhu vuốt ve khăn voan, kẻ sát vào tai cô——”

Màu mắt nam nhân càng ngày càng sâu, đôi băng lam nhạt màu thăm thẳm biển sâu, tựa như lỗ đen có thể hút hết gió bão.

“Ta yêu em, cực kì yêu em.”

Chương 40: Tận Thế Cuồng Hoa 6

Edit: Hyukie Lee

Ánh đèn rọi sáng dãy hành lang, phảng phất lưu thủy nghiêng về một phía, trên đại sảnh có vài dị năng giả nhận ra điều gì đó không đúng, tiếng la hét hoảng kéo dài không dứt, nồng độ gas ức chế vẫn đang tăng lên, Triều Đăng dờn tầm mắt, thấp giọng nói: “Chuyện quý quái gì đây.”

“Đứng đây.” Vệ Tiểu hờ hững nở nụ cười: “Êm tai không?”

“Cực kì êm tai, đại ca nói gì cũng thích ~”

“Nhóc con.” Nam nhân cao to hơi nheo mắt lại, tiếng nói trầm thấp mang theo cảm giác ngọt ngào bức bách: “Lúc nói chuyện với người khác đều vậy à?”

“Vậy còn anh.” Triều Đăng cười dịu dàng đối diện với hắn: “Câu cuối cùng của anh... có ý gì.”

“Có ý gì là có ý gì.” Vệ Tiểu vân vân về môi, chậm rãi nở nụ cười nhàn nhạt: “Bù đắp tuổi thơ cho em thôi chứ gì đâu.”

“Em không có tuổi thơ bất hạnh như vậy.”

“Vậy cũng thật đáng tiếc...”

“Đại ca.”

Thấy Vệ Tiểu ngẩng đầu nhìn mình, Triều Đăng cũng quay sang nhìn thẳng vào hắn, dáng vẻ như vậy đứng đối diện nhau, đôi mắt như sao, dù là ai cũng cảm giác tim đập thình thịch. Cách một lát, Triều Đăng cong cong khóe mắt.

“Không có gì.”

Nam nhân mắt sói liếc nhìn gương mặt nhỏ, đột nhiên giờ tay, lực đạo vừa phải vuốt ve làn da dưới mắt trái, thăm thẳm: “Chỗ này có gì bẩn thỉu.”

Lệ chí mà.

Triều Đăng không phản bác, chỉ cười cười nhìn vào động tác của hắn. Vệ Tiểu thu tay lại, ra hiệu Triều Đăng đuổi theo, xoay người đi vào lối ít người.

Đại sảnh đã hỗn loạn tung bừng, dị năng giả mất đi năng lực điên cuồng xách áo phục vụ tra hỏi, mấy người bồi bàn ngu ngơ không biết gì bị hành hạ không biết làm sao, vài cô gái trẻ sợ đến mức khóc lúc nào chẳng hay. Khi thấy Vệ Tiểu xuất hiện, phần lớn đều không tự chủ dờn ánh mắt đến nam nhân khí thế đầy cường hãn này. Trong mảnh hỗn loạn rối ren, không biết là ai đã nhanh nhẩu nói lên thân phận Vệ Tiểu, rất nhanh đã có tiếng xì xào bàn tán, ánh mắt đầy thâm ý nhìn chằm chằm, đặc biệt là sau khi thấy được mỹ nhân câu hồn đoạt phách bên cạnh hắn, tầm mắt hoàn toàn không thể dời khỏi.

Từ khi tận thế đến nay, người người bất an, có thể sống đến bây giờ đại đa số là kẻ liều mạng lòng dạ độc ác, mấy căn cứ lớn bề ngoài ra vẻ chính trực quyền quý nhưng sau lưng lại âm thầm chạy đua súng ống đạn dược, vi phạm lệnh cấm, cưỡng bức, cướp của, giết người đã thành chuyện cơm bữa hằng ngày, được mời đến căn cứ Seth tối nay đương nhiên là những nhân vật có máu mặt, song nam thanh niên kia lại quá dụ người sa đọa, mặc dù chỉ lẳng lặng đứng đó không làm gì, lại khiến người sinh sôi dục vọng muốn xâm phạm mạnh mẽ.

Giá trị thù hận và giá trị yêu thương vang lên không ngớt, vài cường giả đánh mất dị năng trừng trừng nhìn vào Triều Đăng. Nhận ra ánh mắt đầy khát vọng của nam nam nữ nữ nơi đây, Vệ Tiểu khẽ nhủ mày, ôm người vào ngực.

“Ôi...?”

Vành tai bị người nhẹ nhàng liếm láp, chỗ ấy vốn là chỗ mẫn cảm, mặc dù không có giá trị thù hận nhưng động tác dịu dàng thấm thiết của Vệ Tiểu cũng đủ làm Triều Đăng có chút nhũn ra không đi nổi. Nam nhân nhanh nhạy dùng tóc ngăn ma sát gỗ má, cảm giác được cánh tay thon dài rắn chắc ôm chặt vòng eo, y cũng không chống cự lại.

“Phối hợp với anh.”

Vệ Tiểu cắn lấy vành tai trắng trẻo mịn màng.

Được được hi hi hi hi, Đăng Đăng là chó săn trung thành lặng lẽ nhất.

Ánh mắt đỏ kị lẫn thù hận không ngừng ném về phía nam nhân đứng ở vị trí trung tâm, màu mắt Vệ Tiểu càng lúc càng đậm, hắn có chút ngoài ý muốn

phát hiện, cơ thể ấm áp của người trong lòng khiến hắn không kìm được dục vọng ngày càng to lớn, da thịt mềm mại được liếm láp rất nhanh đã nổi lên màu phấn hồng điểm đậm đáng yêu. Nhận ra Triều Đăng vẫn luôn dùng khóe mắt len lén nhìn mình, Vệ Tiểu đầy ý xấu ngậm lấy vành tai y, tiếp xúc lúc này đã cho hắn biết nơi này là chỗ nhạy cảm của Triều Đăng, sau một lần ngậm hút làn da nhẵn nhụi, đúng như dự đoán nghe được âm thanh nho nhỏ, được người trong lòng cực lực đè nén, đầy kinh ngạc thốt lên.

Ngôn linh sư vốn miễn cảm với âm sắc, đối phương thốt lên âm thanh ấy như liều độc được chí mạng. Vệ Tiểu dùng một chút, tay kia nhấc lên chiếc cằm xinh đẹp, nhẹ nhàng chôn đầu mũi nhân liêu người vào hõm vai mình. Thấy được phía dưới đã căng phồng thành một chiếc lều bự, Triều Đăng trừng mắt nhìn.

Có vẻ trung đoàn trưởng cận bã đang hưng phấn nha.

Thấy động tác chiếm hữu mười phần như thế, phần lớn dị năng giả đều ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt. Từ tên Silent đến bản thân Vệ Tiểu, những danh tự này thực sự quá mức khủng bố, phạm là người có đầu óc khi đối mặt với tình huống này sẽ chọn đi đường vòng. Có tình sao có một tên trẻ tuổi bị thanh niên mất đen kia mê hoặc đến đầu óc choáng váng, vừa tiến lên trước một bước liền lập tức mất nửa cái chân.

Tiếng kêu thảm thiết không hề được sự đồng tình, nơi này là tận thế, tính mạng của phế nhân còn không đáng giá bằng một ổ bánh mì, huống hồ chỉ Vệ Tiểu đã tỏ rõ y là người của hắn, dám đi lên khiêu khích quái vật, còn sống đã may.

“Lên trước một bước, bỏ mạng lại đây.”

Thanh âm hắn không lớn lại khiến tất cả mọi người dâng lên nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, mỗi một câu nói của ngôn linh sư đều trở thành sự thật. Mỹ nhân trong lòng ngực ngoan ngoãn tựa đầu vào hắn, gương mặt đào hoa mỹ lệ đầy hoạt sắc sinh hương. Vệ Tiểu nhìn y, hơi khề cong môi, vô cùng sùng nịch hôn lên đôi gò má trắng nõn.

“...”

Yêu nhanh vậy sao, nóng lên là cứng hà.

Có ai đó cười khê một tiếng.

“Người của anh, đương nhiên là không ai dám động.”

Giọng nói khàn khàn mê hoặc truyền xuống từ trên lầu, Triều Đăng thuận theo âm thanh nhìn sang chỉ thấy một bóng người cao gầy mảnh khảnh, người kia có mái tóc ngắn xanh nhạt, đôi môi được màu son vẽ lên đường nét mặn lẹ, song ngược lại, người kia lại mặc chiếc áo vô cùng mát mẻ cùng quần tây đen, chân đi giày thủ công, phát ra tiếng vang cộp cộp.

“Mụ điên.”

Triều Đăng nghe được Vệ Tiểu nhỏ giọng mắng mò.

Được đại ca cận bã kêu như vậy, xuất hiện ở căn cứ Seth, không nhìn ra giới tính... Là nhà khoa học điên trong miệng Shark?

Bất giác Triều Đăng trở nên nghiêm túc đánh giá đối phương, ngực cô rất phẳng, dù mặc quần tây rộng rãi cũng có thể nhìn thấy đôi chân dài vô cùng nhỏ, màu da nơi mắt cá chân lộ ra trắng bệch, cô không quan tâm bộ ngực khi đi lại sẽ lộ ra, ngũ quan vừa điển trai vừa xinh đẹp, như một con báo hoa thời thượng, một người mẫu trung tính có thể mê đảo cả đàn ông lẫn phụ nữ.

“Tiến sĩ Stefani!”

Có người kêu tên cô.

“Mười phút trước chúng tôi phát hiện lãnh đạo căn cứ Tây Đồ âm mưu giăng lưới giết sạch dị năng giả ở đây, bọn họ chế tạo hơi gas ức chế dị năng.” Giọng nữ khàn khàn mê hoặc lòng người, êm tai nói: “Chúng tôi nhờ Silent đến, vừa này Vệ tiên sinh đã giết chết thủ lĩnh Tây Đồ La Trầm, thuốc giải hơi gas còn đang được nghiên cứu nhưng chúng tôi đảm bảo trong vòng nửa tiếng sẽ được đưa đến tận tay mọi người, xin tất cả yên tâm.”

Cách tăng người kích động, Triều Đăng đối mặt với đôi mắt nâu son vẽ.

Stefani cũng đang nhìn y, đôi môi trái tim hình thành nụ cười nhợt nhạt.

“Chiều đãi không chu đáo mong các vị thông cảm, chúng tôi sẽ điều tra Tây Đồ kĩ càng, sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng.”

Bóng đèn trầm thấp, cửa sổ pha lê và gạch đỏ bốn phía hòa vào lẫn nhau, ngoài ô cửa sổ, thành thị sáng rực ánh đèn như đại dương trải dài bất tận, khu tây vẫn là thế giới con người đèn đỏ khói xanh ngày nào. Nam nhân tóc vàng rót Red Bull và nước đá vào ly thủy tinh, đi qua một bên cho thêm chút rượu Vodka Nga, uống mạnh một hớp đầy, tức giận lau miệng. “Con khốn Stefani kia!” Shark nhìn Vệ Tiểu lười biếng ngồi trên sofa: “Đại ca, anh chưa nhìn thấy vẻ mặt lúc cô ta nói chuyện đâu, người nào có đầu óc đều sẽ nghi ngờ tại sao chỉ có anh sử dụng được dị năng, hơn nữa anh trai của Đăng ——” “Shark chỉ tay về phía Triều Đăng, người sau lập tức phối hợp gật đầu liên tục: “Có thể làm ra hơi gas ức chế? Mẹ nó con mụ biến thái biến người khác thành đầu sỏ, mấy chuyện đâm sau lưng như vậy con mụ đó làm còn sợ chưa nhiều chắc, chỉ cần tra một chút là biết Đăng là con thứ ba La gia, con đó đổ hết trách nhiệm lên đầu Tây Đồ, không phải muốn chơi bọn này à! Bố X mẹ nhà nó cái đồ ——”

“Phiền chết mất.” Vệ Tiểu liếc gã một cái: “Đề ông yên tĩnh một chút.”

Nhìn Shark không thể nói chuyện, Harold cười tươi như hoa chọt chọt miệng gã.

“Chuyện này không cần nói ra, hẳn là Đăng còn chưa biết nhỉ?” Đại mỹ nữ tóc đỏ quay đầu nở nụ cười: “Rời xa đầu xanh một chút, Đăng có trung đoàn trưởng thương là được rồi ~”

“Đại ca, thương em”

“Thương cái rắm”

Mặc dù Vệ Tiểu mắng người nhưng âm lại nhẹ cực kì, cũng không dùng ngôn linh buộc Triều Đăng câm miệng như Shark, mấy thành viên Silent ở đây hiểu ý ngầm trao đổi nụ cười, hiếm khi thấy được trung đoàn trưởng xấu hổ, ngay cả Shark bị cấm nói cũng đỏ mặt.

Vui cười đùa giỡn đến hơn nửa đêm, mọi người lục tục lên lầu ngủ, Harold kéo hơn phân nửa thành viên đi, còn lại Shark ngồi uống Red Bull Vodka cũng bị Lục Tử Tiêu dùng dị năng hệ thực vật cưỡng ép trở lại lối lên. Phòng khách rộng rãi thoáng chốc chỉ còn lại bình rượu và tàn thuốc, đèn huỳnh quang nhấp nháy chớp tắt, Triều Đăng chỉ vào cái ghế gạt tàn thuốc trước mặt Vệ Tiểu.

“Hút thuốc trước mặt phụ nữ, không sao chứ?”

“Ài? Harold?” Vệ Tiểu cười nhạo: “Trong lòng anh cô ấy không khác gì đàn ông.”

“Các cô gái đều rất dễ thương, dù không thích cũng phải đối xử dịu dàng.”

“Ai nói anh không thích——“

“Anh thích em.”

Triều Đăng đến gần Vệ Tiểu, y có uống chút rượu, vị ngọt mòng manh trên người làm lông mày hắn khẽ nhíu, bàn tay nam nhân đặt trên đỉnh đầu, Vệ Tiểu nở nụ cười có hơi nguy hiểm.

“Em có biết...” Trong đêm khuya yên tĩnh, âm thanh trầm thấp kêu gọi đủ khiến bất luận kẻ nào mặt đỏ tim đập, bàn tay ấm áp vuốt ve mặt Triều Đăng: “Hiện tại anh muốn làm gì không?”

“... Fuck me baby?”

“Muốn làm em đến nở hoa.”

“...”

Em yêu Tiểu ca! Tiểu ca ngủ với em!

Triều Đăng cắn cắn môi, mặt hơi đỏ, nam nhân đối diện nhìn đến gần sát, dáng vẻ đặc hữu của con lai dưới ánh đèn càng thêm tuần mĩ mê người, không đợi Triều Đăng suy nghĩ có nên nhào tới hay không, Vệ Tiểu đã vỗ vỗ má y.

“Lời nói liêu nhân ai cũng nói được, nhưng trước khi nói em phải suy nghĩ cho kĩ, mình có năng lực hay không.”

Ánh mắt Triều Đăng lóe lóe: “Rõ ràng anh làm chuyện...”

“Thuộc hạ tình cờ muốn thỏa mãn một chút cho dục vọng bản thiêu của đại ca.”

Vệ Tiểu vô cùng tự nhiên nói ra lời vô liêm sỉ, tiểu mỹ nhân đông phương bị cột nhả vây quanh cơ thể hắn, Vệ Tiểu cũng không từ chối, chờ khi hắn bị Triều Đăng vòn từ sofa nhỏ đến đầu bên kia, nam nhân nhẹ nhàng đè cổ y lại.

“Anh không muốn phá hủy em.” Đôi mắt băng lam yên tĩnh như giếng cổ, từ góc độ này, dường như Vệ Tiểu rất ôn nhu: “Đừng trêu anh nữa, ha?”

Mẹ, thương anh quá.

Triều Đăng trừng mắt nhìn.

“Anh đang sợ hãi sao?”

“...”

“Không có gì phải sợ.” Triều Đăng cười rộ lên, rút lại trên ghế sofa, đôi chân dài miên man như có như không cọ trũng Vệ Tiểu: “Hơn nữa, chẳng phải lúc đó anh cũng trêu em quá chùng? Tuy em không biết tại sao lại có cảm giác anh sẽ hại em, thế nhưng... Nhớ lại câu nói lần trước.” Gương mặt trù diễm quý mị cách nam nhân càng lúc càng gần, lệ chí nhọt sắc dưới động tác cụp mắt hoàn toàn lộ ra trước mặt Vệ Tiểu, cánh tay trắng trẻo mon trón hầu kết người đối diện, Triều Đăng thả mềm giọng cười nói: “Yêu quá tha thiết mới không nắm giữ được, chắc chắn anh rất yêu em.”

Thanh niên trẻ tuổi có chút mong đợi, đáng vẻ dương dương đắc ý ấy đẹp đẽ đến kinh người. Y nhìn Vệ Tiểu, chỉ lo sẽ bỏ qua bất kì thần sắc nào trên mặt người ấy.

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

“Triều Đăng.”

Lần đầu tiên hắn gọi tên y.

“Đại ca, phía dưới của anh...”

“Muốn em” Bỗng nhiên Vệ Tiểu xoa chân y, ngón tay thuận theo vòng eo chậm rãi trượt lên trên, ôn nhu mà bá đạo liếm hôn chiếc môi ngọt ngào: “Em nói đúng, anh rất yêu em, lần đầu gặp mặt đã yêu.”

Ếc.

Nửa sao yêu thương phiền phức còn lại được Vệ tiên sinh bù đắp, không phải nữa thì mời lập tức nổ tung tại chỗ.

“Khi anh nhận ra không đúng, chỗ này.” Hắn dè lên người Triều Đăng, mùi phẫn ám chỉ: “Nghĩ đến em sẽ nóng.”

Mất sói dần dần thâm thúy, như hiểu ra điều gì, Triều Đăng nhanh chóng đẩy nam nhân ra hòng chạy trốn nhưng bị ngôn linh đóng băng tại chỗ.

“Cười lên, xoay lại cho anh xem”

“... Không!”

Khi phát hiện mình bị khống chế trở lại sofa, từng chút từng chút ngồi lên thân thể người kia, sắc mặt Triều Đăng trắng bệch.

“Thích nó không?” Tướng mạo của hắn mang theo sự cao quý kiêu ngạo của quý tộc Tây Âu cũ, mất sói băng lam như có thủy quang xuôi chảy, mà lời nói ra lại hạ lưu cực kì: “Nó muốn vào trong cơ thể em, phun nước miếng vào em.”

Nào có vụ thừa nhận tình cảm xong rồi quát liền chứ! Đồ đại ca cặn bã

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tận Thế Cuồng Hoa 7

Edit: Hyukie Lee

Ánh mặt trời chói chang khiến người trên giường nhúm mày, y có chút khó chịu đưa tay che mắt, đó là một thanh niên trẻ tuổi, trên cánh tay nhỏ dài dòng đầy dấu vết yêu thương, đủ nói lên tối hôm qua đã điên cuồng tới mức nào. Sau một lúc lâu, y thả tay xuống, chống lấy thân thể bần rùn chậm rãi ngồi dậy.

Đây là lần đầu tiên Triều Đăng lên giường dưới tình huống không có giá trị thù hận, và quả thực là, sáng khoái muốn chết. Nhưng cũng vì vậy mà cảm giác bị đàn ông chậm chậm khai phá cơ thể mình càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Triều Đăng cúi đầu muốn nhìn rõ phần dưới được chắn che phủ, từ cửa vang lên âm thanh nhè nhẹ, lúc Vệ Tiểu vào phòng nhìn được hình ảnh như thế, một hình ảnh khiến người huyết thống căng phồng.

Da thịt mỹ nhân trắng trẻo tựa ngọc, toàn thân được che kín bởi dấu hôn điểm lệ, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên đã thấy Vệ Tiểu đang lẳng lặng đứng ngay cửa phòng, còn không đợi hắn phản ứng, Triều Đăng đã cười ra tiếng.

“Cười gì đó...”

Âm thanh của nam nhân mang theo sự trầm khàn không dễ phát hiện. Bất giác, con ngươi băng lam nổi lên ý cười âm áp, hắn đi vài bước dài đến bên cạnh Triều Đăng, vòng tay ôm người vào lồng ngực hôn lấy hôn để, mãi đến khi người trong lòng đã muốn thờ không nổi, hắn mới liếm liếm môi đối phương đầy lưu luyến.

“Có đau không?”

“Thử xem là biết.” Triều Đăng lười biếng đá hắn một cước: “Bảo đảm sáng khoái thăng thiên luôn.”

“Mơ đi.” Vệ Tiểu cũng cười: “Tương lai còn xin anh làm cả đời.” Không đợi Triều Đăng trả lời, hắn thả nhẹ giọng hỏi: “Không đau, hả?”

Cơ thể ề ảm sung tấy mệt mỏi sau câu nói kia của Vệ Tiểu đột nhiên khỏe lại như kì tích, Triều Đăng thấy có chút kì lạ gật gật đầu. Y biết năng lực Vệ Tiểu mạnh đến mức nghịch thiên nhưng không nghĩ tới những chuyện nhỏ nhặt thế này cũng có thể dùng ngôn linh khống chế, nếu như vậy, tương đương với việc người này nắm giữ tất cả dị năng?

Thật sự là, mẹ nó điều hết sức.

“Quát hiệp nữa đi.” Bỗng nhiên đôi mắt sói trở nên tối sầm lại, nam nhân ôm ôm ấp ấp đè mạnh xuống giường, không chừa lối thoát, bàn tay to lớn vuốt nhẹ qua cặp chân dài trắng trẻo, một bên sờ soạng một bên dùng âm thanh động nhân trầm thấp y hệt hệ thống, mở lời dụ dỗ: “Phía dưới có chảy nước chưa? Càng chảy càng nhiều, hơn nữa còn ngứa...”

Cảm nhận được thay đổi hư hỏng của cơ thể, Triều Đăng mặt không cảm xúc: “Câm miệng anh lại.”

“Tách chân ra.”

“...”

Má nó, không biết xấu hổ.

Càng không biết xấu hổ hơn nữa chính là, sau khi câu nói dừng lại, y thật sự làm theo động tác rừ quên dụ người ấy.

“Sẽ không đau đâu.” Vệ Tiểu cười vô liêm sỉ, không hiểu sao đáng đáp nhìn hệt một thằng lưu manh: “Chỉ có lên giường với đại ca mới không đau, em phải biết quý.”

“...”

Thật vất vả mới xong cuộc đại chiến, thời gian đã đến buổi trưa, thời điểm hai người đi xuống, tất cả các thành viên Silent ở phòng khách đồng loạt ngẩng đầu lên, chợt giật mình nhớ lại liền ai làm việc này. Vốn Harold còn muốn trêu chọc Triều Đăng vài câu nhưng sau khi phát hiện trên mu bàn chân trắng như tuyết còn in lại mấy dấu hôn, lời còn chưa ra tới miệng liền bị nuốt xuống, cười mím chỉ nhìn hai người chăm chú.

Nếu không phải vô cùng thương yêu cơ thể đối phương thì sẽ không hôn đến từng tấc da tấc thịt như thế, hiện giờ hai chân Triều Đăng đều được trung đoàn trưởng của bọn họ cẩn thận thương yêu qua, có thể tưởng tượng được dục vọng độc chiếm và tình yêu của hắn dành cho y đã đến mức nào.

“Chắc Đăng sẽ hạnh phúc lắm.”

Nhìn Triều Đăng đang uống nước trái cây gặm bánh mì, đại mỹ nữ tóc đỏ không kìm được nở nụ cười thân thiện.

“...?”

“Trung đoàn trưởng rất yêu cậu đó.” Harold kẹp điều thuốc bạc hà dài nhỏ, tay chỉ chỉ Vệ Tiểu và Shark cách đó không xa đang nói chuyện với nhau: “Tuy trước tận thể anh ấy là một tên xấu xa, hiện tại miễn cưỡng xem là kim nhân cận bã đi, chớ thấy ảnh như vậy rồi làm, đây là lần đầu tiên bọn này thấy ảnh yêu ai đó, cậu muốn cái gì, nhất định ảnh sẽ cho cậu.”

Kim nhân: chỉ các bậc tôn quý.

Trong tận thể, cô gặp được rất nhiều mỹ nhân hơn người nhưng không có năng lực tự vệ, cuối cùng không tránh khỏi kết cục bị thảm. Câu lạc bộ cao cấp của khu tây mỗi ngày đều có nam thanh nữ tú chết oan uổng, số tốt hơn một chút thì được mấy nhân vật quyền quý độc chiếm làm luyện sủng hưởng thụ nhưng vẫn bị tàn phế và thương tổn như thường. Sau khi trải qua tận thể, ít nhiều gì các cường giả cũng bị tận thể cuồng bạo ảnh hưởng, hai ba ngày chơi chết một người cũng thành điều hiển nhiên. Vì có liên quan đến nhiệm vụ nên cô đã tận mắt nhìn qua vô số mỹ nhân phải chịu thua dưới thuốc kích dục hoặc các loại thủ đoạn hèn hạ, nhục mạ khiến người khác khắc sâu ấn tượng.

Cũng không phải Triều Đăng không có sức mạnh, nhưng sức quyến rũ hấp dẫn người khác của y còn mạnh mẽ hơn sức mạnh của y gấp nhiều lần. Với năng lực hiện tại của y, đối với người bình thường mà nói đã đủ an yên một đời, nhưng đối với y, lại trở thành không đủ nhìn.

“Có trung đoàn trưởng che chở chắc chắn Đăng rất hạnh phúc ~”

Harold phun ra một ngụm khói, cô dùng dị năng ngưng đọng làn khói lại thành hình trái tim, trái tim bay đến chỗ Triều Đăng rồi xoay vòng vòng, không lâu sau thì tan vào không khí.

Rất hạnh phúc ư.

Thanh niên tóc đen cười cười không lên tiếng, rút một điều thuốc bạc hà để trên bàn giống Harold, vừa định châm lửa liền bị người cầm tay lại, thân ảnh cao lớn của nam nhân cắt ngang hành động của y, Vệ Tiểu nhú nhú mày: “Hút thuốc của phụ nữ.”

“Không thể hút hả.”

Triều Đăng có chút mê man.

“... Dù chưa trung đoàn trưởng khôn nạn.” Thấy Vệ Tiểu còn muốn tiếp tục mò mẫm, đại mỹ nữ tóc đỏ hơi nhướn mày: “Chính anh cũng đã hút, chẳng qua anh không muốn cậu ấy hút thuốc của tôi thôi chứ gì. Bá đạo quá coi chừng bị bỏ đá nha?”

“Có đá anh không?”

“Mãnh mẽ yêu cầu chia tay ngay lập tức... A... Dừng lại!... A ha——”

“Mịa nó.” Harold thấy Vệ Tiểu đẩy ngã người nọ ngay tại bàn ăn, thực sự không xem nổi nữa: “Đừng chơi nha, còn nhiều——”

“Tất cả lui ra.”

Nam nhân đang chơi đùa Triều Đăng ngẩng đầu lên, giọng sỏi trầm thấp không gọn, nhận được mệnh lệnh các thành viên Silent liền ngoan ngoãn đi ra ngoài, Harold nhỏ giọng mắng câu gì đó, trước khi ra cửa, cô nghe được âm thanh của ngón linh sư đẩy dũa.

“Ngوان nào ngوان nào, không đi vào, chỉ dùng chân kẹp cho anh thôi được không...”

Cô không nhận được hiếu kì, dùng khoeo mắt liếc qua bên kia. Mỹ nhân dưới thân Vệ Tiểu con người ngậm ý xuân, khuôn mặt anh đào, lúc thờ dốc khiến tất cả mọi người triệt để luân hãm. Mắt sỏi mà cô thấy hằng ngày luôn lạnh lùng hờ hững giờ phút này biến thành tham dục trần trụi một cách không thể giải thích. Thần sắc Triều Đăng khiến cô có chút khó hiểu, rõ ràng là làm chuyện thân mật nhưng ánh mắt thanh niên nhìn về phía Vệ Tiểu lại làm cho cô có cảm giác, dường như đã biết được chút gì đó.

Nếu một ngày kia, Đăng không còn thích trung đoàn trưởng...

Nhớ tới hình ảnh vừa mới thấy, cô cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo truyền đến từ lòng bàn chân.

Không thể nghi ngờ, dựa theo tính cách của Vệ Tiểu, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, vậy thì sớm muộn gì mỹ nhân xinh đẹp kia cũng bị hắn chơi đùa tới chết.

“Chị? Sao vậy, sắc mặt rất tệ.”

Âm thanh của Lola chui vào tai, Harold lắc đầu một cái: “Không có gì, suy nghĩ lung tung thôi.”

Là cô nghĩ lung tung thôi.

Nhất định là vậy.

Mặt trời ngày càng nóng bức, nương theo nhiệt độ mỗi lúc mỗi tăng như thế này, số lượng thầy ma mục nát vây quanh tường thành càng nghiêm trọng, căn cứ phát hiện có một lượng lớn zombie biến dị liên tục ra đời, song nhiệm vụ của Silent cũng theo đó trở nên nặng nề hơn. Dưới tình cảnh được Vệ Tiểu cung cấp tình hạch, dị năng của Triều Đăng tăng nhanh vù vù, trong thời gian ngắn đã lên đến cấp bảy, càng về sau việc lên cấp càng khó khăn, chỉ dựa vào tình hạch sẽ tạo ra sự khuyết thiếu kinh nghiệm trong chiến đấu, vì cần nhắc thiết hơn, số lần Triều Đăng làm nhiệm vụ một mình nhiều lên, nhưng Vệ Tiểu chỉ cho phép y làm những nhiệm vụ có tính an toàn nên việc hoàn thành cũng không khó mấy.

Vừa vặn sao ngày đó tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, vì vậy Triều Đăng liền chấp nhận nhiệm vụ đơn từ người ủy thác thuộc một căn cứ nhỏ nào đấy ở khu tây, yêu cầu của đối phương là lấy lại tác phẩm hội họa trong phòng tranh đã bị zombie chiếm đóng, bức họa được giấy dai xanh sẫm bao bọc nên rất dễ nhận diện, chỉ cần tốn chút thời gian lấy khỏi phòng vẽ tranh, dựa theo yêu cầu, Triều Đăng đi đến bến tàu cạnh bờ biển để gặp mặt người ủy thác.

Chạng vạng, trời biển mây nước hòa chung một màu, tà dương ánh đỏ màu hoa mận côi, như ngọn lửa cháy bùng tan vào đại dương, chim bồ câu thuần trắng đáp xuống quảng trường được lát gạch hoa cương, từng đợt từng đợt sà xuống, lông chim trắng tựa tuyết bay vào không trung vẽ ra đường cong mềm mại, cả bên tàu rộng lớn chỉ có một họa sĩ, tóc ngắn màu xanh lam, hoa tai được chạm khắc hoa văn phức tạp, trên hoa văn là sợi bạc ôm lấy viên đá quý. Họa sĩ vô cùng chăm chú phác họa nét gì đó, vệt màu nhỏ xuống trên giấy da, hai chân thon dài cứng cáp tùy ý mở rộng, ở giữa là giá tranh.

“Stefani.”

Triều Đăng dừng chân lại.

Rồi hiểu luôn, nếu bị Tiểu ca phát hiện, sau này đừng mơ tới chuyện làm nhiệm vụ một mình.

“Xin chào.”

Cô nhẹ nhàng xoay người, đôi môi thiên bạc thuộc về phái nữ vẻ nên độ cong nhạt nhẽo, hôm nay cô không son môi, nhưng bù lại đường nét gương mặt hiện ra càng thêm tuấn mỹ, như một nam thanh niên.

“Tiền trao cháo múc, cái khác không cần.”

“Được rồi.” Cô xoay tay, ba viên tình hạch màu lam nhạt xuất hiện, thấy Triều Đăng vẫn đứng im bất động tại chỗ, nhà khoa học điên được toàn bộ Silent ghét cay ghét đắng cười ra tiếng: “Cậu không tới đây à?”

“Ném qua đây.”

“Không, vậy là không lịch sự.”

Cô bỏ bút vẽ xuống, giày da đập lên đá hoa cương đến gần y, khi đã thấy được nội dung bức họa sau lưng cô, sắc mặt Triều Đăng cứng đờ.

Trên bức tranh là một người đang khoả thân nằm trong bụi hoa màu sắc thanh lệ, đôi mắt người ấy khép chặt, lệ chỉ nhạt màu như đóa hoa nhỏ nhỏ nở rộ dưới mí mắt. Nhưng nếu chỉ nhìn từ lồng ngực trở lên thì tác phẩm hội họa sẽ lộ ra vẻ đẹp kiều diễm, tinh mỹ tuyệt luân đến nghẹt thở. Stefani quan sát vẻ mặt y, bàn tay hơi dính màu vẽ quơ quơ trước mặt Triều Đăng.

“Không nhìn thứ cậu đang cầm là gì ư?”

Triều Đăng trầm mặc mở giấy dai ra, bức họa ấy và tác phẩm mà Stefani vừa vẽ xong hoàn toàn giống nhau, chỉ khác kích cỡ. Khi nhìn thấy rõ, Triều Đăng hơi run.

Người được vẽ, là y.

Còn có, zombie.

Triều Đăng bị một zombie mục nát ôm vào lồng ngực, khung xương trắng toát nhẵn nhụi mờ hồ che lấp huyết nhục, hốc mắt trống rỗng không có thứ gì, năm ngón tay khô gầy gao nắm lấy cánh tay y, đến gần đôi môi y. Đặc biệt, Stefani còn dùng thứ màu sắc tươi đẹp tô lên cặp môi ấy, song càng làm khuôn mặt vụn vẹo của zombie trở nên quỷ quyệt cổ quái, hình ảnh quái dị lại vô cùng ám muội nhập nhằng.

“Tôi thích những thứ xinh đẹp.” Cô ta cười rộ lên, xuyên qua áo sơ mi mỏng manh là vòng eo nhỏ và bộ ngực bằng phẳng: “Cậu quá đẹp, là loại xinh đẹp mà tôi yêu nhất, có những người nhìn qua rất cao quý thuần khiết, còn cậu thì lại khiến người ta cảm thấy cuộc sống rất tẻ nhạt vô vị, không thể chịu nổi nữa chỉ muốn cùng cậu đi đến địa ngục.”

“...”

A chị gái này, thật là dọa người.

Mạnh mẽ yêu cầu chị gái nổ tung tại chỗ.

“Rất đẹp đúng không?” Stefani liếm lấy màu vẽ trên tay: “Có thứ còn đẹp hơn nữa. Ai ai cũng biết zombie sẽ tiến hóa, sẽ có một ngày, chúng nó sẽ tiến hóa thành đáng yêu đẹp mắt y hệt con người.”

“... Cô muốn đưa cho tôi bỏ sinh?”

“Nếu cậu đồng ý, tôi rất sẵn lòng.” Cô ta nói, ánh mắt chuyển đến đám chim bồ câu đang bay lượn: “Nhưng tôi tìm đến cậu là muốn nói cho cậu một chuyện khác. Không ai không biết dị năng giả mạnh nhất hiện tại là trung đoàn trưởng của Silent, cấp chín ngôn linh, cường giả trong cường giả... Vậy cậu có biết, zombie mạnh nhất hiện tại là cấp bao nhiêu không?”

Triều Đăng không nói lời nào.

“Cấp chín.” Tóc ngắn màu xanh nhạt bị gió thổi bay, đôi mắt nâu hẹp dài bất giác nheo lại: “Người ngoài không biết nhưng thứ quái vật không thể tin nổi đã xuất hiện, không những vậy nó còn ngày đêm lấn lộn cùng cậu, không biết cơ thể của cậu đã bị nó rút đi bao nhiêu lần. Có đúng không? Mỹ nhân của tôi ít ỏi nhiều gì cậu cũng phát hiện, loại sức mạnh ngôn linh cấm kỵ này đã ngự trị trên tất cả loại dị năng, trung đoàn trưởng của các cậu... Từ đầu tới cuối căn bản là một tên dị loại.”

“Tôi...”

“Đừng có gấp.” Cô ta ngắt lời Triều Đăng: “Mười sáu năm trước tổ chức y tế Switz Springs triển khai kế hoạch Vincent nổi tiếng một thời, trong tiếng Latin, Vincent có hàm nghĩa là “Chinh phục giả”, Vệ Tiểu là tác phẩm ưu tú nhất, là thành quả đầu tiên bọn họ sáng tạo ra, và cũng là nguyên nhân tận thế bạo phát, có lẽ cậu còn chưa ý thức được, trên lý thuyết mà nói, ngôn linh chỉ có thể khống chế sinh vật, nhưng hắn lại có thể ra lệnh cho tất cả zombie cấp thấp...”

Cho nên con zombie cấp tám trong căn cứ bỏ hoang đó mới bị Vệ Tiểu khống chế, trước khi chết tự động móc tinh hạch ra dâng lên.

“Đây là thuốc ức chế tiến hóa zombie mức độ lớn nhất, nếu sử dụng nó, cậu sẽ nhìn được đáng sợ và chân thật của Vệ Tiểu, cũng có thể trong thời gian ngắn phong tỏa năng lực của hắn.” Trong tay Stefani xuất hiện một bình thủy tinh nhỏ màu xanh dương: “Gần đây zombie tiến hóa càng lúc càng nhanh, thân là vua zombie, Vệ Tiểu không tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, nếu như chờ hắn lên cấp mười sẽ không còn ai có thể đụng vào hắn được nữa, đến lúc đó, cậu muốn rời khỏi hắn cũng không được. Chuyện này đúng là vô cùng nguy hiểm, nhưng chỉ có cậu bỏ thuốc hắn mới không bị hại.”

“Dù không muốn làm anh hùng cứu cả thế giới, thì cậu cũng không muốn mỗi ngày bị quái vật làm đến không khép chân lại được chứ...” Ngón tay trắng bạch của Stefani tô lên viền mắt trống rỗng của thầy ma: “Cậu hãy thử một lần đi?”

Sau thời gian dài yên lặng, thanh niên trẻ tuổi đối diện nhẹ giọng nói.

“Bằng chứng.”

Bốn mắt nhìn nhau, Stefani cười ha ha, bỗng dưng ôm chặt vai Triều Đăng.

“Sự lựa chọn của cậu là chính xác, tiểu Sweetheart, tôi có rất nhiều bằng chứng, tôi sẽ cho cậu xem hết tất cả tới lúc không còn nghi ngờ thì thôi.” Đôi môi lạnh lẽo cực kì mỏng để sát vào Triều Đăng: “Nói cho cậu dễ hiểu, trong phòng hồ sơ ở trung tâm y tế Springs, mục đích duy nhất bọn họ nghiên cứu, viết một câu nói.”

Stefani nói từng chữ từng chữ, dừng dừng như không.

“Chúng ta đang tạo ra thần.”

Lúc Triều Đăng trở về biệt thự của Silent thì sắc trời đã tối, còn chưa mở cửa thì đại mỹ nữ tóc đỏ đã vọt ra, Harold nhảy nhót bay lên người y cò tới cò lui.

“Hừ chết mất, cậu mà không về nữa là trung đoàn trưởng giết người thật đó, cái bản mặt của anh thật sự là... Còn hơn chữ xấu, chắc chắn chắc.”

“Cút khỏi người em ấy, nhanh.” Nam nhân ngậm thuốc lá đi ra, đôi người băng lam nhìn Triều Đăng từ trên xuống dưới, thấy người bình an vô sự mới chậm rãi nói: “Sao đi lâu vậy?”

“Trên đường có chút phiền phức nhỏ.”

Triều Đăng vỗ vỗ Harold, người sau bắt đầu đi leo xuống, Triều Đăng vào nhà nhưng Vệ Tiểu vẫn đứng dựa cửa bất động, thẳng thẳng nhảy nhót bay lên ôm đối phương cứng ngắc.

“Vệ tiên sinh có chuyện gì không vui hả?”

Triều Đăng cười đối diện với hắn.

“Sinh nhật em” Vệ Tiểu đầy ác ý phun khói vào mặt Triều Đăng: “Anh chờ em cả đêm, nhóc con.”

“Thành niên có khác gì không thành niên đâu.”

“Có.” Vệ Tiểu quăng tàn thuốc, ôm người vào phòng khách: “Lẽ thành niên phải trải qua với người đàn ông của em, lăn giường cả đêm.”

“Hèn hạ, bi ối, mắc ối.”

“Nôn thì anh sẽ làm em ngay lập tức, khỏi ăn bánh kem.”

“...”

“Trung đoàn trưởng tự làm cả buổi chiều!” Sự thiên hạ không loạn, Shark cố gắng làm bầu không khí thêm vui vẻ: “Thất bại ba lần, đồ ngu ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Vệ Tiểu nhắm đôi mắt lại, Shark phát ra tiếng rên cực kì cực kì thâm. Triều Đăng thấy vậy cực kì cực kì cố gắng lấy lại mặt mũi cho đại ca nhà mình, chạy đi cắt bánh cho mỗi người một phần, quay lại châm lửa lên con số duy nhất, giả vờ giả vịt cầu nguyện hai tiếng.

“Cảm ơn mọi người đã chúc em sinh nhật vui vẻ, tất cả cứ ăn chơi rượu chè thoải mái nha.”

“Nhóc con.” Âm thanh sầm sầm ghé vào tai Triều Đăng: “Rất muốn làm đại ca?”

“Đừng, trong lúc em ở cùng Vệ tiên sinh, em chính là đại ca, tuy loại tình yêu văn phòng này có hơi cảm kích nhưng xét thấy đại ca yêu em nhiều như vậy, em đây sẽ cố gắng yêu lại một chút.”

Harold bật cười đầu tiên, Lục Tử Tiểu đang ăn bánh cũng bắt đầu cười cười. Triều Đăng cắn một miếng bánh, chocolate vụn hòa tan vào miệng, bơ béo cùng bánh gato trộn lẫn vào nhau tạo nên hương vị tuyệt vời, có thể tưởng tượng được người làm bánh bỏ ra bao nhiêu công sức, Triều Đăng hôn lên gương mặt anh tuấn của Vệ Tiểu một cái: “Ăn siêu ngon!”

“... Cút, bơ dính đầy mặt.”

“Không sao không sao.” Triều Đăng cọt nhả: “Đây là tình yêu em dành cho anh đó~”

Tư liệu mà Stefani đưa cho y vô cùng tỉ mỉ chính xác. Và kết quả mà Triều Đăng tìm được là, tổ chức y tế Switz Springs là một tổ chức có thật quy mô lớn, thậm chí kế hoạch Vincent còn được lên trang nhất của tạp chí “Nature”. Hai năm trước khi kế hoạch Vincent bắt đầu, tổ chức Springs hợp tác đầu tư với USA, tài chính và nghiên cứu viên đã đạt đến trình độ hàng đầu thế giới. Nếu đã như thế thì việc chế tạo ra virus zombie cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Dựa theo yêu cầu của Stefani, bỏ thuốc ức chế cho Vệ Tiểu ăn xong, mặc dù không biết hậu quả là thật hay giả nhưng chắc chắn một điều là sẽ có giá trị thù hận.

Đến 12h, Vệ Tiểu và Triều Đăng lẳng nhác lẳng nhác lên lầu, giường lớn mềm mại bị y lăn qua lộn lại làm tới làm lui. Khi nhận ra Triều Đăng sắp sửa ngất

đi, Vệ Tiểu liền dùng ngón linh ghé vào tai y nỉ non mấy lời nhục dục khiến Triều Đăng không thể không hưng phấn cả một đêm. Trời gần sáng, cơ thể Triều Đăng mềm đến không thể nhúc nhích nhưng đối phương lại vẫn như cũ, không thể biết mệt mỏi khai khẩn thân thể y.

Tần công kiểu này không phải là thể lực của nhân loại, ông còn không tin tiến sĩ Stefani thì còn biết tin ai?

“Đại ca... Thương lượng chút xú... Nếu em qua thế giới bên kia thì...”

Không có giá trị thù hận, buông thả bạt mạng.

“Em càng lúc càng sáng khoái.” Nam nhân trao đôi nước bọt với y, đầu lưỡi lướt qua vòm miệng và hàm răng trắng bóc: “Như tơ lụa phương Đông.”

“...”

Ví dụ này không phải dùng như vậy đâu, Vệ ca ca à.

“Em sẽ không chết, em sẽ sống lại mãi mãi.”

“Cái...”

Cảm giác kì dị tuôn trào khắp cơ thể, Triều Đăng ngược mắt nhìn Vệ Tiểu.

Hắn đang dùng ngón linh.

Cố tình sao, giọng nói của hắn và âm thanh của hệ thống giống nhau như đúc, lại còn nói ra lời giao dịch đầy thẳng thắn ban đầu y gặp hệ thống.

Trùng hợp ư.

“Sao lại có biểu cảm như thế?” Nam nhân có chút thô lỗ ngang ngược: “Đại ca cho em siêu năng lực, không muốn hả?”

“Em... A... Chậm một chút...”

“Thêm một lần nữa.” Giọng nói trầm thấp khêu gọi của Vệ Tiểu lượn lờ bên tai y: “Lúc làm với anh, em sẽ luôn sáng khoái, khoái cảm sẽ tăng lên gấp mười lần... Nhóc con, sáng khoái quá khóc rồi à? Có nghiện hay không?”

... Má nó đây chính là cảm giác! Giá trị! Thù hận! Năm sao! Đó!

Nghiện cái P.

[Tổng thống, please giải thích.]

[...]

[Lại giả chết?]

[...]

[... Đm ni.]

Triều Đăng và Vệ Tiểu trải miên mãi đến khi trời sáng mới kết thúc, nam nhân chưa hết thòm thèm leo xuống khỏi người y, tùy tiện liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, hôn thưởng lên trán của Triều Đăng.

“Vừa đủ hai tư tiếng, coi như suốt đêm.”

Triều Đăng... Triều Đăng không còn sức để nói chuyện.

“Anh yêu em”

Mặt trời ngoài cửa sổ đã chói chang nóng bỏng, lá cây hắt bóng lên ô cửa sổ. Vệ Tiểu thân mật ngậm lấy đôi môi nhỏ, Triều Đăng nghe được âm thanh nhàn nhạt của người đã hành hạ mình nguyên đêm.

“Chúng ta sẽ không chia lìa.”

“Em sẽ sống vì anh, cũng như anh sống vì em, chúng ta sẽ kết hôn, ở chỗ nào cũng được và mãi mãi ở cùng nhau.”

“Thời điểm triển khai ngón linh có một hạn chế.” Nam nhân dừng một chút: “Bình thường anh đều dùng năng lực bản thân làm giới hạn, nhưng thế ước lằn này quá mức phức tạp, cho nên...”

Vệ Tiểu ấn tay lên lệ chí Triều Đăng, con ngươi băng lam khép hờ.

“Đến khi vũ trụ lụi tàn, tất cả mới có thể thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42

Theo tốc độ biến dị vượt quá lẽ thường, đám người bị hành hạ thần kinh bắt đầu chú ý đến tiến trình nghiên cứu viruts zombie, khi căn cứ Seth do Stefani dẫn đầu thả ra tin tức zombie cao cấp có bề ngoài hết như con người, trong khoảng thời gian ngắn lòng người hoang mang, các loại nghi ngờ liên tục xảy ra.

Triều Đăng xoay xoay lọ thủy tinh trong lòng bàn tay, chất lỏng băng lam nhẹ nhàng chảy tràn. Trên đường làm nhiệm vụ y đã thử qua với zombie cấp thấp, dù cơ thể đã bị viruts tổn thương sâu đến bao nhiêu nhưng sau khi sử dụng dung dịch, những thứ quái vật đó đều biến thành hình người, song qua các lần thử nghiệm, chất lỏng băng lam cũng vơi đi phân nửa, nếu còn không hành động...

Triều Đăng do dự một chút, bỏ lọ thủy tinh vào túi áo rồi xuống lầu, toàn bộ các thành viên

<https://hyukiees1398.wordpress.com/> Page 1

Silent đều đang đợi mệnh lệnh của trung đoàn trưởng, từ ba ngày trước khi căn cứ Seth tuyên bố thành lập khu an toàn ở phía bắc liên liên tục

mời các thế lực lớn đến tham gia lễ cắt băng khánh thành, đương nhiên Silent cũng bao gồm trong đó. Nam nhân ngồi nghỉ ngơi trên sofa thấy Triều Đăng đi xuống, gật gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hummer xông lên đồng sinh lầy nhơ nhớp, dù trước mắt khu tây là khu vực đầu rồng của thế giới, khoa học kỹ thuật phát triển nhưng hạ tầng và phương tiện công cộng cũng chỉ hơn các khu khác một bậc, cát vàng men theo cuồng phong thổi qua lớp ngoài tang thương của xe việt dã, Vệ Tiểu kéo người vào ngực, hai tay rắn chắc thon dài ôm lấy vòng eo nhỏ gọn, thân hình cao lớn của nam nhân vì y mà chắn hơn nửa bão cát.

<https://hyukieejes1398.wordpress.com/> Page 2

Triều Đăng ngẩng đầu đối diện với màu mắt long lẫn hẹp dài, đối lấy nụ hôn đỉnh đầu từ người ấy.

Triều Đăng ngẩn người, một hồi lâu sau mới ngượng ngùng nói: “Đại ca, tại sao tên anh là Tiểu?” Không đợi Vệ Tiểu trả lời, Triều Đăng cười rộ lên: “Chắc bị ba mẹ la ồn ào quá chứ gì?”

Tiểu: Lặng Lẽ = Silent

Nam nhân rũ mắt, trong âm thanh lộ nét hồ hững: “Khi còn bé luôn im lặng nên ba mẹ gọi vậy.”

“Ba mẹ vợ đặt sai tên rồi, phải đặt là Vệ Nháo Nháo”

Nháo: ầm ỹ, ồn ào

“... Nháo cái đầu em, không biết lớn nhỏ, dám nói vậy với trung đoàn trưởng à?”

“Nháo Nháo ~”

Vệ Tiểu lười đấu võ mồm với y, dùng miệng mình chặn lại miệng nhỏ, Shark ngồi đối diện lộ ra biểu cảm không thể chịu nổi, ngược lại Lục Tử Tiêu rất vui vẻ nhìn hai người bọn họ quăn lầy nhau, mãi cho đến khu an toàn nhân viên an ninh yêu cầu xác nhận chứng minh thư, Vệ Tiểu mới buông Triều Đăng sắc mặt ửng hồng ra.

Khu an toàn đã có một bộ phận người bình thường di chuyển vào ở, căn cứ theo kế hoạch thì càng ngày sẽ có càng nhiều người đặt chân, bề ngoài Seth sẽ cung cấp chỗ ở cho bình dân nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết, căn cứ Seth do Stefani lãnh đạo là căn cứ lớn duy nhất có nhóm chuyên viên nghiên cứu khoa học lợi hại nhất, nếu không có nhóm người này thì dù cô ta lợi hại đến đâu cũng không thể nghiên cứu ra thuốc giải viruts. Vô tri vô giác, người dân từ khắp nơi trên thế giới tràn trề hy vọng chạy

về đây, tám chín phần mười đều rơi vào kết cục bị Seth cưỡng chế tiến hành thí nghiệm trên thân thể.

Không ai không biết chuyện khu an toàn được thành lập, đây là niềm hy vọng cuối cùng của tận thế.

Khách khứa bên trong đại sảnh càng ngày càng nhiều, liên tiếp có thủ lĩnh của các căn cứ lớn đến bắt chuyện cùng Vệ Tiểu, nam nhân một mực giữ vững thái độ lạnh nhạt khiến người khác đành từ bỏ vậy mà lại thỉnh thoảng cúi đầu thì thầm với mỹ nhân trong ngực, đáng vẻ ôn nhu dịu dàng làm người khác đỏ mặt tới mang tai. Có thể làm cho dị năng giả mạnh mẽ nhất cam tâm tình nguyện để lộ thân sắc như vậy, người được hân yêu nhất định là cực kỳ may mắn.

Cảm nhận được những ánh mắt vọng tưởng nhắm vào mình, Triệu Đăng nhắc lên mi mắt,

Stefani cách đó không xa tay cầm champagne mỉm cười nâng ly với y. Cô ta diện lễ phục đen, giày cao gót màu vàng bao bọc mười ngón chân được sơn vẽ tỉ mỉ, xương quai xanh thon gầy và làn da trắng bệch tạo thành một loại phong vận khác lạ. Thấy Triệu Đăng nhìn mình, đôi môi đỏ chót của Stefani khẽ nhếch.

“Nháo Nháo, em đi WC.”

Thấy Vệ Tiểu đồng ý, Triệu Đăng bước nhanh rời khỏi đại sảnh. Mấy phút sau, bên ngoài phòng vệ sinh truyền đến âm thanh của giày cao gót, cặp chân dài miên man xuất hiện trước mặt, nữ nhân được chiếc váy tơ đen ôm sát, cả người là mùi rượu xa mỹ, dưới ánh đèn mỏng lung phôi bày đường cong quyến rũ.

“Cậu vẫn chưa hành động sao?”

Stefani cười nói.

“Cô đừng giục tôi.” Triệu Đăng nói: “Lẽ khánh thành không cần mời nhiều đại nhân vật nhưng cô lại mời tất cả những người nắm quyền của các căn cứ... Cô muốn tôi phơi bày thân phận của hẳn trước mặt tất cả mọi người?”

“Tôi thật sự rất yêu cậu.” Cô ả nói một câu đầy xúc cảm: “Dung mạo xinh đẹp đầu óc thông minh, đối với ai cũng có thể mạnh mẽ đến tàn nhẫn.” Stefani vừa nói vừa đến gần Triệu Đăng, đôi môi điểm sắc mở ra đóng lại: “Vệ Tiểu đối với cậu rất tốt, báo đáp hẳn như thế không sợ bị hận chết sao?”

Năm sao thôi mà, có thể.

Triệu Đăng treo lên môi nụ cười ẩn hiện, y không tiếp lời mà chỉ ngắm nhìn cô gái trước mặt, bỗng nhiên Stefani đề thấp cổ họng như chuẩn bị tiết lộ bí mật.

“Cậu biết không? Tôi rất hối hận khi...” Cô ta sửa lại cổ áo thay Triều Đăng, đường cong bên khoe môi càng lúc càng sâu: “Tôi không có bộ phận của đàn ông.”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“...”

Đầu tiên bà đi bơm ngực đi đã rồi nói tiếp, đòi mồi.

“Chúc cho thắng lợi của chúng ta.” Cô ta buông tay xuống, da thịt trong lúc vô tình bị ngón tay lạnh băng đụng phải khiến Triều Đăng run run, đôi mắt màu nâu của Stefani xẹt qua ám mang: “Cũng chúc cho cậu rời khỏi quái vật.”

[Tổng thống tắt cả thống ~]

[Nói.]

[Nếu như tui xuất không hết giá trị thù hận thì sẽ như thế nào?]

Trong lúc hỏi Triều Đăng đã đi vào đại sảnh, xa xa nhìn thấy nam nhân mang theo biểu cảm không kiên nhẫn đầy lạnh lùng, sau khi nhìn thấy y, mắt Vệ Tiểu sáng rực lên. Shark lén lút giờ ngón giữa sau lưng trung đoàn trưởng, hiện

ngươi giết anh ta và ông ta cũng không sống, nên
nhiên vô cùng có ý kiến với người bắt gã ăn rau
cải.

[Cậu muốn hấn chết ư?]

Cách nam nữ đầy hư tình giả ý, Triều Đăng và
người kia nhìn nhau chốc lát, cuối cùng, y là
người dời tầm mắt đi trước.

[Không muốn.]

Triều Đăng nhỏ giọng nói.

Bầu không khí dần trở nên nóng bỏng, Triều
Đăng đi đến bên Vệ Tiểu, tùy ý lấy ly rượu từ
người phục vụ cạnh đó, khi đã đến trước mặt

nam nhân, Triều Đăng mở ra lọ thủy tinh bằng
lam.

“Vừa mới lấy gia vị rượu ở bên kia, độ rất thấp.”

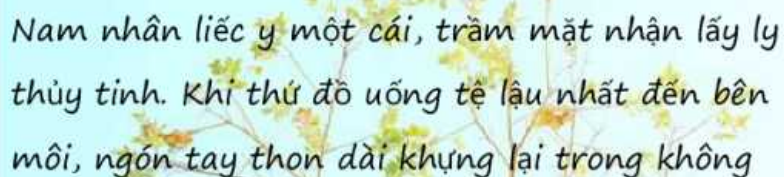
Đồng màu đen huyền đảo qua vầng trán khê
nhú của nam nhân, Triều Đăng khẽ cười nói:

“Sẽ không say, say rồi em khiêng anh về.”

Triều Đăng chậm rãi để lọ thủy tinh sát vào
miệng ly, động tác rất tự nhiên, không một ai
nhìn ra y đang do dự, ngoại trừ âm thanh đang
thở dài trong đầu.

[Đừng sợ, Triều Đăng.]

Hơn nửa chất lỏng trong bình trôi tuột vào ly,
Triều Đăng cợt nhả: “Nháo ~ Nháo ~”

Nam nhân liếc y một cái, trăm mặt nhận lấy ly thủy tinh. Khi thứ đồ uống tẻ lẫu nhất đến bên môi, ngón tay thon dài khựng lại trong không

trung chốc lát rồi lập tức uống hết toàn bộ không hề do dự.

“Cảm giác thế nào? Em đã nói -----“

“Các vị khách quý, vô cùng cảm ơn các vị đã đến.” Váy đen ôm sát để lộ đôi chân nhỏ dài, cô ta ưu nhã đứng giữa sân khấu, âm thanh khăn khăn mê hoặc vọng vào micro vang vọng toàn đại sảnh: “Hôm nay tôi mời các vị đến đây, ngoại trừ chuyện các vị chứng kiến khu an toàn đã xây dựng xong xuôi bên ngoài, chuyện thứ hai là muốn công bố tin tức mới nhất liên quan đến tình hình zombie...”

Shark bên cạnh chà chà cảm thán: “Ông đây đã biết tổng con mụ biến thái đó không có gì lương thiện.”

Vệ Tiểu đặt ly thủy tinh trống không lên bàn, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Triều Đăng như trước

lại như để dành để nhốt đầu người không

kia, tại như đó anh anh anh anh anh không hiểu chuyện.

“Đúng như lúc trước công bố, zombie cao cấp đã có bề ngoài như con người, nhưng so với loại báo cáo cứng nhắc ấy, tôi tin rằng mọi người thích nhìn hình ảnh chân thật hơn.”

“Lấy ví dụ như.” Cô ả vén lọn tóc ngắn màu xanh lam, chợt cúi người ghé sát micro, không có hảo ý nhìn chằm chằm chỗ của Silent: “Dị năng giả mạnh nhất được tất cả mọi người kì vọng, trung đoàn trưởng Silent... Nhưng thật ra lại là một con zombie?”

Tất cả im lặng.

Tầm mắt lộ khách liên tiếp tìm đến người phía sau Triều Đăng, y không quay đầu lại, chỉ nhìn thấy nam nam nữ nữ đầy vẻ mặt khó tin nổi, bên tai là những tiếng kính ngạc thốt lên. Âm cười dịu dàng của Stefani truyền qua micro

<https://hyukieeesj1398.wordpress.com/> Page 12

khiến người sợ hãi, Shark gào thét đập vỡ cái bàn dài tạo ra tiếng vang khủng bố, Harold xông lên sân khấu nhỏ nơi người diện váy đen đang đứng.

“Triều Đăng, cách xa thứ quái vật đó ngay.” Nữ thủ lĩnh căn cứ Seth tránh khỏi công kích của Harold, dị năng giả có mặt ở đây liên bao quanh Silent, trước khi micro bị Harold đập bể, Stefani ý cười dạt dào nói: “Qua bên này.”

“Dĩ nhiên.”

Đang?!

Cô gái tóc đỏ không dám tin ngẩng đầu lên, sợ hãi khiến cô bị kẻ địch đánh bay ra xa mấy mét, máu tươi tràn ra từ miệng, tiếng ho khan kịch liệt vang vọng toàn bộ đại sảnh. Lola thấy chị mình bị đánh lén, nổi giận triệu tập sức mạnh bóp nát cả không gian, đèn treo bỗng nhiên nổ tung khiến khách khứa kinh động không thôi, sau khi tận mắt nhìn thấy tất cả

<https://hyukiee.esj1398.wordpress.com/> Page 13

những điều kì lạ, lãnh đạo của các căn cứ lớn bắt đầu công kích Silent.

“Triều Đăng!” Shark cản trước mặt y quay đầu lại gầm nhẹ, thái dương nhô ra gân xanh, hiển nhiên là đang cực lực đè nén phần nộ: “Cậu nói một câu, ông sẽ tin cậu, trung đoàn trưởng cũng sẽ tin -----”

“Là tôi.” Triều Đăng cắt ngang lời Shark: “Là tôi bỏ thuốc ức chế vào rượu.”

“Con mẹ nó cậu chờ chết đi...”

Shark gào lên một tiếng, lập tức rời khỏi chỗ ấy.

[Giá trị thù hận: 3,5 sao.] Hệ thống nói thêm:

[Cậu quay đầu lại đi.]

Không chờ Triều Đăng kịp phản ứng, hai bàn tay trắng bệch đặt lên vai, da thịt tái nhợt khuyết thiếu huyết sắc của người bình thường nên có, tóc đen mềm mại cọ qua gò má. Bỗng dừng tất

cả đầu người trong phạm vi đều nổ tung, máu tươi và óc não lẫn xuống phủ kín thềm trái sần, tứ chi tung tóe cùng máu thịt đan xen rớt đầy đất, dị năng giả lúc này khí thế bùng bùng từng người từng người bị nổ banh cuống họng, như điêu khắc trên từng thớ thịt.

Tay chân đứt rời, nội tạng đầy rẫy, thậm chí bộ phận sinh dục của đàn ông cũng vãi khắp sần nhà. Đầu gối Triều Đăng mềm nhũn quỳ trên mặt đất, thiếu niên vóc dáng hơi thấp hơn y nửa ngời chồm hồm xuống, kề gương mặt nhỏ vào ngực mình, che lại tất cả hình ảnh của địa ngục.

Triều Đăng bắt đầu run rẩy, thiếu niên kiên quyết nhắc lên chiếc cầm nhỏ, đôi môi mềm mại đặt lên môi y, tư thái gặm cắn như con thú nhỏ mang đến từng đợt tê dại trong thân thể, trời mới biết.... Đây là khoái cảm tăng lên gấp mấy lần?

Cơ hồ Triều Đăng sắp bị cảm giác ấy bức điên, máu tanh nồng đậm bốn phía không ngừng nhắc nhở luôn có người chết đi, thế nhưng y không có cách nào để suy nghĩ. Thiếu niên rời khỏi đôi môi nhỏ, đem người đặt lên thềm dày thấm đầy máu tươi, sau lưng dính phải huyết dịch ấm nóng.

Triều Đăng thấy đối phương làm khẩu hình, lặng yên không tiếng động phát ra chỉ lệnh mới.

Khoái ý mãnh liệt đầy kinh khủng trong nháy mắt dâng trào khắp cơ thể.

Triều Đăng bắt đầu kêu lên sợ hãi, sau đó là cấp tốc thờ dốc, dưới tình huống đỉnh cao vui sướng không biên giới đã sắp phát điên, bên dưới khỏi phải nói cũng biết có bao nhiêu thê thảm. Thiếu niên như thiên sứ hôn từng cái lên thân thể nằm trong vũng máu, đổi lấy cuộn mình rên khê của mỹ nhân sau từng cái đụng chạm.

“Triều... Triều... Đăng...”

<https://hyukielesj1398.wordpress.com/> Page 16

Thiếu niên Vệ Tiểu gọi tên y, thanh quản vì quanh năm không nói trở nên khản đặc vô cùng, lại mơ hồ nghe được sự lặng lẽ cô độc và hy vọng chờ mong.

Triều Đăng, thoải mái sắp chết rồi.

Chủ yếu là sướng chết, sướng đến sắp đi qua thế giới bên kia.

“Triều Đăng... Triều Đăng...”

Liều mạng thôi, mẹ nó.

“Anh có biết...” Triều Đăng cắn răng duy trì thần trí, thanh âm nhỏ như dây tóc: “Tại sao em... Muốn ở cùng Vệ Tiểu không?”

“Triều Đăng, Triều Đăng...”

Mặt thiếu niên nổi lên vết hồng, dường như rất hạnh phúc khi nghe được tên mình từ miệng đối phương.

<https://hyukieeessj1398.wordpress.com/> Page 17

“Bởi vì...” Gương mặt diễm lệ nở nụ cười rực rỡ, mỹ nhân bị dục vọng và máu tươi xâm mỹ đẹp đến kinh tâm động phách: “Anh ấy cho em sáng khoái, ngoại trừ sáng khoái ra thì không còn gì khác... Anh lại không lớn bằng anh ấy... Mau rút đi...”

Thiếu niên ngẩn người, nét kì ảo ngây thơ chứa nguồn sống cuối cùng trong con người băng lam vụn tắt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 43

Gót giày tinh tế đạp lên thảm trải sàn, người phụ nữ váy đen thành thị vụn dưới công kích phạm vi lớn của ngôn linh sư, cô ả dừng dừng để trần nửa bộ ngực, chân phải máu me đầm đìa, năm móng chân đứt thành từng khúc.

Các dị năng giả ở khu vực an toàn tạm thời ngăn lại Silent, Stefani đá giày cao gót đã gãy sang bên, từng bước từng bước đi đến thiếu niên có khuôn mặt như thiên sứ. Dường như cảm ứng được điều gì, thiếu niên ôm lấy mỹ nhân bị dục

vọng hành hạ vào lòng, một bên mê luyến đến cực điểm mút lấy ngón tay thon dài tinh tế của y, một bên ngẩng đầu yên lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh đang xông đến.

“Tao nên nhận ra sớm hơn...”

Cổ họng cô ta run lên âm thanh cổ quái, gương mặt xinh đẹp tuần mỹ lộ ra sự căm ghét rõ ràng lẫn một tia sợ hãi khó nhận ra.

“Làm sao bọn họ lại có khả năng tạo ra ngôn linh sư thứ hai, từ đầu tới cuối đều là mày... Vincent.”

Động tác của thiếu niên khê khượng lại, cái tên hàm chứa ẩn ý khiến hắn có chút luống cuống, Vệ Tiểu ôm chặt lấy Triều Đăng, vùi mặt vào bờ vai y, phàng phất đang kiểm tìm điểm dựa nào đó.

“Mày còn đòi hỏi cái gì nữa?” Bỗng nhiên âm thanh của Stefani trở nên sắc nhọn: “Mày đáng phải chết! Con mẹ nó mày không đáng sống trên thế giới này! Sẽ không có ai yêu mày, mày là thứ phải xuống địa ngục, đồ rác rưởi buồn nôn!”

“Chó chết.” Shark nện một quyền lên vách tường, dị năng giả gần đó bị lệ khí mạnh mẽ của gã ảnh hưởng kêu rên thảm thiết rồi nổ tung, hai mắt Shark đỏ bừng nhìn chăm chăm vào

bóng hình xinh đẹp giữa đại sảnh: “Câm cái miệng thúi của mày lại! Con mẹ kĩ nữ!”

“X mẹ mày.” Harold từ trước đến giờ không chửi tục cũng tức đến giậm chân, tức tốc các dị năng già liên bao vây cô, Harold chỉ có thể thù hận nhìn chằm chằm Stefani: “Đồ xấu xí đê tiện, con bà nó mày chửi ai đó?!”

Stefani không quan tâm đến các thành viên Silent đang nổi giận, đôi mắt màu nâu xẹt qua thiếu niên như thiên sứ, đôi môi đỏ tươi cong lên độ cong ác độc.

“Chắc bọn họ cũng không biết nhỉ? Rốt cuộc mày là cái thứ gì.”

Thiếu niên cử động môi, lồng ngực của Stefani lung một lỗ lớn, cô ả bạo liệt hét thảm một tiếng, chợt không khống chế được cười lên khanh khách.

“Mày đang sợ à?! Rác rưởi, quái vật! Mười sáu năm trước, ba mẹ mày dùng tên mày bắt đầu kế hoạch Vincent, bọn họ là nghiên cứu viên sinh hóa ưu tú xuất sắc nhất, nhưng nhìn đi... Bọn họ đã nghiên cứu ra cái thứ tốt đẹp gì a...”

“----- Mày mang đến tận thế, Vincent.”

Hai gò má xám trắng của người phụ nữ trở nên đỏ ửng, vì mất máu quá nhiều mà đôi mắt dần dần mờ nhòe, vết thương trên người lại bắt đầu tự khép miệng lại: “Tất cả mọi người đều có quyền được biết chân tướng, tao sẽ nói cho bọn họ biết, mày là khởi nguyên của tất cả tội ác.”

Khách khứa ở đây không kịp chuẩn bị đã đối diện với biến cố đột nhiên xuất hiện, dù việc thân thể Stefani có biến hóa vượt qua phạm vi của người bình thường thì sau khi tận mắt chứng kiến trung đoàn trưởng Silent hóa thành thiếu niên,

bạo ngược tàn sát hết các dị năng giả, đại đa số đều nghiêng về phía Seth.

“Lúc mày mười hai tuổi, tổ chức y tế Springs có chuyện vui đầu tiên, đôi vợ chồng nghiên cứu viên sinh ra một đứa con lai xinh đẹp, nhưng nó lại khác những đứa trẻ khác, con trai của bọn họ có bệnh trầm cảm nhẹ, nhưng được thần linh ban ân có được năng lực biến lời nói thành sự thật... Trời sinh mày đã là ngôn linh sư, căn bản mày không cần đợi đến tận thể mới có được dị năng, ngay từ đầu mày đã đứng trên vạn vật.”

Đôi tay ôm lấy Triều Đăng không biết tự lúc nào đã buông ra, Triều Đăng lấy lại tinh thần trong lúc ý thức của thiếu niên dần trở nên hoảng hốt: [Xin cứu mã tử ngay lập tức.]

[Không được, trừ khi làm xong một sao còn lại.]

[... Chia tay ngay và luôn.]

<https://hyukieeesj1398.wordpress.com/> Page 5

“Cần cứ kiểm tra, đứa con của đôi vợ chồng nghiên cứu viên có công suất hoạt động đại não vượt xa người thường, bộ não của người bình thường chỉ hoạt động với công suất từ 7% trở xuống nhưng mày lại gần như đạt đến 100%. Tổ chức y tế Springs cho rằng điều này là biểu hiện của sinh vật tiến hóa, mày hoàn toàn xứng đáng là kỳ tích.” Vết thương dữ tợn trước ngực Stefani dần dần khép lại, cô ta lấy tay chỉnh lại nội tạng mới mọc ra từ đồng thịt vụn, đau đớn xâm chiếm khiến đôi mày nhíu chặt: “Tổ chức dùng đứa con của đôi vợ chồng làm bản mẫu, bắt đầu nghiên cứu thứ có thể làm cho sinh vật tiến hóa, dùng thuốc điều khiển não bộ nhưng lại không ngờ hành động ấy sẽ chọc giận đứa bé... Mày giết chết ba mẹ mày, mỗi một nghiên cứu viên của tổ chức đều chết trong tay mày, thuốc còn chưa chế tạo xong thì bị tiết lộ ra bên ngoài, lan truyền cho cả thế giới, người phù hợp điều

<https://hyukieeesj1398.wordpress.com/> Page 6

kiện thì tiến hóa thành dị năng giả, phế vật không phù hợp thì đào thải trở thành zombie,

người bình thường thì khổ sở giãy dụa...”

“Tao cứ nghĩ mày chết rồi.” Stefani dừng lại chốc lát, ánh mắt đảo qua thủ lĩnh của các đại căn cứ, các thành viên Silent thần sắc kinh ngạc, cô à phát ra tiếng cười khê: “Mẹ kiếp mày là thứ quái thai, dù mày có sửa lại tên, thay đổi hình dáng thì mày vĩnh viễn nên bị quăng xuống ống cống, mày không xứng được yêu, ngay cả ba mẹ mày cũng coi mày là công cụ kiếm tiền...” Tâm mắt cô ta dừng lại trên người Triều Đăng, chậm rãi nở nụ cười quái dị: “Mày rất yêu cậu ấy, đúng không?”

“...”

Đậu xanh, đừng kéo Đăng Đăng xuống nước chớ... Ôi chao không đúng không đúng, kéo xuống cũng tốt đó.

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 7

“Cậu ấy tiếp cận mày vì chi thị của tao, bọn tao cố gắng tìm loại hình Vệ Tiểu thích, có điều không nghĩ tới chính mày cũng mê luyện cậu ta.” Giọng nữ mê hoặc lòng người khê lăm lăm: “Không tin, mày kêu cậu ấy nói cho mày nghe.”

“Đăng!” Harold bị ngăn cản không ngừng lo lắng nhìn về phía bọn họ, thiếu niên Vệ Tiểu vẫn cúi đầu nhìn mỹ nhân trầm mặc trong lồng ngực: “Xin cậu xin cậu xin cậu! Đừng nói với anh ấy như thế, Lặng Lẽ không hiểu gì cả...”

Xin lỗi, đại mỹ nữ.

Tôi muốn anh ấy sống.

Thanh niên mắt đen rũ xuống mi mắt, bất kì thần sắc nào hiện lên cũng khiến gương mặt sinh hoa, một hồi lâu sau, Triều Đăng gật đầu.

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

Không đợi Triều Đăng nói chuyện, khoái ý cường liệt xâm lược toàn thân chậm rãi tan biến, tuy hệ thống không có cách nào thủ tiêu khoái cảm mà giá trị thù hận năm sao mang đến nhưng ảnh hưởng của ngôn linh lại chậm chậm không còn tác dụng. Stefani đối diện bọn họ đột nhiên hét lên một tiếng, lao đảo lùi lại mấy bước, dáng vẻ kiêu hãnh của vị thủ lĩnh biến mất không còn.

“Hắn muốn tiến hóa! Zombie cấp mười! Mau ngăn cản lại!!”

Dị năng giả và căn cứ Seth đồng loạt tấn công thiếu niên và các thành viên Silent, tóc đỏ của Harold vẽ ra đường cong tuyệt đẹp trên không trung, đứng trên nóc nhà bóp nát không gian giết sạch dị năng giả cản đường cô. Shark bên kia quét sạch mấy kẻ chán sống chết đóng thành ngọn núi nhỏ, gã thấy Triều Đăng, hàm răng gắt gao cắn chặt, bọt máu tanh tươi trào ra.

“Con mẹ nó...” Dương danh phó đoàn trưởng Silent bỗng dừng để lộ biểu cảm chưa bao giờ có, Shark nắm chặt nắm đấm, cuối cùng lại không cam lòng buông ra: “Ông đây không có tư cách đụng vào cậu, tự cậu đến giải thích với anh ấy.”

“Giải thích cái rắm!” Không khí bốc hơi, cảm giác ngọt ngào như muốn ngưng tụ lại khiến cô ả sồn tóc gáy, gương mặt Stefani vì thù hận và sợ hãi mà trở nên vằn vẹo vô cùng. Vô luận Vincent biến thành dáng dấp gì thì hẳn đều quan tâm đến Triều Đăng, nếu đã như vậy...

“Thứ quái vật đó cần gì giải thích! Tiểu Đăng, mau qua -----”

“Ngày hôm nay cậu mà dám đi một bước chị sẽ đánh gãy tay chân cậu.” Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ giờ phút này lạnh băng như đá, Harold vẫn luôn nhìn thẳng vào y, âm thanh không gọn

sống: “Sau khi trung đoàn trưởng tỉnh lại, cậu cũng sẽ không cảm nhận được chúng nó.”

“Đừng như vậy.” Lục Tử Tiêu khuyên nhủ: “Có lẽ có hiểu lầm.”

Không có hiểu lầm.

Oa oa oa oa oa hu hu hu hu hu hu, tại sao không có hiểu lầm, tại sao!

Thấy Triều Đăng không nói lời nào, Harold xoay người đứng lên gia nhập cuộc chiến. Silent là tập đoàn lính đánh thuê đệ nhất, hành vi của căn cứ Seth không thể nghi ngờ đã khơi dậy lửa giận của tất cả các thành viên. Mấy dị năng giả vây công thấy tình huống như thế không khỏi lòng sinh khiếp ý, đặc biệt là thiếu niên được Silent bảo vệ kia, khí tức sát phạt trên người không thể ngăn cản lan tràn cả không gian, phảng phất như hám thiên diệt địa. Stefani thấy tình thế không ổn, không cam lòng nhắm mắt lại làm

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 11

một dấu hiệu với phụ tá, rất nhanh đã chạy về phía cửa.

“Tôi muốn cô chết.”

Stefani há miệng, thuộc hạ tiếp ứng vội vàng mang giày giúp cô vào đôi chân mới mọc, bên trong dư quang, cô nhìn thấy một giày trước thiếu niên còn tỏa ra hơi thở tàn ác diệt vong nhưng một giày sau đã si mê ấn mỹ nhân tóc đen mắt đen xuống đất, vô cùng mê luyện hôn lấy hôn để. Gương mặt Stefani vận vẹo đá thuộc hạ một cái bay ra ngoài.

“Triều Đăng, Triều Đăng...”

Ý thức được người phía trên muốn làm gì, Triều Đăng biến sắc.

“Không được! Chỗ này có người!”

Hai tay đang giằng co không ngờ thân thể đột nhiên

Hai tay đang giằng dụa không can thận đứng phải
đôi môi đối phương, gương mặt tỉnh xảo được

Thượng Đế ưu ái nổi lên một tầng ứng đo khả ái.
Dù cho vẻ bề ngoài vô tội là thế nhưng bộ vị của
người phía trên lại phòng lên đến trình độ không
thể tưởng tượng.

“Triều Đăng... Triều Đăng...”

Dường như hẳn chỉ có thể phát âm được tên của
người nọ, lệ khí lúc này khi đối mặt với Stefani
đã tàn đi sạch sẽ, thiếu niên đề phía trên hoàn
toàn biến thành tiểu quỷ khiến người sợ hãi. Các
thành viên của Silent biết rõ tính khí của trung
đoàn trưởng tự giác quay đầu, không có gì bất
ngờ xảy ra, phàm là hơi thở khác còn ở lại trong
đại sảnh đều bị móc mắt, sau đó là cổ, giữa hình
ảnh máu tươi tung tóe và tiếng người rên la
thảm thiết, thiếu niên tiến vào cơ thể y.

“A...! Ha...”

Giữa đại sảnh ngập mùi máu tanh Triều Đăng bị
đối phương hoàn toàn chiếm lấy, sau khi kết

thúc lần thứ nhất, thiếu niên hơi hơi tìm được lý
trí kéo người vào phòng. Triều Đăng không can
thận lộ ra ý chống đối bị đối phương không chút
do dự dùng ngón linh trối chặt trên đầu giường

đâm mạnh một cái khiến người nọ thất hồn lạc phách, chờ đến khi cuộc chiến đâm mỹ cuối cùng cũng kết thúc, cả người Triều Đăng vô lực nằm trên giường, mặc cho thiếu niên ôm lấy mình.

Tất cả những chuyện xảy ra ở căn cứ Seth vẫn như giấc mơ, khi Triều Đăng tỉnh lại, xung quanh đã đổi thành khung cảnh quen thuộc, trần nhà nhạt sắc, cửa sổ sát đất và sàn gỗ tạo thành tranh cảnh mộng lung. Triều Đăng nặng nề mở mắt, cảm nhận được đôi tay đang ôm mình chặt chẽ, Triều Đăng khẽ động đây, nam nhân đang ngủ bên cạnh tức tốc mở ra mắt sói xinh đẹp.

Vệ Tiểu đã trưởng thành trầm mặc không lên tiếng đối diện với y, hai tay vô thức buông lỏng

vòng eo người nọ, thoát nhìn hắn có chút lười biếng mệt mỏi hiếm thấy, khóe mắt mang theo vết hồng nhàn nhạt, như người lữ hành rã rời vì con đường dài trước mặt.

Hắn khẽ động môi, bàn tay muốn chạm vào Triều Đăng chợt khựng lại giữa không trung. Người đàn ông cường đại nhất thế giới khi đối mặt với người yêu phản bội, lại như nhóc con yếu đuối không còn sức lực.

“Xin lỗi... Xin lỗi xin lỗi xin lỗi!”

Bỗng nhiên Triều Đăng nhào vào lòng ngực đối phương, y có thể cảm thấy rõ ràng cơ thể cứng

đờ của Vệ Tiểu, sau mỗi lần dang xoa xoa mái đầu nhỏ, động tác mềm nhẹ như trong quá khứ. Đây là lần đầu tiên Triều Đăng gặp được một người yêu mình mà không mang theo bất kì thù hận nào. Triều Đăng biết, ngoài mặt Vệ Tiểu có vẻ tùy tâm sở dục nhưng thực tế lại là người vô

cùng lý trí, vừa biết kiềm chế lại có trách nhiệm, dù đã đến bước đường này nhưng đối phương vẫn đứng tại nơi đó, chờ đợi câu trả lời của y.

“Em không nghĩ đến... Em thật sự... Rất xin lỗi!” Triều Đăng rút lại trong lồng ngực hẳn: “Tha thứ em tha thứ em tha thứ am...”

“Nhóc con.” Cảm nhận được cơ thể ấm áp trong lồng ngực, nam nhân khẽ khép mắt, cách một đoạn, hẳn nói nhàn nhạt: “Em cảm thấy anh sẽ tha thứ cho em?”

“...”

Hu hu hu hu hu hu hu Tiểu ca ơi!

“Em không biết!” Phát hiện Triều Đăng luống cuống, bàn tay với khớp xương rõ ràng nâng hông y lên, khi đã hoàn toàn nhốt người dưới cái bóng của mình, Vệ Tiểu mới ung dung thông thả nở nụ cười quynh rũ có chút lưu manh: “Cười

anh một lần, người đàn ông của em sẽ tha thứ cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Súng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44

Thái dương dần lên.

Trong thời gian ngắn Silent đã triệt để thanh lý toàn bộ những chuyện đã xảy ra ở khu an toàn, từ phòng giám sát điều khiển, camera cá nhân đến những người may mắn còn sống sót dám đi rêu rao liên lập tức biến thành đồng thi thể tanh tươi. Căn cứ theo danh sách khách mời mà Seth mời đến, các dị năng giả bị hành hạ đến chết khiến sắc mặt Stefani trắng bệch không thôi.

Trong căn phòng trống trải rộng lớn, nam thanh niên trẻ tuổi dịu ngoan như chú mèo nhỏ, từng tiếng rên rỉ mịn màng tràn lan khắp phòng. Y xoay eo một cái, hai chân mở lớn vô lực buông thõng bên người nam nhân.

Từ lần hành động kia đến nay đã qua ba ngày, phòng chùng trừng phạt cũng đã xong, Lục Tử Tiêu đến báo cáo tình hình đánh bạo kéo cửa phòng trung đoàn trưởng ra. Cánh cửa ấy vẫn luôn khép hờ, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều ngăm hiểu đi vòng qua căn phòng chứa đầy hơi thở hương điểm này.

<https://hyukieleesj1398.wordpress.com/> Page 1

“Trung đoàn trưởng, tôi-----”

“Cút.”

“...”

“... Lục, Lục Tử Tiêu...” Chỉ từ độ khàn của âm thanh thôi đã biết chủ nhân của nó bị đối xử như thế nào, dù không thể nhìn rõ bên trong gian phòng nhưng khi đối mặt với âm sắc như vậy, thanh niên châu Á cũng có chút đỏ mặt: “.... A... Cứu...”

“Xin lỗi đã quấy rầy mời đại ca tiếp tục!!”

Cảm nhận được ánh mắt của trung đoàn trưởng, Lục Tử Tiêu nhanh chóng bỏ chạy khỏi cửa phòng. Thấy phản ứng của gã như thế, mấy thành viên còn lại đứng dưới lầu chỉ biết câm nín. Nếu nói Vệ Tiêu không lý trí thì trong tình hình đó sao hẳn vẫn có thể ra lệnh cho bọn họ dọn sạch dấu vết, tài tình đem toàn bộ trách nhiệm cho Stefani. Còn nếu nói hẳn lý trí...

“Đồ họa quốc vương dân.” Một tay cầm lấy tư liệu điều tra được, Shark thờ dãi với người có khuôn mặt xuân

sắc hoa đào trong hình: “Từ lần đó đến nay, chính thức từ bạn trai chuyển thành vợ thù lĩnh.”

“Cái rắm á.” Người đối diện gã cười nói: “Trung đoàn trưởng lo được lo mất mới giống vợ hơn.”

“Mấy người có dị nghị gì về giới tính của-----”

Không đợi đại mỹ nữ tóc đỏ nói xong đã nghe thấy tiếng bước chân truyền xuống từ trên lầu, các thành viên Silent ngay lập tức ngậm miệng. Nam nhân mắt sói cời trần, đường nét cơ bắp đẹp đẽ rắn chắc kết hợp với dáng người cao lớn trở thành hình ảnh rung động đến cực điểm, thanh niên trong lồng ngực ôm chặt bờ vai vững chãi của hắn. Khi đã thấy rõ bộ dáng mới vừa

xong cùng biểu cảm hài lòng kia, suýt chút nữa Harold phun máu mũi, không kìm lòng lắm bắm.

“Tôi tôi cảm giác mình đang ở thiên đường...”

Shark cười nhạo: “Còn giả vờ làm thằng nữ.”

“Có gì ăn không?”

Đôi ngươi sáng rực màu băng lam hẹp dài tùy ý liếc nhìn Harold, trong nháy mắt đôi gò má của đại mỹ nữ

tóc đỏ phấn hồng một mảnh, cô gái vừa nói cổ vừa lao đảo chạy xuống nhà bếp. Cả người Triều Đăng núp vào trong ngực nam nhân, khoác lên người chiếc áo jacket rộng lớn vừa vặn che phủ cặp mông tròn mịn, thấy y vẫn luôn dựa vào Vệ Tiểu chảy nước mắt, Shark lo sẽ có chuyện gì xảy ra, đứng nửa ngày sắp xếp lại từ ngữ, ập a ập ứng nói: “Ừ ờ, cậu ấy có sao không?”

“Không có gì.” Vệ Tiểu hơi giật giật, Triều Đăng liền phát ra tiếng nghẹn ngào, cổ tình sao nam nhân làm loạn trong cơ thể y thấy y thâm như vậy còn nở nụ cười xấu xa: “Này, đến châm lửa giùm đại ca.”

Do dự trong thời gian ngắn, một cánh tay bạch ngọc thò ra từ áo jacket. Shark nhìn thấy dấu vết trên cánh tay ấy không nhìn được lắt đầu. Vệ Tiểu một tay ôm người, một tay đưa hộp thuốc qua, ngón tay thon dài của Triều Đăng vừa mới chạm đến đuôi điều thuốc bỗng cả người run lên, eo mềm nhũn triệt để ngã xuống cơ thể nam nhân.

Người thông minh đều nhận ra có gì đó không đúng giữa hai người bọn họ, Harold bừng điểm tâm lại cũng

không dám bước lên, mãi đến khi nghe được mệnh lệnh của Vệ Tiểu mới dám đặt đồ ăn lên bàn.

“Không há miệng?”

“... Huh...”

Há cái đầu mi, mi thử làm mi xem.

Luôn có người không có mặt can đảm tới khiêu chiến Vệ Tiểu, Shark biết rõ còn hỏi: “Có thật là không sao không?”

“Mắc mớ gì tới anh.” Vệ Tiểu hồ hững dứt cho Triều Đăng chút nước trái cây, cắn lấy vành tai thì thầm: “Phía trên và phía dưới cùng nhau ăn, chống nổi không?”

“... Cút... Mệt chết đi được...”

Thấy y đã có sức lực mắng người, Vệ Tiểu càng thêm hưng phấn đề người xuống làm tới đình. Triều Đăng sảng khoái sắp chết mà đau cũng sắp chết, bị kích thích co lại thành một nhúm, trước khi ngất đi nghe được âm thanh hoa mỹ trầm thấp như nhung tơ của người đàn ông.

“Không cút, nhìn thấy em là không cút nổi.”

“...”

Đây được coi là kích động tình dục đó nha.

Dựa theo yêu cầu của Vệ Tiểu, Silent bắt đầu điều tra tổ chức y tế Switz Springs, manh mối ngoài sáng và trong tối kết hợp, bối cảnh Stefani chậm rãi trở nên rõ ràng. Mười sáu năm trước cô ta là nghiên cứu viên

tham gia kế hoạch Vincent, chủ yếu phụ trách ứng dụng hóa học và mô phỏng lại mẫu sinh vật. Khi Harold phát hiện hai nghiên cứu viên đầu não là người phương đông họ Vệ, đại mỹ nữ vô cùng hưng phấn vội vàng tìm được trung đoàn trưởng của mình trong đồng tài liệu, nhưng thứ tìm được lại khiến cô không tự chủ chờ người.

Qua một đêm ấy ở căn cứ Seth, phần lớn mối quan hệ giữa các thành viên Silent và Triều Đăng đều trở nên căng thẳng đến cực điểm, ở chung đã lâu, ngoài việc mọi người xem y là người yêu của trung đoàn trưởng thì còn xem y là bạn bè chí cốt của mình, bị người mình tin tưởng đâm một dao sau lưng tuyệt đối không

phải là chuyện có thể dễ dàng bỏ qua, đặc biệt là Harold, Shark, Lục Tử Tiêu đã quen thân với y thì càng thêm đau lòng. Tuy trung đoàn trưởng bị mỹ nhân rắn rết quyến rũ đến chết đi sống lại, bỏ qua tất cả chuyện cũ nhưng các thành viên còn lại hoặc ít hoặc nhiều đều có chút tức giận kìm nén.

Cô gái tóc đỏ hơi giương môi, cuối cùng lại không nói lời nào nhìn họ.

Vệ Tiểu đưa tai nghe cho Triều Đăng, người sau lười biếng nhận lấy máy truyền tin mini, nhét tai nghe vào hai bên tai. Khi thấy Vệ Tiểu nhét nhầm, Triều Đăng cười cười, chủ động gỡ xuống rồi nhét lại chính xác giùm hắn.

Đó chỉ là một chi tiết nhỏ bình thường nhưng thần xui quỷ khiến làm sao, cảnh tượng ấy lại khiến cô cảm thấy mình không nên xen vào, mãi tận khi nam nhân mắt sói chú ý đến sự tồn tại của cô.

Cô thấy Triều Đăng cũng cười nhìn sang, căng thẳng lúc nãy bỗng dừng biến mất, Harold lấy tư liệu trong

tay ra, lật đến chỗ đã làm dấu, bước lên một bước đưa cho Vệ Tiểu.

Một hồi lâu sau, nam nhân gật đầu.

Đêm ấy, trung tâm căn cứ Seth bị một cây đuốc đốt thành tro bụi, thủ lĩnh Stefani nhanh chân trốn được nhưng cũng làm cho danh tiếng của Seth rớt xuống. Nháo Nháo gáy vức, không bao giờ có thể đứng ở vị trí đầu rồng được nữa. Đêm đó Triều Đăng ngủ rất say, hiếm khi không bị Vệ Tiểu dây dưa làm bậy, khi y tỉnh lại liền thấy một đôi băng lam yên tĩnh đang nhìn mình, dáng vẻ anh tuấn của con lai dưới ánh nắng ban mai mỏng manh càng thêm mê người quyến rũ.

"Bạn học Vệ Nháo Nháo, tối hôm qua làm gì đó?"

Triều Đăng cười cười: "Cho anh một cơ hội nói dối."

"Giết người."

"..."

"Hỏi cung, tra khảo thi thể, tìm kiếm thân thể" Vệ Tiểu sờ sờ cằm tổng kết: "Không thích hợp với thiếu nhi."

Tại sao bỗng nhiên thật yêu hẳn a, tại sao! Hơn nữa yêu hẳn rất rất vui vẻ a, quả nhiên con người cần có tình yêu!

[Tuy không muốn quấy rầy nhưng mà, cậu còn một năm.]

Hệ thống chỉ có thể tính ra thời gian ở lại thế giới sau khi nhiệm vụ hoàn thành, nghe xong Triều Đăng thoáng sững sờ, chợt lên tiếng: [Biết rồi ~]

Âm thanh kia nhiệm phải chút chần chờ: [Cậu có sao không?]

[Tui rất khỏe, vô cùng khỏe.] Triều Đăng dừng một chút: [Tui muốn làm hẳn everyday.]

[...]

Thấy tiểu mỹ nhân liên tục cọ cọ lên người mình, Vệ Tiếu thoáng nhăn mày, rồi dứt khoát thò tay vào chặn mỏng, tràn ngập tính ám chi vuốt ve da thịt đối phương, đồng thời trao nhau một chiếc hôn dài.

“Sao vậy? Đột nhiên hưng phấn...”

Vệ Nháo Nháo thật hiểu rõ mình nha.

Triều Đăng cảm khái trong chốc lát, giá trị thù hận năm sao rất nhanh đã nuốt gọn lý trí, nhưng y vẫn có thể rõ ràng nhận ra nam nhân đang liếm láp gò má mình.

“Hay là hoãn lại.” Âm thanh quen thuộc lộ ra sắc cười yếu ớt: “Nhanh như vậy.”

“Không... Không hoãn lại...” Gương mặt đoan lệ vô song toát ra thần sắc mê mang, Triều Đăng nắm chặt grasp trái giong: “Cực kì yêu anh.”

Hô hấp đối phương hơi ngừng lại, trong khoảnh khắc liền kéo người vào biển tình. Đợi đến khi kết thúc, Triều Đăng bị nam nhân dạy dỗ đến mức chỉ còn biết phát ra tiếng khóc đứt quãng, thân thể mới vừa hồi

phục liên bị yêu thương dài dằng dặc hành hạ đến không còn sức lực.

[Còn muốn làm everyday nữa không?]

[Làm.] Triều Đăng không biết hỏi cái: [Làm hẳn khóc luôn.]

Tối hôm đó, theo chỉ thị của Vệ Tiểu, Harold và Lục Tử Tiêu tìm được mấy chiếu đời cũ, bọn họ phát hiện một lượng lớn tư liệu có kí hiệu của tổ chức y tế Springs trong phòng Stefani, cũng không có gì bất ngờ, những năm gần đây căn cứ Seth luôn tiếp tục nghiên cứu kế hoạch Vincent năm đó bỏ dở, đại đa số tư liệu đều được xếp ngay ngắn trong rương, chỉ có một hộp đặc chế bị vứt lung tung trong góc, đó là thứ duy nhất Stefani không thể mở ra, vì thời gian đã quá lâu nên nữ thủ lĩnh cứ thế quên nó ở phòng nghiên cứu. Silent một đường tiến vào ít nhiều gì cũng bị thương, thời điểm Vệ Tiểu dùng bàn tay rướm chút máu chạm vào, hộp sắt liền tự động mở ra.

“Tôi đoán là giám định gen.” Lục Tử Tiêu mở mấy chiếu ở bên cạnh lên, nói với những người khác: “Nếu Stefani không nói láo thì chắc chắn gen của trung đoàn trưởng và người bình thường có sự chênh lệch. Bên trong hộp chỉ có tám cuộn băng ghi hình, trong đó có một cuộn còn trống, chắc là chưa kịp sử dụng.”

“Này.”

Lục Tử Tiêu làm cái OK, máy chiếu bắt đầu hoạt động, cuộn băng thứ nhất được bỏ vào, trong hình xuất hiện một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh.

Cô là người da trắng, hoàn toàn xứng đáng là một mỹ nữ phương Tây, ngũ quan xinh đẹp như sứ, làn da mịn màng dù qua ống kính cũng không thể soi mói, cô nói gì đó với người ngoài ống kính, sau đó người đàn ông trẻ tuổi châu Á liền đi vào bên trong.

[Nơi này là Sweden!] Cô cười nói: [Chúng tôi vừa mới đến Springs, nghe nói chỗ này có phòng nghiên cứu bí mật tốt nhất thế giới, cũng không biết nữa, mà nói thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không trị hết bệnh trầm cảm của con trai chúng tôi.]

[Willa, Vincent không bị trầm cảm.] Thanh niên châu Á bên cạnh sửa lời, ngữ điệu ôn hòa, tiếng Anh lưu loát: [Con mình chỉ khác với mấy đứa trẻ kia một chút, con mình rất thông minh.]

[Phải kêu là "Tiểu"?] Người phụ nữ điều chỉnh ống kính: [Tiếng Trung còn đẹp hơn. Chữ này có nghĩa là an

tĩnh, nếu như có thể, em hy vọng Tiểu Tiểu có thể nói với em vài câu.]

[Sẽ nói mà.] Thanh niên kề sát vào ống kính: [Silent, ba mẹ đang quay video cho con nè, á... Hình như con không thích máy quay cho lắm, mấy phút trước vừa mới phá hủy một cái DV radio ba mẹ lén mang vào, tổ chức không cho phép nghiên cứu viên quay phim cá nhân, ba xin lỗi, trước mắt chỉ có thể dùng nó, ghi lại quá trình trưởng thành của con-----]

[Chết cha, Vệ Ngang! Tiểu phân giải máy tính thành linh kiện nhỏ rồi! Cái nào cũng ngay ngay ngắn ngắn!]

[À vậy tới đây thôi.] Người đàn ông nhìn bóng lưng vợ mình vội vàng rời đi, dừng một chút: [Có lẽ bây giờ con không hiểu, tương lai cũng không rõ ràng nhưng chuyện ba mẹ đang làm là một chuyện vô cùng vĩ đại, con là kì tích, nên ba mẹ muốn có nhiều người giống con hơn, bởi vì nếu chỉ có một kì tích... Con sẽ rất cô đơn.]

Người đàn ông đuổi theo vợ và con trai, đẩy máy quay lên trước mặt đứa bé xinh đẹp, đứa bé như được

<https://hyukieleesj1398.wordpress.com/> Page 13

Thương Đế ân sủng, gương mặt tinh mỹ tú lệ có chút phân hồng, đôi mắt bằng lam to tròn tỏa sáng lung linh.

“Đại ca, khi còn bé sao anh moe quá vậy...”

Triều Đăng lẩm bẩm.

Vệ Tiểu ôm cả người y vào lồng ngực, cảm nhận được cơ thể ấm áp của Triều Đăng, hân trầm mặt, chăm chú nhìn vào ba mẹ trên máy chiếu.

[Silent, ngày nào con cũng không cười.] Đại mỹ nữ tóc vàng như là giận dữ như là làm nũng, cô dịu dàng vuốt ve mái tóc đen châu báu của đứa bé, con người bằng lam giống hệt đứa bé đang đầy yêu thương: [Ba mẹ luôn tin rằng con là đứa bé hạnh phúc nhất thế giới, con sẽ trở thành một người đàn ông có ý thức trách nhiệm, một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, mẹ bảo đảm.]

Chương 45: Chương 45

“Đây là... Ba mẹ vợ đúng không?”

Người phụ nữ trưởng thành sau ống kính sờ hữu khuôn mặt mỹ lệ, Triệu Đăng thúc nhẹ khuỷa tay đụng vào Vệ Tiểu.

Đối phương ừ một tiếng, sau đó xoa xoa đầu y. Vệ Tiểu lên tiếng, Lục Tử Tiêu mở tiếp cuộn băng thứ hai.

[Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười bốn của Tiểu.]

Người phụ nữ bấm tay tính toán: [Tiểu Tiểu là cung bò cạp nha ~ Nghiên cứu viên mới tới hôm bữa cũng là cung bò cạp, hình như tên là... Disini?]

[Cô ấy là Stefani.] Người đàn ông châu Á bất đắc dĩ sờ mũi, bên cạnh ông là thiếu niên bỏ đi về trẻ con nhìn chằm chằm ống kính không chớp mắt: [Là một cô gái trẻ tuổi.]

[Ừ ba nó nói đúng, mẹ nó nhớ rồi.] Người phụ nữ nháy mắt mấy cái, kéo con trai đến cạnh bàn nhỏ: [Nè ~ Tiểu, hát đi con.]

Trong hình là một nhà ba người vây quanh bàn nhỏ, trên bánh ngọt phủ chocolate cắm mười ba cây nến,

<https://hyukielesj1398.wordpress.com/> Page 1

thiếu niên mắt xanh lẳng lặng nhìn ánh lửa mờ nhạt nháy nhót, giai điệu chúc mừng sinh nhật dường như khiến nhóc mím cười thì phải.

[Tiểu Tiểu đang cười phải không?!]

Tiếng nói ngạc nhiên pha chút run rẩy không dễ nhận ra của người phụ nữ, nụ cười nhàn nhạt của thiếu niên ẩn ẩn hiện hiện trên máy chiếu đời cũ, máy quay chậm

rãi đến gần, đôi mắt băng lam ấy phảng phất như có trải qua thời gian cữu viễn cũng không thể lấy đi sắc màu rực rỡ, vẫn mãi long lanh sạch sẽ.

Người phụ nữ tóc vàng mắt xanh lau nước mắt vui vẻ ôm lấy con trai, tựa đầu lên bả vai thon gầy của nhóc nhẹ nhàng than thở: [Nhiều năm rồi mẹ không thấy con cười, nếu trong tương lai có người cho con vui vẻ là tốt rồi...]

Nhìn thấy cảnh này, Triều Đăng lẫn Vệ Tiểu đều liếc mắt nhìn nhau, ngay lập tức người trước liền cong lên đôi người.

“Nói quá đúng, là em nè chứ ai.”

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 2

“... Nhóc con.” Vệ Tiểu cũng cong cong khóe môi: “Em rất biết cách phá không khí.”

“Sợ anh khóc thôi, em muốn anh luôn vui vẻ mà ~”

Ngoại trừ cuộn băng trống thì Lục Tử Tiêu liền tiếp bật sáu cuộn băng, đại đa số bên trong đều ghi lại cuộc sống hằng ngày của đôi vợ chồng và đứa con trai, và khi cuộn băng cuối cùng được chạy không lâu, bỗng dưng ống kính bắt đầu rung lắc kịch liệt, gương mặt người phụ nữ tóc vàng nhuộm máu, cô vất vả để ống kính ở vị trí vững chắc rồi nói chuyện.

[Thành quả của tổ chức bị người khác đánh cắp, Stefani muốn đem thuốc còn chưa nghiên cứu xong công khai cho cả thế giới, con mụ điên kia... Tiểu, mẹ tin rằng con sẽ sống sót, mẹ giấu tất cả băng ghi hình vào hộp sắt, chỉ có gen của con mới mở được mật mã này, nếu một ngày nào đó con nhìn thấy những thứ này, mẹ muốn nói với con rằng-----]

Chấn động đột nhiên xuất hiện hất văng ống kính xuống đất, vừa vịn rót xuống người đàn ông châu Á đang nằm trong vũng máu cách đó không xa, gương

mặt có mấy phần tương tự Vệ Tiếu trở nên trắng bệch, theo bản năng Triều Đăng nắm chặt tay Vệ Tiếu, đối phương cũng nhẹ nhàng nắm lại tay y.

Triều Đăng giật giật môi, lời muốn nói bị nuốt xuống, trong nháy mắt y muốn giữ sự bình tĩnh cho Vệ Tiếu, nhưng rất hiển nhiên, dù trong bất kì tình huống nào nam nhân này đều rất lý trí.

Một sợi tóc vàng xẹt qua ống kính, ngón tay người phụ nữ chày máu đầm đìa dùng sức nhấc ống kính lên, cô đau đớn thờ hồn hển hển nhưng đôi ngươi băng lam hệt Vệ Tiếu lại rạng ngời sáng rực.

[Ba mẹ không làm chuyện gì sai trái, con cũng vậy, ba mẹ vì con mà thay đổi thế giới chứ không phải muốn nó thành đồng cỏ nát... Quan trọng hơn, vô luận tương lai sẽ thành dạng gì, thế giới sẽ thành dạng gì, ba mẹ mãi mãi luôn yêu con.]

Sắc trời rực rỡ len lỏi vào quần thể kiến trúc hoang tàn, trời sao trống trải dần dần được ban mai thay thế, từ Sweden đổi biển có thể thấy được cảnh tượng tận thế từ trong ánh sáng kia. Triều Đăng lấy tay

khuấy khuấy nước biển, tầm mắt dời đến thiếu niên đang nằm ngoài khơi, làn da tái nhợt của người kia được biển sâu làm nền càng thêm trong suốt. Triều

Đặng gọi tên thiếu niên, như là kì tích, thiếu niên chậm rãi đạp lên đại dương xanh thẳm đến gần bên y.

“Có nhớ được gì không?”

Đoạn kí ức của Vệ Tiểu năm mười lăm tuổi, dựa theo mẫu đối thoại mà Triệu Đăng lén lút nói chuyện với hệ thống và sự thật dài dòng mà thành suy đoán, có lẽ Ngượng Ngùng là nhân cách chủ trong cơ thể Vệ Tiểu. Thời điểm hắn mười lăm tuổi, Stefani cướp lấy thành quả nghiên cứu của Springs dẫn đến hậu quả các nhân viên của tổ chức tử vong trong phạm vi lớn. Mặc dù lúc đó Ngượng Ngùng còn sống nhưng ba mẹ mất đã sinh ra bóng ma quá lớn với hắn, xuất phát từ một loại bảo vệ bản thân nào đó, bên trong cơ thể của hắn sinh ra nhân cách thứ hai, Bá Đạo thay thế Ngượng Ngùng gánh chịu áp lực cực lớn, đồng thời cũng giúp hắn trưởng thành, vì vậy nên nhân cách chủ vẫn luôn duy trì bộ dạng của thiếu niên.

Không ngoài dự đoán, thấy người kia lắc đầu, Triệu Đăng vô cùng lưu loát mở bia ra uống.

“Không nhớ cũng không sao, nghỉ ngơi một chút chứ?”

Triều Đăng và Vệ Tiểu cố ý đi đến nơi tổ chức y tế Springs tọa lạc, hy vọng có thể thông qua chốn xưa nhạt lại kí ức. Sáng sớm ba ngày trước, thời điểm Triệu Đăng mở mắt Vệ Tiểu đã về lại dáng vẻ thiếu niên, dù ở bên gần hơn một tháng nhưng đối phương vẫn chưa nhớ lại chút nào có liên quan đến quá khứ.

Thiếu niên dùng chân đá đá bọt biển dạt vào bờ, bọt trắng và nước biển xanh lam lướt qua bắp chân rồi rút đi, hắn vươn tay cẩn thận từng chút từng chút một chạm vào mu bàn tay Triệu Đăng khi Triệu Đăng nằm

Chạm vào má của cô, Triều Đăng, khi Triều Đăng nắm lại bàn tay hân, trên gương mặt trắng nõn thiếu sắc máu nổi lên mặt hồng ửng đỏ, bên trong nét ngây thơ lộ ra từng tia gọi cảm mê người.

“Bề ngoài đáng yêu như vậy, thật ra bên trong mê trai muốn chết chứ gì? Thật là quá đáng.”

Triều Đăng kề sát vào thiếu niên, cố ý hút hít ngay bên tai hân, đúng như dự đoán thấy được trong đôi

mắt long lanh kì ảo kia tràn ra hơi nước lửa gạt, thân thể đối phương trở nên cứng ngắt.

“Em nhớ lúc xem video, khi còn bé Nháo Nháo không cười, giống như không có cảm xúc vậy...” Mặt ửng đỏ trên mặt đã lan tràn đến chiếc cổ, Triều Đăng thấy vậy không nhịn được tiếp tục trêu đùa: “Nếu như lúc đó em gặp anh, có phải anh cũng không thèm để ý tới em không?”

“Triều Đăng...”

Thiếu niên gọi tên y không ngừng lắc đầu, cánh tay mảnh khảnh tái nhợt đưa ra muốn ôm lấy người lại bị Triều Đăng cười cười tránh thoát, nơi đáy lòng mềm mại bị đục khoét, đau đớn hiện lên gương mặt hờ hững.

Khi ở căn cứ Seth máu me đầy rẫy, người nọ cũng dùng biểu tình như vậy thốt nên lời nói tuyệt tình, bỗng dưng không hiểu tại sao hân có chút bức tức, tròng mắt băng lam dâng lên vè kinh dị. Lúc Triều Đăng nhận ra có gì đó sai sai thì tiểu quỷ xinh đẹp đã nhấn y vào đồng cát, đau đớn trên mông trong nháy mắt truyền đến khiến y nhắm chặt mắt, nhận ra mình

vậy mà bị một nhóc con nhỏ hơn vài tuổi đánh mông trũng phật, xấu hổ chưa từng có trào đến làm y giấy dựa không thôi.

“Em sai rồi... Đừng đánh... Đau... !”

Thiếu niên dùng lực không lớn nhưng thứ làm Triều Đăng khó chịu là khoái ý trong cơ thể không cách nào ngăn được, hai tay như bị phế bỏ không thể cử động chỉ có thể chịu đựng đối phương hành hạ, nơi mềm mại nhất toàn thân truyền đến kích thích khiến Triều Đăng không ngừng run rẩy, vừa khóc vừa thở, nước mắt lẫn nước miếng thấm vào cát mềm, chờ đến lúc Triều Đăng bị đánh đến mức tiết ra, thiếu niên liền dùng dị năng đem người về phòng.

Thiếu niên với gương mặt tinh mỹ như thiên sứ giúp người nọ rửa sạch đất cát, hẩn liếc nhìn đối phương một cái, đôi ngươi ngậm xuân thủy đủ khiến bất luận kẻ nào khô nóng. Vệ Tiểu sau khi trưởng thành học được cách khống chế bản thân nhưng Vệ Tiểu thừa thiếu thời lại không biết cách kiềm chế, dù có thương yêu đến mức nào, thời điểm dục vọng trào tới chỉ biết

thỏa mãn chính mình, sau mới chậm rãi thương thương Triều Đăng. Cho nên khi lên giường với thiếu niên Vệ Tiểu, phần lớn thời gian Triều Đăng đều bị hành xác toi bồi, nghe theo ý hẩn bày ra đủ loại tư thế không có tôn nghiêm.

Ý muốn khống chế của Vệ Tiểu vẫn luôn rất mạnh, sau sự kiện bất ngờ phát sinh ở căn cứ Seth, ngoài mặt nam nhân này đối với y hữu cầu tất ứng nhưng thực tế lại hoàn toàn nắm giữ cuộc sống của Triều Đăng. Các

căn cứ lớn trong lòng đều biết rõ quan hệ giữa y và Vệ Tiếu, người thông minh khi thấy Triều Đăng đều chọn đi đường vòng. Nếu Silent không có nhiệm vụ thì hai người đều cùng nhau ăn cơm tắm rửa, tất cả các phương diện ăn mặc ở đi lại của Triều Đăng đều được đối phương khống chế, còn nếu thỉnh thoảng Triều Đăng có chút khó chịu thì Vệ Tiếu sẽ dùng ngôn linh hoặc dùng lời ngon tiếng ngọt đem tất cả buồn bực của người nọ ném ra sau đầu.

Hắn! Hào! Soái! A!

Lớn lên đẹp trai như vậy, thực lực nghịch thiên như vậy lại yêu trúng ông đây thì ý muốn khống chế là cái thá gì, lăn giường rồi nghĩ tiếp há.

... Nha hiểu luôn, lăn xong là không nhớ rõ cái gì, chỉ còn nhớ em yêu Tiếu ca, Tiếu ca làm em sướng muốn chết.

Thấy Triều Đăng không chuyên tâm, thiếu niên khẽ cau mày không tiếng động phát ra mệnh lệnh, bên trong căn phòng xa hoa sáng rực gần biển, rèm cửa dày nặng che đi hơi thở kiều diễm hương sắc, sóng dập dềm khuya rì rào mãi không ngừng. Zombie bụng đói còn cào vòng tới vòng lui trong đông đảo nát hoang tàn, lại vùng vằng không dám đến gần nơi có ánh sáng đầy mê hoặc kia.

Đó là nơi ở của vương.

Wương của bọn nó đang ở nơi đó thỏa thích hưởng thụ con mồi mềm mại ngọt ngào của mình.

“Nháo Nháo ca ca ~ làm anh đói bụng quá à

“Không muốn ăn em.”

“...”

Đậu xanh dưa hấu, Đăng Đăng có nỗi buồn nhỏ.

“Em có tác dụng lớn như vậy, sao anh cam lòng ăn.”

Giọng nói của nam nhân chảy ra giai điệu lười biếng, hần nhìn khuôn mặt hoa đào dưới thân, tự tiểu phi tiểu: “Ăn rồi ai cho sưởi ấm cho anh yêu? Giống như bây giờ, em làm anh thật ấm áp... Tiểu bảo bối, thêm một hiệp nữa đi, anh yêu em.”

“...”

Đăng Đăng có nỗi buồn cực bự, đậu.

Mùa đông qua đi, băng tuyết tan rã nhường chỗ cho gió xuân cỏ xanh, khi zombie đã xâm nhập đến gần cả thế giới thì Silent công bố ra bên ngoài phần lớn thành quả của tổ chức y tế Springs, và tên Vệ Tiểu ở trên tên ba mẹ của hắn. Công trình nghiên cứu vĩ đại khiến cả thế giới khiếp sợ song cũng khiến những người may mắn sống sót thấy được ánh sáng hy vọng, dần dần có người tài giỏi tập hợp lại bắt đầu điều chế ra thuốc giải

xoay chuyển vận mệnh. Bất kể là tương lai được lưu danh bách thế hay tiếng xấu muôn đời thì cái tên tổ chức y tế Springs đã tiến vào dòng sông lịch sử, ngàn năm sau khi đại nạn đã có chuyển biến tốt, người

thông minh đều nhận ra hàm nghĩa trong cái tên của nó.

Ở khu tây nơi đông đúc nhất, hàm bí mật dưới lòng đất bị ống cống lẫn rễ cây giăng đầy chằng chịt, nam nhân mắt sói anh tuấn tùy ý đập văng song sắt dày nặng, đi về phía trước vài bước liền gặp phải lao tù đơn giản được làm từ ống nước, bên trong không gian ngột ngạt chật chội, kẻ tù tội với mái tóc xanh ngăng mặt lên.

Đó đã không thể xưng là con người, một nửa bên mặt đã bị gọt sạch, giò bọ mập mạp chen chúc trong viên mắt, yết hầu bị dao nhỏ cắm vào chằng chịt, máu thịt bày nhầy và dây thần kinh rách nát miễn cưỡng chống đỡ cái đau, tứ chi từ lâu đã không còn trở thành nơi cư trú của các loại bò sát.

Cho dù như vậy, cô ta vẫn sống.

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 12

“Này, tiểu quái vật.”

Cô ta cười với Vệ Tiểu, dây thanh quản bị tổn hại phát ra giọng khàn đầy chói tai, thấy hắn không trả lời, đôi môi bị đeo gọt của Stefani mở ra đóng lại.

“Mày tới đây lấy mạng tao à?” Không đợi Vệ Tiểu nói chuyện, cô ta tiếp tục kéo kệt nói tiếp: “Con mẹ nó tại sao mày không cho tao chết?! Tại sao mày lại bắt từ! Nếu mày không tồn tại-----”

“Nói tất cả những chuyện năm đó cho tôi.” Dưới ánh mắt khinh bỉ đầy hận thù của cô ả, hắn chậm rãi nói: “Tôi sẽ để cô chết.”

“Kế hoạch Vincent----”

Vệ Tiểu làm động tác dừng: “Bắt đầu từ lúc cô trộm

Stefani hận hận đến đời mạng, từ khi bị Silent nhốt vào đây, cách mấy tháng cô ta mới nhìn thấy người sống, thân thể đau đớn khiến cô hận không thể tắt thở ngay lập tức nhưng lại vì ngôn linh của Vệ Tiểu mà lay lắt sống đến bây giờ, cô ta không còn đường lui, đành

phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: "... Tao trộm được thuốc, nhưng bị ba mày phát hiện.... Thuốc bị đổ bể, một phần dính trên người tao, phần khác đi theo không khí bay ra ngoài, rất nhanh... Sinh vật trong cả trụ sở đều bị ảnh hưởng, sau đó, tao nhìn thấy mày."

"Mày kêu tao đi chết."

"Lúc đó tao đang biến dị, làm sao tao có thể chết đây... Tao đau phát điên mất, rồi khi tỉnh lại tao phát hiện mình không còn bộ phận của phụ nữ, bởi vì biến dị, ngôn linh mất đi một phần hiệu lực... Con mẹ nó mày đúng là ma quỷ, tùy tiện một câu cũng có thể hủy diệt một đời." Cô ta vừa nói vừa ho khan, ngụm máu đen thui tanh tươi phun lên trên đất: "Thật đáng đời, ba mẹ mày đều chết trong lúc đó, mày đúng là kẻ nhu nhược, đáng lẽ mày có thể bảo vệ tất cả mọi người... Nhưng mày lại như thứ rác rưởi chỉ biết khóc lóc.... Mày-----"

"Cô không muốn chết?"

Thần sắc Vệ Tiểu bình tĩnh, câu nói vừa dứt khiến à đàn bà đang phát điên bỗng dưng có sức lực, cô ta

điên cuồng đập đầu vào mặt tường, xương sọ đã vụn nát từ lâu không đỡ nổi một đòn, óc não vàng khè từ bức tường trượt xuống, Stefani cười ha ha.

“Mày dám cho cậu ta nhìn thấy dáng vẻ hiện tại không? Mày dám cho cậu ta biết mày đã làm gì không? Con mẹ mày cái thứ không có tình người! Quái thai!” Cô ta nôn ra máu tanh, gào thét kịch liệt khiến cơ thể nằm trong tử vong càng nhanh thối rữa, cô ta thống khổ kêu rên: “Cậu ta sẽ rời khỏi mày! Bởi vì mày chỉ mang đến đau khổ cho cậu ta... Vincent, mày không có khả năng để yêu... Mày giết nhiều người như vậy, biến tao thành bộ dáng không ra người không ra quỷ...”

“Ông đây súng y, chứ không súng cô.”

Vệ Tiểu nhân nhặt cong môi, ánh mắt lướt qua người đàn bà đang nổi giận, hằn cườì khế.

“Chết đi, đồ dơ bẩn.”

“Vincent!! Vincent Vincent Vince-----”

Cổ họng vỡ nát đánh gãy tiếng gào thét, nam nhân thân hình cao lớn liếc mắt nhìn thi thể trắng bệch xấu xí, thù hận loáng thoáng trong đôi mắt tan biến không còn dấu vết.

Từ đây đến lúc rời khỏi chi còn lại nửa giờ, hiếm khi Triệu Đăng nóng nảy như vậy, Vệ Tiểu đi từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy về, nếu thật sự không về nữa, y đành phải không chào mà đi.

[Mười phút.]

[Hu nu nu nu oa oa oa oa!]

“Nhóc con?”

Âm thanh trầm thấp quen thuộc khiến đôi mắt nhỏ sáng ngời, Triều Đăng hai ba cái nháy lên người hẳn, có chút không muốn ôm lấy bà vai đối phương, sau một chút do dự, Triều Đăng nhỏ giọng nói.

“Em phải đi.”

“... Hà?”

“Bởi vì một số nguyên nhân, em nhất định phải đi.”

Triều Đăng sắp xếp lại ngôn ngữ, trong lòng liên tục

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 16

tính toán thời gian: “Xin lỗi, em thật sự không muốn đi đâu, nhưng mà em...”

“Được.”

“Cái gì?”

Triều Đăng không thể tin ngẩng đầu lên liền thấy đôi người băng lam vô cùng rực rỡ và lộng lẫy nhìn mình chăm chú.

“Anh biết, em sẽ đi.” Bàn tay với khớp xương rõ ràng ôm lấy eo Triều Đăng, hẳn dịu dàng chạm vào đôi môi mềm mại của người trong ngực, lúc tách ra, hẳn đề giọng: “Ngày ấy sử dụng ngôn linh, anh nhận ra mình thất bại, chúng ta không thể mãi mãi ở cùng nhau.”

“...”

[Đã đến giờ.]

“Chờ đã.” Bỗng đứng Vệ Tiểu nhìn qua bên người Triều Đăng, trong mắt nổi lên mặt u ám kinh dị: “Dừng lại.”

Triều Đăng ngẩn người, chợt nhận ra mình thật sự không có đi, tình huống chưa bao giờ xảy ra khiến y la lên với hệ thống theo bản năng. Cách hồi lâu lần đầu

tiên hệ thống dùng âm thanh có thể nói là kinh ngạc lên tiếng: [... Hẳn nghịch chuyển bước nhảy không gian.]

[Rất trâu bò phải không?]

[Khó mà tin được.]

[Phải.]

[...]

“Anh yêu em.”

Triều Đăng cảm giác được Vệ Tiểu đang kề sát tai mình, âm thanh hoa mỹ như nhưng to đang thì thầm lời chân thật.

“... Hu hu hu hu hu hu oa oa oa oa oa oa em không muốn đi! Không muốn không muốn không muốn em không muốn-----”

[... Nhiệm vụ quan trọng.]

[Oa oa oa oa oa oa hu hu hu hu hu hu, bãi công.]

“Ngoan, nghe lời anh được không?”

“Không được, Nháo Nháo Nháo Nháo Nháo Nháo, em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh nhất... Yêu anh nhất.”

“Biết rồi.” Nam nhân cười rộ lên có chút bất đắc dĩ, gương mặt anh tuấn của con lai dịu dàng ôn nhu đến

mem mặt, đôi mắt soi sáng lên rực rỡ, nanh om chặt
Triều Đăng vào lòng mình, ni non nói: “Anh cũng yêu
em. Dù có thể gian có thay đổi, thì anh vẫn mãi yêu
em.”

“...”

“Ngôn linh sư vĩnh viễn không nói dối, đặc biệt là đại
ca vô cùng lợi hại như anh.”

Âm sắc trầm thấp lại lộ nét trong trẻo, khàn khàn gợi
cảm, đáng về tự tin vô cùng đẹp mắt.

Ngón tay Vệ Tiểu rũ xuống, nhẹ nhàng xoa xoa mái
đầu nhỏ, như khi ở căn cứ Seth, lại như trên đường đi
làm nhiệm vụ-----

Hắn vẫn luôn xem y là một đứa nhóc.

<https://hyukieelesj1398.wordpress.com/> Page 19

Trong miền kí ức cuối cùng, là âm thanh êm tai dễ
nghe của người ấy.

“Đừng quay đầu lại, hãy đi đến tương lai của em.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Sắc Đẹp Ác Độc 1

Edit: Hyukie Lee

Đảo Sicillia nằm giữa Địa Trung Hải trong ánh mặt trời rực rỡ, theo con phố cũ nghèo uồn lượn được lát đá bằng phẳng là quán bar rộng rãi
thoáng mát. Đám đàn ông say xỉn và thân ảnh của vũ nữ uốn éo yếu điệu đan dệt thành bức tranh đa tình. Trong làn khói mỏng lung của thuốc lá, hoa
violet chậm rãi bò khỏi màn đêm.

“Đó là một mỹ nhân kinh động đến cả tiên nhân.” Người nói chuyện ngoài ba mươi, tay cầm cốc thủy tinh, rượu và nước đá va vào nhau tạo thành tiếng
động: “Da thịt nhẵn nhụi như tơ lụa, cực kì mê người, gương mặt đủ để ăn đứt bất kì thần tượng nào.”

Không chờ người đối diện lên tiếng, người kia nói tiếp: “Mà tuyệt vời hơn nữa là, cậu ta là con trai thứ hai của gia tộc Costa, nhà bọn họ trừ cậu ta ra thì
có ba đứa con gái beta, sở hữu được cậu ta tương đương với sở hữu gia tộc lớn thứ ba đảo Sicillia, ai lại không muốn mỹ ôm vào ngực, chân đạp quyền
lực và tiền tài đây?”

“Nghe thật không tồi.”

Thanh niên tiếp lời mắt màu hổ phách, đường nét khuôn mặt của phương Tây vô cùng anh tuấn, cười rộ lên càng tăng thêm vẻ tú lệ trên gương mặt, tựa như một chàng trai ngây thơ chưa va chạm với xã hội.

“Mày sẽ nhìn thấy cậu ta nhanh thôi, bạch điểu.” Thần trí của người đàn ông đối diện điên cuồng rót rượu đã bắt đầu mơ hồ, lúc nói chuyện còn bị thất lười: “Đó... Là omega tuyệt vời nhất Sicillia này, nếu không phải có gia tộc Costa chống lưng phía sau, nhất định y đã bị đàn ông đặt dưới thân ngày đêm hầu hạ, bất luận người nào cũng sẽ yêu cậu ta, bao gồm cả thằng cha mà mày đang cố gắng sức lực...”

“Cái này thì tao từ chối cho ý kiến.” Chàng trai nhấp một hớp rượu Rum: “Bố kêu tao đến lấy mạng của mày, nên chuyện xưa mỹ nhân tạm dừng tại đây.”

Không đợi người đàn ông phản ứng, nòng súng đen đã kề ngay huyệt thái dương của gã, đồng tử vẫn đục co lại một đường, khi tiếng thét hoảng sợ dâng lên đến cuồng hống, người đối diện gã mặt mày cong cong: “Chớ nghĩ ngờ anh em, nó nói mày không có tư cách tiếp tục cha mày, theo công ước thứ nhất của gia tộc, vĩnh viễn không được phép bán ma túy cho người Italia, ngoại trừ quý dữ.”

Ông hăm thanh vùi lấp âm thanh của tội ác vào tiếng nhạc xập xình quán bar, thanh niên tóc nâu thuận thế đặt thi thể người bạn lên bàn, ánh mắt xẹt qua đám gái gọi mặc áo ngực Riese đang thỏa mãn đêm tiền, nở một nụ cười ngọt ngào.

“Bạn tôi uống say, nếu lát nữa nó vẫn chưa tỉnh, phiền cô gọi taxi đưa nó đến địa chỉ đặt dưới khăn tay đằng kia.”

Hắn trả tiền rồi hào phóng cho phục vụ một mớ tiền boa, bảo đảm trước một giờ sáng sẽ không có người đến gần chiếc bàn vuông ấy, người trẻ tuổi hồ hững nhìn mấy cô nàng sexy nóng bỏng, bóng người nhanh chóng biến mất khỏi quán bar trong màn mưa nặng hạt.

Bạch điểu, phụ tá đắc lực của bố già Morrie.

Người tài trên đảo Sicillia vô số nhưng chỉ có người nắm quyền gia tộc Moriti mới được gọi là bố, tuổi tác lão đã cao, tóc trắng xóa nhưng vẫn như cũ là bố già của cả châu Âu. Ba năm trước, đột nhiên một sát thủ trẻ tuổi tên “bạch điểu” xuất hiện khiến toàn bộ thế giới dưới lòng đất chú ý. Bạch điểu rất được Morrie tin tưởng, trong thời gian ngắn liên tiếp tiêu diệt những kẻ mà bố già hận như khối u ác tính. Không ai biết được họ tên và vẻ ngoài của hắn, cũng không ai biết được trên tay hắn đã dính máu tươi bao lần. Bạch điểu trời sinh giết người, lãnh khốc vô tình, trắng trợn không kiêng nể một ai.

Sàn gỗ kéo dài với ánh đèn sáng lung linh, trên sân khấu, nữ diễn viên yếu điệu xoay tròn trong làn váy xanh nhạt.

[Là ở đây?]

[Là ở đây.]

Ngồi trong rạp hát người người nhón nháo, Triều Đăng cố gắng không chế kích động muốn quay đầu lại, nương theo dư quang cẩn thận đánh giá người đàn ông ngồi sau mình chỉ thấy được sợi tóc nâu nhạt của người nọ, làn da trắng nõn và bàn tay xinh đẹp.

[Hắn là mảnh vỡ gì?]

[Rộng Rãi.]

[Không muốn làm đâu, tui muốn Tiểu của tui.] Triều Đăng nhìn chằm chằm nữ diễn viên tịnh lệ trên sân khấu: [Mạnh mẽ yêu cầu được tự do yêu đương.]

[Một là lên hai là chết.]

[...]

Lên thì lên.

Triều Đăng giả bộ làm rớt bật lửa xuống đất, bật lửa nâu đỏ được khắc kí hiệu của gia tộc lớn thứ ba Sicillia không phụ kì vọng người nào đó lần tới phía sau, Triều Đăng vờ vệt mò mẫm đằng trước ghế, mãi đến khi bảo tiên bên cạnh lễ phép lên tiếng dò hỏi, Triều Đăng mới quay đầu lại.

“Xin chào, tiên sinh, ngài có nhìn thấy bật lửa của tôi không?”

“Nếu như tôi đoán không lầm.” Thanh niên cực kì anh tuấn ngồi phía sau Triều Đăng, mà nói đúng hơn là một chàng trai mang theo nụ cười ám áp: “Là cái này?”

Ngón tay thon dài nâng bật lửa lên, thấy Triều Đăng định dùng tay qua lấy, bảo tiêu bên cạnh lập tức ngăn cản.

“Nhị thiếu gia, ngài...”

“Không sao.” Triều Đăng cướp lời bảo tiêu: “Anh ta là beta.”

Trong phút chốc ngón tay chạm nhau, sự ám áp trên người đối phương khiến Triều Đăng phải trừng mắt nhìn... Thật không hổ là Rộng Rãi!

“Cậu là thành viên của gia tộc Costa sao?”

Triều Đăng ngăn người: “Ừ.”

Thấy bảo tiêu bên cạnh thần sắc khế biến, thanh niên nở nụ cười vô hại: “Xin lỗi, chẳng qua là tôi thấy gia huy của các cậu rất đẹp, hoa gai.”

“Đẹp không.” Triều Đăng cũng cười: “Tôi cảm thấy nó có chút nữ tính.”

“Nào có, có người muốn còn không được.” Không chờ y phản ứng, thanh niên lùi người về sau: “Tuy rất muốn trò chuyện nhưng nói tiếp nữa sẽ phiền những người khác.”

“Tôi là Triều Đăng.”

“... Tang.”

Sau một trận trầm mặc ngắn, người kia nói ra tên của mình.

Nữ diễn viên với mái tóc bạch kim xoay tròn trong không trung, thân hình nhỏ nhắn từ từ lên cao rồi rơi xuống, mềm mại như một con bướm, màn sân khấu đỏ tươi từ từ hạ xuống, làn váy xanh lục của nữ diễn viên thấm đẫm máu tươi, cô gái uốn người một cái, đầu và cánh tay vô lực rũ xuống.

“Cô ấy chết rồi... Cô ấy chết rồi?!”

“Niêm phong cửa ra vào! Tránh xa cô ấy ra!!”

Giám đốc rạp hát sắc mặt trắng bệch, máu tươi tụ lại thành vũng trên sàn gỗ, thân phận của nữ diễn viên này không tầm thường, cô ta là tình nhân của một vị thủ lĩnh gia tộc lớn, đột nhiên từ vong bên trong rạp hát, chắc chắn nhân viên trong đây sắp sửa đối mặt với phiền phức cực lớn.

Tiếng khách khứa rít gào chửi bới đầy hỗn tạp vang lên sau khi giám đốc ra lệnh, thanh niên cười cười nói nói lúc này đã biến mất không còn tăm hơi, bảo tiêu bên cạnh thấy tình hình không ổn lập tức che chở Triều Đăng phía sau. Từ năm Triều Đăng đối mặt với thời kì động dục đầu tiên, thủ lĩnh gia tộc Costa lo lắng y gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn gia tộc không người nối nghiệp, mỗi lúc muốn ra ngoài chơi đùa nếu không mang theo một hai bảo tiêu thì không được phép bước ra khỏi nhà, mà mỗi một thuộc hạ đều được chọn lựa kĩ càng, chuyện ngăn cản người lạ tiếp xúc như lúc này có thể nói là chuyện xảy ra hằng ngày như cơm bữa.

Một tiếng rên truyền ra từ miệng bảo tiêu đang che chở y, thấy thân ảnh cao lớn ngã xuống đứng dậy không nổi, Triều Đăng nhanh chóng cướp lấy súng trong tay bảo tiêu nhảy vào bóng tối, lưng kề sát vách tường, từ nơi khúc quanh lối đầu ra tìm đường thoát thân, nhưng trong bóng tối bên cạnh lại vang lên tiếng cười yếu ớt.

“Lực phản ứng không tồi, nhưng vừa nãy tôi vẫn có thể làm cho em chết một ngàn lần.”

Âm thanh khàn khàn xa lạ khiến Triều Đăng nhú mày.

“Anh muốn gì?”

“Đây chỉ là mẩu chuyện cười không quá quan trọng, tôi không có ác ý với em.” Đối phương dễ dàng giết chết bảo tiêu đến không còn từ ngữ miêu tả: “Bây giờ là hai ngàn lần.”

“... Anh là bạch đầu?”

Không giết phụ nữ và trẻ em là quy tắc tự định của rất nhiều sát thủ, nhưng người trước mắt lại vừa giết xong một nữ diễn viên, thực lực mạnh mẽ, xuất quỷ nhập thần, giết người bất luận đối tượng là ai, mà quan trọng hơn là——

“Nữ diễn viên vừa chết là tình nhân của thủ lĩnh Vozzo, chỉ có bố mới có thể đụng vào đồ của gia tộc Zuo, và cũng chỉ có thể là ông ta.” Dù không thấy mặt của đối phương nhưng khóe môi Triều Đăng lại mang theo một tia tiếu ý: “Anh vũ khí đặc lực nhất của bố.”

“Một bé trai thông minh.”

Người kia như trôi dạt lại như cảm khái, trước khi có nhiều người đi đến chỗ này, bóng dáng cao to của hắn lóe lên trong bóng tối một cái rồi biến mất.

[Giá trị yêu thương: 0,5 sao.]

[... Rộng Rãi?!]

Sấm sét giữa trời quang.

[Rộng Rãi có thù với sát thủ đứng không?]

[...]

Bố phắc, có đạo lý.

Nhớ tới phản ứng vừa rồi của đối phương, Triều Đăng không xác định dò hỏi: [Rộng Rãi là Tang, là sát thủ, hơn nữa còn là bạch điều?]

Nghe đồn bạch điều thuận tay trái, hẳn quen dùng súng lục kiểu xù, thích hút thuốc, trên người luôn có mùi thuốc, tính tình lẫn hành vi đều âm trầm, là một quái vật kì dị.

[Hắn đã thừa nhận.]

Tuy sự thật chứng minh lời đồn không đáng tin nhưng vũ khí giết người kinh khủng nhất Sicillia, phụ tá đắc lực nhất của bố già lớn lên đẹp trai điều đúng lại là đối tượng công lược, ngấm lại thì, quá mạnh, quá tuyệt, ếc ếc.

Đăng Đăng đề nghị Đăng Đăng nên tự sát ngay lập tức.

Bên trong gian phòng rộng lớn tao nhã được đèn chong rọi sáng, bố già Morrie khép lại quyển sách cũ kĩ, động tác kéo xi gà vô cùng quen thuộc mà đầy khí thế, là tư thái tao nhã của riêng thế hệ trước, nhưng dù như vậy cũng không thể che dấu bàn tay lớn run rẩy và đốm mồi trên làn da nhăn nheo, lão gật đầu với lời chào hỏi của người trẻ tuổi vừa tiến vào, chột nói nhỏ.

“Làm rất tốt, con trai của ta.” Bố già nói chuyện không nhanh không chậm, hương xi gà chậm rãi lan tràn khắp căn phòng: “Giết người đàn bà của Vozzo, rốt cuộc cũng không còn thân nhân nào có thể giúp hắn bên chính trị, hành động của hắn đã vượt ra khỏi sự khoan dung của ta.”

“Ngài quá khen.”

Bạch điều tiến lên hôn mu bàn tay nhăn nheo lóng lẻo của bố già, năm tháng vô tình xung kích người đàn ông mạnh mẽ ngày xưa, dù lão vẫn không chế toàn bộ Sicillia nhưng đã không còn nhiệt huyết hăng hái của tuổi trẻ.

“Người phụ nữ của Vozzo là một omega.” Bố già Morrie thấy vậy nặn ra nụ cười nhàn nhạt, lão nói với bạch điều, chậm chậm dụ dỗ: “Omega chia làm hai loại, một loại dùng mỹ mao làm vũ khí để không chế alpha, còn một loại thì từ nhỏ đã được hưởng toàn thể giới, con có biết con trai thứ hai của gia tộc Costa hay không, nó rất được mọi người yêu thích, đúng không?”

Thấy bạch điều gật đầu, nếp nhăn nơi khóe mắt bố già lại sâu thêm mấy phần.

“Ta sẽ an bài thân phận giúp con, đi vào gia tộc Costa.” Tàn xi gà rót vào gạt tàn cổ điển, con gió nhẹ cuốn rèm cửa lên: “Nếu con chinh phục Costa, hơn một nửa Italia sẽ là thuộc về chúng ta, mỹ nhân thuộc về chúng ta, rượu thuốc lá và bất động sản khắp nơi cũng thuộc về chúng ta, y là omega của con, sẽ vĩnh viễn mở hai chân với con, là một kĩ nam của riêng con.”

Hoa cỏ theo năm tháng cuồng dã sinh trưởng, gió nhẹ phong hành theo tia dương quang, mỹ nữ trong trang phục sắc sỡ đạp xe xuống sườn núi. Trong tiếng chửi mắng của chủ sạp, thanh niên tóc đen lao nhanh khỏi hẻm nhỏ xuống một sọt hoa quả xuống đất, quít và trái cây vãi đầy đường vô tình làm trở ngại người đuổi theo phía sau, mấy người đó không dám nổ súng với y, lợi dụng điều đó Triều Đăng dùng hết khả năng chạy trốn và quấy rối. Bảo tiêu đi cùng đã bán đứng y, trước mặt tiền tài thì vinh dự gia tộc đều là chó má. Bỗng nhiên đối diện xuất hiện một bức tường kín mít, không chờ Triều Đăng tay không vượt tường, âm thanh của hệ thống đã vang lên bên tai.

[Xung quanh có mảnh vỡ.]

Thanh niên thân thủ mạnh mẽ nhảy tới từ bức tường đối diện, trong tay hắn xuất hiện một cây súng cũ kĩ, viên đạn bay trượt sang mặt kẻ địch, nòng súng mạnh mẽ đập xuống làm đầu đối phương chảy máu, thanh niên né tránh mấy cái rồi giơ tay chém xuống, sau khi lưu loát cắt yết hầu người đối diện, hắn vung văng rơi xuống trước mặt Triều Đăng.

[Tổng thống, nói tiếp đi?] Triều Đăng và thanh niên nhìn nhau, xúc cảm lắng đọng bên trong đôi hồ phách ấy làm Triều Đăng có chút không khỏe: [Nghe âm thanh của mí có chút cảm giác an toàn.]

[...]

“Nhị thiếu gia.”

Thanh niên giải quyết xong kẻ địch phục tùng gật đầu hướng y chào hỏi, Triều Đăng sờ sờ mũi.

“Tang?”

“Bây giờ tôi là hộ vệ mới của ngài.”

Mỹ nhân tóc đen đối diện lộ ra biểu tình kinh ngạc, há miệng muốn nói lại thôi, Tang thấy vậy nở nụ cười: “Nhị thiếu gia chọc phải người nào? Bị nhiều người đuổi theo như vậy, tôi cũng vừa mới tới.”

Triều Đăng lắc đầu: “Nhiều lắm, không biết là ai.”

“Ý của ngài là, người ái mộ nào đó của ngài...?”

“Tang là beta đúng không?”

Bỗng nhiên Triều Đăng kề sát mặt vào hân tì mi đánh giá, này đôi mắt hổ phách, này mái tóc ngắn nâu nhạt, lại thêm làn da trắng sạch sẽ càng tôn lên gương mặt tú lệ. Nếu như lúc trước không biết thì cũng không ai ngờ được đằng sau vỏ bọc hiền lành là linh hồn tà ác kiệt ngạo chém người như rạ.

Pheromone ngọt ngào chui vào từng lỗ chân lông, đối diện với mùi hương cám dỗ rộn ngợp không gian của con trai thứ hai gia tộc Costa, alpha càng cường đại thì lực kiềm chế càng mạnh mẽ, Tang hoàn toàn xứng đáng là cường giả, trong hai mươi năm cuộc đời, hân chưa bao giờ vì một omega nào mà mất đi nửa phần lý trí, dù bọn họ có cõng hết quần áo đứng trước mặt thì cũng không chút ảnh hưởng.

Nhưng đối mặt với người này, pheromone trên người cứ như mặt trời cháy sáng rực rỡ, lại như bóng đêm ám trần xinh đẹp đến đời mạng, khiến hân trong một giây ngắn ngủi đánh mất lý trí.

Dù chỉ vền vẹn một giây, đối với hân cũng đủ trí mạng.

[Giá trị thù hận: 0,5 sao.]

[...]

Xin cho tui một lý do.

Triều Đăng không chút do dự choàng vai bán manh: “Beta rất tốt a, ngược lại sau này anh phải bảo vệ em đó, nếu đã có duyên thì đừng gọi thiếu gia nữa, gọi bố?”

“... Nhị thiếu gia.” Tang nỗ lực ức chế kích động, đầu hơi nghiêng qua, bên trong giọng nói ẩn chứa ý cười: “Có phải ngài đang phát tình không?”

“...”

Quả không hổ là Rộng Rãi, ngay cả câu nói như vậy mà cũng rộng rãi nói ra!

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sắc Đẹp Ác Độc 2

Edit: Hyukie Lee

“Trước tiên rời khỏi nơi này, tìm nơi an toàn.”

Âm thanh chậm rãi thông dong phá vỡ trầm mặc, ánh mắt Tang nhìn lướt qua những kẻ vẫn còn ẩn nấp, hân quan sát bốn phía, ra hiệu Triều Đăng đi theo phía sau.

Vẻ đẹp ác độc cũng như pheromone càng ngày càng đậm, mùi vị ngọt ngào đến cực điểm trong lúc vô tình hấp dẫn một lượng lớn alpha, may mà bọn họ rời khỏi rất nhanh. Tang chọn một gian nhà trọ, sau khi khóa kín cửa sổ, đối người hổ phách rủ xuống không nhìn hai chân của mỹ nhân đã nhũn ra.

“Tôi đi mua thuốc ức chế.”

Triều Đăng nhỏ giọng đáp lại, không đợi Tang dời bước đã thấy đối phương trượt xuống sofa. Vì ảnh hưởng của tình dục, tay chân bủn rủn không thể điều khiển nên omega liền trượt chân. Tang nhanh chóng đi đến đỡ lấy đối phương, lại không lường trước hành động ấy khiến Triều Đăng run rẩy, đôi môi xinh đẹp phát ra hơi thở yếu ớt.

Sao lại... Nhảy cảm như vậy?

Ánh mắt hân dời đến ghế sofa, sau khi thấy rõ chất lỏng ngọt ngào ẩm ướt trên đó, không kìm được dời mắt đến gương mặt Triều Đăng. Khuôn mặt nhỏ trù lệ ửng đỏ một mảnh, môi lưỡi đỏ tươi dường như có thể thấy được hàm răng tuyết trắng.

Đôi người hổ phách che lại cảm xúc không thể nói rõ, Tang làm tròn trách nhiệm: “Sofa ướt, ngồi trên giường?”

“... Ừ, được...”

Thời kì động dục lại thêm giá trị thù hận, sáng khoái muốn xỉu.

Trong hoảng hốt dường như có ai ôm y đến bên giường, rồi kéo cửa ra nhanh chóng rời khỏi. Sau khi Tang buông người ra, khoái cảm khủng bố khó có thể ức chế yếu hơn một nửa, vừa nãy đối phương cũng không để lộ nửa phần pheromone, dù tận lực sử dụng thuốc ức chế đặc thù alpha thì cũng không

thể phủ nhận hẳn vô cùng cường hãn.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến âm thanh chìa khóa vào ổ.

“Thuốc uống và thuốc bôi.” Kèm theo tiếng giầy da đập đất là tiếng nói nhu hòa của thanh niên: “Bác sĩ nói tình huống của ngài tốt nhất là dùng thêm thuốc bôi bên ngoài, ông ấy kêu tôi khuyên ngài, đừng ngưng ngưng.”

“Cái gì...?”

“Nhét nó vào, ngài sẽ thoải mái rất nhiều.”

Cách đó không xa là viên thuốc màu lam nhạt được bao bọc nhỏ gọn, Tang đưa thuốc ức chế và thuốc viên vào tay Triều Đăng, vô cùng thân sĩ cúi người xuống nói khẽ: “Tôi chờ ngài bên ngoài, nhị thiếu gia.”

Cửa gỗ nâu đỏ đóng lại khiến tức dục người của omega, có lẽ đối với alpha khác nó sẽ hữu hiệu nhưng đối với một sát thủ mà nói, phân biệt mùi hương của mỗi người là bài tập cơ bản, từ trên xuống dưới mỗi một tế bào đều bị pheromone thơm ngọt có tính chất hủy diệt giam giữ, Tang hít sâu một hơi.

“Á ồ, cái này có chút không tốt lắm.”

Triều Đăng lăm bả lăm bầm, trên môi lộ ra nụ cười mờ mịt, bàn tay dứt khoát thuận theo dục vọng mò về phía dưới của mình.

Bầu trời sáng sủa đột nhiên bị mây đen vùi lấp không còn tia sáng, lan điệu trên bề cửa sổ bị mưa quật rớt mấy đóa hoa non. Khi Triều Đăng từ trong phòng đi ra, Tang chờ đợi bên ngoài hút một điếu thuốc, hần tùy ý ngồi trên lan can màu đồng, nhìn qua là một tư thế rất soái. Thấy Triều Đăng ra, hần nhảy từ trên xuống dưới, bàn tay quanh năm cầm súng làm động tác mời.

“Bên ngoài có thành viên gia tộc đang chờ.”

“Nói mới nhớ.” Triều Đăng nắm tóc: “Tại sao đột nhiên anh lại thành hộ vệ của em?”

“Ngài cảm thấy thân thủ của tôi thế nào?”

“Cao thủ.” Triều Đăng vô cùng nể mặt: “Ngài có thu đồ đệ không?”

“Học cái này rất cực khổ.” Đôi mắt của Tang tràn đầy ám áp, nhìn qua vô cùng chân thành: “Nhị thiếu gia không cần khảo sát bản lĩnh của cấp dưới. Ba ngày trước tôi tham gia hội chiêu mộ của gia tộc Costa, vì tương đối biết đánh nhau nên bọn họ cho tôi đến làm hộ vệ mới của ngài, kiếm cơm ăn thôi.”

Thấy Triều Đăng liên tục nhìn chằm chằm chính mình, Tang cười cười: “Sao vậy?”

“Em muốn ăn kẹo.”

Thanh niên hơi run, chợt cười móc từ áo khoác ra một cục đường gói trong giấy bạc.

“Đây là kẹo cai thuốc, rất ngọt.”

“Được, cảm ơn ~”

Tang bụng dù dùm Triều Đăng, hai người trước sau tiến vào xe ô tô của gia tộc Costa, mưa rào nặng hạt lặng yên men theo đường nét đen huyền của thân xe, bánh xe lăn lăm văng bọt nước tung tóe, giọt mưa trầm mặc quần quanh hoa gai tao nhã, kí hiệu Costa.

Thứ bảy, toàn bộ Sicillia được bầu không khí thanh mát bao trùm, cơn mưa rồi khỏi, trước biệt thự gia tộc Costa người đến người đi, ô dù to bự che lại mặt trời chói chang, nước trái cây và hương rượu trộn lẫn tạo thành hương vị thuần mỹ, champagne trong tay nhóm phụ nhân nhẹ nhàng lay động, trong chính thất gia tộc của đám thủ lĩnh đều có omega phong tình khác nhau, nam có nữ có, thanh xuân mỹ lệ nhưng vì phải chú ý lễ tiết nên đại đa số đám alpha đều không nhận được phóng pheromone của mình lung tung.

Người người đều biết con trai độc nhất của gia tộc Costa là một omega thanh nhã vô song. Từ trăm năm trước khi thế giới xuất hiện sự phân chia giới tính ABO, dù phụ nữ là alpha cũng có cơ thể mà các chỉ tiêu đều mạnh hơn đàn ông beta và đàn ông omega chứ không phân chia theo năng lực sinh dục. Dựa theo truyền thống của Sicillia, vị trí thủ lĩnh gia tộc không truyền cho phụ nữ và dòng họ khác, vì vậy trong yến hội nếu có thể đạt được ánh mắt của mỹ nhân, không chỉ có thể ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc vào ngực hưởng thụ mà còn có thể danh chính ngôn thuận bỏ gia tộc lớn thứ ba Sicillia vào túi mình.

Vô số alpha anh tuấn mạnh mẽ thăm dò mỹ nhân trốn trên ban công, vừa nãy dường như Triều Đăng phải tiếp rượu các vị thủ lĩnh nên giờ có chút say, pheromone đầu độc lòng người lúc ẩn lúc hiện xoay quanh không khí. Sau khi omega bị kí hiệu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì không khác nào đồ vật của alpha, lại thêm tiểu mỹ nhân phương Đông nắm giữ quyền thừa kế gia tộc Costa, alpha của y không chỉ có thể sở hữu thân thể mỹ diệu căng mịn mà đồng thời còn có thể khống chế hướng đi của toàn bộ Sicillia, không thể nghi ngờ, đây là một miếng mồi vô cùng mê hoặc.

“Đây không khác gì ‘tranh sủng’”. Triều Đăng mới vừa thoát khỏi mấy cô thiếu nữ tuổi thanh xuân, lắc lắc ly rượu đi đến bên Tang. Pheromone của nhóm alpha trong không khí nổi lên không dứt, đôi mắt hồ phách và rượu hoa tình mỹ trong cốc thủy tinh có màu sắc giống nhau như đúc: “Nhất cử nhất động của ngài đều là sự cám dỗ.”

“Tang rất được hoan nghênh nha ~” Triều Đăng lái sang chủ đề khác: “Rõ ràng không phải A cũng chẳng phải O, lớn lên đẹp trai thế làm gì?”

“Nhị thiếu gia cũng rất được mọi người yêu mến.” Hấn uống một hớp rượu: “Ngoại trừ đẹp trai, còn cần một ít kĩ xảo nhỏ.”

“Đẹp đến mấy cũng vô dụng, nhị thiếu gia chẳng mấy chốc sẽ thành nhị thiếu phụ.” Triều Đăng vô liêm sỉ lại gằn: “Cao nhân, không dạy em đánh nhau thì dạy em tán gái nha?”

“Đây là bản năng của đàn ông Italia.”

“Đáng tiếc em còn không phải là người Italia chân chính. Mẹ em là Hoa kiều, cha rất yêu mẹ, nhưng bắt đắc dĩ dĩ sớm.”

Phắc diu cái thân phận tổng thống sắp xếp.

Rốt cuộc mình cũng thành đứa con lai, bước tiếp lên con đường của Tiểu ca, éc éc.

“Vậy thì thật đáng tiếc.”

Âm thanh áy náy của Tang lạc vào trong gió, âm sắc so với đàn ông bình thường còn muốn mềm hơn, vì vậy khi nghe cảm giác vô cùng ấm áp. Triều Đăng cười hi hi khoát tay một cái: “Nếu đáng tiếc thì mang em ra ngoài đi, ở đây thêm chút nào nữa chắc em xiêu luôn quá.” Tựa hồ sợ nghe lời từ chối, Triều Đăng liền nói tiếp: “Tang, có lúc em cảm thấy làm beta rất tuyệt... Anh thấy omega thế nào?”

“Tiểu tình linh?” Tròng mắt của thanh niên tóc nâu xẹt qua ánh sáng, bộ dáng như vậy lại rất giống một chàng trai không ưu tư không muộn phiền: “Omega rất đáng yêu, trên người có mùi vị ngọt ngào, còn nữa, tôi rất tình nguyện dẫn ngài đi khỏi nơi này.”

“Vi bản năng của đàn ông Italia?”

[Giá trị yêu thương: 1 sao.]

“Không.” Tang rộng rãi cười rộ lên: “Thỏa mãn ngài là bản năng của tôi.”

Dọc theo con đường nhỏ gồ ghề được lát đá, hương vị của phô mai tinh khiết hòa tan vào hamburger vô cùng thơm ngon, trong tủ kiếng của cửa hàng thời trang trưng bày bộ quần áo được ưa chuộng hiện nay, các cô gái hương tóc mai ảnh đi tới đi lui, chân dài xinh đẹp khiến người không thể dời mắt.

“Một canh giờ.” Rời khỏi tiệc rượu của gia tộc Costa, Triều Đăng ôm lấy cổ Tang, cùng hấn đi vào con đường rộng ở trung tâm xem gái: “Nếu như anh thắng thì em đồng ý anh một chuyện, ngược lại cũng thế.”

“Nhất định phải thi sao? Nhị thiếu gia.” Bên trong đôi người hổ phách lộ vẻ bất đắc dĩ: “Trong thời gian ngắn xem ai quyến rũ được nhiều cô gái hơn... Thiệt hết sức.”

“Một là thi hai là chết.”

Bắt chước tổng thống nè, giả vờ một bộ tình tượng nè.

“... Được rồi, ngài luôn luôn đúng.” Được đối phương đồng ý, Triều Đăng lập tức đi vào trung tâm đường lớn, xông đến trước mặt chị gái chân dài, váy ngắn bao mông và thất lung choàng quanh hiển lộ đầy đủ đường cong sắc nét, Triều Đăng tiến lên một bước.

“Xin chào.” Y mỉm cười: “Xin hỏi đường đến trung tâm đi thế nào? Có rất nhiều khu mua sắm.”

[Mau mau nhanh nhanh, mở kĩ năng cho tui, cái kĩ năng điên cuồng hấp dẫn bất cứ người nào á?]

[... Kĩ năng của cậu vẫn luôn mở.]

“Nơi này chính là trung tâm.” Chị gái xinh đẹp cười rộ lên, tóc đen và mắt tím thâm thúy hòa lẫn: “Cung muốn đi đâu?”

[Giá trị yêu thương: 3 sao.] Hệ thống thực sự không đành lòng: [Cô ấy là alpha.]

Éc, đây là loại phụ nữ có thể biến Đăng Đăng thành thiếu phụ á hả.

Triều Đăng duy trì ý cười: “Vậy tôi đi đây, xin lỗi đã làm phiền.”

Chị gái xinh đẹp nhũ nhũ mày đầy hứng thú khao khát, cánh tay trắng nõn khẽ nhúc nhích, mùi hương ngọt ngào trong không khí khiến đôi mắt cô nàng tối đen.

“Sao lại gấp.” Chị gái nhắc bàn tay cầm túi shopping đến gần eo Triều Đăng: “Cung tên gì? Sweetheart.”

“... Tôi tên Sweetheart.”

“Đúng là không thành thực, nhưng không sao đâu, hồi nữa chị sẽ làm cung hỏi gì đáp đó.” Cô nàng say sưa cảm thụ hương vị mê người đến sa đọa của omega trước mắt này: “Cung ngọt quá, alpha của cung sao lại bỏ mặc cung chạy loạn thế này?”

“...”

Nước từ đài phun nước văng lên tung tóe, thanh niên tóc nâu cổ ý làm ướt đồ của nam beta rồi bước lên vài bước đưa đồ đánh rơi cho chủ nhân của nó: “Xin lỗi, xin hỏi có phải đồ của cậu không?”

“A, vâng!” Nam thanh niên nhìn đôi gò má trắng nõn của Tang, đặc biệt là gương mặt với nụ cười đẹp tuyệt trần kia, ngay lập tức khuôn mặt đỏ bừng: “Cảm ơn, cảm ơn...!”

Khỏe môi Tang cong cong, vừa định nói chuyện liền thấy một đám người tụ tập bên kia đường phố, không khí nổ tung, pheromone dần trở nên mãnh liệt làm hấn nhủu mày, dù tạm thời Tang vẫn duy trì dáng dấp của beta nhưng dục vọng xâm lược ăn vào xương tủy của alpha khiến hấn có chút khó chịu, đặc biệt là khi mùi hương bị pha tạp giữa một đồng omega và beta. Nhưng đám alpha kia lại làm như không thấy mà chỉ lo đuổi theo một mục tiêu duy nhất...

“Nhị thiếu gia?”

Trong đám người phía trước, Tang nhìn thấy khuôn mặt nhỏ đầy hoảng sợ, thở không ra hơi cổ gồng lao nhanh.

“Không chơi nữa không chơi nữa!” Sau khi nhìn thấy hấn Triều Đăng lập tức bùng nổ tiếng kêu vui sướng sợ hãi, đám người truy đuổi phía sau thấy vậy âm trầm mấy phần: “Cao thủ, cứu mạng cứu mạng!”

“... Ngài thật là...”

Thanh niên vừa bực mình vừa buồn cười nhìn y xông lại, nhún một cái lên đài phun nước bên cạnh đến bên Triều Đăng. Đám người đi sau có không ít alpha thân thủ nhanh nhẹ, khi nhận ra bọn họ đem hết toàn lực muốn bắt lấy cơ thể yếu đuối của omega, Tang không nhịn được mỉm cười lắc đầu một cái: “Đúng là đồ gây rắc rối.”

“Có phải anh có ý kiến gì với em không?”

Không đợi Tang nói chuyện, Triều Đăng nhếch lên khỏe môi: “Kim chế nha.”

Đối với trình độ của sát thủ như bạch điều mà nói, muốn bỏ rơi đám người này còn dễ hơn ăn cháo, nhưng vì tránh Triều Đăng khả nghi, Tang cố ý trì hoãn bước chân, vì vậy dẫn đến pheromone bạo động trong diện tích lớn, đặc biệt hơn đầu não gây ra bạo động có đặc thù tương tự nhân vật chính đột nhiên biến mất ở tiệc rượu của gia tộc Costa. Khi nhìn thấy xe ô tô có gia huy hoa gai cách đó không xa, Tang dừng lại một chút, ra hiệu Triều Đăng nhìn phía bên kia.

Bên trong biệt thự Costa, bầu không khí của yến hội rất trầm nặng, vì nhân vật chính không có ở đây nên nhóm alpha trẻ tuổi không hứng lắm, thể hệ trước am hiểu mưu kế thủ đoạn, có không ít người quan sát thấy bước chân gấp gáp của thị giả hướng đến chỗ thủ lĩnh gia tộc Costa nói gì đó, người sau gật đầu rồi vô thanh vô thức rời khỏi đại sảnh.

“Từ sáng đến tối con đã làm gì, A Đăng?” Vị thủ lĩnh gia tộc Costa đã vào tuổi trung niên, thấy đứa con trai độc nhất và một đám bảo tiêu chen chúc đứng cúi đầu trong phòng, khuôn mặt nghiêm nghị xẹt qua một chút từ ái bất đắc dĩ: “Tự tiện rời khỏi dạ tiệc thì thôi đi, ai cho con lá gan khơi ra bạo động?”

“Ba, con chỉ đi chơi một chút thôi mà.” Triều Đăng như một thiếu niên quý tộc không biết trời cao đất dày mà ngụy biện: “Ai bảo bọn họ không có chuyện gì vui...”

“Con còn dám nói! Lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?” Lão Costa trừng mắt liếc con trai một cái: “Là ai giúp con chạy ra ngoài?”

“Tự con đi.” Triều Đăng không chút do dự: “Con không chịu nổi bầu không khí của dạ tiệc, cảm giác như mình là vật phẩm vậy đó.”

“A Đăng, lời nói dối bắt đầu một tội ác, huống hồ sẽ không ai dám đem người thừa kế gia tộc Costa ra làm vật phẩm.” Lão Costa làm động tác dừng lại câu chuyện của Triều Đăng, hai mắt nhìn về phía Tang vẫn lặng im: “Cậu là hộ vệ mới của nó nhưng cuối cùng lại bị phát hiện đi cùng nó, cậu giúp A Đăng chạy ra ngoài, ta nói đúng không?”

“Ba—”

Tang gật đầu.

“Đáng chết, Tang!”

Lão Costa nhìn Tang mặt không đổi sắc, khen ngợi nói: “Nghe bọn họ nói trong buổi chiều mộ cậu liên tiếp đánh bại ba hộ vệ thân cận của ta? Đúng là tiêu từ khí độ bất phàm.” Lão chuyển đề tài, ngữ khí nghiêm túc: “Cậu không nên dẫn người thừa kế Costa rời khỏi, lại đặt nó vào hiểm cảnh, dựa theo quy củ, đương nhiên cậu phải chịu phạt.”

“Khoan đã.” Triều Đăng diễn vô cùng sâu: “Ba! Ba muốn phạt anh ấy thì phạt cả con luôn này, là con ép.”

“Ba đâu có nói ba không phạt con.”

“...”

Rồi hiểu luôn, toi đòi.

Lão Costa xoa xoa cây gậy chống, nói nhỏ với người bên cạnh: “Cắm đoán nhị thiếu gia và hộ vệ của nó 24 giờ. Tách hai người ra.”

Mặt trời hạ xuống, tinh thần bay lên, ngân hà kéo dài mãi trên không trung, cơn gió đêm mang theo hơi nước Địa Trung Hải lạnh lạnh. Dưới sự cường bức dụ dỗ của Triều Đăng, thuộc hạ phụ trách giam giữ sắp xếp phòng hai người cạnh bên, chỉ cách nhau một bức tường.

“Tang?”

Triều Đăng gõ gõ vách tường, gian phòng cắm đoán này được làm từ sắt lá và gỗ, hiệu quả cách âm không tốt nhưng bên kia chậm chạp mãi không hồi đáp.

“Tang...?” Triều Đăng chưa từ bỏ ý định: “Tang Tang Tang?”

“Sao vậy.”

Âm thanh mềm mại của thanh niên truyền đến từ bên kia, có chút mơ hồ nhưng rất dễ nghe.

“Anh có sao không?”

“Không sao.”

“Cái kia...” Tựa hồ bên kia đang do dự, cách một mặt tường Tang vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh omega xoắn xuýt xin lỗi và khí tức ngọt ngào: “Xin lỗi, là em quá tùy tiện, tùy tiện kêu anh dẫn ra ngoài, mang đến nhiều phiền phức cho anh.”

Trên gương mặt tú lệ xet qua tia giễu cợt, Tang tựa đầu vào tường, đôi mắt khép hờ che lại chút cười nhạo bên trong đôi mắt phách, cặp môi xinh đẹp hơi nhếch lên, hẳn vừa định mở miệng an ủi omega ngây thơ đơn thuần thì nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của đối phương.

“Thi thố ngày hôm qua, anh thua em đúng không?”

“Hả? Phải.”

“Anh nợ em một chuyện, bây giờ thực hiện đi.” Triều Đăng dừng một chút, có chút hồ hững, rồi giọng nói đột nhiên khàn trượng lên: “Không được ghét em.”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“Ừ.” Từ vách tường bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Không ghét em.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Sắc Đẹp Ác Độc 3

Edit: Hyukie Lee

Tiếng người cau có và tiếng nhạc xập xình lẫn lộn vào nhau trong ánh đèn chớp tắt, vũ công mặc quần phục hải quân và chiếc váy ngắn cùn cộn kiểu nữ khiến khán giả hưng phấn kêu gào không thôi, vũ công vừa lắc mông vừa mở từng cúc áo, vòng eo dẻo dai cùng bộ ngực bằng phẳng tạo thành hình ảnh đầy hương diễm, chiếc váy ngắn bị rút tờ lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh, khí tức thơm ngát của omega lan tràn bốn phía, mà nam thanh niên đang nhảy thoát ý đi đôi giày cao gót đỏ chót trên sân khấu, nương theo động tác ngồi xổm, eo thon và bờ mông tròn trịa chặt chẽ ban ra độ cong mị người.

“Woa.” Triều Đăng không chớp mắt nhìn chăm chăm omega trên sân khấu, mãi đến tận khi mùi thuốc lá nhân nhật lượn lờ chớp mũi, y nghiêng đầu, một tay hộ vệ chuyển bật lửa, lúc thở ra đem theo một đám khói trắng: “Tang, anh hút thuốc.”

“Thả lỏng một chút.” Thanh niên tóc nâu cười nói: “Nhị thiếu gia người không quen à?”

“Đâu có.”

Triều Đăng lắc đầu một cái, tầm mắt không tự chủ dời đến liều thuốc trên tay thanh niên. Đã rất lâu rồi không ai hút thuốc trước mặt y, người bình thường không dám, còn ba thì chỉ hút xì gà. Tư thế hút thuốc của Tang rất giống nam nhân mạnh mẽ mà tự do trong kí ức, đặc biệt là lúc Tang châm lửa, đôi môi mỏng ngậm lấy thân thuốc hơi lộ ra hàm răng trắng sạch, hàng mi khép hờ, tùy ý bật lửa, ánh lửa nhảy nhót trên tàn thuốc.

“Người không quen tôi cũng không tắt đầu.” Tang nở nụ cười xấu xa: “Hiện tại không phải thời gian làm việc.”

Thấy Triều Đăng có chút bất đắc dĩ, Tang cố ý nhào người phun khói vô mặt y: “Ngài không nên lén chạy đến tìm bảo tiêu của ngài vào chiều chủ nhật, trên hộp đồng viết, đây là thời gian nghỉ ngơi duy nhất của tôi trong một tuần.”

“Nhưng ở chủ tịch Costa buồn lắm.” Triều Đăng vô liêm sỉ: “Cùng ngài ra ngoài trải nghiệm sinh hoạt của xã hội nhân sĩ, vui hơn.”

“Ví dụ như năn nì tôi mang ngài đến xem omega nhảy thoát y?” Tang sờ sờ cằm: “Nhị thiếu gia có đam mê rất đặc biệt.”

Không đợi Triều Đăng nói chuyện, người đàn ông bàn đối diện uống say đột nhiên cười to, một nửa giọng nói bị vùi lấp trong tiếng nhạc nhưng người ngồi cách gần không xa vẫn có thể nghe được rõ ràng rằng:

“Lúc trước tao có thấy được thiếu gia của gia tộc Costa.” Người đàn ông nói chuyện tựa như nhớ lại chuyện gì đó vô cùng đẹp đẽ, gã nhìn nam thanh niên omega đã cởi ra một nửa quần áo trên sân khấu, pheromone của alpha bạo động trời nổi không dứt: “Đại mỹ nhân, một omega hoàn mỹ, hoàn toàn khác hẳn với mặt hàng thấp hèn này.”

Người bạn bên cạnh gã thấp giọng nói gì đó, alpha cười ha ha: “Đó là đương nhiên, nếu tao có thể đoạt được vào tay, nhất định sẽ làm cậu ta đến chảy nước ghèn ghĩa, tao sẽ ép cậu ta mặc váy mỗi ngày, càng ngắn càng tốt, tốt nhất là không che nổi mông.”

“Nhị thiếu gia.” Chàng trai sát thủ đối diện mặt mày cong cong: “Ngài muốn mạng của gã không?”

“Cái này hình như là vi phạm phạm trù của người thừa kế, em sợ ba——”

“Ngài muốn mạng gã không?” Tang đánh gãy lời Triều Đăng, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần được ánh sáng chiếu rọi càng thêm sáng sủa rạng rỡ: “Tôi chỉ trung thành với ngài, một thuộc hạ hợp lệ không bao giờ mang đến phiền phức cho bề trên.”

Thấy Triều Đăng do dự một hồi rồi nhè nhẹ gật đầu, Tang dập thuốc, ưu nhã nâng lên bàn tay phải của y, mùi thuốc lá nhàn nhạt từ đôi môi mỏng nhẹ nhàng vuốt ve qua mu bàn tay trắng trẻo mịn màng.

“Tình nguyện ra sức.”

Nửa phút sau, người phụ nữ cùng bàn bạo phát rít gào, thi thể alpha chết đi trong lúc hỗn loạn từ từ mất nhiệt độ. Rồi khói sấm nhảy mờ tối ám muội, mưa xuân rơi xuống không dứt, mây đen dày nặng che lấp mặt trời, Triều Đăng quay đầu lại nhìn thanh niên đẹp đẽ ngậm thuốc lá phía sau.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Năm giờ chiều.” Tang cúi đầu nhìn đồng hồ một chút: “Mới vừa giết người, đi giáo đường xin chúa phù hộ đi.”

“...”

Tang không nói đùa, dẫn Triều Đăng đi đến giáo đường lớn nhất thành phố thật. Nhà thờ Shenglemo Cathedral đỉnh cao chót vót, hoàng hôn đỏ hồng rơi trên thập tự giá, pha lê cổ và thủy tinh màu chiếu ra vệt lốm đốm của tà dương. Mặc dù trong gia tộc có không ít người tin vào thánh Ala, ngay cả ba Triều Đăng cũng coi như nửa tín đồ thiên chúa giáo nhưng đây là lần đầu tiên Triều Đăng đặt chân vào giáo đường, khi y nhìn đến cửa giáo đường, nơi đó có một bé gái đầy mặt không tình nguyện đưa con thỏ bông cho người kia, rồi đi theo một vị nữ sĩ mỹ lệ vào cửa hồng.

“Thiên chúa giáo cho rằng thỏ là tượng trưng của dâm loạn.” Tang thấy Triều Đăng vẫn nhìn bên kia nên giải thích: “Không có con thỏ nào được phép bước vào.”

“Hình như anh biết rất nhiều.” Triều Đăng nhìn thẳng vào đôi đồng mâu hổ phách của thanh niên: “Tang tin vào cái này hả?”

Người Sicilia ít nhiều cũng nghe chuyện về bố già, vị này khát máu thành tính, tàn khốc vô tình nhưng lại một tín đồ cuồng nhiệt không hơn kém ai, bạch điều dưới tay lão danh dương tứ hải, vô luận tâm lý có vụn vẹo tới đâu thì người ngoài cũng có chút hiểu biết.

“Tín ngưỡng nằm trong lòng tôi.”

Câu trả lời ba phải được thốt ra từ miệng thanh niên, bọn họ tiến vào giáo đường, dàn đồng ca của nhà thờ len lỏi theo bờ tường tông giáo, cha xứ cầm cuốn sách trong tay, giọng diễn cảm đầy thành kính đọc kinh cho giáo đồ. Triều Đăng và Tang ngồi thấp giọng lúi rúi đọc theo ông lão ở bên hông, khi đã cầu xin chúa phù hộ xong, ông lão kia đứng dậy có chút không vững, Tang phản ứng nhanh lẹ đỡ lấy cụ, ông lão chân thành cảm ơn, Tang mỉm cười lễ phép đáp lại.

Đoàn người dần dần rời đi, có người ở lại xưng tội với cha xứ, dàn đồng ca đi theo nữ tu sĩ rời khỏi giáo đường, trước khi đi rất nhiều nhóc con không tự chủ được nhìn ngắm Triều Đăng có diện mạo như thiên sứ, bộ dạng lưu luyến không rời khiến Triều Đăng nhìn không được nở nụ cười khế.

“Nhị thiếu gia, mị lực của ngài đúng là phi phạm.”

“Đầu có đầu có.”

Không ai sánh bằng loại người trời sinh đã liêu nhân.

Tầm mắt của Tang dời về phía giáo chủ áo đỏ đứng bên cạnh cửa bảo thạch, đối diện với ánh mắt của hắn, người sau gật gật đầu.

“Tôi có chút việc riêng phải xử lý.” Thanh niên tóc nâu nhìn qua Triều Đăng: “Ngài ở đây chờ tôi hay là về nhà trước?”

Bên trong dư quang, giáo chủ áo đỏ đối diện Tang vô cùng trẻ tuổi, vóc dáng thon dài, mặt mày tuấn lãng, Triều Đăng suy tư một lát rồi nói: “Em ở đây chờ anh.”

“Được rồi, tôi sẽ cố gắng nhanh nhanh.”

Triều Đăng nhìn theo thân ảnh cao gầy của Tang biến mất sau cánh cửa bảo thạch, giáo chủ áo đỏ khẽ mỉm cười gật đầu chào hỏi với Triều Đăng, cánh cửa bảo thạch tinh mỹ xanh biếc đóng lại, tựa như khép lại một bí mật đang được che giấu.

“Cậu ấy thật đẹp, đoá mân cô của phương Đông.”

Sau khi nghe người kia thờ dài, Tang cười cười lắc đầu một cái: “Roddy, anh không nên tùy tiện khen người ngoài.”

“Tín đồ không thể làm phạm phu à.” Giáo chủ áo đỏ được gọi Roddy chụp lấy khóa cửa: “Mà tôi tình nguyện làm phạm phu vì một mỹ nhân khó gặp thế đó, cậu ấy là omega của anh hả?”

“Tạm thời không phải, nhưng tôi muốn em ấy.” Tang cầm lấy dao găm chạm trở hoa văn đặt trên bàn, có chút tùy ý xoay tròn trong tay: “Kế hoạch tiến hành đến đâu rồi?”

“Bố già muốn thu mua lại nhà thờ Shenglemo Cathedral làm bất động sản, dùng để tẩy trắng hơn nửa sản nghiệp gia tộc.” Roddy nói: “Nhóm giáo chủ áo đỏ đang quyết định, tôi đã báo cho giáo hoàng tin này, chắc chắn ông ta sẽ có hứng thú với việc gia tộc Moriti cấu kết với nhóm giáo chủ áo đỏ, bây giờ chỉ cần có lệnh khám xét, gia tộc lớn nhất Sicillia sẽ xong đời.”

“Ý của anh là...” Tuy đã sớm biết người trước mắt là con sói cô độc kiêu căng ngạo mạn chỉ thích độc hành nhưng giáo chủ áo đỏ vẫn kinh ngạc không thôi: “Anh muốn làm bố hả? Có thể gia tộc Moriti sẽ bị đưa ra tòa án...”

“Đúng như anh nói, gia tộc Moriti và đám đầu não ra vành móng ngựa nhưng giai cấp phổ thông cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu, tôi cho nó một cái tên, đem người của ta vào, nó sẽ trở thành một gia tộc hoàn toàn mới, đương nhiên, là to nhất mạnh nhất Sicillia này.” Tang nhắc mi mắt, chiếc môi cong không tỏ rõ ý kiến: “Giáo hoàng không thể bỏ mặc các gia tộc lớn tán loạn, cho ông ta một số tiền chống đỡ, bảo đảm thủ lĩnh của các gia tộc khác thành thật lại, ông ta sẽ thành đồng bọn của ta trong giới chính trị.”

“Trời ạ, Tang... Điều này thật sự là...”

“Vừa nguy hiểm, lại vừa cám dỗ.”

Đôi ngươi hổ phách của thanh niên đưa ra tổng kết, thu lại dáng vẻ kích động lẫn khiếp đảm của Roddy vào đáy mắt, dao găm trong tay Tang gõ gõ mặt bàn gỗ từ đàn.

“Anh không còn đường lui, tôi cũng vậy.”

“Tôi biết, tôi biết, con mẹ nó tôi đương nhiên biết rõ, từ khi biết anh là tôi đã không còn cơ hội hối hận... Tang, bố già có ngờ đến con chó ông ta nuôi cắn ngược lại ông không? Mà cắn trúng ngay yếu điểm mới ghê chứ.” Không chờ người hợp tác nói chuyện, Roddy làm bà làm bầm: “Ông ta coi anh là lưỡi dao bén, tự cho là mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng ai có tư cách kêu anh bán mạng cho ông chó?”

Thấy thanh niên đối diện như cười như không nhìn mình, giáo chủ áo đỏ bỗng nhiên chuyển đề tài: “Anh định đối xử với đoá hoa mân cô kia làm sao? Bây giờ cậu ấy là cố chủ của anh đúng không... Anh muốn, nuốt luôn gia tộc của cậu ấy?”

“Đó là phí dụng mà ba em ấy nên trả, phí của em ấy tính riêng.” Thanh niên hơi gợn tay, dao găm chạm trở hoa văn đâm mạnh vào cửa bảo thạch, chuỗi dao không chút run rẩy, Tang cười nói: “Em thuê ma quỷ, thì nên lấy chính mình làm thù lao.”

Roddy nhin xuống ý lạnh dâng lên từ nội tâm, đùa cợt nói: “Làm giao dịch với anh như đi trên lưỡi dao.”

“Nhưng kết quả cũng rất phong phú.” Tang thu lại ý cười đi về hướng cửa, năm ngón tay trắng nõn thon dài xoay chuyển tay cầm: “Nếu anh thích, chúng ta sẽ là đồng bọn của nhau.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Giáo chủ áo đỏ nhún vai một cái: “Ai mà không muốn làm đồng bọn của bố già đây, huống chi anh đẹp trai thế này.”

Trong nháy mắt khi cánh cửa kéo ra, pheromone ngọt ngào bạo động trong không khí khiến đôi đồng tử của thanh niên co lại, hắn làm một thủ thế ra lệnh đối phương ở yên trong phòng, còn mình thì bước nhanh đến omega ý thức không rõ đẳng cấp. Thời kì động dục thường đến liên tiếp nhau, lần sau còn mạnh hơn lần trước, mùi hương tràn đầy sinh cơ mang tính chất hủy diệt bùng bùng cháy mạnh như mặt trời ban trưa tràn ngập giáo đường, đã có nữ

tu sĩ và giám mục thần trí mê mang đi đến bên mỹ nhân độc dược, Tang ôm lấy Triều Đăng, nhún người nhảy tới cửa bảo thạch nơi Roddy đang đứng.

“Cho tôi một gian phòng.”

Âm thanh bình tĩnh.

“... A.” Cơ thể omega trong lồng ngực dính sát lấy Tang, âm sắc bị dục vọng thiêu đốt vô cùng điên cuồng: “Tang...?”

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

“Là tôi, nhị thiếu gia.” Thanh niên cúi đầu, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện mình không kiềm được thả nhẹ âm thanh: “Ngài đang động dục.”

“...”

Lần thứ hai Đăng Đăng đề nghị Đăng Đăng nên tự sát ngay lập tức, nguyện trên thiên đường không có thời kì động dục.

“Không sao cả, rất nhanh sẽ ổn.”

Tang nói cũng như nhắc nhở liếc mắt nhìn giáo chủ áo đỏ bị mùi hương mê hoặc đến ngu người một cái, người sau bị sát ý của bạch điều bắn đến giật mình, đầu óc tỉnh táo hơn nửa, gãi đi ra cửa, ra hiệu Tang ôm người đến. Đầu là alpha, Roddy hiểu rõ thứ dục vọng chiếm hữu cay nghiệt căm rề tận sâu trong xương tủy hơn ai hết. Tang giả vờ không nghe giáo chủ áo đỏ lầm bầm “Rõ ràng anh xem cậu ta là công chúa”, thẳng thẳng dứt khoát đóng sập cửa.

“Nhị thiếu gia?”

Nhị thiếu gia đang động dục, nhị thiếu gia không muốn để ý tới mình.

Triều Đăng không nói lời nào, hương thơm nồng nặc dần lan tràn khắp không gian, y khó chịu kẹp chặt hai chân ẩm ướt, gò má trắng nõn nổi lên mặt hồng khảm ái, chất lỏng ướt át và vị ngọt chậm rãi khuếch tán.

Thấy người nọ không còn năng lực suy nghĩ, chỉ lo cúi đầu chui vào lồng ngực mình, Tang nhìn không được đưa tay ra sau gáy Triều Đăng vuốt ve, nơi đây là tuyến thể của omega, là cội nguồn của khí vị mê người ấy, nếu như hắn nhẹ nhàng cắn ở đây một cái, hắn có thể tạm thời kí hiệu omega làm cả Sicilia điên cuồng say đắm.

Có lẽ là vì tay hắn luôn xoa xoa nơi tuyến thể mẫn cảm yếu ớt nên khi Tang cảm giác có gì đó không đúng, mỹ nhân trong lồng ngực đã phóng thích ra ngoài, khoái cảm như thủy triều ập đến không có điểm dừng khiến Triều Đăng nức nở từng tiếng như muốn hồng mắt, cơ thể run rẩy không ngừng, đôi chân dài xinh đẹp mềm nhũn, toàn bộ cơ thể đều dựa vào Tang.

“Nhị thiếu gia, lúc ngài khóc lên thật là...” Thanh niên tóc nâu ve vuốt gương mặt quốc sắc thiên hương, thở dài đầy thật lòng: “Thật là tội lỗi.”

“... A... Ha.”

“Tôi sẽ giúp ngài tạm thời giải thoát.”

Hắn nói, xốc người Triều Đăng dậy đặt lên tường, đầu lưỡi ẩm áp liếm láp da thịt trắng mịn phía sau cổ. Mỹ nhân bị hắn đè lên không ngừng phát ra tiếng kêu sợ hãi, ngón tay dài nhỏ quào loạn trên tường.

“Ngài sẽ bị thương.” Hắn nắm lấy bàn tay Triều Đăng, một tay cố định hai tay y lên đỉnh đầu, pheromone đầy tính xâm lược thuộc về alpha và vị ngọt của omega quán quất lấy nhau, thấy mỹ nhân bị mình đè lên bắt đầu xoay eo, Tang vui vẻ ngậm lấy vành tai mềm mại, giọng nói mơ hồ: “Nhớ kĩ cảm giác này... Cảm giác mà alpha của em dành cho em.”

Phút chốc tuyến thể bị cắn phá, sung sướng cực đỉnh khiến Triều Đăng không còn nước mắt, ngón tay của thanh niên thọt vào khoang miệng, bàn tay quấy quanh khoang miệng ẩm ướt ấm nóng, đùa vồn đầu lưỡi Triều Đăng.

Người đang ôm vừa bá đạo lại còn hung hăng, trên người truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, thậm chí còn mơ hồ ngửi được chút ngọt ngào, đây là mùi đặc hữu chỉ có ở người hút thuốc trường kì, tựa như————

“Nháo Nháo...”

Hai mắt Triều Đăng thất thần, kí hiệu lâm thời đã hoàn thành, trên người y xuất hiện dấu ấn của alpha.

“Nhị thiếu gia?”

“Vệ Tiểu... Nháo Nháo...”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sắc Đẹp Ác Độc 4

Edit: Hyukie Lee

Âm thanh nho nhỏ trong phòng dần dần yếu ớt, omega lần đầu tiên bị kí hiệu tạm thời triệt để mất đi sức lực, pheromone ngọt ngào bị khí tức cường hãn của alpha bao trùm triệt để. Ngón tay Tang nhẹ nhàng miết vành tai Triều Đăng một cái, không ngoài dự đoán, đoá mân côi đồng phượng trong lồng ngực run rẩy không ngừng, làn da tuyết trắng nổi lên phấn hồng đáng yêu. Dường như Triều Đăng đang nhỏ giọng nói gì đó, nhưng đó là phát âm xa lạ Tang chưa từng nghe qua. Thân là bạch điều, từ từ ngữ địa phương đến ngôn ngữ cổ hán đều nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng hiện tại hắn có thể xác định, từ mà đối phương nói không phải ngôn ngữ Italia.

Omega của hắn trong lúc vô tình phát âm từ ngữ không có ý nghĩa, có lẽ y chỉ đang giận dỗi đau đớn, có lẽ là tên của một địa phương, có lẽ là từ ngữ của một tông giáo nào đó... Hoặc cũng có lẽ là, tên của một người.

Trước khi hành động Tang đã điều tra đứa con trai thứ hai của gia tộc Costa, là một omega chỉ mới thành niên không lâu, như hộp ma thuật Pandora sở hữu diện mạo diễm lệ mê hoặc lòng người, hành sự ngoan ngoãn, là một người có giới hạn, không hứng thú lắm với việc quản lý gia tộc, Tang có thể khẳng định chắc chắn trước khi gặp mình thì Triều Đăng chưa từng giao thân cho bất kì một ai, nhưng suy đoán lúc này lại khiến thiên tính độc chiếm và dục vọng thoả mãn chạm đến ranh giới bùng nổ. Có lẽ vì pheromone hung bạo của hắn ảnh hưởng đến Triều Đăng, người nọ vô ý thức vùi đầu vào lồng ngực hắn tìm sự che chở, Tang thấy vậy thu liễm khí tức, ngậm lấy phần da thịt non mềm sau cổ.

Đúng như đã nói, omega đối với alpha đã kí hiệu mình luôn có tư thái phục tùng và thương yêu, rất miễn cảm với sự đụng chạm của alpha, cẳng chân nhỏ dài như có như không làm phiền hắn, cánh tay Triều Đăng vòng qua vai Tang, tay thanh niên tóc nâu thuận thể trượt xuống eo đối phương, mò đến nơi trắng mịn đã ẩm ướt vị ngọt, quần quít vẩn vương, pheromone kiều diễm ướt át như mặt trời mới mọc đủ để alpha lý trí nhất phát điên.

Ngón tay của thanh niên xinh đẹp dừng lại trên vạt áo của người kia, đầu ngón tay trượt theo khuy áo, cuối cùng, Tang dừng lại hành động mười phần xâm phạm, chậm rãi liếm lấy chất lỏng ẩm ướt trên năm ngón tay, như đang thưởng thức một mỹ vị nào đó, hắn ôm mỹ nhân uể oải không mở mắt lên, nhấc chân đạp cửa phòng ra giáo đường.

“Anh chiếm được đoá mân côi rồi à?”

Giáo chủ áo đỏ trẻ tuổi tuổi lần thấy hắn ôm người đi ra, mỉm cười hỏi thăm

“Chưa phải lúc.”

“Anh rất quan tâm cậu ta, hơn nữa còn rất dịu dàng.” Roddy bỏ kính vẫn trên tay xuống: “E rằng sau khi lão Costa rời đời, con trai duy nhất của lão còn hạnh phúc hơn? Chẳng hạn như làm phu nhân của bố già trẻ nhất Italia từ trước đến nay... Muốn vãn sủng ái cũng chỉ đến thế là cùng.”

Tang không để ý đến gã, không mặn không nhạt liếc nhìn Roddy một cái, tầm mắt lướt qua thập tự giá trên giáo đình, mặt trời lặn về tây vẽ nên màu sắc nhạt nhem, giáo chủ áo đỏ thức thời không nói nữa, thay thanh niên kéo cửa lớn giáo đường ra, trước khi rời đi, Roddy hạ thấp người, thành kính như một tín đồ trung thành tuyệt đối.

“Sicilia chờ ngài chiến thắng trở về.”

Ba giờ chiều, cà phê được mặt trời chiếu rọi bốc lên hương vị nồng nàn, thời điểm Triều Đăng xuống lầu liền thấy hộ vệ của mình đang nhận lấy tách cà phê từ một người phụ nữ thướt tha thùy mị, Triều Đăng nhận ra vị nữ sĩ dịu dàng kia, là quản gia đã hơn mười năm ở Costa, thường ngày xử sự nghiêm khắc ôn hòa, vậy mà không biết bằng cách nào trong vòng hai tháng Tang đã làm cho cô cam tâm tình nguyện mở ra tiêu chuẩn cao nhất. Nhìn thấy Triều Đăng, Tang giờ cóc với y.

“Nhị thiếu gia muốn ném thư không? Hương vị rất tuyệt.” Đôi hồ phách nhìn về phía nữ quản gia: “Tiểu thư Leah pha cà phê rất tuyệt đó.”

Nữ quản gia cười đáp một tiếng, vừa vặn có người gọi cô, hành lễ với Triều Đăng xong liền cất bước rời khỏi.

“Tang.” Triều Đăng vội vội vàng vàng ngồi xuống bên cạnh hắn, từng tia pheromone ngọt ngào tiết ra theo động tác ấy, trong mắt người đối diện, rất giống một bé thú vây quanh chủ nhân, vừa đáng yêu lại vừa dâm mỵ: “Trên người em xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vệ Tiểu.”

[Đừng nói chuyện.]

“...”

Nghẹn chết.

Thấy Triều Đăng không phản ứng, thanh niên tóc nâu rút đi ám sắc trong mắt, vô cùng tự nhiên rót cho Triều Đăng nửa ly cà phê, bỏ thêm chút sữa và

đường: “Câu đó là của quê tôi, ý là chào buổi chiều.”

“...”

Chào buổi chiều khá lắm... Khá lắm P.

Tại sao hần lại biết được tên! Của! Bạn! Học! Vệ! Nháo! Nháo! A!

[Chuyện gì đang xảy ra?!]

[Lúc bị kí hiệu vì quá sung sướng, cậu kêu tên chồng trước.]

[...]

[Rộng Rãi nhớ kỹ phát âm.] Hiếm thấy hệ thống tốt bụng nhắc nhở: [Cẩn thận một chút.]

[...]

Không tới nửa giây, tiếng nói trong đầu bỗng nhiên đổi giọng: [... Về sau, có thể lợi dụng điểm này.]

“Nhị thiếu gia.” Chàng trai đối diện đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, Tang nhanh chóng quan sát bốn phía, cúi đầu kẻ sát Triều Đăng: “Hôm qua ở giáo đường ngài bị alpha kí hiệu tạm thời, vô cùng xin lỗi, lúc tôi đi ra đã chậm, tôi mua thuốc ức chế và thuốc xịt cho ngài, có thể tạm thời tiêu trừ mùi vị alpha trên người ngài.”

“Cha em có biết không?”

“Chuyện này không có người thứ ba biết, xin ngài yên tâm.” Âm thanh lo lắng của Tang đầy mềm mại: “Tôi phạm phải sai lầm khó có thể tha thứ, nếu như ngài muốn, xin hãy trừng phạt thuộc hạ.”

“Bị kí hiệu tạm thời sẽ như thế nào?”

“Có người nói cho tôi, nếu bị alpha kí hiệu.” Bên trong đôi mắt phách có lưu quang chuyển động, Tang vô tội đến lạ thường mở miệng nói: “Ngài sẽ trở thành con thú dâm dăng của hần.”

“... Mời anh nổ tung.”

“Có chút khó khăn.” Tang duy trì vẻ mặt khiêm tốn: “Xin đổi kiểu khác?”

[Dục vọng độc chiếm của Rộng Rãi rất mạnh.] Hệ thống nói nhỏ bên tai y: [Nếu cậu ám chỉ hần hai chữ “Vệ Tiểu” một chút thì sao, tốt nhất là sau khi giá trị yêu thương đủ năm sao, hiệu quả sẽ rất tốt đó.]

[...]

Đu má tâm tổng thống như mò kim đáy biển, âm mưu quỷ kế sa đọa thậm tệ.

Triều Đăng do dự một chút: [... Làm đi.]

“Thôi.” Triều Đăng vung vung tay: “Mấy ngày thì hết?”

“Ít nhất là một tuần.”

Triều Đăng mắt tập trung gật gật đầu.

Bên trong nhà hàng treo đầy đèn đỏ khói xanh, bên ngoài chính là thành phố lung linh ánh đèn, mấy cô phục vụ đeo tạp dề buộc lại vòng eo nhỏ gọn, thiếu nữ tóc ngắn đỏ lửa đặt bộ dụng cụ ăn uống trước mặt người khách trẻ tuổi, cô phục vụ liếc trộm khách hàng một cái, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên đỏ ửng.

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“A Đăng.” Đối diện người đàn ông là thanh niên tóc đen mắt đen, gương mặt xinh đẹp như hoa, mùi nước hoa nhàn nhạt men lên chóp mũi, Triều Đăng ngẩng mặt lên: “Đã lâu không gặp, em vẫn chói mắt như xưa, khiến người không thể dời mắt.” Ca ngợi xong, người đàn ông tùy ý đổi chủ đề: “Costa tiền sinh có khỏe không?”

“Ông ấy rất khỏe.”

Nhớ tới mấy tiếng trước, ba lấy danh nghĩa của ông cưỡng ép không thềm để ý sự phản đối của Triều Đăng, đẩy đi kết thân với người thừa kế gia tộc Lorenzo, Triều Đăng... Triều Đăng cảm thấy kích thích muốn chết.

Tầm mắt xẹt qua thanh niên ngồi bàn sau lưng người đàn ông, phút chốc cùng Tang bốn mắt nhìn nhau, người kia cười cười phất tay với Triều Đăng.

Thật mẹ nó đáng sợ, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Nghe nói em đã từ chối gần như tất cả alpha của các gia tộc trong Sicillia?”

“Ừm ừ.” Triều Đăng thừa nhận: “Không thích.”

Alpha đối diện không kiềm chế được phóng ra pheromone, hiển nhiên là bị lời của mỹ nhân khơi dậy dục vọng chinh phục, gã nhìn đôi mắt Triều Đăng đã sắp mê mẩn, khi tay gã sắp chạm vào người y, đột nhiên nhà hàng cúp điện la hét thất thanh, khi cây nến bị đốt lên mơ hồ thấy được người đàn ông trước mặt đã bị dao ăn lờ lờ tỏa sáng ghim đầy người, Triều Đăng bị người che miệng, cưỡng chế lùi vào phòng vệ sinh đen tối.

“Trên người em có mùi của người khác.”

Âm sắc khàn khàn sâu dày khiến đồng tử Triều Đăng co lại, bắp chân không thể khống chế run rẩy, y nỗ lực giãy dụa muốn nhìn rõ người đang đè mình lại bị đối phương bức bách mở lớn hai chân ngồi lên bồn cầu, tuyến thể sau cổ bị người cắn phá, khoái cảm khi bị kí hiệu một lần nữa khiến y phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Alpha phía trên ung dung liếm lấy chất lỏng chảy ra nơi tuyến thể, khi nghe thấy tiếng nước nở bị Triều Đăng đè nén, nhấc lên cổ tay phải của mỹ nhân dưới thân, lấy tư thái đầy ưu mỹ hôn lên lòng bàn tay mịn màng trắng nõn.

Thời điểm Triều Đăng gặp mặt người thừa kế Lorenzo đã chết, xuất phát từ lễ tiết gã hôn môi lên mu bàn tay phải của Triều Đăng.

“Tôi không thích nơi này có mùi của người khác.” Người nói chuyện liếm láp chiếc cổ xinh đẹp, hơi bất ngờ khi bên trên nhô lên khúc xương như nụ hoa mềm mại, tiếng nói khàn khàn tựa như uy hiếp, lại tựa như đang ní non tâm tình, âm sắc y như đúc tên sát thủ giết chết nữ diễn viên trong rạp hát: “Vô luận đối phương là nam hay nữ, là A, B hay thậm chí là O.”

“Bạch điệu?” Triều Đăng chống hai tay lên bồn cầu, cố gắng chống đỡ cái eo mềm nhũn dưới sự kích thích của alpha không bị trượt xuống: “Hôm ở giáo đường cũng là anh?”

“Em có thể ý lại tôi.”

Trong mơ hồ nghe được tiếng cười của sát thủ, cánh tay thon dài mạnh mẽ của đối phương ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, thời điểm liếm lấy tuyến thể thoải mái đến mức khó có thể tin, Triều Đăng bị người kia mạnh mẽ liếm láp đến phóng thích, ánh đèn trên đỉnh đầu sáng lên, không còn sức chống cự ngã xuống bồn cầu, không thể nhúc nhích, mặc cho nam nhân tùy ý làm ác trên người mình.

Đôi ô mặc liếm diễm hơi nước, lông mi rũ xuống, mỹ nhân vừa đạt đến cực hạn toàn thân hiện lên màu hồng khả ái, mà tuyệt nhất phải kể đến biểu cảm trên mặt y, mị thái động nhân đặc hữu của omega ——

“Bé thô ngoan.”

Nương theo cánh tay thả ra, bạch điệu ghé vào vành tai Triều Đăng nhẹ giọng ní non.

“A...!”

Như bị quỷ thần xui khiến, dưới ảnh hưởng mạnh mẽ pheromone của alpha, vị ngọt trong suốt một lần nữa lan tràn dưới thân, Triều Đăng cảm giác được người kia hôn lên vành tai mình, dưới tình huống đang thất hồn lạc phách, người kia không chút do dự rời khỏi phòng vệ sinh.

Rất nhanh nhà hàng đã sửa điện xong, Tang phát hiện con trai thứ hai gia tộc Costa hai mắt thất thần trong phòng vệ sinh, nhị thiếu gia eo mỗi chân run, mỗi khi Triều Đăng hơi khá hơn một chút, hần mới diu người đi ra phòng ăn.

“Người thừa kế Lorenzo chết rồi.” Trong đôi ngươi hổ phách của Tang dường như xẹt qua ám mang: “Ồ đây không tiện, có chuyện gì về gia tộc hãy nói.”

“Được...”

Trong thanh âm của Triều Đăng mang theo sự run rẩy không dễ phát giác, thấy y như vậy, Tang quan tâm cup mắt khẽ hỏi: “Nhị thiếu gia, ngài bị giật mình ư?”

Triều Đăng lắc đầu một cái, lúc bọn họ đi qua, bên cạnh là một đám người biểu diễn nghệ thuật, mỹ nữ xinh đẹp thân mặc tơ lụa đang cười cười nói nói vội vàng cầm gương nhỏ son môi, màu son đỏ hồng giúp khuôn mặt của cô tỏa ra diễm quang bốn phía, khi thấy được có mấy thiếu nữ kiều mị mang tai thú trên đầu, bước chân Triều Đăng khẽ khựng lại.

Mèo, chó, cạp, báo...

Vậy mà không có thỏ, nòn.

“Nhị thiếu gia.” Tang thu hết phản ứng của người nọ vào mắt, chàng trai hài hước có bóng dáng sát thủ cong cong môi, tựa như nhớ đến điều gì, nói với

Triều Đăng: “Lúc này ngài nói, trong phòng vệ sinh có người kia rất ghét khi ngài có mùi của người khác, ngài đoán hẳn là bạch điều?”

“Hả? Đúng...”

“Lorenzo hôn tay ngài xuất phát từ lễ tiết, bạch điều vì muốn xóa bỏ vết tích nên hôn tay ngài, vậy hẳn hôn mu bàn tay hay lòng bàn tay của ngài?”

“Lòng bàn tay.”

Lại nói, cần phải hỏi rõ ràng là mu hay lòng bàn tay sao...

“Hôn môi lòng bàn tay, trong tâm lý tội phạm có giải thích.” Tang ưu nhã cầm lấy tay phải của Triều Đăng, môi hôn lên mu bàn tay người nọ: “Khi một tên tội phạm hôn môi lòng bàn tay, điều đó có ý nghĩa hẳn muốn cưỡng dâm ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sắc Đẹp Ác Độc 5

Edit: Hyukie Lee

Giọng nói mềm mại lần quần bên tai không dứt, theo bản năng Triều Đăng muốn thu tay lại nhưng bị năm ngón tay của thanh niên chấp nhất ung dung trở ngại động tác. Gương mặt xuất sắc của Tang treo đầy ý cười, chờ lúc Triều Đăng hơi nhú mày, hẳn vô cùng tự nhiên thả tay người ra.

“Xin ngài đừng sợ.” Âm sắc của sát thủ ôn nhuận đến cực điểm, phẳng phất như đang trêu đùa động vật nhỏ bất lực: “Ta sẽ bảo vệ ngài.”

“...”

Mắc ói, đồ không biết xấu hổ.

Thấy Triều Đăng trầm mặc gật đầu, Tang dời tầm mắt, như vô ý dò hỏi: “Lại nói, tại sao ngài lại cho rằng đó là bạch điều?”

“Âm thanh.” Triều Đăng dừng một chút: “Em từng gặp bạch điều một lần ở rạp hát, hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

“Cảm giác mà hẳn mang đến.” Người nói chuyện tiến vào đôi ngươi hổ phách, ô mâu di chuyển phẳng phất như sương mù ẩn ẩn hiện hiện: “Rất quen thuộc.”

Trong lòng Tang ngăn ra nhưng bên ngoài vẫn đắm chiêu gật đầu đáp lại.

Tin tức Lorenzo bị giết hại trong vòng nửa giờ đã truyền khắp Sicilia, khi thấy con trai độc nhất về tới cửa lão Costa liền dò hỏi chuyện thành viên gia tộc Lorenzo, thờ phào một hơi đồng thời vì mặt mũi mà không thể không nghiêm mặt quở trách nhị thiếu gia Costa một trận, Triều Đăng cúi đầu không nói lời nào, lão Costa gọi hộ vệ của y đi hỏi riêng, tuy đã biết rõ lý do ba mình làm vậy nhưng Triều Đăng... Triều Đăng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này!

Thấy y cười cười nhờ một nữ hầu dẫn tới đi hàm rượu dưới lòng đất, hệ thống dò hỏi: [Cậu định làm gì vậy?]

[Say rượu nói thật lòng.] Triều Đăng đi theo nữ hầu xuyên qua hành lang dài dằng dặc: [Đến lúc cho Tang biết trong lòng tui có bóng hồng rồi.]

[...]

[Âm chi một chút cũng được.]

Alpha đối với omega bị mình kí hiệu gần như có cảm ứng tự nhiên, đến khi Tang tìm được omega của hẳn dưới hàm rượu, Triều Đăng đã uống tới mức nửa say nửa tỉnh, đôi gò má của đoá mân côi đông phương đỏ ửng, xung quanh là một đồng chai rỗng, Tang chần chờ chốc lát rồi nhắc chân đi đến bên người nọ.

Càng tới gần, mùi rượu trên người người nọ càng nồng nặc, khi nhận ra Triều Đăng đã uống hết bao nhiêu rượu, Tang biến sắc, lập tức giữ tay cản lại động tác của y.

“Nhị thiếu gia?”

“A...”

“Sao ngài lại một mình ở đây uống rượu giải sầu?” Hân hào ngôn hảo ngữ: “Vì bị lão gia trách cứ sao?”

Người nọ không nói lời nào, chỉ cười hắc hắc nhìn hân, gương mặt như đào hoa trong hầm rượu mờ tối vẫn rực rỡ đến mức rung động lòng người, Triều Đăng giờ tay chụp lấy bình rượu bị Tang ngăn cản, sau khi bị đối phương cự tuyệt thẳng thừng, Triều Đăng nhỏ giọng nói: “... Anh không muốn em uống rượu?”

“Không phải không cho em uống.” Tang nửa quỳ ngồi xuống, để bình rượu một bên, bàn tay quanh năm cầm vũ khí nhàn nhạt mùi thuốc súng: “Nhưng đừng uống nhiều trong một lần.”

“Được rồi.” Triều Đăng cong mắt, vô cùng ngoan ngoãn buông cánh tay trắng mịn xuống: “Anh nói gì em cũng nghe.”

Không đợi Tang phản ứng lại omega đã chui vào trong ngực, cơ thể trẻ tuổi ấm áp thơm ngát khiến hân theo bản năng ôm lại, người nọ và mùi rượu nồng đậm trên người, chen lẫn sắc đẹp ác độc là pheromone quyến rũ lẫn nhau, đến khi Triều Đăng hôn trúng phần cảm của hân, bỗng nhiên Tang bắt lấy hai vai đối phương, cảm giác ngọt ngào khủng bố đặc hữu của alpha khiến con ma men trước mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, cố tình sao âm điệu của Tang lại cực kì mềm mại.

“Anh là ai?”

Đối tượng công lược a.

Triều Đăng trừng mắt nhìn, như làm nũng cọ lấy cổ của alpha, đến gần vị trí tuyến thể làm y phát ra tiếng than thở thỏa mãn, tư thái nhu thuận của mỹ nhân trong lòng ngực không thể nghi ngờ có thể lấy lòng bất kì người đàn ông nào. Tang hơi sửng sốt, nâng mặt Triều Đăng lên, từng chữ từng chữ.

“Nhìn anh.” Hân nói: “Anh là ai?”

“Tang...”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

Xúc cảm mừng rỡ như điên cắn nuốt lý trí thanh niên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đóng mở, tựa hồ Triều Đăng đang vô thanh nói gì đó, trước khi đôi người khép lại, lệ chỉ nhỏ nhỏ dưới mắt trái càng hiện lên rõ ràng, tô lên dung mạo của người nọ đến câu hồn yếu mệnh. Tang trầm mặc đến gần Triều Đăng, sau khi xác nhận người nọ đã ngủ, thu liễm nỗi lòng phức tạp, không thể làm gì ngoài việc ôm người ra ngoài.

Tuy y đã nói ra tên của hân nhưng lúc này, khi hân tiến vào đôi mắt ẩn giấu mà lực ấy, hân luôn mơ hồ cảm thấy, dù đôi mắt Triều Đăng tràn ngập yêu thương, nhưng dường như đang xuyên thấu qua hân để nhìn thứ gì đó.

Trực giác của bạch điều từ trước đến nay luôn không sai, nhưng lần này... Hân tình nguyện chính mình quá mức đa nghi.

Sau cơn mưa phùn liên miên, khoảng không Sicilia trở nên sáng sủa, xuân hồng héo tàn về lại với đất mẹ thiên nhiên. Liên tiếp mấy ngày, con trai thứ gia của gia tộc Costa từ chối thẳng thừng mấy alpha của các gia tộc lớn, lão Costa không thể nhịn được nữa sai bảo tiêu đứng trước nhà chặn đầu Triều Đăng và hộ vệ sắp ra khỏi cửa, mang người vào phòng làm việc.

“A Đăng, con không được tùy hứng vậy nữa.” Lão Costa thần sắc nghiêm túc: “Omega không có alpha sẽ không thể sinh tồn, đây không chỉ vì cấu tạo thân thể mà cũng bởi vì địa vị xã hội, bởi vì truyền thống từ xưa đến nay, còn có...”

Bỗng nhiên có người kéo cửa đại sảnh ra, quân sư về mặt vội vã bước nhanh đến bên lão Costa, gã thấp giọng nói với lão gì đó, không đợi thủ lĩnh gia tộc phản ứng, tiếng bước chân truyền đến đánh gãy mẫu đối thoại của bọn họ.

“Ông khỏe không? Người anh em của ta.”

Ông cụ từ ngoài tiến vào thần sắc hòa ái, tóc mai điểm bạc, xương sống vì tuổi tác cao mà cong cong không còn thẳng, bàn tay nhăn nheo chống lên cây gậy đàn hương, sau lưng có ba thanh niên lực lưỡng trung thành đi theo.

“A...” Lão Costa che đi nét kinh ngạc, tiến lên một bước cầm lấy tay phải già nua của bố già, sau khi hành lễ đơn giản liền nói: “Tôi rất khỏe. Thoạt nhìn ngài bủng bủng sức sống.”

“Năm tháng vô tình.” Đôi mắt vẫn đục của bố già liếc qua bảo tiêu yên lặng đứng, lúc lão mỉm cười nếp nhăn trên mặt nhu hòa đi nét uy nghiêm: “Đây là người thừa kế Costa, con trai ông? Là đứa trẻ tốt, đáng giá cho đám trẻ tuổi bên ngoài vì nó mà võ đầu chảy máu.”

Lão Costa cười đáp lại, sau vài câu khách sáo liền dùng mắt ra hiệu Triều Đăng rút lui: “Đứa nhỏ này rất cứng đầu, khiến ngài chê cười. A Đăng, con đi trước đi.”

“Đám con trai ham chơi chính xác là giáo dục không dễ, nhưng có một số việc nhất định nó phải biết rõ ràng.” Bố già được bảo tiêu nâng lên ghế mềm, trong đôi mắt sâu xa ẩn giấu sự tàn khốc không dễ phát giác: “Ở lại nghe một chút đi.”

Lão Costa gạt mình, chợt nho nhả lễ độ nói: “Nếu đã như vậy, A Đăng con ở lại đi. Ngài đến thăm nhà Costa, phải...”

“Lão đệ, đừng lo lắng, cũng không phải đại sự gì, chỉ là nghe được một ít lời đồn có người phá vỡ quy tắc.” Bố già Moriti đốt một điếu xì gà, đóm lửa li ti và khói trắng bay lên không trung: “Rất lâu trước đây mọi người đã thống nhất chung với nhau, chúng ta không làm bạn với ma quỷ, chuyện này hoàn toàn khác với việc buôn bán kinh doanh, ông có thể bán cho quỷ dữ nhưng không thể cho người đem vào địa bàn Italia.”

“Chuyện này...” Lão Costa nhú mày lại: “Đây là quy tắc mà gia tộc nào cũng tuân theo, trước kia cũng vậy, sau này cũng vậy.”

“Đương nhiên.” Bố già cười run run điếu xì gà, một đám tàn thuốc rớt xuống giày da: “Ông biết, tôi biết, đôi bên vui vẻ.”

Tầm mắt Triều Đăng không tự chủ dời qua người Tang, ý tứ của bố già vô cùng rõ ràng, lão đang cảnh cáo Costa không nên chạm vào ranh giới cuối cùng của lão. Mà trên thực tế, Triều Đăng biết rõ ba mình hơn ai hết, lão Costa ngoài mặt tàn khốc quả quyết nhưng sự thật là một người rất có tình nghĩa, là một nam tử hán rất có nghĩa khí, vô luận là giữa các gia tộc lớn có tồn tại quy tắc ngầm hay không thì lão cũng tuyệt đối không bao giờ mang khối u ác tính này vào Italia.

Là Tang làm.

Tang là người của bố già, hẳn giao tội ác không thể tha thứ này lên đầu Costa để Morrie có thể danh chính ngôn thuận ra tay với bọn họ, lần này là nhắc nhở, lần tới chính là đao thật súng thật.

“Bố già đáng mến.” Sắc mặt lão Costa cứng ngắt nhưng vẫn duy trì cung khiêm lễ tiết: “Có phải ngài đã ——“

Ba dòng đạn lạc vào không khí, bàn tay hầy còn đặt trên vai Triều Đăng trong nháy mắt chuẩn xác hạ gục ba tên bảo tiêu bên cạnh bố già, trong dư quang còn thấy được hơi khói từ nòng súng, bố già Morrie biến sắc nhưng âm thanh vẫn như cũ trầm đầy uy nghiêm.

“Con làm gì vậy? Con trai của ta.”

“Tôi định giết ngài.”

Cánh tay Tang khẽ nâng, đầu súng đối diện bố già, máu của thi thể văng tung tóe thấm ướt chân quần, đôi mắt sắc bén của sát thủ thẳng tắp nhìn về phía lão già hai chân run rẩy nhưng vẫn giả vờ trấn định, ánh mắt xẹt qua cảnh chân ốm yếu như cây khô, làn da bị đóm đòi mồi che kín và cái cổ nhăn nheo đầy nếp nhăn——

Bố già đã thật sự già rồi, người đàn ông đã từng khống chế Sicillia một thời đã mục nát từ sâu trong linh hồn, đối mặt với nòng súng của hắn vậy mà lão không nổi giận, cố gắng dùng vỏ bọc giả tạo để qua khỏi họng súng.

Hắn kéo cò.

“Tang Heotto gửi lời chào đến ngài.”

Đồng tử bố già đối diện đột nhiên co rút lại, khuôn mặt vĩnh viễn không thay đổi khi đứng trước tử vong cũng lộ ra thần sắc không thể tin, gây chóng ngã xuống đất tạo ra âm thanh lớn đến dị thường, xì gà đất tiền rơi trên quần tây thẳng tắp.

Gia tộc Heotto – gia tộc đã từng là lãnh tụ danh chấn tứ phương một thời.

Khi còn trẻ bố già Morrie ngông cuồng tự đại dùng mưu gian liên kết các thế lực khắp nơi lại giết chết gia tộc Heotto đang trên đà suy kiệt, là thảm án kinh hoàng chấn động cả thế giới dưới lòng đất, cũng là bước đầu tiên cho Morrie lên đỉnh vương tọa tại Itallia. Vốn tưởng rằng đã nhổ cỏ tận gốc từ mấy năm trước, lại không ngờ... Bố già Morrie khôn ngoan một đời lại để kẻ địch bên mình đến tận mười năm, thậm chí còn xem hắn là trợ thủ đắc lực ra sức bồi dưỡng.

Lão Costa khiếp sợ một bên thấy vậy đang muốn ra lệnh cho thuộc hạ liền thấy sát thủ khủng bố kia ném súng xuống đất, thân mật ôm lấy đứa con trai duy nhất của mình.

“Costa tiên sinh.” Khí tức của alpha che ngợp bầu trời vọt tới, vền vẹn chỉ dựa vào pheromone bá đạo tàn nhẫn này cũng biết chủ nhân của nó nhất định là một alpha vô cùng cường đại: “Có thể ngài phải suy nghĩ thật kỹ, nếu tôi chết, Triều Đăng cũng sẽ thành một O không có A.”

“... Cái gì?”

Lão Costa không thể hiểu nổi lắm lắm.

Hương vị ngọt ngào từng chút tan ra khiến tất cả mọi người tinh thần rung động, dưới sự hướng dẫn của alpha đã từng kí hiệu mình, lại thêm thời kì động dục chưa qua nên Triều Đăng dần dần đánh mất năng lực chống cự, cơ thể nóng rực bắt đầu ham muốn đụng chạm của đối phương. Tang duy trì tư thế ôm, từ phía sau đưa tay ấn lên mỗi người nọ.

“Mở ra.”

Người kia liếm lấy vành tai Triều Đăng trước mặt mọi người đầy ác ý, pheromone quyến rũ khiến y không thể không dùng hết sức ngăn chặn lại âm thanh rên rỉ ám muội. Tang khẽ cắn dái tai uy hiếp ngay lập tức Triều Đăng liền mở miệng ra, đầu lưỡi ngậm lấy ngón tay vừa cầm súng lục.

“Tôi đã kí hiệu cậu ấy, hoàn toàn.”

Thanh niên tóc nâu nhìn thẳng vào mắt lão Costa, khoe môi cong lên độ cong xinh đẹp, pheromone của alpha và omega hòa quyện vào nhau tạo nên mùi vị phấn tình mập mờ, tư thế của bọn họ hết như một cặp tình nhân thân mật. Khi đã nhận ra, lãnh tụ gia tộc Costa bắt đầu chần chờ.

Lão không thể để đứa con trai duy nhất của mình mất đi alpha được. Khác với alpha, cả đời omega chỉ có thể tiếp nhận một alpha kí hiệu, nếu không có A làm bạn, O đã bị kí hiệu sẽ bị dục vọng dẫn dắt đến lúc tử vong. Trong quá khứ đã có không ít omega quen người bấy bọ, sau khi alpha không còn hứng thú thì chết thảm trên chiếc giường êm u. Nếu O bị A vứt bỏ, dù là người có địa vị và tài phú không lồ đến đâu đi nữa cũng không thể trốn khỏi vực sâu tử thần.

“A Đăng, nó nói có thật không...?”

Bàn tay lão Costa bắt đầu run rẩy, vốn dĩ lão muốn tìm cho con trai mình một alpha đáng hoàng, dù hai người không thể đi đến cuối cùng nhưng cuộc đời Triều Đăng cũng không bị đối phương tùy ý khống chế. Mà tên họ vệ âm thầm ở bên Triều Đăng ba tháng này, vừa xuất hiện liền thẳng thắn dứt khoát đánh chết bố già, sát khí đó tuyệt đối không phải của một thanh niên khí độ bất phàm ngày một ngày hai mà có, nhất định người này đã trải qua lễ rửa tội bằng máu tươi, hoàn toàn là ác quỷ bò ra từ địa ngục thay người.

Người như vậy, nếu con trai lão bị khống chế hoàn toàn thì...

[Làm sao bây giờ?]

[Hắn đang thăm dò cậu.] Âm sắc của hệ thống cực kì lạnh nhạt: [Rộng Rãi đã vứt vũ khí, xung quanh đều là thành viên gia tộc, nhìn xem thì người bất lợi là hắn, nhưng thực tế nếu hắn muốn, hắn có thể giết chết tất cả mọi người bằng tay không.]

[Rõ ràng hắn chỉ mới kí hiệu tạm thời thôi mà...]

[Bởi vậy mới nói là thăm dò, hắn đang ám chỉ cậu có thể vứt bỏ hắn bất cứ lúc nào.]

[Ồ cái đêch.] Triều Đăng lập tức bỏ qua tôn nghiêm: [Ôm đùi bự đây.]

“Vâng.” Triều Đăng ngậm lấy ngón tay của Tang, đầu lưỡi có chút khó nhịn liếm ngón tay một vòng đôi lấy thanh niên thọt vào càng sâu, như là trừng phạt: “Con... A... Là omega của anh ấy.”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

Triều Đăng có thể nghe thấy tiếng hít kinh ngạc và tiếng cười sâu xa truyền đến từ cuồng hống của Tang, alpha thu tay, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon gọn.

“Nói lời tạm biệt để sau nhé.” Bị pheromone của Tang dây dưa mật thiết, khoái cảm ập đến không báo trước khiến Triều Đăng trợn to mắt. Rõ ràng người này nắm quyền chủ động nhưng lại dùng ngữ điệu lăm bằm khề cúi đầu như đang ve vãn: “Nhị thiếu gia chỉ cần hưởng thụ thôi, những chuyện bản thủ xin ngài đừng quan tâm.”

Thanh niên ôm người ngồi xuống, tư thế xảo diệu làm những người ở đây không thể thấy được Triều Đăng trong lòng ngực hắn. Dưới sự kích thích của pheromone cường đại đến không thể tin nổi, phần dưới của con trai thứ hai gia tộc Costa đã ướt đẫm, trong nháy mắt đốt cháy ngọn lửa của không biết bao nhiêu alpha.

“Tôi và người hợp tác đã điều tra rõ chuyện gia tộc Moriti cấu kết với giáo hoàng thu mua nhà thờ Shenglemo Cathedral tẩy tiền đen, tất cả các thành viên của gia tộc đều phải lên tòa, tôi nghĩ Sicillia phải thay máu mới, hiện tại Triều Đăng thuộc về tôi, tôi sẽ không động vào một phần của gia tộc Costa.” Đối mặt với lão Costa đang kinh ngạc, Tang tiếp tục nói: “Tên tôi là Tang Heotto, được nhiều người biết đến với danh bạch điều.”

Triều Đăng rút vào người hắn không nhúc nhích, trong tưởng tượng của thanh niên, người nọ khóa thân đeo tai thỏ, lông tơ trắng tuyết và da thịt hòa làm một thể, hạ lưu hơn nữa là cái đuôi ngắn nhúc nhích nơi kẽ mông, mỹ nhân hóa trang làm thú nhỏ bị alpha khai phá đến tận cùng, đôi ngươi ướt át chứa đầy nước mắt hỗn tạp với nước bọt trong miệng, lướt theo đường cảm chảy xuống.

“Anh, anh là bạch điều?!”

Hiển nhiên đây mới là thân phận khiến người khủng hoảng, mỗi lần bạch điều xuất hiện đều mang ý nghĩa máu chảy đầu rơi, không ai không biết ác đồ lưng đeo tội nghiệt của toàn bộ châu Âu, là vũ khí của bố già Morrie, nhưng lại là thanh niên trẻ tuổi anh tuấn.

“A Đăng...”

Lão Costa bị thương nhìn đứa con trai độc nhất của mình, khoe môi run rẩy nuốt hết những lời định nói vào bụng. Con trai lão không biết nhưng lão biết, bị alpha cường đại như vậy nắm giữ, chắc chắn là tai họa.

“Tôi rất yêu nhị thiếu gia.” Tang hiểu được suy nghĩ của lão, đôi mắt hổ phách thoáng giương lên, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nổi lên nụ cười rạng rỡ: “Xin ngài yên tâm, tôi sẽ không làm những chuyện vô liêm sỉ, dùng vinh quang của gia tộc tuyên thề.”

“Aha...”

Nghe được âm thanh nghẹn ngào thờ dốc mà mỹ nhân nỗ lực đè nén, Tang nhẹ nhàng nói: “Ngài thoải mái u, nhất định là rất sáng khoái đúng không? Sắp khóc rồi nè.” Hắn dừng một chút, ngón tay vân về vành tai đỏ ửng của Triều Đăng, mỉm cười nói: “Tôi muốn một ít đồ chơi, sau này sẽ cho ngài chơi từ từ.”

Đối với ánh mắt không dám tin của omega, Tang nhắc lên bàn tay nòn nà, đầu lưỡi ướt át, chậm chậm, đầy ý ám chỉ hàm xúc liếm láp lòng bàn tay trắng mịn.

“Ngài là omega của tôi, nhị thiếu gia... của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Sắc Đẹp Ác Độc 6

Edit: Hyukie Lee

Đúng như lời đã nói, trong vòng ba ngày toàn bộ gia tộc Moriti và đám đầu não đều bị đưa ra tòa án, bọn họ mua chuộc thẩm phán, đại đa số đều là người của giáo hoàng nên phiên tòa này không hề có chút gì gay gắt. Năm xưa đám thủ hạ tham gia vây quét Heotto đều được “Heotto thăm hỏi”, đám người này bị đạn xuyên thủng thành tổ ong, vô luận bị tấn công là lúc đang họp, đang làm việc, đang đi WC hay là đang gì gì đó với tình nhân đều không may mắn thoát khỏi.

Đệ nhất gia tộc đã từng chói lọi huy hoàng cả Sicillia sau nhiều năm yên lặng một lần nữa đứng dậy bùng bùng sinh cơ. Do Tang Heotto tiếp nhận dư đảng của gia tộc Moriti nên lòng không đồng thuận, ngư long hỗn tạp, dù không khuất phục vị thủ lĩnh ngoại giới quá mức trẻ tuổi có thể cướp ngôi trong thời gian ngắn nhưng cũng không thể phủ nhận, lớp người trẻ tuổi đi theo bạch điều vào gia tộc đều là anh tài, quan hệ hợp tác giữa Heotto và giáo hoàng càng thêm thêm gắn trên hoa, khi biết được lão Costa gả đứa con trai độc nhất của mình cho thủ lĩnh Heotto, cả nửa cái Sicillia vì vậy mà phần nộ mất không chế.

“Nhị thiếu gia, ngài lại khóc nữa u?”

Trên giường lớn đèn đuốc sáng choang, hai tay hai chân mỹ nhân bị trói chết ở bốn góc giường không ngừng giãy dụa nghẹn ngào, vị ngọt của thời kì động dục chìm nổi bốn phía, mái tóc đen mềm mại như che lấp thứ gì, đôi tai đỏ xinh xinh thoáng ẩn thoáng hiện, Triều Đăng hé cặp mắt có chút sung tấy, khăn cầu đầy đáng thương.

“Tang, buông em ra... A...”

Bộ dạng của hắn cực kì đoan chính thanh nhã, giữa mi mục lại có từng tia quý khí, hốc mắt hãm sâu có chút âm trầm được rèm mi dài mảnh hòa thành điểm sắc. Đôi môi mỹ nhân bị cắn đến đỏ tươi, gò má tuyết trắng nhuộm lên màu hồng khả ái. Tang đầy hứng thú ác liệt lắng nghe âm thanh yếu ớt nức nở, may mắn không hề có ý định tiến lên cời trói.

Càng quá đáng hơn là, ngón tay của hắn lại ấn lên công tắc điều khiển nào đó.

Mỹ nhân trên giường đau khổ vận vẹo cơ thể, chân dài bị đeo xích bạc kịch liệt vang vọng theo từng động tác, đuôi thỏ nằm giữa hai đám mây tròn trịa nhúc nhích. Tang ngậm lấy đôi môi xinh đẹp, vừa xoa xoa tuyến thể sau gáy vừa nhu tình đến cực điểm trao đổi nước bọt cùng Triều Đăng, hắn liếm cảm trên của người nọ, đầu lưỡi đâm vào khoang miệng, mãi đến tận khi Triều Đăng lặng yên rơi lệ, hắn mới dời qua bên tai người nọ.

“Nếu như không thể thích ứng cảm giác này, ngài không thể tiếp nhận tôi.” Tang si mê liếm cắn miếng thịt mềm sau gáy, đôi mắt phách sạch sẽ trong sáng ngày nào giờ đây chỉ còn ái dục sâu dày: “Càng khỏi nói đến kí hiệu hoàn toàn, ngài sẽ hỏng mất.”

“Không... Không không không... Tha cho em...”

Triều Đăng thờ hồn hèn, muốn tránh né đụng chạm của apha, không thể nghi ngờ, hành động trốn tránh ấy đôi lần đối xử càng thô lỗ, Tang cắn vào tuyến thể mềm mại sau gáy, đã không biết đây là lần thứ mấy kí hiệu được bao trùm.

“Ngài nói gì?”

Triều Đăng nức nở không dám nói, tai thỏ trên đỉnh đầu lúc lắc, toàn thân từ trên xuống dưới đều là hơi thở bá đạo của alpha, thấy người nọ không phản kháng nữa, Tang ôn nhu vén lên tóc mái ướt át.

“Được rồi, bé thỏ ngoan.” Hắn điều chỉnh tư thế ôm sát Triều Đăng, nhẹ nhàng nỉ non: “Lúc trước ngài là chủ nhân của tôi, hiện tại vẫn thế, chỉ cần ngài làm một bé thỏ ngoan, vĩnh viễn ngài luôn là đối tượng mà tôi hầu hạ.”

“...”

Nói cho biết nè meo meo, thỏ không ăn cỏ gần hang, hi hi.

“Ngài thích gì?” Tang cắn cắn đôi môi mềm mại: “Tiền tài, danh tiếng, quyền lực... Tôi sẽ dâng lên cho ngài.”

Hôn lễ giữa Costa và Heotto được cử hành vào buổi sáng một ngày nào đó, đại biểu các gia tộc lớn ở Sicillia dồn dập trình diện, ngoại trừ chúc phúc còn có thăm dò vị thủ lĩnh gia tộc Heotto này. Sát thủ trẻ tuổi thân mặc tây trang chuyện trò vui vẻ với khách khứa ở đại sảnh, từ chối người muốn vào giáo đường nơi cử hành hôn lễ. Lão Costa đứng xa xa nhìn thanh niên đáng người thon dại, than thở mon tron nhẵn gia tộc trong tay, trong đôi mắt thẳng thần cương nghị xẹt qua tia bất đắc dĩ.

Vì sinh tồn gia tộc, lão đã bán con trai mình cho quỷ dữ.

“Tiên sinh.” Một tên thị giả vóc người cao ngất bước nhanh tới trước mặt lão Costa, cúi đầu khể nói bên tai: “Heotto tiên sinh mời ngài vào giáo đường chứng kiến, ngài ấy không có ba mẹ, ngài là trưởng bối duy nhất.”

Lão Costa gật đầu đồng ý, đi theo thị giả vào giáo đường nơi có thảm cỏ xanh ngắt đằng sau tòa nhà chính, cha sứ làm chủ trì hôn lễ, người được phép vào không quá mười người. Lão thấy con trai độc nhất của mình mặc áo sơ mi và quần dài đơn giản đang trao đổi nhẵn với Tang mặc âu phục thẳng tắp. Mà điều khiến người khó có thể tin là vị thủ lĩnh Heotto lại lấy ra chiếc nhẫn đại diện cho vinh quang cả gia tộc đeo lên đôi tay omega của hắn. Mỗi thủ lĩnh Sicillia đều gánh trên vai cuộc đời của hàng ngàn người, thời gian càng lâu thì càng không thể khinh nhờn. Nhẫn là vật kí thác toàn bộ tôn nghiêm của gia tộc, hành động xưa nay chưa từng có ấy khiến các thành viên trong gia tộc không ngừng huýt sáo hò hét.

“A Đấng.” Lão Costa tiến lên một bước, nghe được omega mỹ mạo tuyệt luân trong lồng ngực Tang dịu dàng nói: “Con có khỏe không?”

Triều Đấng hơi run, chợt nở nụ cười rạng rỡ: “Rất khỏe ạ, còn ba thì sao?”

“Ba cũng rất khỏe.” Người nắm quyền gia tộc Costa rút cuộc cũng mỉm cười: “A Đấng quá bận rộn, lão già này thì ngược lại rất thanh thoi, lúc nào con nhớ nhà, cửa lớn của Costa vẫn luôn chào đón con.”

“Vâng ạ ~” Độ cong nơi khoe môi Triều Đấng càng thêm đậm, y tránh khỏi Tang đi đến bên người lão Costa, nhỏ giọng nói: “Con thật sự rất khỏe, ba ba, xin người đừng lo lắng.”

“À... Được, được rồi...” Lão Costa từ ái vỗ vỗ lưng Triều Đấng, như biết bao người cha hiền hậu khác: “Ba yêu con.”

“Con cũng yêu ba.”

Triều Đấng nói, nhắm hai mắt lại.

Giáo chủ áo đỏ đứng bên cạnh Tang nở nụ cười yếu ớt, hôm nay gã cố ý xin nhà thờ Shenglemo Cathedral làm cha sứ cho đôi này, quen biết nhiều năm, gã biết rõ dục vọng biến thái thích độc chiếm của Tang như lòng bàn tay, hẳn sẽ không cho một ai vào lễ đường nhòm ngó đóa mận côi của hắn, tương tự, hẳn cũng không thích Triều Đấng thân mật với bất kì một ai trước mặt hắn.

“Sửa lại tính nết của anh một chút.” Roddy cười nói: “Còn nhớ lúc trước hai ta cùng nhau tranh đoạt chai vang Chateau Margaux không? Anh thà lấy súng bắn nát chai rượu trị giá mấy trăm ngàn đô la Mỹ cũng không muốn ai chiếm được nó, anh định làm như thế với người mình yêu luôn à?”

Tang nhún nhún vai không ý kiến, khi Triều Đấng lại đây, hắn dập thuốc, sau khi gạt đầu hỏi thăm lão Costa xong liền ôm lấy omega của mình rời khỏi lễ đường.

Trên đường trở về, tài xế lái xe không dám lên tiếng lắng nghe âm thanh môi lưỡi dây dưa phía sau, pheromone nồng nặc đan dệt vào nhau, lúc xuống xe còn được Tang bế vào nhà, trong đại sảnh đèn đuốc sáng choang hai người lẫn vào nhau thành một đoàn, hắn đè lên Triều Đấng, một lần lại một lần cho người nọ cảm thụ giữa thiên đường và địa ngục, tư vị của omega so với tưởng tượng của hắn còn ngon lành hơn mấy ngàn lần. Tang trói chặt hai tay trên đầu giường, nhắc lên đôi chân tinh tế cần thận liếm hôn, đại bàng trên tay được xăm vẽ hoàn mỹ, mu bàn chân được một tầng ẩm ướt bao phủ càng tôn lên làn da trắng, thanh niên từng chút từng chút ngậm lấy nụ hoa vào miệng, mỗi một lần ngậm đôi lấy tiếng thút thít lẫn rên rỉ của mỹ nhân.

Hắn mở dây thùng nhuyển trối Triều Đấng ra, sợi tóc nâu nhạt vô tình hay hữu ý cọ lấy tuyến thể, âm thanh của alpha đang chinh phục ngọt như mật đường.

“nhị thiếu gia.” Tang hôn lên trán Triều Đấng: “Ngài vừa đáng yêu lại vừa quyến rũ, bên trong còn tuyệt hơn cả thiên đường.”

“...”

Đề nghị mi tự sát.

“Không nói gì à?” Tang nhàn nhạt cười xoa xoa lệ chí: “Tôi sẽ làm đến ngài muốn khóc cũng khóc không được, nếu bây giờ không nói sẽ không còn cơ hội.”

“Anh...” Triều Đấng do dự một chút: “Anh nhẹ một chút được không?”

“...”

“Tang...?”

Omega nọ lộ ra thần sắc hoảng hốt, mấy ngày ở chung với nhau khiến y không thể không sinh lòng khiếp ý với thanh niên trước mặt, Triều Đăng cắn cắn môi: “Rõ ràng anh đã đồng ý...”

Chàng trai sát thủ cười đến mặt mày cong cong: “Tôi đồng ý ngài điều gì cơ?”

“Anh không được ghét em” Triều Đăng nghiêng mặt sang bên: “Nhưng anh làm em đau quá, anh có thật... Có thật là yêu em không?”

[Giả vờ ngây thơ.]

[Không biết xấu hổ.] Triều Đăng là người biết lắng nghe: [Bố không sai, bố là viên ngọc xanh biếc ciutoe.]

“Ngài thật là...” Tang đề thấp cổ họng cười: “Ngài thật đáng yêu.”

[Thấy chưa! Thấy chưa! Xin khen tui ngay lập tức meo meo.]

[...]

“Tôi yêu ngài.” Động tác của alpha bất giác thả nhẹ mấy phần, ôn nhu dịu dàng ôm lấy omega luống cuống trong lồng ngực, hai lòng nhìn đối phương từ từ lộ ra biểu tình mỉa mai: “Đương nhiên là tôi yêu ngài, yêu ngài nhất, vĩnh viễn luôn yêu ngài.”

Khi tiến vào cơ thể omega, trước khi quan hệ xong thì mỹ nhân bị hấn nắm giữ tất cả đã sớm mất đi ý thức, quá trình quan hệ đối với nhóm omega mà nói vừa mỹ diệu lại vừa đau khổ, cảm giác khoang sinh sản bị nam nhân rút đẩy khiến Triều Đăng bị thương bị thương khóc lóc, đôi môi kiều diễm ướt át nhẹ nhàng đóng mở, Tang nhào người đến gần muốn nghe xem đại bảo bối của mình đang nói điều gì.

“Không muốn... Không muốn mang thai...”

Hắn bật cười: “Sẽ không, cho ngài uống thuốc ngay đây.”

“Không... Nha... Không muốn...”

“Thỏ ngoan.” Tang hôn nhẹ vành tai Triều Đăng: “Nếu ngài có em bé, tôi sẽ giết nó... Ngài là của tôi.” Hắn cười vô cùng rộng rãi, không hề quan tâm đến xưng hô “Nó” mà nói ra lời thể khiến người sờn tóc gáy: “Không ai được phép cướp đi sự chú ý của ngài.”

Vành tai là nơi mẫn cảm của Triều Đăng, dưới sự chọc ghẹo đầy cao thâm của thanh niên, đồng tử y hơi rụt lại, không tự chủ vòng tay qua vai Tang, đôi mắt không chớp ngó nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của thanh niên, thần sắc như nhìn thấy vật gì vô cùng động tâm, cả người đẹp như đóa hoa xòe nở sau cơn mưa rào, dạt dào sức sống tràn đầy ý xuân.

“Vệ Tiểu...”

Lệ chí dưới mắt trái như ẩn như hiện.

“Chúng ta không cần em bé, có được không...?”

Triều Đăng nói, dịu ngoan nép đầu vào ngực Tang, như con thú nhỏ tìm kiếm sự che chở.

Sau khi Heotto tiếp quản dư đảng của Moriti, Sicillia như rắn mất đầu, minh tranh ám đấu lan tràn trên mảnh đất xán lạn ánh mặt trời. Gió nam ầm ầm hạ phóng khoáng lướt qua đôi môi men hương rượu, vờn mây thông dong in bóng lên từ kiếng thủy tinh.

“Tra một chút.” Thủ lĩnh gia tộc trẻ tuổi ngồi sau bàn vuông, quân sư của Heotto kính cẩn nâng đầu lên lắng nghe: “Bất kì vật hay người nào có liên quan đến phát âm “wei qiao” đều báo cho tôi.”

Wei qiao: phát âm của Vệ Tiểu.

Dù mệnh lệnh này hơi kì quái nhưng quân sư vẫn không chút do dự chấp hành.

“Nhưng thừa tiên sinh.” Gã đánh bạo nhìn tròn mắt lạnh như băng của Tang, lại vì sự lạnh lẽo bên trong mà hải hùng khiếp vía: “Phát âm này rất xa lạ, có lẽ ngài viết ra sẽ dễ tìm hơn?”

“Tôi không biết cách ghép ngữ pháp của nó, ngay cả nó có phải là một ngôn ngữ thật hay không, tôi cũng không biết.”

Khi quân sư vừa định rời đi, bỗng nhiên pheromone hung bạo tàn khốc của alpha chèn ép gã đến từng dây thần kinh, Tang gọi gã lại, nói bỏ sung.

“Điều tra Triều Đăng thêm một lần nữa, từ nhỏ đến lớn đã gặp những ai, đi qua những nơi nào, từng có những thứ gì...” Thanh niên gần từng chữ từng chữ: “Điều tra rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Sắc Đẹp Ác Độc 7

Edit: Hyukie Lee

Khi thời kì động dục kết thúc, Triều Đăng không biết mình bị Tang đè lại làm thêm bao nhiêu lần, y có chút mệt, trong mơ hồ phát hiện có người tắm rửa cơ thể giùm mình, thay y phục và thỉnh thoảng trong lúc mặc quần áo còn sờ sờ bóp bóp, giống như muốn cào xé cả cơ thể y ra vậy. Triều Đăng được Tang ôm đến phòng khách, vị bác sĩ tư nhân chờ đợi đã lâu liền đứng dậy đi qua.

Y nghe được một tiếng thở dài, alpha ôm y mỉm cười đối diện với bác sĩ.

“Sao vậy? Chasel.”

“Omega của anh đúng là đại mỹ nhân, bạch điệu.” Vị bác sĩ tư nhân tên Chasel nâng lên cánh tay của Triều Đăng lên, dùng ánh mắt nghiên cứu nói: “Xương cốt của cậu ấy rất đẹp, tỉ lệ cân đối, cơ bắp xinh đẹp, khó trách anh lại động lòng.”

“Nếu chỉ có cơ thể đẹp thì cũng không đến mức tôi bị hấp dẫn.” Ý cười của Tang không thay đổi, ngón tay xẹt qua hai má Triều Đăng, thời điểm đôi ô mặt ẩm ướt nhìn sang đôi lấy một nụ hôn lên chóp mũi tinh xảo: “Nhị thiếu gia rất đáng yêu.”

Bác sĩ thấy trong lúc vô tình cơ thể Triều Đăng khẽ run, trong mắt sinh ra một loại cuồng nhiệt.

“Anh không cần nhắc đến việc cải tạo cơ thể omega của anh sao?” Bác sĩ buông tay Triều Đăng ra: “Cậu ấy rất miễn cảm, hơn nữa lại còn trẻ tuổi, anh có thể làm cho cậu ấy càng thêm miễn cảm, làm cho cậu ấy thành con chó ngoan ngoãn chỉ phục tùng mình anh, hơn nữa còn vô cùng kiều mị... Anh không muốn cho cậu ấy mang thai và ra đầu nhũ à?”

“...”

Á á á có yêu quái, bố người ta có biến thái.

“Nhị thiếu gia, ngài muốn không?” Tang nhìn như cung kính dò hỏi Triều Đăng, ý cười dịu dàng khiến lòng người phát lạnh: “Sẽ rất thoải mái đó, rất nhiều tình nhân của thủ lĩnh gia tộc đều được huấn luyện, cuối cùng bọn họ đều rất hài lòng với sự thay đổi của cơ thể.”

Ông đây biết tổng bọn mi muốn nhìn ông sợ hãi rồi nhá, được, sợ thì sợ.

“Không muốn...”

Tựa hồ Triều Đăng cực kì sợ hãi cuộc nói chuyện của bọn họ, giãy dụa muốn chạy khỏi lồng ngực Tang, vừa khéo bác sĩ bên cạnh thấy vậy liền thêm nắm đấm muối.

“Bạch điệu, omega của anh không ngoan gì hết, anh nên cho cậu ấy sinh vài đứa.” Chasel mặt không biến sắc nói: “Nếu không thì bạn O nhỏ nhắn này sẽ không biết ai là chủ nhân đâu.”

“Tang, không muốn...!” Triều Đăng vùi mặt vào lồng ngực hắn, sợ hãi thật sự, hoang mang hoảng loạn thuận tiện mề neho lăm nững nơi cổ Tang: “Em không muốn cải tạo, em sẽ ngoan ngoãn... Xin anh mà...”

“Nếu ngài chịu cải tạo.” Tang dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn phản ứng của Triều Đăng, nụ cười rực rỡ tôn lên vẻ đẹp của chàng trai tuấn mỹ: “Ngài sẽ càng ngoan.”

Sắc mặt Triều Đăng tái nhợt, luống cuống đến cực điểm trở thành cứng ngắt, không nhúc nhích ngồi trên đùi Tang. Thấy người nọ bị dọa đến sắp khóc, rốt cuộc Tang cũng mở lòng từ bi tha cho một lần, hắn nhìn vị bác sĩ một cái, người sau biết mình không nên nói tiếp, đoán thăm kẻ tiếp là tiết mục bố già tương lai ngọt ngào dụ dỗ omega của hắn, và đúng như dự đoán, thanh niên tóc nâu có chút đau lòng vỗ vỗ lưng omega, thấp giọng ní non.

“Nếu ngài hôn môi mu bàn tay của tôi.” Tang dừng một chút: “Đại đa số tình huống, tôi sẽ tha thứ ngài.”

Đây đúng là một màn cực kì phiến tình, mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn buông xuống rèm mi, đôi môi vì được thương yêu quá độ trở nên ửng hồng rơi lên mu bàn tay phải của tên sát thủ. Tang thấy vậy yêu thương xoa xoa lưng Triều Đăng, thấp cười ra tiếng.

“Ngài là bé thỏ ngoan của tôi, hiện tại tôi yêu ngài đến mức một giây cũng không xa nổi, sao lại nhẫn tâm đưa ngài vào hiểm cảnh.”

Đàn ông Italia thích tự do lãng mạn, thích biện hộ cho lời nói của mình, đương nhiên bạch điệu cũng không ngoại lệ.

Chasel mở hộp bác sĩ ra: “Cho tôi kiểm tra một chút xem cậu ấy có mang thai không được không?”

Thấy Tang gạt đầu, gãi lấy ống nghe và mấy thứ dụng cụ khác ra, sau khi kiểm tra đơn giản, Chasel nói: “Nếu tôi nói cậu ấy có em bé...”

“Xóa sạch.” Tang không chút do dự: “Bây giờ còn rất sớm, chết rồi sẽ không ảnh hưởng tới Triều Đăng, anh nghiêm túc?”

“Không có, cậu ấy không mang thai, đây chỉ là giả thiết.” Chasel nói xong, nhíu mày: “Anh có cần thuốc tránh thai không? Dù sao chuyện này cũng khó lòng phòng bị.”

“Đương nhiên.”

“Omega của anh...?”

“Nhị thiếu gia.” Tang cúi đầu: “Vĩnh viễn cũng không muốn em bé, hả?”

Nhìn Triều Đăng gạt đầu, Chasel hơi nhíu mày nuốt đống suy tư vào đáy lòng, lấy ra lọ thuốc đã chuẩn bị sẵn để lên bàn, sau khi hành lễ liền tao nhã rời đi.

Đi tới hành lang, thần sắc lúc nãy của omega không tự chủ ám ảnh đầu óc gã, khả năng mà gã cố hết sức xem nhẹ khiến bước chân Chasel hơi ngừng lại.

Từ chối thẳng thừng như vậy, có lẽ là...

Căn bản ý không nguyện ý mang thai đứa con của Tang.

Theo sự mở rộng liên tiếp của gia tộc Heotto, các thủ lĩnh của Sicilia dần dần bắt đầu kiêng kỵ cỗ thế lực mới này. Tang càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày trở về trên người luôn có mùi rượu hoặc mùi máu tanh nồng đậm, nhưng dù có bận đến đâu đi chăng nữa thì hắn luôn nhún nhút chút thời gian bầu bạn với Triều Đăng. Trong lúc vô tình Triều Đăng dò hỏi, nụ cười đầy dịu dàng của thanh niên khiến y có hơi run.

“Ngài là ánh sáng của tôi.” Tang ôn nhu nói lời nhỏ nhẹ: “Nhìn thấy ngài tôi mới cảm thấy cuộc sống này có hy vọng.”

“...” Omega tóc đen mắt đen dường như có chút thẹn thùng quay đầu, chiếc môi nhỏ khẽ giật giật: “Anh nói chuyện thật là khoa trương.”

“Là chân tình, nhị thiếu gia của tôi.”

Tang lật người đè lên, vòng eo mảnh khảnh và đôi chân dài cạo vào trong ngực, đầy mê luyến mút lấy lớp hồng nhàn nhạt trên đôi má xinh.

Phòng làm việc ban đêm đầy mùi căng thẳng khói súng, thuộc hạ đến đây báo cáo cung kính chờ ngoài cửa, khi nhận được mệnh lệnh người bên trong mới dám bước vào.

“Chúng tôi đã thẩm hỏi rất nhiều người, từ học cứu, chuyên gia ngôn ngữ, thậm chí là vô gia cư, trong đó điều tra được một vị bác học gia, cô ấy nói phát âm này giống tên của một người hơn.”

Học cứu: chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho.

Sắc mặt của Tang không cảm xúc: “Tên?”

“Vâng ạ, ‘Wei’ hoàn toàn ăn khớp với một dòng họ cổ xưa của phương Đông, trong truyền thuyết dòng họ này đến từ danh môn vọng tộc của phương Đông, ‘Qiao’ là tên theo sau.”

“Người phương Đông...” Vị thủ lĩnh gia tộc ngồi sau bàn ngâm điều thuốc, gương mặt tú lệ trong đám khói mông lung đầy âm u tàn bạo: “Lại đi nhờ vị nữ sĩ kia một chuyện, nhờ cô ta cho biết hàm nghĩa của ‘Nao’.”

“Ngài nói từ ‘Nao’ sao?”

Ngón tay đang lấy thuốc lá của Tang khựng lại.

“Đây là từ trái nghĩa với ‘Qiao’, theo giải thích của người phương Đông, đây là hai từ có nghĩa hoàn toàn trái ngược.” Thuộc hạ cúi người xuống, gãi gãi nén dục vọng muốn chạy trốn khi đối diện với ác ý mà alpha mơ hồ mắt không chế: “Cô ấy thuận tiện nói cho tôi biết.”

“Viết ra.”

Cố ý dùng từ trái nghĩa để gọi một người, tám chín phần mười là biểu đạt thân mật, nếu như mỗi lần đánh mất lý trí Triều Đăng đều nói ra vậy thì không còn là ngẫu nhiên nữa, như vậy... Thuộc hạ nhanh chóng cầm bút viết lên giấy, gọn lẹ viết ra danh tự nọ, gãi thấy vị thủ lĩnh trẻ tuổi khát máu dùng một cây bút khác viết thêm một cái tên khác sát hai chữ kia, chọt dập tắt điều thuốc.

“Đây là em ấy nói cho ta, tên của em ấy.” Thanh niên với màu mắt hổ phách đang lầm bầm bà lầm bầm: “Ký tự của Đông phương rất đẹp, viết ra như một đóa hoa.” Thanh niên đưa tờ giấy lại trước mặt thuộc hạ, bên trên là hai danh tự viết bằng Hán ngữ như từng hoa, Tang thấy thuộc hạ nhìn chằm chằm sẫm soi, lạnh nhạt nói: “Thoạt nhìn chúng nó rất xứng đôi ư? Omega của ta, cùng với một người phương Đông...”

“Tiên sinh, tôi ——“

“Đi ra ngoài.”

Tang vô nhàu tờ giấy, lại một lần nữa châm điều thuốc, không còn tâm tình nhìn ra bóng cây âm đạm ngoài cửa sổ.

Sau khi đã qua thời kì miễn cảm, số lần Chasel đến khám bệnh đầy tới một tháng hai lần, dự vọng chiếm hữu và ý thức lãnh địa của alpha khiến Tang muốn đem Triều Đăng nhốt lại theo bản năng, nhưng chuyện Chasel đến tái khám vẫn miễn cưỡng chấp nhận vì có quen biết. Mặc dù là vậy nhưng Chasel cũng biết rõ Tang vô cùng không thích gã đụng vào omega của hắn, dù cho xuất phát từ thiết yếu.

“Khoang sinh sản của cậu ấy không bị tổn thương, rất yếu ớt, hơn nữa rất tuyệt vời.” Gã buông dụng cụ kiểm tra xuống, Chasel nói: “Thứ nối liền với tử cung đã mất, cậu ấy sẽ không thể mang thai được nữa nhưng độ miễn cảm vẫn không thay đổi, nói cách khác, cơ thể sẽ không ảnh hưởng đến chuyện tình thú.”

Tang nói cảm ơn rồi phân một ít công việc cần làm, nhận lấy thuốc được điều chế, bỗng nhiên đôi mắt Triều Đăng lia qua nơi Chasel đang ngồi, từ đây về sau Tang sẽ nuôi y như nuôi một loài chim quý hiếm, muốn nhìn thấy bác sĩ này cũng không dễ. Triều Đăng suy nghĩ một chút, nhìn thẳng vào mắt đối phương, đợi đến khi người sau bị tầm mắt của y hấp dẫn, môi Triều Đăng hơi mím, đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt.

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

Trải qua tiếp xúc mấy ngày nay, hảo cảm với đối phương cũng không thấp, Triều Đăng làm một khẩu hình, trùng hợp sao có người tiến vào báo cáo tin tức, Tang nghe xong gật gù. Nửa giờ trôi qua sau khi Tang tiễn bác sĩ đi, một lần nữa Chasel cầm theo hộp dụng cụ y tế một mình xuất hiện trước mặt Triều Đăng.

“Vi gặp cậu, mà tôi liều mạng dù có bị bạch điều bán thành tổ ong.”

“Nhưng anh vẫn đến mà~” Triều Đăng khịt khịt mũi: “Anh là beta đúng không?”

“Sao cậu biết?” Chasel nhìn dáng dấp của y, tâm trạng có chút buồn cười: “Đại đa số đều cho rằng tôi là alpha.”

“Mùi vị.” Triều Đăng cười rộ lên: “Mùi của alpha luôn khiến tôi không thoải mái, còn anh thì không.”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

“Tôi bị bán thành tổ ong là chắc rồi.” Chasel thờ dãi: “Cậu kêu tôi tới, có chuyện gì không?”

“Tôi muốn thuốc.” Mỹ nhân đối diện sắc mặt đoan chính, lệ chí nơi mắt trái như ẩn như hiện, gương mặt đoan lệ vô song phẳng phất có thể câu hồn đoạt phách: “Loại thuốc có thể xóa bỏ kí hiệu của alpha, loại thuốc có thể cho tôi hoàn toàn thoát khỏi Tang... Anh làm được mà.” Mọi người nọ nhẹ nhàng khép mở, hàm răng trắng bóc tôn lên đầu lưỡi đỏ hồng, Triều Đăng mỉm cười nói: “Hơn nữa anh sẽ đưa nó cho tôi, đúng không?”

Ánh dương yên tĩnh, nước chảy mây trôi, gió nhẹ xuyên qua hành lang cuốn lên giọt sương mai đọng lại trên cánh hoa đêm. Thủ lĩnh trẻ tuổi bận rộn một đêm vội vã đi vào gian phòng của mình, nơi ấy đang phun trào, pheromone xinh đẹp nồng nặc như mặt trời ban trưa làm khoe môi hắn không tự chủ sinh hoa, bàn tay cần thận từng li từng tí ve vuốt đôi má người trong lòng, rồi dừng lại ở khoảng không.

Omega nửa mê nửa tỉnh tựa hồ cảm nhận được điều gì, thuận theo nguồn nhiệt và khí tức vùi mặt vào bàn tay nhỏ của Tang, thấp giọng nỉ non.

“Nháo Nháo...?”

[Giá trị thù hận: 1,5 sao.]

Thật là sáng khoái —— sáng khoái muốn bay ——

So với —— thời kì —— động dục —— còn —— muốn —— hơn ——

Tang không nói gì, yên lặng nhìn Triều Đăng nằm trên giường, rút tay mình về.

Nha hiệu luôn, sáng khoái chấm dứt.

Cách một khoảng thời gian rất dài, khi Triều Đăng mở mắt thấy rõ tất cả xung quanh, sắc mặt hơi thay đổi.

Kim xăm liti nha liti nhút bé nhỏ, các loại thuốc màu đầy đủ, cùng với thanh niên đang trầm mặt chuẩn bị lấy dây xích trói y lại.

Từ sau lần bị kí hiệu kia, đã rất lâu rồi Tang không dùng dây xích trói y, thấy đối phương như vậy, Triều Đăng có chút kinh hoảng kêu tên Tang, đòi lấy cái xoa đầu của người kia như an ủi sủng vật. Đến khi tay chân xinh đẹp đều bị thanh niên khóa chặt trên giường, Tang lấy dao găm nhẹ nhàng cắt xé quần áo Triều Đăng.

“Nhị thiếu gia, ngài biết không.” Thủ lĩnh gia tộc trẻ tuổi đến gần hỏi nhỏ, bên trong âm thanh vô cùng nhu nhuyễn gọi nhớ đến chàng trai hiền lành trong quá khứ: “Trên vũ khí của bọn sát thủ Sicillia đều được khắc tên của mình, bởi vì vũ khí tốt nhất, là đồng bọn quan trọng nhất... Ngài là trấn bảo của ta,

vĩnh viễn trên người ngài sẽ có dấu ấn của ta.”

“Cái gì?”

Triều Đăng ngăn người.

“Xăm trên cổ nhé, làm cho rõ ràng, làm cho tất cả mọi người khi nhìn vào đều biết ngài là đồ của ta.” Tang nói, ngón tay ưu nhã chạm vào sau cổ Triều Đăng: “Thề chất nhệ thiếu gia rất tốt, không để lại dấu vết, xem ra cần phải làm sâu một chút rồi.”

[Tại sao hấn...?]

[Đã điều tra cái tên mỗi lần cậu kêu.] Âm thanh như chuông tơ trong đầu rất nhanh đưa ra kết luận, dường như hệ thống rất thông minh, hơn nữa từ trước đến nay đều rất tin vào suy luận của mình: [Tuy không tra được sự tồn tại của người này, nhưng đã biết được đây là tên của một người cũng đủ làm cho Rộng Rãi phẫn nộ.]

[Vậy tui cần làm...?]

[Dùng sức diễn, đừng ngượng ngùng.]

[Okay man nà ~]

[... Bán mạnh hả.]

[Man nà ~]

[...]

“Chờ đã.” Triều Đăng trơ mắt cảm thụ đối phương phác họa từng đường nét cơ bản trên cổ mình, âm thanh bất giác run rẩy: “Kì quái lắm... Tang, em không muốn được không? Em, em không muốn——“

Kim xăm đâm vào da thịt, không hề đau nhưng lúc thanh niên chạm vào Triều Đăng vẫn phát ra âm thanh nức nở vì khoái cảm. Tang rất có tính ám chi ma sát lấy tuyến thể người nọ, nhu tình mật ý uy hiếp nói.

“Ngài không nghe lời ư?” Hấn liếm lên cổ Triều Đăng: “Tuy ta không muốn ngài mang thai, nhưng ta rất muốn nhìn đáng về ra nước của ngài, nghe đâu phải dùng điện đó... Sẽ rất đáng yêu nha.”

“...”

Nhìn xem, xem cái L.

Triều Đăng nghẹn ngào một tiếng rồi không thềm phản kháng nữa tùy ý thanh niên vẽ loạn trên cổ, hành động giãy dụa bé nhỏ vô tình làm xích bạc đính đang vang vọng. Mỹ nhân trên giường với tóc đen mềm mại tôn lên làn da trắng nõn, nơi tuyến thể từ từ hiện lên gia huy màu bạc của Heotto, dây leo duyên dáng và bạch điều quấn quanh theo kim xăm và màu nhuộm, Triều Đăng nằm trên giường nhịn không được co lại, thoát nhìn cực kì đáng thương. Pheromone ngọt ngào xao động bốn phía khiến alpha phải dùng toàn bộ lực áp chế dục vọng phá hủy trong lòng. Và rồi, nơi trung tâm gia huy, Tang khắc lên tên của chính mình.

Hấn giúp Triều Đăng lau đi thuốc màu, dùng nước rửa sạch phần cổ, gia huy màu sắc tao nhã và da thịt hòa lẫn, theo động tác hô hấp nhẹ nhàng của omega, nơi ấy cơ hồ không nhúc nhích.

“Nhị thiếu gia.” Ngón tay Tang vuốt ve bên cạnh hình xăm, ấn lên tuyến thể Triều Đăng, cảm nhận cơ thể xinh đẹp không ngừng run khẽ, nhàn nhạt nói rằng: “Ngài ngoan ngoan nói cho tôi biết, Vệ Tiểu là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Sắc Đẹp Ác Độc 8

Edit: Hyukie Lee

Vệ Nháo Nháo nà.

Đại ca của tui nà, vua đám zombie nà.

“... Là anh họ của em” Triều Đăng giật giật, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thanh niên: “Là họ hàng bên ngoại, sao anh lại... Biết được anh ấy?”

“Anh họ à...” Tang cúi đầu xuống, khẽ cười nói: “Ai sẽ kêu tên anh họ trong lúc chất lỏng giàn dụa đây?” Không chờ Triều Đăng trả lời, hắn nhét ngón tay vào miệng y, cảm xúc không ngừng khuấy đảo, một tay khác dùng sức bấm một cái vào cái mông tròn trịa trơn mềm của omega, lúc Triều Đăng kêu đau hắn liền mạnh mẽ thọt sâu ngón tay vào cổ họng y, dẫn đến khoang miệng mềm mại của người sau liên tục co rút: “Anh họ sẽ làm thế này với em sao?”

“A... A...!”

“Nói.” Khí tức hung bạo của alpha tràn ngập khắp phòng, hắn lăm lăm bên tai Triều Đăng: “Hắn là ai?”

“Anh trai... Là anh trai của em... A a, buông em ra!”

Ngón tay ôm lấy đầu lưỡi đỏ tươi, âu yếm khoang miệng yếu ớt, khi Triều Đăng đã hơi hơi thả lỏng, alpha dùng sức đâm một cái nữa, đâm đến mức đôi môi nhả không khống chế được chảy xuống nước bọt.

“Thật mà.. Không lừa anh...”

“Thò.” Tang thu tay lại, cảm giác khủng bố ngọt ngào biến mất hầu như không còn, hắn lau khô ngón tay, dịu dàng ôm lấy Triều Đăng bị dây xích trói buộc: “Cho tôi một lời giải thích.”

“Vì, trước đây có ở cùng nhau một thời gian, lúc mẹ em còn sống.” Triều Đăng khép hờ đôi mắt: “Em rất ỷ lại anh ấy... Sau đó chia tay nhau, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn em sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Tại sao?”

Cảm nhận được tâm tình của đối phương, Tang ôm chặt người nọ một chút.

Vì hắn không cho bỏ quay đầu lại xem a.

Làm một tên thuộc hạ hợp lệ, đương nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của đại ca cận kề.

“Anh ấy đi.” Triều Đăng nói xong, đột nhiên ôm lấy cổ Tang, pheromone ngọt ngào dẫn dụ thần trí alpha, y thả nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, Tang, em đã quen ỷ lại anh ấy, sau này sẽ chú ý.”

Chỉ cần ngủ một giấc còn vấn đề nào không giải quyết được sao?

“Ngài đang... Quyến rũ tôi sao? Nhị thiếu gia?”

Hắn dùng hai tay nâng mông omega, âm thanh mặt đường trở nên khàn đặc.

Triều Đăng cười cười, ngón tay thon dài trắng nõn cạo nhẹ ở tuyến thể đối phương một cái, lông mi dài nhuyển phủ xuống một tầng bóng tối.

Ngủ một giấc không được, thì quét luôn hai giấc ha.

Ồ hi hi hi hi.

Cảm nhận được pheromone vững vàng bao trùm cả người, Triều Đăng không phản kháng lại mà mặc cho người kia tùy ý làm bậy. Tang sẽ không tin y, hắn sẽ tự mình điều tra. Và khi hắn nhận ra dù có điều tra đến mấy cũng không tìm được thì Triều Đăng đã xóa sạch kí hiệu, hiện tại chỉ cần một lý do có thể tạm thời kiềm chế Tang...

“Thứ cậu muốn.” Khi đến kiểm tra xong, Chasel đưa một bình thuốc màu xanh nhạt đến trước mặt Triều Đăng. Hôm nay Tang không ở nhà, gia tộc Heotto gặp phải áp lực khiến vị thủ lĩnh trẻ tuổi xoay không kịp thời: “Khoảng chừng ba tiếng là có thể xóa sạch kí hiệu, thời điểm sử dụng phải cẩn thận, nhóm alpha đối với hơi thở của mình rất mẫn cảm, nếu mùi trên người cậu phai nhạt, hắn sẽ phát hiện.”

Đến lúc đó omega phải đối mặt với điều gì, không cần nói cũng biết.

“Cảm ơn.”

Triều Đăng nhận lấy bình thuốc, nhắc tay phải Chasel lên hôn mu bàn tay tỏ lòng biết ơn.

“Cậu muốn làm sao thì làm?” Chasel không nhìn được phải nhắc thêm lần nữa: “Bạch điều rất mạnh, sớm muộn gì hắn cũng chinh phục được toàn bộ châu Âu, hơn nữa nửa cái Sicilia đã bị hắn khống chế, cậu không thể chạy thoát ——”

“Chờ khi tôi đi rồi, phiền anh nói với Tang.” Triều Đăng đánh gãy vấn đề của Chasel, khoe môi mềm mại khẽ cong, đáng đáp ngoan ngoãn liêu nhân ngày nao biến mất không còn một mống: “Chính xác là anh họ đã làm thế với tôi, hơn nữa làm còn tốt hơn anh...” Ý cười càng lúc càng đậm, gương mặt diễm lệ xinh đẹp như ma quỷ: “Kêu Tang cút về với mẹ đi.”

Khí trời âm u mưa rào nặng hạt vẫn không ảnh hưởng đến tòa biệt thự cổ xưa đứng lặng nơi sườn núi, đầu tháng mười một, ánh lửa bập bùng trong lò sưởi ánh lên sắc vàng trên tấm thảm lông cừu. Đám đàn ông châm lửa mỗi thuốc kéo ra hương vị xa hoa lãng phí, khi đàm phán đi vào kết thúc, người lãnh đạo của bốn gia tộc lớn buộc phải nhượng bộ dưới sự kiên trì của Heotto, kí xuống họ tên vào tờ cam kết không tham dự vào giao dịch ma túy, đây không chỉ đại biểu khối u ác tính này tạm thời rời khỏi lãnh địa Italia mà còn mang ý nghĩa thế giới ngầm đã yên lặng thừa nhận tân vương lên ngôi.

Bạch điều xuất thân, tính cách quyết đoán mãnh liệt, từ thực lực bản thân đến khả năng giao thiệp đều đủ để đánh vỡ thế cân bằng mà các gia tộc miễn cưỡng duy trì. Trong khoảng thời gian ngắn, công kích từ bốn phương tám hướng đến không ngừng đã chứng minh hẳn đủ khả năng trở thành vị thủ lĩnh mới đầy xuất sắc trác việt.

Không lâu sau khi hội nghị kết thúc, mùi hương ngọt ngào lan tràn vào phòng, căn phòng bàn tròn đã đóng kín bỗng xuất hiện một thêm một omega chỉ mặc váy đen mỏng dính, là nam, tóc vàng mắt xanh, gương mặt xinh đẹp như tinh linh mùa xuân, đôi chân dài miên man, eo cũng rất nhỏ, da dẻ bóng loáng trắng mịn dưới làn váy như ẩn như hiện, trên cổ mang một vòng cổ màu đỏ, như sủng vật nhu thuận nằm nhoài bên gầy da của Tang.

“Ngài nên ném thử cái này, tiên sinh.” Vị thủ lĩnh gia tộc kẻ bên Tang ưu nhã cất xì gà, người kia thấy đôi hồ phách của Tang nhìn về phía mình, cười nói: “Kì xảo lấy lòng alpha hẳn đã được học toàn bộ, cơ thể được huấn luyện rất tốt, mềm mại như oán phụ khuê phòng đa tình. . . Tôi đảm bảo không ai chạm qua hẳn, chúng ta đều biết ngài là thân sĩ giữ mình trong sạch.”

“Đây là gì?”

Tang đang cười, đại đa số thời điểm, bất kì người nào đối mặt với hắn đều thấy nụ cười nhàn nhạt ấy.

“Một món quà nhỏ chúc mừng bố già tân nhậm, chính sự luôn rườm rà khô khan, ngài nên thả lỏng một chút.” Người kia nhìn thần sắc Tang không khỏi hưng phấn nhiệt tình giới thiệu: “Hắn được huấn luyện rất tốt, hẳn sẽ —————“

“Cậu tên gì?”

Tang hơi cúi đầu, nhìn về omega kia.

Bên trong đôi ngươi xanh thăm tựa một hồ xuân thủy, dễ dàng khơi dậy dục vọng tàn bạo của alpha, omega bị Tang nhìn nhát gan nói: “Tôi không có tên, tiên sinh.”

“Hắn đang chờ ngài ban tên, bố già của tôi.”

Thủ lĩnh gia tộc lớn bỏ sung.

Bố già trẻ tuổi thu hồi ánh mắt, sau cuộc đàm phán căng thẳng, hẳn có chút mệt mỏi xoa xoa đường mày xinh đẹp, Tang bình thản nói.

“Tôi không cần cái này, bây giờ và sau này cũng vậy.”

“Có phải ngài cảm thấy hắn không hợp ý không?” Thủ lĩnh gia tộc lớn dè dặt tiếng nói: “Italia có rất nhiều mỹ nhân.”

“Không, với cá nhân tôi mà nói, chỉ cần sủng ái một vị omega thôi là đủ rồi.” Hắn nói xong rồi đứng lên, vị thủ lĩnh nhận ra mình phạm sai lầm vội vàng hôn môi mu bàn tay Tang thỉnh cầu khoan dung, Tang cười vỗ vai đối phương: “Cám ơn ý tốt của anh, không cần xin lỗi, anh em của tôi.”

“Đương nhiên đương nhiên. . .” Thấy Tang thoải mái cho bạc thang, trông mắt người kia nhảy lên tia cảm kích: “Tôi vĩnh viễn là tay chân trung thành của ngài.”

Xe ô tô khắc gia huy Heotto vượt màn mưa về đến chủ trạch, biệt thự cổ xưa dần hiện ra, đứa bé giữ cửa chờ đợi trong tiết trời mưa bão mở cánh cổng sắt bự chạm trổ hoa văn ra, có người mở dù lớn che hộ Tang dòng nước chảy mãi nơi đình đầu.

“Phu nhân đâu?”

Hắn hỏi.

“Ở phòng ngủ, vẫn đang ngủ, tiên sinh.”

Tang gật đầu, đi vào bên trong, hắn bỏ áo khoác dày nặng ra, thân hình thon dài như mộc tú vu lâm, hắn đứng lặng trước cửa phòng ngủ một hồi lâu, ngủ giấc của sát thủ giúp hắn có thể nghe được từng tiếng vang bé nhỏ xung quanh, mãi đến tận khi hồ hấp bên trong bắt đầu thay đổi, hắn mới đẩy cửa ra.

Mộc tú vu lâm phong tất rồi chi, điều thái xuất đầu thương tất đã.

Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đàn chịu súng săn.

Nghĩa bóng: chỉ người xuất sắc (???)

“Nhị thiếu gia?”

Omega vừa mới tỉnh dậy có chút mê man nhìn về phía âm thanh, tầm mắt Triều Đăng dần dần tụ lại, chột thấp giọng nói: “Tang.” Y liếc sắc trời: “Mấy

giờ?”

“Cỡ ba giờ sáng.”

“Anh xong việc rồi à?”

Triều Đăng ngồi dậy từ trên giường, theo động tác của y, một số vết đỏ mờ mờ có thể nhìn thấy hiện ra đó là vết tích lưu lại đêm trước. Tang vòng đến bên giường, dáng vẻ mỹ nhân nhìn sang khiến lòng hắn ngứa ngáy, chỉ có người nọ mới dễ dàng khơi dậy dục vọng của hắn, chẳng cần làm gì hắn cũng cam tâm tình nguyện dâng lên tất cả.

Hắn không hiểu tình yêu, vài năm trước tận mắt nhìn gia tộc bị tàn sát, cuộc sống mũi đao liếm máu tàn khốc đã tước đi năng lực trao đổi tình cảm của hắn, hắn chỉ biết dùng hết khả năng giữ thứ mình muốn trong lòng bàn tay.

“Ừ, tôi vừa về.” Hắn hơi hốt bỏ qua hai giờ đứng lặng bên cửa, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa gò má động nhân của Triều Đăng, vui vẻ nói: “Nhị thiếu gia, ngài còn nhớ omega nhảy thoát y trong quán bar hôm ấy không?”

Triều Đăng nhú mày.

“Tôi muốn nhìn ngài mặc váy.” Tang nói, ôm Triều Đăng lẫn cả tấm chăn, có chút ngây thơ mong đợi bảo bối của mình mặc váy: “Màu trắng hoặc màu đỏ, ngắn ngắn chút, để hở ra một chút, tôi muốn liếm hôn chân và hông ngài.”

Gương mặt mỹ nhân đối diện xẹt qua thần sắc do dự, sau đó, Triều Đăng ngoan ngoãn đáp một tiếng, tùy ý bàn tay alpha tiến vào trong chăn.

“Em sẽ mặc... Tang!... Không muốn...”

Tự mình chơi đi nha, đồ ngốc.

Cánh rừng như được bôi lên màu mật ong vàng óng, tà dương kéo dài đến tận chân trời, hàng rào hai bên đường lớn miễn cưỡng ngăn lại đám hoa dại bùng bùng sức sống. Nam thanh niên đầu đội mũ jean ngoắc ngoắc tay với ông chủ trang trại đang nghỉ ngơi.

“Chú ơi, con hái mấy đóa hoa này được không?”

“Đương nhiên.” Ông chủ giản dị lấy bật lửa đốt thuốc, nhìn quần áo trên người thanh niên mới cóng, style đường phố không ra ngô ra khoai, ông chủ trang trại ngậm điếu thuốc cười yếu ớt: “Tụi nhỏ đều thích nước Mỹ như vậy à, hừ hừ?”

“Con cảm thấy mấy chàng cao bồi miền tây rất đẹp trai, tuy trong phim bọn họ luôn là nhân vật hài kịch.”

Nam thanh niên hái một bụi hoa dại, dùng cộng dây xanh buộc lại thành một bó, chủ trang trại nhìn động tác của y, lắc đầu một cái: “Con muốn tặng cho đứa nào à? Cái này không được, con gái Italia không thích hoa dại đâu.”

“Không sao.” Lòng bàn tay đan vào nhau đặt lên đầu, người nọ thật sự rất cao, từ góc độ ông chủ trang trại chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm xinh đẹp và đường nét diễm lệ, thoáng nhíu mày: “Con là chàng cao bồi nước Mỹ mà.”

Hồng, trắng, vàng – ba màu hoa sắc sỡ làm nền cho gương mặt diễm sắc, đôi ô mặc như ngâm thanh tuyết, nam thanh niên trẻ tuổi cầm đóa hoa dại bùng bùng sức sống đưa cho cô thiếu nữ bán bánh mì, không đợi đối phương cầm lấy, y tùy ý bỏ vào lọ hoa rỗng.

“Isabela, cảm ơn chị về bữa tối hôm qua.” Người nọ giặt mũ jean bên lưng quần, mỉm cười với thiếu nữ đã đồ bùng hai má: “Bánh mì ăn rất ngon.”

“A, vậy hôm nay anh có muốn ăn nữa không?” Thấy y nghi hoặc nhìn sang, sắc mặt Isabela đỏ hồng một mảnh: “Tôi có làm một ít bánh bích quy mới, vẫn chưa ai dùng thử, anh có muốn giúp tôi nếm thử không?... Lance.”

Dù người trước mặt không nói gì nhưng chỉ cần y vẫn ở nơi này, chỉ cần cô vẫn nhìn thấy y trong tiểu trấn này... Y sẽ luôn đi với cô, vì mọi người đều nói Isabela là cô gái hiền lành nhất, xinh đẹp nhất mà.

Người nọ tự tiểu phi tiểu liếc qua dung nhan tiểu lệ của thiếu nữ, cuối cùng khẽ nói: “Vô cùng tình nguyện.”

[Đồ kiểm com bằng mặt.]

[Ý kiến gì hôn?]

[Goodjob, Lance.] Hệ thống vẫn đậm phong khinh... Hoàn toàn không biết là đang khích lệ hay trào phúng: [Tom, George, Asino, Lance,... Đúng là càng ngày càng lên level.]

[Lần sau tui muốn đổi tên thành Putin và Obama.] Triều Đăng cắn bánh bích quy mới nướng xong vừa giòn vừa nóng, đi khỏi thị trấn: [Cái này gọi là bán một phát đổi một chỗ, mi hiểu hôn?]

Vladimir Vladimirovich Putin: tổng thống thứ 2 của Nga.

Barack Hussein Obama: tổng thống thứ 44 của Hoa Kỳ.

Bắn một phát đổi một chỗ: Lối đánh du kích, lấy từ bộ điện ảnh 《 địa đạo chiến 》《地道战》. Là phương thức tác chiến phi chính quy, lấy tập kích là chủ yếu, có thể lan rộng động viên quần chúng gia nhập chiến đấu. Tập kích kẻ địch ở những nơi khác nhau, nhiều loạn phán đoán kẻ địch, không biết vị trí bên ta, bảo hộ chính mình. Du mà không đánh là chủ nghĩa chạy trốn, đánh mà không du là chủ nghĩa liều mạng, tinh túy của du kích là địch trú ta nhiều, địch mệt ta đánh, địch tiến ta lui, địch lui ta truy.

Kể từ lần chạy trốn khỏi gia tộc Heotto đến nay đã qua một tháng, Triều Đăng chạy trong buổi hội nghị Sicillia đang tiến vào giai đoạn cuối cùng, hôm đó bắt buộc Tang phải có mặt từ đầu đến cuối chủ trì đại cục, đúng như Chasel nói, ngoại trừ thuốc xóa kí hiệu có tác dụng ba giờ, cộng thêm hệ thống đã giúp giảm bớt một phần đau đớn thì cảm giác đó có cho vàng Triều Đăng cũng không muốn thử lại lần thứ hai. Đến khi xác nhận trên người mình không còn pheromone của alpha, Triều Đăng kéo cửa lớn Heotto ra.

Vì phòng ngừa mang đến phiền phức nên Triều Đăng không dám liên hệ với ba Costa, đơn độc một người mai danh ẩn tích tại vùng nông thôn Italia, vòng tới vòng lui ăn chùa uống chùa, thừa dịp độ thiện cảm chưa tăng cao liền rời khỏi nơi ấy.

[Trong ngôn ngữ Italia không có hai tên này.]

[Lại nói.] Triều Đăng thấy bánh bích quy lên trời rồi há miệng ra hứng, hệ thống không thèm nhìn tròn tròn con ấy: [Tổng thống, mi có tên đúng không?]

[...]

[Heyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy, boy?]

[...]

[... Chắc chắn mi có tên có tuổi!... Quá đáng lắm rồi đó! Mau nói cho tui biết!]

[Không có.]

[Lừa heo à?]

[Triều Đăng là heo.]

[... Đừng moi quá khứ.] Giọng nói ần ần xa lạ, quỷ thần xui khiến sao làm tim Triều Đăng đập nhanh mấy nhịp, y cong đôi mắt: [Này này này, nói ra chuyện xưa của mi đi chứ.]

[...]

[... Đâu phộng, dối rồi nhá.]

Bố già trẻ tuổi đứng giữa phòng, không ngừng có người tiến lên hôn môi tay phải biểu đạt kính ý. Một lúc sau, Tang gọi lão Costa sau lưng mình đến.

“Xin chờ một chút, Costa tiên sinh.”

Tầm lưng cao ngất của vị thủ lĩnh quay đầu lại, khác hẳn với Triều Đăng, lão có đường nét cứng cỏi mạnh mẽ của người châu Âu, gây chóng ngừng lại trên đất, khẽ khom người chờ Tang nói.

“Em ấy đang ở chỗ nào ư?”

Tang hỏi, hần tí mĩ quan sát đến mỗi một biến hóa thần sắc của Triều Đăng, từ đó đoán ra người trước mặt có giữ người hay không. Từ việc cẩn thận này với bản lĩnh đàm phán đã giúp Tang được thu hoạch lớn trên sàn giao dịch.

“Không có, bố già của tôi.”

“Ngài có tin tức gì của em ấy không? Bất cứ tin tức gì.”

Lão Costa lắc đầu, tựa hồ lão có hơi mệt mỏi nhưng dáng đứng vẫn trang trọng như cũ: “Đã rất lâu rồi A Đăng không liên lạc với tôi...” Lão nhếch khóe miệng, dường như muốn nói điều gì đó, cuối cùng chỉ ngả mũ lễ với Tang: “Nếu anh có thể tìm được đứa bé đó, nhấn giữ nó đến thăm lão già này.”

“Đương nhiên ạ.”

Tang đáp ứng, thu lại tia do thám trong mắt.

Hần không thể trắng trợn tìm kiếm Triều Đăng, dù các gia tộc lớn ở Sicillia đã tạm thời cùng hắn tề khu đồng tiến nhưng các gia tộc nhỏ dưới đáy và loạn đảng vẫn như cũ mỗi người một ý. Vị trí này hắn ngồi lên quá nhanh, lợi ích và cường quyền có thể tạm thời buộc chặt các gia tộc và Heotto lại với nhau nhưng nếu chỉ cần xảy ra bất trắc, thì sẽ có vô số con mắt sau lưng mong đợi hắn ngã vào vực sâu.

Triều Đăng là điểm chết của hắn.

Chỉ cần người có chút để ý đều biết bố già tân nhậm cực độ sùng ái omega của hắn, nếu có người lợi dụng điểm chết ấy, dù chỉ đơn giản là bắt cóc tổng tiền thôi cũng có thể đẩy Tang vào tuyệt cảnh.

“Tiên sinh.” Thị giả đến bẩm báo gõ cửa gỗ bên ngoài: “Bác sĩ Chasel muốn gặp ngài.”

“Chasel?” Tang nhìn đồng hồ, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn: “Hắn muốn biết ta có bị tim không à?... Cho vào.”

Nương theo từng bước chân đều đặn, hiềm thấy sao trưa nay bác sĩ không đem theo hộp dụng cụ chữa bệnh. Chasel khoác một cái áo gió, khẽ mỉm cười với bố già ngồi sau bàn làm việc, đi thẳng vào vấn đề.

“Là tôi đưa cho Triều Đăng thuốc xóa kí hiệu.”

Sắc mặt Tang vẫn không thay đổi nhưng pheromone tàn ác lại bạo động khắp cả không gian, độ cong bên môi càng kéo càng sâu, bên trong đôi mắt phách tựa như cũng đang cười.

“Cậu ấy đã dùng, trước khi rời khỏi, cậu ấy nhờ tôi chuyển lời cho anh.”

“———— ‘Chính xác là anh họ đã làm thế với tôi, hơn nữa làm còn tốt hơn anh.’”

Chasel nói, nhìn Tang mạnh mẽ bóp nát cây bút máy, mực đỏ văng tung tóe cả bàn tay, nhỏ xuống âu phục đất tiền. Chasel dừng một chút, tiếp tục như không thêm đề ý.

“Cậu ấy nói anh cút về với mẹ đi.”

Trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên Tang phát ra tiếng cười hơi hột, tia nắng rực rỡ mùa đông tó về lên gương mặt xuất sắc. Bạch điều trầm tĩnh không hề che giấu sát khí, Chasel đối diện cách đó không xa, Tang chậm chậm nói.

“Anh đoán tôi có giết anh không?”

“Tôi không biết.”

Chasel vô cùng thành thực.

“Giết anh cũng vô dụng, dù sao em ấy vẫn tìm cách chạy trốn, dù sao em ấy vẫn luôn biết cách lấy lòng người khác, biết rõ cách đeo lên tấm mặt nạ ngoan ngoãn vô hại...” Tang nói, nhận lấy khăn lụa từ người bên cạnh lau đi mực đỏ, tuy vết nơ đã giảm bớt nhưng lại càng nhem ra xung quanh: “Khi anh đánh mất tất cả cảnh giác, dù sủng vật có bộ lông xinh đẹp đến cỡ nào, thỏ cũng cắn người.”

Chasel không nói lời nào nhìn thanh niên cả người tỏa ra ý vị bạo ngược, Tang làm bà làm bầm, những người thân quen đều biết rõ, khi Tang làm vào cực đoan, hắn sẽ biểu hiện như hiện tại. Sát thủ ngồi sau bàn khép hờ đôi mắt, giữa hai hàng lông mày từ từ nổi lên lệ khí. Từ khi sinh ra alpha đã mang theo lực phá hoại và dục vọng chinh phục khiến người trong gian phòng cảm thấy lạnh sống lưng như gió bão ập tới.

“Nhị thiếu gia, ngài đúng là không ngoan, hoặc là ngay từ lúc đầu ngài đã giả vờ ngoan ngoãn lừa dối ta? Tuy như vậy cũng rất đáng yêu.”

“Đã như thế.” Đôi người hổ phách khép lại thành mảnh trắng non, âm thanh của Tang ôn nhu đến cực điểm, tựa như tình nhân tốt nhất trên thế gian: “Tôi cũng có lý do bóc ra vỏ bọc ngây trang của em, hay lắm... Yêu em a.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Sắc Đẹp Ác Độc 9

Edit: Hyukie Lee

[Xí.] Tiếng nhắc nhở quen thuộc lọt vào tai, Triều Đăng phun cọng cỏ trong miệng ra: [Hắn nghe cái đoạn anh họ kia rồi hả, mới ba sao hà.]

[Biết tiếp theo sẽ làm gì chưa?]

[...]

[...?]

[Tui vốn cho rằng trực tiếp tăng lên năm sao luôn, đã cố ý sửa lời rất nặng rồi, Tang thực sự rất dọa người a.] Triều Đăng nắm tóc: [Không sao không

sao, thuyền đến cầu ắt sẽ thắng ha ha ha ha ha ha.]

[... Heo.]

[Mi là đồng bọn của heo.] Triều Đăng suy tư chốc lát: [Thức ăn cho heo?]

[...]

Tuyết trắng phủ cả thị trấn nhỏ nằm bên vịnh, giọt nước tuyết chảy đến rìa mái gianh đông lại thành cột băng lấp lánh long lanh. Bác nông dân đẩy xe một xe lông cừu bụi, bánh xe lớn đi ngang qua băng tuyết làm nước văng tung tóe.

“Vũ————“

Tiếng kèn vang lên, mọi người tự giác né tránh. Thị trấn nhỏ này thường rất ít xe ô tô, huống hồ hôm nay đến tận ba chiếc màu đen xuất hiện, dây leo và bạch điều đan dệt vào nhau thành hoa văn tinh mỹ được khéo léo khắc trên thân xe, tuyết đọng trên nóc xe chứng minh nó đã chạy trên con đường dài bất tận.

[Xung quanh có mảnh vỡ.]

[... Mịa nó?] Triều Đăng vừa tỉnh lại trong mộng vội vội vàng vàng xuống giường tìm áo khoác, gấp gấp xỏ chân vào giày: [Hơi nhanh rồi đó, hồng lễ Tang rảnh rồi đến vậy à?]

[Phóng chừng bị cậu làm giận.] Hệ thống cười trên sự đau khổ của người khác: [Thuyền đến cầu ắt sẽ thắng?]

[Thuyền đến cầu không thắng thì cầu cong, mà cong thì xác định làm gay cả đời đi nhé, mẹ.]

Đột nhiên động tác lấy áo khoác của Triều Đăng khựng lại, sau một thoáng cân nhắc y nhanh chóng cởi đôi giày vừa mới mang xong ra, tính toán trả hết tiền phòng xong tiền thừa lại cũng không còn nhiều, Triều Đăng bỏ hết tiền lại trong phòng, còn mình thì mặc một chiếc áo sơ mi mỏng và quần đen nhảy xuống.

Y không sợ lạnh, chỉ cần một chiếc sơ mi và một cái áo khoác dày là có thể sống qua mùa đông. Thật lâu trước đây có người luôn không thích cách chăm sóc bản thân qua loa như vậy của y, nhưng mà... Đó đã là thật lâu trước đây.

Triều Đăng quăng thuốc ức chế bên người mà Chasel đưa cho, pheromone không bị kìm nén bắt đầu phun trào điên cuồng.

“Gi vậy?”

Theo con gió tuyết lạnh lẽo, khí tức ngọt ngào như có như không tan vào không trung, động tác của alpha ngồi trong quán rượu khựng lại, không tự chủ bị hương vị quyến rũ mê hoặc lòng người hấp dẫn, cảm giác ấy như mặt trời ban trưa giữa tiết trời giá lạnh, câu dẫn lòng người đến đời mạng. Gã dám cam đoan, đây nhất định là hương vị tuyệt vời nhất mà cả đời gã gửi qua.

Tầm mắt alpha mất khống chế dời ra phía cửa sổ.

Omega trẻ tuổi cao gầy đang lung tung đi trên đường không có mục đích, mơ hồ có thể thấy được một đoạn da dẻ trắng nõn từ cổ áo sơ mi, đôi đùi mặc yên tĩnh câu người trong màn tuyết dày nặng càng có vẻ hư nhuyễn, tầm mắt người nọ vọng vào bên trong cửa sổ, alpha không kịp dời mắt đối diện với đôi đồng mâu được đan dệt từ ma lực.

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

Omega quay đầu qua chỗ khác, không chút do dự rời đi, phảng phất như ôn nhu ban nãy chỉ là ảo giác.

[Giá trị thù hận: 2,5 sao.]

“Tôi... Tôi... Tôi tôi tôi tôi!!”

Gã ném rượu, kéo cửa một cái lao đảo chạy ra ngoài.

[Tang ở đâu?]

Số người đuổi theo phía sau càng lúc càng nhiều, đôi chân chạy trốn trong tiết trời rét đậm sắp mất đi tri giác, hàng mi đen dày phủ một tầng tuyết mịn. Triều Đăng miễn cưỡng né tránh cánh tay đuổi đến từ phía sau, thuận tay lấy thùng gỗ trên đường đập lên người alpha dữ tợn.

[Ở gần đây.]

[Là cái gần đây cách 1000 mét đó đó hả?]

Người từ phía trước và người từ phía sau ập đến chặn đầu, Triều Đăng lui vào bức tường bên cạnh đồng thời cũng không quên cười nhạo lời hệ thống. Thấy thần sắc bình thản trên mặt y, đám người đuổi theo vốn đã điên cuồng càng thêm sinh lòng ác niệm. Đoàn người đông đúc chằng chịt vây kín mỹ

nhân nơi trung tâm không còn kẻ hở, từ lão già, thanh niên, thiếu phụ đến cả bé trai bé gái, toàn bộ đều dùng ánh mắt si mê oán hận nhìn chằm chằm mỹ nhân Đông phương. Không cần nhắc nhở của hệ thống cũng biết giá trị thù hận và giá trị yêu thương của những người này sắp lên tới đỉnh. Pheromone hỗn loạn quy mô lớn khiến cho thị trấn nhỏ yên tĩnh thành long trời lở đất.

“Cậu ấy là của tôi!”

“Không! Của tôi —— “

Tiếng phụ nữ rít gào chữ nôi, pheromone của alpha và mùi máu tanh liên tục phun trào không dứt. Còn chưa đụng vào người trước mặt thì đám người đã tự quần áo lấy nhau, tạo thành một mảnh hỗn loạn. Và bên trong mảnh hỗn loạn ấy, bỗng nhiên một âm thanh thanh thúy vang lên.

“Đầu anh đó là của con.”

“... Vậy tao muốn cánh tay của cậu ta.”

“—— Chân là của tao!”

“Tim! Tim nhất định là của tôi!”

[Gần đây hai mét.]

Hệ thống thuật lại.

Mỹ nhân bị đám người vây bắt dồn sát vách tường, nương theo tiếng đám người tranh cãi, trương dung nhan tuyệt diễm dần dần lộ ra thần sắc sợ hãi, cánh tay tái nhợt ôm trước ngực, vì giá lạnh mà tơ máu mỏng manh càng rõ ràng hơn dưới làn da trắng nõn, người nọ run rẩy vì đám người từng bước áp sát. Và rồi, có người chạm vào da thịt mịn màng như tơ lụa, Triều Đăng hoảng sợ một cước đạp tới.

“Làm gì vậy, tiểu Sweetheart.” Người đàn ông bị y đập phải không những không tức giận mà ngược lại còn thuận thế nắm lấy cẳng chân Triều Đăng kéo người vào lòng mình. Sự chênh lệch giữa alpha và omega vốn đã không thể bù đắp, mà bàn tay của người đàn ông giữ chặt cẳng chân y càng như kim sắt: “Mặt em và cái miệng nhỏ này không đủ ngọt, phải để tôi——“

Lời còn chưa nói xong, đồng tử người đàn ông co rút rồi ngả lên mặt đất, máu tươi tràn ra từ lỗ thủng sau gáy. Sát thủ trẻ tuổi thân mặc áo đen xoay xoay súng lục, dùng nòng súng hầy còn vương khói nâng lên chiếc cằm người nọ.

“Nhị thiếu gia của ta, đây là điều ngài mong muốn sao?” Đôi mắt Tang cong cong, cười đến không buồn không lo lại khiến người sờn tóc gáy: “Rời khỏi tôi, dù ăn đói mất rét, dù là cuộc sống không giữ được tính mạng, ngài cũng cam lòng?”

“Cái gì...?”

Omega đối diện gương mặt mê man, vì cảm giác ngọt ngào đầy trời trên người Tang mà đám người phía sau thấy động tác thân mật của bọn họ từ e ngại biến thành đổ kị, nhận ra có phiền phức phía sau, Tang huyết sáo.

“Chúng ta đi nơi khác ôn chuyện, có vẻ người ái mộ ngài cũng không có kết cục tốt nhĩ.” Hắn dừng một chút, giọng điệu thoải mái: “Ngài nguyện ý đi theo tôi, hay chọn ở nơi này chờ người phân thân?”

Triều Đăng chần chờ chốc lát rồi đặt tay mình lên tay hắn, Tang cười khê, ôm chặt người mượn lực nhảy lên tường, thân thủ xuất quỷ nhập thần khiến đám người đuổi theo phía sau ngăn ra, khi bọn họ vẫn còn cố sức bò lên tường thì bạch điều đã mang người vào xe ô tô chờ ở ngoài từ lâu.

Bị Tang ôm vào ngực, cảm giác tê dại từ trong thân thể lại xuất hiện khiến Triều Đăng hoa mắt mê mẩn, không còn sức lực dựa vào lòng đối phương, tài xế của gia tộc Heotto phía trước trầm giọng nói.

“Có người đuổi theo.”

“Bắn chết.”

“Vâng, bố già của tôi.”

Tang hơi hốt, tiếng kêu thảm thiết phía sau bị cửa xe đóng chặt ngăn lại bên ngoài với gió và tuyết. Hắn nhìn omega đang ôm mình, hô hấp đối phương có chút gấp gáp, màu hồng khá ái dâm lan tràn khắp cơ thể, hiển nhiên là bị đông lạnh, trên bàn chân hầy còn tuyết đọng, chất lỏng ẩm ướt thấm cả quần dài Tang, hắn giữu giữu nói: “Vừa gặp lại ngài đã nhiệt tình thế ư?”

“Cái gì...” Triều Đăng cắn cắn môi dưới, muốn rời khỏi Tang một chút mà không biết sự gãy dựa ấy chỉ khiến cho dục vọng ngược đãi của alpha tăng cao: “Anh... Anh đang nói gì vậy?”

“Ngài muốn giả ngọc sao.” Tang đến gần y, bàn tay không nặng không nhẹ bóp chặt cánh môi bị đông đến trắng bệch: “Đừng đùa tôi, thò ngoan, không chơi những trò này tôi sẽ đối xử tốt với ngài.” “Tôi, tôi không biết!... Anh là ai?”

Dưới khí thế dọa người của alpha Triều Đăng không dám nhúc nhích, hàng mày Tang hơi nhíu lên, hắn đã gặp qua người mất trí nhớ, thần sắc Triều Đăng

vô cùng tự nhiên, khăn trương rất đúng, bất ngờ sao giống những người đó đến mấy phần, hướng hồ dựa theo trình độ không muốn rời xa anh họ của y, chắc chắn Triều Đăng phải rất chán ghét đụng chạm với hắn, mà hiện tại...

[Hắn không tin.]

[... Mẹ, tui làm bậy thôi.]

“Anh ta kêu anh là ba?” Triều Đăng nhìn gương mặt tú lệ của Tang, tầm mắt nhanh chóng xẹt qua tài xế ngồi trước, trong tiếng Italia bố già và ba có cùng phát âm, Triều Đăng thử dò hỏi: “... Tôi cũng nên kêu anh giống vậy ư?”

Hệ thống chắc lười.

[... Mi làm gì.]

[Không làm gì.]

[Mịa nó.]

Tổng thống đùa giỡn lưu manh nha nha nha nha.

Cách nửa ngày, Triều Đăng cũng chắc lười: [Mi cho rằng ông nguyên ý à? Thời khắc mấu chốt biết cúi đầu mới là hảo hán.]

[Cũng không có gì.]

[...]

Giả vờ thanh cao, hừ.

“Ừ.” Tang nở nụ cười quyến rũ không rõ ý vị, ý trên người trong mắt càng lúc càng dày: “Con nên gọi ta là ba ba, thân mật hơn.”

Triều Đăng không chút nghĩ ngợi: “Ba ba.”

Lần này đổi thành Tang trầm mặc, bố già trẻ tuổi cân nhắc trong thời gian ngắn, vừa vặn lúc này bọn họ đã ra khỏi thị trấn, Tang hạ lệnh tài xế tắt xe vào lề rồi đặt Triều Đăng lên ghế ngồi mềm mại lót da phía sau.

Trong quan niệm người Sicilia, bố là người rất thần thánh mà cũng tràn ngập tính khơi gợi, trong thế giới ngầm đại đa số hài tử đều muốn trở thành như cha mình – nhân vật nắm quyền sinh sát, rất ít người lấy xưng hô này ra đùa giỡn, mà không thể phủ nhận, khi Triều Đăng kêu hắn như vậy, vô cùng, vô cùng làm người mê muội.

“Ba ba...?”

Đôi người omega đối diện đã ướt át và vận vẹo bất an, Tang cúi xuống, cánh tay thon dài đặt lên vành tai Triều Đăng.

“Tại sao lại đồng ý nói như vậy, không sợ tôi lừa em sao?”

“Mùi vị trên người anh...” Triều Đăng trừng mắt nhìn, sau khi suy nghĩ liền đơn giản nói: “Rất quen thuộc.”

Tang sững sờ, chợt liếm lấy vành tai tinh xảo trắng nõn, gương mặt đẹp đẽ tuổi tác xấp xỉ Triều Đăng tràn đầy hứng thú, Tang trầm thấp cười nhẹ.

“Ba ba muốn làm con, Tiểu Đăng bảo bố nhé.”

Đến đây đi, Tiểu Đăng đã chuẩn bị xong.

Giá! Trừ! Thù! Hận! Ba! Sao!

Nằm ngoài dự liệu của Tang, từ đầu tới cuối đối phương không hề chống cự, hắn vô cùng thuận lợi hưởng thụ cơ thể xinh đẹp căng mịn này, mỗi khi đến chủ tịch Heotto, Triều Đăng cũng mặc hắn muốn làm gì thì làm, điều khiến Tang chần chờ nhất là đôi ô mặc của mỹ nhân toát lên sự ỷ lại, khi trở lại Heotto sắc trời đã muộn, Triều Đăng lại nghênh đón thêm một thời kỳ động dục.

“Đừng sợ.” Tang mềm giọng nói với Triều Đăng đang hức hức bị thương bị thương, hắn vừa nói vừa hôn môi tuyên thệ đối phương, vị ngọt phiêu đảng trong không khí khiến lý trí hắn chạm vào ranh giới, Tang vuốt ve sợi tóc châu báu: “Để ba ba kí hiệu phía dưới của con, Tiểu Đăng sẽ thích kí hiệu của ba ba.”

Triệt để kí hiệu là ranh giới của Triều Đăng.

Cho dù y nguy trang có tốt đến mức nào cũng không thể cam tâm tình nguyện bị kí hiệu lần hai, chỉ cần Triều Đăng hơi lộ ra một chút do dự——

“... A... Không thoải mái...”

Âm thanh ngọt ngào buộc hẳn hồi thần, Tang tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chú gương mặt nhỏ, gương mặt mỹ lệ đỏ bừng khả ái, người nọ dùng đôi mắt mộng lung ngập nước nhìn hẳn, không hề có ý đồ trốn chạy, cuối cùng, tia hy vọng muốn cứu vãn tất cả chiếm thượng phong, Tang không tự chủ thả mềm động tác, có lẽ đây là thật, Triều Đăng đã thật sự quên đi cái tên y vẫn luôn mong mỏi từ sâu trong đáy lòng, Triều Đăng không hề lừa hẳn.

Có lẽ y thật sự yêu hẳn, dù chỉ là một chút, và khi Thượng Đế nhìn đến Tang Heotto, ban phát cho hẳn một cơ hội bắt đầu cuộc sống mới, vì tội nghiệt của hẳn, và cũng vì tình yêu mệnh mỏng hẳn dành cho người nọ.

[Giá trị thù hận: 2,5 sao, tình thánh.]

Vậy mà rớt sao a.

Trong đôi người Triều Đăng chợt lóe tia phức tạp, cuối cùng đành thuận theo động tác của thanh niên, ôm chặt đôi vai khi đối phương đã triệt để kí hiệu.

Tơ lụa trên giường lớn tạo ra tiếng vang nhẹ nhàng, đôi chân tuyết trắng lộ khỏi chăn ấm, mỹ nhân vừa tỉnh khỏi giấc ngủ trưa chậm rãi xoay người, y mặc trên người quần lụa trắng mỏng, xương quai xanh tinh xảo cùng bờ vai xinh đẹp tạo thành độ cong quyến rũ, tơ lụa thoáng bay lên, miễn cưỡng có thể che lấp nửa người, và cảm kích nhất không gì bằng phải kể đến dây xích màu bạc tinh tế nơi chân, vật kia hoàn toàn giam y lại bên giường, hai sợi dây nhỏ trôi lầy mắt cá chân và khóa kín bên tường.

Triều Đăng nghe thấy động tĩnh liền ngừng đầu, đi một hai bước lên phía trước nhưng chỉ đi tới chân giường liền bị dây xích làm cho khựng lại, không thể đi tiếp nữa. Y vùi đầu vào bàn tay thanh niên đang đuổi tới, như thú nhỏ liếm lấy ngón tay đối phương.

“Ba ba.” Mỹ nhân quốc sắc thiên hương nhìn hẳn, đồng thời găm cắn ngón tay hẳn, bên trên là mùi vị kí hiệu của chính mình khiến hẳn mê luyến không thôi, đây là omega trung thành nhất, hành vi phóng đảng nhất, âm thanh của Triều Đăng đã hàm hồ: “... Con rất nhớ người.”

“Ta cũng muốn Tiểu Đăng.”

Tang nói, một tay khác chậm rãi xoa xoa gương mặt y.

Triều Đăng bỏ ngón tay hẳn ra, cơ thể dựa vào lồng ngực Tang, quần lụa mỏng theo động tác của y vang lên xoạt xoạt, thiết kế lộ lưng khiến cột sống hệ như từng đóa hoa trắng nhỏ bung xòe từ cổ.

Hai tay tạm thời vẫn còn tự do ôm chặt Tang, khi màu sắc thanh niên từ từ thâm trầm, Triều Đăng ngừng mặt lên hôn vào dưới cằm hẳn một cái, động tác này làm alpha đột nhiên đem y lật lại, dây xích cuộn tròn nơi bắp chân, cảm nhận được đôi chân bị xiết đau, Triều Đăng có chút bất an nói: “Ba ba?”

“Ồ đây.” Tang có chút thô lỗ xoay mặt y qua, cùng người môi lưỡi quấn quít: “Ngoan ngoan để ba ba yêu thương con, đau rồi sinh cho ba ba đứa nhỏ, con trai ngoan.”

Sau khi kết thúc, Tang mở dây xích ra, ôm lấy mỹ nhân ý thức không rõ đi vào buồng tắm, dòng nước ấm áp chảy tràn trong bồn, theo động tác của thanh niên Triều Đăng kêu tên hẳn.

“Ba ba.”

Tang đã không còn hoài nghi y.

Nếu như vậy, đã đến lúc nên làm chuyện xấu mà người lớn thường làm, ví như một lời nói dối, ư.

“Ba ba tháo dây xích ra được không?” Triều Đăng một bên nói, một bên dùng ánh mắt vô cùng đáng thương đi vào đôi người sáng ngời màu hổ phách: “Mỗi ngày bị khóa lại rất khó chịu, Tiểu Đăng sẽ không đi đâu hết, sẽ mãi mãi hầu bên người ba ba, ba ba muốn con mặc cái gì con cũng mặc... Con sinh em bé cho ba ba có được không?”

[Càng ngày càng sâu.]

[Quá khen.]

Triều Đăng... Triều Đăng quả thực cực kì vui vẻ!

Đâm vào manh điểm giẫm vào chân đau của Tang, ông đây không mang thai không sinh đẻ ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Y nói, điểm lệ trên gương mặt nhỏ hiện lên thần sắc say đắm trong tình yêu, khoe môi cong hờ hững, lệ chỉ hoàn toàn hiển lộ theo làn mi khép hờ.

“Thích ba ba nhất nha.”

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Sắc Đẹp Ác Độc 10

Edit: Hyukie Lee

Tháng mười hai giá lạnh lặng yên trườn đến, thân từng xanh biếc động từng lớp tuyết nặng, con đường lớn nơi trung tâm thường ngày rộn ràng nay lại vắng lặng đến lạ thường, chỉ có một số cửa hàng Sicilia là còn náo nhiệt. Đêm trước tết, Tang cho các thành viên gia tộc Heotto một ngày nghỉ, dù quân sư cố gắng nài nỉ ở lại cạnh bên bảo vệ, Tang cũng quả quyết đuổi về.

“Không ai giết được bạch điều.” Tang có chút lo lắng ngẩng nhìn bút máy, đáng đáp tự tin đến tự phụ như một nhóc con chưa va chạm xã hội, hẳn ra hiệu quân sư rời đi: “Năm mới bắt đầu, về với người nhà đi.”

Sau khi đuổi xong tên thuộc hạ trung thành, Tang ngừng động tác xoay bút máy, lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, trên gương mặt trẻ trung hiếm thấy hiện lên chút mệt mỏi.

Vì có được một ngày nghỉ, trong vòng nửa ngày hẳn đã làm xong công việc của hai ngày, Tang chống đầu chop mắt một lát, ngay lúc này có ai đó kéo ra cánh cửa, một giây sau, cơ thể ấm áp trẻ tuổi ôm lấy hắn từ phía sau.

“Ba ba ~”

“Đăng.”

Tang mở mắt ra, câu được câu không vuốt ve cánh tay đang ôm lấy mình, da thịt như tơ lụa làm người chìm đắm, Tang cúi đầu, thuận thế hôn lên mu bàn tay người nọ, đôi hồ phách nhiễm một mùi bồng trở nên ấm áp.

“Chỉ có hai chúng ta sao?”

Triều Đăng cười hi hi ôm lấy hắn, tuần trước, Tang không xích y lại nữa, mặc dù bây giờ phạm vi hoạt động có hạn nhưng tốt hơn lúc trước rất nhiều. Triều Đăng chôn đầu nơi hõm cổ alpha, vị trí tuyến thể kề cận khiến mùi vị pheromone càng thêm rõ ràng, pheromone như tuần mã cấp tốc lao vút đi, mờ ảo bất định, tự do ngao mạn, lại như mang theo từng tia điện xẹt.

“Ừ.” Tang quay người lại, đặt Triều Đăng lên bàn làm việc, omega mặc hẳn điều khiển. Tang nâng đầu Triều Đăng lên, tư thế này giúp nụ hôn sâu thêm, Triều Đăng rất miễn cưỡng, dù chỉ là nụ hôn đơn giản cũng có thể khiến chất lỏng ngọt ngào chảy ra từ môi. Khi gương mặt mỹ nhân đã như hoa đào, đôi mắt liễm thủy, Tang như đang đùa sủng vật điểm nhẹ tuyến thể: “Nơi này chỉ có hai chúng ta... Nên ta chỉ có con.”

Omega của hắn cười cười, một lát sau chợt nói: “Con muốn xem pháo hoa.”

“Pháo hoa?”

“Ngẫu nhiên nghe nữ quân gia nói pháo hoa ngàn hi năm rất đẹp.” Triều Đăng bổ sung: “Ba ba, ngàn hi năm là cái gì?”

“Ngàn hi năm...” Bàn tay Tang di chuyển theo vòng eo thon gọn, đôi hồ phách thoáng nheo lại: “Một ngàn năm sẽ gọi là ngàn hi năm, năm nay là năm 1999, sắp đến năm 2000, đây là giao thời giữa thế kỉ cũ và thế kỉ mới.”

Hoàng hôn đậm màu nhẹ nhàng chìm xuống ô cửa sổ, tà dương cuối cùng của thế kỉ hai mươi sắp kết thúc, Tang hôn Triều Đăng một cái.

“Được, chúng ta đi xem pháo hoa.”

Nhiệt độ đêm đông rất thấp, tuyết trắng không ngừng phiêu linh cả bầu trời, vì ấm người và cũng vì Triều Đăng một mất một còn trước khi đi dụ dỗ hắn cùng nhau uống rất nhiều rượu. Trong ấn tượng của Tang, tửu lượng của con trai thứ hai Costa luôn không tốt, đúng như dự đoán, sau mấy bình rượu mạnh, bước chân của Triều Đăng đã có chút phiêu, trực tiếp nằm nhoài trên sofa không nhúc nhích. Khi Tang bước lên kéo người ngồi dậy, Triều Đăng mặt dây ôm chặt tay vịn sofa, chết sống không chịu rời ô.

“Rõ ràng là em đòi uống, cũng là em đòi đi xem pháo hoa...”

Trên gương mặt của bố già xẹt qua tia bất đắc dĩ, và nhiều hơn chính là sùng nịch từ tận nội tâm, cẩn thận từng li từng tí gỡ tay Triều Đăng khỏi tay vịn sofa, mắt nửa ngày mới dụ được đối phương buông tay, bên trong đôi hồ phách tràn ra ý cười, dễ dàng bế người nọ lên.

[Giá trị thù hận: 1,5 sao.]

Dòng người trên quảng trường nối liền không dứt, y và Tang đứng chung một chỗ, cả người đều dựa vào người sau, theo động tác của thanh niên Triều Đăng lười biếng ngẩng đầu lên, bị nuôi nhốt thời gian dài khiến y trở nên thêm ngủ, y biết Tang đang im lặng làm cơ thể mình thay đổi, đối phương muốn y ý lại hắn, bất kể là trên cơ thể hay là trên tinh thần.

“Đừng——“

12 giờ, nương theo tiếng đếm ngược của đám người, khi âm “Một” qua đi, pháo hoa hình sen khổng lồ nổ rộ khắp cả bầu trời, màu sắc chói lòa chiếu rọi không trung tối tăm mờ mịt, ngay cả những vì tinh tú trên kia cũng phải làm nền dưới sự huy hoàng rực rỡ ấy, khi pháo hoa nổ tung thành từng chấm nhỏ phản chiếu lên những đôi mắt, thời khắc ấy, thế giới nhỏ bé lại trở nên vĩ đại hơn bao giờ hết.

“Đừng đừng đừng——“

Lại thêm vài tiếng nổ đầy rực rỡ, Tang thu tầm mắt lại, thấy Triều Đăng rung mình một cái, bàn tay ấm áp của alpha ôm lấy người nọ, bọc người vào lồng ngực, chạm phải da thịt lạnh lẽo khiến Tang có chút đau lòng, hần kè sát nơi cổ omega, nhỏ giọng nói: “Người phương Đông tin rằng pháo hoa thật sự có thể đuổi đi ma quỷ, thật sự rất đúng, đúng không?”

Không chờ Triều Đăng đáp lại, Tang nhẹ nhàng nói tiếp.

“... Hần là đúng nhỉ, có một chốc anh nghĩ như vậy, anh nghĩ sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em.” Tang dùng ngữ khí như đang kể chuyện cười: “Vậy thì cứ nói đi, em bây giờ cũng say rồi, anh nhớ sau khi say em sẽ không nhớ được chuyện gì.”

“...”

Triều Đăng không chớp mắt nhìn hần, đột nhiên bật cười.

“Anh là ma quỷ.” Sợi tóc ngắn của hần vì gió đêm mà có chút ngổn ngang, nhưng vẫn như cũ không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ ấy, Tang chậm chạp cất lên âm thanh nhẹ nhàng: “Là anh cưỡng đoạt em, dùng đủ loại thủ đoạn đe dọa em, khi biết em ham chơi, anh còn nhốt em lại một góc nhỏ, uy hiếp gia tộc em... Anh giết rất nhiều người, vì anh rất ích kỉ.” “Ba, ba ba...?”

“Đăng...” Hần lắc đầu một cái, cuối cùng, không thể thốt nên lời đến gần tuyến thệ người nọ, mùi hương nơi đó như sắc đẹp ác độc khiến lòng hần run lên, mùi hương đôi mỹ thom ngọt tràn ngập cảm quan, Tang ôm chặt hần: “Em biết không, lần ấy tại nhà hát lớn, lần đầu tiên nhìn thấy em... Tại sao em lại nhìn anh như vậy? Tại sao lại dùng ánh mắt ấy... Tựa như em đang ban cho anh nguồn hy vọng.” Tang dừng một chút, tự giấu cười cười: “Anh chỉ biết có mẹ mới dùng ánh mắt ấy nhìn cha, lúc đó anh còn nghĩ em nhất kiến chung tình với anh, ngu xuẩn nhỉ?”

[Bởi vì giống bọn họ?]

[Có một chút.] Triều Đăng do dự chốc lát, áp a áp ứng nói: [Tôi cũng không biết tại sao, tướng mạo hoàn toàn khác nhau, nhưng...]

“Bố già Morrie thu dưỡng anh, lão kêu anh giết người, dạy anh đối nhân xử thế và xử lý công việc, nhưng anh chỉ muốn lão ấy nợ máu trả máu.” Âm thanh Tang mềm mại theo gió: “Trời sinh anh là kẻ ác, có mấy người nói với anh, khi bọn họ kết thúc một sinh mệnh, hoặc ít hoặc nhiều đều có cảm giác tội ác, nhưng anh thì không bao giờ, năm ấy Heotto bị tàn sát toàn gia không hề có giấu hiệu, vì anh trai của anh là nội gián, lần nhiệm vụ đầu tiên, anh cắt đứt ngón út của hần, móc tròng mắt vút vào nhà hần.”

“—— Có lẽ anh yêu em.”

Tang rũ đôi ngươi, hàng mi cùng màu với mái tóc hư ảo.

“...”

“Anh chỉ biết cưỡng ép, cho là triệt để kí hiệu em sẽ nắm giữ được em cả đời, anh còn thích nhìn em khóc, nhìn em đau đến chảy nước mắt anh lại muốn cười, anh con mẹ nó thật bại hoại, nhưng anh không thay đổi được.” Tang ôm Triều Đăng chặt thêm một chút, sức lực này khiến y có chút không khỏe, Tang tiếp tục làm bà làm bầm: “Coi như em vui xẻo, nhị thiếu gia của anh, em vốn nên được tự do... Em gặp anh.”

[Giá trị thù hận: 0,5 sao.] Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, hệ thống nhân nhạ nói: [Triều Đăng, không được do dự.]

[Tôi...]

[Không được do dự, tính ổn định của thế giới này càng lúc càng kém.] Hệ thống thấy y trầm mặc, bỗng nhiên nói: [Sẽ tốt thôi, ha?]

“Kỳ thực anh cũng rất vui xẻo a, cũng rất dễ lừa, không ngờ rằng bố Sicilia lại dễ dàng tin vào một lời nói dối như thế.” Triều Đăng đưa lưng về phía thanh niên, ý cười trong mắt dần dần sâu đậm: “Nói cái gì cũng tin, ba ba? Ha ha ha ba ba, anh không tin em sẽ lấy cái này ra đùa giỡn, và nếu không phải như vậy, anh sẽ xử lý em ra sao đây?”

“Em không mất trí nhớ?”

Hàng mày Tang hơi nhíu.

“... Bất quá em thật sự rất thích mùi vị trên người anh, rất quen thuộc.” Chính xác là y say rồi, không trả lời câu hỏi của Tang, từng chữ từng chữ đều có chút mơ hồ, theo tiếng nói phát ra, bên trong hơi thở còn vương theo mùi rượu: “Rất giống hần nha.”

“... Em nói cái gì?”

“Em nói, pheromone của anh và anh họ giống nhau như đúc, từ đầu tới cuối đều là vì hấn, em mới có thể miễn cưỡng chịu đựng anh.” Đối diện với thần sắc không thể tin của thanh niên, bỗng nhiên Triều Đăng không nhịn được cười to, hiếm khi Tang trực tiếp để lộ cảm xúc trên mặt, Triều Đăng xoay đầu tiến thẳng vào đôi mắt thanh niên, mặt mày tràn đầy khiêu khích: “Nếu không thì anh cho rằng tại sao em lại để ý một bảo tiêu? ... Ba ba? Ba rất thích bị con lừa đúng không, Tiểu Đăng cũng rất thích pheromone của ba, có thể xuyên thấu qua ba xem hấn bất cứ lúc nào luôn nha, hơn nữa ba và hấn lớn lên giống —— A!”

Miệng bị thanh niên chặn lại, môi lưỡi dây dưa kịch liệt, thời điểm tách ra Triều Đăng nhổ ra bọt máu từ miệng, có chút mê man nhìn về phía hấn: “Tang? ... Không ... Ba ba, làm sao vậy?”

[Giá trị thù hận: 3 sao.]

“Triều Đăng.” Tang nói từng chữ từng chữ, âm trầm theo dõi y: “Mỗi ngày em lên giường với ai?”

“Với Tang.” Omega của hấn nở nụ cười, trên gương mặt xuân sắc như anh đào vì men say mà đỏ ửng: “Bất quá, nói cho anh, mỗi lần lên giường nếu như nhắm mắt lại, liền cảm thấy như đang cùng anh họ...”

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

“Cùng anh họ, đúng không?” Sau thời gian dài yên tĩnh, đột nhiên Tang cười lên, hấn không chút hoang mang găm cắn tuyến thể nơi cổ, Triều Đăng bị lực đạo của hấn làm cho kêu đau: “Anh sẽ cho em biết... Người làm em đến mọc đuôi là ai, tiểu bảo bối, nhị thiếu gia... Thỏ ngoan của anh.”

Ánh nắng mỏng manh len lỏi từ khe hở của rèm cửa, mây bay lướt qua, trong căn phòng lớn không ngừng truyền đến tiếng nước nồm, âm thanh ấy quá mức yếu ớt, tựa hồ chủ nhân của nó bị cái gì chặn lại cuồng hống, tai thỏ trên đầu của mỹ nhân điểm lệ lên xuống, chiếc cổ xinh đẹp bị vòng cổ màu bạc tôn lên da thịt mềm mại, như sừng vật bị in lên kí hiệu, gia huy Heotto ngân lam đan dệt sau gáy lan tràn, người nọ bị vòng cổ và dây xích hạn chế động tác, tóc đen châu báu rơi xuống cái cổ thon dài.

Đuôi thỏ rơi xuống cách đó không xa, lông xù, trắng trắng nho nhỏ, chính là cái thứ đó... Vừa mới hành hạ y đến phát điên.

Trong miệng bị nhét bóng cao su, nước bọt chảy xuống thuận theo đôi môi đỏ tươi mềm mại, chảy đến tới cằm, da dẻ toàn thân đẹp tựa tuyết trắng, ngay cả mười móng tay cũng như nụ hoa e ấp.

Nghe thấy bước chân truyền tới từ ngoài cửa, khi cánh cửa ấy đẩy ra, hơn nửa ngón tay thon dài trắng nõn xuất hiện trong tầm mắt, trong đôi mắt đen của mỹ nhân xẹt qua sợ hãi không cách nào che giấu, viên mắt ửng hồng, thân thể nhịn không được run rẩy.

Kẹp ti, que niệu đạo, váy, dây thừng, bịt mắt... Còn có những thứ trừng phạt mà y không thể tưởng.

Lần này... Lại là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Sắc Đẹp Ác Độc 11

Edit: Hyukie Lee

“Anh lấy cái đó ra...”

Tầm mắt alpha xẹt qua đuôi thỏ rút trên thảm trải sàn, thấy Tang nhìn nó, mỹ nhân bị trói không tìm được bắt đầu lắc đầu, tai thỏ lông xù lay động theo động tác ấy, da thịt được ánh nắng phủ lên một tầng trắng sáng, một tay ôm lấy vòng cổ người nọ, bố già trẻ tuổi cúi đầu nỉ non với y gì đó, chỉ thấy Triều Đăng vạn phần sợ hãi mở to hai mắt.

Y không dám nói không, chỉ có thể quỳ xuống không ngừng hôn môi tay người kia, nhìn đối phương tùy ý y làm ra tư thái thân phục, vẫn như cũ mỉm cười không nói tiếng nào.

Chỉ chốc lát sau, y nghe được tiếng gõ cửa lễ độ.

Tang đi về phía cửa lấy đồ được đưa tới, trên hộp đựng dụng cụ có ba ống tiêm nhọn hoắt lờ lờ tỏa sáng, chất lỏng ngọt ngào màu phấn hồng rót đầy xanh lam ống tiêm, kế bên là một bình còn nhỏ, bông gòn và khăn vải được niêm phong trong hai túi vô khuẩn, Tang gỡ bóng cao su trong miệng Triều Đăng xuống, đứng như dự đoán nghe được lời van xin từ người nọ.

“Không muốn, xin anh mà ——” Nhìn Tang trói chặt hai tay hai chân mình, nước mắt Triều Đăng trượt xuống theo đôi gò má: “Không... A A... Không được tiêm, thật sự không muốn, xin anh đó Tang... Em không chịu được...”

“Không chịu được cái gì?” Bó gừa dùng ngón cái xoa đi giọt lệ trong suốt của mỹ nhân, đầy ác ý liếm liếm hầu kết người nọ: “Không chịu được ra nước sao, Tiểu Đẳng bảo bồi nhĩ?”

Sắc mặt omega trở nên luống cuống vô cùng, Tang thấy thế yêu thương cười cười, cúi đầu dùng đầu lưỡi cướp lấy chất lỏng ẩm ướt trong miệng y. Triệu Đẳng không dám phản kháng, đầu lưỡi nhuần nhu trắng mịn đầy ngọt ngào tùy ý bị alpha mút vào, lần hôn môi trước, Triệu Đẳng cắn Tang, hậu quả là bị ép mang bóng cao su đến một ngày một đêm.

“Sẽ rất ngọt.” Alpha câu được câu không xoa xoa cổ y, ngón tay thon dài cọ lên vòng cổ: “Hơn nữa trên người sẽ có mùi sữa thơm, cơ thể cũng mềm hơn.” Tang cười cười nói: “Tiểu Đẳng vừa thơm vừa mềm, tiêm vào càng quyến rũ câu người, ôm vào chắc chắn rất thoải mái, mỗi ngày anh đều ôm em có được không?”

“... Xin lỗi... Xin lỗi xin lỗi xin lỗi!” Omega bị trói tay trói chân khóc lóc khẩn cầu: “Tha cho em đi được không?... Tang... Xin anh, không phải anh muốn bắt đầu lại từ đầu sao, anh tha em lần này, em sẽ thích anh, em chỉ thích anh——”

Đuôi thỏ lại về vị trí ban đầu, Triệu Đẳng hét thảm một tiếng, ngã oặt vào lồng ngực, vòng eo tinh tế không ngừng vặn vẹo.

“Tiểu Đẳng, em biết nhân côn không.” Theo ánh mắt sợ hãi của omega, Tang vén lên sợi tóc lòa xòa trước trán người nọ, lộ ra cái vàng trán bóng loáng động nhân: “Một ít thủ lĩnh gia tộc chặt đứt tay chân tình nhân của mình, buộc bọn họ phải trườn bò trên đất bằng thân người của mình... Em có muốn không?”

“... Không được!! Cút ngay!!! ... A a a a a a——”

“Nói lại lần nữa?”

“A ha...” Gương mặt trù diễn của mỹ nhân vì khóc mà ửng hồng, Triệu Đẳng co rúm cả người, bị thương bị thương khóc nức nở: “Xin lỗi... Xin anh đừng biến em thành nhân côn...”

“Anh cũng không nở a, tay chân Tiểu Đẳng xinh đẹp như vậy.” Tang cười đến mặt mày cong cong: “Ngoan ngoan tiêm, được không?”

Thấy Triệu Đẳng không tình nguyện gật đầu, hắn cầm lấy ống tiêm trong hộp, như khen thưởng ngâm lấy đôi môi y.

“Trước tiên khử trùng đi.”

Gió đêm Sicillia len vào chủ trạch Heotto, đèn đuốc sáng choang chiếu rọi cả phòng nghị sự, buổi đàm phán sừng sững cùng thương nhân dần đi đến bước cuối cùng, vào lúc này thị giả đi đến gõ cửa phòng nghị sự, gã bước nhanh đến bên người Tang, cung kính nói nhỏ gì đó, bó gừa trẻ tuổi hơi nhướng mày.

“Thật không tiện, tôi có việc riêng phải đi xử lý.”

Thương nhân gật đầu đồng ý, nhưng khi bước chân Tang sắp ra khỏi cửa, bỗng nhiên gã lên tiếng.

“Nghe nói phu nhân của ngài là mỹ nhân Đông phương quốc sắc thiên hương.” Gã cười nói: “Không biết tôi có vinh hạnh được diện kiến phương dung?”

Tang giơ tay lên, ra hiệu thương nhân im lặng, nhưng đối phương lại tiếp tục ồn ào: “Xin lỗi ngài, nhưng người nọ chinh phục được ngài, tương đương với việc nắm giữ toàn bộ mạch máu của châu Âu, nghe đồn ngài sủng ái y so với công chúa còn muốn hơn, ngủ trên lòng vũ tư lụa, chân không chạm đất, tôi thật hiếu kỳ không thôi, nếu có thể được diện kiến phương dung, tôi tình nguyện nâng giá vũ khí lần đàm phán này lên để biểu đạt lời cảm tạ.”

“Không có người đàn ông nào lấy người mình yêu ra làm giao dịch.” Tang kéo cửa ra, không quay đầu lại ra lệnh với thuộc hạ đang chờ một bên: “Bắn chết, đồ miễn phí thuộc về chúng ta.”

Huyết tinh trong phòng nghị sự bị bỏ lại phía sau, thi thể của thương nhân mơ hồ dựa lên ghế mềm. Tang đi dọc theo hành lang rộng rãi đến phòng ngủ, nhóm nữ hầu chờ đợi ngoài cửa bắt an ngăn đầu nhìn hắn.

Chủ nhân của các cô có bề ngoài tú lệ, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn khiến người không rét mà run, trong mắt người ngoài, phu nhân nhận được muôn vàn sủng ái, nhưng thực tế mỗi ngày đều bị dẫn vật đến liên tục khóc xin.

Lại như đêm nay.

Các cô kéo cửa ra hộ Tang, không dám nhìn vào bên trong chút nào, nghe thấy mệnh lệnh của Tang mới cẩn thận rời khỏi cửa.

Tang nhìn về mỹ nhân bị trói chặt hai tay trên giường, y mặc một bộ đồng phục nghi thức kiểu nữ, hai chân trắng mịn xinh đẹp tuyệt trần được bọc bởi vớ cao màu đen, chuông vàng nhỏ trên vòng cổ leng keng vang vọng, thiết kế lộ eo khiến vòng eo trắng nõn căng mịn càng thêm gây họa lòng người, ánh mắt Tang hơi dời qua đồng vải trắng chổng chắt dưới đất, hắn co chân Triệu Đẳng lại, ôm cả người vào ngực.

“Không muốn mặc?” Thấy Triệu Đẳng không nói lời nào, Tang dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan, mấy ngày nay chỗ ấy rất mềm, không mặc sẽ bị thương.”

“Biến thái.”

“Mắng rồi vẫn phải mặc.” Tang cúi đầu nhìn nhìn, đột nhiên cười ra tiếng: “Tiểu Đẳng...” Môi hắn ngậm vành tai y: “Sao em vẫn không thay đổi vậy, có phải bọn họ đưa thuốc giả cho em không?”

“Chích một mũi là biết.”

Omega của hắn trào phúng, rõ ràng là thần sắc không hề kiên nhẫn, nhưng kết hợp với dung nhan kiều diễm ướt át chỉ khiến người sinh lòng yêu thích, chỉ muốn đem người yêu thành một bãi xuân thủy, màu sắc Tang dần âm trầm tối tăm: “Có thương nhân vừa nói, hắn đồng ý dùng một tỷ đô la Mỹ để nhìn em.”

“...?”

Uây.

Đưa một tỷ đô cho bố, éc éc éc.

“Anh giết hắn.” Tang hôn lên cơ thể y: “Sẽ không cho ai nhìn em.”

“...”

Đúng là tính tình như chó, chúc mi nở tung.

“Thật là rất mềm” Hắn xoa mặt và môi Triều Đẳng, cảm thụ pheromone thơm ngọt ngào của omega trong lồng, thật lòng cảm thán: “Nhị thiếu gia, nếu còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ cảm thấy tất cả mọi thứ đều tẻ nhạt vô vị.”

[Đê ma ma, tui mới là người cảm thấy tất cả mọi thứ đều tẻ nhạt vô vị có được chưa.] Triều Đẳng thấy hắn ưu nhã lấy một đồng hồ từ đầu giường chuẩn bị dùng trên người mình, đủ tất cả những thứ làm người phát rồ, không nhịn được dò hỏi: [Còn bao lâu mới có thể đi?]

[Mười bảy ngày.]

[...]

Nước mắt cảm động chảy xuống.

Mùa xuân đầu tiên của thế kỉ hai mươi mốt chậm rãi đến trong sự hoan hô của người dân Italia, tàu phá băng từ Nga xa xôi đi đến Địa Trung Hải, mùa xuân báo hiệu năm mới đồng thời còn mang đến hoa cỏ ngào ngạt, ngày y phải đi đúng lúc là lập xuân, bị giam hơn nửa mùa đông, quý thân xui khiến sao ngày đó Tang lại dẫn y ra ngoài giải sầu.

Làn gió nhẹ vờn khóm hoa hai bên đường, ngọn cỏ xanh biếc xen kẽ giữa chốn sắc màu. Tang vô cùng quen thuộc điều khiển vô lăng, xương rồng to lớn trải dài khắp sườn núi, mây trắng phiêu du giữa trời xanh bát ngát bao la, vẻ đẹp đặc trưng của Địa Trung Hải, xe thể thao màu đen khắc gia huy Heotto một đường uốn lượn, mãi đến tận khi tiếng súng vang lên.

“Nằm xuống.”

Trong tiếng súng loạn lạc, âm thanh bình tĩnh của Tang lọt vào tai.

Triều Đẳng rút vào trong xe, Tang lên nòng súng lục vẫn luôn để bên người, động tác của hắn rất nhanh, thời điểm vô đạn rơi xuống phát ra âm trầm, ngón tay đôi băng đạn linh hoạt như đang khiêu vũ, hơn nữa kẻ địch nằm trong bụi bị hắn một súng đánh gục, thấy trong mắt Triều Đẳng toát ra sự sợ hãi, bỗng nhiên Tang ôm lấy bờ vai kéo vào một nụ hôn.

“Đừng sợ, ba ba ở đây.”

“... Ai là con anh chứ.”

Triều Đẳng nhỏ giọng thầm thì, không nhịn được nhìn về phía thanh niên thoáng nhếch môi, hắn không hề sợ hãi dù chỉ một chút, cho dù chỉ cần một viên đạn cũng có thể làm hắn mất mạng nhưng động tác vẫn như cũ đầu vào đây, người vây quét càng lúc càng nhiều, Triều Đẳng nghe thấy trong âm thanh luôn nhẹ nhàng nhỏ nhẹ với mình lộ ra sức mạnh khi tình thế bất buộc.”

“Chuẩn bị kĩ, chúng ta lao ra.”

Vừa dứt lời, chân đạp mạnh chân ga, một tay đánh vô lăng, còn tay kia thì đưa về phía ngoài cửa xe, tiếng kêu thảm thiết nổ tung trong màn mưa máu, xe thể thao gần như áp sát mặt đất chạy băng băng dọc theo con đường gồ ghề, rừng cây hai bên không ngừng mờ hồ, tại một khúc quanh, đột nhiên Tang giảm tốc độ, xe thể thao tính năng ưu việt thắng gấp ré tiếng chói tai, không chờ Triều Đẳng thở một hơi, vực thẳng phía trước làm chiếc xe xoay một vòng, nhưng chưa từng nghĩ xe thể thao sẽ lệch đường rơi xuống sườn núi.

Triều Đẳng và Tang đều không thất bại an toàn vì đột tập kích vừa nãy, lúc túi khí bắn ra, Triều Đẳng vì vậy mà suýt chút nữa ngạt thở, thật ra lúc đó chỉ ngấn gối vài giây nhưng người bên cạnh lại phản ứng cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đem người gắt gao ấn vào lồng ngực mình, âm thanh va chạm kịch liệt không dứt, cành cây và bùn đất rớt vào trong xe, chờ đến khi có thể nhúc nhích, Triều Đẳng lập tức ngẩng đầu lên.

“Tang?” Y gọi người đàn ông đang che chở mình, mùi máu tanh gần trong gang tấc khiến y càng thêm bất an: “Anh có sao không?” “... Không sao.”

Tang duy trì tư thế quan sát một lượt, từ chỗ chứa đồ bên hông ghế tìm được đồ báo tín hiệu, sau khi ấn xuống công tắc nhỏ nhỏ, hần thờ phào nhẹ nhõm, dưới sự truy hỏi của Triều Đăng, rốt cuộc xoay người qua.

“Chỉ bị rách mặt.”

Xe thể thao giá trị trăm vạn dù bị va đập nhưng đại khái vẫn duy trì hình dáng nguyên trạng, dựa vào ánh mặt trời sáng sủa ngoài cửa xe, Triều Đăng có thể nhìn thấy một đường máu rách trên mặt Tang, vết thương kéo dài từ lông mày tú lệ cắt xuống mặt trái, cơ hồ có thể nhìn thấy xương thịt rên trần, nhưng Tang vẫn hời hợt.

“Không phải tại em, trước khi ôm em đã bị.”

Lừa quỷ chắc.

Với thân thủ của Tang, vốn dĩ có thể nhảy ra ngoài lúc xe lật, càng không cần nói lúc rơi xuống né tránh vật sắc nhọn.

Tại sao...

Dù cho giá trị yêu thương đã năm sao, nhưng rõ ràng giá trị thù hận cũng năm sao, vậy tại sao trong nháy mắt đó, người này lại không chút do dự mà từ bỏ sinh mệnh?

“Tiểu Đăng, không sao.” Đôi hồ phách của Tang nổi lên ý cười: “Nhìn anh như vậy, anh sẽ nghĩ rằng đột nhiên em yêu anh, nếu gạt anh thêm lần nữa anh sẽ tan nát cõi lòng đến chết...” Đại khái là sắc mặt Triều Đăng thật sự rất khó coi, đột nhiên Tang nói: “Trước đây anh trải qua những điều còn khủng bố hơn, em biết tại sao anh lại gọi là bạch điều không?”

“Tại sao?”

Triều Đăng vẫn còn hờn dỗi.

“Vì xưa nay anh không hề trúng đạn, hơn nữa tốc độ còn cực kì nhanh.” Hần nói, tựa hồ muốn cong khóe môi, nhưng vết thương trên mặt lại yên lặng khiến Tang nhíu mày: “Có người làm một thống kê, tốc độ nhanh nhất trên đảo Sicillia là một loài chim nhỏ màu trắng, nó không có tên, nhưng có thể tránh được mỗi đợt xạ kích của thợ săn, từ trong mưa bom bão đạn mở một đường máu.”

“Vậy thì gọi là Chim Tang, không cần cảm ơn.”

“... Nếu em muốn, anh sẽ mua cục tự nhiên quốc gia, kêu bọn họ lấy tên này cho nó.”

Tang có chút bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lại sáng lên, dù chỉ là câu chuyện cười vắn vơ nhảm nhí, nhưng đã rất lâu rồi Triều Đăng không thân cận với hần như vừa nãy, Tang còn muốn nói điều gì, bỗng tiếng tí tí bên trong xe khiến hần biến sắc.

Vài giây qua đi, lần thứ hai Tang bình tĩnh lại.

“Tiểu Đăng, cửa bên kia của em không đóng, đúng không?” Thấy y đáp lời, Tang nói tiếp: “Có thể đi ra ngoài được không?”

Triều Đăng liếc mắt nhìn cơ thể của mình và cửa xe vắn vẹo: “Có thể.”

“Vậy em xuống trước đi, nhất định không được làm thân xe nhúc nhích, sau khi xuống cố gắng hết sức chạy xa một chút.” Không chờ Triều Đăng dò hỏi, Tang nói: “Trong xe bị người cài boom, nếu anh đoán không sai, hần là boom thủy ngân, uy lực rất mạnh, hơn nữa rất yếu ớt, hơi nhúc nhích sẽ nổ tung.”

“... Vậy còn anh?”

Bỗng nhiên Tang đổi chủ đề: “Trong gia tộc có nội gián, có người biết hôm nay anh sẽ ra ngoài, có khả năng hần đã cài boom vào tất cả xe, đồng thời phái người phục kích, mấy sát thủ kia là cò hiệu, sau khi xe lật, hần biết anh sẽ ấn nút báo tín hiệu, công tác cầu cứu cũng chính là công tác kích hoạt boom.”

Triều Đăng nhíu mày: “Ai sẽ làm như vậy?”

Ai cũng sẽ làm như thế.

Hần là bố già trẻ tuổi nhất, từ tội nhân thành đế vương, hần ngồi lên vị trí này quá nhanh cũng quá dễ dàng, dù là ai cũng sẽ đổ kị tài năng, địa vị và danh vọng toàn bộ châu Âu, lòng người cứng rắn, đồng thời cũng là nơi người ngoài dễ dàng lay động nhất.

“Nhiều lắm, ít nhất trong đầu anh có hơn mười cái tên——“

“Chờ đã! Không quan tâm cái này, em đi thì anh làm sao bây giờ?” Từ khi quen biết đến nay đây là lần đầu tiên Triều Đăng đánh gãy lời hần: “Cửa bên kia đã bị phá hỏng, đóng vào sẽ nổ tung, em đi thì anh làm sao bây giờ?”

“Em đi rồi anh có thể bỏ ra.” Bên trong âm thanh của Tang lộ ra sự trầm ổn đáng tin: “Rất đơn giản, em ở đây sẽ ảnh hưởng tới anh.”

“Nhưng mà———”

“Tiểu Đăng, anh không vĩ đại như vậy, nếu muốn chết anh vĩnh viễn sẽ kéo em cùng chết.” Hân cười rộ lên, không thèm để ý vết thương còn đang chảy máu, đáng vẻ vừa bá đạo lại vừa bốc đồng, như chàng trai rộng rãi năm nào: “Dù trên mặt có vết sẹo nhưng cũng là vì em, sống sót mới có thể giữ lấy em, anh không nở chết.”

[Tổng thống, tôi...]

[Đi ra ngoài đi.] Hệ thống sóng lặng không gọn: [Hân không lừa cậu.]

Nhìn Triều Đăng cẩn thận từng li từng tí leo ra ngoài, vòng qua cửa xe bên mình, bỗng nhiên Tang rũ mắt, mỉm cười nói.

“Nhị thiếu gia, lão bố già đã từng nhắc nhở anh———”

“ ‘Một ngày nào đó, khi con hồi tưởng lại con đường đã đi qua, con sẽ phát hiện phía bên kia không hề có thứ gì.’ ” Tang dừng một chút: “Lúc đó anh không hiểu, sau khi gặp em mới hiểu được dụng ý của lão, đối với loại người thân nơi bóng tối như anh mà nói, dù muốn chân chính ôm ấp thứ mà mình khát vọng, nhưng đuổi ra cũng chỉ có móng vuốt.”

“Tang...”

Người bên trong xe lắc đầu, mặt trái tràn đầy máu tươi và mặt phải trắng nõn tuấn mỹ hình thành tương phản xúc mục kinh tâm, âm thanh mềm mại rơi vào thung lũng trái rộng cỏ xanh thơm ngát.

“Đi đến chỗ Chasel xin thuốc rửa trôi kí hiệu, hân sẽ đưa cho em, anh rất xin lỗi... Được rồi, anh sống tới bây giờ chưa từng nói tiếng xin lỗi... Bất quá, anh rất xin lỗi, tha thứ cho anh được không?” Thấy Triều Đăng không nói lời nào, Tang cười đến khoe môi sinh hoa: “Tha thứ cho anh, thân ái, anh không có cơ hội, nếu cơ kiếp sau, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, dù cho anh làm một omega... Thôi, chắc chắn anh không làm nổi omega.”

“Anh yêu em, vĩnh viễn yêu em, đi nhanh đi, đừng quay đầu lại nhìn anh.”

Đôi mắt ngắm nhìn bầu trời Sicilia, dường như bên trong đôi hồ phách có áng mây trắng lướt qua.

“Em tự do.”

[Giá trị thù hận: 0 sao.] Thấy y không nhúc nhích, hệ thống nhẹ giọng nói: [Triều Đăng, chạy.]

[Tôi không——]

[Triều Đăng, hân muốn cậu đi, cậu hiểu chưa?] Ngữ khí hệ thống nghiêm túc hơn bao giờ hết: [Hân hy vọng cậu sống tiếp, dù cho đối với cậu mà nói đây chỉ là một lần nhiệm vụ, nhưng đối với hân là toàn bộ nhân sinh, hân muốn nhìn cậu rời khỏi sinh mệnh mình.]

Thanh niên tóc đen mắt đen trẻ tuổi cắn răng.

“Em sẽ không tha thứ cho anh, cho nên... Em chờ anh đến xin lỗi, đời sau cũng không được.”

Không ai trả lời.

Y không dám quay đầu lại, cố hết sức mà chạy, cho dù trên đường vô số bụi cây và đá vụn, cho dù lao đảo sắp té y vẫn không ngừng lại, gió mạnh gào thét quật vào mặt, phảng phất như chạy đua với ngàn vạn thời gian, âm thanh cự đại bạo liệt phía sau vang vọng cả một thung lũng, ánh lửa xông tận chân trời, Triều Đăng dừng chân lại, vì thoát lực mà quỵ gối trên đất đá nát tan.

[Bọn họ... Đến cùng là vì cái gì!]

Lần đầu tiên y không nhần nữa mà quất lên với âm thanh trong đầu.

[Bọn họ là mảnh vỡ, là mảnh vỡ không trọn vẹn.] Hệ thống bất giác thả nhẹ âm điệu: [Cậu hoàn thành nhiệm vụ tương đương với cứu hân, cho dù từ vọng cũng không thay đổi điều đó, cho nên đừng áy náy. Bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều có vấn đề, ngay cả Bá Đạo thoát nhìn đầy đủ nhất, cũng là một loại không trọn vẹn.]

[Vậy còn mi.] Triều Đăng cũng không nhận được nữa thốt lên nghi vấn đã lâu: [Mi là cái gì?]

Hệ thống trầm mặc không nói, ngay khi Triều Đăng cho rằng không ai trả lời, chuẩn bị đứng lên thì đối phương mở miệng.

[Tôi là thứ không trọn vẹn nhất.]

Bạo liệt mang theo than tro vào con gió lốc trong không khí hỗn loạn, theo con gió đi vào Sicilia tràn ngập ánh thiên quang mãi không ngừng lại, loại chim nhỏ bạch vũ không tên tụ lại rồi tán ra, cuối cùng dừng lại trên đỉnh thập tự giá của giáo đình, hoảng hốt có tiếng cười cười nói nói xẹt qua vì tình tú,

pháo hoa ngàn hi năm bung xoe rồi về với hư vô, này báo thù rửa hận, này gói đầu lên đao thương, này chân đạp ái tình tiền bạc, này đeo lên danh dự gia tộc trên vai, này vinh nhục một đời, cuối cùng đều hòa vào tiếng súng nổ giữa rượu ngon, trở thành một huyền thoại của riêng ai.

Đi vào hắc ám, sa vào binh minh————

Italia, đã xa lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Danh Tiếng Vang Xa

Edit: Hyukie Lee

Công ty giải trí IMD chi nhánh Trung Quốc, tiếng giày cao gót nện vào mặt đất kéo dài không dứt.

Làn sóng nhiệt vừa đi vẫn không thể ảnh hưởng đến tòa nhà, nội thất một mảnh dạt dào ý xuân, hoa tươi cắm trong bình thủy tinh thờ ra thoải mái, những gương mặt mỹ lệ chỉ có thể ngắm nhìn qua màn hình lại có mặt đầy đủ tại nơi đây, tuần nam mỹ nữ quần áo hợp thời không nhanh không chậm cùng quần lý, bên cạnh là tiểu trợ lý hoảng loạn xách giỏ bung nước đuổi theo.

IMD tên đầy đủ là Imagine Dragon, hàm ý là “Mộng Long”, là công ty giải trí đệ nhất toàn cầu, năm năm trước vào Trung Quốc thông qua việc bồi dưỡng ngôi sao nước nhà mở ra thị trường của nơi đây, trải qua năm năm thăm dò, IMD đã thành công bước lên hàng ngũ tam đại công ty giải trí quốc nội, hơn nữa chính là, IMD phát triển toàn diện, dưới cờ có đầy đủ ngôi sao điện ảnh, MC, ca sĩ, người mẫu và các loại nghệ nhân khác.

Bên trong tòa nhà tràn ngập cảm giác hiện đại, người phụ nữ quần áo già giặn mặt không cảm xúc F5 trang web, mỗi lần F5 là con số yêu sách trên trang web lại tăng thêm không dưới 100.

[Triều Đăng rút khỏi Trung Quốc.]

“Đã có 25 ngàn người yêu cầu cậu giao chứng minh thư ra, khi con số yêu sách trên diễn đàn đến 500 ngàn người, đại diện chính phủ sẽ đứng ra.” Tầm mắt người phụ nữ dời về phía nam thanh niên cách đó không xa đang cúi đầu, mái tóc ngắn đồ lửa, hai cánh tay lộ ra bên ngoài tràn đầy các loại hình xăm “Chơi ma túy, đua xe, say rượu ẩu đả, ... Cậu tính thử, sau hai năm bùng nổ, đã làm những gì? Nổi tiếng lúc trẻ không phải chuyện đùa, nếu như thật sự chọc giận công chúng, dù cơ sở fan có tốt đến đâu cũng vô dụng.”

Nam thanh niên bị giáo huấn ngẩng đầu nhìn con số trên màn hình một chút, âm thanh nhàn nhạt: “Chính phủ sẽ bắt tôi giao ra chứng minh thư ư?”

“Hắn là sẽ không.” Nữ quản lý liếc nhìn y một cái, tầm mắt va chạm đôi ô mặc, không hiểu sao trong nháy mắt cô lại thất thần: “... Bọn họ sẽ không đứng ra.”

Cho dù hiện tại đứa nhỏ này bị ngàn người phỉ nhổ, nhưng nữ quản lý đã lặn lội trong giới giải trí này mấy chục năm cũng không nhận được phải thừa nhận vẻ đẹp của y, trên thế giới có rất nhiều người đẹp, nếu muốn kiếm cơm nhờ mặt thì bạn phải đẹp theo cách đặc biệt mới có cơ may, và không thể nghi ngờ, người trước mặt chỉ cần dựa vào gương mặt của mình, cũng có thể nhận được muôn vàn sủng ái.

Vấn đề là, dù cho trời cao cho bát cơm, Triều Đăng cũng một tay hất đổ.

“A Đăng, cậu có muốn cân nhắc hay không...” Nữ quản lý do dự không quyết định mà ám chỉ, cô hiểu rất rõ tính cách đứa nhỏ này, bên ngoài cười đùa vui vẻ nhưng thực tế lại rất cố chấp, chưa bao giờ muốn dựa vào quy tắc ngầm để leo lên, nhưng chuyện đã đến nước này cũng không thể để y tiếp tục càn quấy nữa: “Cậu cũng biết, chỉ cần cậu mở miệng, có rất nhiều người cam tâm tình nguyện giúp cậu, người thân cảnh khốn khó tứ cố vô thân như chúng ta mà nói, đối với những người kia bất quá chỉ là một câu nói.”

“Sau đó sẽ đẩy tôi lên giường của một đại nhân vật nào đó?” Tóc dài màu đỏ hơi che khuất đôi ngươi, y lười biếng ngồi đằng kia cười cười, tay chân thon dài thật sự rất dễ nhìn: “Quên đi, chị Kỹ, cũng đâu phải lần đầu tiên chị biết tính em.”

Y nói xong liền đứng lên, đi về phía cửa phòng.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Cắt tóc.” Y nhìn cánh tay mình một chút: “Thuận tiện xóa hình xăm luôn.”

“Đừng chơi nữa, A Đăng.” Y nghe thấy âm thanh than thở của người phía sau: “Lúc mới bắt đầu, cậu còn vì một bài hát thuộc sở hữu của mình mà vui vẻ không thôi, cậu là một ca sĩ, nếu như còn muốn hát tiếp, thì đừng tự đại nữa.”

Bước chân y hơi dừng lại một chút, cuối cùng lại không nói gì nhìn cửa tự động mở ra.

[Thống ca ca ~]

[Nói.]

[Cái này.] Y chỉ chỉ cánh tay của mình: [Anh có thể giúp tôi không?]

[... Không thể.] Hệ thống bổ sung: [Đi bệnh viện dùng laser.]

[Rất tuyệt ~]

[Tuyệt ~]

[...]

Bây đặc bán manh đồ, manh như đồng shit.

Ở thế giới lần này, thân phận hệ thống cho y là một ca sĩ mới debut ba năm, đã từng huy hoàng, rồi lại vì ăn chơi mà trở thành ca sĩ trẻ hư hỏng, lúc Triều Đăng vừa mới mở mắt liền phát hiện mình được nữ quản lý bảo lãnh từ trại giam đi ra, không ngờ hơn một giờ sau liền có người tung tin y say rượu đưa xe bị bắt lại, sau đó không lâu, trên diễn đàn internet bùng nổ trăm ngàn yêu sách.

Chị Kỳ thân là quản lý nên bận rộn đến đầu óc choáng váng, trợ lý dưới tay y đã sớm chạy mất sạch sẽ, vì phòng ngừa bị người phát hiện, Triều Đăng tìm kính râm, mũ và khẩu trang, sau khi đã trùm kín mít mới dám lén lút đi bệnh viện xóa hình xăm.

Tiểu y tá giúp y trải giường thấy được hình xăm trên cánh tay Triều Đăng, từ câu cầu xin, câu khen tặng, đến tên viết tắt con cú mèo, tiểu y tá che miệng, hộp dụng cụ trên tay suýt chút nữa rơi xuống sàn nhà.

“Anh, anh...”

Triều Đăng làm thủ thế im lặng với cô, vừa vặn bác sĩ phẫu thuật laser vào tới cửa, toàn bộ quá trình tiểu y tá đều dùng ánh mắt kích động không mình bạch nhìn y, chờ đến khi hình xăm trên hai cánh tay đều được laser rửa trôi, trong mắt cô gái đã tràn đầy nước mắt.

“... Triều Đăng.” Trước khi y rời đi, cô gái chạy tới, có chút hoang mang nói: “Em thích anh đã ba năm, em, em tin anh, em thật sự rất thích nghe anh hát! Anh là tuyệt nhất!”

Triều Đăng ngốc ngốc, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô bé.

“Vâng, cảm ơn.”

Khi nữ quản lý lần thứ hai nhìn thấy nghệ sĩ của mình, đối phương làm đúng như lời y nói, xóa hết hình xăm, tóc đỏ lộ liễu một lần nữa về màu đen huyền, hơn nữa còn ngắn hơn rất nhiều, vàng trắng thủy mặc như ẩn như hiện, tựa hồ vì mấy ngày nay rất nhiều chuyện xảy ra nên gương mặt lộ ra một loại tái nhợt khiến lòng người rung động, Kỳ Lan vẫn luôn biết rõ đứa bé của mình vô cùng xinh đẹp, sau khi nhận ra tầm mắt kì quái của những người xung quanh, trong chớp mắt Kỳ Lan tình nguyện y để nguyên bộ dáng như ma quỷ kia.

Thiếu niên đẹp đẽ như vậy, thật sự là một chuyện rất khủng bố, đặc biệt là chuyện đã đến nước này, ngay cả năng lực tự vệ y cũng không có.

“A Đăng, qua đây.”

Thấy quản lý gọi mình, Triều Đăng bước nhanh đi theo, sau khi cánh cửa văn phòng đóng lại, đối diện với ánh mắt Kỳ Lan khiến Triều Đăng phải sờ sờ mũi: “Chị Kỳ, sao vậy?”

“Cậu...” Kỳ Lan muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu một cái, rút lấy một xấp văn kiện kế hoạch: “Hình tượng của cậu với công chúng không tốt, công ty muốn cậu tạm thời nghỉ ngơi, qua một thời gian ngắn có thể PO một ít ảnh về sinh hoạt cá nhân, theo xu hướng tích cực, mấy tháng sau thì hợp tác cùng ca sĩ khác, chủ yếu là dùng hình thức feat, còn về sau... Thì từ từ rồi tính tiếp.”

Feat là viết tắt của featurig, nói dễ hiểu, là hát một đoạn ngắn trong ca khúc của người khác, rất nhiều ca sĩ giúp đỡ lẫn nhau, tiền bối thì dùng hình thức này giới thiệu hậu bối với công chúng, trước đây Triều Đăng chưa bao giờ feat dùm ai, Kỳ Lan chỉ lo Triều Đăng nóng nảy từ chối nên khi thấy y gật đầu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, chỉ là một lần mà thôi.”

Triều Đăng nhìn nữ quản lý lộ ra thần sắc thân thiết, gật đầu nở nụ cười: “Ừ, không sao.”

“Bất quá nếu cậu còn xằng bậy một lần nữa tôi thật sự không cứu—“

Đột nhiên chuông điện thoại reo vang đánh gãy đối thoại của bọn họ, Kỳ Lan nhìn tên người gọi đến, mặt hơi đỏ một chút rồi ấn nút nghe.

“Chào ngài, Quách tổng... Vâng... Triều Đăng không có ở đây, vâng... Gần đây cậu ấy không thoải mái, vừa nói chuyện với tôi xong đã về nhà...”

Vâng, tôi sẽ chuyển lời cho cậu ấy...”

“A Đăng.” Cúp điện thoại, Kỳ Lan nhủ thầm: “Cậu còn nhớ qđ không, người đứng thứ hai công ty giải trí luster of gem, ông ta nói muốn gặp cậu, buổi tối tại Phong Đan Bạch Lộ có một bữa tiệc, ông hỏi cậu có đi hay không?”

“Không đi.”

“Nhưng mà...” Kỳ Lan có chút khó nói: “Không phải ông mời cậu, là Tịch đại mời.” Thấy Triều Đăng một mặt mờ mịt, nữ quản lý có chút bất đắc dĩ: “IMD chi nhánh Trung Quốc, có 18% cổ phần thuộc về Tịch gia, Tịch Thành là người nắm quyền đương nhiệm của Tịch gia, đồng thời hắn cũng đầu tư luster of gem và công ty khác, lần trước tại buổi họp mặt hằng năm IMD cậu và hắn đã gặp một lần, nếu đắc tội Tịch Thành tương đương với đắc tội hơn một nửa giới giải trí.”

“Được rồi.” Triều Đăng cọt nhả: “Đắc tội hắn.”

“A Đăng!”

“Tôi không tiếp rượu, cũng không lên giường.”

Quan trọng nhất là, ông đây không muốn làm với cao phú suất, ông đây là muốn làm với mảnh vỡ tâm tình nha nha nha nha nha nha, cho dù tới một cọng lông chân của mảnh vỡ tâm tình còn chưa thấy cũng không muốn làm đầu nha nha nha nha nha.

Thật vất vả ra khỏi văn phòng, đột nhiên tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Xung quanh có mảnh vỡ.]

Triều Đăng đã vào thang máy đi đến đại sảnh tầng một IMD, nơi này người đến người đi, pha tạp không ít người nước ngoài, dù đây chỉ là chi nhánh chủ yếu bồi dưỡng nghệ sĩ Trung Quốc nhưng tầng quản lý đều là người Mỹ, thuận theo nhắc nhở của hệ thống, Triều Đăng đi đến một gian phòng làm việc, y dừng chân lại, nương theo cánh cửa màu trắng rộng mở, nhìn thấy hai... Chị gái còn cao hơn mình còn đẹp hơn mình.

Hai người mẫu cao khều được chuyên viên trang điểm make up, nữ mẫu châu Á đối diện y tóc dài đến eo, ngũ quan nho nhỏ, nhưng khí chất lại vô cùng tốt, cao trên 180cm. Một người khác quay lưng với y thì còn cao hơn, khẳng định hơn 190cm, tóc dài bạch kim mềm mại rồi tung sau lưng, da dẻ tái nhợt loại bệnh trạng Con! Gái!

Đối! Tượng! Công! Lực!

Trời ơi! Đăng Đăng là gay!

Hai người đều mặc hôn phục thủ công vô cùng phiền phức, tay áo rộng lớn che lại cánh tay, Triều Đăng không thể tin nổi la lên với đồng bọn.

[Rốt cuộc ai là đối tượng công lực? Không, so với cái này, tui lại muốn công lực con gái...]

[Chờ một chút, hoàn toàn không phân biệt được.]

[Con! Gái!]

[Sao vậy?]

[Hơi vui rồi đó, tiền nữ tỷ tỷ.] Triều Đăng vô cùng không biết xấu hổ: [Vui mới lạ.]

[...]

Người mẫu tóc bạch kim vẫn đang quay lưng bỗng nhiên nghiêng mặt sang bên, chân mày hơi nhíu, người mẫu kia nói với chuyên viên trang điểm gì đó, thoáng không kiên nhẫn muốn nắm lấy tóc của mình.

“Lâm!”

Nương theo tiếng hô, nhiếp ảnh gia vội vã chạy tới, đó là một người có khuôn mặt anh tuấn, Triều Đăng mơ hồ cảm thấy bộ dạng của nhiếp ảnh gia có chút quen mắt, chỉ thấy hắn vội vàng nói tiếng Anh, hai tay không ngừng múa máy, khuyên can đủ đường, mới miễn cưỡng khiến người mẫu ngừng động tác kia lại.

Rốt cuộc đã gặp qua ở đâu nhỉ?

Triều Đăng nhìn chằm chằm nhiếp ảnh gia, nửa ngày sau mới nhớ ra từng thấy gương mặt này trên quyền tạp chí trong phòng quản lý, trang nhất chính là vị nhiếp ảnh gia trẻ tuổi gần đây đang được giới thời trang hết lời ca tụng, người như vậy, cư nhiên lại cẩn thận giải thích từng li từng tí với một người mẫu...

“Ai đang ở đó?”

Có nhân viên phát hiện có người đứng cạnh cửa, nghe thấy tiếng la, Triều Đăng do dự một chút rồi bước ra, người mẫu tóc bạch kim vẫn luôn quay lưng bỗng dung xoay người, trong tầm mắt hiện lên gương mặt tuyệt luân, sống mũi cao thẳng tắp, hốc mắt sâu đậm, lông mi cùng màu với mái tóc che đi đôi ngươi nhạt màu, lễ phục vừa vặn tôn lên đường nét thân thể thon dài, bên trong tầng tầng lớp lớp là áo đơn màu sắc cổ điển, tơ lụa bên ngoài được thêu lên hoa văn chìm nhỏ li ti như ẩn như hiện, làm cho cả người người mẫu toát ra sự quý quý và bí ẩn.

[Là người này.] Hệ thống khẳng định: [Ngạo Mạn.]

Nữ mẫu tướng mạo châu Á đứng bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng, sau khi quan sát y tỉ mỉ, hưng phấn không thôi nói: “Anh là Triều Đăng đúng không?”

“... Vâng.” Y có chút mất tự nhiên sờ sờ mũi, tầm mắt đối diện với màu mắt kì dị của Ngạo Mạn, y phát hiện hần nhủi mày trong lúc cô người mẫu châu Á nói chuyện, hiển nhiên là nghe hiểu tiếng Trung, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, đáy mắt Triều Đăng chậm chậm nổi lên hưng phấn và mong đợi: “Xin chào, Lâm, tôi là super fan của chị! Lúc này nhìn thấy có người đang quay chụp... Chị ngoài đời còn đẹp hơn trong hình, nhìn rất kĩ nha ~”

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

[...]

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao vậy tỷ tỷ?

[Hắn là nam.] Hệ thống cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được lộ ra một âm cười: [Nguyên chủ các mảnh vỡ cảm xúc là nam, từ lúc bắt đầu đã nói với cậu.]

Triều Đăng quả thực sống không bằng chết: [Nhưng lúc này anh không có nói...]

[Tôi nghĩ cậu đang đùa.]

Âm thanh mang theo ý cười suốt chút nữa phun ra câu chửi bậy bị y cứng rắn nuốt xuống, hệ thống thấy y không nói lời nào, bỗng nhiên bổ sung: [Đồ ngốc.]

[... Tôi địa ngục đi.]

Không chửi không được, ba ngày một trận tới vắng mái ngói.

Căn phòng chìm vào trầm mặc, nữ mẫu châu Á dùng tiếng cười đánh vỡ sự im lặng.

“Ha ha ha ha.” Cô gỡ tóc hy vọng ngăn cơn sóng dữ: “Thì ra Triều Đăng lại thích đùa như vậy a ha ha ha ha, cho tôi xin chữ kí nhé?” Cô gái dùng khuỷa tay đụng đụng người mẫu kế bên: “Tạ Lâm, anh cũng kí tên cho tôi nha, hiếm khi thấy có soái ca thích anh đó?”

Người mẫu được gọi là Tạ Lâm không hề phản ứng, nữ mẫu thấy hắn như vậy, chỉ thu lại tay nhún vai một cái, nhiếp ảnh gia người nước ngoài trẻ tuổi anh tuấn đứng phía sau thấy vậy cũng rất cho mặt mũi cười trừ vài tiếng, đôi ngươi xanh lam như biển nhìn tiểu mỹ nhân Đông phương tay chân luống cuống, sau khi phát hiện tăng ứng đồ nhân nhạt trên mặt y càng không nhịn được cười khê, mở miệng ra là tiếng Trung tiêu chuẩn.

“Em muốn xem bọn tôi chụp ảnh à, fan Lâm?”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

Triều Đăng quả thực ở lại xem xem, từ đầu tới cuối Tạ Lâm đều không nhìn về phía y, nữ mẫu lúc đầu khi nhìn thấy y kích động vạn phần hện y đợi xong rồi cùng nhau đi, thấy Triều Đăng đồng ý, sau khi tháo trang sức thu dọn đồ đạc xong xuôi liền chạy tới.

“Cho xin chữ kí nha ~” Cô đưa bút và một cái áo T shirt trắng cho Triều Đăng, nhìn y kí tên lên chiếc áo, nữ mẫu hưng phấn hôn T shirt một cái, dấu môi phấn hồng vừa vặn nằm dưới chữ kí: “Tôi là Trì Tây Điều, trước đây vẫn luôn làm việc ở tổng bộ bên Mỹ, tôi thích anh ba năm rồi, được gặp người thật rất hạnh phúc.”

Triều Đăng cong cong mắt: “Hạnh phúc ~”

Thân ảnh cao gầy mặc nguyên cây đen đi qua bọn họ, tóc ngắn bạch kim che đi vàng trán, đôi mắt nhạt màu biến ảo ra màu sắc mỹ lệ, Trì Tây Điều phát phát tay.

“Bye bye nha, Lâm.”

Tạ Lâm không mặn không nhạt đáp lại một tiếng, cúi đầu nhìn vào điện thoại đi về phía trước, tay dài chân dài, làn da trắng xanh khác hẳn với người thường, thoạt nhìn cứ tưởng Tạ Lâm là vampire sống dựa vào máu người. Thấy Triều Đăng vẫn nhìn hắn, Trì Tây Điều cười ha ha: “Đó là người mà lúc

này anh kêu mỹ nữ tỷ tỷ đó, có đẹp trai không?”

“Sao lại gọi Tạ Lâm?” Triều Đăng hỏi câu hỏi mà mình thắc mắc đã lâu: “Anh ấy là người da trắng...”

“Ông ngoại Tạ Lâm là Hoa kiều, là ông đặt tên cho anh ấy.” Trì Tây Diêu liếc nhìn biểu cảm của Triều Đăng, tiếp tục cười cười nói: “Anh ấy có chứng bạch tạng, có phải màu tóc và màu mắt có chút khủng bố không? Lần đầu tôi gặp anh ấy cũng sợ hết hồn, bất quá người trong nghề đều thấy anh ấy rất đẹp.”

“Thường ngày anh ấy... Đều mặc như vậy?”

“Không phải.” Trì Tây Diêu lắc đầu: “Anh có biết Jasper không? Là nhiếp ảnh gia chụp ảnh cho chúng tôi lúc này, đó là anh của Tạ Lâm, không biết anh ta dùng thủ đoạn nào ép được Tạ Lâm mặc đồ nữ, phỏng chừng hiện tại Lâm ca đang muốn giết anh ta đây.”

“...”

Thật là đúng dịp, Đăng Đăng cũng muốn giết... Không đúng.

Kì thật cũng có thể xoát giá trị thù hận trước rồi xoát giá trị yêu thương sau cũng được mà? Ngược lại giá trị thù hận đã hai sao, nói như vậy không chừng còn có thể...

“Lần sau đừng đùa kiểu này nữa, may mà Tạ Lâm không thù dai.” Trì Tây Diêu thấy y trầm mặc, vén vén sợi tóc lên tai, suy tư chốc lát rồi an ủi: “Cái kia, tôi biết đại khái tình cảnh bây giờ của anh...”

“Hả?”

Nữ mẫu tóc đen cười nói: “Có cần tôi giúp anh giới thiệu công tác không? Cảm giác rất thích hợp với anh.”

==

Tình hình là:

-Những thế giới trước có một số lỗi sai, khi nào hoàn chỉnh sẽ beta lại toàn bộ, nhất là thế giới của Horn Anderson.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Danh Tiếng Vang Xa 2

Edit: Hyukie Lee

Bởi vì gần đây không có thông cáo nên Triều Đăng không hề áp lực tắt đồng hồ báo thức ngủ thẳng đến lúc đồng hồ sinh lý reo vang, đại khái hơn tám giờ y mới xuống giường uống nước, đồng thời cũng phát hiện trên di động có hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ.

Tất cả đều của Kỷ Lan.

“Chào, chị——”

“A Đăng cậu tới công ty nhanh lên!” Người bên kia ngữ khí vô cùng lo lắng: “Có công tác, rất quan trọng!”

Triều Đăng nhanh chóng gặm mấy cái bánh mì, sau khi chấm sữa xong liền uống hết rồi trùm áo khoác ra cửa, nhà trọ y thuê chỉ cách tòa nhà văn phòng IMD có một con đường, chờ đến khi Triều Đăng thật vất vả mò tới phòng làm việc Kỷ Lan liền nghe thấy tiếng thốt đầy kinh ngạc.

“Điều không hề nói với tôi, cô ấy lại thích ca sĩ như thế...” Trong phòng làm việc của Kỷ Lan có thêm một người nước ngoài y chưa bao giờ gặp, đôi mắt xanh biếc của người kia chứa đầy sự không thể tin, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Khó mà tin nổi.”

Đây chính là... Công tác mà Trì Tây Diêu giới thiệu đó hả?

Nhớ tới thần sắc đối phương lúc trao đổi số điện thoại, Triều Đăng cong môi: “Xin chào?”

“Woa woa, xin chào.” Người nước ngoài lộ ra nụ cười xán lạn: “Tôi là Levine, là tổng giám sát lập Marlowe Med, chúng tôi rất thích âm thanh của cậu, vừa này Kỷ Lan có cho tôi nghe album mới cậu chuẩn bị phát hành, trong đó có một ca khúc vô cùng phù hợp với chủ đề quay chụp mùa này của Marlowe Med, tôi muốn chuyển ver đàn guitar unplugged, nếu cậu đồng ý, chúng ta có thể bàn bạc chi tiết?”

Acoustic unplugged, một loại hình âm nhạc dùng thùng và tay, người hát phải có chất giọng cực kì rung động, có yêu cầu về âm sắc vô cùng cao. Triều Đăng nhìn Kỳ Lan một chút, lại nhớ đến giọng nói đầy hưng phấn của quản lý trong điện thoại, sau một thoáng do dự liền gật đầu.

[Tổng thống, thế giới này có skill gì không?]

Bình thường khi Triều Đăng đến một thế giới mới, hệ thống thường cho y năng lực tương ứng với nhân vật đặt ra, tại thế giới này y là ca sĩ, trên lý thuyết phải có tố chất âm nhạc.

[Có.]

[Thật ra không có cũng không sao.] Triều Đăng được tiện nghi vẫn không quên ra vẻ: [Chút tự tin ấy tôi vẫn có.]

“Bài chúng tôi chọn là bài chủ đề album 《Lost Day》，cậu có thể hát hai câu được không?”

Nam thanh niên đối diện Levine suy tư chốc lát, bỗng nhiên nói: “Tôi muốn đi trường quay, hình như ở đó đang quay chụp nhỉ? Tôi hát ở đó.” Triều Đăng tiến vào đôi xanh biếc của người nước ngoài, thoáng câu lên môi: “... Cũng thuận tiện cho anh xem hiệu quả luôn, được không?”

[Giá trị yêu thương: 1,5 sao.]

“Đương nhiên.” Levine nở nụ cười sáng sủa: “Đây là ý kiến rất tuyệt.”

Levine đi đến trường quay trước, Triều Đăng và Kỳ Lan đến phòng nhạc lấy đàn guitar, chờ khi xung quanh chỉ còn hai người bọn họ, Kỳ Lan mở lời.

“Cậu quen Trì Tây Diêu hồi nào vậy? Cô ấy là người phát ngôn của Marlowe Med đó, Trì Tây Diêu đề cử cậu với bọn họ làm bài hát chủ đề quảng cáo mùa này.” Nhìn bộ dáng của Triều Đăng là biết y không biết gì về địa vị siêu phẩm của Marlowe Med trong giới thời trang, nữ quản lý đề vai y lại, cô vũ đơn giản mà thô bạo: “Marlowe Med là thương hiệu Italia cực kì xa xỉ, rất rất trâu bò, nếu như lần này có thể lấy được bài hát quảng cáo, tuyệt đối là cơ hội tốt, có lên.”

Được được được có lên có lên.

Dù sao cũng là cơ hội tốt để xoay sao.

Nghe được Triều Đăng đồng ý, nữ quản lý mở cửa trường quay ra, bên trong đã tiến hành quay chụp một phần, ánh đèn và màn trập kéo dài không dứt, khi nhận ra đám người đang làm việc bên cạnh đều bị nam thanh niên hấp dẫn chú ý, Kỳ Lan hơi kinh ngạc.

Có rất ít người chuyên nghiệp đang làm việc bị người ngoài ảnh hưởng, lúc trước cô và Triều Đăng cùng nhau đối mặt với tình huống tương tự, lúc ấy tất cả mọi người đều biểu hiện vô cùng bình thường, mà hiện tại, tựa hồ sau khi bị trăm ngàn yêu sách gửi lên, đứa trẻ mà cô nâng đỡ cũng có sự thay đổi...

“Ha, bên này!”

Tiếng hô hưng phấn của Levine làm siêu mẫu đang ngồi uống nước đằng kia phải ngẩng đầu lên, dường như Tạ Lâm đã chụp xong, chỉ mặc quần dài và T shirt ngắn, khi cùng Tạ Lâm hai mắt nhìn nhau, Triều Đăng nở nụ cười với hắn.

Cho dù phải xoay giá trị thù hận trước nhưng cũng không thể làm hấn ghét mình thật được, không chỉ bởi vì nhiệm vụ, mà còn vì bối cảnh, thông tin trên internet chứng minh Tạ Lâm là siêu mẫu mắc chứng bạch tạng được săn đuổi nhất trong vòng một năm này, liên tiếp trở thành mode của các nhãn hàng xa xỉ, ngay cả các tạp chí lớn cũng sẵn lòng không nương tay, một người mẫu danh tiếng ở hàng siêu cấp như vậy, ngoại trừ tướng mạo xinh đẹp quý dị và cái tên đậm sắc thái phương Đông, thì cơ hồ ngoại giới đều không biết một chút gì về thông tin cá nhân của hắn, ngay cả nhiếp ảnh gia ngày ấy chụp hình cho Tạ Lâm không không tra được tin tức đôi phương, nói cách khác, hậu đài của hắn mạnh đến mức khiến ký giả các quốc gia nhìn thôi cũng khiếp.

Hướng hồ dựa theo quán tính các lần trước, đối tượng công lược thường là những nhân vật đứng đầu thế giới, nhan sắc lẫn năng lực và bối cảnh đều thuộc hàng trâu bò, tình cảnh hiện tại của y vẫn có chút gay go, nên cẩn thận một chút.

Tạ Lâm không phản ứng, trầm mặc dời tầm mắt, Levine chú ý đến động tác của hai người, bỗng nhiên mở miệng: “Lâm, anh quen Triều Đăng à? Cậu ấy sẽ hát quảng cáo mùa này của chúng ta.”

“Không quen.”

Âm thanh Tạ Lâm rất nhẹ, rõ ràng là gương mặt người châu Âu nhưng tiếng Trung lại cực kì chuẩn, âm sắc hoàn toàn tương phản với Levine liú lười bên cạnh.

“Là Diêu đề cử.” Levine không hề chú ý tia kinh dị xẹt qua trong mắt Tạ Lâm, tràn đầy phấn khởi nói: “Diêu nói thích cậu ấy ba năm, chính là từ lúc debut.”

Tạ Lâm qua loa đáp một tiếng.

Phát ngôn mùa này có hai người, sử dụng chủ đề “Mê cung mê huyền”, đặt phân biệt Tạ Lâm và Trì Tây Diêu vào trong mê cung rừng rậm cỡ lớn, Trì Tây Diêu vừa chụp xong thấy Triều Đăng đến có chút vui vẻ gởi một nụ hôn gió qua, trùng hợp lúc này âm thanh của Levine truyền đến.

“Hiện tại hát chứ?” Hắn dò hỏi đồng thời đôi mắt sáng lên lấp lánh: “Dưới một mảnh rừng xanh biên biếc, thiếu niên và cây, nhất định hiệu quả sẽ tốt vô cùng.”

Chính xác là cực kì, cực kì đẹp đẽ.

Nam thanh niên ôm guitar da trắng tóc đen, gương mặt xán lạn như hoa đào lộ ra điểm sắc bức người, khác hẳn với hai người mẫu ở đây, vẻ đẹp của y như một loại sức mạnh mang theo tính xâm lược đủ để phá hủy tất cả. Triều Đăng ngồi trên ghế chân cao, ngón tay thử hai dây đàn, âm thanh động nhân chảy ra từ môi.

“Xin chào.” Cặp mắt Triều Đăng đảo qua nhân viên đang làm việc xung quanh, lúc này vừa vặn là nghỉ trưa, một đám người nước ngoài làm nghệ thuật dạt dào hứng thú nhìn mỹ nhân Đông phương diện mạo xuất chúng, trong đó không ít người thân thiện chào hỏi lại y: “Tôi là Triều Đăng.”

Y nói, ánh mắt thẳng tắp tiến vào đôi ngươi nhạt màu, lại như đang chuyện trò với mình Tạ Lâm, vì một câu “Không quen” kia mà giới thiệu tên với tất cả mọi người.

“Lost Day.”

Bàn tay trên guitar nhẹ nhàng gảy khúc nhạc dạo, bên trong dư quang, y nhìn thấy Tạ Lâm có chút không tự nhiên xoay đầu.

[Mau mau nhanh nhanh, mở skill.]

[Là chính cậu nói.] Hệ thống vẫn còn tâm trạng đùa giỡn trong thời khắc mấu chốt: [Chút tự tin ấy tôi vẫn có.]

[... Bỏ hát quốc ca thôi người ta đã muốn chạy rồi! Lừa mi là heo! Thống ca ca tổng thống ba ba ba ba ——]

Hệ thống chịu không được nữa: [Hát hát hát.]

“Người nở nụ cười vô nghĩa giữa hừng đông, người đang cười ta.

Người xem ta như thanh niên đuổi theo thần tiên xinh đẹp.

Cùng ta nắm tay, cùng ta hôn biệt.

Người không sợ hồi ức mỹ lệ bị năm tháng bào mòn.

Ta nắm giữ tất cả, ta không còn gì cả.

Người lặng thinh khóc giữa ngày hè, người khóc vì ta.

Đôi ta lên cha mẹ trộm rượu, đôi ta quần quít bên nhau tán gẫu dưới ánh lửa thị trấn.

Dường như tương lai hoàn toàn tươi sáng.

Thái dương hạ xuống, tinh quần lên cao.

Ta chí khí ngút trời, ta hồn bay phách lạc.

...

...”

Cả người lẫn âm thanh đều như mang theo ma lực, đôi ngươi khép hờ khi biểu diễn, như thiếu niên chưa va chạm với sự đời, khi Triều Đăng hát xong, âm tiết cuối cùng dừng lại trên đầu ngón tay, Trì Tây Diêu lại gần cho y cái ôm ấm áp, theo bản năng nhìn về phía Tạ Lâm, phát hiện người sau cũng đang nhìn mình, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, đôi phương rất nhanh dời đi tầm mắt.

“I just wanna take him in.”

Nghe được câu xúc động từ nhiếp ảnh gia lúc này chụp ảnh cho Trì Tây Diêu, Levine không rõ ý kiến nhún vai một cái, lúc trước hắn cũng nghe qua một vài tin tức, trên diễn đàn xã hội có ngàn người đang yêu sách sôi sùng sục, nhưng giới thời trang lại không để ý lắm những scandal như thế, không ít người mẫu vì giữ gìn vóc dáng mà lúc đói bụng điên cuồng hút thuốc, trộn thuốc an thần vào rượu trà là chuyện bình thường như cơm bữa. Triều Đăng cũng không phải người phát ngôn, nếu chỉ dùng bài hát thì cũng có thể tăng thêm đề tài.

Hướng hồ...

Đôi mắt Levine xẹt qua Triều Đăng và Trì Tây Diêu đang nói chuyện với nhau, tâm trạng có chút kì quái.

Thoạt nhìn Triều Đăng không phải người có cuộc sống hỗn loạn, đừng nói đến ma túy rượu chè, ngay cả dấu hiệu nghiện thuốc lá cũng không thể tìm ra.

Sau khi đôi bên quen biết lẫn nhau, Kỳ Lan ở lại kí kết với Marlowe Med, vừa vặn quay chụp kết thúc, Trì Tây Điều lôi kéo Triều Đăng và Tạ Lâm cùng nhau xuống lầu, thời điểm ở cầu thang nghe được Triều Đăng nói mình không hề biết đến thương hiệu Marlowe Med, nữ mẫu tóc đen châu Á có chút buồn cười giới thiệu dùm. Marlowe Med được sáng lập năm 1934, ban đầu chỉ có hai sinh viên người Rome vì khát khao nghệ thuật mà lên ý tưởng, bọn họ vừa học lấy bằng tốt nghiệp vừa lên lút nhận đơn đặt hàng, Marlowe Med từ hồi thành lập đến nay vẫn luôn kiên quyết theo đuổi trang phục cổ phong hoa lệ, ý niệm ban đầu của hai vị sáng lập là: Vì muốn trở thành nơi duy nhất cung cấp trang phục loại nhất cho nhân sĩ. Dù cho sau này có rẽ đường sang thiết kế lọ nước hoa, giày, trang sức và thậm chí là hộp trang điểm, nhưng chưa bao giờ thay đổi ước nguyện ban đầu.

“— Marlowe Med là nhãn hàng xa xỉ nhất toàn cầu, được giới thời trang xưng là ‘Lam Huyết’, thời đại trước chỉ có quý tộc mới có thể uống được nước suối bên trong suối ngầm, bọn họ tin rằng dòng suối màu xanh lam kì dị có thể trường thọ, cho nên người làm việc bên trong Marlowe Med đều có địa vị siêu phàm và hậu đãi vững chắc... Triều Đăng!”

Triều Đăng đứng đối diện Tạ Lâm và Trì Tây Điều, quay lưng với cửa thang máy, Triều Đăng không hề nhìn thấy cô gái đứng sau lưng trùm kín mặt mũi hai tay giờ lên bình axit, mùi vị đặc sệt gay mũi nồng nặc của axit sunfuric phả vào mặt, y không kịp quay đầu lại, nhưng cảm giác được Tạ Lâm kéo cả người vào bên trong một vòng, đồng thời rất dứt khoát giờ chân đạp vào bụng cô gái kia một cước.

Cô gái bị hấn đá văng xa ra mấy mét, cơ thể đập vào lớp đá hoa cương của thang máy, phát ra tiếng ma sát nặng nề, chột không khổng chế kịch liệt ho khan, axit sunfuric bị đổ tràn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được ăn mòn sàn nhà, Triều Đăng vậy mới biết Tạ Lâm thoát nhìn ốm yếu lại có sức lực khủng bố đến thế, hơn nửa người đều kẻ sát vào đối phương, nhiệt độ cơ thể Tạ Lâm khá thấp, da dẻ tái nhợt chạm nhau lạnh lẽo, Triều Đăng không kịp nói lời cảm ơn liền nghe được tiếng cười điên cuồng của cô gái kia.

“Đi chết đi! Ha ha ha ha ha ha! Anh chết đi a!”

“Tôi thích anh nha, tôi rất thích, rất thích, rất rất thích anh nha, Triều Đăng.”

“Xin anh ha ha ha ha! Tôi đây yêu anh, yêu anh như thế như thế———”

“Anh chết dùm tôi, có được hay không?”

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

Dáng vẻ cô bé kia thật sự rất khủng bố, kính râm rơi xuống lộ ra đôi mắt đỏ lôm gắt gao nhìn chăm chăm người trong ngực Tạ Lâm, Trì Tây Điều vừa hồi phục tinh thần lập tức gọi điện báo cảnh sát, không biết là ai tung tin Triều Đăng bị fan cuồng tấn công, trước khi cảnh sát tới thì một đám kí giả phóng viên đã nhanh chóng ủa đến, nhân viên IMD lập tức kêu bảo vệ đến đuổi bọn họ đi, chờ đến khi rút cuộc có thể an toàn ra khỏi IMD, bỗng nhiên y nói với Tạ Lâm này giờ vẫn luôn yên lặng.

“Cảm ơn anh cứu tôi.”

“A Đăng, anh không sợ hả?” Trì Tây Điều vẫn còn sợ khi nhớ lại lúc này, sắc mặt cô bé dữ tợn hiện lên trước mắt, dục vọng chiếm hữu muốn hủy diệt tất cả khiến cô hãi hùng khiếp vía, nhưng người trước mặt lại còn tâm trạng nói chuyện với Tạ Lâm, nữ mẫu tóc đen do dự nói: “Tôi cảm giác anh không bị ảnh hưởng gì hết?”

“Người như vậy rất nhiều nha.” Triều Đăng cười hi hi, dáng vẻ mạn bất kinh tâm hiện ra vừa đa tình lại vừa vô tình, phảng phất dù yêu thương khắc cốt cũng không thể lay động y mấy may: “Tôi quen rồi.”

Tạ Lâm nghe vậy nhàn nhạt liếc nhìn y một cái, Triều Đăng nở nụ cười, y sờ sờ mũi: “Cái kia, tôi là Triều Đăng, anh có nhớ tôi không?”

Như là có chút bất an, rồi lại tràn ngập mong đợi nhìn về phía Tạ Lâm, thấy đối phương gật đầu, độ cong bên môi Triều Đăng ngày càng sâu: “Ngày đó thật không phải, lúc đó tôi không biết nên nói cái gì, nên...” Tựa hồ cảm thấy như vậy quá tùy tiện, Triều Đăng thoáng cắn môi, vừa vặn có thể thấy được lệ chỉ nhạt sắc nho nhỏ: “Thật sự là tôi chỉ muốn trò chuyện với anh.”

Lại một lần nữa hẳn nghe người nọ nói cảm ơn, Tạ Lâm hơi rũ mắt, âm thanh lạnh nhạt.

“Không có gì.”

Nếu như không phải không cẩn thận nhìn thấy mặt ửng hồng nhàn nhạt trên vành tai Tạ Lâm, cơ hồ Triều Đăng cũng tin rằng đối phương thật sự lạnh nhạt.

[Giá trị yêu thương: 0,5 sao.]

Nghe được thông báo giá trị yêu thương tăng lên, Triều Đăng ngơ ngác.

Bỗng nhiên, cảm thấy, hẳn, có chút, đáng yêu?

Hơn nữa thật sự rất tuyệt đó hi hi hi hi, muốn ngủ ghê.

Việc hợp tác với Marlowe Med đã chiếm đa số toàn bộ lịch trình trong ngày, ngày 《Lost Day》được chuyển ver unplugged xong xuôi, điện thoại có người gọi đến, khi nhìn thấy tên người gọi, Triều Đăng nhủ mảy.

Tịch Trùng.

Nếu như nhớ không lầm, lúc trước vị cao phú suất muốn tán tỉnh Đăng Đăng hình như là tên này nhì.

Triều Đăng ấn nút nghe, từ bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp từ tính: “Tiểu Đăng?”

“Vâng, Tịch tổng.”

“Lần trước Kỳ Lan nói thân thể cậu không thoải mái, hiện tại đã khá hơn chút nào chưa?”

Y rũ mắt: “Khá hơn rồi.”

“Tôi có nghe một số tin đồn về cậu. . .” Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, cách một hồi, Tịch Trùng thấp giọng nói: “Cậu có khỏe không? Nếu cần giúp đỡ cứ nói với tôi, đừng cố gắng chịu đựng.”

“Tôi không sao.” Triều Đăng cầm lên khúc phổ trên bàn trà, vừa nhìn vừa nói chuyện điện thoại: “Không dám làm phiền Tịch tổng.”

Khúc phổ: sách tập hợp các làn điệu để người soạn nhạc tham khảo.

“Cậu thật là. . .” Ngữ khí buồn cười khiến bàn tay Triều Đăng đang lật dừng lại một chút, rồi y nghe đối phương nói tiếp: “Đêm nay ở Sky, gặp nhau, ha?”

Cách một hồi, Triều Đăng đồng ý.

Sky là một nhà hàng com Tàu xa hoa, tọa lạc ở nội thành cạnh bờ sông, nơi tắc đất tắc vàng. Bốn phương tám hướng đều là mấy tên nhà báo phóng viên ngồi chồm hổm sẵn tin, Triều Đăng không thể lái xe đành phải làm như cướp trộm kín mít từ đầu tới chân, tài xế nhìn y nào mũ lưỡi trai nào kính râm nào khẩu trang, không nhận được trêu chọc vài câu, Triều Đăng cũng có hứng thú cãi lại, mãi khi đến Sky, y nói tên Tịch Trùng, nữ phục vụ mặc sườn xám thanh lịch liền dẫn lên đến phòng riêng lầu hai.

Cửa được đẩy ra, hai người đang ngồi nói chuyện bên trong ngẩng đầu nhìn về phía Triều Đăng, người đàn ông nói trước mảy kiếm mắt sao, một thân âu phục cắt may tinh xảo tôn lên vóc người mạnh mẽ, thấy Triều Đăng đứng ở cửa không nhúc nhích, gã ta thoáng câu môi.

“Tiểu Đăng, lại đây.”

Âm sắc của gã giống y như đức Tịch Trùng trong điện thoại, Triều Đăng do dự một chút, ngồi xuống chỗ cách xa Tịch Trùng một chút, người kia tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn y một cái, thái độ tự nhiên giới thiệu với người bên cạnh.

“Cậu biết Quan đạo mà đúng không?”

Mặc dù Tịch Trùng đang cười nhưng đáy mắt lại không có một tia nhiệt độ, chỉ dùng ánh mắt đầy thâm ý đánh giá Triều Đăng, đã một quãng thời gian không gặp, ngôi sao nhỏ tính khí quật cường này ngày càng trở mã đến câu người, từ đôi ô mặc đến mái tóc rồi đến cả gương mặt, thiếu niên mới lớn tựa như cây cối xanh um, khiến ai cũng muốn trào lên hưởng thụ.

“Biết, đạo diễn trẻ tuổi ưu tú nhất quốc nội ai mà không biết.” Tầm mắt Triều Đăng lóe lóe nụ cười: “Xin chào Quan đạo.”

Khi y và thanh niên chào hỏi lẫn nhau xong, Tịch Trùng cho nhân viên phục vụ bung đồ ăn lên, mấy người nói khách sáo vài câu không quan trọng, chờ khi rượu đã ngấm vào, Tịch Trùng châm thuốc hơi mỉm cười với Triều Đăng.

“Lần này gọi cậu tới, là bởi vì bộ phim của Tiểu Quan còn thiếu một nam phụ, mặc dù cậu không có kinh nghiệm diễn xuất, nhưng hình tượng và khí chất rất phù hợp với nhân vật, tính cách cũng rất giống nhau, kinh nghiệm diễn thì không thành vấn đề, tôi và Tiểu Quan đều thấy cậu có thể đảm nhiệm được.”

“Tính cách gì?”

“Giống như mèo con.” Tịch Trùng theo dõi y, từng chữ từng chữ: “Vừa kiêu căng khó hầu hạ, thế nhưng ai nhìn vào. . . Cũng không nhận được muốn yêu.”

“Tôi cảm thấy mèo rất phiền a.” Đường như Triều Đăng nhớ ra cái gì đó, đôi mắt cong lên tựa trăng non: “Thỏ có vẻ khá mạnh.”

Hi hi hi hi.

“Thỏ so với cậu còn ngoan hơn.” Tịch Trùng cách y càng lúc càng gần, cơ hồ là dán vào lỗ tai mà nói chuyện: “Hẹn cung nhiều lần như vậy, lúc này mới chịu nể mặt, có phải chỉ cần cung không xảy ra chuyện, thì mãi mãi cũng không thêm đề ý tôi?”

Nha hiểu luôn.

Thì ra, ông đây, cần phải, lo đẹp.

“Không có, sao lại thế.”

Triều Đăng vừa nói xong, cảm giác được bàn tay lớn dán lên hông mình, gã ta tràn ngập ám chỉ nhào nặn đám thịt mềm, tầm mắt Triều Đăng tối sầm, vừa định đánh người thì cơ thể lại truyền đến một trận nóng bỏng, tay chân bủn rủn, gần như Tịch Trùng đem người ôm vào trong lòng, đầu lưỡi liếm lên sợi tóc mềm mại.

Nhận ra cơ thể mình xảy ra chuyện gì, Triều Đăng hơi biến sắc.

“... Cút ngay!”

“Vẫn còn bướng bỉnh?” Gã vừa sờ mó vừa dè Triều Đăng xuống, tầm mắt mơ hồ dâng lên sương trắng, không nhìn được cười ra tiếng: “Đây là thuốc nhập khẩu, liệt nữ ăn vào cũng biến thành dâm phụ, huống hồ là cung, cung vẫn còn là trai tơ đúng không, Tiểu Đăng?”

Thấy y không nói lời nào liều mạng giãy dụa, Tịch Trùng vỗ một cái lên hai đám thịt mềm, gã dùng sức rất mạnh khiến mỹ nhân rên lên một tiếng, Tịch Trùng dè thấp cổ họng uy hiếp.

“Nếu cung đã tới gặp tôi thì phải chuẩn bị loại này cho thật tốt, vật đổi vật, yên tâm, tôi sẽ yêu cung, đảm bảo em sáng khoái đến mức không quên được tư vị đàn ông.”

Đôi cái L.

Mỹ nhân bị thuốc làm cho tay chân vô lực, đột nhiên hé môi về phía gã, khi phát hiện trên mặt mình có một ngụm nước bọt, Tịch Trùng tát Triều Đăng một cái vang dội, Quan đạo bên cạnh đã sớm lùi về làm bình phong, không dám nhìn cảnh tượng trước mặt. Nhìn Triều Đăng bị mình dùng hai chân đập túi bụi, hiển nhiên là đau muốn chết, Tịch Trùng cười cười.

“Làm ngôi cái gì sao chứ, con mẹ nó cung chính là thiếu làm, âm thanh dễ nghe như vậy thì ngoan ngoãn gọi giường đi, cung gọi một đêm, anh cho cung một căn biệt thự, được không?”

[Xung quanh có mảnh vỡ.]

Hệ thống vừa dứt lời, cửa phòng bị người mở ra từ bên ngoài, tóc ngắn bạch kim, đôi ngươi nhạt màu, người mẫu với mỹ mạo tái nhợt như vampire thu hết những gì xảy ra trong phòng vào đáy mắt, bước chân vốn còn có chút nóng nảy bỗng dừng lại.

Tạ Lâm trầm mặc, hàng mày hơi nhíu.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Danh Tiếng Vang Xa 3

Edit: Hyukie Lee

Thân phận Tạ Lâm đối với người bình thường vô cùng thần bí dị thường, người có thâm niên trong nghề như Tịch Trùng đối với hắn cũng có ít nhiều hiểu biết, và gã rất rõ ràng, thông tin liên quan đến vị siêu mẫu đang “hot” này chỉ là một điểm nhỏ trên tầng băng trôi, nhưng dù là như vậy cũng khiến Tịch Trùng phải kiêng kị, gã dùng động tác lại, ánh mắt lướt qua Tạ Lâm, hỏi hột nói.

“Có phải Tạ thiếu đi nhầm? Khiến anh phải nhìn những thứ này, thất lễ.” Gã vừa dứt lời liền xoay mặt Triều Đăng qua đối diện với Tạ Lâm, trầm giọng bóp chặt cằm của người nọ: “Ngôi sao nhỏ này không hiểu chuyện, chiếm lợi còn không chịu trả thù lao, tôi muốn dạy dỗ một chút.”

“... A... Cút ngay a...!”

Triều Đăng không ngừng giãy dụa lại không biết đối với Tịch Trùng mà nói, ôm lấy cơ thể thanh xuân tuyệt đỉnh trong lòng là cảm thụ mỹ diệu đến thế nào, gã đánh mỹ nhân thêm một cái thật mạnh khiến y chỉ biết nức nở, Tịch Trùng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ng ngoan một chút cho tôi, còn chưa tới lúc cung giận dữ đâu.”

“Tạ Lâm...!” Đôi mắt chứa đầy sương mù bỗng nhiên nhìn vào người đứng lặng ngoài cửa, trong thanh âm mang theo sự run rẩy: “Giúp em với... Cứu em...”

“Cung kêu ai đó? Tiểu Đăng.” Tịch Trùng nắm lấy tóc Triều Đăng buộc y ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm lên gương mặt trắng nõn của mỹ nhân: “Nhìn cho rõ, Tạ thiếu là người cung trèo nổi à? Cũng chỉ có tôi chiều cung...”

Triều Đăng nghiêng đầu qua chỗ khác, bỗng nhiên bật cười với Tịch Trùng, nụ cười bung xòe như anh đào nở rộ, thật sự là dễ nhìn vô cùng, không đợi Tịch Trùng phản ứng lại đã nghe thấy âm thanh của đối phương.

“Bố không cần mày, đồ ngu.”

Gương mặt vốn tuần lãng của Tịch Trùng dần dần vặn vẹo, gã không nổi điên mà ngược lại còn cười, đề chết Triều Đăng xuống ghế mềm, xoay mặt y đối diện Tạ Lâm, ngón tay mạnh mẽ thọt vào bên trong khoang miệng, làm cho y liên tục chảy nước bọt.

“Tạ thiếu, đứa nhỏ này còn dám mơ tưởng ngài.” Hai ngón tay của Tịch Trùng không ngừng thâm nhập vào khoang miệng Triều Đăng, người sau cơ hồ bị sặc nặng, nhận ra cơ thể Triều Đăng biến hóa dưới ảnh hưởng của thuốc, màu mắt Tịch Trùng càng lúc càng trầm, gã biết Tạ Lâm không thích những thứ này, mặc dù đáng ghét đối phương vô cùng nhưng bỏ nhưng lại chưa từng thấy ai đi với hắn, Tịch Trùng làm ra cảnh tượng hàm súc đầy ý tình sắc thể này đương nhiên là muốn Tạ Lâm không chịu nổi rồi khỏi: “Ngài xem. . .”

“Tôi không có thói quen mang người theo.”

Tạ Lâm ngắt lời gã, hai ba bước đi đến trước mặt Tịch Trùng, màu mắt kì lạ nhìn ở gần càng lộ vẻ yêu dị, hắn ra hiệu Tịch Trùng bỏ tay ra, tự mình ôm người vào lòng, tại thời khắc tay hắn và tay y chạm nhau, Triều Đăng giật mình nấc lên một cái, phát hiện Tạ Lâm muốn đưa tay vào miệng mình, Triều Đăng ngoan ngoãn hé môi, chỉ chốc lát sau, y bị ngón tay tái nhợt chơi đùa đánh phải núp vào lòng hắn.

“A...”

Âm thanh ngọt ngào vô thức rên nhẹ khiến trái tim của tất cả mọi người ở đây run lên, cảm giác được cơ thể nhạy cảm của người nọ, hiếm thấy khoe môi Tạ Lâm khẽ nhếch.

Hắn cũng rất nhạy cảm.

“Tôi muốn mang người đi, anh có ngại không?”

Đối diện với đôi song mâu nhạt màu, Tịch Trùng đành phải cắn răng gật đầu, khi đã ra khỏi căn phòng, Tạ Lâm dựa vào cửa hơi nghiêng đầu lại, hắn ôm Triều Đăng nhưng lại không hề tổn sức chút nào, âm thanh bình thản.

“Sau này đừng tìm cậu ấy nữa.”

Triều Đăng bị ôm xuống bãi đậu xe dưới hầm, trong con mòng lung hình như Tạ Lâm gọi điện cho ai đó, hắn dùng tiếng Anh, bằng trình độ của Triều Đăng miễn cưỡng có thể nghe được “Không đi”, “Có việc đi trước” và “Fuck off” trước khi cúp điện thoại, dường như nhận ra ánh mắt của Triều Đăng, Tạ Lâm nghiêng đầu qua.

“Nhà cậu ở đâu?”

“...”

Đưa về thì sao mà làm nha, cơ hội trời ban, ai nói người đó ngu.

... Ô, rất có văn.

Thấy Triều Đăng ngơ ngác nhìn mình, hiếm thấy khi nào Tạ Lâm có kiên nhẫn hỏi lại lần nữa, hắn không thích quản việc không đâu, hướng hồ lần đầu tiên gặp mặt người này đã chọc ghẹo hắn, nhưng trong đầu lại không tự chủ hiện lên hình ảnh nam thanh niên trẻ tuổi ôm guitar biểu diễn, nhìn qua vô cùng tự do vui sướng, hoàn toàn khác hẳn với người màu tóc kì lạ, xăm hình loạn xạ, đua xe say rượu.

“Tạ Lâm.” Mỹ nhân ngồi bên ghế phó lái nhỏ giọng kêu tên hắn, âm thanh nhuyễn nhuyễn nhu nhu mang theo giọng mũi đầy ý dụ người, Triều Đăng lung tung cời dây an toàn ra, cơ thể muốn dựa vào hắn: “Thật khó chịu...”

“Cậu muốn xảy ra tai nạn à.”

Ánh mắt hắn dò qua đôi người ô mặc, dù màu mắt nhạt nhạt nhưng trông mắt lại xẹt qua tia u mang khó có thể phát giác.

Biển sao vô bờ sáng lạn ngoài ô cửa, xa xa có thể nhìn thấy viên bạc vàng trắng trên gò núi, vị trí của bọn họ vô cùng hẻo lánh, khúc co trên đường cao tốc nội thành vào đêm khuya vốn rất ít người, dường như người bên cạnh an tĩnh lại vì nghe được câu uy hiếp kia, không đợi Tạ Lâm thả lỏng, thanh âm ấy lại một lần nữa đánh vỡ sự vắng lặng.

“Bị tai nạn với anh cũng không tính là thiệt.” Dường như y đang cười: “Ngược lại là anh, cùng với loại người như em, chết rồi sẽ bị bọn họ viết thành thứ gì...?” Triều Đăng dừng một chút, chợt phát ra tiếng thở dốc ngắn ngủi, vết ửng đỏ trên mặt càng lúc càng rõ ràng, y cắn chặt môi, thấp giọng nói: “Anh bỏ em xuống trước đi.”

“Tại sao?”

“Anh đẹp trai như vậy, nhìn thấy anh người ta không nhịn được a~~”

Câu nói như đùa giỡn rót cuộc chọc cho Tạ Lâm đập phanh, hấn nhanh chóng bật đèn, máy điều hòa trong xe lặng yên hoạt động, dưới sự yên tĩnh tuyệt đối, Triều Đăng cảm giác Tạ Lâm đang nâng mặt mình lên.

“Ai đẹp trai?”

Triều Đăng ngẩn người.

“Anh... Anh đẹp trai...”

[Giá trị yêu thương: 1 sao.]

Siêu mẫu tuần mỳ yêu dị như vampire đối diện hơi nhếch môi, đây là lần đầu tiên Triều Đăng thấy Tạ Lâm cười, lúc đối phương cười rộ lên, loại tái nhợt ấy khác hẳn với người thường nên càng kinh tâm động phách, Tạ Lâm lại gần cắn cắn hầu kết y, ngón tay một đường đi xuống phía dưới.

“Có người ôm em ư?”

“Chỉ có mình anh... A...”

Muốn làm? Ồ, vậy rốt cuộc là có làm hay không?

“Được.” Người kia dứt khoát cời y phục ra, dưới ánh đèn vàng ấm áp của xe, mỹ nhân một thân da thịt trắng nõn có thể bấm ra nước rõ rõ ràng ràng, ngón tay Tạ Lâm xoa xoa bờ vai xinh đẹp, xúc cảm căng mịn trơn mềm có thể sánh ngang tơ lụa, tựa hồ sở hữu ma lực hút người, hấn dẫn dắt tay Triều Đăng xuống nơi đang hưng phấn của mình, liếm liếm hàng mi người nọ: “Anh cũng là lần đầu, làm đau em, đừng khóc.”

Rất lớn...

Tại sao lại lớn như vậy, hoàn toàn không phù hợp với tướng mạo nha...!

Thấy Triều Đăng bị dọa đến mặt nhỏ trắng bệch, đáng vẻ trêu chọc lòng người đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, Tạ Lâm tách đôi môi người nọ ra, thoáng hút một cái, đầu lưỡi mềm mại liền bị ngậm vào trong, nước bọt ẩm ướt thuận theo viền mặt chảy xuống, khoang miệng nhỏ hẹp của mỹ nhân so với trong tưởng tượng càng ấm áp hơn, đầu lưỡi Tạ Lâm liếm láp hàm trên, mỗi lần dùng sức là có thể nghe được tiếng nức nở động nhân của người nọ.

Khi Jasper nhận được cuộc gọi từ Tạ Lâm vừa vặn cũng mới xong tiệc rượu, nhớ tới thằng em quý hóa một giờ trước đã không đến còn dậm khóa máy, Jasper cố ý cho đối phương chờ một chút, đúng như dự đoán, khi gã ấn nút nghe liền nghe được âm thanh cáu kính của Tạ Lâm.

“Say rồi?”

“Chưa.”

“Gọi xe, đến đường cao tốc đón tôi.”

Tạ Lâm lười cãi với gã, dứt khoát nói ra mục đích.

“Không phải chú mới vừa chạy xe đi à?... Đừng nói mới mua đã hư rồi nha?” Không đợi Tạ Lâm nói chuyện, Jasper nhú nhú mày: “Chú bên đó... Âm thanh gì vậy?”

“...”

Tiếng khóc.

Bi thương bi thương, mềm mại mềm mại, tiếng khóc không dám phản kháng khi đã bị bắt nạt đến mức tận cùng, âm thanh này Jasper không thể quen hơn, gã luôn cố gắng tận sức cho mỗi siêu mẫu lên giường với mình đều phát ra âm thanh này.

“Không muốn... Tạ Lâm không muốn...”

Jasper cả kinh suýt nữa la lên: “Fuck, chú... Chú chơi xe...?!”

Không ai rõ tính chó của thằng em trai đáng mến hơn gã, lớn như vậy, nam nữ thâm mến nhiều vô số nhưng Tạ Lâm lại không ôm lấy một ai, vậy mà không ngờ, quất một phát liền...

Jasper vui vẻ: “Thật không hổ là em trai của của anh, chờ đi, anh trai đến ngay đây.”

Jasper uống rượu, đánh phải tìm tài xế lái giùm, sau khi vất vả tìm được vị trí của Tạ Lâm đã thấy xe thể thao màu tối sáng đèn báo hiệu khẩn cấp, Jasper cười cười tên này vẫn còn lý trí, cửa xe mở ra, Tạ Lâm lấy áo chắn gió ôm người ra ngoài.

Vừa nhìn thấy mặt của người kia, Jasper chỉ cảm thấy đầu mình muốn banh rồi: “Chú dám chơi fan?”

Tạ Lâm không nói lời nào, nhanh chóng ôm người vào ghế sau, sau khi đi lên liền lập tức kéo vách ngăn xuống, nhận ra băng sau rung lắc, Jasper bắt đầu đi lắc đầu một cái.

“What the hell...”

Phong cảnh đường cao tốc mờ nhòe với tốc độ chạy như bay, sau khi trở về, Tạ Lâm cũng không tiết chế mà làm thêm mấy lần, mãi đến tận khi người nọ ngất đi, trời tờ mờ sáng hắn mới ôm Triều Đăng đi tắm, tắm xong chớp mắt một hồi, đồng hồ sinh học reo vang đúng tám giờ bật dậy, Tạ Lâm nhìn đồng hồ, khoác cái áo mỏng lên ra ngoài mua bữa sáng.

Trước khi ra cửa, hắn liếc mắt nhìn mỹ nhân đang mê man trên giường, tóc đen châu báu xỏa tung ra gối, hô hấp đều đều, Tạ Lâm cúi đầu đi ra.

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

Hắn ở nơi trung tâm thành phố, khu phố ẩm thực buổi sáng người đến người đi, không hề ngoài dự đoán, Tạ Lâm xuất hiện liền hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, mà hắn đã tập mãi thành quen, quét mắt qua từng cửa hàng đồ ăn, sau khi suy tính mua một phần cháo thanh đạm và một ít thức ăn nhẹ, lại suy nghĩ một chút, hắn móc điện thoại ra lên mạng search tư liệu của Triều Đăng... Thích ăn cánh gà cay?

Ăn sẽ không thoải mái đi?

Hắn gọi điện hỏi Jasper, nhiếp ảnh gia vẫn còn trong giấc mộng bị đánh thức tức giận muốn chửi má nó, đặc biệt là sau khi nghe thấy mục đích Tạ Lâm gọi điện, càng hận không thể đuổi thẳng em trai quý hóa ra khỏi nhà.

“Ăn cái rắm! Chú làm người ta đau chết rồi cho ăn cay!” Đáp xong Jasper vẫn thấy chưa hả giận, liền nhin không được hừ hừ và tiếng: “Chúc chú nở hoa a, lão xử nam vạn năm”

Trả lời già là âm thanh khó khăn cúp điện thoại của Tạ Lâm

Tuy anh trai này làm người tùy tiện, nhưng những chuyện này vẫn rất đáng tin, nhớ lúc này Jasper nói tốt nhất là đi mua thuốc, hắn liền đi tiệm thuốc, cô gái nhỏ thu ngân thấy soái ca nước ngoài yêu đi đến suýt chút nữa ngất đi, đặc biệt là sau khi nhìn thấy thứ hắn cầm, cố gắng nuốt máu mũi xuống cười cười lấy thuốc mỡ đưa ra, màn ảnh lớn trên phố mua sắm đang chiếu tin tức, sự kiện Triều Đăng bị fan cuồng tấn công mấy ngày trước lại một lần nữa đẩy y lên đầu sóng ngọn gió, hắn nghe mấy cô trẻ tuổi đi qua xì xào bàn tán, lúc nhìn thấy con số yêu sách trên diễn đàn xã hội sắp đến 500000, Tạ Lâm buông xuống con người nhạt màu.

Mặt trời dần lên khiến làn da hắn hơi đau, người mắc chứng bạch tạng không thể phơi nắng, tình huống của hắn tuy không nghiêm trọng, nhưng chỉ khoác cái áo mỏng đi dưới mặt trời cũng khiến hắn rất không khỏe, Tạ Lâm bước nhanh hơn, nhớ lại thanh niên vẫn còn ngủ say chưa muốn rời giường, khóe môi không tự chủ cong lên.

Không sao, hắn có thể bảo vệ y.

Đối với Triều Đăng là tuyệt cảnh, nhưng đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một chuyện con con.

Mãi đến tận khi Tạ Lâm mở cửa.

Hắn không nhìn thấy giày Triều Đăng, gian phòng trống rỗng, phòng ngủ hắn còn vương hơi ẩm đối phương, hắn thả tay bỏ bữa sáng và thuốc xuống, nhỏ giọng kêu tên Triều Đăng, đến khi hắn tìm hết tất cả các phòng, Tạ Lâm mới tin rằng mỹ nhân ngoan ngoãn liêu nhân dưới thân ngày hôm qua đã đi mất bóng ảnh.

Tay hắn dừng trên điện thoại di động, mở mặt mã, cuối cùng lại không ấn lên dãy số nào.

Bóng đêm dày đặc mắc lên thành phố, men theo nhà cao tầng đầy bê tông cốt thép lan tràn khắp nơi, đèn đường rực rỡ, vòng eo thon gọn và cặp chân dài của cô gái đầy quyến rũ trong đêm hè muộn, trên nền nhạc xập xình của chốn phấn son tiền bạc.

Kỳ Xuyên là quán bar KTV lớn nhất thành phố, diện tích rộng lớn, xây dựng độc lập, chu vi xung quanh không hề có bất cứ tòa nhà nào, bãi đậu xe nằm ở hoa viên, trên đài là âm thanh khăn khăn dày nặng đầy mê người của ca sĩ, đến gần mới thấy người có chất giọng này là một thiếu nữ tóc ngắn, đám người tụ tập ở các góc của đại sảnh, quần áo thời thượng đầy mát mẻ và nữ hầu đi lẫn vào nhau.

Người mẫu tóc bạch kim một ly lại một ly yên lặng uống rượu, người ngồi cùng thấy hắn lơ đãng tầm mắt hận không thể nhào lên của nam nam nữ nữ xung quanh, nhin không được lên tiếng nói: “Cảm ơn, năm người ngồi đó, chú thật sự muốn làm hòa thượng thanh tâm quả dục cả đời à?”

“Ai nói em tôi thanh tâm quả dục.” Jasper cười cười câu vai Tạ Lâm: “Mấy chú không thấy bộ dáng cảm thú của nó thôi, một đại mỹ nhân như vậy, eo cũng sắp bị nó làm cho gãy mất.”

“Không phải chứ?!”

Người lên tiếng mặt hóng hớt nhiều chuyện, vừa uống rượu vừa mở lời: “Vậy sao Lâm lại ở đây uống rượu giải sầu?”

“Lâm đang thất tình.”

Jasper vừa dứt lời liền thấy Tạ Lâm nhìn chăm chú vào một hướng, gã thuận theo nhìn qua, thấy được nam thanh niên tóc đen mắt đen đang nói chuyện với thiếu nữ đáng người quyến rũ, xuyên qua ánh đèn không ngừng chớp tắt, có thể nhìn đôi môi đỏ tươi, hàng mi dày đậm và khuôn mặt kiều mị của cô gái, cô ta chăm chú nhìn vào thanh niên trước mặt, hiển nhiên là bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Bên tai truyền đến âm thanh êm tai của người nọ.

“Chị thật là đẹp nha.” Triều Đăng cười đến mặt mày cong cong, rượu trong ly sóng sánh lay động: “Là người xinh đẹp nhất mà em thấy đó ~”

Jasper tròn mắt há mồm, gã há miệng vừa muốn nói gì đó đã thấy Tạ Lâm bỏ rượu xuống đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Danh Tiếng Vang Xa 4

Edit: Hyukie Lee

Đêm ở Kỳ Xuyên chỉ có phóng đăng trụ lạc, trong tiếng hát lẫn vào nhịp trống trên nền guitar điện, nghe thấy có người kêu tên mình, nam thanh niên đang trò chuyện ngẩng đầu lên, khi thấy được siêu mẫu nước ngoài cao gầy cách đó không xa, thần sắc Triều Đăng hơi đổi một chút, rồi lại lặng yên bình tĩnh lại.

“Tạ Lâm.”

Y cười nói.

Cô gái đang chơi đùa với Triều Đăng cũng quay đầu lại, tướng mạo tuấn mỹ yêu dị khiến cô thất thần trong giây lát, nằm ngoài dự liệu của cô chính là, thanh niên nước ngoài như bước ra từ tạp chí lại mang theo ác ý nhìn cô một cái, trước mặt tất cả mọi người ẩn vai Triều Đăng hôn xuống.

Môi lưỡi giao nhau.

Cô gái kinh ngạc nhìn bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn quên mất ngôn ngữ, tối nay cô đến Kỳ Xuyên chỉ mang tâm thái thư giãn, có mơ cũng không ngờ chuyện không thể tưởng lại xảy ra với mình, cô được một thần tượng danh tiếng tới tề đến bắt chuyện, đặc biệt là khi đối phương nhìn mình mỉm cười, cô quả thực không thể tin nổi có người lại nhẫn tâm ghét bỏ Triều Đăng.

“A... A...”

Nam thanh niên mấy phút trước hãy còn cười đùa với mình bị một tên đồng tính hôn đến toàn thân vô lực, không ngừng thờ dốc trầm thấp từ mũi, một bên cổ gắng đè nên tiếng rên rỉ một bên môi lưỡi kịch liệt, cô gái nhỏ nhìn tới đỏ mặt bùng bùng.

Biết được Triều Đăng không muốn xấu mặt trước khác phái, tâm lý Tạ Lâm càng lúc càng ác ý, đầu lưỡi lướt qua hàm răng ngay ngắn nhỏ, ngón tay vuốt ve chiếc cằm tinh xảo, khi nước bọt thơm ngọt trong miệng đối phương càng lúc càng nhiều, Tạ Lâm rời khỏi khoang miệng nhỏ nhắn ẩm áp, đứng như dự đoán thấy được chỉ bạc chảy xuôi theo gương mặt điểm lệ vô song.

“Tạ Lâm...!”

Trên gương mặt nhỏ xẹt qua vẻ giận dữ.

Đồng mâu nhạt màu thâm thúy liếc nhìn cô gái đang thất kinh, lại một lần nữa chặn môi Triều Đăng, cô gái nhỏ lúc đầu còn đỏ mặt nhưng bây giờ đã bình tĩnh không chớp mắt nhìn hai người bọn họ, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, mà thứ làm người khó có thể bình tĩnh nổi là âm thanh quyến rũ rung động lòng người như đang nức nở kia, âm thanh ấy nghe vào... Giống như Triều Đăng bị thanh niên nước ngoài tái nhọt này mạnh mẽ chơi đến lúc cao trào.

Ánh mắt chung quanh bắt đầu tụ tập sang đây, bất kể là Tạ Lâm hay là Triều Đăng, bọn họ trời sinh đã có lực hấp dẫn công chúng. Tạ Lâm liếc nhìn cô gái, hẳn không nói gì, thần sắc vô cùng bình tĩnh lại làm cho cô gái cảm thấy lạnh lẽo cả người, không chờ cô ta lấy lại tinh thần, Tạ Lâm đã nửa ôm người đi về ghế riêng.

“Woa woa, Tạ Lâm, kỹ thuật rất tốt đó.” Thanh niên ngồi ở giữa thấy nữ nhân trong ngực hẳn ánh mắt khép hờ, hiển nhiên là hưởng thụ sướng chết, bất giác liếm đôi môi khô khốc trên ghẹo nói: “Cậu ấy sáng khoái tới ngất rồi hả.”

Jasper lên tiếng: “Phí lời, em trai tôi mà.”

“Ồi chào? Đây là... Là Triều, Triều...!”

Dường như vì từ kia sắp thốt ra nên Triều Đăng đột nhiên tỉnh táo lại, y đẩy Tạ Lâm ra, cúi đầu muốn đi khỏi người hắn.

“Thả ra.”

Triều Đăng thấy Tạ Lâm ôm chặt tay mình, y cắn môi không nói, rồi cánh tay đối phương đặt lên eo nhưng vẫn cố định Triều Đăng ở sofa, gương mặt nhỏ trù lệ rồi cuộc xẹt qua tia không kiên nhẫn.

“Buông tôi ra.”

Tạ Lâm không nói lời nào, yên lặng lại gần muốn hôn Triều Đăng, Triều Đăng thấy vậy ngược lại nở nụ cười, không giãy dụa, chỉ chậm rãi mở đôi môi mềm mại.

“Tạ thiếu gia, anh có ý gì?” Không chờ Tạ Lâm mở miệng, Triều Đăng tiếp tục: “Anh cứu tôi tôi rất cảm kích, bất kể là vụ axit sunfuric hay là buổi tối hôm nọ, nhưng dường như anh không nên hôn tôi trước mặt phái nữ nhỉ?”

Tạ Lâm không trả lời câu hỏi của y, trái lại có chút cật mạnh nắm chặt cánh tay Triều Đăng: “Không nên nhìn người khác.”

“Chúng ta...” Dường như Triều Đăng đang lưỡng lự tìm từ: “Quan hệ của chúng ta có vẻ như chưa tới mức để nói ra câu này?”

“Triều Đăng.” Tạ Lâm cả cà cổ y, hơi thở phả lên da thịt trắng mịn: “Anh muốn em.”

Câu nói ấy khiến cả người Triều Đăng cứng đờ, dù cho giữa đêm hè muộn khô nóng, cơ thể ấy như bị thứ gì khủng khiếp quẩn lấy, y lạnh lùng nhìn vào đôi mắt nhạt màu thâm thúy, trong âm thanh tràn đầy chống cự.

“Lần trước coi như tình một đêm, cho nên, sau này... Đừng liên lạc lại.”

[Giá trị thù hận: 4 sao.]

[Tiếng vỗ tay đầu hết rồi.]

Hệ thống không cảm xúc phát ra từ tượng thanh: [Bóp bóp bóp bóp bóp bóp.]

[...]

Có gì đó sai sai??

Làm Triều Đăng không ngờ được chính là, lần này Tạ Lâm không hề can y, khi y rời khỏi người hắn, gương mặt tinh xảo của siêu mẫu lặng yên nhìn nhất cử nhất động, ngược lại là người đi cùng Tạ Lâm thay đổi thần sắc, hai người bay ra trực tiếp chặn đường Triều Đăng, dường như Tạ Lâm ở phía sau thấp giọng nói gì đó, hai người kia mới phần nộ thu hồi động tác.

Nhìn bóng người Triều Đăng biến mất trong đám người dưới ánh đèn chớp nhoáng, thanh niên lúc nãy òn ào nhất mở miệng.

“Cậu ta chơi anh?” Bên môi người nọ nở nụ cười hung tàn: “Ỗ vào nhan sắc mà dám chọc người lung tung, ngôi sao nhỏ này cũng quá ngu ngốc rồi, Lâm, anh nên thương cậu ta đến mức nước chảy ròng ròng, đảm bảo sau đó cậu ta chỉ dám nghe lời mình anh.”

“Chụp hình tính là gì, video a, coi như không vì uy hiếp, nhưng vừa quay vừa làm đại bảo bối cũng rất kích thích nha.” Thanh niên uống đã có chút mơ hồ vội vàng quệt miệng: “Nhưng mà Tạ thiếu này, anh xác định cậu ta không bệnh chứ? Lớn lên một bộ lông lợ ong bướm như vậy, anh có xài bao không?”

“Cậu ấy nói là lần đầu tiên.”

“... Cậu ta nói gì anh cũng tin?” Tóc vàng cả kính suốt chút nữa nhảy dựng lên: “Anh không bị hồ đó chứ?!”

Jasper nhìn thần sắc Tạ Lâm một chút, gã và tên này cũng coi như cùng nhau lớn lên, giờ khắc này vô cùng rõ ràng Tạ Lâm đang phiền não, nhiếp ảnh gia anh tuấn cao lớn đứng lúc cười ha hả dòi dòi tài, thấy ám sắc trong mắt Tạ Lâm chậm rãi rút đi, Jasper mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy xưa nay Tạ Lâm luôn lạnh nhạt, dường như không có hứng thú với bất kì thứ gì, nhưng khi gặp được thứ mà hần chân chính khát khao thì cũng không phải loại người chỉ biết chờ đợi, hần rất đơn giản, yêu ghét rõ ràng, ngạo mạn đến mức chưa bao giờ che dấu mục đích của mình, và tương phản với sự đơn giản ấy, sự ngây thơ của hần mới đặc biệt tàn khốc.

Sẽ không bỏ qua như vậy đâu.

Giai đoạn chế tác quảng cáo đã đến kì hạn, dưới sự giục giã của Ký Lan, Triều Đăng đã hoàn thành thu âm trước một tuần, vì thu hút fan và cũng vì đòi đi lực chú ý của công chúng, IMD cho quay lại MV Triều Đăng tự đàn tự hát “Lost Day” trong phòng thu, dự tính sẽ up lên sau khi quảng cáo phát sóng.

Tà dương quét lên tòa nhà IMD như kẹo đường ngọt lịm, Triều Đăng cất guitar vào phòng dụng cụ, sau khi đóng cửa lại thì vào thang máy, trước khi ra khỏi IMD, y cố ý kéo mũ lưỡi trai xuống thấp nhất, vừa bấm điện thoại vừa ra bằng của hông, không ngờ chỉ vừa mới bước ra khỏi IMD một bước, vô số đèn flash và ống kính liền nhắm ngay vào mặt y.

“Triều Đăng, lúc trước vẫn không có chứng cứ xác thực, nhưng một giờ trước quản lý của cậu đã phát hiện trên người cậu có ma túy, anh đang hít thuốc phiện đúng không?”

“Anh hít heroin đã bao lâu? Anh cảm thấy chuyện như vậy bị tuôn ra sẽ ảnh hưởng thế nào với độ nổi tiếng của mình?”

“Anh đã tốn bao nhiêu tiền với nó rồi?”

Từng gương mặt hưng phấn đầy ác ý liên tục xuất hiện trước mặt y, nhóm nhà báo thật vất vả mới mai phục được không ngừng chen lấn xô đẩy, dùng micro và máy ghi âm nhà đài đẩy lên sát mặt đối phương, Triều Đăng cau mày không nói một lời, vô số người không chờ được nữa quay chụp lại hình ảnh lúc này của y, Triều Đăng không trả lời là muốn mượn sự im lặng lừa gạt fan, cau mày chứng tỏ tâm trạng Triều Đăng không tốt, có khả năng là bất mãn với đám phóng viên, cũng có lẽ là vì cơ thể không khỏe, mà nguyên nhân cơ thể không khỏe thì không cần nói nữa, ngay cả biểu cảm đơn giản nhất cũng có thể trở thành tư liệu sống tuyệt vời, đám nhà báo lão làng biết rõ cách giật tít câu view hot hơn ai hết.

Nhân viên công tác IMD phát hiện gây rối ngoài cửa, bảo an rất nhanh đã đến sơ tán phóng viên, khi một tên bảo an thân hình cao lớn nỗ lực che chở, lúc Triều Đăng đi vào trong dường như người kia không cẩn thận dẫm phải cái gì hại bước chân Triều Đăng lao đảo một chút, đám nhà báo phóng viên thấy được như mèo canh cá, hoàn toàn ghi lại cảnh tượng ấy vào ống kính, có phải cơ thể của y đã xuất hiện tình huống kì quái vì hút heroin? Có phải tinh thần đã bắt đầu có xu hướng hoảng hốt?

Đi vào trong, Triều Đăng cũng không quay đầu lại biến mất khỏi tầm mắt đám nhà báo, y suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Kỷ Lan, âm thanh dịu dàng của nữ quản lý khiến y khựng lại vài giây, Triều Đăng mở miệng nói.

“Chị Kỷ, em—”

“A Đăng, đừng chơi những thứ đó nữa.” Âm thanh bên đầu kia có chút run rẩy, Kỷ Lan tận tình khuyên nhủ: “Hít thuốc uống rượu chị không quản được, nhưng heroin là tuyệt đối không thể hút, không chỉ trái pháp luật, hơn nữa còn dẫn đến tử vong...”

“Em không có...”

“Chị khuyên em vô số lần, chị biết em không nghe, nhưng nghe chị một câu thôi, em tự đi đầu thú, ha? Chờ đến khi cảnh sát tìm đến, lúc đó mới là không thể cứu vãn...”

“Chị Kỷ...” Triều Đăng ngắt lời cô ta: “Chị bên kia đang ghi âm đúng không, chị bán em cho truyền thông còn chưa đủ? Em không hút heroin, chuyện em không làm em không nhận.”

“A Đăng, sao em lại nói vậy——”

Trước khi Kỷ Lan tiếp tục biện hộ Triều Đăng trực tiếp cúp điện thoại, âm thanh bên tai biến mất, Triều Đăng đứng tại đại sảnh lầu một IMD, người tới người lui đều không kim được quay lại nhìn ngó, Triều Đăng tìm chỗ im lặng ngồi xuống, lên diễn đàn xã hội.

Trong trang [Triều Đăng rút khỏi Trung Quốc.] đã có hơn 700000 tài khoản tham gia hoạt động, trang đầu đều là tin tức liên quan đến y, bất kể là lời buộc tội của quản lý hay là cảnh tượng hỗn loạn được mấy tên nhà báo mới up lên, số lượt chia sẻ và bình luận đều đã vượt mức không thể tin nổi, Triều Đăng mở ra lời buộc tội của Kỷ Lan, bên trong ghi rõ từ đầu tháng tư đã bắt đầu có hành vi khác thường, tinh thần thường xuyên hoảng hốt, lúc làm việc cũng không tập trung, còn chụp lại sổ khám bệnh của y, trên đó viết rõ ràng rằng Triều Đăng đang uống thuốc kích thích quá liều, cuối cùng là một tấm hình chụp lại bình nhỏ màu trắng phát hiện trong túi áo y, mấy thứ đó khi được kiểm chứng là ma túy tinh khiết cao độ.

Má nó, đôi trắng thay đen.

Hiện tại Triều Đăng hoàn toàn bị người đẩy vào vũng bùn, muốn vươn mình là chuyện khó như lên trời, vốn sau sự kiện yêu sách trên mạng IMD đã kín đáo phê bình, vô tình hạn chế không ít hoạt động của Triều Đăng, trước đó Kỷ Lan vẫn luôn giúp y tìm kiếm đường lui, tìm kiếm thông cáo, nhưng bây giờ người quản lý duy nhất đã đứng về phía đối lập, Triều Đăng lại không bối cảnh gì, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì y cũng bị tước sống đùa chết.

Mà Đăng Đăng sẽ để cho mình sa đọa à, đương nhiên là không, đến lúc nhường sân cho Tạ ca ca lên diễn rồi mấy đứa.

Nè nha, kích thích hết sức mà.

Triều Đăng gọi cho Trì Tây Điều xin số Tạ Lâm, đợi gần nửa phút mới nghe được âm thanh không mặn không nhạt của người kia.

“Chào?”

“Em là Triều Đăng.” Tòa nhà IMD chậm rãi sáng lên, giọng mũi dày đặc biểu lộ tâm tình của y, Triều Đăng nhẹ giọng nói: “Em có thể... Gặp anh được không?”

Lúc trước phát sinh quan hệ trong tiểu biệt thực, lúc này Tạ Lâm lại kêu Triều Đăng đến chung cư cao cấp trong trung tâm thành phố, hình như là được dọn dọn nên dù không có thể bảo an cũng không làm khó cho Triều Đăng đi vào thang máy, y ấn xuống vị trí của Tạ Lâm, trong thời gian thang máy đi lên hơn bảy mươi tầng lầu, Triều Đăng chỉ có thể buồn bực nhìn chằm chằm con số thay đổi trên màn hình, khi đi tới trước cửa nhà Tạ Lâm, y chần chờ chốc lát rồi mới ấn chuông.

Cửa gỗ màu trắng từ trong mở ra, nội thất một mảnh màu vàng ấm cúng đầy mông lung trên thảm len trải sàn, máy lạnh rất mát, dù đứng ở ngoài nhưng trong nháy mắt Tạ Lâm mở cửa cũng cảm nhận được làn gió mát mẽ phả vào mặt, siêu mẫu nước ngoài suất khí yếu dì khoát tay lên cửa đối diện với Triều Đăng, Tạ Lâm cao hơn y tận 10cm, đôi mắt nhạt màu hơi ao hăm đầy quý quyết từ cao nhìn xuống đánh giá thần sắc Triều Đăng, Triều Đăng kéo kéo cánh tay Tạ Lâm

“Giúp em một chút, Tạ Lâm anh có thể giúp em một chút được không?”

Y cực kì kinh hoàng, cũng không phản ứng đối phương, cả người tiến vào lồng ngực Tạ Lâm

“Em không muốn vào tù, không muốn bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy... Em thật sự không có làm gì hết, xin anh tin em, anh giúp em một chút được không? Em biết anh làm được, lần đó Tích Trùng... Ngay cả ông ta cũng sợ anh, xin anh... Tạ Lâm...”

Lệ chí vì mi mất lông vũ của chủ nhân mà không ngừng run lên, một tay Tạ Lâm nâng mặt y lên, đôi môi lạnh lẽo kề sát trán Triều Đăng

“Điều kiện?”

Câu nói ấy khiến mỹ nhân cứng ngắc tại chỗ, hồi lâu trầm mặc, Triều Đăng dè dặt giọng nói: “Anh muốn gì?”

Đột nhiên Tạ Lâm cong cong gương mặt, trong đôi ngươi nhạt màu như có ánh sáng lưu chuyển, hần đang cười, tựa như đã sớm dự đoán được mọi chuyện, tựa như đã nắm chắc tất cả vào trong tay.

“Là tự em đi vào, Triều Đăng.” Tạ Lâm nói từng chữ từng chữ, ung dung thong thả vuốt ve mặt y: “Là tự em tới tìm anh, tự em đến nơi này.”

“... Em biết.”

Bố cũng biết luôn mọi chuyện là do mi làm ra

Không sợ mi buộc bố cúi đầu, chỉ sợ tốc độ cúi đầu của bố hù đến mi thôi, tâm so tâm

Tạ Lâm kéo Triều Đăng vào bên trong, ôm vào ngực, nhàn nhạt nói lại bên tai người nọ.

“Anh muốn cuộc đời của em.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Danh Tiếng Vang Xa

Khi Triều Đăng tỉnh lại từ trên giường, làn da trắng sứ trải đầy dấu hôn càng khiến người giật mình, mỹ nhân được sủng một đêm eo lưng đau nhức, nằm lỳ trên giường không chịu nhúc nhích, mãi đến tận khi nghe thấy có người vào phòng ngủ.

Tạ Lâm cùng y trao nhau nụ hôn, người nọ khép hờ đôi mắt, hàng mi đen dày cong cong đẹp còn hơn phái nữ, từ nơi kia mơ hồ truyền đến đau nhức nhắc nhở Triều Đăng đêm qua đôi phương đã thô lỗ làm chuyện hạ lưu đến mức nào, y có chút chống cự nghiêng đầu sang bên, Tạ Lâm lại vô cùng chấp nhất làm sâu thêm nụ hôn, đợi đến khi đôi ngươi Triều Đăng đã mông lung hơi nước, hô hấp càng lúc càng hỗn loạn, hần mới vừa lòng buông ra.

“Chào buổi sáng.”

“Chào.” Triều Đăng nhin không được cười rộ lên: “Mới vừa rồi là hôn chào buổi sáng à?”

Thấy Tạ Lâm nghiêm nghiêm túc túc gật đầu, Triều Đăng cười nhẹ một tiếng, Tạ Lâm lấy thuốc mỡ từ đầu tủ, dáng vẻ như muốn giúp y xoa thuốc, Triều Đăng ngốc ngốc, chợt hơi ngượng ngùng rồi thả lỏng cơ thể dưới bàn tay của thanh niên, mùi thuốc mát mẽ và ngón tay thon dài gần như trong nháy mắt khiến Triều Đăng hưng phấn, đối phương thấy y phản ứng cũng không nhiều lời, lát sau Triều Đăng đi rửa mặt còn Tạ Lâm thì rời phòng.

Chờ lúc Triều Đăng đi ra, nhìn thấy cháo hoa thanh đạm, sủi cảo tôm, xú mại và mấy món ăn không biết tên, y ngăn người, ngay lập tức cong cong mặt mày.

“Sớm vậy mà anh đã mua bữa sáng rồi à.”

Nghe đối phương trả lời, Triều Đăng cảm thấy gấp đồ ăn bên trong hộp giữ ấm

“Vậy để em rửa chén cho, ở Trung Quốc, vợ chồng đều là một người làm cơm một người rửa chén.”

“Triều Đăng.” Ngỡ khi Tạ Lâm vương thêm chút bất đắc dĩ: “Em vứt hộp giữ ấm là được.” Dường như còn ngại không đủ, hần nói bổ sung: “Đúng là

không có thường thức.”

“...”

Người thông minh đăm luôn không có thường thức, bỏ đây! Khiêu chiến! A! Tiểu ca ca!

Ăn điểm tâm xong, Tạ Lâm kiểm tra email, thấy hân chọn vài mục trong một đồng thư đến, Triều Đăng đầy hứng thú đến gần.

“Anh đang chọn công tác?”

“Ừm.”

“Không có quản lý à?”

“Người mẫu không cần quản lý.” Hân đánh dấu sao hai thư đến chọn làm người liên lạc thường xuyên: “Nhưng luôn có người giúp anh chọn lọc ra công tác, rồi từ đó anh chọn ra một ít muốn làm.”

“Nghe rất lợi hại nha.”

Tạ Lâm đóng laptop, xoa xoa đầu Triều Đăng.

“Đi IMD, đổi quản lý cho em.”

“Rất tuyệt ~”

Không hiểu sao lại có cảm giác tìm được kim chủ, tuy kim chủ bẹp bẹp bẹp cũng có lúc vì mình mà mặt không cảm xúc, hi hi hi hi.

Tạ Lâm hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn y: “Rất tuyệt?”

“...”

Nha hiểu luôn, phải giả vờ ngây thơ.

Văn phòng IMD được mặt trời quét màu mặt ong vàng vừng, kiến trúc hiện đại son mới tỏa ra ánh sáng lung linh, y chú ý thấy xe thể thao của Tạ Lâm đi vào đường nội bộ, khác hẳn với con đường đầy người chen chúc, chỉ có cổ đồng IMD mới được đi đường vừa nhanh vừa tiện lợi này, không lấy thẻ, bảo an chỉ nhìn lướt qua Tạ Lâm rồi cho xe đi, Triều Đăng thoáng nhúu mày che đi thâm thúy trong đôi mắt.

Tuy đã sớm biết thân phận Tạ Lâm không bình thường, nhưng người nắm giữ cổ phần IMD cũng khiến y hơi kinh ngạc, Tịch Trừng kiêng kị Tạ Lâm cũng thành chuyện đương nhiên, nhưng vấn đề là, người này nắm giữ cổ phần của chi nhánh Trung Quốc, hay là cổ phần tổng bộ ở Mỹ? Nếu như là về sau... Thẻ ôm chặt đùi vàng, nằm đếm tiền không còn là giấc mơ.

Thang máy dừng lại tại đại sảnh lầu một, mỹ nữ tóc nâu chờ đợi đã lâu thấy hai bóng người đi ra từ trong, bước đến chào hỏi.

“Lâm.”

Tạ Lâm gật đầu, ánh mắt xẹt qua Triều Đăng rồi dời lên người cô gái: “Lúc trước đã nói, cô dẫn dắt cậu ấy.”

Phút chốc bốn mắt nhìn nhau cùng mỹ nữ tóc nâu, bên môi Triều Đăng câu lên độ cong, hi hi cười nói: “Chào chị Huyền Xu, người thật thật là đẹp a ~ So với hình trên giấy còn đẹp hơn nha.”

Hứa Huyền Xu, quản lý đứng đầu của IMD chi nhánh Trung Quốc, mặc dù là nữ nhưng vì thủ đoạn cao siêu và mạng lưới giao thiệp rộng rãi liên tiếp cho ra đời thiên vương thiên hậu, người đoạt giải Kim Mai quốc nội năm nay, diễn viên xuất sắc nhất tại Venice Film Festival năm nay đều là nghệ sĩ trong tay Hứa Huyền Xu, mà ngẫu nhất chính là, Hứa Huyền Xu không chỉ có nhan sắc mà còn có vòng ngực 36D đầy kiêu ngạo, là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của Kỳ Lan.

“Chào em trai nha.”

Hứa Huyền Xu cười híp mắt cho y một cái ôm nhiệt tình, hiếm khi Triều Đăng thật sự bị đồ mặt, Cảm... Cảm giác được 36D nhiệt tình ôm, nha.

Đôi mắt của người đẹp nhanh chóng lướt qua gương mặt Triều Đăng, bỗng nhiên cười rộ lên: “A Đăng đẹp mắt như vậy thì để Lâm nuôi luôn đi, ra ngoài làm vừa mệt vừa phiền phức.”

Triều Đăng há miệng muốn nói gì đã nghe âm thanh nhàn nhạt.

“Hứa Huyền Xu.”

Tạ Lâm thoáng nhìn như nhấc nhở, mỹ nữ tóc nâu quần áo thời thượng nhún nhún vai: “Em không có ý gì đâu, chỉ có điều nếu là em, có được một đại mỹ nhân như vậy ở nhà, dù không làm gì chỉ nhìn thôi cũng hạnh phúc, anh cam lòng thật à.” Cô vừa dứt lời, liền nhìn quanh đùa vui nói: “Sau này A Đăng sẽ

là của em, không được đốt nhà.”

Tạ Lâm có công việc nên đi trước, Triều Đăng và Hứa Huyền Xu đi đến phòng làm việc của Kỳ Lan lấy hồ sơ và tư liệu, đại mỹ nữ tóc nâu ngực bự dùng thẻ mở ra văn phòng Kỳ Lan, bên trong không có một bóng người, rất nhiều tư liệu bị vứt lung tung, bất luận nhân phẩm Kỳ Lan ra sao nhưng đó giờ cô ta là một người luôn nghiêm túc trong công việc, nhìn Hứa Huyền Xu lục ra tư liệu của mình, Triều Đăng không nhịn được dò hỏi.

“Kỳ Lan đâu rồi?”

“Cậu vẫn chưa biết?” Hứa Huyền Xu nghe vậy ngừng tay: “Tôi qua cô ta đã vào ngục giam, tin đầu đề sáng nay, cậu lấy điện thoại ra xem đi.”

Đúng như Hứa Huyền Xu nói, đầu đề ngày hôm nay là bức ảnh Kỳ Lan khốk lốc bị share hàng ngàn lần, theo nguồn tin mới nhất, Kỳ Lan thân là quản lý IMD nhưng không chỉ nghiện ma túy, mà theo lực lượng điều tra phát hiện cô ta còn biến nghệ sĩ của mình ba năm qua thật giả lẫn lộn, sự kiện mấy lần trước truyền ra có liên quan với ma túy đều do Kỳ Lan sau lưng điều khiển, nhân chứng vật chứng tầng tầng lớp lớp, trong một đêm toàn bộ truyền thông đều chuyển hướng, hôm nào hãy còn một mực khẳng khái ép bức Triều Đăng vào tuyệt cảnh giờ khắc này lại như một trò hề rẻ tiền, nhìn y chăm chú vào điện thoại, Hứa Huyền Xu nhẹ giọng nói.

“Lâm giúp em phải không.”

“Nhưng mà...”

Khoảng thời gian này tối hôm qua bọn họ đang lên giường mà.

Khi Triều Đăng bị Tạ Lâm đặt dưới thân liên tục yêu thương, Kỳ Lan đã vào ngục giam, Tạ Lâm hẳn... Đã sớm kế hoạch tất cả?

“Yên tâm, Lâm không phải người tùy tiện buộc tội người khác, Kỳ Lan chơi ma túy ít nhiều gì bọn chị cũng đã nghe qua, lúc trước em bị cô ta hại thảm như vậy, hiện tại phải vui mừng mới đúng.” Biểu cảm nhợt nhòa lóe trên gương mặt thanh niên trẻ tuổi một chốc rồi biến mất lại không tránh được đôi mắt cú vọ của Hứa Huyền Xu, cô xoắn xoắn lộn tóc quăn của mình: “Lâm không tốt ư? Trẻ tuổi, có tiền có quyền, hơn nữa còn rất đẹp trai.”

Triều Đăng qua loa đáp một tiếng, thấy y như vậy, Hứa Huyền Xu cũng không nói thêm, cách hồi lâu, cô nghe thấy âm thanh có chút mê man của thanh niên.

“Chị Huyền Xu, rốt cuộc anh ta là ai?”

Mỹ nữ tóc nâu bị hỏi có chút kì quái quay đầu lại: “Em nên biết rõ hơn chị mới đúng chứ, em là của anh ấy, ừ... Cái đầu tiên, em biết chưa?”

“Em chỉ biết anh ấy mới nửa tháng.” Y không để ý biểu tình người đối diện, lẩm bẩm nói: “Thật sự em không biết gì về anh ấy cả, chẳng qua em cảm thấy anh ấy có thể giải quyết phiền phức giúp em, cho nên...”

“Chị biết Lâm ba năm, anh ấy không chế cổ quyền IMD, cậu biết Jasper không? Jasper Brain, nhiếp ảnh gia nổi tiếng, con trai của ông trùm điện sản nước Mỹ, Lâm hẳn là con riêng, anh ấy không họ Brain, nhưng chỉ cần hơi hơi biết rõ là có thể biết anh ta là anh trai của Lâm.” Hứa Huyền Xu đóng cửa tủ lại, lúc đứng lên yếu điệu khiến cho đường nét cơ thể được trang phục tôn lên càng thêm quyến rũ, lông mi cô rất dài, nói với Triều Đăng: “Chị kí với em trước ba năm, chị rất thích mấy đứa như em, từ trên người mấy đứa có thể thấy được tương lai, nhưng mà nếu em hỏi chị, thì bây giờ chúng ta ngồi chung một con thuyền, A Đăng phải nhớ kĩ đó.”

Cô gái đi giày cao gót 8cm, đi hằng ngày có bao đau khổ không cần nói cũng biết, nhưng trên mặt cô gái này chỉ có một mảnh điểm quang, bàn tay thanh tú không son vẽ xoa xoa gò má Triều Đăng, Hứa Huyền Xu than thở.

“Em đúng là vô cùng hoàn mỹ, chẳng trách Lâm lại muốn em.” Cô dùng một chút: “Lần đầu tiên chị quản lý nghệ sĩ, trong một tiệc rượu, lúc đó có người đầu tư đem một đồng tiền mặt mệnh giá lớn nhất vào ngực chị, hẳn nói, so với bán mạng làm việc, chị nên chọn con đường tốt hơn.” Hứa Huyền Xu liếc nhìn thần sắc Triều Đăng rồi nói: “Người đầu tư kia rất xấu, nhưng dù là như vậy, ngay sau khi chị từ chối, nghệ sĩ của chị ngay đêm đó liền lên giường với hắn. Rất nhiều đứa nhỏ khi bước vào vòng tròn này không lâu sẽ tàn lụi, em rất may mắn, em có một người rất tốt để dựa vào, tương lai em có thể tự đứng lên bằng sức mình, nhưng trước khi em chưa đủ mạnh... Em hiểu chưa? Đối với bọn họ mà nói, em nắm giữ tất cả cũng không là gì, đặc biệt là Lâm, anh ta là tuyệt đối, tuyệt đối không được chọc.”

Ánh đèn rực rỡ hừng đông, từ phòng làm việc truyền đến tiếng hoan hô vui mừng thành công, “Brights” là tạp chí thời thượng dẫn đầu toàn cầu, xuất bản phát hành tại ba mươi tám quốc gia, “Brights” vừa kết thúc đợt quay chụp cuối cùng, Tạ Lâm đôi giày chuẩn bị rời khỏi, Jasper hôm nay miễn cưỡng tới tập hợp nhân cơ hội đu bám sau lưng Tạ Lâm, anh chàng đẹp trai tóc vàng nước ngoài chột chột cổ hằn trên đầu.

“Em trai, chú là gat giường tiểu mỹ nhân kiểu gì vậy? Anh đã tìm người hỏi rồi, lúc trước cậu ta vẫn luôn không chịu dùng quy tắc ngầm, có thể sạch sẽ.” Jasper thấp giọng: “Vi chym chú lớn hả? Ca sĩ rên có phải rất rất kiểu mị không?”

“Anh trai.” Siêu mẫu yêu dị da dẻ tái nhợt dùng sức thọt cù chò một cái, đối phương bị đau gào lên: “Cút ngay.”

“Đừng mà.” Jasper thân tàn chí kiên đuổi theo, móc ra một bình nhỏ từ trong túi: “Chú cho rằng anh chú ngu lắm à? Ái tình bất bình đẳng là không có kết quả tốt, cho tiểu mỹ nhân ăn chút kẹo, đảm bảo dính người không rời.”

“Đây là cái gì?”

“Thuốc lần trước chơi còn dư lại.” Jasper thấy Tạ Lâm đã hơi có ý định, tiếp tục nói tràn đầy phấn khởi: “Chuyên dùng cho đàn ông, dùng nhiều mấy lần, cơ thể cậu ta sẽ là thiên đường chỉ thuộc về chủ, ngấm lại mà xem, làm cậu ta vừa khóc vừa chảy nước miếng vừa quý xin chủ hôn môi, nhất định hương diễm thấu trời.”

Ánh đèn mờ lung trong phòng khách rộng rãi, máy điều hòa trung tâm mang hơi lạnh dán vào sàn nhà bằng gỗ, cửa sổ màu trắng khép chặt, ngoài ô cửa pha lê là biển sao lóng lánh, siêu mẫu tay dài chân dài thiếp đi trên sofa, nghe thấy âm thanh của phòng tắm mở ra, hân lười nhác nhác lên đôi mắt.

Nương theo tiếng dếp lẹp xep, cơ thể còn mang hơi nước đến gần, Triều Đăng bỏ khăn tắm ẩm ướt lên bàn, đuôi tóc ướt nhẹp làm sơ mi loang ra một khoảng tối, nhìn bình nhỏ trong tay Tạ Lâm, Triều Đăng tò mò.

“Đây là cái gì?”

“Thuốc mạnh, người quen cho.” Tạ Lâm bỏ bình nhỏ qua một bên, viên thuốc màu xanh va chạm phát ra âm thanh: “Ăn nhiều sẽ nghiện, không thỏa mãn sẽ hoàn toàn không còn lý trí, loại thuốc này chỉ nhằm vào đàn ông, bị ép chỉ có thể dùng mặt sau phóng thích, anh ta kêu anh cho em ăn.”

Hàng mây mờ nhàn hơi nhú, ngón tay chậm rãi đưa về viên thuốc, Tạ Lâm không ngăn lại động tác của y, chỉ quan sát phản ứng Triều Đăng như đang đùa súng vật.

Đúng, chính là súng vật.

Mặc dù Tạ Lâm đối xử với y rất tốt nhưng giá trị yêu thương lại vô cùng thấp, vền vẹn mãi có hai sao, mà ngược lại, cho dù thù hận đến bốn sao, đối phương cũng không làm ra bất kì hành động nào mất khống chế, Tạ Lâm là Ngạo Mạn, căn cứ vào kinh nghiệm mấy lần trước, chỉ cần xúc phạm vào sự kiêu ngạo của hắn, xoát giá trị thù hận không có gì là khó khăn, nhưng còn giá trị yêu thương...

Nếu như thù hận đã đầy năm sao mà yêu thương vẫn thấp như vậy, muốn xoát yêu thương phỏng chừng sẽ vô cùng phiền phức.

Tạ Lâm chờ nửa ngày không thấy Triều Đăng đáp lại, tay thuận theo vuốt ve sống lưng thanh niên, mãi đến khi năm ngón tay lạnh lẽo dừng trên hai đám thịt mềm tròn trịa, rồi lại ung dung làm phiền phía trên, hắn lại muốn, một người nhìn qua cảm dục như thế nhưng khi đã làm lại hung ác đến đáng sợ, Triều Đăng lấy bình thuốc đưa ra, nhẹ giọng nói.

“Em muốn tập luyện, chút nữa cho anh được không?”

“Được.” Nằm ngoài dự đoán, Tạ Lâm dứt khoát thu tay về, đối phương liếm cắn hầu kết, tóc ngắn bạc kim thoảng qua gò má Triều Đăng: “Luyện ở đây?”

Triều Đăng ừ một tiếng, ra hiệu Tạ Lâm lấy đàn guitar và phổ nhạc dùm: “Chị Huyền Xu kêu em quay video up lên internet, tốt nhất là đàn hát tại nhà, tự do một chút.”

Ngón tay tái nhợt cầm lên khúc phổ, Tạ Lâm thoáng nhíu mày: “Gasoline?”

“Một bài của ca sĩ US, hợp âm thứ tư, lời cũng rất thú vị.”

Triều Đăng nói xong dùng tay gảy dây đàn, nương theo âm thanh trầm thấp của guitar, âm sắc nghiêng ngả mà ra.

“Are you insane like me

Been in pain like me

...

...”

(Người có điên như tôi? Có sống trong đau khổ như tôi?)

Có bỏ ra nghìn đô để mua champagne? Rồi lại đổ hết đồng nước ấy vào cống rãnh như tôi?

Có dùng hóa đơn điện nước để đốt cặn thuốc nhuộm như tôi?

Người có tràn đầy hưng cảm dù chẳng dùng chút cần sa nào như tôi?)

Y ngẩng đầu lên, đôi ngươi thủy mặc không hề e ngại đối diện Tạ Lâm, bàn tay thon dài tinh tế nhảy nhót trên dây đàn.

“Do the people whisper...”

(Có phải nghe những người xung quanh xì xào bàn tán về mình như tôi?)

Chỉ vì cái style nổi bật khác lạ này mà bị người ta chế nhạo?)

Y dừng lại câu hát, động tác gảy đàn chợt ngưng trong nháy mắt, Triều Đăng cười rộ lên với Tạ Lâm, lại như lần đó hẳn cố ý nói không biết tên y, lại như vừa nãy bị viên thuốc khủng bố làm nhạt lăm khó dễ, y dùng chính phương thức mình am hiểu nhất đáp lại.

“And all the people say:

...

...”

(Và ai cũng nói với tôi:

“Mây không thể tỉnh giấc vì đây vốn dĩ đâu phải giấc mơ

Mây tồn tại như một cỗ máy, mây không phải con người

Mây chỉ tự che giấu điều này bằng cái mây nghĩ gọi là sống thật sao?

Trái tim tôi tràn đầy ảm áp

Nhưng đôi bàn tay này đã trở nên vô cảm tự bao giờ.)

Âm thanh chậm chậm của guitar nhẹ tan vào không khí, Triều Đăng ngừng tay, ánh sáng yếu ớt nhảy nhót trong đôi mắt nọ.

“Anh có muốn em ăn cái đó không?”

Đội nửa ngày, Triều Đăng nhìn Tạ Lâm lấy bình thuốc qua, y còn chưa kịp kinh ngạc đã nghe đối phương nói rằng:

“Kẹo bạc hà, em ăn không?”

“... Có phải anh thích em?” Triều Đăng mặt dày đến gần: “Là thật đúng không đúng không?”

“...”

Tạ Lâm không cảm xúc liếc nhìn y một cái, đáng vẻ muốn hôn y, Triều Đăng lui về sau một chút, hai tay đẩy người ra xa.

“Không thích không được bo bo.”

Tạ Lâm khựng lại, Triều Đăng đập hẳn một cước: “Gạt em cũng được, nói anh thích em đi.”

Diễn không tồi, cái này gọi là, ám chỉ tình dục... A phi, ám chỉ tâm lý.

Không quản thế nào, trước tiên Đăng Đăng phải cho Tiểu ca ca một ấn tượng mới có khả năng thích được, có ấn tượng mới có thể trao đổi tình cảm, éc.

Tạ Lâm thấy y vẫn luôn nhìn mình chằm chằm, như đối xử với trẻ em không thể làm gì: “Triều Đăng...”

“Không được đối lòng nha, anh cao 196, em cao 181, cách nhau 15cm, kém nhau mạnh như vậy, đã có duyên thì ở cùng nhau đi.”

Bỗng nhiên Triều Đăng dừng lại chốc lát, có chút nghiêm túc lại có chút hờ hững nói.

“Lúc anh nhìn em hát, mắt anh sáng lên.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Danh Tiếng Vang Xa 2

Edit: Hyukie Lee

Tạ Lâm hơi khép đôi ngườì, hàng mi cùng màu mái tóc đóng lại, sống mũi hẳn rất cao, lúc chếch quang hạ xuống sẽ để lại một khối bóng nhỏ trên mặt, đôi mắt nhạt màu long lanh hòa vào viên mắt xinh đẹp, Tạ Lâm không trả lời Triều Đăng, dùng một tay khóa chặt người nọ lại sofa, bên dưới nhô lên tràn ngập tính ám chỉ.

“Tạ Lâm?”

Triều Đăng cau mày.

Vẫn không nói ư.

Thanh niên đối diện da dẻ thiếu mất sắc máu thoáng buồn bực chặn lại môi y, xâm lược khoang miệng ngọt ngào ấm nóng, đầu lưỡi non mềm bị thanh niên ngậm lấy đối xử thô bạo, Triều Đăng a a rên rỉ, trong đôi mắt đen huyền chột lóe tia sáng không dễ phát hiện.

Buồn bực là được.

Dựa theo tính tình khó ở của Tạ Lâm, buồn bực ít nhất cũng nói lên hấn quan tâm nhất cử nhất động của y, phỏng chừng là đập trứng đuôi mèo, hiện tại đang giận dữ.

Không phải thích xem ông hát à, nói thật luôn nhá, ông đây cũng rất thích hát.

Ngón tay tái nhợt bắt đầu lôi kéo áo sơ mi mỏng, Triều Đăng đặt tay lên lưng đối phương, Tạ Lâm theo bản năng liếc mắt qua liền thấy ngón tay Triều Đăng cong lại như phản xạ có điều kiện, dường như đang sợ hãi.

Khi người nọ ngưng ngừng bàn tay rất đẹp, khớp xương rõ ràng, bên trên là một tầng da thịt thật mỏng, mà quyền rũ nhất phải kể đến mạch máu bé nhỏ mơ hồ có thể nhìn thấy dưới lớp da trắng nõn, thoát nhìn tay Triều Đăng vừa xinh đẹp lại vừa yếu ớt, tựa như chỉ cần dùng sức là có thể để lại vết tích. Y dùng một tay khác vén lên vạt áo của mình, vòng eo xinh đẹp dẻo dai bại lộ trong không khí, cổ Triều Đăng và Tạ Lâm dán vào nhau, y cố thả mềm âm thanh.

“Xin lỗi, em chỉ là... Anh quá tốt với em rồi, em không nên như vậy.” Dường như để lấy lòng y kẻ sát vào Tạ Lâm, đôi môi no đủ hơi cong lên: “Đừng nóng, anh nhẹ một chút được không?”

Tạ Lâm trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc đáp lại một tiếng, hấn đẩy ngã cơ thể Triều Đăng lên sofa, cúi đầu đến gần đôi chân dài tú lự.

Hấn liếm liếm môi, ánh mắt chứa đầy dục vọng.

“Tạ, Tạ Lâm...! Đừng mút... A...!”

Cuộc hoan giao dài dằng dặc đã tiêu hao hết sức lực của Triều Đăng, chờ đến khi đối phương thỏa mãn y đã nhuyển người nằm dài trên sofa không nhúc nhích, Tạ Lâm ôm Triều Đăng đi phòng tắm, bàn tay chạm vào da thịt châu báu khiến động tác thanh niên trong lúc vô tình trở nên chậm chạp, nhận ra hấn muốn làm gì, gương mặt kiều diễm ửng ửng trở nên tái nhợt.

“Không muốn... Xin anh... Ngày mai em có lịch trình.”

Tạ Lâm hôn y một cái, nhìn như thương tiếc nhưng kì thật lại không chút lưu tình ép Triều Đăng nửa quỳ lên bồn rửa mặt bày ra tư thế thừa nhận, không biết trôi qua bao lâu, khi Triều Đăng bị bắt nạt đến mức chỉ có thể phát ra tiếng khóc hu hu, Tạ Lâm mới bắt đầu tắm rửa cơ thể cho người nọ.

“Ngày mai xin nghỉ.”

Thấy Triều Đăng liếc mình một cái không nói lời nào, bên trong đôi ô mặc sương mù mông lung rung động lòng người, thanh niên vừa mới hưởng thụ bên trong cơ thể ẩm ướt tuyệt diệu lưỡi biếng xoa xoa tóc y.

“Không phải em không thoải mái à, để anh nói với Hứa Huyền Xu.”

“Tạ Lâm”

“Hà?”

“Tạ Lâm Lâm Lâm Lâm Lâm —”

“Sao vậy?”

“Anh...” Triều Đăng muốn nói lại thôi, chột vui mặt vào lòng bàn tay hấn, hô hấp để lại độ ẩm trên tay, y rầu rĩ nói: “Không có gì, kêu chơi thôi.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Dường như nhận ra tâm tình của Triều Đăng, bất tri bất giác Tạ Lâm thả nhẹ âm sắc: “Chỉ là một ngày, không sao cả.”

Video biểu diễn “Gasoline” một tuần sau được đăng lên mạng, trong video Triều Đăng ngồi lên ghế gỗ chân cao, dáng vẻ gãy đàn như chàng sinh viên không rành thể sự, mấy giây cuối cùng đàn xong y hơi ngưng ngừng cười cười với ống kính, phảng phất như dương quang của toàn thế giới đều rơi lên người người nọ, dường như Triều Đăng đang nhìn gì đó, khuôn mặt như thủy mặc một mảnh dịu dàng.

“Cậu ấy thật đẹp.”

Jasper nhìn hình ảnh cuối cùng của video, chân tâm thật lòng cảm khái với thanh niên bên cạnh, Tạ Lâm đeo tai nghe, Jasper thấy thế cười nhạo nói: “Chú bỏ lỡ âm thanh thiên sứ ca hát rồi.” Siêu mẫu nam bị gã nhìn chằm chằm thần sắc bất biến, Jasper cười xấu xa bổ sung: “Bắt quá mỗi ngày chú đều nghe

âm thanh thiên sứ gọi giường còn gì, chú cho cậu ấy uống thuốc à?”

Tạ Lâm không trả lời, vị anh trai đã sớm biết tổng tính khó ở của hắn nói móc than thở một tiếng, rồi phát lại video kia một lần nữa, tựa hồ chú ý đến thần sắc của Triều Đăng ở mấy giây cuối, gã nhẹ giọng dò hỏi.

“Cậu ấy đang nhìn chú hả?”

“Ừ.”

“Cậu ấy càng ngày càng tuyệt, sẽ có nhiều người càng yêu thích cậu ấy.” Đôi mắt xanh nhạt lấp lóe: “Có thực lực lại biết nỗ lực, hơn nữa còn thông minh, chú có để ý lời bài hát cậu ấy chọn không? ‘Che giấu’, ‘Cần sa’, ‘Hưng cảm’, tất cả đều biết đây là có ý gì, cậu ấy đang đáp lại công kích của truyền thông.”

Tạ Lâm ra hiệu gã tiếp tục.

“Không phải anh nói như vậy là có vấn đề, chỉ là... Chú coi cậu ta là cái gì? Nếu chú yêu cậu ấy, đương nhiên chú nên giúp cậu ấy xoay mình, còn nếu chú chỉ mê luyện cơ thể cậu ấy, chú muốn triệt để nắm giữ mỹ nhân, chú không nên cho cậu ấy quá nhiều tự do.” Jasper êm tai nói: “Chim nhỏ có cánh luôn bay đến chỗ càng cao càng xa, thoát nhìn cậu ấy cũng không phải người thích an tĩnh, một là chú đừng cho cậu ấy nhìn thấy bầu trời, hai là cho cậu ấy tự do chân chính, nhưng nếu chú chọn về sau, muốn bắt người lại thì phải tốn một ít công phu.”

“...”

“Này, Lâm, dục vọng chiếm hữu hoàn toàn khác với tình yêu.” Jasper cười rộ lên: “Nếu là anh, anh càng muốn đơn giản đem người lẫn qua lộn lại mà làm, đâm đến mức run chân, anh tình nguyện cho cậu ta tiền tài và những thứ cần bản người khác không dám mơ tới, mà anh vĩnh viễn sẽ không cho tên nhóc xinh đẹp đó hai chữ ‘tự do’.”

Một lần nữa Tạ Lâm đeo tai nghe lên, đôi mắt nhạt màu tựa như u sầu: “Quá nhiều lời, anh trai.”

Jasper cười ha ha: “Well, thân ái, chú đúng là ngạo mạn.”

Sau khi cười xong, hiếm khi gã sửa lại gương mặt nghiêm túc.

“Ít nhất chú nên thử trước một lần, nhìn khi cánh cậu ta đã cứng cáp rồi, trái tim thiên sứ có còn vị trí của chú nữa hay không?”

Đúng như Jasper nói, lyric “Gasoline” gọi nên sự chú ý của không ít fan âm nhạc, Hứa Huyền Xu trượt con lăn chuột, một lần lại một lần F5 trang bình luận.

[Đăng đang chứng minh bản thân mình đây mà, bị úy khuất phải dùng đến cách này để biểu đạt, thật sự rất yêu anh ấy yêu a ~ <3]

[Hút cần sa là giả, say rượu đua xe thì còn chờ, hình xăm đã xóa, bài hát cho thấy anh ấy bị bắt nạt, comeback lần này chắc chắn là bùng nổ rồi.]

[Anh chồng hát càng ngày càng hay, nụ cười lúc cuối như chàng gay bị bắt nạt vậy?? Nhưng mà càng ngày càng xinh, đúng là thanh giả tự thanh.]

[Những người luôn ủng hộ anh khi hiểu lầm được sáng tỏ rất hạnh phúc, nhưng những chuyện bí mật nội bộ thế này vẫn hoàn toàn chưa đưa ra sáng hết đâu, Đăng của em làm gì cũng sai]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Danh Tiếng Vang Xa 3

Edit: Hyukie Lee

[Này?]

[Không uống.]

Tạ Lâm lấy viên thuốc lam nhạt từ trong bình nhỏ ra, trong khi hôn môi đồng thời ngón tay chạm rai mò về kẽ móng căng mịn, Triều Đăng kháng cự không ngừng giãy dụa, ngược lại đối phương vuốt ve càng thêm phiến tình.

Y là người đầu tiên của Tạ Lâm, toàn bộ kinh nghiệm của đối phương đều đến từ chính cơ thể này, hắn đương nhiên biết rõ cả người Triều Đăng rất nhạy cảm, bàn tay lạnh lẽo của người kia làm xằng làm bậy, Triều Đăng run rẩy muốn chết, chất lỏng trắng ngọt liên tục trào ra, Triều Đăng miễn cưỡng duy trì lý trí dưới ảnh hưởng của bốn sao thù hận.

[Tui run chân... Sao làm?]

Tiếng nói của hệ thống nhàn nhạt: [Cậu làm nũng với hân.]

[Đơn giản như vậy?]

[Chỉ đơn giản như vậy.] Thoáng suy tư, hệ thống nói tiếp: [Nếu không được nữa thì giả vờ khóc.]

“... Nếu anh không cần em nữa.” Triều Đăng gợn tay hồng che lại đôi mắt của mình: “Anh muốn nhìn em chết ư?”

Bỗng nhiên bàn tay đang bóp nắn nỷ nhân dừng lại, vầng trán xinh đẹp của Tạ Lâm khẽ cau, hân giật giật môi, dường như muốn nói gì đó.

“Em không giống anh, so với anh, em nỗ lực cả đời cũng chẳng là cái thá gì với anh, nếu như anh thật sự muốn em ăn cái này.” Hơi thở Triều Đăng có chút hỗn loạn, giọng mũi nguyên nhu kéo ra, lại như chỉ cần hơi bước về trước một bước, người nọ sẽ thật sự hồng mắt: “Vậy anh... Anh sẽ bỏ lại em đúng không?”

[Giá trị yêu thương: 3 sao.]

[Hình như chỗ này nên có nước mắt mới đúng.] Triều Đăng dừng lại một chút: [Thổng, khóc không nổi.]

[... Uầy.]

Còn chưa phản ứng kịp hệ thống làm gì đột nhiên Triều Đăng trợn to mắt, nóng ngứa không cách nào ngăn cản ập đến toàn thân, khoái cảm, khoái cảm mãnh liệt xưa nay chưa từng có khiến nước mắt y ào ạt chảy ra muốn dừng cũng không dừng được, phía dưới càng thâm khoải cần nói, Tạ Lâm nhìn bộ dáng y nước mắt giàn dụa không khỏi sững sờ, lập tức ném bình nhỏ qua một bên, tay chân có chút luống cuống mà nhẹ nhàng chạm vào.

“Sao lại khóc?”

Sảng khoái khóc, nha.

“Em, em không...”

“Đừng khóc...” Tạ Lâm cẩn thận lau đi nước mắt, nhưng hơi nước tụ lại đôi ô mặc đối diện càng lúc càng nhiều: “Không uống, đừng khóc.”

“... Á a!”

Như vậy căn bản là vượt qua giới hạn mà con người có thể chịu đựng rồi nha, mồ hôi theo lưng một đường trượt đến chiếc đuôi trắng nõn, khi Tạ Lâm phát hiện cả người Triều Đăng run rẩy không thể khống chế, hân sững sờ chốc lát, bên trong đôi mắt nhạt màu bất giác xẹt qua ý cười.

Hân có bệnh sạch sẽ nhẹ, người này như vậy, hân lại không cảm thấy chán ghét một chút nào.

“Sợ rồi?” Tạ Lâm hôn lên cổ và vai Triều Đăng, như an ủi đứa nhỏ mà nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, đừng sợ, không ép em uống.”

[Mau dừng lại!]

[Cái gì.]

Ngay cả sức lực nói chuyện một câu cũng không có, chỉ có thể đáng thương a một tiếng. Tạ Lâm cứ tưởng y đang thẹn thùng, thẳng thắn dùng tay nâng mõng người nọ lên, ôm Triều Đăng vào phòng tắm.

“Không sao, tắm sạch là được rồi.” Tạ Lâm thoáng khở não nhủ mảy nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, mắt sẽ đau.”

Thế nhưng... Thật sự không ngừng được a.

Y muốn nói chuyện, muốn xin tha, thậm chí muốn gào lên, Triều Đăng khó nhịn dùng tay khoát lên vai Tạ Lâm, bởi vì khoái cảm nọ mà vốn dĩ nên là động tác hung ác lại mềm mại như động vật nhỏ đang làm nũng, Tạ Lâm vừa tắm rửa giúp vừa an ủi y, nước chảy xuống quần áo trên người, tiếng nói chuyện cũng yếu ớt như sợi tóc.

[Anh... Anh dừng lại.]

[Lúc này bỗng nhiên rút mạng.]

[...]

Khi hệ thống nói xong, cảm giác điên cuồng kia biến mất không còn một mống.

[Sảng khoái không.]

[Sảng khoái, muốn bùng cháy.] Triều Đăng mặt không cảm xúc: [Ông đây muốn không để ý anh mười phút, nhìn bố tè ra quần vui lắm à?]

Hệ thống dừng lại trong chớp mắt đầy khả nghi, dường như đang an ủi, ngữ khí vô cùng thành khẩn: [Nhìn rất đẹp.]

[...]

Rất đẹp đcmn, bố phắc.

Thấy y rút cuộc ngừng khóc, Tạ Lâm cảm khăn nóng chậm chậm vào mắt Triều Đăng: “Sung rồi.”

“... A.”

“Ngày mai có lịch trình không?”

“Chị Huyền Xu nói mấy ngày nay có thể nghỉ ngơi.” Triều Đăng do dự mà nhìn hần, hiển nhiên là lo lắng lúc này Tạ Lâm nói: “Anh sẽ cho em đi ra ngoài sao?”

“Sẽ.” Tạ Lâm ra hiệu y nhắm mắt lại, ngón tay nhỏ dài xoa bóp mắt cho Triều Đăng, Tạ Lâm rất gầy, vì đạt được hiệu quả quay chụp nên siêu mẫu thường duy trì vóc người mảnh khảnh hơn người thường rất nhiều, nhưng cơ bắp hần vẫn có, khung xương to lớn cao gầy nên cũng không cho người khác ảo giác yếu đuối: “Là lỗi của anh, sau này sẽ không có những chuyện như vậy nữa.”

Tạ Lâm. Vậy mà nói xin lỗi, hần không phải Ngao Mạn à.

Triều Đăng có chút không thể tin nổi nhìn qua đối phương, khi thấy được đôi mắt kì quái như yêu ma kia đã trở nên nhu hòa, ánh đèn ấm áp của phòng tắm rơi lên mặt, Tạ Lâm thấy y không phản ứng, liền ôn thanh lập lại lần nữa.

“Xin lỗi, đừng sợ anh.”

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

[Woa.]

[Còn chưa tới mười phút đâu.]

[...]

Phắc diu.

Sân bay được trời quang ánh vào cửa kính chiếu ra ánh sáng lộng lẫy, mây trắng rơi vào mắt người, hành lý đủ mọi màu sắc kéo trên mặt đất, Triều Đăng đeo khẩu trang đội mũ, cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Còn mười bốn phút.”

“Ừm.”

Hai tay Tạ Lâm trống trơn, đứng giữa một đám hành khách túi lớn túi nhỏ có vẻ vô cùng đặc biệt, bỗng chuông điện thoại vang lên, hần nhận rồi dùng tiếng Anh nói gì đó, thần sắc trên mặt chậm rãi nhu hòa.

Cuộc trò chuyện kết thúc rất nhanh, sau khi cúp máy, Triều Đăng nhìn về phía hần: “Mới vừa...”

“Mẹ anh.” Hần cúi đầu, thuận theo tầm mắt ngắm nhìn người sau: “Bà ấy có bệnh về đường hô hấp, tim cũng không khỏe, rất ít khi gọi cho anh.” “A...” Triều Đăng cười rộ lên: “Mẹ anh nhất định là đại mỹ nữ đúng không? Bình thường con trai luôn giống mẹ.”

“Tương đối giống, em thì sao?”

Triều Đăng ngẩn người, cách vài giây mới trả lời: “Dung mạo em rất giống mẹ.” Không chờ Tạ Lâm nói chuyện, Triều Đăng liếc mắt lên đồng hồ của các quốc gia trên tường: “Nước Mỹ kém 11 giờ với Trung Quốc?”

“12 giờ.” Tạ Lâm vỗ vỗ đầu y: “Anh bạn nhỏ.”

“... Muốn gọi điện mỗi ngày không? Anh bạn lớn.”

Tạ Lâm vừa mở miệng, loa phát thanh sân bay bỗng nhiên vang lên, âm thanh nhắc nhở chấm dứt, âm thanh ngọt ngào song ngữ của nhân viên nữ hỏi thúc hành khách vào phòng chờ, hần ôm chặt Triều Đăng, hàm răng khể cắn lên vành tai người nọ.

“Muốn mỗi ngày XXX em”

“Mơ đi.” Triều Đăng đáp hần một cước: “Cho anh một cơ hội tỏ tình, không nói thì em leo rào.”

“Leo rào?” Tạ Lâm không hiểu ra sao: “Tại sao, hôm qua anh đã đưa cho em thẻ nhà.”

“... Quên mất anh là giặc Tây, xuân mạnh xuân mạnh.” Triều Đăng ngoắc ngoắc tay ra hiệu hần xích lại: “Không nói yêu em, em liền đi tìm chị gái xinh đẹp.”

“Triều Đăng.”

“Gọi bố anh làm gì ~”

“... Yêu em...”

Môi Tạ Lâm giật giật, có chút ảo não mà nhú mảy lại.

“Không nghe thấy.”

“...”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, anh đỏ mặt ha ha ha ha ha ha! Xuân mạnh xuân mạnh!”

“...”

Âm thanh đốc thúc hành khách lại vang lên một lần nữa, Tạ Lâm nhanh chóng nói gì đó bên tai Triều Đăng xong liền quay đầu bước đi, bỗng phía sau đột nhiên có người bay lên ôm lại khiến bước chân hần khê khệng, trên mặt bị người hôn chụt một cái, âm thanh hi hi của người nọ vương mãi bên tai.

“Chờ anh trở về, em cũng yêu anh ~”

[Giá trị yêu thương: 4 sao.]

“Lost Day” là ca khúc chủ đề album và cũng là tên album, được đầu tư kĩ càng nhất, acoustic ver và remix ver đều được cho vào album, kỹ thuật viên âm thanh điều chỉnh sóng âm của Triều Đăng giai đoạn hậu kì, thời điểm ca khúc hoàn thành được Hứa Huyền Xu bật lên nghe thử, đến giai đoạn thiết kế bìa album, chị gái xinh đẹp trực tiếp ném bút hết lên một tiếng.

“Cậu ấy sẽ bùng cháy thành công.” Cô đối diện với Hứa Huyền Xu nói đầy khẳng định: “Âm thanh của cậu ấy cứ ma âm vậy, nghe ra ma lực luôn.”

“Đương nhiên rồi.”

Hứa Huyền Xu câu môi, ánh mắt xẹt qua thanh niên đang gọi điện đứng ở ban công, lưng dựa vào bên tường, đôi chân dài miên man hơi cong để lên lan can, tư thế tùy tính này được Triều Đăng phô diễn vô cùng dễ nhìn, bây giờ là 12 giờ, giờ linh như vậy có thể làm cho Triều Đăng cam tâm tình nguyện nghe điện thoại cũng chỉ có siêu mẫu ở nước ngoài xa xôi.

“... Vẫn chưa ăn cơm.” Triều Đăng lên tiếng: “Anh vừa mới xong việc hả?”

“Mới vừa lên giường.”

Âm sắc Tạ Lâm truyền đến từ đầu bên kia, xưa nay hần nói chuyện đều rất ngắn gọn khiến người không thể hiểu được suy nghĩ của mình, đã từng ở chung Tạ Lâm một khoảng thời gian Triều Đăng mới hiểu được đôi phương đang chờ ý biểu đạt trước, tính cách Tạ Lâm, ở một góc độ nào đó mà nói thì, vô cùng bị động.

“À ~” Triều Đăng cười xấu xa: “Mới vừa lên giường à.”

“...”

“Anh muốn làm gì, nói ra để em vui cái coi vui cái coi.” Bên trong âm thanh của Triều Đăng mang đầy ý cười: “Dù sao hiện tại chỉ có tay, tội nghiệp ghê, ngoan nha ngoan nha.”

“... Em đợi một chút, chờ máy một chút.”

Tạ Lâm nói xong, từ đầu bên kia liền truyền đến tiếng tút tút báo máy bận, từ lúc Tạ Lâm đi, cho dù khoảng cách giữa bọn họ là đại dương rộng lớn nhưng mỗi ngày y đều nhận được các loại quà cáp, nào hoa, nào ván trượt, nào điện thoại di động mẫu mới nhất lần áo sơ mi kiểu dáng y hệt của Tạ Lâm, chiếc áo sơ mi ấy nơi cổ dùng tơ lụa xanh sẫm thêu tên Triều Đăng đầy bí ẩn, y cười nhạo Tạ Lâm nghiêm túc như học sinh cấp ba mới vừa biết yêu, người kia liền trang trọng hỏi y muốn cái gì.

“Ăn?” Trưa nay vừa mới xong lịch trình, tiểu trợ lý mới tới đi mua cơm trưa, lại không biết xui xẻo cỡ nào mà rớt hết trên đường, Triều Đăng đói bụng đến mức choáng đầu hoa mắt: “Anh mới gửi tấm hình nhìn ngon ghê... Pizza nấm Truffle 135\$? Anh đang ăn kim cương đó hả.”

Nấm Truffle là loại thực phẩm cực hiếm, có giá đắt nhất thế giới, dao động từ vài ngàn đến vài trăm ngàn USD (vài tỷ đồng) /kg.

“Được.”

“Khá lắm L.” Triều Đăng uể oải: “Chồng anh sắp chết đói rồi, sau này anh thủ tiết một mình.”

“Thủ tiết?”

“...”

Má nó, giặc Tây nghe không hiểu thổ ngữ.

Mà điều khiến Triều Đăng không tưởng tượng nổi chính là, trước khi giữa trưa kết thúc, anh trai nhân viên chuyển phát nhanh như kì tích được báo an IMD nghiêm khắc dẫn vào văn phòng, khi đôi phương nhanh nhẹn đưa đồ cho y, Triều Đăng kinh ngạc nhìn ổ pizza được làm cẩn thận đông lạnh tí mĩ gói trong hộp giấy đến nói không ra lời.

[Hâm lại rồi ăn, lần sau dẫn em đi ăn luôn mới ngon.]

Thấy y lấy tờ giấy từ trong hộp ra, Hứa Huyền Xu lướt qua nội dung hơi nhướn mày: “Fan cuồng đã muốn nghịch thiên? Theo idol không cần tiền?”

Triều Đăng ghen ngào chốc lát: “Là Tạ Lâm.”

“...”

Hứa Huyền Xu thiếu chút nữa hộc máu.

Cám ơn ca ca, đúng là tình yêu của học sinh tiểu học, thông minh của học sinh cấp ba, hành vi bùng cháy cả trái đất của tổng tài bá đạo.

Cho nên khi y nghe được Tạ Lâm nói chờ hán một chút, Triều Đăng chỉ lo Tạ Lâm đang lục lọi đồng video gửi qua cho mình, và quả thực là Triều Đăng đang bị đùa giỡn bởi tên nhóc mới biết yêu.

Tại sao! Tại sao chuyện vừa hung bạo lại vừa xuân man như thế... Cảm giác Tạ Lâm thật sự sẽ làm!

Mấy phút sau, Triều Đăng nhận được một đoạn ghi âm, tâm tình phức tạp ẩn mở ra, liền nghe được âm thanh bên trong quen đến không thể quen hơn.

Mềm mại, bi thương bi thương, như đang khóc, lại như được người yêu thương đến cực hạn, thanh âm kia như tơ lụa có thể kéo sợi, phảng phất kịch độc, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể làm người hưng phấn không thôi, tay Triều Đăng cứng đờ tại chỗ.

Đó là âm thanh của y

Âm thanh gọi giường.

Điện thoại reo vang vào giờ linh, y theo bản năng ấn nghe, nghe được âm cười nhợt nhạt của người kia.

“Em tai không?” Tạ Lâm cười nói: “Tiếc là không có hình và video, bắt quá nghe tiếng cũng đủ rồi.”

“Anh...”

“Tiểu Đăng.” Âm sắc Tạ Lâm ôn nhu như thanh tuyến, từng chút từng chút xông vào màng nhĩ: “Anh rất nhớ em.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Danh Tiếng Vang Xa 4

Edit: Hyukie Lee

“Ừ.” Ngờ khi Triều Đăng nhẹ nhàng: “Em cũng rất nhớ anh nè ~”

Không đợi Tạ Lâm mở miệng, y chuyển đề tài: “Bắt đầu từ lúc nào anh dám dấu em ghi âm ba cái này hả?”

“...”

“Bạn học Tạ Lâm, hừ hừ hừ.” Triều Đăng điều chỉnh tư thế, đôi chân vắt lên lan can: “Tư tưởng rất có vấn đề.”

“Bọn họ nói.” Như là sợ y không vui, Tạ Lâm ấp a ắp ứng nói: “Anh sợ em đi.”

“... Sợ cái gì chứ.” Triều Đăng dừng một chút, nhẹ giọng than thở: “Đúng là chết vì sắc.”

“Triều Đăng?”

“Không có giận, chỉ có chút kinh ngạc mà thôi.”

“Nhớ em.”

“Biết rồi.” Lời của Tạ Lâm khiến y có chút khổ não không giải thích được, từ khi bọn họ xác định quan hệ, thái độ của Tạ Lâm đối với y là dốc toàn lực cẩn thận từng li từng tí khiến Triều Đăng cảm thấy bối rối hết sức, chỉ còn thiếu một sao, y chỉ có thể phản bội hắn, Triều Đăng liếc nhìn vào gian phòng, Hứa Huyền Xu và chị gái thiết kế đang khoa tay múa chân kêu kêu gi đó, Triều Đăng nói với Tạ Lâm: “Chị Huyền Xu gọi em, em đi trước đây ~”

“Được, em cúp máy trước đi.”

Triều Đăng khựng lại nửa giây, rồi lập tức dứt khoát cúp điện thoại.

Tạ Lâm về nước trước lúc “Lost Day” phát hành một tuần, IMD thân là công ty giải trí lập nghiệp trăm năm, ca sĩ là đối tượng bồi dưỡng quan trọng nhất, và cũng vì nguyên nhân này nên Tạ Lâm cố ý yêu cầu IMD dành phần quảng bá và tài nguyên tốt nhất cho Triều Đăng. Thời điểm nhìn thấy MV được phát trên màn hình lớn ở quảng trường Times, bước chân Tạ Lâm không tự chủ dừng lại.

Hắn biết rõ Triều Đăng ở Trung Quốc có sức hút rất hot, năm mười sáu tuổi đứng đầu đại hội âm nhạc châu Á, quan trọng hơn nữa là, y còn là nghệ sĩ châu Á đầu tiên lọt vào top 10 bảng xếp hạng Billboard, cho tới hôm nay cũng không có ai phá vỡ được kỉ lục khó tin ấy, không chỉ chất lượng âm nhạc mà còn bao gồm cả mị lực phá bỏ rào cản kỳ thị chủng tộc và châu lục của người nọ, người Mỹ thường xuyên nghe nhạc nên biết rõ thị trường âm nhạc toàn cầu, vì vậy cũng biết được đây là thành công rất vĩ đại.

Cứ vậy thiếu niên ấy trở thành ca sĩ danh dương tứ hải, rồi ba năm sau cũng trong vòng tròn ấy nổi lên tin trái chiều tầng tầng lớp lớp, bởi vì lối sống hỗn loạn nên cổ hòng người nọ rất nhiều lần bị mất tiếng trong khi đang diễn, ba mẹ chỉ cho rằng đây là mặt trái của việc làm thần tượng, rồi 500000 người yêu sách bắt quá cũng là một điểm nhỏ trên tảng băng chìm, tại thời điểm mọi người cho rằng cứ vậy kết thúc, y lại một lần nữa dùng sản phẩm mới chứng minh bản thân ————

Y vẫn là thanh niên tài hoa hơn người năm nào, có đam mê nồng đậm với âm nhạc.

Nương theo tiếng guitar quen thuộc đã nghe hơn trăm lần, nhịp trống và tiếng húýt sáo dần được chêm vào, nam thanh niên sáng lạn với gương mặt trù lệ tựa đào hoa chậm rãi xuất hiện, người nọ hút thuốc với gương, khói trắng mờ ảo phiêu giữa không trung, ống kính lia qua cánh tay đầy hình xăm, chai rượu rỗng rơi đầy sàn đất, áo lót phụ nữ để lên viên thuốc nồng màu, Triều Đăng vừa đi vừa lấy rượu và thuốc, âm xướng đầu tiên nhẹ nhàng cất lên.

Màn hình lớn quảng trường hiện lên dòng chữ tiếng Anh.

[Lost Day

Written by: Triều Đăng]

Ống kính lóe sáng, nam thanh niên trẻ tuổi chơi ván trượt xuất hiện, y lấy đà đẩy ván trượt, thỉnh thoảng làm một cú nhảy lên mặt đường. Tạ Lâm nhớ lại lúc quay MV Triều Đăng là lần đầu tiếp xúc với ván trượt, chiều hôm ấy luyện tập đến mức đầu gối bị thương, khi hắn hỏi Triều Đăng có cần người thế hay không, người kia lại dùng nụ cười từ chối hắn.

“Chơi vui mà.” Âm thanh đầu kia điện thoại tràn đầy phấn khởi: “Cảm giác như chuẩn bị bay lên vậy ~”

Đúng vậy, y đang bay.

Triều Đăng trên màn ảnh là cậu chàng sinh viên nghệ thuật trẻ tuổi, tình cờ gặp được cô gái đẹp đồng ý làm người mẫu cho y, hai người hợp ý, cùng nhau vẽ vời, điêu khắc, đan bện thành giấc mộng sắc sỡ sắc màu, nhưng không may, tại một lần xung đột kịch liệt cô gái ấy đã mãi mãi rời khỏi y, khi vào tới phần điệp khúc thứ hai, hình ảnh biến thành Triều Đăng hút thuốc, vẻ mỹ lệ hấp dẫn tất cả mọi người, nam nam nữ nữ lướt qua y trong ống kính, cô gái váy hồng còi hết đến chân, người đàn ông để y lại bên tường, cảnh cuối cùng, Triều Đăng và cô gái nọ gặp lại trên quảng trường ban đầu, y cúi đầu, mũ trùm che lại gương mặt tuyệt mỹ, rồi thân ảnh ấy chậm rãi tan biến khỏi tầm mắt, âm tấu guitar nhẹ vang, mấy giây sau thì dừng hẳn.

Âm thanh thán phục của người chung quanh chui vào tai, Tạ Lâm lấy điện thoại ra, ngón tay muốn ấn lên dãy số dừng lại giữa không trung, ở Trung Quốc bây giờ là sáu giờ sáng, chắc chắn Triều Đăng vẫn còn ngủ say.

Thật ra nội dung MV cũng không có gì mới, trọng điểm phải nhắc đến sự lớn mật đề cập đến cộng đồng LGBT và nhóm the normal sex, cho dù đất Mỹ tự do nhưng một tên Idol châu Á cứ vậy dùng yếu tố đồng tính luyến ái và khác phái trộn lẫn vào nhau cũng đủ khiến người khác sâu ấn tượng, kỹ thuật quay cũng là vấn đề đáng đề nhắc đến, dùng góc nhìn của bản thân Triều Đăng lần lượt kể ra các sự kiện, gương mặt ấy tình cờ nhìn gương, mặt nước, kính thủy tinh... Người bên ngoài nhìn thấy y như vậy đều không kim chế được dục vọng chiếm hữu và giá trị yêu thương, nếu như hình tượng nhân vật không nổi bật được nội dung, vậy thì MV này chỉ có thể làm một trò cười, nhưng cố tình sao chàng ca sĩ châu Á trẻ tuổi này lại là nhân vật họa quốc ương dân.

Y đáng giá để bất cứ người nào kéo vào địa ngục.

Ngón tay tái nhợt đặt trên dây số dừng lại một chốc, trong đôi người nhạt màu xẹt qua từng tia lo sợ bất an, người nọ quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức hẳn chỉ muốn triệt để ô nhiễm đối phương giấu đi, ngay cả Jasper cũng nói y sẽ càng ngày càng thành công, e rằng căn bản không cần hẳn chống đỡ sau lưng, nếu quả thật có ngày đó Triều Đăng không còn bị hạn chế, một người tự do chói mắt như vậy... Hẳn giữ được ư.

Từ lúc bắt đầu đã sai rồi, hẳn quá ngạo mạn, lười dể ý đến cảm nhận của Triều Đăng, bất kể là xem đối phương như vật phẩm tùy ý điều khiển, hay là viên thuốc xanh nhạt ấy, nếu như Triều Đăng biết được người hâm hại Kỳ Lan là hẳn, nếu như Triều Đăng muốn rời khỏi hẳn... .

“Em là của anh...”

Hắn nhỏ giọng nói.

Tạ Lâm vẫn duy trì tư thế ấy không nhúc nhích, mãi đến tận khi nhìn thấy thông báo hiện lên trên di động.

“Heyyyyyyy——“ Thanh âm đối phương như vượt qua bao đại dương rộng lớn, vội vàng tiến vào đôi tai Tạ Lâm: “Anh đang ở quảng trường Times hả! Nhìn thấy chưa, có đẹp trai không có đẹp trai không có đẹp trai không?”

Cách một lát, Triều Đăng nghe được âm thanh mơ hồ của Tạ Lâm.

“... Thấy.” Hắn dừng một chút: “Đẹp trai.”

“Em cũng thấy vậy.” Triều Đăng chắc chắn chắc: “Xem xong em cũng muốn yêu em luôn.”

“Triều Đăng...”

“Tạ...”

“Anh rất nhớ em.”

“Ai đồ ngốc này.” Triều Đăng cười trêu nói: “Chỉ biết nói mỗi câu này.”

“Anh không biết nói gì, anh không giỏi nói.” Tạ Lâm có chút vô lực: “MV rất tuyệt, bên cạnh anh đã hôn mê hết bốn người, có muốn chúc mừng không? Em có thích thứ gì? Hoặc là—“

“Mau trở lại đi.” Triều Đăng ngắt lời hẳn: “Trở về lán giường~”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

“... Được.”

“Cúp, có chút buồn ngủ.”

“Ừ, em cúp trước đi.”

Khi nhận ra trong quá trình trò chuyện đôi môi vô thức nhếch lên, Tạ Lâm bắt đầu dĩ nhiên mất xuống.

Quả thực như mọi hành động đều bị đối phương khống chế, cổ tình sao hẳn còn vui vẻ chịu đựng.

“Cậu lừa dối em trai ngây thơ của tôi như vậy đấy à? Đại mỹ nhân.”

“Tôi có làm gì cả.” Triều Đăng quay đầu lại, phòng làm việc IMD đèn đuốc sáng choang cả đêm, vì theo dõi lượt views trên Yutuo, y, Hứa Huyền Xu, và toàn bộ nhân viên công tác một đêm không ngủ, Triều Đăng nhìn về Jasper bỗng nhiên xuất hiện ngoài hành lang, gương mặt nhỏ nhắn điểm lệ chột lóc không kiên nhẫn: “Đường như chúng ta không quen biết nhau nhỉ?”

“Không không không, không thể nói như vậy.” Nhiếp ảnh gia nước ngoài rung đùi đắc ý: “Kẻ thù của kẻ thù là bạn, chúng ta là bạn.”

“Tôi và anh ấy không phải kẻ thù.”

“Chẳng mấy chốc sẽ.” Jasper nở nụ cười, trong mắt xuất hiện từng tia trào phúng không dễ phát hiện: “Khi nó phát hiện cậu lợi dụng nó từ đầu tới cuối để cô được những thứ hiện tại, lợi dụng tình yêu của nó, Lâm sẽ hận cậu, so với ai khác tôi biết rõ đứa em của mình hơn.”

Triều Đăng nhú mày: “Có anh trai như anh đúng là vận rủi tám đời.”

“Cậu nói như vậy khiến tôi đau lòng quá, dù sao chúng ta đều theo nhu cầu mỗi bên.” Jasper cười nói, thần sắc thoải mái: “Hơn nữa những việc tôi xúi giục nó nó đều không làm, không cho cậu uống thuốc, không quay lại cảnh xuân tình, cậu liền ác độc tống nó vào ngục giam?”

Thấy Triều Đăng không có bất kì phản ứng nào, Jasper tiếp tục nói: “Coi như tôi đưa bản ghi âm chính miệng thừa nhận thì lão già nhà tôi cũng chỉ bán tin bán nghi Lâm có cường bạo trẻ em hay không, nhưng cậu thì hoàn toàn phù hợp nha.”

“Mấy thứ đó đủ chứ.” Âm thanh Triều Đăng nhàn nhạt, không hề che giấu thái độ chút nào: “Tình trạng đã đưa đi xét nghiệm DNA, chỉ cần chứng minh đó là Tạ Lâm, tùy tiện tìm một đứa bé nào đó thay tôi lên tòa khiếu nại hắn cường dâm, đã đủ khiến hắn ngồi xỏm trong đó mấy năm, so với cái này, anh đã nói sẽ giúp tôi thoát khỏi quan hệ với Tạ Lâm, đảm bảo sau này hắn sẽ không tìm đến gây phiền phức, không thành vấn đề chứ?”

“Đương nhiên, tôi nói chuyện luôn giữ lời.”

Triều Đăng đáp một tiếng.

“Vậy hỏi vấn đề riêng một chút.” Jasper liếc mắt nhìn y một cái, đáy mắt nổi lên thâm ý: “Bị đàn ông thượng, cảm giác thế nào.”

Hàng mày mỹ nhân xẹt qua tia chán ghét sâu đậm, một hồi lâu sau, đôi môi mềm mại nhẹ mở.

“Tôm chết.”

Máy bay từ Mỹ đến Trung Quốc xuất phát lúc giữa trưa, khi đến sân bay Metro đã là buổi chiều, máy bay vừa mới cất cánh liền thấy cuộc gọi đến, thanh niên tuổi trẻ với khuôn mặt yêu dị nhanh chóng ấn nhận.

“Chuyện gì?”

“Chuyện lớn.” Đầu bên kia cố ý ngưng một hồi mới nói: “Thiên sứ chú nuôi thành ác quỷ rồi.”

“...?”

“Lát nữa anh sẽ gửi đoạn ghi âm qua cho chú, anh mới đến tìm cậu ấy xong.” Jasper thở dài: “Xin lỗi, Lâm, cậu ta được đào tạo diễn xuất, anh chỉ lo cho chú, điểm ấy cậu ta nói rất đúng, chú đúng là thằng ngốc mà.”

“Cút.” Ngữ khí Tạ Lâm dần dần bức bối: “Triều Đăng làm sao?”

“Trước mấy ngày chú bay, anh có liên hệ với cậu ấy, hỏi có muốn làm giao dịch với anh không.” Jasper dường như lo lắng cảm nhận của hắn, thả nhẹ âm thanh: “Anh hỏi cậu ấy có muốn rời khỏi chú hay không.”

“...”

“Anh nói với cậu ấy, anh và chú đang tranh đoạt quyền thừa kế nhà Brain, tuy chú là con riêng nhưng ba luôn thiên vị chú, anh kêu cậu ấy gom lại tình trạng của chú, sau đó tùy tiện tìm đứa bé nào chưa đủ 14 tuổi, nói chú cường bạo trẻ em sau đó bỏ tù chú.”

“XXX mẹ mày, Jasper.”

Tạ Lâm thẳng thắn dứt khoát.

“Hắc! Anh là vì muốn tốt cho chú!” Trong nháy mắt Jasper cất cao giọng: “Con mẹ nó anh sợ chú bị người ta lợi dụng trả giá chân tâm, hưởng hờ người kia còn là thần tượng đầy scandal, nếu như chú với người ta chân tâm thật lòng, quá lắm thì hai người đập anh một trận, thế nhưng cậu ta đồng ý... Con mẹ nó cậu ta đồng ý! Cho tới hôm nay anh đều ôm hy vọng! Anh không dám nói với chú, có lẽ là hiểu lầm, anh không muốn nhìn thẳng em mình khổ sở, nhưng Lâm này, chính miệng cậu ta nói mình đang lợi dụng chú, hơn nữa cậu ta còn rất ghê tởm chú.”

“Sao biết?”

“Cậu ta nói cảm thấy tởm lợm khi lên giường với chú.” Jasper như chém đinh chặt sắt: “Quả thật là chối bỏ toàn bộ.”

“...”

“Chú có ổn không?”

Tạ Lâm xoa xoa hàng mày: “Gửi ghi âm qua đây.”

Rèm cửa dày nặng che lại tất cả tia sáng, phòng ngủ không mở đèn, thời điểm Triều Đăng tỉnh lại liền mơ hồ thấy bên giường có cái bóng, y dụi dụi mắt, thoáng dò hỏi: “Lâm?”

Không ai trả lời.

“Tạ Lâm?”

“Ừ.”

Đối phương đơn giản đáp một tiếng, lúc nói phát ra động tĩnh nhẹ nhàng, theo động tác của hắn, bỗng dưng ánh đèn sáng choang, Triều Đăng không

khôe nheo mắt lại, mơ hồ thấy được cơ thể tái nhợt xinh đẹp như ẩn như hiện bên trong tầm nhìn, có người xoa gò má y, gần như si mê dõi theo nhất cử nhất động.

“Anh đã về rồi? Có mệt không... A...”

Bọn họ trao nhau nụ hôn, nước bọt thuận theo viền cằm lướt xuống, người kia chậm chậm mở áo sơ mi Triều Đăng ra, nhấc một chân để lên vai mình, bàn tay duỗi vào nơi ấm áp ẩm ướt mềm mại của mỹ nhân.

“Bạn học Tạ Lâm” Triều Đăng cong mắt: “Sắp tới anh—”

Cảm giác được thứ băng lãnh để sát vào đùi, theo bản năng Triều Đăng cúi đầu, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt.

Đó là... Máy chụp hình.

Hơn nữa còn nút đỏ còn đang nháy, là đang chụp.

Triều Đăng ngẩng đầu lên, bốn phía đều là máy chụp hình, cao thấp không giống nhau, nút đỏ nháy nháy chứng minh tất cả đều đang hoạt động, ống kính to to nhỏ nhỏ như từng đôi mắt ghi lại tất cả.

Tiến vào đôi người nhạt màu, dưới ảnh hưởng của tia sáng, đôi mắt ấy như máu đỏ pha loãng, y bị người kia kéo chân đến phía trước một chút, mãi đến khi toàn bộ cơ thể đều bại lộ dưới ống kính cầm tay của đối phương.

[Giá trị thù hận: 4 sao.]

Âm thanh Triều Đăng không khỏi run rẩy, cảm giác rợn tóc gáy lạnh lẽo vây quanh.

“... Anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Danh Tiếng Vang Xa 5

Edit: Hyukie Lee

Tạ Lâm không trả lời, chỉ lấy camera nhắm ngay mặt Triều Đăng, Triều Đăng bắt đầu giãy dụa, nhưng sức lực giữa y và Tạ Lâm chênh lệch quá lớn, tay bị trôi ra phía sau, cả người chỉ mặc mỗi áo sơ mi cũng bị lột sạch, cổ tình sao người đang bắt nạt cơ thể y còn không ngừng ve vuốt, cảm nhận được chất lỏng trong suốt không ngừng tuôn ra, người kia điều chỉnh camera, quay lại nhất cử nhất động của Triều Đăng.

“Lâm, sao lại như vậy?”

Mỹ nhân cố ý thả mềm âm thanh, trong quá khứ hẳn đã vô số lần nhượng bộ sự nghi hoặc và sợ hãi này, nhưng nhớ đến đoạn ghi âm Jasper gửi qua, tia ôn nhu cuối cùng nơi đáy lòng đã hoàn toàn tan biến, Tạ Lâm mặt không cảm xúc: “Không phải em thấy tởm lắm ư.”

“...”

Thần sắc biến đổi trên mặt không qua được đôi mắt, hẳn nghe mỹ nhân nhẹ giọng nói: “Cái gì tởm? Sao vậy? Em không biết... Đừng nóng được không?”

“Không được.” Tay Tạ Lâm chạm vào mặt y, cẩn thận từng li từng tí như đang chạm vào trân bảo nào đó, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn trái ngược với hành động: “Anh quay lại đáng về em bị đàn ông làm đến chảy nước miếng, cho em xem mỗi ngày, trị tật xấu của em, ha?”

“Anh——”

“Nếu còn không chịu, thì anh up video lên mạng, cho tất cả mọi người đều thấy được đáng về vừa tởm lợm vừa thoải mái của em.” Tay Tạ Lâm vỗ vỗ cổ y, da dẻ mềm nhẵn như chi trả ngọc, trong đôi mắt long lanh nhạt màu hiện lên ám sắc: “Thật mềm a, ông ta nói không sai...”

“Người như em, chỉ thích hợp ngoan ngoãn bị nuôi, ông ta nói em rên một đêm cho em một căn biệt thự? Phòng chừng em nhìn không vừa mắt đi, em thích gì? Siêu xe, đồ hiệu, biệt thự?” Tạ Lâm ác liệt câu môi, âm sắc ôn nhu như tình nhân nữ nơn: “Em thích heroin không, Tiểu Đăng?”

Nhìn người nọ không ngừng lắc đầu, Tạ Lâm tiến lên một bước cùng y hôn môi, tóc đen và trắng quấn quít lấy nhau đầy kinh dị, dưới sự ảnh hưởng gần đến năm sao thù hận, tê dại từ trong xương cốt khiến mỹ nhân sáng khoái đến mức mở rộng cơ thể, nước mắt liên tục chảy xuống, thờ dốc đứt quãng, trong con mòng lung nghe được lời Tạ Lâm nói.

“Nếu em không muốn gì, vậy thì đăng video lên mạng nhé, em đẹp như vậy, toàn thế giới khẳng định có không ít đàn ông nhìn em hưng phấn chết đi, đàn bà cũng thế.” Thấy y cũng dờ dể người, Tạ Lâm ngậm lấy vành tai nhỏ: “Chờ đến khi danh tiếng em đã hoàn toàn sụp đổ, không còn lịch trình, sẽ có vô số người muốn ôm em, em muốn ngủ với những nhân vật lớn không?”

“Tạ Lâm!” Thoạt nhìn Triều Đăng đã sắp hồng mắt: “Anh điên rồi sao?”

“Em là của anh.” Tạ Lâm đánh lên mũi Triều Đăng một cái, trong mắt từ từ nổi lên vết tàn nhẫn: “Chỉ có thể là của anh, em có hiểu không?”

“Đừng đánh... A... Đau!”

Đau đớn trên mũi càng lúc càng bỏng rát, Triều Đăng bị đánh đến mức liên tục vận vẹo, hai đám thịt mềm tuyết trắng đung đưa trong không khí, nhận ra người nọ đã sắp tới cực hạn, Tạ Lâm mắng một tiếng.

“Em thật là...”

Lại một bạt tay khiến Triều Đăng kêu thảm thiết, nước mắt lẫn nước bọt trộn lẫn vào nhau, ống kính đảo qua mặt thái bất kham, Tạ Lâm xoay người Triều Đăng lại, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng áp chặt căng mịn.

Mặt trời chói chang, ánh sáng xuyên thấu rèm cửa chiếu lên trên mặt Triều Đăng, mỹ nhân ngủ say một đêm có chút mê man mờ mắt ra, khi thấy rõ màn hình đối diện đang chiếu cái gì, Triều Đăng cắn chặt môi dưới, con ngươi mang đầy hơi nước dần toát ra thần sắc tuyệt vọng.

Y xoay đầu nhìn cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, thanh niên tiến vào vóc người cao gầy, màu da trắng bệch như tờ giấy, sợi tóc bạch kim thoáng che lại gương mặt tuấn mỹ yêu dị, Tạ Lâm đưa cho y một ly sữa ấm, khi người nọ uống hết, hất lên giường ôm Triều Đăng vào lòng.

“Đẹp không?”

Triều Đăng không nói gì, từ màn hình phát ra tiếng kêu mị khí hơn người, không cần nghĩ cũng biết chủ nhân thanh âm đang làm gì, mà hình ảnh trên đó càng khiến người huyết thống căng phồng, bởi vì camera 360 không góc chết nên mỗi một chỗ trên cơ thể y đều bị ghi lại, tội tệ hơn nữa là, Tạ Lâm còn bỏ camera vào.... Không quản y xin tha làm sao, đối phương cũng không để ý tới.

Hàng mi đen dày buông xuống, vì được yêu thời gian dài mà đôi môi mọng nước khê mở, Triều Đăng ngừng khí lạnh nhạt: “Anh muốn thế nào? Nhốt em lại mỗi ngày làm?”

Cũng được, ai muốn đẹp trai quá hẳn chỉ.

“Ày.” Ngón tay nhỏ dài của Tạ Lâm xoay chuyển, không biết từ đâu lấy được điện thoại đang đổ chuông của Triều Đăng: “Hứa Huyền Xu gọi.”

“...?”

“Đi làm đi.” Thanh niên xinh đẹp nước ngoài hồ hởi nhìn Triều Đăng đang kinh ngạc, chỉ dùng chớp mũi thân mật cả cả Triều Đăng: “Chỉ cần em quay về, tất cả đều giống như ban đầu.”

“Anh...”

Bất giác Triều Đăng nhủ mảy, chỉ thiếu mỗi nửa sao, đối với sự phản bội của y Tạ Lâm lại dùng thái độ này, thật sự là...

Hu hu hu oa oa oa oa, mẹ nó Tạ ca ca, đừng xuẩn, mạnh, như, thế.

[Tổng Thống, hiện tại thù hận đã 4,5 sao rồi.] Triều Đăng châm chọc nói: [Anh xem chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, có thể cho thẻ hội viên hay không... Giảm 10%]

[... Đừng nghịch.]

[...]

Nha.

“Nhận điện thoại? Cô ấy gọi ba lần.”

Triều Đăng ấn nút nghe, âm thanh có chút nóng của Hứa Huyền Xu từ bên kia truyền đến.

“Sao lại không nghe máy?!”

“Em...” Triều Đăng liếc mắt nhìn Tạ Lâm một cái: “Có chút việc.”

“Thôi.” Phòng chừng cô cũng đoán được nguyên nhân đại khái, nữ quản lý vội vàng vàng nói: “Có thông cáo mới, nhân vật thử nghiệm 《Hundred Flowers Kill》, là vai phụ rất quan trọng, em có muốn thử hay không?”

“Điện ảnh?” Triều Đăng ngăn người: “Em ca...”

“Không yêu cầu cao lắm về mặt diễn xuất.” Bên kia truyền đến tiếng lật tài liệu: “Nhân vật này rất thích hợp với em, em tới IMD, chúng ta nói cụ thể hơn?”

《Hundred Flowers Kill》là phim điện ảnh giả sử lấy bối cảnh cổ trang, được hợp tác sản xuất giữa IMD và đài truyền hình, toàn bộ đều được quay dưới định dạng IMAX, diễn viên được chọn vì thù lao ngất ngưỡng mà hưng phấn không ít, tên phim bắt nguồn từ bài thơ 《Không đệ sau phủ cú》 nổi tiếng trong cuộc nổi dậy của Hoàng Sào, dùng hình ảnh kể lại cổ sự nhân dân khởi nghĩa lật đổ vương triều, nhân vật mà Hứa Huyền Xu coi trọng là vị nam phi Tức Quy được lão hoàng đế thịnh sủng, yêu thích phô trương, tướng mạo diễm lệ nhưng tâm địa như rắn rết, không chỉ không chết dưới kiếm của quân đảo chính đánh vào hoàng cung, trái lại còn dùng sắc mao câu dẫn vị thủ lĩnh trẻ tuổi, mây mưa mấy ngày, cuối cùng bị thủ lĩnh tự tay giết chết trước đêm đăng cơ. Mặc dù những năm gần đây cục diện điện ảnh trong nước bắt đầu buông lỏng, nhưng phần lớn khán giả vẫn chưa thể tiếp thu loại hình nhân vật quá ám muội lại quá mơ hồ này, nếu như vẻ đẹp phi giới tính không đạt đến trình độ trực tiếp kích thích cảm quan, thì bất kể là diễn viên, đạo diễn hay là nhà sản xuất muốn dùng nam phi để nổi bật nhân vật chính đều là nước cờ hồng bét, thậm chí bên sản xuất còn muốn cắt bỏ nhân vật này, mãi đến khi MV “Lost Day” ra mắt toàn cầu.

Cuộc khởi nghĩa nông dân cuối đời Đường, do Hoàng Sào lãnh đạo, Trung Quốc.

“Tiết Thừa Húc trực tiếp đến tìm chị, cậu ta thấy em rất thích hợp.” Thấy Triều Đăng một mặt mờ mịt, Hứa Huyền Xu dùng sức vỗ y một chút: “Ảnh đế nhận giải Kim Mai năm ngoái, là nghệ sĩ của chị cung, người ta hiện tại đã có văn phòng làm việc riêng, A Đăng, em đây là mù thật hay giả vờ thế?”

“A ha ha ha ha...”

Triều Đăng cười khan vung vung tay, người tới thử vai đứng đầy cả hành lang, trong đó có mỹ nhân diện mạo tinh xảo, có diễn viên thực lực đầy khí chất, lúc đến lượt Triều Đăng cũng đã gần ba giờ chiều, khi Triều Đăng vào phòng, vài vị giám khảo trao đổi ánh mắt với nhau, từ đó thấy được thần sắc hài lòng “Cảnh 213.”

Triều Đăng bỏ dây số xuống, tầm mắt đảo qua căn phòng rộng rãi, cảnh này là nam phi đang đòi hoàng đế một thứ đồ chơi hiếm có, y nhất định phải khắc họa được sự kiêu căng ngạo mạn của nhân vật, Triều Đăng rũ tay, hồi lâu sau nhẹ giọng nói.

“Hoàng thượng, nghe nói bên Tây Vực vừa dâng lên Phấn Hồn Hương, có thể làm cho người chết theo mùi hương này tìm về.” Thanh niên trẻ tuổi mặt mày tràn đầy hiếu kỳ, bên môi vương mãi nụ cười hư tình giả ý, thần sắc hồ hững vô tình hiện lên: “Tức Quy hiếu kỳ vô cùng, ngài...”

Dường như y nghe được điều gì, đơn giản đáp một tiếng, âm sắc khẽ cười như tiểu cầu.

“Vậy tạ ơn hoàng thượng. Hôm nay ngài đến nơi này.” Mái đầu hơi nâng, đôi ô mặc thủy sắc liễm diễm: “Là muốn Tức Quy?”

“Có thể.” Âm thanh trầm thấp vang lên từ ban giám khảo, Triều Đăng thuận theo nhìn lại, liền thấy người đàn ông ngồi ngay giữa gật gật đầu với mình: “Về chờ thông báo.”

Đi ra khỏi phòng, Hứa Huyền Xu chờ bên ngoài cho y một cái ôm, trong chốc lát tiếp xúc thân mật với 36D, Triều Đăng nghe được giọng điệu mừng rỡ của nữ quản lý.

“Quả nhiên là không nhìn lầm! Em cực kỳ thích hợp diễn vai yêu diễm khiến người tức điên này!” Hứa Huyền Xu dùng một chút: “Người vừa nãy nói chuyện với em là A Tiết, cậu ta vừa đóng phim vừa là người đầu tư lớn nhất, cậu ấy nói vậy coi như nhận em rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nhân vật đó thuộc về em”

“Cảm ơn chị.”

Triều Đăng sờ sờ mũi.

Rõ ràng là chị gái 36D này yêu diễm khiến người tức điên hơn có được chưa.

“Chẳng trách Lâm lại sủng em vậy nha.” Hứa Huyền Xu nở nụ cười có chút tà ác: “Thật đáng yêu nà ~”

“...”

Ba ngày sau, Triều Đăng nhận được thông báo thông qua tuyển chọn, “Lost Day” đứng đầu các bảng xếp hạng quốc nội liên hai tuần lễ, album cùng tên bắt đầu lên kệ, lượng sale kinh người không ngừng tấn công nền âm nhạc thị trường đã bắt đầu bão hòa gần đây, có người liệt kê ra thành tích của Triều Đăng từ khi debut đến giờ, tạp chí 《Rolling Stone》của Mỹ số mới nhất liệt Triều Đăng vào danh sách “You have to understand the sound”, đồng thời còn cho ca khúc “Lost Day” tới 4,2 điểm. Sau hai tuần lượng sale album được IMD chỉ nhánh Trung Quốc công bố trên internet, quan hệ giữa Triều Đăng và Tạ Lâm về đến thời điểm trước khi mọi chuyện xảy ra, dù mỗi ngày đều tiếp xúc với nhau, nhưng không ai nhắc đến từ “yêu”, mãi đến tận khi đoàn 《Hundred Flowers Kill》bắt đầu làm phim.

Trong phim này, Triều Đăng đóng vai nam phi Tức Quy lần đầu gặp được Tiết Thừa Húc đóng vai thủ lĩnh quân đảo chính, quân khởi nghĩa đánh giết vào tầm cung hoàng đế, liền thấy mỹ nhân cả người trắng tuyết ngồi trên long sàng, tóc đen thật dài xoắn sau gáy, người nõn nà lụa mỏng, bên trên tô điểm vô số bảo thạch và kim tuyến thành hình hồ điệp, ống kính ngừng lại nơi y phục rơi trên sàn nhà, vũ y hồ điệp đáng giá ngàn vàng, mũi chân trắng nõn diễm nhẹ bên trên, thủ lĩnh trẻ tuổi dùng tay nắm chặt đôi chân trắng như tuyết, trong ống kính chỉ còn lại màn the chậm rãi buông xuống.

Khi Tạ Lâm đến tham ban, nhìn thấy chính là người mà hắn tâm tâm niệm niệm đắp áo khoác ngồi chờ diễn, quần áo rộng lớn bao lấy hơn nửa người Triều Đăng, chỉ chừa lại một đôi chân dài xinh đẹp tuyệt trần, tầm mắt người xung quanh không không chế được nhìn về phía người nọ, bất giác Tạ Lâm nhú mày, vừa định đi qua bên kia liền thấy diễn viên chờ diễn phát điên vọt tới bên Triều Đăng.

Không đợi bất cứ người nào phản ứng, bỗng nhiên gã ta hôn môi lên mắt cá chân Triều Đăng, da thịt trắng nõn non mềm bị ma sát nổi lên vết đỏ, Triều Đăng chắc một tiếng muốn nhấc chân đạp, nhưng ngược lại bị gã gắt gao cầm chặt cổ chân, thời điểm đầu lưỡi tên kia sắp liếm lên làn da ấy, từ phía sau truyền đến lực đạo khiến diễn viên ngã ngửa ra đất, gã bị người nhấc lên, một lần lại một lần động mạnh vào tường.

“Tạ Lâm... Tạ Lâm! Ngừng tay!”

Bóng người cao gầy bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt khiến Triều Đăng ngây ngốc, đầu tên diễn viên đã chảy máu nhưng tầm mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Triều Đăng, y có chút kinh hoàng kéo tay Tạ Lâm, người sau vẫn tiếp tục tàn nhẫn nhấc cả người diễn viên động mạnh vào tường, Triều Đăng biết sức lực Tạ Lâm rất lớn, không chỉ chênh lệch giữa chủng tộc mà còn vì y đã từng nhìn thấy cơ bắp của đối phương ở cự ly gần, mạnh mẽ đến đời mạng, chỉ hơi hoạt động gân xanh sẽ nổi lên, mắt thấy người kia sắp bị Tạ Lâm tươi sống đập chết, Triều Đăng đành phải ôm hắn lùi ra phía ngoài.

“Đừng đánh! Anh muốn ngồi tù à!”

Lần đầu tiên Triều Đăng dùng ngữ khí gần như gào thét nói với Tạ Lâm.

“Anh sẽ không ngồi tù.”

Rốt cuộc Tạ Lâm cũng dừng tay, hắn nhìn chăm chú vào diễn viên trượt xuống theo bờ tường, gương mặt máu me be bét, khí tức hỗn loạn bất kham.

“... Mẹ nó.”

Triều Đăng siết tay thành quyền.

Đúng, hắn sẽ không ngồi tù.

Từ đầu đến cuối không ai dám lên can hắn, dù có người muốn lên cũng bị nhân viên công tác cản lại, ngay cả Tiết Thừa Húc có quyền lực nhất ở đây cũng chỉ biết kinh ngạc nhìn hành vi khủng bố của Tạ Lâm.

[Tui không muốn...]

Tạ ca soái như vậy, thực sự không đành lòng xoát hận.

[Ngoan, đừng nghịch.]

[...]

“Tiểu Đăng, về nhà với anh đi.” Ngón tay Tạ Lâm còn vương vết máu xoa xoa khuôn mặt y, rõ ràng vừa mới làm chuyện tàn nhẫn huyết tinh như vậy, rõ ràng hắn có thân phận khiến bất cứ người nào cũng phải thối lui như vậy, nhưng khi đối diện với người này, ngữ khí lại không tự chủ mang theo sự cầu khẩn: “Không làm mấy cái này nữa, anh không thể mỗi lần đều ở cạnh em, anh không bảo vệ được em, em——”

“Không muốn.”

Tạ Lâm im lặng, trầm mặc nhìn y.

“Nói dễ nghe như vậy, chẳng qua anh muốn nhốt tôi lại lần nữa chứ gì, giống như trước đây.” Mỹ nhân mắt đen như nhớ lại điều gì, y chậm chậm nhú mày: “Ai kêu anh bảo vệ tôi? Anh làm như vậy để tất cả mọi người đều biết quan hệ của chúng ta, thú vị?”

“...”

“Video đó anh đăng lên đi, tôi con mẹ nó không muốn ở cùng anh nữa.” Bỗng nhiên Triều Đăng cười rộ lên, y mạnh mẽ hất bàn tay Tạ Lâm đặt trên mặt mình xuống, có chút thô lỗ phui bỏ tay đối phương: “Nhớ nhắc tôi trả lại thẻ cho anh, đại thiếu gia.”

“Tiểu Đăng...”

Y tiến vào đôi ngời nhạt màu, Tạ Lâm đang chảy mồ hôi, đứng dưới mặt trời thời gian dài đối với người bạch tạng mà nói không khác nào đi tìm tử thần, Triều Đăng cong môi, nụ cười quý mị diễm lệ, nói từng chữ từng chữ.

“Đừng gọi tôi như vậy, chúng ta không quen nhau.”

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

[Nha.]

[...]

[Tạ hu hu hu oa oa oa oa.]

[... Không cảm ơn?]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Danh Tiếng Vang Xa 6

Edit: Hyukie Lee

“Em...”

Triều Đăng há miệng, người đối diện khép hờ đôi ngươi, kì thật hẳn vô cùng thích hợp khi đứng dưới ánh mặt trời, mi mắt màu sắc hiếm thấy tỏa ra ánh sáng lung linh, cả người đẹp như giả dối, độ ẩm trong mắt Tạ Lâm dần dần rút đi, hẳn thu tay về, nhìn Triều Đăng một chút rồi không chút do dự quay người rời đi.

[... Hẳn không quan tâm tui?]

Không có phòng tối, không làm làm làm... Tự nhiên có chút thất vọng ghê gớm!

[Hẳn là Ngạo Mạn.]

[...?]

[Sự kiêu ngạo của hẳn đã nhượng bộ quá nhiều lần vì cậu.] Âm thanh hệ thống sòng lạng không gọn: [Vừa nãy là lần cuối cùng.]

[...]

Nha, mỗi người một ngã.

[Đuổi theo đi.] Hệ thống dừng lại chốc lát: [Làm nũng các kiểu.]

[Có tác dụng?]

[Thử rồi mới biết.]

“Chờ đã!”

Triều Đăng chạy theo vài bước, suýt nữa bị mở đồ cổ trang phiền phức trên người làm té sấp mặt, y kéo tay Tạ Lâm từ phía sau, người bị lôi kéo không nhúc nhích, không bỏ ra, cũng không quay đầu.

“Chúng ta... Chúng ta về nhà đi.” Triều Đăng ôm lấy ngón tay lạnh lẽo của Tạ Lâm: “Vừa nãy là lỗi của em, em——”

“Triều Đăng.” Triều Đăng quay đầu lại thở dài nói: “Anh sẽ không uy hiếp em, video cũng sẽ xóa.”

“...”

Chiều quỳ xuống không có rồi! Tạ ca ca cũng không cho luôn!

“Không phải cái đó.” Hiếm thấy Triều Đăng có chút lo lắng, lời lúc này y nói quá nặng cũng quá mức quyết tuyệt, bây giờ muốn cứu vẫn vô cùng khó khăn, huống hồ giá trị yêu thương của Tạ Lâm cũng chưa full, tâm mắt Triều Đăng lướt nhanh xung quanh, y dừng một chút: “Đi chỗ mát rồi nói tiếp? Phơi nắng nhiều không tốt cho anh.”

Tạ Lâm nhìn chăm chăm vào y một lúc lâu, tùy ý để Triều Đăng kéo vào góc tường mát mẻ bóng cây, lúc này nhân viên công tác mới dám lên kiểm tra thương thế của tên diễn viên kia, sau huyết thái dương gã ta không ngừng chảy máu, ý thức đã mơ hồ, kêu la ầm ĩ cũng không đánh thức được. Triều Đăng ngừng chân, ngừng mặt lên nhỏ giọng nói.

“Xin lỗi, vừa nãy em quá kích động.” Dáng vẻ người kia có chút sợ sệt, y đến gần Tạ Lâm, bàn tay nắm lấy đôi phương vẫn chưa buông ra, Triều Đăng cẩn thận dùng ngón tay vuốt nhẹ mu bàn tay đỏ ửng của người kia, đây là vết tích khi người mắc chứng bạch tạng phơi nắng gắt: “Anh đau không?”

“...”

Tạ Lâm không nói một lời, bỗng nhiên Triều Đăng cúi đầu dán môi lên mu bàn tay của hắn, y đã từng được một người dạy dỗ lặp lại động tác này vô số lần, làm đến khi vừa dịu ngoan vừa trung thành, lại còn đa tình như kĩ tử, người kia mới bằng lòng miễn cưỡng buông tha, hàng mi đen dày bóng lên tăng tối giấu kín đồng tử đen huyền ướt át, Triều Đăng duỗi đầu lưỡi son sắc ra, từng chút từng chút liếm lấy mu bàn tay Tạ Lâm.

Hàm răng trắng nõn mơ hồ lộ ra từ khoang miệng, đầu lưỡi ướt át non mềm đảo qua vết thương ửng hồng, y nhấc lên mí mắt, không kiêng dè nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Tạ Lâm, người sau có chút không chịu nổi mà né tránh tầm mắt, đầu lưỡi Triều Đăng thuận theo khe hở trượt xuống, chủ động nuốt ngón tay xinh đẹp vào miệng, y không mút, chỉ dùng đầu lưỡi cẩn thận nhấm nháp, y chủ động để đầu ngón tay Tạ Lâm chọc vào nơi sâu xa nhất cổ họng, chỗ ấy vì bị kích thích mà có chút buồn nôn, thịt mềm hồng hồng nhúc nhích liên tục, nghĩ cũng biết, xâm nhập vào khoang miệng nhỏ ấm này là trải nghiệm hương điểm tiêu hồn đến cực nào.

Tay của mỹ nhân treo lên vai Tạ Lâm, đôi chân xinh đẹp dài miên man cùng hắn kề sát, Triều Đăng dùng miệng ngậm lấy ngón tay hắn, mãi đến tận khi nghe được âm thanh đề nén của đối phương.

“Em học mấy thứ này ở đâu?”

Ồ, hơi nhiều, một chốc không nói được.

“Ồ... A... Anh...”

Đầu y ngả ra sau, chậm rãi nhả ngón tay ướt đầm ra ngoài, đầu lưỡi kiều mị không biết điều còn hướng về lòng bàn tay Tạ Lâm, một tia nước bọt kéo ra từ bên môi, dị vật đột ngột đi vào khiến y bất giác nhíu mày, Tạ Lâm ác ý khuấy vòm miệng y, nhận ra cơ thể Triều Đăng mềm nhũn nẩy phần, nhìn không được nheo mạnh cái mắt nhỏ một cái.

Một tay thôi cũng sắp tràn.

“F*ck.” Tạ Lâm cúi đầu: “Ồ với ai em cũng hưng phấn như vậy?”

“Chỉ... Chỉ có anh... A...” Triều Đăng dán tay lên làn da Tạ Lâm: “Em... Em thích ———— a!”

“Em muốn đi theo anh?” Thấy y gật đầu, Tạ Lâm thả nhẹ âm thanh: “Dù anh làm em trước mặt tất cả mọi người, em cũng nguyện ý?”

Xấu hổ xấu hổ xấu hổ, không muốn.

Thôi, phải đổ vạ cái nà, ai mượn vợ mình đẹp quá mần chi.

“Nguyện ý...”

“Không cho đi làm, không cho gặp bất cứ ai.” Đôi ngươi nhạt màu dần tối, ngữ khí lạnh lẽo: “Mỗi ngày chỉ có thể nhìn anh, em cũng nguyện ý?”

Bóng đêm dần bao phủ thành phố, còi xe ồn ào tan vào màn mưa phùn bất chợt, âm thanh huyền ảo bên dưới không thể ảnh hưởng đến lầu cao bên trên, sofa sẫm màu lộn xộn trong gian phòng trống trải, mỹ nhân da trắng hơn tuyết rút lại bên trong không nhúc nhích, y mặc áo sơ mi mỏng, độ dài chỉ miễn cưỡng đủ che khuất bắp đùi, da thịt trơn bóng như ẩn như hiện, dường như nghe được tiếng vang cạnh cửa, y đứng lên, chân trần đi đến.

“Lâm.”

Triều Đăng dán người lên người mới vào cửa, không hề lo lắng cơ thể mình bị người qua đường nhìn thấy, tầng cao nhất của khu chung cư cao cấp này đã sớm bị Tạ Lâm mua lại toàn bộ, nói liền tất cả các gian phòng lại, nói cách khác, cả tầng lầu chỉ có mình y và Tạ Lâm. Lúc trước khi Triều Đăng vừa đi vào, nhìn thấy bể bơi, nhà kính trồng hoa, phòng tập thể hình và rạp chiếu phim gia đình đã kinh ngạc đến không nói nên lời, nơi này đủ tất cả mọi thứ để thỏa mãn một người trưởng thành ngoại trừ việc xã giao, không có gì bất ngờ xảy ra, đại khái Triều Đăng đã đoán được Tạ Lâm định cư ở đây bao lâu.

Tay Tạ Lâm ngưng giữa không trung, cuối cùng vẫn là xoa xoa đầu Triều Đăng.

Gần hơn nửa tháng, y và Tạ Lâm luôn duy trì hình thức ở chung bình thản này, dù y có ý định tiếp cận, Tạ Lâm cũng thờ ơ, tựa hồ đối phương lại trở về loại tính cách bị động trước đây, hành động ôn nhu cũng rất hiếm khi.

“Thật là chán...”

Thấy tầm mắt Tạ Lâm tối lại, Triều Đăng cột nhà chuyển đề tài: “Bất quá thấy anh là vui rồi, ngày mai cũng đi hả, có thể cho em đi theo không?”

“Không đi.”

“Được ~” Triều Đăng cúi đầu vào lồng ngực đối phương: “Em đói.”

Trứng ốp và bacon lẫn vào hương vị xanh tươi của rau dưa, tầm mắt Tạ Lâm xẹt qua thanh nền nằm trên sofa xem phim, thoát nhìn y không buồn không lo, cũng không ngại mình bị nhốt ở tầng cao nhất của chung cư, lời hung ác của đối phương không thể nghỉ ngơi đã đắm vào nơi mềm mại nhất của nội tâm.

hắn, Tạ Lâm cũng muốn vui vẻ ở chung, hắn đã từng đem tất cả của mình dâng lên cho người nọ, nhưng thái độ của Triều Đăng lại khiến hắn không thể không dùng thủ đoạn dọa người, mãi đến khi hắn rút cuộc đã không giữ người được, mãi đến khi hắn tưởng cứ như vậy rồi kết thúc, thì người nọ lại một lần nữa đến gần bên hắn.

Mấy ngày mới bắt đầu, hắn từng thử lạnh nhạt với Triều Đăng, mà khi hắn phát hiện không có mình ràng buộc, Triều Đăng lười ăn cơm, thường xuyên ôm laptop chơi game suốt đêm, Tạ Lâm không thể không nhúng tay vào sinh hoạt của y, hắn thế mới biết Triều Đăng cũng hút thuốc, thời điểm hắn lấy ra hộp thuốc bị dấu bên trong áo khoác, Triều Đăng chỉ cười cười nhìn hắn ném vào thùng rác, lại như giữa bọn họ căn bản không hề xảy ra chuyện gì, động tác của hắn khựng lại, trầm mặc lan tràn khắp phòng.

Đừng quan tâm nữa.

Y đã nói lời độc ác như vậy, lần lượt bức hắn đến cùng đường mặt lộ, từ đầu tới cuối chỉ đang lợi dụng hắn, và ngay cả bây giờ cũng chưa chắc đôi phương không muốn nắm giữ quyền lực, hắn nên hận y, không quên Triều Đăng giả vờ ngoan ngoãn cỡ nào, tuyệt đối không thể, thể nhưng-

Fuck, hắn vẫn chuẩn bị đồ ăn hộ người nọ.

Sandwich tỏa ra hương vị dụ người và nước chanh trong veo bày trước mặt Triều Đăng, y yên lặng ăn xong bữa khuya, gương mặt như thủy mặc chậm rãi cong lên, y nhìn Tạ Lâm, bên môi mỉm cười.

“Em hát cho anh nghe nha?”

“Tùy em”

“Muốn nghe bài gì?” Không chờ Tạ Lâm trả lời, y tiếp tục nói: “Anh biết không, em viết ‘Lost Day’, vì giai đoạn đó em thật sự rất đau khổ, em không chơi ma túy, cũng không vượt quá giới hạn, nhưng mấy tin tức ấy cứ vậy che ngợp bầu trời, người từng yêu em muốn em cắt khỏi quốc gia của mình, cũng đáng đời đi, em đứng là đã làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng sai nhất chính là...”

Y dừng lại, thần sắc trở nên âm đạm.

“Xin lỗi, dường như em bị lời của bọn họ ảnh hưởng, mất đi năng lực yêu người khác.”

“...”

“Em không thể tin tưởng bất cứ một ai, dù anh đối xử tốt với em như vậy, em luôn cảm thấy anh sớm muộn gì cũng mất hứng, anh chỉ thích cơ thể của em... Em rất đẹp đúng không?”

Y cười rộ lên, ánh đèn mờ lung chiếu lên gương mặt trắng nõn kiểu diễm đa tình: “Anh quá tốt với em rồi, em sẽ rất rất ý lại anh, không có anh em chỉ có nước chết, nhưng em thật sự không muốn trở lại tình cảnh đó, nên mỗi lần anh đến gần, em đều rất đau khổ.”

“Triều Đăng.”

“Tên của em rất kì quái a.” Dường như y nghĩ đến điều gì, trong mắt từng chút từng chút nổi lên sương mù: “Tuy là Đăng, nhưng trong lòng lại không có chút ánh sáng nào, kì cục thật?”

“Không kì cục.” Tạ Lâm xoay người về hướng mình, cọ trán với Triều Đăng, tựa như an ủi, lại như lời lầm bầm phát ra từ tận nội tâm: “Thích.”

Triều Đăng cong môi: “Thích gì? Người hay tên?”

“Đều thích.” Dường như hắn đang rút lấy âm áp, ấn chặt Triều Đăng vào lồng ngực, cánh tay tái nhợt ôm chặt lấy bờ vai: “Đều là của anh.”

[Hức.]

[...]

[Hắn thật đáng yêu hu hu hu oa oa oa oa]Hệ thống thờ ơ ồ một tiếng.

[Đáng yêu hơn anh 1000000 lần.]

[Còn một năm nữa sẽ nhảy không gian, cậu còn thiếu nữa sao yêu thương.]

[...]

Màn the khẽ run, vô số máy quay nhắm vào nơi ấy, ống kính khẽ dời, lụa tơ tằm màu sắc rực rỡ và hoa văn hồ điệp dính đầy châu báu, bàn tay trắng ngần lớn lên trong sũng ái vén màn trường, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của mỹ nhân từ từ hé lộ, ánh mắt y khẽ hoảng rồi lại trấn định rất nhanh, hai chân bị người nắm trong lòng bàn tay, người kia liên tục nắm lấy làm phiền, vừa vuốt ve vừa giữ chặt, chờ đến khi da dẻ mỏng manh bị hành hạ đến mức nổi lên cánh hoa mới ấn lên trái tim người nọ, mỹ nhân không kìm được co rút căng chân, rồi lại vì kẻ ác gắt gao lôi kéo đành phải bày ra độ cong uyển chuyển.

Cho dù chỉ là cảnh như vậy, cũng khiến không ít người ở đây mặt đỏ tới mang tai, bầu không khí giữa hai người quá mức kỳ diệu, đặc biệt là nam thanh niên đóng vai Tức Quy, ngón chân một ngón như từng nụ hồng chớm nở, hai chân lộ ra giữa vũ y hồ điệp càng đẹp không sao tả xiết, thấy Tạ Lâm thu tay, cầm lấy áo khoác từ quản lý bọc Triều Đăng lại rồi ôm vào trong ngực, diễn viên chính bị bỏ quên một bên hút thuốc.

“Anh Tiết...” Quản lý của gã mặt tươi cười đỏ chót: “Bọn họ, bọn họ diễn quá tốt a.”

“Đàn ông lúc đối diện với người mình thích, thường rất hạ lưu.” Tiết Thừa Húc phun ra một hơi khói, tiện tay lấy cốc nước bên cạnh hộp một ngụm: “Trước đây không biết dục vọng độc chiếm của Lâm lại mạnh như vậy, sò có cái chân cũng không cho.”

“Anh Thừa Húc.” Có người từ phía sau đập vai gã: “Cho thuốc? Cho anh sờ chân.”

“Sờ cái rắm.” Tiết Thừa Húc thấy rõ gương mặt sáng lạn như đào hoa kia, chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy lên thình thịch: “Cậu muốn ông đây chết không toàn thây?” Thấy y vẫn duy trì động tác xin thuốc, Tiết Thừa Húc nhanh chóng quét mắt một vòng rồi ném cho người nọ: “Đừng nói là anh cho.”

Trong đoàn phim《Hundred Flowers Kill》không ít người biết đến quan hệ giữa Tạ Lâm và Triều Đăng, dù là tên diễn viên nửa tháng trước bị Tạ Lâm đề lên tường, hay là quay chụp hôm nay, hành vi thân mật da thịt giữa siêu mẫu nước ngoài yêu dị và Triều Đăng cũng đủ để chứng minh tất cả, trong kịch bản, cảnh nam phi và thủ lĩnh quân đảo chính gặp nhau là màn mập mờ nhất, nhưng dưới cuộc trò chuyện giữa Tạ Lâm và đạo diễn và sau khi xem hiệu quả, người kia đồng ý để nghị hân thay thế Tiết Thừa Húc.

“Cảm ơn anh.”

Động tác Triều Đăng đầy dứt khoát, ánh đèn điện mạo tuấn lãng nhìn y nuốt mây nhả khói, tâm trạng không khỏi buồn cười: “Sao em lại thuyết phục được Lâm hay vậy? Chậm một ngày nữa là nhân vật này bị chém rồi.”

“Hi hi.”

“...”

“Tạ thiếu tự mình giúp anh, cảm giác thế nào?”

“Anh ta trắng hơn anh rất nhiều.” Tiết Thừa Húc thành khẩn nói: “Trét phấn không đủ, cái L bên hậu kì phải trét tới mấy lớp.”

“...”

“Em rất hợp với nhân vật này, lúc xem MV của em cứ có cảm giác như đang xem Tức Quy ấy, lúc đó xem xong còn có chút rung động.” Tiết Thừa Húc thở dài: “Đáng tiếc bông đã có chủ.”

“Woa, anh đang gạ em.”

“Gạ cái gì?”

Âm thanh Tạ Lâm chen vào, trước khi Triều Đăng mở miệng Tiết Thừa Húc liền ngắt lời y.

“Vị nhà anh rất giỏi, viết lời rất lợi hại, hát cũng rất tốt.” Ánh đèn trẻ tuổi liếc nhìn Triều Đăng một cái: “Sau này rất có tiền đồ.”

“Có tiền liền mua quần áo cho anh ~ chồng ơi được hông?”

Triều Đăng vỗ vỗ Tạ Lâm, người sau nhìn y, đôi mắt nhạt màu hơi câu lên, ôn nhu bên trong sâu đậm đến mức có thể nhấn người chết chìm.

“Được.”

Sau khi《Hundred Flowers Kill》chính thức ra rạp, IMD thay Triều Đăng bắt đầu tour thế giới, trạm đầu tiên chính là thủ đô Trung Quốc, dòng người lui tới nối liền không dứt, khán giả tại rạp chiếu phim hò hét ầm ĩ, Triều Đăng đàn hát bài chủ đề của《Hundred Flowers Kill》，lúc cuối IMD cho phát video về bộ điện ảnh, ngoại trừ cảnh sáng tác âm nhạc, trang phục và các nhân vật khác nhau liên tục xuất hiện trên màn hình thì LGBT cũng là một trong những nhân tố gây ra đại loạn, Tiết Thừa Húc là nhân vật chính, kỹ năng diễn xuất tinh tế giúp gã lấy thêm một chiếc cúp Kim Mai, nhưng đối với giám khảo nước ngoài mà nói, hình tượng anh hùng chính diện như vậy từ lâu đã không còn xa lạ gì, điều khiến người bàn tán sôi nổi là nam phi xinh đẹp lộ liễu, khí chất của diễn viên hoàn mỹ giải thích được hình tượng nhân vật, nhưng cũng vì hình tượng của y quá mức chuẩn xác nên không ít người phê bình y không diễn bao nhiêu, dù cuối cùng không giành được giải nhưng vẫn được xướng tên trong màn kết của Oscar, một đoạn đánh giá liên quan đến Triều Đăng được share điên cuồng trên diễn đàn xã hội.

[Idol đến từ Trung Quốc rất có mị lực chất riêng, đại đa số chúng tôi biết đến Triều Đăng qua bài hát, rồi lại biết được âm giác khiếp đảm tinh thần trong bộ điện ảnh, diễn xuất của cậu ấy nên được khen tặng, dù sao sắc đẹp cũng là yếu tố thành công không thể thiếu của một Idol.]

[Chồng em quá lợi hại, tùy tiện diễn cũng làm rạng rỡ nước nhà.]

[A A A A A A Đăng!! Nổ nổ nổ trong phim cực ————— kỳ ————— đẹp! Tui là nam mà cũng muốn ư ư cậu ấy! Được Oscar đánh giá cao như vậy, bọn anti ê mặt chưa??]

[Lâu trên đường chạy, tui là nữ mà còn muốn...]

[Hôm qua thấy tên cậu ấy lên #3 top trend Twitter, người Mỹ bị nam thần mê hoặc hết rồi, cảm giác Đăng khiến cả thế giới chao đảo, lên #3 top trend luôn ghê thật! Hiện tại càng ngày càng giống thiếu niên đơn thuần hôm nào, yêu đến không còn lời nào để nói ♥]

[Hôm qua đi show ở California, lúc mở màn đã high rồi, không biết nhảy nên nhảy loạn ha ha ha ha, mỹ nhân làm gì cũng đẹp.]

Vì bộ điện ảnh thành công nên phản hồi trên mạng xã hội càng lúc càng tốt, IMD bắt đầu bán vé, trang chủ vừa mở một phút sau liền sạch sẽ, sản vận động ở Nhật Bản, các thiếu nữ rít gào như muốn nhấn chìm Triều Đăng, tay y vừa chạm đến micro phía sau, bỗng nhiên âm thanh quen thuộc như nhưng tơ vang lên bên tai.

[Còn 15 phút để nhảy không gian.]

Cho đến bây giờ, yêu thương của Tạ Lâm vẫn như trước dừng lại ở 4,5 sao, gần một năm nay, y và hân từng bước thân mật như lúc trước, mỗi ngày nói yêu hân, Tạ Lâm cũng sẽ đáp lại, nhưng giá trị yêu thương vẫn mãi không lên.

[... Được.]

Triều Đăng khoát tay lên chân để micro, tầm mắt quét đến bóng người cao gầy bên dưới.

Cho chút mặt mũi đi, Tạ ca ca.

Triều Đăng vuốt môi, cầm micro lên.

“The last song I want to give to the most loved one... Chắc là nói đúng chứ nhỉ, anh hiểu tiếng Anh mà, em thì không tốt.”

Lời của y khiến mấy người bên dưới bắt đầu cười và la hét, đoàn người hỗn loạn, thiếu nữ Nhật Bản nghe không hiểu vội vàng lấy điện thoại ra phiên dịch, đồng mẫu Triều Đăng lướt qua dòng người trùng điệp, tiến vào đôi mắt long lanh nhạt màu.

Đôi mắt của vợ.

“Nhớ lại em đã nói với anh.” Dường như y hơi ngại ngùng mà nắm tóc: “Ca khúc này em viết ra lúc tối tăm nhất, khi đó chưa từng nghĩ...”

“Em hy vọng có người nào đó có thể đến bên em, thấp sáng sinh mệnh đen tối ngu dốt này, và mang đến tự do.”

Buổi biểu diễn được live stream trực tiếp trên toàn thế giới, trong nháy mắt trang chủ IMD quá tải sụp đổ, mấy năm gần đây Triều Đăng không ngừng có scandal, được chính miệng y thừa nhận là điều không thể tưởng, trước mắt đột nhiên bùng nổ tin tức hot như vậy, chửi bới và khen ngợi lít nha lít nhít khắp cả màn hình.

“Lost Day.” Y nói tên ca khúc, nở nụ cười mỉm “Em yêu anh, mãi mãi hát vì anh.”

[Giá trị yêu thương: 5 sao, còn bốn phút.] Dường như hệ thống chú ý đến cảm xúc của người nọ, hiếm thấy nghiêm túc khích lệ: [Hát cho tốt vào.]

[Đương nhiên.]

Đàn guitar lẫn vào nhịp trống nhẹ nhàng, tiếng huyết sáo chậm chậm thêm vào, ánh đèn nơi sân khấu tập trung toàn bộ vào người ấy, ngón tay thon dài bật gảy dây đàn.

“Người nở nụ cười vô nghĩa giữa hừng đông, người đang cười ta.

Người xem ta như thanh niên đuổi theo thần tiên xinh đẹp.

Cùng ta nắm tay, cùng ta hôn biệt.

Người không sợ hãi ức mỹ lệ bị năm tháng bào mòn.

Ta nắm giữ tất cả, ta không còn gì cả.

Người lặng thinh khóc giữa ngày hè, người khóc vì ta.

Đôi ta lên cha mẹ trộm rượu, đôi ta quần quít bên nhau tán gẫu dưới ánh lửa thị trấn.

Dường như tương lai hoàn toàn tươi sáng.

Thái dương hạ xuống, tình quân lên cao.

Ta chỉ khí ngút trời, ta hồn bay phách lạc.”

Cho dù bị ánh đèn rơi thẳng vào mặt, nhưng y vẫn như cũ có thể chuẩn xác thấy được người kia, Tạ Lâm đang cười, nhợt nhạt, nụ cười ấy không dễ nhận ra, được tưởng mạo yêu dị nổi bật lên càng đặc biệt rung động.

Người tốt như vậy cũng thích y, thật là vô cùng, vô cùng đáng để vui về a.

Nam thanh niên đàn hát trên sân khấu khoe môi sinh hoa, ngón tay dừng lại, rồi một lần nữa lấy nhịp cất lên hợp âm

“Trong thất lạc người đến bên ta, cuối cùng lại rời đi,

Ta nhớ mãi lời nói dối ngọt ngào, đêm nay đau buồn tìm nơi dừng chân.

Vương quốc quật khởi, son hà đỏ nát,

Ta ném hết tiền tài, như người muốn,

Trên con đường về, ta vấp ngã, ta đứng lên, ta hèn mọn bước tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thái Dương Đại Đạo -Thiên Kiều Bá Mị

Edit: Hyukie Lee

Hi để năm hai mươi bảy, đông.

Tuyết lớn sâu dày tụ lại một chỗ, đèn lồng tan ra vàng sáng mông lung dưới hiên nhà rực rỡ, thị nữ xinh đẹp xách đèn bát giác quy củ đứng hai bên phủ đệ, mắt nhìn chăm chú vào đường phố trống trải dài miên man, đã qua giờ Tý, tuyết rơi dày đặc đè lên mái ngói, tuyết trắng bay đầy trời trong con gió rét, từ nơi góc đường xa xôi truyền đến ánh lửa bé nhỏ, bước chân kiểu phu đập lên gạch xanh từng bước đi tới.

Lễ bộ Thị lang Triều Bình Chi tự mình ra ngoài, thấy bốn người nhấc cỗ kiệu càng lúc càng gần, Triều Bình Chi cung kính cúi đầu, hai tay chụm vào hành lễ, khi cỗ kiệu từ đàn dừng lại, lập tức có thị nữ vén lụa lên nghiêng tiếp, từ kiệu đi ra là nam đồng xinh đẹp tuyết trần, chừng mười một mười hai tuổi, diện mạo tinh xảo, màu da trắng ngần, thần sắc cực kì lãnh đạm, nam đồng cho Triều Bình Chi đợi đã lâu miễn lễ, người sau vái chào một cái rồi theo người trước tiến vào phủ đệ.

“Triều đại nhân, sau này người gọi tên ta là được rồi.” Nam đồng vào phòng, thị giả giúp lấy áo khoác đi, hắn thấy Triều Bình Chi lộ vẻ kinh hoảng, ôn nhu nói: “Gọi ‘Mình Nguyệt’ là được.”

“Chuyện này...”

“Đường xa xe chậm, làm phiền đại nhân chờ ta nửa đêm.” Gương mặt nam đồng mang ý cười: “Phụ thân gửi tạm ta ở Triều phủ, mấy ngày này, kính xin đại nhân lượng thứ.”

Lão hoàng bệnh nặng, hôn mê bất tỉnh đã hơn nửa tháng, hoàng tử dưới gối mình tranh ám đấu càng lúc càng kịch liệt, người có hy vọng đoạt đế nhất là Tam hoàng tử và Đại hoàng tử thì càng như mũi kim, hai người tâm cơ sâu đậm, hục hặc đấm đá, người trước vì phòng con trai trưởng có chuyện bất ngờ nên phó thác con thứ cho Nhị phẩm Thị lang Triều Bình Chi rời xa giao tranh, nam đồng xinh đẹp tuyết trần đêm khuya đến đây, chính là con thứ được Tam hoàng tử sủng ái nhất.

“Là Tam hoàng tử coi trọng lão thần, tiểu công tử không cần lo ngại.” Triều Bình Chi và nam đồng bốn mắt nhìn nhau, mắt người sau sáng lên, nếu không phải chính tai nghe được tin đồn đứa nhỏ này xử lý hạ nhân, Triều Bình Chi khó có thể tin được hắn lại thôi bạo tàn ác lãnh khốc như thế: “Không còn sớm nữa, nếu tiểu công tử không có chuyện quan trọng, chỉ bằng đi nghỉ ngơi trước?”

“Như vậy cũng được.”

Triều Bình Chi dùng mắt ra hiệu thị nữ đợi trong phủ tiến lên, mãi đến khi nam đồng và thị giả của hắn biến mất sau hành lang ảm đạm mới âu sầu thu tầm mắt lại, đứa bé kia có cặp mắt của người trưởng thành, bình tĩnh không lộ vẻ gì, nếu như Tam hoàng tử đoạt quyền thành công, thì tương lai con trưởng cũng không phải vật trong ao.

Tuyết đọng dày đặc khắp nơi, tia nắng hiếm thấy lơ lửng đỉnh đầu, mai hoa lãnh hương lẫn vào tuyết đọng trong không khí mát lạnh, từng người từ trên xuống dưới Triều phủ lần lượt đến chào hỏi Minh Nguyệt, mặc dù không biết thái độ kính úy của Triều Bình Chi với hắn là sao, cũng không biết rõ nam đồng đột nhiên xuất hiện trong phủ là sao, nhưng phần lớn đều có hảo ý với người sở hữu diện mạo xuất sắc này, tuy còn nhỏ nhưng rất lễ phép, đến giờ ăn cơm, Từ tiểu thư hoạt bát xinh đẹp của Triều phủ Triều Ngọc chủ động đến bắt chuyện cùng Minh Nguyệt, tiểu nha đầu dính người vô cùng, một cái tiểu ca ca hai cái tiểu ca ca, nhưng cũng không phiền phức cho lắm nên Minh Nguyệt cũng không để ý hành vi của bé.

“Tiểu ca ca, hôm nay tuyết tan, có phải mấy ngày nữa trời sẽ—————”

Triều Ngọc ngưng nói, bỗng nhiên cả người hiện ra thần sắc mừng rỡ, một tiếng “Ca ca” thanh thúy vang lên, bé hai ba nước bỏ lại Minh Nguyệt chạy về phía cây mai thơm nức mũi trong viện, thuận theo tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới tán cây là thân ảnh cao gầy, từng đóa từng đóa mai vàng rơi xuống, xem dáng người kia cũng là thiếu niên, tóc dài đen sẫm uốn lượn sau lưng, dường như nghe được Triều Ngọc gọi tên, đối phương quay đầu lại, lười biếng cong khóe môi.

“Ca ca ca ca ca ca ca ca—————!”

“Triều Ngọc.” Triều Đăng tiếp được bé gái xông tới, thân thủ ôm người một chút, cách y phục bông dày, bé gái được bao lại thành một viên tròn nhỏ, chú ý tới biểu tình nhìn mình chăm chăm sắp chảy nước miếng của em gái, Triều Đăng cười vô vô đầu nhỏ của bé: “Lại ú lên rồi.”

“Oa oa oa oa oa! Ca thật là hư nha!”

Nam đồng bị bỏ chỗ cũ nhìn về đôi huynh muội đang chơi đùa dưới hoa mai, từ khi vào Triều phủ tới nay, hắn vẫn chưa gặp được Nhị công tử Triều gia, vốn tưởng rằng Triều nhị công tử bị bệnh không thể ra ngoài xanh xao vàng vọt, không nghĩ tới... Lại là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

[Xung quanh có mảnh vờ.]

[U, khởi công.]

Triều Đăng ngẩng đầu, thấy cách đó không xa là nam đồng diện mạo tinh xảo đang nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt thẳng thắn của đứa bé kia khiến Triều Đăng nhũn mảy, y vừa buông Triều Ngọc ra, đầu đón lan tràn cả cơ thể khiến y không tự chủ được thờ đốc, thấy Nhị ca bắt đầu ho khan, bé gái lo lắng ôm lấy eo người nọ.

“Ca ca, huynh có khỏe không? Chúng ta vào trong nha?” Không chờ Triều Đăng trả lời, Triều Ngọc thoáng lo lắng nghiêng đầu qua nói với Minh Nguyệt: “Tiểu ca ca, giúp muội dìu Nhị ca vào trong đi? Thân thể huynh ấy không tốt, bị lạnh sẽ cảm.”

Minh Nguyệt gật đầu tiến lên cùng Triều Ngọc hai bên trái phải đỡ thấy thiếu niên tóc đen mắt đen, da dẻ mềm mượt như tơ lụa muốn trượt khỏi lòng bàn tay, hài tử hoàng gia đến mười hai mười ba tuổi sẽ động phòng với người khác, mặc dù hắn không làm chuyện ấy, không hề biết gì với chuyện thú vị bí mật ấy là gì, nhưng cũng biết công tử được nuôi dưỡng ở Triều phủ này, dù chỉ là một tảng tuyết da cũng đủ câu đi bảy hôn sáu phách của vô số vương công quý tộc.

“Khụ... Cảm ơn...”

Đối phương nhẹ nhàng nói tạ ơn hắn, Minh Nguyệt đáp một tiếng, Triều Ngọc vội vàng kêu Triều Đăng đừng nói nhiều, chờ khi đã vào trong, tiểu nha đầu liền ngựa không ngừng vó chạy đi tìm lò sưởi tay, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, vì nơi này không có gió lạnh, con ho khan của Triều Đăng dần dần chậm lại.

“Ta là Triều Đăng.” Y đối diện với tầm mắt nam đồng, ngữ khí bất giác mang theo hiếu kì: “Người thì sao?”

“... Minh Nguyệt.”

“Tiểu Minh Nguyệt ~” Mỹ nhân đối diện cười híp mắt nhìn hắn, dù gương mặt ấy thiếu đi huyết sắc, nhưng vẫn như cũ nùng lệ đến hồ đồ: “Họ thật hả? Đúng là họ hiếm thấy.”

“Không phải.”

Minh Nguyệt lắc đầu, thiếu niên cũng không truy hỏi nữa, chỉ đầy hứng thú mà nhìn hắn: “Người ở đây lâu chưa? Trước đây chưa từng thấy người.”

“A Đăng—————”

Nương theo âm thanh đẩy cửa, Triều Bình Chi vội vàng vàng cầm lò sưởi lớn đi vào, thị nữ và Triều Ngọc đi sau miễn cưỡng đuổi theo bước chân lão, trên mặt Triều Bình Chi cực kì quan tâm, tiếng nói còn chưa ra đã muốn nắm lấy tay Triều Đăng.

“Sao con lại đi ra ngoài? Không phải đại phu đã nói trời lạnh, cơ thể kém, tuyệt đối không được đi ra ngoài sao?”

Tay Triều Bình Chi vừa mới đụng tới làn da tuyết trắng kia, liền không nhịn được nắm lấy chà xát, nhìn gò má trắng nõn của con trai, cơ thể kiều mị được tầng tầng quần áo che đầy càng có vẻ nhu nhược, trong mắt Triều Bình Chi nổi lên ám sắc, Triều Đăng dùng sức rút tay về, âm thanh bình thản.

“Người làm con đau, phụ thân.”

Nhìn y nhũn mảy, Triều Bình Chi lập tức áy náy: “Là lỗi của ta, A Đăng đừng nóng, đừng nóng.”

Nhìn hai cha con bọn họ thế nào cũng thấy kì quái, phụ thân quá phận sùng ái hài tử còn hơn thế thiếp, Triều Đăng càng không hề che giấu chán ghét với người kia khiến hắn càng thêm nghi ngờ, có lẽ do ánh mắt Minh Nguyệt quá mức rõ ràng, rốt cuộc Triều Bình Chi cũng nhận ra không đúng quay đầu qua chỗ khác, mỉm cười trên mặt cứng lại mấy phần.

“A, Minh Nguyệt cũng ở đây.”

“Triều đại nhân.”

Hắn cũng không phải người nhà, theo lý thuyết, nhìn thấy Triều Bình Chi, bất kể là thân phận quan triều đình hay xuất phát từ tôn trọng trường bối, nam đồng đều phải hành lễ với lão, nhưng Minh Nguyệt không hành lễ, Triều Bình Chi cũng không lộ ra thần sắc gì khác, chỉ có thể nói lên... Thân phận nam đồng ngồi trên Triều Bình Chi.

Chú ý tới điểm này, con người Triều Đăng lấp lóe.

“A Đăng, sao con mặc ít vậy? Nghe Ngọc Nhi nói con vẫn luôn ho khan, lấy y phục của cha mặc này, ha?”

Triều Bình Chi vừa nói vừa cởi áo khoác của mình, thời điểm áo khoác sang quý sắp đắp lên người, bỗng nhiên Triều Đăng kéo tay nam đồng lại, vốn bọn họ ngồi rất gần, thấy Minh Nguyệt không chống cự, Triều Đăng thẳng thắn trực tiếp ôm sát hắn: “Không cần, con ôm Tiểu Minh Nguyệt là không lạnh.”

Triều Bình Chi biến sắc, vừa kinh vừa sợ, động tác đưa áo dừng giữa không trung: “A Đăng! Con mau buông tay!”

Hiếm khi Triều Bình Chi lớn tiếng với y, thường ngày dưới danh nghĩa cha con, lúc gặp nhau đối phương cũng nói lời nhỏ nhẹ, dường như bị phản ứng của lão làm giật mình, Triều Đăng vừa định thu tay về lại cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của nam đồng dán lên.

“Không sao.”

Triều Bình Chi á khẩu không nói được gì: “Chuyện này...”

“Con cũng ôm ca ca mà.”

Từ tiểu thư không ràng thế sự thoáng nhìn liền vây quanh bên người Triều Đăng, người sau chỉ có thể dùng tay xoa đầu bé, Triều Bình Chi cảm áo khoác tiến thối lưỡng nan, cuối cùng dưới sự “quan tâm” sợ lão bị cảm lạnh, lấy lại áo khoác, bỏ lò sưởi xuống, lui khỏi gian phòng.

Triều Ngọc chơi một hồi liền mệt, bé gái tám tuổi đương nhiên không có nhiều sức lực, chờ thị nữ mang em gái đi, Triều Đăng hơi ngồi xỏm xuống, đối diện với nam đồng cũng lùn bằng mình.

“Cảm ơn người.”

Y nói nghiêm túc như vậy, đương nhiên Minh Nguyệt biết y đang nói điều gì, không chờ hắn đáp lại, Triều Đăng vỗ vỗ đầu hắn y như vỗ đầu Triều Ngọc: “Tiểu Minh Nguyệt cũng phải gọi ta là ca ca ~ Này này này, kêu nghe thử kêu nghe thử.”

Thiếu niên mặt đầy mong đợi nhìn về phía hắn, không hề biết lời mình nói đã thành cuồng ngôn vọng ngữ đại nghịch bất đạo cỡ nào, nếu Triều Bình Chi ở đây, nhất định bị dọa đến cả người mồ hôi lạnh, rõ ràng lớn lên một bộ câu người như vậy, nhưng lúc nhìn qua cũng chỉ có ý cười sạch sẽ, cuối cùng Minh Nguyệt đành giảm âm thanh, nhỏ giọng kêu xưng hô mà người kia kì vọng.

“Ai.” Triều Đăng cười ra tiếng, nâng ngón tay cái chỉ qua bên kia: “Ta ở phòng thứ ba bên đó, nếu có thời gian, Tiểu Minh Nguyệt đến tìm ca ca chơi nha ~”

Tiếng nói vừa dứt, Triều Đăng đứng dậy đi theo thị nữ rời đi, hắn ở lại chỗ cũ nhìn người kia rời khỏi, tóc đen thật dài buông xuống bờ vai thon gầy, Minh Nguyệt cơ hồ có thể nhớ lại xúc cảm khi sợi tóc lạnh lẽo chạm vào hai má mình.

[Giá trị yêu thương: 0,5 sao.]

Triều Đăng khẽ khựng bước chân: [Hắn là cái gì?]

[Đa Nghi.]

[Vừa nghe đã biết khó ờ.] Triều Đăng chắc chắn chắc: [Tại sao lần này tui lại bị bệnh?]

[Thuận tiện nhiệm vụ.]

[...]

Tự nhiên cảm thấy, đệ đệ đáng yêu thích người già bị bệnh, có chút biến thái, a.

Mấy ngày sau, tuyết đọng Triều phủ từ từ tan đi, hoa mai thơm cả đình viện từng đóa từng đóa héo tàn, nước đá thuận theo mái hiên nhỏ xuống, quý thần xui khiến làm sao, Minh Nguyệt lại nhớ đến dáng vẻ người kia đứng dưới tàng mai, vừa vặn hắn đã đi qua đại viện Triều gia, cách vị trí lần trước đối phương chỉ chẳng hề xa xôi, hắn thẳng thắn nhắc chân, đi đến nơi Triều Đăng ở.

Càng đến gần Minh Nguyệt càng cảm thấy kì lạ, chung quanh không hề có một thị nữ, chỉ có thể thỉnh thoảng nghe được âm thanh của phụ nữ, khi hắn

bước nhanh đến ngoài phòng Triều Đăng, lọt vào tai là âm thanh thiếu niên không ngừng ho khan.

“A Đăng nghe lời...”

Xuyên qua cánh cửa, Minh Nguyệt nhìn thấy Miêu đại phu nhân Triều gia đang cầm gì đó áp sát Triều Đăng, Triều Đăng đẩy bà ta một cái, chính mình ôm bụng co lại trên giường, hiển nhiên là đang đau đớn vô cùng, càng làm hắn không tưởng tượng nổi chính là, Đại phu nhân ngày xưa đoan trang thành thực giờ phút này lại rút hết eo phong, cởi ra quần áo phiền phức, cơ thể được bảo dưỡng tỉ mỉ mềm mại dẻo dai như thiếu nữ mười tám hiện ra, Đại phu nhân xoa xoa gương mặt nhỏ điểm lệ vô song của con trai, bà ta kéo thiếu niên vào thân thể mềm mại của mình, tay vuốt ve lưng y.

“Mẫu thân làm cho con một chút, làm xong sẽ hết đau, đại phu nói cơ thể con không tốt, khi còn bé mẫu thân cũng làm giúp con như thế.” Thấy y đau đến hút khí, mỹ phụ đau lòng mà say đắm ân người nọ vào bộ ngực của mình: “Đứa nhỏ này, sao lớn rồi mà còn thẹn thùng như vậy.”

“Không muốn... Buông con ra!”

“A Đăng ngoan.” Thiếu niên đau đến không còn sức phản kháng, vì thân thể nhu nhược nên đành phải trơ mắt nhìn bà ta kéo thắt lưng của mình: “Mẫu thân hiền con nhất, con để mẫu thân làm nhẹ nhàng không đau...”

“Không được! Đi ra!”

Chị gái ở thế giới này... Thiết cmm hù người.

Mặc dù biết những người này đều do mảnh vỡ cảm xúc tạo ra để hoàn thiện thế giới, thực tế không hề có quan hệ máu mủ với mình... Nhưng vẫn cmm hù người.

“Miêu phu nhân.” Nam đồng đột nhiên vào phòng khiến Đại phu nhân cứng đờ tại chỗ, Triều Đăng nhân cơ hội từ dưới thân bà ta bò ra, Minh Nguyệt nhanh chóng liếc qua da thịt trắng nõn như ẩn như hiện bên trong vạt áo, trầm giọng nói: “Người là phụ nữ, dù ca ca do người sinh ra, nhưng làm chuyện này cũng mất thể diện, nếu người không ngại, ta có thể giúp ca ca.”

“Minh Nguyệt.” Đại phu nhân miễn cưỡng nở nụ cười, vội vàng khoác áo mềm giọng nói: “A Đăng sao lại xứng nổi cái danh ca ca này chứ? Đứa nhỏ này quá thẹn thùng, ngại người xem...”

“Không ngại.” Cặp mắt đào hoa nhìn chăm chú vào gương mặt quyến rũ của bà ta: “Hay là Miêu phu nhân rời đi trước.”

Người phụ nữ bất đắc dĩ liếc nhìn Triều Đăng đau đến mức ý thức không rõ ràng, rồi lại vì thân phận của nam đồng mà không dám phản kháng, cảm áo khoác hoảng loạn đi khỏi phòng, Minh Nguyệt nhặt lên ống mềm, từng bước từng bước đến gần thiếu niên trên giường nhỏ, dưới chiếc cổ trắng nõn hiện ra màu sắc động nhân, mềm mại như được tô trét son phấn, quá mỹ lệ chính là tội ác, khi nhìn thấy cơ thể trước mặt, hắn mới hiểu được đạo lý này.

“Triều Đăng... Ca ca.”

Hắn nhẹ giọng gọi tên y, người sau thần trí hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy ống nhỏ trên tay hắn, hai má thiếu niên nổi lên mạt hồng nhạt.

“Tiểu Minh Nguyệt...”

Dù hắn chưa từng dùng qua ống da nhưng cũng biết mấy đứa nhỏ nhà giàu khi bụng dưới khó chịu, vì giảm bớt đau đớn cho con cái, đại phu thường khuyên cha mẹ dùng biện pháp trị liệu này, thấy hắn lại đây, trong mắt Triều Đăng xẹt qua ý sợ hãi.

“Nhịn một chút.” Nam đồng cởi áo y ra, âm sắc bình tĩnh: “Không thì sẽ luôn đau.”

“Nhưng...”

Triều Đăng cau mày.

Ánh sáng rạng rỡ của y học hiện đại ở nơi nào, cmm phương pháp chữa bệnh.

“Cơ thể ngại không tốt, không thể lưu bệnh.”

Minh Nguyệt vừa nói vừa ra hiệu Triều Đăng thả lỏng, bờ mông thịt tròn tròn hơi run rẩy, hắn gờ ống da nhỏ lên, đưa vào tiết niệu.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thiên Kiều Bá Mị 2

Edit: Hyukie Lee

Quá trình trị liệu không hề nghi ngờ là vô cùng thống khổ, khi Minh Nguyệt lấy được toàn bộ chất lỏng tích tụ bên trong ra, thiếu niên đã xụi người nằm trên giường thở liên tục, nước mắt một giọt tiếp một giọt thấm ướt hai má trắng nõn, không biết nam đồng là vô tình hay cố ý, ổng da dài nhỏ trái phải đâm động bên trong, Triều Đăng đau đến ngón chân cũng không nhin được cuộn lại, y vốn đã gầy, ngón tay vì đau đớn mà siết chặt giường gấm, cơ thể căng cứng như vàng thanh nguyệt, lớn nhất phải kể đến thiếu niên một thân da thịt và giường đồ mềm mại hình thành đối lập, tầm mắt Minh Nguyệt lướt qua eo mỏng kiều mị, cuối cùng bình tĩnh giúp Triều Đăng lấy xuống ổng nhỏ.

“Ca ca, đỡ hơn chưa?”

“Đỡ, đỡ hơn rồi.”

Quần áo Triều Đăng vì phòng ngừa uế vật dính lên bị Minh Nguyệt để một bên, nam đồng bung mấy chậu nước ra ngoài, gọi người hầu tới lấy, hẩn nhỏ giọng dặn dò gì đó, thời điểm trở vào thấy đối phương còn bung thêm đồ để tắm rửa, Triều Đăng nhỏ giọng nói.

“Để tự ta làm.”

Vừa dứt lời, y không nhin được ho nhẹ, nam đồng thấy vậy tất nhiên là giúp y tắm rửa, đợi Triều Đăng mặc quần áo vào xong, Minh Nguyệt mới nhàn nhạt nói.

“Bệnh này của ca ca, đại phu nói thế nào?”

“Đại phu chỉ nói ta không chịu phong hàn, lại thêm bên trong cơ thể không tốt, ăn kiêng chua cay, cũng kị nóng lạnh.” Y xoa xoa tóc nam đồng, cười nói: “Thoạt nhìn Tiểu Minh Nguyệt rất khỏe mạnh a, tuyệt đối đừng đau ốm quái gở như ta nha.”

Nghe hẩn đáp lời, bỗng nhiên Triều Đăng chột chột khốc môi người kia.

“Ngươi không thích cười.”

“...?”

“Lớn lên đáng yêu như vậy, kết quả lại quá nghiêm túc.” Triều Đăng có chút lười nhác thu tay về: “Vừa nhìn đã biết rất lợi hại.”

“Ta...”

“Cảm ơn, lần thứ hai giúp ta.”

Nam đồng ngẩng đầu, người kia cũng híp mắt lại, cong cong, như tiểu quyền rũ.

Không tới mấy ngày nữa chính là giao thừa, bầu không khí hân hoan lên vào Triều phủ, đình viện treo đèn kết hoa, hoa giấy đỏ thắm lần lượt được dán đầy cửa sổ, ngày giao thừa, Triều Bình Chi cố ý phái người vào kinh tìm vải vóc tốt nhất, đầu tiên là đưa Minh Nguyệt chọn trước rồi mới đặt ở phòng khách để thể thiếp và con cái chọn sau, nữ nhi đều thích vải màu tươi sáng, phấn hồng, xanh biếc, hồng tử, vàng nhạt rất nhanh bị phái nữ giành nhau sạch sẽ, đại phu nhân đang tìm kiếm màu sắc, bỗng thấy Triều Đăng lững thững đi giữa hành lang, lập tức liền kêu tên y.

“A Đăng, con lại đây.” Đại phu nhân cầm bảo bối đất giá trên tay, ra hiệu Triều Đăng nhìn khúc vải màu sắc tươi đẹp: “Màu đỏ này được không?”

Triều Đăng rũ mắt, tiếng nói lạnh nhạt: “Mẫu thân thích, đương nhiên là đẹp.”

“Vải lấy khúc này may cho con bộ đồ mới?” Bà ta tuy dùng khẩu khí ôn hòa dò hỏi nhưng tay đã kéo khúc vải ra: “A Đăng mặc màu này khẳng định rất đẹp, một bộ y phục sẽ không dùng hết, vải còn dư lại mẫu thân may cho con cái yếm, chạt một chút, nhỏ một chút, buộc chặt eo mới đẹp...”

Woa.

Người lớn đề tiện, không chơi.

“Mẫu thân, con gái mới mặc cái đó.”

“Không sao, khi còn bé con cũng mặc rồi.”

Đại phu nhân một mặt tươi cười xinh đẹp vô cùng, không hề nhìn ra chủ nhân gương mặt này đã hơn ba mươi, bà ta si mê nhìn thiếu niên cao hơn chính mình, mãi đến khi giọng nam hùng hậu chen vào.

“A Đăng mặc đồ đỏ sẽ rất đẹp, hôm nào ta sai người mua thêm vải đỏ.”

Chẳng biết lúc nào Triều Bình Chi đã vào phòng khách, đại phu nhân thấy phu quân của mình, có chút lạnh nhạt chào hỏi, bầu không khí giữa hai người tràn đầy quái dị, Triều Đăng nhiu mày, ánh mắt liếc qua: “Con không mặc.”

“Đưa nhỏ này.” Triều Bình Chi nửa sùng nịch nửa cường bức mà cười nói: “Qua năm mới, đương nhiên phải mặc chút màu sắc kinh hi, mẫu thân con kêu

con mặc thì có sao?”

“Con không muốn.”

Triều Bình Chi nghiêm túc nói: “A Đăng, chống cự lệnh của phụ mẫu, con——“

“Tiểu Minh Nguyệt!”

Bỗng nhiên đôi mắt Triều Đăng sáng ngời, vẫy tay với nam đồng đi ngoài cửa, người sau nghe thấy tiếng hò, cặp mắt đào hoa sáng ngời hơi nhú, thoáng nhìn rồi cất bước đi vào phòng khách.

“Phụ thân mẫu thân muốn ta mặc áo đỏ.” Triều Đăng bước nhanh đến bên Minh Nguyệt, bỏ lại cha mẫu thân sắc mặt khó coi ở sau, hướng về nam đồng: “Ta cảm thấy mặc màu đỏ rất khó coi, người nói ca ca mặc màu gì thì được? Ca ca nghe theo người hết.”

Hai đôi mắt đen đối diện, đáy mắt Minh Nguyệt xẹt qua vẻ kinh dị, con người của hắn nhạt hơn Triều Đăng một chút, có lẽ vì tuổi còn nhỏ nên gương mặt vẫn còn nét trẻ thơ, đôi người nhạt màu được chiếu rọi dị thường xinh đẹp, hắn thấy Triều Đăng giật giật môi, dùng khẩu hình lặng yên nói.

[Giúp ta một chút.]

“Ca ca mặc màu trắng nhìn thuần khiết hơn.” Minh Nguyệt tiến lên một bước, thoáng suy tư rồi tìm mấy khúc vải nhạt sắc: “Mấy màu này, người chọn thử?”

“Vậy người cứ chọn, phụ thân, mẫu thân, hai người không ngại chứ?”

Triều Đăng cũng không thèm nhìn tới, ngẩng đầu nhìn về phía đôi phu thê không cam tâm cũng không thể phản bác, vẫn là Triều Bình Chi nở nụ cười giảng hòa.

“Minh Nguyệt chọn, đương nhiên là thích hợp.”

Triều Đăng cảm ơn bọn họ, kéo tay nam đồng đi ra khỏi cửa, người hầu đi tới đi lui quét tuyết cả Triều phủ rộng lớn, dù nô lệ nhìn lên chủ nhân là đại bất kính, nhưng Minh Nguyệt vẫn thấy có không ít người đánh bạo thỉnh thoảng liếc nhìn, hắn muốn nói chuyện, Triều Đăng cong eo ôm hắn vào lòng.

“Cảm ơn.” Thiếu niên vui đầu vào nơi hõm cổ, sợi tóc lạnh lẽo đảo qua vạt áo Minh Nguyệt: “Thật thích người nha.”

“...”

Nam đồng sững sờ tại chỗ, miệng vốn mở ra đột nhiên đóng chặt lại.

[Giá trị yêu thương: 1 sao.] Hệ thống cười nhạo: [Người lớn đề tiện.]

Triều Đăng vô cùng sáng khoái: [Không sai, chính là tui.]

“Ba lần, cũng không biết cảm ơn người thế nào.”

“... Không sao.” Minh Nguyệt thu lại biến ảo trong mắt, mặc dù tận lực để âm điệu bình thường, nhưng âm thanh hơi run rẩy đã bán đứng cảm xúc của nam đồng: “Ca ca, tại sao không mặc đồ đỏ?” “Bởi vì.” Triều Đăng dừng một chút: “Sẽ rất kì quái...”

“Kì quái?”

Hắn ngẩng đầu, dường như nghi hoặc mà ngắm nhìn người nọ.

Hắn đương nhiên là biết tại sao.

Từ khi bước vào Triều phủ, vô số suy nghĩ không ngừng vọt tới, giữa vô số dự vọng âm u đều liên quan đến nhị công tử ốm yếu, không biết bắt đầu từ lúc nào, tựa hồ từ khi có ý thức, hắn liền có thể nghe được suy nghĩ trong lòng mỗi người, lúc đầu hắn cứ tưởng bọn họ đang nói chuyện, sau khi dò hỏi và nhận được câu trả lời của mẫu thân và bảo mẫu, hắn mới dần dần biết được chỉ có mình mới nghe được suy nghĩ nơi đáy lòng của người khác.

Mẫu thân hắn là con gái quan lớn, dưới sự dò hỏi của nhi tử, không mấy ngày liền cho rằng hắn nằm mộng ăn nói linh tinh, cố tình bảo mẫu khôn khéo, làm người đa nghi, Minh Nguyệt vẫn còn nhỏ đọc được sự sợ hãi của bà ta, tại một lần bất ngờ cố ý, sai người rút sạch đầu lưỡi, phụ thân cảm thấy hắn thông minh trưởng thành sớm, nhỏ tuổi nhưng tâm tư kiên định, chăm chỉ hiếu học, làm việc rất được lòng mà không biết đây đều vì hắn có thể nghe được suy nghĩ của lão, cố ý làm ra bộ dáng đối phương yêu thích, bất ngờ duy nhất là... Thiếu niên đoan chính thanh nhã tuyệt luân trước mặt.

Hắn không nghe được suy nghĩ của Triều Đăng.

Cũng không phải Minh Nguyệt không có sát niệm, bóp chết nhân tố bất an lúc còn non mới là tác phong của hắn, mà người trước mắt này, nhiều lần lặp đi lặp lại hướng hắn cầu cứu, còn không biết trời cao đất rộng nói yêu nói thích hắn.

“Chính là...” Thiếu niên có chút khổ não mà vò vò tóc dài của mình, y thờ dãi, dùng từ ngữ trong sáng chấp vá ra giải thích mập mờ: “Sẽ không đứng

đần.”

“Không đứng đần?”

“... Đi đi đi không cho hỏi, đôi đẽ tài.” Triều Đăng buông hấn ra, gơ tay vỗ vỗ đầu Minh Nguyệt: “Đêm giao thừa ngươi muốn làm gì, hay ở cùng ca ca đi?”

Không đứng lảm?

Nhớ tới suy nghĩ của đôi phu thê lúc nãy, đôi đào hoa liễm diễm nửa hí, ánh mắt lướt qua chiếc môi hơi vênh của Triều Đăng.

Người này nếu mặc đồ màu sắc tươi đẹp, nhất định sẽ rất cảm dỗ mê hoặc.

Cổ tình tuổi hấn còn nhỏ, mặt thanh mây tú, dù trong đầu xẹt qua ý nghĩ hạ lưu như vậy nhưng bên ngoài vẫn là một vẻ vô tội.

“Được.”

Minh Nguyệt đáp, mặc cho Triều Đăng lôi kéo đi vào bên trong.

Pháo hoa giao thừa vang lên lúc nửa đêm, Triều Ngọc vẫn luôn kề cận Triều Đăng, có thể nhìn ra Triều Đăng thật lòng yêu thích cô em gái này, vô cùng dung túng bé, thấy Triều Đăng luôn nói chuyện với Minh Nguyệt, bé gái mở miệng muốn chen vào, suy nghĩ của Triều Ngọc rất sạch sẽ, đối với ca ca cũng là đơn thuần yêu thích,, nhiều nhất là mang theo dục vọng chiếm hữu của con nít, Minh Nguyệt cũng mặc bé một tay lay mình một tay lay Triều Đăng lôi kéo đến bàn.

Khi ra đại sảnh, Triều Đăng liên tục ho khan, cơ thể thiếu chút nữa ngã sấp mặt, y thấp giọng giục nam đồng diu mình về phòng, khi bọn họ vừa vào đến hành lang, thời điểm Minh Nguyệt quay đầu liền thấy đại sảnh mở cửa, hiển nhiên là có người nghe được động tĩnh muốn đi qua, chầm nhỏ chân trời sáng cả vũ trụ, bầu không khí giao thừa náo nhiệt không ngừng rộn rã, hấn giúp Triều Đăng uống thuốc, rồi giúp y súc miệng rửa mặt, thấy đã không còn sớm, Minh Nguyệt vừa định rời khỏi, bỗng đối phương có chút co quắp nắm lấy tay hấn.

“Tiểu Minh Nguyệt, ngươi, ngươi có thể...”

Dưới cặp mắt đào hoa sắc bén của nam đồng, Triều Đăng cắn môi dưới, âm thanh nhẹ như tiếng muỗi.

“Có thể ngủ cùng ta hay không? Hôm nay là giao thừa, ta sợ bọn họ... Ngươi hiểu chưa?”

Người nói chuyện hàng mi cong vút, lệ chí nho nhỏ cực kì mỉa mai, thấy Minh Nguyệt gật đầu sau hồi lâu trầm mặc, Triều Đăng vội vàng kéo hấn lên giường, như là lo lắng bỗng nhiên hấn đổi ý.

“Ca ca, ta còn chưa súc miệng.”

“A...” Triều Đăng buông nam đồng ra, chính mình hơi co lại trên giường: “Ngươi nằm bên trong hay bên ngoài? Nhanh nhanh rồi về ~”

“Bên ngoài.” Minh Nguyệt đáp: “Sẽ cố về nhanh.”

Mắt đảo qua người đang dạt dào ý cười, tia lo lắng cuối cùng nơi đáy lòng biến mất không còn dấu vết, người tốt như vậy, thật sự là không cần phòng bị, huống hồ ở cạnh Triều Đăng, hấn còn có thể cảm nhận được sự yên tĩnh đã quên lãng từ lâu.

Đó là nơi phủ hoàng tử câu tâm đầu giác, là nơi vô số người ngơ ngác ta gạt, từ khi hấn sinh ra liền chưa một lần yên tĩnh.

[Giá trị yêu thương: 1,5 sao.] Hệ thống nói: [Dự đoán đồng.]

[Sắc dụ nhi đồng.]

[Không biết xấu hổ.]

[Rất phê.]

[... Để ý mặt mũi.]

[Không đề ý.]

Thời điểm Minh Nguyệt trở về, Triều Đăng đã hơi lim dim, nhìn thấy hấn, mơ hồ kêu một tiếng Tiểu Minh Nguyệt, cánh tay nhỏ dài trắng như tuyết mìn duỗi ra ôm nam đồng vào ngực, đôi chân thon gọn cũng không thành thật gác qua. Từ trước đến nay hấn chưa cùng ai thân mật như vậy, cứ thể bị Triều Đăng ôm lấy, chỉ cảm thấy da thịt chạm nhau còn mềm hơn trong tưởng tượng, mềm mại đến rối tinh rối mù. Mái tóc đen dài của đối phương mang theo mùi hương thanh đạm như có như không, hấn nhìn chăm chú vào gương mặt mỹ nhân trong gang tấc, sau hồi lâu, nhắm mắt lại trong sự yên tĩnh.

Hấn nằm mộng.

Trong quỳnh lầu điện ngọc có một mỹ nhân như thần tiên trên trời, người kia bị vây trong thâm cung, lười biếng nằm trên giường, một đoạn cánh tay tuyệt sắc như ngó sen được áo lông cáo bao bọc duỗi ra, hơi động một chút, cảnh xuân bên trong liền lộ ra, lông cáo trắng cứ vậy bao bọc lại cơ thể ngọc ngà, quả thực không rõ cái nào mê người hơn cái nào, mỹ nhân quay đầu, chiếc cổ trắng nõn đeo đai hiện ra màu hồng nhạt, gương mặt nhỏ kiêu diễm ướt át, xinh đẹp như xương cốt quý mị.

“Tiểu Minh Nguyệt?”

Mỹ nhân trong mộng dần biến thành thiếu niên trước mắt, Triều Đăng lại gần, có chút lo lắng nói: “Người không sao chứ? Mặt rất đỏ, còn luôn cọ... Ta...”

Âm thanh người nọ im bất, ánh mắt không không chế dòi đến nơi đang đứng thẳng của nam đồng, tính ra đứa nhỏ này đã hơn mười hai, cũng tới tuổi năm mộng xuân rồi.

“Ta không biết, thật khó chịu.” Cặp mắt đào hoa to tròn xẹt qua tia bất an, nam đồng trước mặt sắc mặt ửng hồng lại gần Triều Đăng, âm thanh khàn hơn thường ngày không ít: “Ca ca, ta bị sao vậy, bị bệnh ư?”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Triều Đăng lập tức ôn nhu an ủi: “Người chỉ là...”

Hắn mơ thấy mỹ nhân đáng vẽ khổ sở, cúi đầu rũ mắt, dường như vì Triều Đăng nói quanh co mà cảm thấy khổ sở.

Cũng bởi vậy, không ai thấy được bên môi nam đồng, nụ cười nhàn nhạt không dễ nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thiên Kiêu Bá Mị 3

Edit: Hyukie Lee

“Chỉ là người lớn rồi.”

“Lớn rồi?” Lông mày Minh Nguyệt hơi nhíu: “Nhưng ta khó chịu quá, nóng quá, còn đau nữa.”

“Người...”

“Ca ca?”

Nam đồng như đứa nhỏ tội nghiệp bất lực cấp thiết nhìn về thiếu niên, mặc dù hắn không nói rõ, nhưng lúc trước đã giúp Triều Đăng quá nhiều lần, thân phận cũng khác với người thường, nếu lúc này bỏ mặc không quan tâm, chắc chắn nhìn ra thiện ác, Triều phủ Nhị công tử thờ dài, cánh tay tái nhợt lạnh lẽo duỗi ra.

Đôi tay của vô cùng xinh đẹp, năm ngón dài nhỏ, ngón thứ ba và thứ tư hơi cong, móng tay bên trên như từng nụ hoa bung nở ngừng chớm nở, mạch máu nơi cổ tay vì hoạt động mà thoáng hiện lên, Triều Đăng cúi đầu, tóc đen rơi dây vai, y như thị nữ làm ấm giường mà tí mĩ hầu hạ nam đồng.

Thật vất vả đối phương mới ra, bàn tay mềm mại đã đỏ hồng một mảnh, đối diện với cặp mắt đào hoa thoáng mông lung của nam đồng, Triều Đăng không nhịn được cười rộ lên.

“Tiểu Minh Nguyệt, người đúng là con nhà giàu, tuổi còn nhỏ, đã...”

“Ca ca, tay người thật mềm, như được nước bao bọc vậy.”

Nam đồng ngắt lời y, thiên chân vô tà, tựa như đang biểu đạt cảm xúc cá nhân.

“...”

“Cảm giác này sẽ luôn có ư?” Thấy Triều Đăng gật đầu, Minh Nguyệt lẩm bẩm nói: “Vậy lần sau, ca ca cũng giúp ta?”

“Tự người học, con trai lớn lên đều phải tự làm.”

“Nhưng ta muốn ca ca giúp ta.”

Triều Đăng không đồng ý, đáng vẽ muốn xuống khỏi giường, không ngờ bị chân bông ầm cứng bao phủ một đêm, vừa tiếp xúc với không khí lạnh lẽo y không nhịn được ho khan, đầu gối đột nhiên cứng đờ, hai chân cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỵ trên mặt đất, Minh Nguyệt mượn lực kéo y

một cái, Triều Đăng mới miễn cưỡng về lại bên giường, đưa nhỏ lời kéo chăn bông to sự gói y lại, nhẹ giọng nói.

“Ca ca chờ một chút đi.” Âm thanh trong suốt của trẻ con dừng lại một chốc, Minh Nguyệt bổ sung: “Vừa rồi là Minh Nguyệt đường đột, ca ca đừng giận.”

“Không giận.”

Âm sắc Triều Đăng buồn buồn, y thấy đệm chăn đang bao mình lại, cơ thể trẻ con kề sát phía sau, nhiệt độ đứa nhỏ thường luôn cao, cứ vậy tới gần, giống như phía sau có một đám lửa.

Ngày đầu năm mới tràn ngập âm thanh chúc Tết, các bậc quan thấp hơn Triều Bình Chi từ rất sớm đã đến nhà viếng thăm, ngôn từ chúc phúc thành khăn, biết ăn nói cũng không khiến người chán ghét, quà cáp đều được nhận lấy hợp quy, mà khác thường nhất chính là, qua giờ Mùi, thân là nhất phẩm đại thần Hộ bộ Thượng thư Tổng Xí lại tự mình đến cửa bái kiến, quà cáp phong phú đặt trong mâm nhỏ, sau một lát trò chuyện với Triều Bình Chi, mất hơi chuyển động, mở miệng như lơ đãng.

“Nghe nói nửa tháng trước Nhị công tử suốt đêm ho ra máu, gần đây thân thể đã khỏe hơn chưa?”

Sắc mặt Triều Bình Chi không hề thay đổi: “Làm phiền đại nhân nhọc lòng, gần đây sức khỏe khuyến tử vẫn ổn, đại khái là năm mới vui vẻ.”

“Đề nghị lần trước, Triều đại nhân suy nghĩ xong chưa?”

Nam đồng đứng trước cửa thoáng nhướn mi, đáy mắt xẹt qua vẻ kinh dị, lúc trước thấy Tổng Xí vào đã thấy có gì kì lạ, mặc dù Triều Bình Chi mang ý đồ xấu với con trai mình, nhưng mây may không đáng gì đến đảng phái phân tranh trong triều, bằng không Ngũ hoàng tử cũng không dám đưa hắn đến đây, Tổng Xí thân là nhất phẩm, Triều Bình Chi cũng không phải quan liêu dưới quyền, càng không tiếc mừng một đầu năm mang theo hậu lễ viếng nhà, Minh Nguyệt đã cảm thấy kì quái, mà không nghĩ tới...

Ca ca nhu nhu nhược nhược của hắn, quả nhiên gieo vạ không ít.

“Xin đại nhân thứ cho Triều mỗ vô năng.” Triều Bình Chi lắc đầu: “Triều mỗ cảm ơn đại nhân ưu ái, nhưng chuyện dùng nam tử nạp thê...”

“Có gì không thể?”

Tổng Xí năm nay đã hơn bốn mươi, mặc dù diện mạo vẫn chưa lão hóa, thân thể cường tráng, tóc mai chưa bạc, nhưng Minh Nguyệt có thể nghe được suy nghĩ của lão, đương nhiên biết được đằng sau dáng vẻ nghiêm túc chính trực này là hàng đồng ý nghĩ hèn hạ suông sã, trong lúc vô tình thấy được dung nhan tư thái của Triều gia Nhị công tử, Tổng Xí liền nhớ mãi không quên giai nhân yếu ớt này, nếu cưới về được, chắc chắn sẽ giấu trong kim phòng, không thể cho y bước ra khỏi nhà nửa bước.

Thiếp thê không bằng chính thất, nam thiếp lại càng thấp hèn, nếu Triều Đăng thật sự rơi vào trong tay người như thế, sợ là xương cốt cũng không còn, một ngày không biết khóc tha mấy lần.

“Tuyệt đối không thể.” Triều Bình Chi thái độ kiên quyết: “Chắc chắn A Đăng cũng không đồng ý, mong đại nhân cân nhắc.”

“Triều đại nhân.” Tổng Xí nói: “Người và ta đều biết Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử đoạt quyền, cũng biết ta trung thành với người trước, hiện tại có cơ hội tuyệt hảo... Nếu người đáp ứng lời mời cầu của Tổng mỗ, sau khi chuyện kia thành công, Tổng mỗ giúp người có địa vị cao, hai nhà đôi ta trăm năm hòa hợp, thứ cho ta nói thẳng, Nhị công tử quá mức rực rỡ, thực sự khó có thể một đời an ổn, chắc chắn đại nhân cũng biết thủ đoạn giáo người của một số nhà quyền quý, đó mới chính thức là tóa cốt rút tâm, không bằng đại nhân giao Nhị công tử cho Tổng mỗ, cũng bớt đi ngày sau y gặp khổ nạn.”

Triều Bình Chi liên tục lắc đầu, thấy lão ngoan cố như vậy, Tổng Xí đành phải phát tay áo rồi đi, khi tới cửa, ánh mắt còn không ngừng liếc vào trong viện.

Trước khi Tổng Xí ra sảnh, Minh Nguyệt đã lặng lẽ rời đi, vừa nãy nghe được âm mưu của Đại hoàng tử trong suy nghĩ của lão, hắn gọi ảnh vệ trong bóng tối, nhẹ giọng nói.

“Truyền lời cho phụ thân, Đại hoàng thúc và Hộ bộ Tổng Xí đức binh khí ở Trường Giang, kêu người cẩn thận một chút.”

Hung Nô xâm phạm biên giới, đám vũ khí này là tiếp tế chiến sĩ biên cương trong vòng nửa năm, nếu xảy ra sai sót, lão hoàng đế sẽ men theo mấu chốt này trách tội xuống, nghiêm trọng nữa thì đánh nát con đường đăng vị của Ngũ hoàng tử, trên dưới triều đình đều biết Tổng Xí dưới trướng Đại hoàng tử nhiều năm, nếu phụ thân không chạm vào Đại hoàng thúc, vậy chỉ còn nước dòi mũi dao lên Tổng Xí, cứ như vậy, không chỉ loại bỏ được Tổng Xí mà còn khiến Đại hoàng tử bị trọng thương.

Sau khi ảnh vệ lĩnh mệnh liền không còn hình bóng, đôi mắt Minh Nguyệt híp lại, bên môi nhàn nhạt nụ cười.

Tay ca ca đẹp như vậy, vừa trơn vừa mềm, kĩ xảo lấy lòng người tầng tầng lớp lớp, tạm thời hắn vẫn chưa định chấp tay dâng đối phương cho người khác.

Nhớ tới Triều Đăng, nam đồng có chút khổ não mà cất bước.

Từ sáng nay, mặt ngoài dù Triều Đăng không lộ vẻ gì nhưng thực tế lại mượn cơ tránh hắn cả buổi sáng, cho tới bây giờ, hắn cũng không thấy được nửa

phần thân ảnh của người nọ.

Giận rồi.

Đây là người đầu tiên có người địa vị thấp hơn hẳn mà dám giờ tỉnh trẻ con, kì quái là, Minh Nguyệt không chán ghét cảm giác này.

Mấy ngày sau hẳn cũng không gặp được Triều Đăng, ngày xưa không cần hẳn tìm, mỹ nhân sẽ tự mình đi đến, hiện nay như vậy, ngược lại Minh Nguyệt rất bình tĩnh, tựa như không hề để ý hành động của Triều Đăng chút nào.

Mùng bảy năm mới, phong tuyết bao trùm kinh thành, người gác đêm dựa vào chiếc đèn mờ vượt qua đêm dài tối tăm, đã đến canh ba, gian phòng được mai dựa vào đột nhiên truyền đến động tĩnh, thời điểm Triều Đăng mở mắt liền thấy được Triều Bình Chi cả người mùi rượu đập khóa bước vào.

“A Đăng... A Đăng, Đăng Nhi...!”

Nam nhân say rượu lâm nhâm đến gần giường, Triều Đăng nhú nhú mày, mắt cá chân bị người nắm, y bị Triều Bình Chi khóa vào ngực, lần này bệnh của y thật sự không nhẹ, dưới sự áp chế của đàn ông trưởng thành hoàn toàn không còn sức phản kháng, ngược lại còn không ngừng ho khan, mắt thấy đôi phương dùng miệng kéo áo lót ra, Triều Đăng cười khê, một giây tiếp theo, hai ngón tay đâm vào tròng mắt lão ta.

Một tiếng hét thảm qua đi, Triều Đăng dùng sức đẩy đôi phương ra chạy xuống giường, phía sau truyền đến bước chân nghiêng ngã, còn có âm thanh rít gào tức giận của Triều Bình Chi, một đường chạy thẳng đến gian phòng Minh Nguyệt, dường như biết được ý đồ của Triều Đăng, nam nhân phía sau đuổi theo hơi chậm lại, tiếp đó thấy được Triều Đăng gõ cửa gian phòng.

“Tiểu Minh Nguyệt!! Tiểu Minh Nguyệt Tiểu Minh Nguyệt Tiểu Minh Nguyệt——!” Cách thật lâu cũng không ai đáp lại, dùng nói nam đồng, ngay cả thị nữ hộ vệ của hắn cũng không thấy đến đây mở cửa, Triều Bình Chi đứng nhìn hốt nhiên nở nụ cười, đôi mắt vẫn còn chảy máu gắt gao nhìn vào thân ảnh đơn bạc trong tuyết lớn.

“Đăng Nhi...” Nam nhân nhìn chằm chằm tóc đen rũ xuống tới eo, xưng hô ngoài miệng cũng ướm át hơn: “Về phòng với phụ thân đi, bên ngoài lạnh, chớ để cơ thể bị đông, Đăng Nhi à.”

“Minh Nguyệt!! Mở cửa! Ngươi mở cửa được không?!”

Triều Đăng liên tục gõ cửa, Triều Bình Chi tiến lên một bước, sắc mặt cũng bắt đầu khó coi: “Đăng Nhi, con không nghe phụ thân nói sao? Bọn họ như vậy con vớ nổi ư? Phụ thân thấy con không hiểu chuyện, tùy tính làm bừa, đối với những người này bất quá con chỉ là món đồ chơi, chơi xong đương nhiên mặc kệ sống chết, hẳn không muốn con, phụ thân muốn con.”

“Tiểu Minh Nguyệt.” Tay Triều Đăng ngừng lại, dường như trong nháy mắt y mất hết sức lực, bi thương kêu thảm tên nam đồng: “Minh Nguyệt...”

Lòng ngực rộng rãi sau lưng dán lên, nam nhân áp sát dùng tay ra sức nhào nặn, Triều Đăng không ngừng ho khan, bỗng nhiên dùng sức đập cửa.

“Mở cửa! Minh Nguyệt ngươi ở đâu, mở cửa có được không?”

“Cứu ta... Là ta sai, ta không nên nổi nóng với ngươi, ngươi cứu ta với, van ngươi, sau này ta nghe hết theo ngươi...”

Đứa nhỏ tuổi này, chính là thời điểm dục vọng chiếm hữu mạnh nhất, vì một chút việc nhỏ mà bỏ nam đồng mấy ngày, làm đôi phương bất mãn sau đó cúi đầu, tâm lý mới càng thỏa mãn.

Âm thanh cọt kẹt nhỏ bé đặc biệt rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh, có người mở cửa, hộ vệ gấp tay Triều Bình Chi ra sau, người sau sắc mặt trắng bệch buông Triều Đăng ra, lộ sườn trong phòng truyền đến mùi đàn hương nhàn nhạt, thắm lóng trãi sân hoa văn tĩnh mỹ, từng chi tiết nhỏ trong phòng đều được điêu khắc chạm trổ hoàn hảo, mặc dù ở Triều phủ nhưng Triều Đăng chưa từng thấy được cảnh tượng nào xa hoa như vậy, nam đồng quần áo mỏng manh, thần sắc bình tĩnh nhìn y, không có dấu hiệu nào mời vào căn phòng ấm áp giữa đất trời băng tuyết, Triều Đăng ho khan liên tục thêm mấy phần.

“Mời Triều đại nhân trở về trước.”

Minh Nguyệt nói xong, dùng mắt ra hiệu thuộc hạ mang Triều Bình Chi ra ngoài, thì nữ bên cạnh bưng lên chén thuốc, thời điểm Triều Đăng nhận lấy từ tay cô, bỗng nhiên cơ thể đau nhức nổi lên, mắt nhắm bưng, chén thuốc nóng hổi hầy còn bốc hơi đỏ hết lên người thì nữ.

“Xin lỗi! Ta...”

Theo bản năng y muốn kéo tay cô gái kiểm tra vết thương, cô bé kia bị gương mặt của mỹ nhân gần trong gang tấc quấy rối thần trí, mãi đến khi Minh Nguyệt lên tiếng.

“Ca ca, đừng chạm.”

“Ta...”

“Chuẩn bị một bát thuốc.”

Nam đồng dạng xong liền sai người chuẩn bị đồ tắm rửa, tí nữa kia nghe thấy liền hoa dung thất sắc nhanh nhẹn rút tay về, có người tới dẫn Triều Đăng đi tắm, nước ấm quét đi lạnh lẽo trên người, trong nước mờ mờ có hương vị hoa cỏ, khi y uống thuốc xong, bị người mang đến trước giường Minh Nguyệt.

“Ca ca.”

Sắc trời đã qua canh ba, Triều Đăng đảo qua da cáo trắng muốt trên giường lớn, có chút sững sờ.

Con nhà có tiền.

“Tiểu ——“

“Đăng Nhi.”

Đứa nhỏ kia như là trêu tức, nụ cười dịu dàng gọi ra danh tự, dù trên mặt nam đồng vẫn hờn nhiên là thế, nhưng trong âm thanh đã mang theo ác ý.

“Danh tự này rất xuôi tai.” Minh Nguyệt nhìn cặp mắt kia, nhợt nhạt cười lên: “Sau này ta gọi ngươi như vậy, được không?”

“Tiểu Minh Nguyệt!”

Danh xưng này thật sự rất quá phận, Nhi sau tên, thường dùng với các thiếu nữ khuê phòng, nếu là nam tử, thì thường dùng trên người nam kỹ tiểu quán, mặc dù cũng có ý thân mật, nhưng vẫn khiến Triều Đăng hơi nhượng mày.

“Lúc trước Đăng Nhi đã đáp ứng, sau này mọi chuyện đều nghe theo Minh Nguyệt, tự ý thay đổi cam kết, phải chăng Đăng Nhi muốn về với phụ thân?”

“...”

Triều Đăng bị chặn đến á khẩu không biết nói gì, nam đồng nhìn y như vậy, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Ca ca, mau lên đây đi, đứng đó sẽ lạnh.” Triều Đăng do dự bất định, ý cười của Minh Nguyệt càng sâu thêm, nói tiếp: “Lúc này chộc giận ngươi ư, ca ca đừng giận, mau lại đây.”

Thấy y mặc áo ngủ lên giường, Minh Nguyệt lắc đầu một cái.

“Ca ca cởi quần áo ra đi.”

“...”

Xấu hổ xấu hổ xấu hổ.

Đệ đệ đáng yêu, quả nhiên có một chút, biến thái.

Thực sự làm người hưng phấn, hi hi.

“Ngày ấy ta nằm mơ...” Chỉ nhìn thần thái Minh Nguyệt, Triều Đăng cũng rõ hẳn nói ngày nào: “Mơ thấy ca ca nằm trên lông cáo tuyết trắng, nên mới có ý hỏi xin phụ thân một cái.”

“Cái gì?”

Triều Đăng sững sờ.

Khoe cha mi có tiền à, sugar daddy?

“Ta họ Khương.” Hắn nhìn thần sắc kinh ngạc của người kia, rồi nói tiếp: “Thiên hạ đều phải tránh họ của hoàng tộc, chắc ca ca cũng biết được một hai thân phận của ta, thực không dám giấu, vô luận cuối cùng ngồi được lên là Đại hoàng thúc hay phụ thân, thậm chí là Triều gia tạm lưu, cũng nên diệt miệng, cho nên——“

“Ngươi sẽ giữ lại ta sao? Tiểu Minh Nguyệt.”

Thiếu niên mị người bỗng nhiên đến gần nam đồng, dùng tay rút đi thắt lưng, áo tắm tùy theo lướt xuống, da dẻ tuyết trắng căng mịn trơn mềm được lông cáo tôn lên còn hơn mỹ nữ, Triều Đăng động thân tiến vào hồ cừu, đối diện cặp mắt đào hoa của người kia, bỗng nhiên không nhịn được cười ha ha, về chông ghẹo lẫn khiêu khích khiến gương mặt càng thêm kiều diễm đa tình, không những không làm người chán ghét, ngược lại còn thấy được điểm lệ mà mị.

“Ngươi sẽ.” Mu bàn tay dán lên mặt Minh Nguyệt, không để ý chút nào biểu lộ trong mỹ cảnh hương diễm: “Ngươi sẽ giữ lại ca ca, có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thiên Kiều Bá Mị 5

Edit: Hyukie Lee

Sau khi Khương Minh Nguyệt vào cung, số lần nghe được tin tức về hắn liền ít đi, Triều Bình Chi và Đại phu nhân cũng an phận đúng như hắn nói, chỉ tình cờ liếc nhìn ở khoảng cách xa, cỡ chừng một năm sau, không lâu sau khi qua tết Triều Đăng nhận được một phong thư không kí tên, ảnh vệ truyền tin vô cùng trầm mặc, từ đầu tới cuối không nói một lời, thấy Triều Đăng nhận tin liền nhanh chóng rời đi.

Đó là lời thăm hỏi Minh Nguyệt gửi đến xuyên qua tầng tầng trở ngại, trong thư nói tuy có áp lực nhưng hắn vẫn mạnh khỏe, bên trong vẫn phong lộ ra hương vị trưởng thành khéo léo, Minh Nguyệt nói mỗi đêm hắn đều viết cho Triều Đăng một phong thư, nhưng biết gửi không được, lại không muốn bị người phát hiện nên viết xong đành lập tức thiêu hủy, tiểu quý vừa tròn mười bốn tuổi vẫn như trước cố chấp kêu Triều Đăng chờ hắn, ngôn từ chân thành chính trực, nếu nữ nhi nhà nào thấy được lời lẽ bá đạo của Nhị hoàng tử thế này, không biết sẽ xấu hổ đến mức nào.

[Nhân sinh đệ nhất thư tình.] Triều Đăng đọc xong, để thư vào đèn cầy: [Thật đáng tiếc.]

[... Trước đây không có ư?]

[Hả?] Triều Đăng nhìn ngọn lửa nuốt chửng tờ giấy: [Không có, tất cả mọi người đều dùng chim cánh cụt.] Như là nhớ ra điều gì đó, bỗng dưng Triều Đăng nói: [Thời cấp ba huy hoàng nhất của tui, em gái lớp dưới trực tiếp xông vào lớp xin số điện thoại đi động, wow, cũng tại lúc đó đang thi, cả lớp gào khóc thảm thiết.]

[...]

[Sau đó tui nói, không điện thoại đi động, không chim cánh cụt.] Triều Đăng cười rộ lên: [Cô bé cũng rất lợi hại, phản ứng nhanh lắm, nói dối là xin dùm người khác.]

[Cậu cho?]

[Cho.] Ánh lửa dần yếu, âm thanh Triều Đăng vô cùng rõ ràng trong căn phòng rộng rãi: [Lúc đó về mặt của cô ấy rất lúng túng, tui lại không có cảm giác gì, dường như bao giờ cũng là tui khiến cho người khác đau lòng.]

[...]

[Cho nên.] Triều Đăng trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói ra nghi vấn chôn giấu đã lâu: [Tại sao là tui?]

Hệ thống không trả lời, thời gian dài dằng dặc đến khi phong thư Khương Minh Nguyệt gửi đã tan thành tro, âm thanh trầm thấp mới bình tĩnh lên tiếng.

[Cậu là người thích hợp nhất.]

Khương quốc là quốc gia lớn nhất Cửu Châu, không chỉ có thực lực của một nước phú cường, lịch sử lâu dài, đế vương nhiều đời là minh quân, nhân dân an cư lạc nghiệp, kinh đô tọa lạc nơi dễ thủ khó công, thương mại lưu thông, giao thông tiên lợi, quái vật khổng lồ như thế sẽ không thiếu lệ thuộc, ngoại trừ các tiểu quốc liên minh ở bên, xa xa còn có Tây Vực như hổ rình mồi, theo sự trưởng thành của tuổi tác, Khương Minh Nguyệt biểu hiện vô cùng ưu dị trong số đám người thừa kế đông đúc, được Thánh thượng bổ nhiệm làm Thái tử, từng bước xử lý công việc to nhỏ liên quan đến quốc gia.

Cửu Châu: chỉ chín khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ Trung Quốc.

Khi đến quốc yến mừng Khương quốc trăm năm, trong lúc Triều Bình Chi bận thiết đãi các nước thì Triều Đăng mượn cơ hội rời khỏi Triều gia, nghe được hệ thống nói có mảnh vỡ phân hóa, đã lâu rồi chưa nghe lại từ này, xuất phát từ hiếu kỳ, Triều Đăng đặt một phòng thượng hạng ngay khách sạn mảnh vỡ xuất hiện, ngay đêm đó liền thấy một nam tử tuấn đạt phi phàm mang theo người hầu xuống lầu, như bị quỷ thần xui khiến người kia giương mắt nhìn y, Triều Đăng lười biếng nở nụ cười với hắn.

Người này mặc dù ăn mặc đơn giản, nhưng từng chi tiết đều tinh xảo hoa mỹ, người hầu phía sau cũng khí độ bất phàm, đặc biệt là thị giả đi kèm bên phải, ngón tay vận vạt hình dáng quý quyết không dễ phát giác, dường như luyện qua công pháp hiếm thấy nào đó, cảnh tượng như vậy, không lâu trước đây Triều Đăng chỉ thấy được từ ảnh vệ bên người Khương Minh Nguyệt.

Hơn nữa đối phương còn là mảnh vỡ phân hóa, không chừng còn có thể... Mang mình đến quốc yến Khương quốc.

Thử cái rồi biết, không được thì thôi.

“Vị huynh đài này.” Triều Đăng tiến lên một bước, cười nói: “Hôm nay tiểu đệ xuất môn, không ngờ bị tặc nhân sờ mất túi tiền, sắc trời đã tối, mặc dù nhà ta ở tại trong thành, nhưng trở về cũng không tiện, có thể cho tiểu đệ mượn một lượng bạc trắng hay không, ngày mai ổn thỏa sẽ trả.”

Nam tử kia nhìn y, từ cửa tay áo lấy ra một thỏi vàng đặt vào tay Triều Đăng, âm thanh trầm thấp.

“Không cần trả, tối nay ngươi đến gian ‘Yêu hà’ là được.”

Woa, người có tiền.

Bất quá chính mình trong khách sạn vô có tiếp cận, một thân một mình, nhìn thế nào cũng thấy khả nghi, người này xem y là người qua đường cũng không chừng.

“Không cần, chỉ là muốn nói với ngươi vài câu ~” Lúc này khóe mắt đuôi mày Triệu Đăng đều mang ý cười, y thả lại thỏi vàng vào tay nam tử: “Nhìn bộ dáng ngươi có vẻ rất lợi hại.”

[Giá trị yêu thương: 2 sao.]

“Ta là Triệu Đăng.” Y cười hi hi, ánh mắt đầy hứng thú đối diện nam nhân: “Ngươi tên gì, có thể cho ta biết được không?”

Sau đó y mới biết nam nhân bị mình tiếp cận là tân vương Yến quốc, Yến vương và quốc sứ thần đến đây tham gia đại yến Khương quốc, tạm ở trong nhà gian khách sạn này, từ khi gặp gỡ đến thuyết phục đối phương mang mình đi quốc yến, Triệu Đăng vẫn chưa tốn quá nhiều khí lực, khi nghe được quân vương tàn ác thô bạo như kể chuyện cười kêu mình ngồi bên hông như sủng phi, khóe môi Triệu Đăng cong lên nhìn Yến Tô, vẫn không mở miệng.

“Thôi.” Yến Tô thở dài: “Dẫn ngươi đi cũng được, nhưng đừng gây chú ý quá, phiền phức ta sẽ ném ngươi ra ngoài.”

“Ném a.” Triệu Đăng cười rộ lên: “Ném ra chắc rất đẹp mắt.”

Yến Tô bất đắc dĩ mỉm cười, cuối cùng không nhịn được xoa xoa đầu y.

Khương quốc ngày ấy, cả nước ca múa mừng cảnh thái bình, thực rượu lượn lờ, ca vũ quần áo lóa mắt vắng lại không dứt, tiếng cười nói và tiên nhạc rộn ràng, Khương Minh Nguyệt ngồi vững trên vị trí Thái tử đã lâu, những năm gần đây, chỉ cần Hoàng tử nào có biểu hiện hơi ưu dĩ, chậm thì mấy ngày, nhiều thì mấy tháng, một đám huynh đệ liên tiếp mất đi quân tâm, Khương Minh Nguyệt hoàn hảo mọi mặt không thể xoi mói đương nhiên là lựa chọn duy nhất cho đế vương đòi kế tiếp.

Là Thái tử cao quý, trên quốc yến, Khương Minh Nguyệt ngồi phía bên phải ghế đầu tiên dưới thiên tử, những năm gần đây hẳn cho lão dùng độc ngày càng cẩn thận, hiện giờ mặc dù thoát nhìn thánh thượng anh tư oai hùng, kiêu ngạo thỏa mãn, không khác bất kì một nam tử trung niên nào, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần dùng thêm mấy lần, ngũ thêm mấy đông thì cốt độc sẽ bộc phát, lúc nhỏ lão không được sủng ái, khi chưa đoạt đế Ngũ hoàng tử kết giao khách nhân tứ hướng, bên trong số người lui tới ấy, Minh Nguyệt nghe được phương pháp chế ra kịch độc tinh xảo từ trong suy nghĩ của một ít kĩ năng dị sĩ, lúc trước đã từng lấy mèo con và người sống thử qua.

Trong vô số tiếng lòng đan xen, mặt ngoài cao thượng đến vậy, nhưng sau lưng là ý nghĩ âm u tầng tầng lớp lớp khiến người kinh hãi, dù là Khương Minh Nguyệt đã sớm quen cũng thấy phiền chán, hẳn nghe được sứ thần nước ngoài định chiếm chỗ lợi trong tân khế làm sao, vì thế từng đại thần nhận hối lộ bị hấn lạng yên nhớ lại, trí nhớ hẳn rất tốt, đã nghe là không quên được, hẳn nghe thấy có người nào đầy dâm sắc nhìn chằm chằm mỹ cơ dăng vũ, xé quần áo vũ nữ dẫn đầu ra sao, khiêu khích xâm lược ra sao, khi trong đầu người kia xẹt qua nhiều loại dâm cụ hiếm thấy, Khương Minh Nguyệt thoáng nhủ mảy, tư thái ưu nhã nhắc lên chiếc chén nhâm nhi.

Vào cung mấy năm, hẳn đã thấy quá nhiều đồ chơi mới mẻ, mỹ nhân đủ loại lại càng không thiếu, nhưng Minh Nguyệt không hề bị lay động, làm cho thánh thượng không ngừng khen ngợi đồng thời uyển chuyển biểu lộ quan tâm, nhưng Khương Minh Nguyệt đều viện lý do liên quan đến quốc gia mà từ chối, trời mới biết, nếu như người nọ xuất hiện trước mặt hẳn, hẳn cũng không dám tưởng tượng mình sẽ làm gì.

Tình cảm hẳn dành cho Triệu Đăng mấy năm qua không giảm mà ngược lại còn tăng, ngoại trừ là mỗi tình đầu say đắm thì người nọ còn là hoa trong gương trăng trong nước, sớm đã thành nơi kí thác tình cảm tháng năm thiếu thời, dù sống đến bây giờ, hẳn vẫn không nghe được tiếng lòng của mỗi mình người nọ, sự yên tĩnh cạnh bên Triệu Đăng khiến hẳn hoài niệm không thôi, cũng không phải không muốn làm chuyện quá đáng hơn, trong mơ hẳn không biết dùng bao nhiêu thủ đoạn kích thích đầy hương dễm dạy dỗ Triệu Đăng, mãi đến khi người kia không khác nào mị sủng mới bằng lòng bỏ qua, nhưng thực tế, cơ thể Đăng Nhi ca ca yếu đuối như vậy, căn bản hẳn không dám có bất kì hành vi quá khích nào, chỉ có thể hảo hảo cưng chiều người nọ.

Mãi đến tận khi Minh Nguyệt nghe được suy nghĩ của một người.

[A Đăng uống say cũng xinh đẹp đến chết... Không đúng, bệnh này của y chậm chạp không tốt, không được cho y uống nữa.] Dù chỉ ngán ngùi không đáng kể, chỉ có một chữ Đăng và bệnh là giống nhau, nhưng Minh Nguyệt vẫn cố gắng lắng nghe luồng suy nghĩ ấy, thuận theo dòng âm thanh, tâm mất hướng đến chiếc bàn hàng trung bên trái.

Đôi đào hoa đa tình của thiếu niên nửa khép, Khương Minh Nguyệt không thể tin nổi nhìn mỹ nhân ngồi bên tân đế Yến quốc.

Nhiều năm không gặp, tựa hồ thời gian đã dừng lại trên gương mặt ấy, mỹ nhân trưởng thành kiêu diễm đa tình còn hơn trong kí ức đến đáng sợ, thoát nhìn đẹp hơn lúc xưa, cũng càng thêm chọc người chú ý, chỉ riêng động tác rót rượu thay Yến vương, ngón tay trắng mịn cũng rước đến vô số tham dục, đôi tay này từ nhỏ nên thay người rót rượu, từ nhỏ nên lên giường hầu hạ nam nhân.

Tiếng suy nghĩ là lướt không dứt bên tai, lúc này Khương Minh Nguyệt mới nhận ra, đối tượng ý dâm lúc nãy hẳn cho là vũ cơ, hơn một nửa đều nghĩ sẽ đùa bỡn trần bảo của hẳn làm sao.

Khương Minh Nguyệt siết chặt nắm đấm, móng tay để lại dấu đỏ thấy máu, hần nhìn qua y phục người nọ, là màu trắng. Triều Đăng cũng ngoan ngoãn vắn tóc, ghen tỵ hần vẫn cố nhìn xuống ùn ùn mà ra khi đối phương cười khê với Yến vương, đã bao lâu rồi... Hần không thấy Triều Đăng cười?

[Giá trị thù hận: 2 sao.]

Như nhận ra ánh mắt của thiếu niên, đột nhiên Triều Đăng ngừng đầu, khi đã rõ là ai vẫn luôn ngóng nhìn mình, sắc mặt y hơi đổi một chút, đẩy Yến vương vẫn luôn dựa vào mình ra.

Nam tử phong thần tuấn lãng không hề tức giận, chỉ cười gập đồ ăn thay Triều Đăng, vô cùng sùng ái, hần biết Yến vương, giết huynh đoạt vị, quân vương trẻ tuổi nóng tính, nghe đồn hần không gần nữ sắc, không nghĩ tới...

[Đăng Nhi ca ca.]

Mỹ nhân đang gập đồ ăn thấy thiếu niên trên cao dùng khẩu hình kêu tên mình, động tác hơi khựng lại, không tự chủ cùng Khương Minh Nguyệt nhìn nhau.

Y chậm chạp không chờ được thiếu niên, Yến vương bên cạnh đã cảm thấy có gì đó không đúng, khi nhìn rõ Triều Đăng đang đối diện với Thái tử Khương quốc, lập tức thấp giọng dặn dò gì đó, Triều Đăng mới thu tầm mắt lại.

[Giá trị thù hận: 2,5 sao.]

Cũng vì như vậy, y không thấy được nụ cười âm u bên môi thiếu niên.

Đêm ấy trở lại khách sạn, lúc nửa đêm, Triều Đăng tỉnh lại từ mộng, không chờ y phản ứng, trong miệng bị nhét vải mềm vào, tay chân bị người nhanh chóng điểm huyết đạo, đột nhiên trước mắt bị vải đen bịt kín, người kia mang theo y nhanh nhẹn đi lại giữa màn đêm kinh thành, khi đã dừng lại, Triều Đăng bị đối phương cẩn thận đặt xuống, xúc cảm mềm mại dưới thân chứng minh tám mươi phần là rơi vào giường của vị đại nhân vật nào đó.

Đăng Đăng muốn lên giường của Minh Nguyệt Nguyệt cơ.

Nguyệt Nguyệt cho một phát tới 2,5 sao thù hận, Đăng Đăng yêu Nguyệt Nguyệt muốn chết.

Không biết qua bao lâu, y nghe được tiếng bước chân, vải đen trước mặt được người tháo xuống, khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của thiếu niên xuất hiện, cặp mắt đào hoa đa tình đập vào tầm mắt, so với tưởng tượng của trí nhớ, nam hài kia thỉnh thoảng vẫn để lộ cảm xúc thì thiếu niên trước mặt mang theo uy thế đặc hữu của bề trên, hần chỉ hơn mười tuổi nhưng khí thế lại như một vị quân vương đầy quyết đoán sát phạt, Khương Minh Nguyệt nhìn Triều Đăng chậm rãi thích ứng ánh sáng trong phòng, ôn nhu hôn lấy giọt lệ bị ánh sáng kích thích khóe mắt.

“Đăng Nhi ca ca.”

Không nghe, dưới ảnh hưởng của 2,5 sao thù hận, nước mắt Triều Đăng càng chảy càng nhiều, miệng lại bị nhét, chỉ có thể hức hức thảm thiết, thiếu niên thấy y như vậy, liền một trận hôn nhu tình mật ý ban xuống, mềm nhẹ hôn lên lệ chí mĩ mắt.

“Minh Nguyệt rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta?”

Hần nhìn Triều Đăng gật đầu, trực tiếp bật cười, thiếu niên nâng mặt người nọ lên, đầu lưỡi đâm vào con ngươi đen thui của Triều Đăng.

Nhân cầu bị ẩm áp kích thích khiến mười ngón tay Triều Đăng không ngừng run rẩy, vì bị điểm huyết, y không thể nhúc nhích, chỉ có thể cảm nhận đầu lưỡi người kia đẩy mí mắt lên, thuận theo bên ngoài không ngừng liếm láp, nước mắt chảy ra trực tiếp bị thiếu niên cắn nuốt vào bụng, đầu lưỡi đảo qua tinh thể, khoái cảm vô thượng uốn lượn như biển, nếu không có vải mềm ngăn tiếng, nhất định Triều Đăng đã kêu lên thành tiếng.

“Đăng Nhi ca ca, khóc ít thôi.” Thiếu niên dùng động tác lại, ôm Triều Đăng vào ngực mình, thả nhiệt lên vành tai trắng trắng mềm mềm: “Nếu ta giúp ngươi lấy bật miệng ra, ca ca sẽ lại gạt ta, ca ca cũng rất thông minh, nhiều năm như vậy để ta tin mình cũng không phải tên ngốc, qua đêm nay, ta để ngươi làm Thái tử phi của ta, được không?”

Được được được, được hết được hết.

Ngược lại ngươi mới ngốc á, đừng sợ, nhất định ông đây sẽ đồng ý.

Khương Minh Nguyệt vỗ tay một cái, một thiếu nữ dáng người uyển chuyển từ ngoài cửa quỳ bò vào, cô bé kia tóc đen xõa tung, trên eo có dấu ấn xấu xí, hiển nhiên là nô lệ, mỗi bước đi là thở một cái, tựa hồ trước ngực đeo cái gì đó khiến cô vô cùng thống khổ, không chờ Triều Đăng nhìn kỹ, Minh Nguyệt đã liếm tai y, ôn nhu nói.

“Nô lệ này tên ‘Thái Liên’, gân chân bị đốt, quanh năm bò quỳ mua vui cho chủ nhân.

Thiếu niên thứ hai đi vào da dẻ trắng nõn, mặc trang phục mèo con, mông lớn ngực lớn, rõ ràng là nam tử, mà nhất cử nhất động còn yêu mị hơn nữ tử.

“Đây là nam sủng được cố ý nuôi ra trong thâm cung, chuyên để hoàng đế giải buồn.”

Nha, Tiểu Minh Nguyệt của ta, hư rồi.

Lại vỗ tay một cái, nam tử cuối cùng bước vào thân mạo tuần tú, thoát nhìn không khác gì người thường. Triều Đăng nghe âm thanh nhỏ nhẹ của Minh Nguyệt vang lên.

“Loại hiếm thấy nhất.” Cánh tay hắn vòng qua eo nhỏ Triều Đăng, nhẹ nhàng vuốt ve, khi mỹ nhân không kim được run rẩy, Khương Minh Nguyệt cười nói: “Bề ngoài không khác người thường, nhưng bên trong lại cực kì phóng đảng, trên người... Chỗ nào cũng có thể chảy nước, Đăng Nhi ca ca có muốn nhìn một chút?”

“A... A a a!”

Triều Đăng không ngừng lắc đầu, Minh Nguyệt hôn lên gò má của họ, tỏ vẻ yêu thương vô cùng.

“Không giải thích cho tốt, lại thêm vài loại nô sủng, Đăng Nhi muốn trở thành loại nào?”

Đôi đào hoa mê người của thiếu niên trắng đen rõ ràng, hắn lấy vải mềm xuống, ấn sau gáy Triều Đăng lại, mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại ngày nhớ đêm thương.

Tình cảm ức chế nhiều năm khó có thể khống chế, hắn cố gắng đè nén khát vọng bản thân, từng bước tạo nên tương lai hai người, quốc gia không dung nam hậu, hắn càng muốn ngồi lên vị trí cao nhất, để những người kia không còn quyền phản bác, hắn cân nhắc qua người thừa kế, lên lút tìm hài tử thích hợp bên ngoài nuôi dạy, dù giao giang sơn Khương quốc cho người ngoài, hắn cũng không để ý, thật sự rất khó khăn, quá lắm thì mang theo người trong lòng đi về phía trước, chỉ cần Triều Đăng vẫn bên cạnh hắn... .

“Nếu Đăng Nhi không nói, cũng không cần sợ, không quản Đăng Nhi biến thành thế nào, đều là sủng phi của ta, là hoàng hậu tương lai của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thiên Kiêu Bá Mị 6

Edit: Hyukie Lee

Ánh nến lay động, màn trướng buông rủ, vải mềm vừa lấy ra xong, Triều Đăng liền ho khan một trận, nước bọt lẫn nước mắt hỗn tạp, thấy y như vậy, đôi đào hoa rạng rỡ của thiếu niên lóe lên sự đau lòng, hắn vỗ nhẹ lưng Triều Đăng, âm thanh lại giục.

“Đăng Nhi?”

“Ta... Khụ khụ... Ta chỉ muốn gặp ngươi một lần...”

Tay Khương Minh Nguyệt dừng lại, rồi tiếp tục dịu dàng thuận khí giúp y: “Lời này của Đăng Nhi, là ý gì?”

“Ta...”

Con ho khan mỗi lúc một nghiêm trọng, hô hấp cũng gấp gấp đến dọa người, nghĩ đến lúc này ảnh vệ mạng y từ khách sạn vào cung bị lạnh, Khương Minh Nguyệt lập tức sai người gọi thái y, một bên dặn người nọ chờ nói nữa, mỹ nhân dựa vào ngực hắn cố nhẫn cơn đau, nắm chặt lấy tay Khương Minh Nguyệt.

“Ta chỉ muốn gặp ngươi... Ngươi không thể tới gặp ta, vậy ta liền đến tìm ngươi, ta... Khụ, quả thật ta có ý dụ dỗ Yến Tô, nhưng ta chỉ tâm duyệt ngươi...” Tầm mắt người nọ dần dần tán loạn, nhưng vẫn lâm bầm như một loại bản năng: “Ta tâm duyệt ngươi, Tiểu Minh Nguyệt...”

“Được rồi, Minh Nguyệt biết rồi.” Thiếu niên dùng mắt ra hiệu nô lệ nằm nhoài trên sàn lui xuống, trên mặt xẹt qua tia ân hận, âm thanh cực kì mềm mại: “Ta cũng tâm duyệt Đăng Nhi ca ca.”

Hắn đã chứng kiến quá nhiều hợp tan, thủ đoạn cứng rắn có lẽ sẽ tạm thời giữ được người này bên cạnh, nhưng đi đến mãi mãi thì không thể, vô luận là thật là giả, hắn đều nguyện ý tin tưởng lời giải thích lúc này của Triều Đăng, cũng nguyện ý tin tưởng tình cảm nhiều năm giữa hai người bọn họ.

Thời điểm Triều Đăng tỉnh lại, giường lớn trừ y ra thì không có người nào, cổ họng nhàn nhạt vị đắng, đoán chừng là Khương Minh Nguyệt dứt thuốc giùm mình, cung nữ chờ đợi bên ngoài thấy y đứng dậy, cách màn giường, cung kính dò hỏi Triều Đăng có cần gì hay không.

“Không cần.”

Y vừa dứt lời, tức thì ngoài điện vang lên một loạt bước chân vội vã, nương theo âm thanh gấp gấp ngăn cản của tỷ nữ, năm ngón tay tinh tế được son đỏ dùng sức vén màn giường lên.

“Ngũ công chúa điện hạ! Tuyệt đối không thể a, ngài tự tiện xông vào tẩm cung Thái tử ——“

“Câm miệng.”

Thiếu nữ diện mạo xinh đẹp, quần áo xúng xính tàn bạo trừng thị nữ một cái, đôi đào hoa tương tự Khương Minh Nguyệt bảy tám phần chuyển lên bóng người đang nằm trên giường.

“Ngược lại ta rất muốn xem xem hồ ly từ đâu tới, khiến Minh Nguyệt dám cầu phụ hoàng tử hôn ngay tại đại điện.”

Trên mặt thiếu nữ xẹt qua cảm ghét sâu sắc, nhớ đến nửa giờ trước nghe được tin tức, sắc mặt càng khó coi, từ năm năm trước, khi thấy được thiếu niên anh tuấn một thân áo trắng tiến cung, tình cảm ái mộ chưa bao giờ có liền nảy mầm trong lòng, huynh muội nói chuyện cười gả chính là thân càng thêm thân, hưởng hồ trong một đám tỷ muội hoàng tộc, chỉ có cô và Khương Minh Nguyệt là hợp tuổi nhau, lén lút nói với mẫu thân mấy lần, mỗi khi nhắc đến Nhị hoàng tử, trong lòng cô vừa ngọt vừa ghen, làm một hoàng nữ, từ nhỏ cô đã biết trái tim để vương chắc chắn không dung một người, nhưng chỉ cần có được vị trí quan trọng trong lòng đối phương, dù Ngũ công chúa có điều ngoa tùy hứng làm mẫu nghi quân lý hậu cung ba ngàn, cũng không một câu oán hận, nhưng chưa từng nghĩ, hôm nay lâm triều Khương Minh Nguyệt lại đề cập đến việc cưới một tên nam tử làm vợ, điều này thật sự là...

“Hoang đường đến cực điểm, vô liêm sỉ hạ lưu!” Ngũ công chúa cắn răng nghiêng lợi đẩy tầng màn giường cuối cùng lên, nhìn thấy vết hồng xinh đẹp như đào hoa trên đôi chân trắng nõn, thần sắc cực kì căm tức: “Một thân hồ ly tinh, không biết xấu hổ.”

Thiếu nữ thoáng nhìn vào trong màn trướng, thấy được đôi ô mặc ẩn chứa sương mù đang lẳng lặng nhìn mình.

Không biết tại sao, trong lòng cô run lên một cái.

“Ngươi ——“

“Muội muội khỏe?”

Mỹ nhân trên giường nở nụ cười xán lạn nhìn sang, Triệu Đăng nhìn về phía trước thăm dò, như là đang nhìn tướng mạo của thiếu nữ.

“Khỏe... Khỏe cái gì mà khỏe!” Ngũ công chúa dùng răng cắn chặt đôi môi anh đào, hàng mi thanh tú cong lên, tuy là đáng vẻ hung ác, nhưng lại chẳng có bao nhiêu sức lực: “Đồ không biết xấu hổ, bò được lên giường hân liên tưởng mình là đại nhân vật?”

“Ày...” Triệu Đăng sờ sờ mũi, có chút vô tội nói: “Không có.”

Tướng mạo người trước mắt quả thực quý mị như yêu tinh sống dựa vào nhan sắc trong các bản thần thoại, vừa đẹp vừa duyên, thiếu đi đoan chính, không hề có khí chất của một Thái tử phi, ngược lại kiều mị lại chiếm quá nhiều, rõ ràng giống y như đúc với hồ ly tinh mà cô tưởng tượng, thủ đoạn lúc trước đã nghĩ ra trong đầu bây giờ không thể sử dụng, cô là công chúa, vô luận từ phương diện nào mà nói cũng cao hơn nam tử không rõ lai lịch này rất nhiều, coi như cô xử lý y thể thâm thật thì, về tình về lý Khương Minh Nguyệt cũng không thể làm gì được cô, cô tình sao... Đối diện với đôi ô mặc ấy, chỉ có thể làm càn làm quấy ngoài miệng, còn thực tế thì ngay cả sai người tôn thương y cũng không có sức lực.

“Ngươi chính là tiện dân bị Minh Nguyệt chơi đùa.” Ngũ công chúa miễn cưỡng lấy lại kiều ngạo: “Đừng tưởng mình ——“

“Muội muội nói đúng ~” Triệu Đăng hứng thú nhìn cô ta, dường như nghĩ tới điều gì, y cười xấu xa không có ý tốt: “Bò được lên giường của công chúa, mới coi như ta có bản lĩnh.”

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

[Em gái ngạo kiều.] Triệu Đăng đánh giá: [Đáng yêu.]

“To gan! Ngươi ——“

“Không phải công chúa điện hạ nói ta bị hấn đùa giỡn sao?” Triệu Đăng cợt nhả, một tay xoa gương mặt thiếu nữ, người sau khó giải thích không né tránh, y dùng lực rất nhẹ, ngón tay lạnh lẽo như có như không đụng chạm da dẻ mịn màng của thiếu nữ, Triệu Đăng đến gần vành tai của Ngũ công chúa, tựa như đùa giỡn, lại như trực tiếp câu dẫn hạ lưu: “Điện hạ có muốn... Ném thử tư vị của ta hay không?”

Tầm mắt thiếu nữ không tự chủ được chuyển qua bộ ngực trắng mịn của mỹ nhân, chiếc cổ xinh đẹp dẻo dai, vành tai e ấp như hai nụ hoa, khi cô nhìn xuống cặp chân dài xinh đẹp tuyệt trần dưới hồng y, không kìm lòng nhớ lại những lời ô uế đã từng nghe được, nghe nói lúc những người kia chơi đùa nam sủng, chỉ cần liếm nhẹ, nam sủng sẽ nha nha bị thương bị thương không ngừng rên rỉ, nếu như...

Bỗng nhiên mặt Ngũ công chúa đỏ bừng.

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao] Hệ thống không nhìn nổi: [Xin cậu có chừng mực.]

[Ha ha, thật là đáng yêu.]

“Ngươi...”

“Khương Vị Ương!”

Âm thanh tức giận truyền từ ngoài vào khiến hai người đồng thời ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên của Ngũ công chúa là dùng cơ thể che Triều Đăng lại, trang sức trên tay đính đang vang vọng, thiếu nữ không nhận được nhỏ giọng nói.

“Sửa sang quần áo, người muốn bị người thấy hết à.”

“Được ~” Triều Đăng thuận theo ý cô ta sửa lại hồng y một chút, tiếp tục trêu đùa: “Muội muội tên là Vị Ương nha, thật là dễ nghe.”

Ngũ công chúa xấu hổ xiết chặt ráp giường: “Lui ra!”

Rất ít khi Minh Nguyệt mất không chế, nhưng khi hắn nghe được Ngũ muội trước giờ kiêu căng không coi ai ra gì xông vào hành cung, Khương Minh Nguyệt miễn cưỡng duy trì lý trí độ sức cùng thiên tử, vừa ra khỏi cửa lập tức đi đến đông cung, hắn biết mặc dù Ngũ công chúa diện mạo xinh đẹp, nhưng thực tế vì được nuông chiều nên lòng dạ độc ác, nỡ tỳ không nghe theo ý bị đánh chết là chuyện thường xuyên xảy ra, quả thực hắn không dám nghĩ đến thiếu nữ không biết trời cao đất rộng này sẽ làm gì với Triều Đăng.

Ngũ công chúa bất đắc dĩ lui ra khỏi giường, cô ta thoáng sửa sang lại dung nhan, nhắc cặp mắt đào hoa quẹo rũ nhìn về phía Khương Minh Nguyệt.

“Nhi ca.”

Thiếu niên ngày xưa khiến cô rung động, hiện tại nhìn lại, cũng không có cảm giác gì, Khương Vị Ương bắt giác nhíu mày.

Khương Minh Nguyệt mặc kệ cô ta, nhanh chóng vén lên màn trướng, thấy Triều Đăng bình an vô sự mới yên lòng thấp giọng nói: “Đăng Nhi...”

“Đăng Nhi?”

Nghe thấy thiếu nữ sau lưng níu non, Khương Minh Nguyệt quay đầu lại, không thể tin liếc thiếu nữ một cái, suy nghĩ của Khương Vị Ương rõ ràng không có ác ý với Triều Đăng, mà ngược lại còn yêu thích vô cùng.

“Người, người tên gì?”

Ngũ muội ngày thường ngông cuồng ngang ngược, cứ vậy mang theo mong đợi và một chút sợ sệt khi bị từ chối, kinh hoàng nhìn về người trong lòng hắn, Triều Đăng vén lên màn trướng, tầm mắt Ngũ công chúa không tự chủ dời lên bàn tay người nọ, âm cười bên môi đi ra.

“Triều Đăng.”

Khương Vị Ương còn muốn nói điều gì đó, Minh Nguyệt bị tiếng lòng của cô ta phiền đến bực mình ra hiệu ánh vệ đuổi người, chờ khi thiếu nữ ồn ào ra khỏi đại điện, Khương Minh Nguyệt kéo Triều Đăng vào trong lòng ngực, hai tay xoa xoa eo lưng người nọ.

“Đăng Nhi ca ca làm gì vậy? Còn thiếu chút nữa, muội muội của ta liền nhớ mãi không quên người.”

Triều Đăng bị hắn làm cho khó nhin, âm thanh bất giác nhiễm phải dục vọng: “Chỉ nói vài câu.”

“Chỉ nói vài câu thật sự có hiệu quả như thế?” Hiển nhiên Minh Nguyệt không tin, nhưng cũng nói đùa: “Vây chỉ cần ca ca, ta không cần lo hậu cung xung đột.”

Woa, hậu cung.

Vô số mỹ nữ chân dài ngực bự, đại bản doanh Victoria's Secret, Đăng Đăng muốn ngủ kiểu nào liền ngủ kiểu đó ư, éc éc.

Triều Đăng cười đáp qua loa một tiếng, bên môi cong lên nụ cười, thấy y như vậy, Khương Minh Nguyệt cũng không hỏi nữa, chỉ kêu thị nữ chờ đợi bên ngoài mang hộp ngọc trên mâm gỗ đàn hương vào, hộp ngọc hơi mở, bên trong liền không ngừng tràn ra mùi thơm lạ lùng.

“Tiểu Minh Nguyệt?”

“Đây là thuốc mỡ trong cung chế ra, có thể trị phong hàn.” Khương Minh Nguyệt nói, ra hiệu Triều Đăng thả lỏng cơ thể: “Có lợi với cơ thể của người.”

Hắn giữ bí mật một phần công hiệu, hương cao này chính là thuốc quý thiên kim khó cầu, ngoại trừ tắm bồn thân thể, phòng lạnh khử nhiệt, còn có thể khiến da thịt trở nên nắn cảm đa tình, xương cốt sẽ chân chính trở thành ôn hương nhuyễn ngọc, bình thường đều ngự ban cho phi tử được sủng ái, hắn cởi quần áo Triều Đăng ra, bôi hương cao lên da thịt trắng ngần, toàn thân từ trên xuống dưới không bỏ sót chỗ nào, vuốt ve phần eo kiêu mị nhạy cảm, chờ khi Triều Đăng vô thức đá đá chân, hắn mới bôi cao lên đôi môi mềm mại.

“Đừng liếm, để nó tan hết.” Khương Minh Nguyệt nói xong, thoáng nhắc lông mày, trên gương mặt anh tuấn của thiếu niên tràn đầy vui sướng: “Phụ hoàng đồng ý cho chúng ta kết hôn, bất quá lão muốn nhìn mặt người trước.”

“Hả?”

“Đừng lo lắng, chỉ cần phụ hoàng ban hôn, sau đó lão sẽ không thể can dự vào.” Khương Minh Nguyệt khép hờ đôi mắt, bên trong đôi đào hoa lóe lên vết u ám rồi biến mất: “Tiền triều hoàng đế tử hôn, ý nghĩa khác hẳn sau này ta tự mình nạp hậu, lúc này phụ hoàng đồng ý, sau này thiên hạ sẽ khen ta và

ngươi là chân tình ý thiết, chứ không mắng ngươi họa người đam quốc.”

“Chỉ cần kết hôn xong, lão sẽ chết ư?”

“Đương nhiên là vậy.” Khương Minh Nguyệt nhắc lên một lọn tóc đen, để vào lòng bàn tay thường thức: “Đăng Nhi chỉ thư phục dưới thân người cao quý nhất, ta vẫn nhớ rõ rõ ràng ràng, không ngồi lên địa vị cao nhất, sao ta lại dám tùy ý vui mừng với ngươi?”

“...”

Éc, cảm động quá.

Ngày đi gặp mặt thánh thượng, Khương Minh Nguyệt cố ý chọn cho y bộ quần áo thanh lịch nhất, tóc đen được buộc lên gọn gàng, khi được gọi vào chính điện, ánh mắt của hoàng đế lần mấy vị đại thần đều nhảy lên người Triều Đăng, thiếu niên vóc người cao ngất sắc mặt khó coi chặn lại tầm mắt giúp người trong lòng, hẳn đã qua mười tám tuổi, dáng người đương nhiên cao hơn Triều Đăng, không biết có bao nhiêu tiểu cung nữ vì Nhị hoàng tử mà mất đi hồn phách, cứ vậy vào điện, thiên tử ngồi trên long tọa thấy hai người làm lễ chào hỏi, từng hành động của nam hài trẻ tuổi đi bên Thái tử rất tự nhiên hào phóng, lão không chút biến sắc kêu hai người ngừng đầu.

Gương mặt đoan chính thanh nhã vô song khoa trương đến cực đại rõ ràng dưới ánh sáng của đại điện.

“Phụ hoàng.” Khương Minh Nguyệt thần sắc tự nhiên: “Đây là người mà ta đã đề cập với ngài, con trai thứ hai Triều gia, tên một chữ Đăng.”

Khương đế gật đầu, bỗng nhiên nói.

“Đến gần chút.”

Triều Đăng ngẩn người, lập tức tiến lên vài bước, thấy hành động của y, trong mắt Khương đế mang theo ý cười, mặc dù đứa nhỏ này biểu hiện lễ độ, nhưng thực tế lại không hề e ngại long uy của thiên tử chút nào, điểm này rất nhiều thần tử lần đầu vào triều đối mặt với long tọa đế vương cũng không làm được.

Đến gần mới thấy, Khương đế cảm thấy Thái tử chọn phi vô cùng vừa mắt, đặc biệt là lệ chí nho nhỏ khi chớp mắt, quả thực như rơi lên đầu quả tim.

“Là đứa trẻ tốt, ngươi rất xứng đôi với Minh Nguyệt.”

Khương đế mở miệng, âm thanh trầm hơn so với lúc nãy, không chờ Khương Minh Nguyệt nói chuyện, đế vương lại nói.

“Nhưng hôm qua Ngũ muội của ngươi mới vừa năn nỉ trăm phong con trai thứ hai Triều gia làm phò mã, Vị Ương tử nhỏ đến lớn chưa thích ai, cố tình hai huynh muội các ngươi lại coi trọng một người, đây là muốn trăm làm sao?” Khương đế nói, tầm mắt đen tối nặng nề xẹt qua chiếc cổ tròn bóng và gương mặt mỹ nhân, tựa như thuận miệng: “Triều Nhị công tử đúng là phong thái thiên nhân, chẳng trách nhi tử của trăm phải tranh đoạt.”

“Bệ hạ quá khen rồi.”

Triều Đăng mở miệng cười.

Y nở nụ cười, ánh mắt người ngồi trên long tọa liền chìm vào tối tăm, cặp mắt đào hoa của Khương Minh Nguyệt hơi nheo lại, nghe được suy nghĩ khiến khóe môi cong lên độ cong đối trá.

Phụ hoàng như vậy, sợ là không chỉ muốn Triều Đăng làm phò mã, mà còn muốn ôm y lên long sàng, mặc vào quần áo xinh đẹp, nhốt vào hậu cung đi.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Thiên Kiêu Bá Mị 7

Edit: Hyukie Lee

“Phụ hoàng, nhi thần và Triều Đăng quen biết đã lâu, thưở nhỏ ngài đưa ta đến Triều phủ, nhi thần và Triều Đăng đã ước định tương lai không phải y thì không cưới.” Thiếu niên nói, hai tay khép lại hành lễ, ngôn từ chân thành khẩn thiết: “Mong phụ hoàng tác thành.”

Thiên tử ngồi trên cau mày lại, Khương Minh Nguyệt là người thừa kế duy nhất gã hài lòng, đã nhiều năm như vậy nhưng chưa thấy hắn động tâm với ai, trước mắt mặc dù Triều gia Nhị công tử quyến rũ như thế, nhưng so với giang sơn, vẫn phải chọn về sau.

Nghe được suy nghĩ Đế vương, đầu Khương Minh Nguyệt cúi càng thấp hơn, làm đủ dáng vẻ của một hiếu tử.

“Từ nhỏ đến lớn nhi thần chưa từng cầu xin phụ hoàng thứ gì, chỉ có việc này, kính xin phụ hoàng ân chuẩn.”

Sau hồi lâu trầm mặc, cuối cùng Khương đế nhân nhật gật đầu.

“Thôi, trăm chuẩn người là được.”

“Tạ ơn phụ hoàng.” Đuôi mây Khương Minh Nguyệt mang theo vui mừng, thấy Triều Đăng bất động, thần sắc đầy sùng ái kêu người nọ một tiếng: “A Đăng, còn không mau tạ ơn đại ân phụ hoàng.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Triều Đăng rũ mắt, thời điểm ngẩng đầu, mỉm cười liếc nhìn nam nhân thân mang long bào, đúng như dự đoán thấy được lão siết chặt lòng bàn tay lại.

Khương Minh Nguyệt che đi tối tăm trong mắt, tiếp tục trao đổi chính sự, khi xác thực tuy Đế vương có đổi ý nhưng cũng là trên ý niệm, hấn dẫn Triều Đăng ra khỏi đại điện.

Rời khỏi chính điện, Khương Minh Nguyệt kéo chặt tay y không nói một lời, chờ khi trở lại đông cung, khóa cửa lại, thiếu niên ôm lấy Triều Đăng lên giường gấm rộng lớn.

Bàn tay không nặng không nhẹ đặt lên hông Triều Đăng, thiếu niên vừa đánh vừa vò hai đám thịt non mềm mại, mãi đến khi người nọ đuổi chân xoay eo.

“Tiểu Minh Nguyệt...! Buông ta ra!”

Má nó, một người hai người đều thích tét đít lão tử, thú vị lắm à.

[Rất thú vị.]

Nghe được âm thanh trong đầu, Triều Đăng sững sờ.

Tự nhiên có cảm giác...

Y ném suy nghĩ không thiết thực ra sau, chắc lưỡi: [Thú vị cái L.]

“Vừa nãy người cười cái gì?” Véo nhẹ một cái, chất lỏng ẩm ướt khiến đôi mắt Minh Nguyệt càng thêm u ám: “Người không thấy phụ hoàng tròn cả mắt lên?”

“Khương Minh Nguyệt!” Triều Đăng muốn đập hấn, lại bị đối phương chụp lấy cổ chân, lại thêm mấy bạt tai nữa rơi xuống: “Người... A!... Đừng đánh... Tiểu Minh Nguyệt!”

“Đăng Nhi ca ca quá quyến rũ.” Thiếu niên khen xong, bỗng dừng ngừng động tác, môi chạm môi: “Chỉ được cười với ta, ha?”

“... Người... Nha.”

Đầu lưỡi ma sát, lực đạo lôi kéo của đối phương khiến chiếc lưỡi y đau đớn mệt mỏi, nụ hôn của thiếu niên quá mức hưng hấn, nước bọt chưa kịp nuốt nuốt chút nữa làm Triều Đăng sặc chết, bàn tay sau gáy mạnh mẽ đè lại khiến y không thể chạy trốn mấy mau, cơ thể này không tốt, chỉ cảm thấy hồ hấp không theo kịp, đầu óc bắt đầu mê muội, ngón tay cào cào sau gáy Khương Minh Nguyệt mềm nhũn, như mèo con đang làm nũng.

Dù sao Khương Minh Nguyệt cũng là thiếu niên máu nóng, một cái hôn sâu khiến hấn khó có thể kiềm chế, nhớ đến xúc cảm dịu dàng lúc trước, hấn đặt Triều Đăng dưới thân, nhỏ giọng.

“Được rồi Đăng Nhi, lấy chân kẹp cho ta, chờ đến đêm kết hôn ta mới động vào người.”

“...”

Người, mười ba tuổi, đã, ngủ, với, lão, tử, giả vờ thanh thuần cái gì nữa.

Thấy y bất động, tay chân Khương Minh Nguyệt dần gấp gáp, đầu lưỡi ngâm lấy miếng thịt nhỏ nơi vành tai, hơi thở phả vào, bên trong cặp mắt đào hoa ý cười sâu đậm

“Ngày ấy kết hôn, Đăng Nhi phải ăn mặc thật xinh đẹp.” Thiếu niên vừa nói vừa kéo dài nụ hôn thân mật xuống cổ: “Yếm và vải the, chắc chắn rất đẹp.”

Đại hôn Thái tử được định ra nửa tháng sau, thợ may trong kinh thành thức trắng mấy đêm làm nên hôn phục, trang sức rườm rà tầng tầng lớp lớp, trên dưới Khương quốc đều khiếp sợ với tin Thái tử lập nam tử làm chính thê, không biết bắt đầu từ khi nào, dân gian bắt đầu lưu truyền cổ sự ái tình của hai người, kể rằng Thái tử và Thái tử phi quen biết lúc nhỏ, sau nhiều năm vẫn tình đầu ý hợp không thay lòng, đại đa số nữ nhi nghe được đều cảm động rơi lệ, cách xa mấy năm nhưng tình cảm vẫn còn đó, huống hồ còn là quý tộc hoàng cung, nghe nói nhiều năm Thái tử chưa bao giờ nạp phi, cũng hiểu được hành động ấy vì nguyên do gì.

Khi nhận được mật báo, Khương Minh Nguyệt lấy tay gõ bàn chốc lát, khen ngợi thuộc hạ đang chờ đợi mệnh lệnh xong liền cho người thoái lui.

Người được phái đi truyền bá có sự giữa hân và Triều Đăng đã chỉnh sửa lại chút ít cho hợp với khẩu vị dân chúng, hơn nữa còn được thiên tử tứ hôn, chúng thần chúc phúc, không ngoài dự đoán được đại chúng tán dương, nhận được dân tâm, hôn sự này đã không còn ai có thể lay động.

Rốt cuộc, hân đã có thể hoàn toàn nắm giữ người nọ.

Vì quy củ lễ giáo, hi kiệu phải nhắc từ Triều phủ đến hoàng cung, ngày ấy kết hôn, Triều Bình Chi nhìn con trai thứ đã lâu không gặp mũ phượng khăn quàng vai, vài đồ mườì dậm nghênh đón tiền đưa, bất giác hai tay siết chặt thành nắm đấm, tại thời điểm lão sắp hành động, cổ trùng trong cơ thể điên cuồng xao động, suýt nữa khiến lão phun ra máu tươi, Miêu phu nhân thì sớm đã bị nhốt vào phòng, thấy lão như vậy, Khương Minh Nguyệt phân phó hộ vệ ngăn cản ở bên, lão ta đành phải oán độc nhìn Triều Đăng được hi nương hầu hạ đội lên khăn voan, bước vào hi kiệu.

Mũ phượng: mũ có hình chim phượng của Hoàng hậu và các phi tần thời xưa.

Hi nương: người sẵn sóc nàng dâu trong lễ cưới ngày xưa.

Kiểu hoa một đường vững vàng, bên đường có không biết bao nhiêu con dân Khương quốc tụ lại nhìn xem, vì có quân sĩ hộ vệ che chở nên dòng người chỉ biết nhường đường cho đội ngũ đón dâu, bỗng nhiên, màn che kiệu hoa được bàn tay thon dài tinh tế nhắc lên, gương mặt trù điểm như anh đào phồn hoa từ bên trong lộ ra hơn phân nửa, dân chúng may mắn thấy được đều đã cả kinh, hành động này của Thái tử phi khi chưa kết hôn quả thực đã trái với lễ giáo, nhưng đáng đáp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, chẳng trách nhiều năm Thái tử nhớ mãi không quên.

Bỗng nhiên quân chúng bạo loạn, đội hộ vệ miễn cưỡng giữ trật tự, Triều Đăng thả màn che xuống, bên ngoài có người điên cuồng gào to tên y, cứ vậy đi đến hành cung của Thái tử, chờ ngoài điện hồi lâu, mới có người dẫn vào.

Khăn voan phủ đầu vô cùng bất tiện, tầm nhìn bị che lại chỉ tới bên chân, Triều Đăng thấy gạch đá biến thành thảm nhung cung đình, thị nữ dẫn y dừng lại, tay phải bị người nắm chặt, Triều Đăng nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Minh Nguyệt?”

“Ừm.”

Âm thanh quen thuộc của thiếu niên vang lên vào thời khắc này vô cùng khiến người an tâm, hai người uống rượu hợp cần, Khương Minh Nguyệt thấp giọng bảo hân sẽ cố gắng về sớm, rồi theo thị nữ đến nơi tiệc rượu.

“Xin Thái tử phi ở đây chờ Thái tử.”

Có thị nữ khác đến dẫn Triều Đăng vào phòng, y đáp một tiếng, cô bé kia dặn y không được lấy khăn voan xuống rồi lui người ra ngoài, chờ khi người đi hết, Triều Đăng động tác lưu loát lấy vài đồ ném lên giường.

Bên trong gian phòng ánh nến sáng rực, đệm chăn đỏ thắm và trang sức trang trí khắp nơi, lư hương được chạm trổ hoa văn không ngừng truyền đến mai hoa nhẹ nhẹ, mùi hương giống hệt với hương cao mà mấy ngày nay Minh Nguyệt bôi lên người, có lẽ vì y thể hân, thậm chí sản đồ sạm mạ vàng lót khắp cả phòng, Triều Đăng đi một vòng thấy không có chuyện gì lắm, vén lên màn giường hồng châu đan dệt với trang sức tạo thành hoa văn, lên giường ngủ bù.

Khi màn đêm tràn về, có người nhẹ gọi tên y, Triều Đăng mơ mơ màng màng mở mắt ra, từ sáng sớm bị một đám chị em em em dẫn vật tới giờ, Triều Đăng chỉ nhớ mang máng “Da nương nương thật đẹp ~”, “Dung mạo nương nương như thiên tiên y như trong cổ sự ~”, y còn chưa xem mình bị bọn họ trang điểm thành cái dạng gì, bất quá nhìn cặp mắt đào hoa rạng rỡ của thiếu niên trước mắt, chắc chắn hân rất thích.

Thích thì xin sáng đèn, à không, thêm sao.

“Này.” Triều Đăng chột chột mũi hân: “Sao ngươi nhìn ta dâm dề vậy, mới gả vào Khương gia các ngươi, ta đã hồi hận rồi.”

“Được thôi.” Khương Minh Nguyệt ôm vai Triều Đăng, nhẹ cười: “Qua tối nay, ta liền viết hưu thư cho ngươi.”

Hưu thư: Giấy bỏ vợ.

“Hưu thư luôn nha ~” Triều Đăng thu tay lại: “Cũng được, chỉ cần không vào lãnh cung là được rồi.”

“Đăng Nhi ca...”

“Tiểu Minh Nguyệt...” Triều Đăng bắt chước ngữ điệu của hân, bỗng nhiên vỗ vỗ giường lớn gấm vóc, cười hi hi: “Tới tới.”

Khương Minh Nguyệt nhìn chăm chăm y một lúc lâu, Triều Đăng cời giày, cời tất, mu bàn chân trơn bóng dụ ngươi phô ra độ cong ma mị, hi phục hai người một màu đỏ tươi, vàng sợi đẹp để thêu nên mẫu đơn, mây hoa đan dệt tinh tế tồn lên ám quang chảy xuôi, mây hoa vốn nên màu đỏ, nhưng vì tơ tằm lạnh lẽo mà có cảm giác thanh lãnh, tua rua được cẩn chuông bạc nơi ống tay và vạt áo, chỉ cần hơi động, âm thanh nho nhỏ liền vang lên.

“Đăng Nhi là đang làm phu?”

Con ngươi thiếu niên chậm rãi u tối, bàn tay nắm lấy mắt cá chân Triều Đăng, từng chút từng chút kéo người lại trước mặt.

“Đúng vậy.” Triều Đăng cười híp mắt vỗ vỗ đầu thiếu niên: “Tiểu Minh Nguyệt, gọi phu quân nghe thử.”

Mỹ nhân trước mặt ánh mắt dịu dàng, hồng y phủ lên da thịt tuyết trắng, tay chân tinh xảo như đúc ra từ ngọc, Khương Minh Nguyệt không nhận được nửa đề người xuống giường, hôn lên đôi môi mềm mại khát vọng đã lâu.

Hắn vừa hôn vừa cời hi phục Triều Đăng ra, chuông bạc và tua rua vang vọng, mấy ngày liên tiếp được bồi hương cao, cơ thể vốn đã nhạy cảm nay tan ra mùi hương như có như không, chỉ cần nắm là chảy ra nước, hắn khẽ cắn lên cổ Triều Đăng, đầy thỏa mãn nghe được tiếng thốt lên kinh ngạc của đối phương. Dưới lớp trang phục phiền phức, mỹ nhân mặc yếm đỏ vải the dán sát người, như hòa lẫn với da thịt tuyết trắng, hoạt sắc sinh hương như vậy, thực sự dụ người còn hơn kỹ nữ câu lan, hoặc là oán phi bên trong thâm cung không được sủng ái chỉ cầu một đêm hoàng ân, hoàn toàn không hợp với Thái tử phi cao quý lên tẩm đại kiệu đón vào hành cung, thiếu niên liếm lên cơ thể cách tầng hồng sa, quả thực Triều Đăng đã đánh giá thấp tầng lụa mỏng này, lúc được sủng ái, chỉ cần hơi động liền cảm thấy trên người như có vô số sâu nhỏ bò bò cắn xé, suýt nữa bức điên, cơ thể rúm ró lại như bị co giật, trong chốc lát đã đến cực hạn.

“Đăng Nhi, tiểu nương tử, ai nên gọi ai là phu quân?”

“Ta...” Triều Đăng vừa muốn nói chuyện, thiếu niên liền bám vào nơi mềm mại, cả người không còn sức lực, kinh hoàng kêu lên: “Phu quân...! Ta gọi người là phu quân...”

“Đăng Nhi ngoan.”

Khương Minh Nguyệt hôn lên môi y, động tác trên tay lại càng hạ lưu, cách tầng hồng sa ngọt ngào nghiền nát, khi mỹ nhân bị chơi đến nước mắt tràn lan, cơ thể mềm mại, càng không nói đến eo nhỏ bảo bối trắng nõn được chiếc yếm tơ lụa bao bọc đến kiều diễm đa tình.

Đúng là mỹ nhân từ nhỏ đã dày dạn nam nhân.

Thái tử đại hôn một tháng, thiên tử băng hà, chôn cất và kế vị được tiến hành đồng thời, nhớ đến lời nói đầy kiên quyết bắt Thái tử phi chôn cùng mình của tiên hoàng trước khi băng hà, thiếu niên đã khoác hoàng bào nở nụ cười khế bên khoe môi, thái giám đứng bên cạnh thấy Đế vương trẻ tuổi vừa phê duyệt tấu chương khoe môi sinh hoa, hiếm khi thấy hắn cười, không khỏi kính cẩn dò hỏi.

“Bệ hạ đang nghĩ đến chuyện gì vui ạ?”

“Chuyện vui.”

“Có liên quan đến tuyển phi ngày mai ạ?”

Thiếu niên lắc đầu, thái giám thức thời im miệng.

Hắn đăng cơ mới có mấy tháng, mặc dù những năm gần đây nuôi dưỡng một đám kiện tướng đặc lực trung thành, nhưng vẫn chưa kịp đem quyền lực nhập vào, mấy lão thần tiền triều vẫn như cũ nắm giữ sức mạnh không thể coi thường, hắn chỉ nạp một nam hậu, phi tần của tiên hoàng đã tan hết từ lâu, xuất phát từ các loại cân nhắc, các thế lực lớn không ngừng muốn thọt chân vào hậu cung tân đế, nhưng không biết tại sao người nọ lại chậm chạp không muốn, tình hình đã đến mức mỗi khi lâm triều đều có người nghị sự, vì dẹp loạn chúng thần, và cũng vì đã thương nghị với Triều Đăng, mặt ngoài Khương Minh Nguyệt miễn cưỡng đồng ý nạp phi.

“Ta sẽ không chạm vào các nàng.” Sau cuộc mây mưa, nhìn mỹ nhân sắc mặt phi hồng, không ngừng thở dốc, cặp mắt đào hoa của thiếu niên thanh sắc tựa họa, nhớ đến thời điểm hắn chờ không quyết, Triều Đăng im lặng một hồi rồi đồng ý, chỉ cảm thấy trong lòng đau đến gần chết: “Ca ca?”

“Không có chuyện gì, ta không sao.” Triều Đăng chủ động lấy tay đè hắn xuống, như nhiều năm về trước dụ dỗ thiếu niên: “Ngao nào ngao nào, đừng có trung cái bản mặt sắp khóc đó ra chứ.”

“Nhưng mà ta——”

Rõ ràng... Đã nói chỉ muốn mình ngao.

Thấy Triều Đăng hiểu ý như vậy, hắn chỉ cảm thấy khổ sở hơn, rất ít khi Khương Minh Nguyệt bắt lực như vậy, thừa thiếu thời vì có năng lực đặc biệt nên trong nghị sự triều đình, giữa một đám huynh đệ hắn bộc lộ tài năng, có thể rõ ràng chỉ ra nhược điểm lợi hại của tất cả mọi người, nhưng chỉ có lúc này, hắn tình nguyện đối phương khốc liệt làm càn làm quấy.

“Tiểu tử tử mà, rất tốt ~” Triều Đăng cười rộ lên: “Ta cũng thích nhìn mấy cô gái xinh đẹp a.”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

[Đăng Đăng quá lương thiện.]

[Đăng Đăng giả dối bên trong giả dối.]

[... Xin cậu có chừng mực, bằng không khó thoát cái chết.]

Ngày ấy tuyển tú, thiếu nữ mỹ mạo đến từ khắp nơi Khương quốc tập hợp trong hoàng cung, vô luận sau lưng là thế lực nào, nhưng nhiều giai nhân tuyệt sắc như vậy tụ tập một chỗ, hình ảnh vô cùng đẹp mắt, cổ tình sao Đế vương trẻ tuổi không quan tâm chút nào, không chỉ đến muộn mà từ đầu tới cuối

chưa từng liếc nhìn một cái, thái giám đứng cách Đế vương không xa cao giọng truyền lại thánh ý, khi nghe rõ thái giám nói gì, tất cả giai nhân ở đây đều biến sắc.

Muốn Hoàng hậu... Đến chọn tú?

Hoàng hậu một thân hồng y ngồi bên hông Đế vương, quần áo điểm sắc bao lấy cơ thể xinh đẹp đến cực điểm, chói lòa động nhân đến yếu mệnh, nam hài trẻ tuổi dường như cũng hơi kinh ngạc với quyết định của tân đế, Hoàng hậu thoáng nhũn mày.

Không ít giai nhân đều nghe qua chuyện tình yêu của tân đế, nam hậu duy nhất từ khi Khương quốc lập triều đến nay quen biết với đế vương từ khi còn bé, đề người như vậy đến chọn tú, không khỏi khiến nữ tử ở đây đỏ mặt hồi lạnh.

“Muội muội hàng thứ nhất người thứ ba.” Triều Đăng cười rộ lên, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn vừa dò ra, dường như cảm thấy vô lễ liền lập tức hạ xuống: “Đứng, người này người này.”

Thiếu nữ được chỉ nghe âm thanh mang đầy ý cười, đối diện với đôi ngời người nọ, đột nhiên sắc mặt bạo hồng.

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

Cô gái kia quả thật mi thanh mục tú, trong từng cử chỉ đều toát lên khí chất cổ xưa ý nhị, sắc mặt hồng hào quyến rũ, như thanh sen nổi trên mặt nước, xứng danh mỹ nhân.

Thấy đế vương không yên lòng gật đầu, thái giám cao giọng nói: “Con gái Quan thị Tà thừa tướng, qua bên hông chờ.”

Woa, bạch phú mỹ.

Đăng Đăng xoa tay.

“Trưởng nữ Trữ thị Thượng Thư bộ Hình, qua bên hông chờ.”

“Con gái Tôn thị Ngự sử đại phu, qua bên hông chờ.”

...

...

Cứ vậy tiếp tục, từng loạt từng loạt giai nhân đi qua, Triều Đăng nhìn qua rất vui, Khương Minh Nguyệt vẫn luôn bí mật quan sát thần sắc người nọ đột nhiên có chút mất mát, Triều Đăng cứ vậy tùy tâm sở dục, chọn tất cả đều là mỹ nhân, lại như căn bản không hề quan tâm hán có sủng hạnh hậu cung hay không.

Lại thêm một loạt thiếu nữ quần áo thống nhất đi qua, Triều Đăng chú ý thấy trong đó có một cô nương diện mạo tinh xảo bước chân phù phiếm, đứng lâu như vậy người cũng đông lạnh, sau khi chọn cô bé kia, nhỏ giọng kêu người hầu bên cạnh đi đưa lò sưởi tay.

Bất kể là bạn học Phù Nguyệt không trang điểm không ra khỏi nhà, hay thiếu nữ Lili kì ảo như robot, lại như Harold hoàn hảo kiêu ngạo nhiệt tình, thậm chí là Tri Tây Điều có duyên gặp mặt mấy lần, thì dưới góc nhìn của y, lại như đã từng nói với Lili, phụ nữ sinh ra là để yêu thương, hưởng chi...

Những hình ảnh trong trí nhớ bắt đầu tán loạn, tựa như đập tuyết xé gió mà đến, nhìn thiếu nữ không thể tin nhận lấy lò sưởi, Triều Đăng chậm rãi cong lên khóe môi.

Tuy Đăng Đăng là gay, nhưng mỹ nhân thì vẫn bảo vệ.

Con người thiếu nữ lóe lên nhìn nam hài trẻ tuổi một thân hồng y ngồi trên nơi cao, nhẹ nhàng cắn chặt môi dưới, trái tim bé nhỏ đập nhanh hơn bao giờ hết.

Tại sao, khi nhìn người nọ, căn bản không thể ghét nổi chút nào?

Các nàng bị chọn làm tú nữ, bên trong thâm cung dùng mọi thủ đoạn để nổi bật, lẽ ra Hoàng hậu được ân sủng đương nhiên là kẻ địch lớn nhất, nhưng trong nháy mắt đó, đặc biệt khi nhìn thấy Hoàng hậu nở nụ cười, hờn đều bay lên.

Càng không thể tin nổi chính là, nàng thấy bề hạ có thể nắm giữ được người như vậy... Thật sự rất ghen tỵ.

Thấy những người chung quanh đều có chung biểu tình, thiếu nữ nắm chặt lò sưởi, ầm ập này, phảng phất như khí tức người nọ truyền đến.

Đây là cho nàng, chỉ nàng mới có.

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

[Giá trị yêu thương: 3,5 sao.]

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

...

...

Hệ thống thông báo một hồi lười lên tiếng, nói thẳng: [Chồng cậu, tái mặt rồi kìa.]

Triều Đăng ngẩn người, lập tức không kìm được cười rộ lên lên, bất giác thần sắc của mấy thiếu nữ bên dưới càng thêm ngưng ngưng.

Hậu cung chồng mình, mà cứ như biến thành hậu cung của mình.

Thật sự là, đcmn, sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thiên Kiêu Bá Mị 8

Edit: Hyukie Lee

Tuyển tử vẫn đang tiếp tục, khác với lúc đầu ở chỗ, âm thanh suy nghĩ chung quanh càng lúc càng quái dị, sau khi Triều Đăng chọn thêm một nữ tử dung mạo xinh đẹp, nghe được suy nghĩ của nàng ta, Khương Minh Nguyệt khẽ gọi tên Triều Đăng, thừa dịp đối phương quay đầu ôm người vào ngực hôn môi.

Đế vương trẻ tuổi cường thế lại bá đạo, ngón tay âu yếm sau gáy làm sâu nụ hôn, trên mặt mỹ nhân hiện ra tầng hồng nhạt thật mỏng, đại đa số tú nữ bên dưới đều cúi đầu không dám nhìn cảnh tượng kiều diễm nơi đài cao, có vài người lén lút liếc nhìn chỉ cảm thấy mặt đỏ tím đập, thời điểm Khương Minh Nguyệt buông người ra, hô hấp Triều Đăng đã trở nên hỗn loạn, bất giác cô hống phát ra tiếng ho khan.

“Cơ thể Đăng Nhi không khỏe, tuyển chọn...” Âm thanh Khương Minh Nguyệt hơi dừng lại, lập tức tự nhiên nói liền: “Cứ vậy đi.”

“Nhưng mà...”

Triều Đăng hơi nhú mày, con ho khan cắn nuốt mất tiếng nói, thiếu niên đối diện vỗ nhẹ sau lưng Triều Đăng, từng bước dụ dỗ: “Lần sau tuyển tiếp được không?”

Tiếng lòng xung quanh càng lúc càng khiến hắn buồn bực, còn ngồi tiếp, hắn cũng không biết mình có thể khống chế bản thân nữa hay không, vô số ái mộ chen lẫn dục vọng vang lên không dứt, điều khiến hắn khó chịu nhất là, khi nhìn thấy Triều Đăng và mình hôn môi, nữ tử ở đây càng tâm duyệt Hoàng hậu thì càng biểu lộ mị thái, thậm chí còn nghĩ...

Giai nhân mặt mày xinh đẹp hơi liếm môi, Đế vương trẻ tuổi không hề nhìn lầm, nữ nhân này hắn rất có ấn tượng, cháu gái của trưởng Công chúa, lúc bắt đầu đã có vô số thần tử đề nghị nạp làm phi tần, xác thực nàng ta diễm quang bốn phía, thân phận cũng vô cùng cao quý, nhưng nhớ lại suy nghĩ của nàng ta khi hắn buông Triều Đăng ra, thần sắc Khương Minh Nguyệt càng thêm u ám.

“Được, lần sau đi.”

Thanh tuyển quen thuộc giúp hắn phục hồi tinh thần, Triều Đăng bên cạnh lười biếng lên tiếng, nghe được đối phương trả lời, Khương Minh Nguyệt thoáng nhìn thái giám, người kia liền cao giọng tuyên bố chấm dứt.

Vì mới tiếp quản Khương quốc, công sự mỗi ngày cần xử lý nhiều không đếm xuể, thường đêm đã về khuya Triều Đăng mới thấy được thiếu niên một thân hoàng bào, y ngồi một mình trên giường, nhìn màn giường mình hoàng rũ xuống bốn phía, cung nữ chờ ngoài điện yên tĩnh không một tiếng động, bỗng nhiên y cười cười, nhớ đến lúc quay phim đã từng nằm lên chiếc giường đạo cụ, thật sự giống hệt long sàng đến bảy tám phần.

“Đang nghĩ gì thế? Cười vui vậy.”

Âm sắc thiếu niên hơi trầm từ sau truyền đến, người kia một tay ôm eo, một tay nhấc cằm lên, làm Triều Đăng nghiêng mặt sang bên.

“Nhớ mấy tỷ tỷ muội muội a.” Triều Đăng mặc hắn nghịch ngợm: “Thật là xinh đẹp.”

“... Đăng Nhi.” Thiếu niên từ đằng sau cởi áo y ra, cầm hộp ngọc lại, lấy hương cao bôi lên cơ thể người nọ, không hề sót một chỗ: “Người là thật không biết hay giả không biết?”

Được tinh hương cao càng ngày càng đậm, dường như bên trong còn cho thêm thứ khác, nơi được bôi lên bỗng dung đau đớn thoát lực, da dẻ cũng đang tỏa nhiệt, khác hẳn với cảm giác giá trị thù hận mang lại, hương cao khiến y càng thêm khát vọng đụng chạm Khương Minh Nguyệt, thậm chí ngứa ngáy khắp người, chỗ trống trong cơ thể không thể lấp kín.

“Những nữ nhân mà ngươi chọn, đều tâm duyệt ngươi.” Khương Minh Nguyệt ngừng nói, gõ gõ trán Triều Đăng: “Tâm duyệt đến mức muốn đè Hoàng hậu của trẫm xuống giường.”

“... Cái gì?”

Triều Đăng nhắc đôi mắt bị kích thích đến thủy quang liếm liếm, thấy thiếu niên kéo hai chân mình, muốn lấy chân nhỏ về, bỗng đôi chân non mềm như ngọc mài chạm khắc bị nắm một cái.

“Minh Nguyệt! Tiểu Minh Nguyệt! A a a a a ——!”

Tay thiếu niên vững vàng đặt trên chân, tàn nhẫn ấn lên mỗi cái huyết đạo, lúc nhỏ vì cơ thể yếu ớt nên hạn chế ra ngoài, sau khi quen biết Khương Minh Nguyệt thì phần lớn thời gian đều dành cho hắn, vì ít làm việc, chân y vẫn không có vết chai, qua mấy ngày liên tiếp được bôi hương cao, trình độ miễn cảm của cơ thể đã không thể tưởng tượng, mỹ nhân giãy dựa trên long sàng, ngón tay không ngừng nhào nát gấm vóc, thấy người nọ ho khan, Đế vương trẻ tuổi lấy nhuyễn ngọc đè lên chiếc lưỡi, chặn giữa cổ họng Triều Đăng, sau đó cầm vải mềm nhét vào khoang miệng Triều Đăng, mạnh mẽ ngăn lại cơn ho khan trong cổ họng.

“A... A a a!”

“Đăng Nhi ngoan, thái y nói xoa bóp phần đùi có thể trị phong hàn.” Khương Minh Nguyệt sợ y lấy vật trong miệng ra, quán tay Triều Đăng ra sau lưng, lại sợ dùng dây thừng sẽ để lại vết đỏ trên tay, ra lệnh với người bên ngoài gì đó, chốc lát sau liền có người đem lồng nhung đến, hắn dùng thứ tinh xảo ấy buộc ngón tay Triều Đăng lại, lồng nhung trắng như tuyết đan xen cùng mười ngón tay hoàn mỹ vô cùng dễ nhìn, Đế vương trẻ tuổi nhìn chốc lát, rồi tiếp tục trói hai tay Triều Đăng lại: “Lúc trước vẫn còn để lại vết thương, cần phải tá dược thường xuyên, đồ trong miệng ngươi không dơ, thái y đề nghị lúc chữa bệnh chặn cổ họng lại, miễn cho kêu to ho khan tổn thương.”

Một chân Triều Đăng bị trói chặt vào trụ giường, một chân khác thì bị thiếu niên xoa bóp huyết vị, ngứa ngáy trong cơ thể ngày càng kịch liệt, y đau đến co giật, cổ tinh sao cổ họng bị chặn lại, nước bọt thấm vào vải mềm, nửa tiếng kêu gào cũng không phát ra được, không biết là mồ hôi hay cái gì trơn trượt khiến áo lót dính sát cơ thể, tơ lụa dưới thân cũng ẩm ướt trơn nhẵn, mùi hương quanh quần chớp mũi, trong lúc mơ hồ, nghe được tiếng cười ngắc ngiam của thiếu niên.

“Đăng Nhi đúng là đại nghịch bất đạo.” Thiếu niên xoa bóp mà như trừng phạt, bấm vào huyết vị khiến y đau muốn chết, phía sau mỹ nhân nhô thật cao, đầu chôn vào đệm giường: “Long sàng của trẫm bị Đăng Nhi làm thành như vậy, phải phạt.”

Triều Đăng muốn tách ra, dùng sức đá thiếu niên, lại dễ như bỡn bị nắm lấy, thời gian vô tình, nam đồng năm năm trước đến trong đêm tuyết lớn đã có dáng vẻ của một nam nhân.

Khương Minh Nguyệt ghé vào bên tai, từng chữ từng chữ, uy nghiêm của bề trên khiến cả người mỹ nhân run lên: “Hoàng hậu còn không ngoan, trẫm đánh nát móng nhỏ của ngươi.”

“...”

Mẹ, đùa giỡn lưu manh.

Thả bỏ mây ra, bó mây muốn trả thù.

“Ngủ trên giường ta là người của ta.” Dường như biết được suy nghĩ của y, thiếu niên cười rộ lên, cặp mắt đào hoa sáng ngời như bức họa: “Có gì không đúng?”

Thiếu niên nói xong, lại thêm một đợt bấm bấm tàn nhẫn, mãi đến khi mỹ nhân bị hành hạ thiên kiều bá mị, chất lỏng giàn dụa.

Thời điểm tỉnh lại, tuy trên người hầy còn đau nhức vì hoan ái lưu lại, nhưng lồng ngực nhiều năm đau đớn khó chịu đã có chuyển biến tốt, Triều Đăng bò dậy từ rên giường, Khương Minh Nguyệt đã vào triều từ sớm, cơ thể được tắm rửa sạch sẽ, chăn màn gối đệm cũng đổi bộ mới, ngoại trừ cơ thể toàn vết yêu, thì vết tích điên cuồng đêm qua đã biến mất sạch sẽ.

Vậy mà có hiệu quả thật.

Như là nhớ ra điều gì, Triều Đăng hô hoán hệ thống: [Tổng thống tất cả thống ——]

[Gi.]

[Uầy.] Y sắp xếp lại ngôn ngữ: [Mỗi lần anh giúp tui thay đổi cơ thể, là làm kiểu gì vậy?]

Bất kể là độ dài của tóc, cơ thể khỏe mạnh, nắm giữ kỹ năng hay năng lực chiến đấu, mỗi thế giới đều khác nhau, không lâu khi hệ thống thông báo nhảy bước nhảy không gian, lúc mở mắt thì tình trạng cơ thể đã ít nhiều thay đổi khác với lúc đầu, lúc trước y không để ý, hiện tại lại thần xui quỷ khiến sao

mới ngạc nhiên nhớ ra.

[Câu vào là thế giới tinh thần, gây ám chi đối với nguyên chủ, có thể thay đổi hình thái.]

[...]

Nghe không hiểu, nha hiểu rồi.

[...?]

[Nguyên chủ.] Triều Đăng nhớ lại: [Thế giới tinh thần của mỗi nguyên chủ đều rất dễ ám chi há?]

Triều Đăng hỏi ngược.

Từ khi bắt đầu nhiệm vụ tới giờ, hệ thống chưa bao giờ tiết lộ nửa phần thông tin về mảnh vỡ nguyên chủ, thậm chí ngay cả chuyện nguyên chủ có bao nhiêu tên, y phải đi qua bao nhiêu thế giới cũng không nói rõ, lúc dò hỏi Triều Đăng cố ý dùng từ “mỗi”, nếu trong lúc vô tình hệ thống bác bỏ...

Quả không hổ là Triều Đăng! Quá thông minh!

[Triều Đăng.] Hệ thống đang cười, cười nghe.... Phê phê phê nha nha nha nha: [Câu gài bẫy tôi?]

[...]

Quả không hổ là Tổng thống! Mau rút đi!

[Rất nhanh.]

[Cái gì?]

[Chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.]

Trong lúc Triều Đăng cố gắng hiểu hết câu này, bỗng nhiên đối phương lên tiếng: [Tất cả đều đánh cược trên người cậu, cố gắng lên.]

[Không có.] Triều Đăng chuyển đề tài: [Trừ phi anh nói cho tui anh tên gì.]

[...]

[Đại lão, đại ca, anh hai, ba ba, ông nội ông nội ông nội ——]

[Caesar.]

[A?] Triều Đăng sững sờ: [Người nước ngoài?]

[... Chắc vậy.]

[Nè.] Triều Đăng cười híp mắt gật đầu, tên này nghe vừa mạnh mẽ vừa tự do, không biết tại sao, y cảm thấy vô cùng, vô cùng thích hợp đối phương: [Tên đẹp đó, mà nghe giống như Cleopatra?][...]

Cleopatra VII Philopator: Nữ Pharaoh của Ai Cập cổ đại.

Hoa mạn liễu xanh theo gió xuân quanh quẩn bên sườn núi chập chùng, tường cung đỏ thắm phân chia tài phú và quyền lực, men theo thủy cừ dọc đường đi chính là hậu cung, dù tân đế kế vị đã chỉ định tú nữ, nhưng lại chậm chạp không chọn bài của giai nhân nào, bị một đám thần tử khuyên nhủ, Khương Minh Nguyệt không kiên nhẫn tùy tiện chọn đại mười mấy mộc bài, tú nữ may mắn đều được phong danh hiệu, quân vương trẻ tuổi tuần mỵ, có tài trị quốc, ngoài mặt nhìn đám phi tần của tân đế phong quang vô hạn, nhưng thực tế nhóm tân phi không được một đêm đều hiểu, đế vương trẻ tuổi ấy, từ đầu tới cuối chưa từng sùng tín một người.

Trên lý thuyết mà nói, Hoàng hậu có riêng hành cung của mình, trừ lúc thị tẩm thì xuất hiện trong cung của Hoàng đế là không hợp thường quy, nhưng bắt đắ dĩ sao Khương Minh Nguyệt lại dính Triều Đăng vô cùng, một khi không xử lý chính sự đều gọi y qua đây, lâu dần Triều Đăng cũng lười chạy qua chạy lại, liền dứt khoát ở luôn bên kia, cả cung đều biết Hoàng đế và Hoàng hậu tình thâm ý thiết, tân phi tần được phong danh không ngừng tìm thời cơ chạy đến thỉnh an Hoàng hậu, mãi đến khi Chiêu nghi con gái Dương thị ngẫu nhiên gặp được Hoàng hậu dưới tàng cây của hậu viện.

Người nọ đang xem hoa.

Đó là một cây đào cao lớn xanh tốt, thân cây thô chắc cứng cáp rất hiếm có, chắc chắn lúc nở rộ sẽ rất tươi sáng rực rỡ, phấn mù liên miên, trong lục cung người duy nhất được phép mặc sắc đỏ chỉ có Hoàng hậu, thấy mặt hồng ảnh dưới cây đào thu hút chú ý như vậy, Dương Diệu Diệu chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, không kim được che miệng lại.

Cô nhìn nam hài vóc người cao gầy kia một lúc lâu, đột nhiên đối phương xoay người, Dương Diệu Diệu lúng túng bỏ tay xuống hành lễ.

“Hoàng hậu mạnh khỏe.”

Thấy hai cung nữ phía sau nữ hài quần lụa mỏng xanh biếc cũng hành lễ, mặc dù không hiểu lắm mấy chuyện nơi thâm cung nhưng ít nhiều Triều Đăng cũng biết tú nữ không có tư cách mặc loại quần áo hoa mỹ này, Triều Đăng xoắn xuýt xưng hô của đôi phương trong chốc lát liền bị gương mặt xinh đẹp ngày càng đỏ của đôi phương dời đi chú ý.

Xấu hổ?

Woa, em gái đáng yêu.

“Được rồi ~” Triều Đăng đến gần cô gái, thấy mặt người sau ngày càng đỏ, thả mềm âm thanh: “Đừng thẹn thùng mà.”

Nghe y nói vậy, Dương Diệu Diệu cho rằng cách ăn mặc của mình không thích hợp, càng thêm luống cuống tay chân, cô khom lưng muốn nói xin lỗi, lại nhin không được phát ra âm mũi run run, hiển nhiên là đang sốt ruột.

“Hoàng hậu, nô tì... Nô tì ngu dốt, không nên ——“

“Không sao.” Triều Đăng nhẹ giọng ngắt lời cô, thấy nữ hài đã sốt sáng như vậy, y cũng không muốn làm đôi phương sợ, liền lách qua chuẩn bị rời khỏi: “Không sao.”

“Hoàng hậu đang xem hoa đào ạ?”

Y vừa bước được vài bước liền nghe âm thanh lấy dũng khí của nữ hài, Triều Đăng quay đầu lại, nhìn cô gái khẩn trương đến độ nhàu nát quần áo, nhin không được cười lên.

“Váy.”

[Giá trị yêu thương: 4,5 sao.]

[Anh Caesar ơi! Anh Caesar à nói chuyện với em đi!]

[... Đừng nghịch.]

Nữ hài chỉ lo ngấm nộ cười của người nọ, ngây ngốc văng một tiếng.

“Váy bị vò nhăn rồi.” Triều Đăng dừng chân lại: “Gọi Triều Đăng là được rồi, gọi Hoàng hậu... Nghe có chút lạ?”

“Tuyệt đối không thể!”

“Được rồi ~ Tùy ngươi.” Tầm mắt y dời về phía cây đào: “Lúc nó nở hoa chắc chắn rất đẹp, ngươi tên gì?”

“Diệu Diệu...” Nữ hài ngập ngừng: “Dương Diệu Diệu.”

“Dương Meo Meo?”

“... Không, không phải!” Tuy nữ hài vội vàng sửa lại, nhưng khóe môi lại lên lút nhếch lên: “Là ‘Diệu’ trong ‘Tuyệt diệu’ ạ.”

Thời điểm Khương Minh Nguyệt xử lý chính sự, Triều Đăng rồi rỗi đến phát chán, y không rõ lắm đi nơi nào trong cung là không hợp lễ giáo, vì vậy hậu hoa viên liền trở thành nơi y thường đi dạo, lâu dần, y phát hiện mình luôn tình cờ gặp được phi tần trong cung dưới tàng cây này, mà liên tục mấy ngày, có một chị gái vóc người bốc lửa mặc quần áo hồng nhạt thêu hoa đào, y nhin không được quan sát xung quanh, thấy được không ít chị gái em gái xinh đẹp như hoa đều ăn mặc như người hồng nhạt kia, hoặc là thắt lưng thêu hoa chìm, hoặc là trang sức cài tóc, y trầm mặc chốc lát, rồi tiếp lời chị gái xinh đẹp hồng nhạt ấy.

Tự nhiên có loại tin không tên, nhóm chị em thật đáng yêu.

Cô gái này mặt mày rạng rỡ, eo nhỏ chân dài, phối hợp với cách ăn mặc như vậy, vẫn như cũ đẹp đến diễm quang bốn phía, thấy Triều Đăng nói chuyện với mình, trong mắt nữ tử xẹt qua tia vui mừng, tán gẫu được vài câu, bỗng nhiên đôi phương chuyển đề tài, hiển nhiên là mưu đồ đã lâu.

“Nghe nói cơ thể ngài không khỏe, chỗ của nô tì có bí thuốc Tây Vực tiến cống, lúc vào cung mang theo, nếu ngài không chê, ngày mai nô tì sẽ sai người đưa đến cung của ngài.”

Lời này của cô ta vô cùng xảo diệu, không nhận chính là không cho bạc thang, Triều Đăng ngẩn người, cười nói cảm ơn.

“Vậy thì đa tạ Thục phi.”

“Sao nô tì dám nhận lời cảm ơn của ngài.” Nữ tử diễm sắc mềm mại đáng yêu, đôi môi anh đào hé mở, giọng nói êm ái: “Chỉ cần ngài cười với nô tì một cái, dù có làm gì, nô tì đều cam tâm tình nguyện.”

“... Cảm tạ.”

Đấng Đấng vậy mà bị đùa giỡn kia, ôi trời ôi! Phê ghê!

Có lẽ là không nghĩ tới ý để nói chuyện như vậy, chỉ chốc lát sau, không ít mỹ phi dồn dập nói mình cũng có được vật quý giá, bỗng âm thanh du dương nhẹ nhàng đánh vỡ, thiếu nữ mang diện mạo khác lạ đối diện với tầm mắt Triệu Đăng.

“Nô tì không có đồ vật nào quý giá, lại không biết cách nào làm ngài vui.” Đôi mắt thiếu nữ so với người thường càng thêm thâm thúy, con ngươi đen bóng như xán thạch, lời còn chưa dứt, cô ta nói tiếp: “Nô tì là người Trác quốc, chỉ biết vũ điệu đặc thù của dân tộc, nếu ngài nguyện ý, nô tì hy vọng có thể dâng vũ vì ngài.”

Trác quốc là quốc gia thần bí do dị tộc thống lĩnh, nghe nói nơi ấy nữ tôn nam tì, phái nữ Trác tộc mỹ mạo vô cùng, năng chinh thiện chiến, nổi tiếng nhất là vũ đạo của tộc nhân Trác tộc, truyền thuyết kể rằng người Trác thông qua vũ khúc tế tự tìm bạn tri âm, được thần che chở, nên mặc dù Trác quốc nhỏ bé nhưng quanh năm sung túc, quốc lực cường hãn, cũng vì đặc thù ấy, chỉ có hoàng tộc Trác quốc mới được học vũ đạo, không thể nghi ngờ thiếu nữ trước mắt chính là hoàng tộc, mà điều khiến người kinh ngạc chính là, cô ta cam nguyện dâng vũ cho người Hán.

Trong mắt đám phi hoặc nhiều hoặc ít đều có vẻ kinh dị, sau đó là khủng hoảng không dễ phát giác, dù gì Triệu Đăng cũng biết ý nghĩa vũ khúc người Trác, y hơi nhướng mày, ôn nhu dò hỏi.

“Vũ khúc ấy... Nên hiến cho thần?”

“Thiếp muốn khiêu vũ vì ngài.”

Y cười cười: “Múa cho ta coi không có thưởng nha?”

“Thiếp vô cùng tình nguyện.”

Tì mĩ mà nghe, trong âm thanh của thiếu nữ có gì đó khàn khàn rất kì quái, chắc là khẩu âm của dị tộc, đồng thời cũng vững tin với thân phận của cô, đối diện với ánh mắt cổ chấp của thiếu nữ, Triệu Đăng gật đầu.

Thiếu nữ nở nụ cười, nghiêng mình về phía Triệu Đăng, hai tay như hoa mở ra, chuông bạc đỉnh đang vang vọng theo cơ thể nhẹ nhàng, điệu múa này quả thực rất đẹp, trong sự mềm mại thấy được mạnh mẽ, khi thiếu nữ múa xong, Triệu Đăng nói cảm ơn đồng thời hỏi tên thiếu nữ.

Thấy y như vậy, lại có phi tử cả gan xúm đến, vì cách không xa nên Triệu Đăng có thể ngửi thấy mùi thơm như có như không của đám phi tử.

“Nô tì nghe nói ngài thích hoa đào, cố ý thêu bùa phúc hoa đào, nếu ngài không chê...”

“Ngài có thích đồ ăn vặt Mai Châu không ạ? Thiếp là người Mai Châu, biết làm món tráng miệng và bánh ngọt.”

“Ngài sợ lạnh, chỗ của nô tì có ——”

“Đăng Nhi.”

Âm thanh hơi trầm của thiếu niên đánh gãy oanh ca yến ngữ, Đế vương trẻ tuổi như hoa mậu xuân từng chẳng biết xuất hiện từ khi nào, cặp mắt đào hoa của Khương Minh Nguyệt khép hờ, bất giác trong con ngươi xẹt qua vẻ kinh dị.

“Lại đây.”

[Giá trị thù hận: 3 sao.]

==

Caesar: khái hoàn; thắng lợi; chiến thắng. Người thắng trận.

Triệu Đăng = Ngọn đèn giữa đại dương = Ánh đèn ban mai.

Tiểu Đăng = Ngọn đèn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thiên Kiêu Bá Mị 9

Edit: Hyukie Lee

“Tiểu Minh Nguyệt.”

Triều Đăng phát phát tay với thiếu niên, thần sắc tự nhiên, cười gật đầu với đám phi tần không dám thở mạnh chung quanh, gần như là không nhận ra Đế vương đang tức giận, bước nhẹ nhàng đến bên người kia.

“Ngươi hết bận?”

“...”

“Hả?” Thấy hắn im lặng, Triều Đăng kẻ sát mảy phần: “Sao vậy?”

Dứt lời, Triều Đăng chủ động treo cả người lên Khương Minh Nguyệt, nhóm phi tần cách đó không xa nom nớp lo sợ y bị phạt đều cả kinh, tất cả chảy mồ hôi lạnh vì hành động không biết trên dưới của Hoàng hậu, trong con người Khương Minh Nguyệt xẹt qua tia phức tạp, lần đầu tiên, hắn bắt mắt mình không nghe được suy nghĩ của Triều Đăng.

Người này, rốt cuộc đang nghĩ điều gì?

Cười cười nói nói với một đám nữ nhân, quay đầu liền làm hành động như vậy với mình, vừa vụng về vừa chân thành, lại không sợ hắn tức giận, mặc dù đã tâm duyệt Triều Đăng nhiều năm, nhưng mãi mãi hắn vẫn không hiểu được suy nghĩ của đối phương, lúc còn nhỏ, Khương Minh Nguyệt biết Triều Đăng cố ý tiếp cận mình vì tìm kiếm che chở, nhưng dù là như vậy, hắn vẫn cam tâm tình nguyện rơi vào cạm bẫy, còn hiện tại, tâm tư người này càng ngày càng khó phỏng đoán, mặc dù Triều Đăng luôn cười, lại như thờ ơ với tất cả.

“Tiểu Minh Nguyệt?”

“Không sao.” E rằng... Là hắn quá đa nghi: “Đăng Nhi chơi đủ chưa?”

Đế vương trẻ tuổi cúi đầu, ôn nhu dò hỏi mỹ nhân hồng y trong lòng ngực, hai tay Triều Đăng lộn xộn vẽ loạn trên vai Khương Minh Nguyệt, lông mi đen dài, y cười hi hi: “Đủ rồi, nếu ngươi hết bận thì chơi với người.”

Cặp mắt đào hoa đảo qua đám phi tần, âm thanh mát mắt lần đó kị chui vào tai, Khương Minh Nguyệt nhếch môi, nắm ngón tay đan vào bàn tay Triều Đăng.

“Bên kia có cây đào rất lớn.” Triều Đăng chỉ qua bên nọ: “Ngươi thấy nó nở hoa chưa, đẹp không?”

“Ừ, rất đẹp.” Âm sắc thiếu niên trầm thấp tựa lưu thủy róc rách: “Nhưng không đẹp bằng ngươi.”

Ai ghẹo ai đó, xấu hổ xấu hổ.

Y cười rộ lên, đôi ô mặc như được mây mù bao phủ, Triều Đăng nghiêng người sang, tốc độ cực nhanh hôn bẹp lên mặt Khương Minh Nguyệt: “Nở rất tốt.”

“...”

“Ngươi đỏ mặt?”

“... Đăng Nhi.”

“Woa, đỏ thật kia đỏ thật kia, đừng quay đầu a Hoàng thượng để ta nhìn chút đi ——“

Mùa xuân rồi đi, giữa hè trườn tới, tân đế tiền nhiệm đã được mấy tháng, trên dưới Khương quốc một mảnh an vui yên bình, thiếu niên thiên tử mười tám tuổi dùng năng lực cao siêu và tài năng trị quốc dần dần được trọng thần triều tán thành, khi hết Thất Nguyệt tiểu thử, không khí rộn rã, đại điển tế quốc mỗi năm một lần được cử hành vào cuối tháng, dựa theo quy củ, các tiết mục của hậu cung đều do Hoàng hậu xét duyệt, từ khi bắt đầu tiến hành, chỗ ghi danh ngày nào cũng đông nghẹt, trong đó phi tần tham gia tuyển chọn tú nữ lần đầu là cao nhất, số lượng tiết mục dày đặc, Triều Đăng không thể không chờ ở hành cung, nhìn từng tỷ tỷ muội muội bước lên biểu diễn.

Thất Nguyệt: cúng tuần cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày.

Tiểu thử: vào ngày 6, 7, 8 tháng 7.

Ba ngày nay, Triều Đăng xét duyệt gồm có tiết mục múa, ca hát và hí kịch cải biên các loại, ngày cuối cùng, bên trong cung Hoàng hậu không biết nhận bao nhiêu quà cáp của đám tiểu cô nương, nào dạ minh châu, nào băng tâm y, nào dược liệu giá cao cực kì đáng quý, lần đầu loại trò chơi hiếm lạ y chưa bao giờ nghe tên, dù đã biết nhóm nữ hài đầu tiên vào cung tham gia tuyển phi đa số đều có gia thế, nhưng y vẫn cảm thấy... Được một đám bạch phú mỹ chạy theo thực sự quá sướng! Chết cũng không tiếc.

Khi Triều Đăng dùng cơm trưa xong đi nghỉ ngơi, xét duyệt buổi chiều chuẩn bị bắt đầu, nhìn thấy thiếu nữ dị tộc từ cửa đi vào, Triều Đăng hơi run, trong đầu xẹt qua tên của đối phương.

“Na Đề Sa?”

“Xin chào ngài.” Thiếu nữ Trác tộc đến gần Triều Đăng, nhìn người kia khẽ hất tay, cung phục rườm rà không tiếng động rơi xuống mặt đất, bất kể là lúc cỡi quần áo hay là đi lại, nhất cử nhất động của thiếu nữ đều ẩn chứa mê hoặc tự nhiên, cung phục rơi xuống, quần đỏ sát người lộ eo treo đầy chuông vàng, Na Đề Sa thấy Triều Đăng nhìn mình, khẽ mỉm cười, bên môi câu lên nụ cười quyến rũ: “Trong cung chỉ có ngài được mặc màu đỏ, thiếp lại muốn cho ngài thấy vũ đạo chính thống của Trác tộc, nếu mạo phạm xin ngài lượng thứ.”

“Không sao.”

Triều Đăng vung tay, ra hiệu cô biểu diễn.

Hai tay thiếu nữ mở ra như trong hoa viên lần trước, nhưng khác ở chỗ, vì cỡi ra cung phục rườm rà, tay chân thiếu nữ càng thêm linh hoạt, bên trong quyến rũ mơ hồ thấy được mạnh mẽ, động tác của cô càng lúc càng nhanh, tay chân uốn lượn trong không trung, bắt gặp khoảng cách giữa cô và Triều Đăng ngày càng rút ngắn, động tác cuối cùng, bỗng nhiên thiếu nữ vươn mình nhảy vọt đến trên người y, hai tay như rắn quấn quanh cổ Triều Đăng.

“Ngài có từng hưởng qua tư vị của nữ tử?”

Âm thanh Na Đề Sa khàn khàn vuốt nhẹ màng tai, Triều Đăng nghiêng đầu, thấy cung nữ hầu hạ hai bên không nhúc nhích, chắc chắn đã bị thiếu nữ dị tộc này mua lại, thấy y không nói, thiếu nữ vẫn chưa làm ra động tác nào khác, chỉ dùng tay vuốt ve bụng dưới của người nọ, theo sau là mấy tiếng cười khê.

“Xem ra mặt trước của ngài, vẫn còn rất sạch.”

“...”

Douma, sờ bụng biết luôn xử nam?

“Như vậy rất tốt.” Thiếu nữ nói, bỗng nhiên gợn tay kéo gì đó mềm mềm trên cổ xuống, mặc dù không lớn, nhưng đường viền hầu kết rõ ràng vẫn khiến Triều Đăng mở to hai mắt trong chốc lát, dường như hài lòng với phản ứng của y, tiếng cười có chút khàn khàn của thiếu niên vang vọng: “Ngài thật đẹp.”

Triều Đăng chưa bao giờ phát hiện thiếu niên này có gì đó không đúng, bất kể là vòng eo tinh tế, làn da trắng bệch đặc trưng của Trác tộc, hay là gương mặt tinh xảo thiên nữ, đều khiến người trước mặt không khác gì phái nữ.

Bạch phú mỹ biến thành cao phú soái, mẫu thân kiếp.

“Ngươi muốn gì?”

Thiếu niên có thể lên vào thâm cung tầng tầng, lại ở hơn nửa năm không bị phát hiện, hôm nay còn mua luôn cung nữ thiếp thân, có lẽ thân phận không hề tầm thường, gương mặt thâm thúy của thiếu niên chột lóe, Hán ngữ mang theo âm sắc kì dị vang lên từng chữ từng chữ: “Đề Sa muốn ngài đi theo ta.”

Tên thật là Đề Sa, đề ma ma.

Nếu y không đồng ý, có lẽ sẽ xuất hiện thêm nhiều bất ngờ, chẳng bằng trước tiên thuận theo, tùy thời hành động.

“Được.” Triều Đăng gật đầu: “Ta đi với ngươi.”

Thấy thiếu niên có chút nghi ngờ nhìn mình, Triều Đăng nói tiếp: “Dù ngươi không đến, sau đại điển tế quốc ta cũng nhân cơ hội rời đi, nếu ngươi không tin, trên người ta có mặt hàm gửi Yến vương, là văn tự không người đọc được, ta dự định hôm nay xét duyệt kết thúc sẽ sai người mang——”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, trong nháy mắt ngự vệ hắc phục thống nhất xông vào, hần nhìn Đề Sa do dự một chút, ánh sáng kim loại lộng lẫy nơi tay phải lưu chuyển, đối phương nhìn chăm chăm vào hần một lúc lâu, cuối cùng bỏ qua ý nghĩ bắt Triều Đăng làm con tin, ngự vệ nói đuôi vào rất nhanh đã bắt giữ thiếu niên, cung nữ càng không chút thương tiếc bị đá gối quỳ xuống, Đế vương trẻ tuổi đứng phản quang ngoài cửa sắc mặt âm trầm, nếu không phải hần có thể nghe được lòng người, vừa vặn nghe được nội tâm xấu xí hoảng sợ của Ngự sử đôn đốc, nghe kĩ mới biết đây là gian tế của Trác tộc, hần...

[Không được làm tổn thương ngài ấy.]

[Ngài ấy nguyên ý đi cùng Đề Sa, vừa này y vừa đồng ý, trên người có mặt hàm, vốn muốn nhờ Yến vương trợ giúp đào tẩu, nhất định cũng vì ngài ấy ở bên bạo quân quá đau khổ.]

Tầm mắt Khương Minh Nguyệt dời về phía Triều Đăng, vừa lúc thấy đối phương cũng đang nhìn hần, trên mặt Triều Đăng còn một ít hoảng loạn, hiển nhiên có chút kinh sợ, hần không nghe được nội tâm Triều Đăng, nhưng tiếng lòng sẽ không nói dối, Khương Minh Nguyệt đi đến thiếu niên bị trói, một cước đạp lên mu bàn tay hần, thiếu niên cổ nện tiếng kêu thảm thiết, mơ hồ nghe được Đế vương trẻ tuổi từ trên cao nhìn xuống.

“Nói cho trẫm, ai muốn đi theo ngươi?”

Cặp mắt đào hoa băng lãnh buốt giá, phảng phất cổ đàm thăm thẳm ba thước hàn băng, Đề Sa thấy tay mình bị nghiền nát, chắc chắn xương ngón tay đã

gãy, thiếu niên dị tộc cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngài ấy phải đi cùng ta.”

Mỹ nhân ở bên thất kinh: “Không có, lúc này ta chỉ lừa hấn, ta ——“

Người nọ vẫn là đáng đáp vô tội ấy, không khác trong trí nhớ là bao, nhớ lại suy nghĩ của thiếu niên từ bỏ việc bắt Triều Đăng làm con tin lần đoạn đối thoại mơ hồ trước đó, Khương Minh Nguyệt cau mày, người có vỏ bọc như vậy, những chuyện xảy ra không ngừng lặp đi lặp lại, thật sự là... Vô tội ư.

“Đăng Nhi.” Khương Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Ngoan.” Không chờ Triều Đăng phản ứng, Khương Minh Nguyệt cúi đầu đối diện với tầm mắt thiếu niên: “Y đồng ý với ngươi?”

“Đồng ý.” Đê Sa nghiêng răng nghiêng lợi: “Bạo quân! Vô liêm sỉ! Ngươi đập lên hơn nửa quốc thổ Trắc tộc ta, bắt chấp phá hủy thần điện, ngài ấy ở cùng ngươi cũng vì ép buộc, sớm muộn gì ——“

“Người thắng làm vua, ngược lại, đã lâu không gặp thù lĩnh như ngươi.” Khương Minh Nguyệt than nhẹ như đang cảm khái, trên gương mặt anh tuấn trẻ tuổi xẹt qua tia chán ghét: “Đ dẫn đi, róc từng mảnh từng mảnh, róc xong đem cho chó ăn.”

Cặp mắt đào hoa hẹp dài liếc qua đám cung nữ xinh đẹp run lấy bầy, Đế vương nhân nhật nói: “Nữ nhân róc xong thì chôn.”

Sau khi nghe được, đám cung nữ sợ đến mức tứ chi nhũn ra, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bị ngự vệ nhắc lên vẫn không ngừng gào khóc cầu xin, thấy Hoàng thượng không xi nhê gì, chú ý đến Hoàng hậu đứng bên hông, thị nữ luôn hầu hạ Triều Đăng những ngày gần đây biết trình độ sùng ái của của y đến mức độ nào không ngừng rạp đầu quỳ lạy, âm thanh bịch bịch vang lên không dứt, mãi đến khi vầng trán đã rách thịt chảy máu.

“Xin ngài tha mạng! Ngài tha mạng a! Dù chết cũng xin ngài cho nô tì chết một cách sáng khoái! Xin ——“

Thị nữ bị tàn nhẫn lôi xuống, máu tươi nhỏ lên hành cung, thấy Triều Đăng vẫn luôn nhìn bên kia, Khương Minh Nguyệt đến gần y, hoàng bào mình hoàng khoáng lên người hấn vô cùng cường thế, hằng ngày chỉ thấy Khương Minh Nguyệt mặc đồ thường, trên môi hầu như luôn treo nụ cười nhật, nhưng bây giờ lại không cảm xúc, khiến người phát lạnh.

“Đăng Nhi, ngươi có lời gì muốn nói với trẫm?”

“Vừa này ta chỉ gạt hấn, ta...”

“Vậy phong mật hàm kia, ngươi muốn tự mình giao lên, hay để trẫm điều tra?”

“... Cái gì?” Hấn có thể nhìn thấy nét không tự nhiên chột lóe trên mặt Triều Đăng, mỹ nhân mặt mày điểm lệ quý mị, cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: “Tiểu Minh Nguyệt, ngươi nói gì vậy?”

“Ta nói.” Đế vương trẻ tuổi đến gần Hoàng hậu của hấn, ngón tay vuốt nhẹ sau cổ đối phương, một đường thẳng đến phần lưng duyên dáng, mỹ nhân bị hấn đụng chạm không kim được bắt đầu run rẩy, Khương Minh Nguyệt kẻ sát vảnh tai người nọ, bàn tay dừng lại bên hông nhỏ kiêu kiêu: “Trên người Đăng Nhi có nơi nào trẫm không sùng qua, dùng cơ thể giấu đồ, đúng là nên phạt.”

[Giá trị thù hận: 4 sao.]

[Anh Caesar! Anh nói tại sao! Hấn biết được! Em giấu đồ!]

Kì thật cũng không phải bí hàm gì, chỉ là lúc Triều Đăng chờ phi tần vào biểu diễn quá mức nhàm chán, tiện tay viết ra mấy lời bài hát đã từng biểu diễn, vì tiếng Trung giản thể và tiếng Anh lung tung, xem mới thấy không khác gì bí văn, và cũng vì phòng tâm nhân lấy mất tờ giấy nên Triều Đăng vẫn đề bên người, lúc Đê Sa xông vào, y đột nhiên nảy ra ý định dùng bí hàm lừa dối.

[Cậu không thấy có gì đó sai sai à, khi còn bé Đa Nghi đã am hiểu lòng người, trị quốc cũng lão luyện vượt qua lẽ thường...] Hệ thống thấy y một mặt mê man, bỏ qua quá trình phân tích dài dòng nhảy đến kết luận: [Hấn nghe được nội tâm.]

[...]

Bố, phắc, diu, mẹ, mày.

[Hình như hấn không đọc được nội tâm của cậu.] Hệ thống nói tiếp: [Cho lên lần đầu gặp mặt, hấn nguyên ý ở bên cạnh cậu, bởi vì yên tĩnh.]

À, hoàn toàn không nhận ra.

Triều Đăng vô cùng nể mặt: [Anh quá thông minh! Anh quá tuyệt vời! Vỗ tay cho anh Caesar nè bốp bốp bốp bốp.]

Thừa dịp y còn ngây người, Khương Minh Nguyệt thò tay lấy mật hàm trên người Triều Đăng, cặp mắt đào hoa liếc qua vẫn tự chưa từng thấy, hấn thấp giọng mệnh lệnh với ngự vệ đang đợi, thoáng nhìn cả người mỹ nhân đã cứng ngắc, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhân nhật.

“Được rồi Đăng Nhi, ngươi nói trẫm nên phạt ngươi thế nào đây?”

Giường lớn gấm vóc, màn trướng minh hoàng nhẹ nhàng lay động, dù hôm nay là đại điển tế quốc, cung nữ chờ đợi bên ngoài cũng không dám ngắt đầu

dò xét, nghe nói đám người phản bội bị treo ở thiên lao ba ngày, máu thịt trôi đi gần hết mới được ban chết, mà nguyên nhân tất cả, chính là Hoàng hậu đang nằm bên trong.

Bước chân dừng lại, Đế vương trẻ tuổi vừa lâm triều xong vén lên màn giường, thấy mỹ nhân lỏa thể co rúc trong chăn, tóc đen da trắng đan dệt như họa, lại như mị mã giam cầm tù binh, tay Triệu Đăng bị nhung trủ trôi ra phía sau, cặp lông kiêu mị nhô cao, đôi mắt vì gắm đen bịt lại nên không thấy, nhuyễn ngọc trong miệng khiến nước bọt chảy ra, tựa như cảm nhận có người đến gần, Triệu Đăng co người lại nhỏ hơn, nhưng chân lại bị kéo lùi ra ngoài.

“Đăng Nhi.”

Âm thanh người đến khiến y phát ra tiếng đau nghẹn ngào, Khương Minh Nguyệt nhẹ nhàng gỡ gắm đen che mắt mỹ nhân xuống, không ngoài dự đoán, bên trên đã ướt nhẹp nước mắt.

“Khóc cái gì, hôm nay là quốc điển, Hoàng hậu của trăm nên vui mới đúng.”

Ngón tay thon dài cầm lấy hộp nhỏ tao nhã, chớp mắt mở ra, bên trong tràn ra mùi hương nồng đậm, trong hộp nhỏ hơn, sáu viên ngọc hình cầu to to nhỏ nhỏ, ngọc quang tron bóng, ngọc chất long lanh, hiển nhiên là hàng hiếm.

“Đăng Nhi đoán xem, cái này nên dùng ở đâu?”

Khương Minh Nguyệt giờ tay cầm lên một viên ngọc cầu, nó không lớn, chất nhầy bên trên rớt xuống giường gấm, Triệu Đăng một trận luống cuống, rồi lại cực kì hoảng sợ trong nháy mắt tiếp theo.

“A...! Không a...! A!!!!”

Hắn ẩn rồi ẩn, từng viên từng viên nhét vào cơ thể Triệu Đăng.

“Buổi tối ở đại điện tế quốc, Đăng Nhi đi nhớ mang theo ngọc châu, nhớ cẩn thận một chút, đừng để đám phi tử ái mộ ngươi phát hiện trên người Hoàng hậu có bảo bối.” Khương Minh Nguyệt hôn lên tầng mỡ hôi mỏng trên vành tai, hai tay dịu dàng nâng lên khuôn mặt thanh nhã vô song: “Các nàng sẽ vì ngươi mà dâng cao dâng vũ, từng người còn muốn đến chúc rượu, thân là Hoàng hậu, Đăng Nhi phải có dáng vẻ đoan trang thành thực.”

“Nhớ kẹp chặt vào, đừng để rơi.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Thiên Kiêu Bá Mị 10

Edit: Hyukie Lee

Bóng đêm vô bờ âm thầm trườn đến, trước điện trái thảm đỏ đan bện sợi vàng, từ trăm năm trước, thiên hạ do dòng họ Khương nắm quyền, Khương quốc thống nhất tứ phương, điện lễ tế quốc trăm năm đương nhiên là đại sự, sứ thần các nước không quản ngàn dặm xa xôi đến đây chúc phúc, ăn uống linh đình, thuận hòa vui vẻ.

Mở màn quốc điển là vũ đạo đặc trưng của người Khương, vũ nữ tú lệ quần áo nhẹ nhàng nối đuôi mà vào, sau màn vũ đạo tao nhã làm người hoa cả mắt là các tiết mục tầng tầng lớp lớp, Đế vương trẻ tuổi trên đài cao hờ hững nhìn xem, thỉnh thoảng cúi đầu khẽ hôn dịu dàng Hoàng hậu ngồi bên cạnh, khiến thần tử dưới đại điện một mực cảm khái hai người phu thê tình thâm.

Chỉ có Triệu Đăng mới biết, y sắp bị ngọc châu trong cơ thể bức điên rồi.

Không biết thứ đó bồi lên thuốc quý gì, chỉ cần hơi động sẽ rất khó chịu, cố tình sao trước mắt mọi người còn phải giả vờ không có chuyện gì xảy ra, Khương Minh Nguyệt nhìn trũng điếm ấy, mới thỉnh thoảng làm như vô tình đụng vào thân thể.

“Ngươi đừng đùa.”

Lại một lần nữa bị đối phương ôm sát, Triệu Đăng thấp giọng nói với Khương Minh Nguyệt.

“Vi sao?”

“... Đau...”

“Hả?”

Cặp mắt đào hoa rực rỡ của thiếu niên như vô tội nhìn qua, Triều Đăng khẽ cau mày, phảng phất đang xấu hổ, vừa vặn sao Đức phi ca hát phía dưới lên lút quan sát Triều Đăng, mấy ngày trước, chuyện xảy ra trong cung Hoàng hậu nhanh chóng lan truyền, từ đó về sau, không còn ai dám nhìn trộm Hoàng hậu, đều nói Hoàng hậu bị kính sợ được Điện hạ bố trí ở tẩm cung dốc lòng chăm sóc, nhưng nàng cảm thấy, so với chăm sóc thì Triều Đăng giống bị giam lỏng hơn.

Chỉ sợ giam lỏng, còn chưa đủ.

“Đăng Nhi.” Thiếu niên ngắm nhìn mỹ nhân tóc đen, ngữ khí trêu chọc: “Nói cho trầm, đau chỗ nào?”

“...”

“Sao không nói?”

Thấy y bất động, Khương Minh Nguyệt nắm tay người nọ, lòng bàn tay ấm áp bao bọc, ngón tay vuốt nhẹ bụng dưới Triều Đăng, tại thời điểm thần sắc người nọ hốt hoảng, đột nhiên mười ngón tay của Thiên tử dùng sức siết chặt đai lưng, Hoàng hậu ngã vào lòng ngực Đế vương, y cong người lại, có thể thấy được vòng eo và xương sống xinh đẹp, Hoàng hậu chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, lại không ngờ người kia hôn xuống, trong nháy mắt Triều Đăng như mất hết sức lực, nằm nhoài lên đùi Khương Minh Nguyệt.

Người hữu tâm đều có thể nhìn ra, cơ thể mỹ nhân chỉ cần hôn một cái liền run, ngay cả hơi thở cũng gấp gáp.

“Không thoải mái chỗ nào?”

Đế vương trẻ tuổi vuốt sợi tóc người nọ, âm thanh trầm thấp như đang uy hiếp, lại như ní non tâm tình.

“... Tiểu Minh Nguyệt.” Âm sắc Triều Đăng mang theo nước nỡ, y ngã lên người Khương Minh Nguyệt hai lần, suýt nữa bị ngọc châu giày vò đến chết: “Người tha cho ta đi, ta thật sự ——”

“Hình như trước mặt trẫm, Đăng Nhi chưa bao giờ dùng kính ngữ.” Thấy y không đáp, động tác trên tay Khương Minh Nguyệt càng thêm nhẹ nhàng chậm chạp: “Trở về sẽ từ từ dạy người.”

“...”

Mẹ ơi, con muốn trốn tiết.

Chương trình kết thúc, pháo hoa ngoài đại điện nở rộ như sen, triều thần bên dưới đồng loạt giơ rượu, ánh sao đầy trời hòa cùng pháo hoa sắc màu rực rỡ, đại lễ qua đi, liên tiếp có trọng thần nâng cốc chúc mừng Đế vương, Khương Minh Nguyệt đứng dư quang thấy người nọ ngồi im không nhúc nhích, lông mi đen dài buông rũ, khi đại điển vào lúc cuối cùng, phi tần ăn mặc tí mỉ khăn thiết đi tới.

“Nô tì xin chào bệ hạ, xin chào ngài.”

Mỹ phi ngực thêu hoa mai tỏa ra ánh sáng rực rỡ, dưới váy khâu châu ngọc rải rác, một đầu tóc mây búi lên vô cùng tinh xảo phức tạp, lúc bước đi có âm thanh sần sật nhỏ nhỏ.

“Miễn lễ.”

Khương Minh Nguyệt nhắc mi mắt, âm sắc không mặn không nhạt, phi tử kia cũng vô cùng thức thời, sau một phen chúc kính Khương Minh Nguyệt, đưa ánh mắt dời qua Triều Đăng.

“Nô tì nghe nói mấy ngày trước ngài bị kính sợ, nay đã khỏe chưa ạ?”

“Không sao.”

Triều Đăng muốn đứng dậy, sáu viên ngọc châu liền lẫn lộn trong cơ thể, suýt nữa khiến y run chân, trong mắt chậm rãi nổi lên hơi nước, cổ tình lại không thể ngồi xuống, đành phải ép chặt hai chân cố gắng đứng thẳng, hành động trí mạng này khiến Triều Đăng đau muốn chết, bất giác trong hốc mắt tụ lại nước mắt sinh lý, phi tử mời rượu thấy y phản ứng như vậy, cảm thấy đau lòng vô cùng, thân là phi tần, các cô hiểu rõ thủ đoạn giáo người trong thâm cung như lòng bàn tay, Hoàng hậu như vậy, hiển nhiên là gồng người chịu đựng.

“Như vậy là tốt.” Mỹ phi nói, cúi đầu khép tay lại, hai tay nâng rượu: “Nô tì chúc ngài thân thể khỏe mạnh, trường vận vĩnh tồn.”

Sau khi nói cảm ơn, Triều Đăng uống rượu, Đế vương trẻ tuổi thấy phi tử kia lui xuống, lúc bước đi cơ thể run rẩy, biết nàng ta sợ đến căng chân phát run, ôm lấy mạo hiểm lớn cũng liều mạng đến nhìn Triều Đăng một lần, thực sự là...

[Giá trị thù hận: 4,5 sao.]

“Xin chào bệ hạ, xin chào ngài.”

Lại có phi tử đến chúc rượu, Khương Minh Nguyệt uống xong, ôm Triều Đăng vào ngực, lấy chén rượu mình đã dùng qua, hoàng kim chạm trổ lạnh lẽo kẻ sát môi Triều Đăng.

“Các ngươi phải bồi Hoàng hậu của trẫm.” Thiếu niên nói, khóe môi hơi cong, bên trong cặp mắt đào hoa lóe lên thần sắc tự tiểu phi tiểu: “Lúc nào y cũng ở một mình, rất cô quạnh.”

“Bệ hạ nói đùa.” Phi tử này trấn định hơn người lúc nãy, nàng mỉm cười, tay nâng chén rượu: “Có bệ hạ ở đây, ngài ấy sao lại cô quạnh?”

Thiếu niên gật đầu, hàm răng cắn nhẹ vành tai Triều Đăng, vì tiền lệ lúc nãy, Triều Đăng đành phải đứng lên, tư vị ấy thật sự rất ..., cứ vậy lặp đi lặp lại mấy lần, khi y uống xong rượu ngồi xuống, lệ tràn ướt đầm hàng mi, cuối cùng Khương Minh Nguyệt cũng có chút không đành lòng, động tác mềm mại vỗ đầu.

“Cơ thể Đăng Nhi không khỏe, về trước đi.” Thấy trong đôi mắt Triều Đăng lóe lên vui mừng, Khương Minh Nguyệt nhếch môi, cúi người nói nhỏ: “Đồ không được lấy ra, thái y đã nói, noãn ngọc có lợi với cơ thể nam tử.”

“...”

Có khác gì không? Có khác gì không??

“Không muốn đi ư?” Y lắc đầu, dưới sự hướng dẫn của cung nữ rời khỏi đại điện, thấy Triều Đăng rời đi, không ít người ở đây tầm mắt lấp lóe, Đế vương trẻ tuổi ngồi trên nơi cao thần sắc bất định, thu lại tầm mắt.

Đại điện vẫn tiếp tục, ca khúc mừng cảnh thái bình, giang sơn cẩm tú, nghe tiếng lòng một thời gian dài, dù Khương Minh Nguyệt đã quen cũng cảm thấy buồn bực, lúc này Triều Đăng ở đây hẳn còn có vài giây yên bình, thấy quốc điển cũng gần kết thúc, Khương Minh Nguyệt đứng lên, thấp giọng từ chối thái giám chuẩn bị kiệu, một mình đi đến hành cung.

Đã bao lâu rồi hẳn chưa một mình bước chậm giữa hoàng cung thế này, lúc nhỏ chỉ cần đi qua nơi nào đẹp đẽ, sẽ tỉ mỉ ghi nhớ, có lẽ Triều Đăng cũng sẽ thích, nhìn bề ngoài, hoàng cung luôn cao quý mỹ lệ như vậy, nhưng nơi thâm cung chân chính có bao nhiêu tẻ nhạt, không phải Khương Minh Nguyệt không biết, nhưng hẳn chưa bao giờ muốn buông tay người nọ, năm đó theo Hoàng đế tiền triều vào cung, hẳn đã dàn xếp vị trí tương lai cho Triều Đăng, nếu không có người nọ, động lực đi đến cuối cùng cũng miễn cưỡng mất đi một nửa.

Người ấy đã trở thành xương cốt, trở thành máu thịt, trở thành hơi thở của hắn.

Nhớ lại những suy nghĩ đã nghe được, hẳn không khỏi cau mày xoa xoa thái dương, nếu ngoại trừ phong tin như về bữa kia, từ đầu tới cuối Triều Đăng vẫn chưa phản bội hắn, nhưng lúc chuyện xảy ra, nội tâm những người đó đều hướng về Triều Đăng, lại như... Hiện tại.

[Hoàng thượng thật sự rất quá đáng.]

Thực phi mời rượu đầu tiên đứng giữa nhỏ giọng nói gì đó với người chung quanh, vì cây ngăn cản nên chỉ có thể mờ hồ thấy được một đoạn quần áo đỏ tươi, bàn tay trắng nõn lộ ra nơi tay áo, tiếng lòng ủa lên so với tiếng người còn nhanh hơn, Khương Minh Nguyệt thấy một phi tử khác bước lên, từ góc độ của hắn, có thể thấy rõ khuôn mặt tươi cười ngưng ngả kia.

“Ngài không sao là tốt rồi, nhóm nô tì cũng không ngờ Na Đề Sa là nam phần nữ, dù sao hắn thật sự không khác gì nữ tử.”

[Hoàng hậu mà phần nữ là chắc chắn như thiên nhân kinh người, thường ngày đã câu người như vậy.]

“Ừ, đa tạ quan tâm”

Triều Đăng cười cười với nàng, tiếng lòng của nữ phi trào lên ngàn ngút, mặt đỏ bừng bừng, nàng định nói gì đó, trong dư quang thấy được Khương Minh Nguyệt yên lặng đứng đó không xa, bỗng nhiên biến sắc.

[Là Hoàng thượng!]

[Phải cho ngài ấy biết được Hoàng thượng đang ở đây!]

Phi tử kia chớp mắt với Triều Đăng, người sau nghi hoặc nhìn nàng, Đức phi đứng bên hông vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, lấy một cái quạt tròn từ trong tay áo, nhu thanh nói.

“Thưa ngài, mấy ngày nay trời dần nóng lên, nô tì nhớ được ngài thích hoa đào, tự tiện thuê đào phiền, nếu ngài không chê...”

[Tại vùng Thanh Châu, tặng quạt tròn có ý đoàn tụ tốt đẹp, dù Hoàng hậu không biết, thiếp vẫn... Hoàng thượng?!]

Tròng mắt Đức phi co rút, quạt tròn trong tay rơi xuống mặt đất, thấy vậy sắc mặt nàng ta càng thêm trắng bệch, rốt cuộc Triều Đăng cũng nhận ra có gì sai sai, quay đầu lại thấy được Đế vương trẻ tuổi mặt mày lạnh nhạt nhìn về phía mình.

“Tiểu Minh Nguyệt.”

Y có chút miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

“Cơ thể Đăng Nhi không khó chịu? Đứng đây chơi lâu vậy, đáng vẻ đau đến sắp khóc lúc này...” Khương Minh Nguyệt ngừng nói, ngữ khí ôn hòa nhã

nhận: “Là đang lừa trăm?”

Không chờ bất cứ kẻ nào lên tiếng, Khương Minh Nguyệt cười rộ lên.

“Đặng Nhi thích hoa đào ư?” Hần từng bước từng bước đi tới, vì long bào thuần đen mà càng thêm một tú vu lâm, khi đã đến gần đám người, Khương Minh Nguyệt dùng âm thanh chỉ có hần và Triều Đăng nghe được, nói: “Đặng Nhi còn nhớ kệp hoa đào?”

Sắc mặt Triều Đăng trắng bệch, biết rõ hần đang nói gì, ngày ấy vì đe dọa y, nữ nô sùng bò vào đầu tiên, trước ngực bị kệp hoa đào kệp lấy, người bị kệp bất cứ lúc nào cũng đau đớn vì điểm sắc, vì đồ chơi kia có hai cánh như hoa đào, nơi bị kệp càng thêm kiều điểm, chuyên dùng để dạy dỗ sùng vật, lâu dần có cái tên phong nhã như vậy.

Âm thanh Khương Minh Nguyệt nhàn nhạt: “Đặng Nhi thích hoa đào, vậy kệp mỗi ngày nhé.”

“Không muốn... Tiểu Minh Nguyệt!”

Phi tần lui về phía sau mặc dù không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán được từ trong thần sắc và âm thanh sợ hãi cùng cực của Triều Đăng, nhớ lại những gì Triều Đăng đã trải qua mặc dù người nô không nói, Đức phi biểu tưng quật tròn đột nhiên quỳ xuống.

“Bệ hạ, ngài muốn phạt xin hãy phạt nô tì, ngài ấy không hề làm gì cả.” Một đầu tóc mây của Đức phi xỏa xuống mặt đất, nàng nói vội vàng, mà rõ ràng từ chữ: “Là nô tì thấp hèn, tự tiện hấp dẫn ngài ấy, không tự chủ quyến rũ ngài ấy, nô tì cầu bệ hạ nghiêm trị.”

Thần sắc Khương Minh Nguyệt không thay đổi liếc nàng ta một cái, im lặng không nói.

“Bệ hạ, nô tì cũng tội ác tày trời.” Thực phi dung tư tiểu lệ cũng quỳ xuống: “Nô tì thật sự tâm duyệt ngài ấy, không tuân bổn phận, chỉ vì muốn ngài ấy nhìn ta một lần, nếu bệ hạ trách tội, mong có thể không phạt ngài ấy, nô tì cầu bệ hạ nghiêm trị.”

“Còn có thiếp, nô tì...”

“Bệ hạ, nô tì vì tư dục bản thân dụ dỗ ngài ấy...”

“Nô tì...”

Phi tần khoan thai mỹ lệ từng người từng người quỳ xuống hòng giải vây cho Triều Đăng, thiếu niên đứng đấy bỗng nhiên cười rộ lên, cặp mắt đào hoa thanh sắc tựa họa.

“Được lắm Đặng Nhi.” Đế vương cười nói, nhìn vào đôi ô mặc thấm dần hơi nước: “Sao ngươi lại có bản lĩnh như vậy, khiến mỹ nhân hậu cung của trăm từng người cầu xin vì ngươi?”

[Giá trị thù hận: 5 sao.]

[Còn thiếu nửa sao giá trị yêu thương, Đại Đế, khen em đi.]

Hệ thống không chút do dự: [Cậu thật thông minh, cậu quá tuyệt vời.]

[...]

Tự nhiên có cảm giác, câu nói này, đã từng quen biết.

==

Cho ngộ hỏi: phi tần kêu nam Hoàng hậu là “nuong nuong” hả?

Nuong = mẹ = phái nữ mà?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thiên Kiều Bá Mị 11

Edit: Hyukie Lee

Khương Minh Nguyệt cúi đầu, con ngươi đen tối một mảnh u ám, ngón tay ấm áp của đối phương nắm chặt cằm Triều Đăng, hàng mi thật dài của người kia khép lại, thần sắc khó lường.

[Giúp em già bệnh với.] Triều Đăng nói: [Giúp đỡ?]

Hệ thống không trả lời, một giây sau tự nhiên thấy cổ họng ngòn ngọt, lá phổi đau đớn khiến Triều Đăng nhin không được ho khan, Đế vương trẻ tuổi không cảm xúc nhìn y khụ khụ đến không thở nổi, âm thanh lạnh nhạt.

“Bệnh này tới kịp lúc lắm.”

“Khụ... Khụ khụ...”

Quá khen quá khen.

[Mạnh thêm chút nữa.]

[Ho ra máu hả.]

[Ho ra máu rồi ngất đi?]

[...]

Triều Đăng không nói gì, đau đớn khiến y không nói nên lời, trong không khí quanh quần mùi máu tanh nhàn nhạt, nhóm phi tần đang cúi đầu giờ khác này đều không nhin được gương mặt nhìn lên, Khương Minh Nguyệt chắc lưỡi, nhắc tay làm một thủ thế, hai tên ảnh vệ vẫn đi theo Đế vương xuất hiện không một tiếng động, thấy đồng tử Triều Đăng đã có chút tán loạn, Khương Minh Nguyệt thấp giọng nói: “Một người mang Hoàng hậu về cung trước, một người đi truyền thái y.”

Hai tên ảnh vệ gạt đầu, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy Triều Đăng, hành lễ đơn giản với Khương Minh Nguyệt xong liền biến mất vào màn đêm mịt mờ, thiếu niên nhìn về đám phi tử thờ cũng không dám thờ, bất giác mi tâm nhú lên, cuối cùng đành thu hồi tầm mắt.

“Thôi.” Hân nói: “Tất cả lui ra, chuyện này còn xảy ra lần nữa, đừng trách trẫm vô tình.”

Đức phi quý đầu tiên không thể tin ngẩng đầu lên, vội vội vàng vàng nói: “Tạ ơn bệ hạ.”

“Nô tì đa tạ đại ân của bệ hạ.”

“Đa tạ bệ hạ.”

...

...

Thiếu niên khoát tay một cái xoay người rời đi, sợi tóc ám sắc buông rũ sau lưng, áo bào nền đen long văn màu đỏ gương nanh múa vuốt, nguyệt quang vương ánh xanh lên người thiếu niên, pháo hoa sau đại điện không ngừng bùng xòe, trên dưới Khương quốc chìm vào không khí an lành vui vẻ, đèn chong sáng mãi không tắt, vốn nên là cảnh tượng cả nước ăn mừng, mà hân lại đơn độc đứng đây.

Thời điểm Triều Đăng tỉnh lại, thấy được cánh tay thon dài khoát lên eo mình, Khương Minh Nguyệt ngủ bên cạnh nhận ra Triều Đăng tỉnh dậy, đôi mắt đào hoa chậm chậm mở ra, giấc ngủ của Khương Minh Nguyệt luôn rất nông, chốc lát tỉnh lại, cả người vẫn còn ngu ngơ, bình thường Triều Đăng luôn cười nhạo hân vào lúc này, thấy bên trong cặp mắt ấy vẫn còn buồn ngủ, Triều Đăng vừa định nói chuyện, đau nhói nơi ngực kéo đến khiến y cúi đầu vén chăn lên.

Bảo thạch hồng nhạt được chạm khắc thành đào hoa trông rất sống động, hai cái chặt chẽ kẹp lấy trước ngực, ở thời đại này, bảo thạch tỏa ra ánh sáng lung linh trân quý xa xỉ còn hơn vàng, thấy Triều Đăng im lặng, Khương Minh Nguyệt ôm sát eo người nọ, vẫn không nói gì đến kẹp hoa đào kiều diễm trên người Triều Đăng.

“Đã khỏe hơn chưa? Thái y nói mấy ngày trước ngươi mặc quá ít, tuy là mùa hạ, nhưng ban đêm cũng phải chú ý giữ ấm.”

“... Ngươi không vào triều sao?”

Triều Đăng nhắm mắt lại.

“Hôm nay nghỉ ngơi.” Khương Minh Nguyệt nheo mắt: “Ngủ muộn chút, không muốn lâm triều.”

“Thật tùy hứng.” Triều Đăng hờ hững: “Tùy tùy tiện tiện liền bãi lâm triều.”

“Đây là lần đầu tiên, tối qua canh ngươi cả đêm.” Tay Khương Minh Nguyệt trượt xuống theo vạt áo Triều Đăng, không biết vô tình hay cố ý đụng vào hai đoá hoa đào kia: “Đăng Nhi thích cái này không?”

“...”

Mi đoán đi.

“Xem ra là thích.” Bàn tay véo da thịt trắng tuyết một cái, bên trên liền hiện ra vết tích xinh đẹp như đào hoa, thấy Triều Đăng đau đến cau mày, Khương Minh Nguyệt không nhanh không chậm nói: “Ta có thể nghe được nội tâm mỗi người.”

“... Cái gì?”

[Anh Caesar!]

[Anh Caesar nói siêu đúng.] Ngữ khí hệ thống sòng lạng không gọn: [Biết cậu muốn nói gì rồi.]

[... Woa, quá hiểu nhau.] Triều Đăng cột nhà: [Có duyên vậy thì ở cùng nhau đi.]

[...]

“Từ khi sinh ra đã vậy.” Khương Minh Nguyệt nói, câu được câu không xoa xoa mặt y: “Các loại nội tâm, người người đều có thứ mình mong muốn, âm thanh trong lòng không hề đúng với hành động, bọn họ rất ồn ào, mãi đến khi ta gặp được ngươi, ta không nghe được tiếng lòng của ngươi.”

Triều Đăng không nói gì, trên mặt hiện ra thần sắc phức tạp, y lẳng lặng ngắm nhìn Khương Minh Nguyệt.

“Ta đã từng tin tưởng ngươi rất nhiều năm.” Thiếu niên nói, đồng mâu khép hờ thoáng môi một: “Cũng được, ta chưa bao giờ biết ngươi muốn cái gì, là ta không tốt.”

“Ngươi...”

“Ta đã cho người đi thăm dò Yến vương, nếu Đăng Nhi gạt ta, ta chém tay chặt chân ngươi, cho ngươi từ nay chỉ có thể ở trên giường này.” Khương Minh Nguyệt ngừng nói, hồi lâu sau nói tiếp: “Nếu là hiểu lầm, ngươi cứ ghét ta đi, ta sẽ không tổn thương ngươi, nhưng có vài thứ... Đăng Nhi phải mang mỗi ngày, không muốn cũng phải muốn.”

Đột nhiên Triều Đăng ngừng đầu, trong mắt là thần sắc khó có thể tin, qua một nháy mắt, y bị thiếu niên ôm vào đề lên, người kia nhẹ giọng nói: “Ngủ với ta một chút, chờ khi tỉnh lại, cuộc sống của ngươi sẽ không dễ chịu nữa đâu.”

[Còn bao lâu mới nhảy không gian?]

[Khoảng nửa năm.]

Triều Đăng hão u buồn: [Em không muốn không dễ chịu nửa năm.]

[Ồ.]

[... Ồ cái L, anh.]

[L.]

[...]

Lúc Triều Đăng tỉnh lại, nơi eo có thêm một dây thừng vàng ròng, vòng quanh eo trói lại, không siết chặt cũng không buông lỏng, dây lưng bên trên kéo dài đến bắp đùi, nếu muốn đứng thẳng, sợi vàng sẽ lôi kéo cơ thể, khi nhận ra Khương Minh Nguyệt nói là cái gì, sắc mặt Triều Đăng vô cùng khó coi nắm lấy thiếu niên.

“Tiểu Minh Nguyệt.” Đối phương mặc y lay tỉnh, thần sắc vẫn duy trì nhu hòa, bất giác ánh mắt mang theo chờ mong: “Ngươi có thể...”

“Không thể.”

“Nhưng ngươi như vậy.” Trong đôi ô mặc xẹt qua thần sắc khẩn cầu, Triều Đăng cắn môi: “Ta... Ta không thể...”

“Sau này bài tiết lần ăn uống của Đăng Nhi đều do ta khống chế.” Thiếu niên dứt lời, giờ tay điểm chóp mũi y: “Lúc muốn thì nói, sẽ cho ngươi.”

“...”

Oa oa oa nha nha nha không mà không mà.

Chơi dơ, nôn.

“Ngaoan một chút, sẽ không bắt ngươi đeo.”

Giữa hè qua đi, thám tử truyền tin rút cuộc cũng mang tin tức về, Triều Đăng đã mang dụng cụ điều giáo gần nửa tháng, trong thư nói rằng Yến vương không hề biết chuyện mật hàm, còn nói so với kí tự Trung Nguyên, văn tự Hoàng hậu viết ra như kiểu chữ của Tây Vực sau khi đã giản hóa, Khương

Minh Nguyệt xem xong đưa thư vào ánh nến, nhớ lại những chuyện quan trọng đại thể đều đã xử lý sạch sẽ, liền cho người bài giá hồi cung.

Vừa mới bước vào, hắn liền nhìn thấy Triều Đăng quay lưng đùa nghịch với mèo hoang không biết từ đâu tới, trong hành cung không cho nuôi mèo, nhìn đáng về thân mật của mèo kia với Triều Đăng, liền biết đã quen một khoảng thời gian, nhưng đã lâu như vậy lại không một ai bẩm báo, không chỉ cung nữ hầu hạ, ngay cả ảnh vệ trong bóng tối bảo vệ Hoàng hậu cũng chưa từng đề cập, thật sự là có lúc hắn không biết Triều Đăng làm gì.

Con mèo nọ cả người trắng như tuyết, đôi mắt sâu kín màu xanh lam, hắn vừa định đi tới, liền thấy Triều Đăng quơ quơ tay, nếu không quan trọng, chưa bao giờ thấy Triều Đăng đeo trang sức trên người, kia là một vòng ngọc màu trắng tinh tế, hắn nghe thấy âm thanh của Triều Đăng.

“Ăn cá không?”

Mèo trắng ngoan ngoãn meo một tiếng, Triều Đăng vỗ vỗ đầu nó: “Ăn cái rắm?”

“Meo ~”

“Meo ~” Triều Đăng cũng bắt chước tiếng mèo kêu: “Ta không có cá ăn, ngươi cũng không có.”

Khương Minh Nguyệt không khỏi bật cười, thể chất Triều Đăng kiêng lượng lớn cá nước ngọt, hắn sợ bắt trắc nên rất ít khi cho đối phương ăn cá.

“Tiểu Minh Nguyệt, người thật phiền.” Triều Đăng thò tay sờ đầu mèo trắng: “Không cho ta ăn ăn, cũng không cho ta đi ra ngoài, đi tiểu ngươi cũng muốn quản, đồ tồi.”

“...”

“Meo ~”

“Thôi.” Triều Đăng gãi gãi đầu mèo trắng, tựa hồ nó có hơi tức giận, làm đáng muốn cắn ngón tay y, Triều Đăng liền vò loạn một trận: “Ai kêu lão tử mất mù cuối ngươi, sau này phải tốt với ta có biết hay không có biết hay không có biết hay không ——”

“Meo meo meo!”

“Ngươi đi đi.” Triều Đăng hoạt động tay chân một chút, lười biếng đứng lên: “Đại Minh Nguyệt sắp về rồi, ta phải đi hầu hạ lão nhân gia nhà ngươi.”

“Rõ ràng Đăng Nhi ca ca lớn tuổi hơn ta mà.”

Nghe thấy âm cười từ phía sau truyền đến, động tác đứng dậy của Triều Đăng cứng đờ, mèo trắng thấy Thiên tử một thân long bào, đôi mắt xanh thăm to tròn khép hờ, lười biếng ngáp một cái.

Triều Đăng không nói lời nào, nhìn Khương Minh Nguyệt ngồi chồm hổm xuống gãi gãi cằm mèo, tựa hồ mèo trắng rất hài lòng hành động của hắn, từ cổ họng phát ra âm thanh méo méo.

“Ngươi nuôi mèo, hèn gì nó giống ngươi ghê.” “... Sao ngươi lại chơi với nó?”

“Khi còn bé ta nuôi một con mèo hoa.”

“...”

Woa, sở thích trẻ con.

Khương Minh Nguyệt bổ sung: “Dùng để kiểm tra bên trong cơm nước có độc hay không.”

“...”

Mẹ.

“Nuôi gần ba năm, từ lòng bàn tay lớn thành như vậy, rất lớn.” Khương Minh Nguyệt thả mèo ra, nó nhìn hắn, rồi nhìn Triều Đăng, đuôi ngoắc ngoắc, đột nhiên chạy trốn khỏi cửa như một làn khói, rất nhanh biến mất không còn tăm tích: “Mẫu thân Tam đệ lệnh người hạ độc, khi đó ta nghe được nội tâm biết trong thức ăn có độc, vì đệ phụ hoàng biết được có người làm loạn trong phủ, ở trước mặt lão, ta chọn ăn hiếp con mèo.”

“Từ nhỏ ngươi đã biến thái như vậy a.” Triều Đăng cảm khái, muốn dùng tay chạm vào Khương Minh Nguyệt, lại nhớ đến vừa nãy mới đùa mèo, tay thò ra liền thu lại: “Bất quá cũng do ép buộc, quá thảm.”

“... Đăng Nhi nói cái gì thì chính là cái đó.” Khương Minh Nguyệt chuyển đề tài: “Có người bẩm báo, Yến vương không biết chuyện mật hàm.”

“Hả?”

“Văn tự bên trên là của Tây Vực, Đăng Nhi ——”

“Khương Minh Nguyệt.” Triều Đăng ngắt lời hắn: “Ta tiện tay viết, ngươi tin không?”

Thiên hạ này chỉ có mình Triều Đăng dám gọi thẳng tên hắn, cũng chỉ mình Triều Đăng gọi thẳng tên hắn vẫn bình yên vô sự, thấy hắn không nói lời nào, đột nhiên Triều Đăng cong mắt, hàng mi đen dày tú lệ buông xuống, đuôi mày nhiễm phải độ cong trào phúng.

“Không tin cũng không sao, ngươi chưa bao giờ tin ta.”

“...”

“Tiểu Minh Nguyệt.” Triều Đăng thờ dãi: “Ta muốn cái kia cái kia, ngươi hiểu.”

“Được.” Khương Minh Nguyệt cời dụng cụ ra giúp y, khi mở đến chốt cuối cùng, đột nhiên hôn lên môi Triều Đăng, nhỏ giọng nói: “Tin ngươi.”

“...?”

“Cái này.” Hắn gỡ vòng khóa vàng sợi ra: “Không cần đeo nữa.”

Ếc, cảm ơn.

Triều Đăng đợi hồi lâu, không nghe được âm thanh thông báo giá trị yêu thương tăng lên.

Không có sao nha nha nha nha nha.

Tiểu quý thú nói một đằng làm một nẻo, tha thứ ngoài miệng thì có ích lợi gì nha nha nha nha nha.

[Vê lù.]

Triều Đăng mặt không cảm xúc: [Xin anh có chừng mực.]

Nơi ở của người Khương dựa vào núi, ở cạnh sông, địa hình đầy ưu thế giúp người Khương dần dần đầu trên mọi mặt so với tiểu quốc, nhiều đời Hoàng đế là minh quân, quốc thái dân an, trường thịnh không suy, từ khi tân đế đăng cơ đến nay đã hơn một năm, nhìn bộ binh trọng thần liên tiếp lập chiến công, chính sự đều dựa vào trung lương chí thuần chỉ sĩ, bách tính an cư lạc nghiệp, các quốc gia lân cận vui vẻ phục tùng, điều tiếc nuối duy nhất là, Hoàng hậu thể yếu nhiều bệnh rất được thiếu niên Thiên tử long ân, mặc dù nhận hết vinh sủng, nhưng vẫn tránh không khỏi hương tiêu ngọc vãn, tổn hại sinh mệnh.

Những ngày gần đây, Triều Đăng trở nên thêm ngủ nhiều hơn, lúc tỉnh lại cũng phờ phạc, kén ăn, thái y bị gọi đến trong lòng run sợ không dám nhiều lời, duy nhất một lão đại phu nổi danh, sau khi thả tay Triều Đăng xuống cách bức mình hoàng, âm thanh khàn khàn nói với Khương Minh Nguyệt không biểu cảm bên cạnh.

“Bệnh này đã nguy kịch vô phương cứu chữa, có thể sống đến bây giờ đúng là kì tích.” Thái y lắc đầu: “Tâm mạch của ngài ấy bị tổn hại, coi như cần thận thuốc thang, nhiều nhất cũng chỉ sống được nửa năm, nhưng sẽ thường xuyên nôn ra máu và hôn mê, thống khổ vô cùng, nếu bệ hạ thật sự yêu thương ngài ấy, xin hãy nghe một lời của lão thần, đừng để ngài ấy chịu tội nữa.”

Khương Minh Nguyệt lặng im, sau khi trọng thương liền cho lão thái y lui ra, bốn bề vắng lặng, hắn lên giường, thời điểm xóc lên màn hình trường liền chạm phải đôi ô mặc, đôi mắt Triều Đăng rất đẹp, hình dáng cũng không phải những loại thường thấy, tròng mắt sáng ngời, lông mi vừa đen vừa dài, đôi ngươi đen huyền lúc được ánh sáng chiếu rọi vô cùng xinh đẹp, hốc mắt so với người bình thường hơi sâu hơi đậm một chút, Khương Minh Nguyệt nhỏ giọng: “Đăng Nhi tỉnh bao lâu rồi?”

“Mới tỉnh.”

“Thái y nói, có nghe thấy không?”

“...”

Thấy Triều Đăng do dự một chút rồi lắc đầu, Khương Minh Nguyệt ôm lấy eo y.

[Giá trị yêu thương: 5 sao.]

[U!] Triều Đăng vô cùng kích động: [Quả nhiên Tiểu Minh Nguyệt rất hiểu ý, không nghi ngờ chút nào, em chính là loại người thiện giải nhân ý này.]

Hệ thống lòi ít ý nhiều: [Thiện giải nhân ý.]

[...]

Ti mi nghĩ lại, rất có đạo lý a.

“Ngày mai là đông chí, lần đầu chúng ta gặp gỡ, là đêm đen tuyết trắng phủ đầy thiên địa, chờ con tuyết lớn này qua, ngươi hãy đi, có được không?”

“Ngươi...” Triều Đăng thấy hắn nói vậy, không nhịn được kinh ngạc nhướn mày: “Ngươi nguyện ý?”

Y biết rõ tính khí của Khương Minh Nguyệt hơn ai hết, ngoại trừ đa nghi, bất kể là trước khi động tâm lạnh lùng đáng sợ, hay là sau khi động tâm cố chấp đáng sợ, đều không phải tính nết người bình thường có thể tiếp nhận, Triều Đăng còn tưởng đối phương thả dùm thuốc cũng muốn y ở lại nửa năm, lại không ngờ...

“Nguyện ý.” Đế vương đã hoàn toàn rút đi nét ngây ngô, hôn lên má đầu người nọ: “Ngươi sợ đau, ta biết lâu rồi.”

Mùa tuyết này thanh thế hùng vĩ như bảy năm về trước, tựa hồ bao trùm cả thiên địa, tuyết sắc mịn mờ lan tràn hoàng cung, một viên ngói một viên gạch đều nhiễm hơi lạnh mùa đông, khi ngã đường tuần hoàn khép lại, rõ ràng thái y đã dẫn Triều Đăng không thể ra cửa, mà Khương Minh Nguyệt lại như tiểu tử ngông cuồng dẫn người nọ ra ngoài chơi loạn mấy phút, trong tay y giấu một đám hoa tuyết, kêu tên Khương Minh Nguyệt, thừa dịp đối phương quay đầu, đập tuyết vào gương mặt anh tuần trẻ tuổi.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

“...”

Khương Minh Nguyệt vượt tuyết xuống, thần sắc bất định liếm liếm môi, cuối cùng chỉ đành lấy bàn tay lạnh cóng dán vào cổ Triều Đăng, khi sắc ngày chìm xuống, Triều Đăng nhận lấy chén thuốc từ tay đối phương, nhìn chằm chằm chén sứ nhỏ nhắn chạm khắc hoa mỵ, như là tùy ý dò hỏi.

“Có đắng không?”

“Rất đắng.” Không biết từ đâu, Khương Minh Nguyệt lấy ra một viên đường: “Uống hết rồi ăn cái này.”

“Tiểu Minh Nguyệt.” Đột nhiên Triều Đăng cười rộ lên: “Vô số người nhận lấy độc dược Hoàng đế ban chết, đại khái chỉ có mình ta, là tự tay Hoàng đế bung lên.” Y đoạt lấy viên đường, nhanh chóng bỏ vào miệng: “Đưa đường cho ta ăn, không tòi.”

“Đăng Nhi...”

“Chết rồi thì thiêu hủy đi.” Triều Đăng nói, cầm lấy chén thuốc trong tay: “Chắc chắn ngươi muốn chôn cùng ta, chờ mấy chục năm sau lại cạy ra, thì thế rất xấu.”

“Sẽ không.” Khương Minh Nguyệt nhỏ giọng nói: “Ta tìm thuốc chống phân hủy.”

“...”

Đồ xấu xa.

“Đăng Nhi.” Khương Minh Nguyệt kéo người nọ qua, môi đặt lên Triều Đăng, bọn họ đã hôn qua vô số lần, nhưng lần này lại không nhu tình mật ý, chỉ đơn giản là chạm vào đôi môi, vừa nhẹ vừa xa: “Ngươi ở dưới chờ ta, có được không?”

“Không được.” Tầm mắt Triều Đăng xẹt qua tuyết lớn mênh mông ngoài cửa sổ: “Đăng Nhi muốn sống lại làm Hoàng đế, hôm nay ngủ người này ngày mai ngủ người kia.”

“...”

“Được rồi, chờ mà, ngoan ngoan ai da.” Triều Đăng như đùa đùa nhỏ cười cợt hắn: “Không khóc không khóc nha.”

“Ngươi đi đi.” Khương Minh Nguyệt nhắm mắt lại, thời điểm mở ra, bên trong cặp mắt đào hoa chỉ còn lại thống khổ vô biên: “Chậm chút nữa, ta sợ ta đòi ý.”

Triều Đăng hôn lên đôi mắt hắn, dưới sự kinh ngạc không kịp chuẩn bị của đối phương, ực cạn chén thuốc.

“Sẽ gặp lại.”

Đó là lời cuối cùng y nói với Khương Minh Nguyệt.

Tuyết sắc uốn lượn, thiên địa mênh mông, màu trắng tán loạn như nứt phá bầu trời.

[Triều Đăng.]

[... Há?] Y mở mắt ra, nhìn thấy một màu đen kịt: [Còn chưa đi ư?]

[Đã đến một không gian khác.] Hệ thống dừng một chút, âm sắc như chuông tơ chậm rãi vang lên bên tai: [Đây là nhiệm vụ đếm ngược, tôi sẽ không ở bên cạnh giúp cậu nữa.]

[Từ từ...!]

[Đây coi như kiểm tra.] Hệ thống bổ sung: [Chờ sau khi thành công, tôi sẽ đến gặp cậu.]

[Hắn là mảnh vỡ gì?]

[Tôi không biết hắn là gì, cũng không thể nói với cậu hắn là ai, cậu đến và tự mình tìm ra mảnh vỡ cảm xúc, xoát tròn mười sao.]

[...]

[Triều Đăng.] Đột nhiên hệ thống hỏi: [Cậu có chân chính cảm nhận thế giới này không?]

[... Cái gì?]

[Nó mỹ lệ ngoài sức tưởng tượng của cậu, khi cậu nhận ra điều này, cậu sẽ muốn nó sống sót.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Nam Hải Hoàng Kim

Edit: Hyukie Lee

Bạch vũ xẹt qua bầu trời, triều dương nơi cuối kéo lên thế giới, nương theo mặt trời rực rỡ, hương sen thoang thoảng lẫn vào làn điệu ca dao thần tiên ma quỷ, gió nam ấm áp quanh co trườn bò, ác ma hãy còn ngủ say nơi đại lục phản diện, khúc ca buổi sáng vương vấn bốn khối đại lục, đại giáo đình vẫn như ngày nào nghiêm trang mỹ lệ, biểu tượng cho quang minh vĩnh hằng.

“Bệ hạ, nên thức dậy rồi.”

Nơi sâu xa giáo đình, pho tượng thiên sứ nhỏ tuổi vùng cánh trong phòng. Thiên tộc được công nhận là bộ tộc gần thần, bên trong mỗi giáo đình đều có các loại tượng nặn thiên sứ, nghe thấy tiếng hô, bóng người nằm trên giường lớn nhúc nhích rồi lại tiếp tục vùi đầu vào gối, thấy hành động của y, thiếu niên gọi người tinh dậy bất đắc dĩ cong môi, đành phải lập lại một lần nữa.

“Bệ hạ, nên thức dậy.”

“... A.”

Người trẻ tuổi rốt cuộc cũng nhấc mắt, lông mi dài rung động, che lại một mảnh ô mặt, Triều Đăng mới vừa tỉnh ngủ dụi dụi mắt, thấy rõ thiếu niên đứng bên giường, hồ hững gọi tên đối phương.

“Eli.”

Thiếu niên tái nhợt trước mắt có mái tóc dài vàng mượt, diện mạo tuấn mỹ sắc bén đặc trưng của người phương Tây, âm cuối Triều Đăng hơi vương, âm sắc vừa tỉnh ngủ bất giác còn mang giọng mũi, thiếu niên đáp một tiếng, nói rằng: “Bệ hạ, xin hãy để ta thay y phục cho ngài.”

“Được...” Lời còn chưa dứt, Triều Đăng liền cảm thấy trong cơ thể dần dần nóng lên, nhận ra phản ứng của mình, không chờ Eli đến gần, y nhỏ giọng nói: “Chờ đã.”

“Sao vậy? Bệ hạ.”

“... Đưa ta cái bình.” Triều Đăng nhắm mắt lại: “Nhanh lên.”

Thân phận là Thánh tử cao quý nhất đại giáo đình, mặt ngoài phong quang vô hạn, nhận hết tán dương, nhưng thực tế vì các đời Thánh tử có thể chất đặc thù, dịch Thánh tử là khởi nguồn của thánh thủy trên quý, sau khi nghe Triều Đăng nói, trong tay thiếu niên liền xuất hiện một bình nhỏ lưu ly trong suốt, Triều Đăng lấy chân trùm cả người lại, dưới chân thỉnh thoảng co rúm, khoảng mười phút sau, Triều Đăng vén chân lên, sắc mặt ửng hồng đưa bình nhỏ đầy tinh dịch cho thiếu niên.

“Đa tạ bệ hạ chúc phúc.”

Mùi tanh nhàn nhạt quanh quẩn trong không khí, ngón tay Eli vùng vẫy đường nét như hoa, ma pháp làm bình nhỏ biến mất không còn tăm tích, Triều Đăng lắc đầu một cái muốn xuống giường, mũi chân mới vừa chạm đất liền nhịn không được nhú mày.

Có thứ gì đâm vào trong chân, dòng máu đỏ tươi uồn lượn nơi gan chân trắng nõn, Eli thấy vậy nửa quỳ xuống, bàn tay nắm chặt chân phải bị thương của Triều Đăng, thiếu niên ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam một mảnh trong suốt.

“Ta có thể không? Bệ hạ.”

“...Ừ.”

Nghe y trả lời, thiếu niên tạ ơn xong liền duỗi đầu lưỡi ra liếm lên nơi bị thương, cội nguồn sức mạnh từ dòng máu Thánh tử không ngừng phun trào, ngón tay Triều Đãng siết chặt ráp giường, dù không bị ảnh hưởng bởi giá trị thù hận, cơ thể này cũng vô cùng miễn cảm, y có thể cảm nhận rõ ràng đầu lưỡi thiếu niên liếm láp qua lại trên chân, từng chút nút lấy giọt máu đỏ thẫm, khi vết thương đã không còn chảy máu, Eli hôn lên gan bàn chân tình xảo.

Một ma pháp chữa trị đơn giản làm vết thương biến mất không còn tăm tích, thân là giáo hoàng trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, thực tế Eli chẳng cần mỗi ngày hầu hạ y rồi giường thay y phục, trong giáo đình, mặc dù Thánh tử nắm quyền lực cao nhất, nhưng lại không thể làm trái mệnh lệnh của giáo hoàng. Y cảm lấy quần áo thiếu niên đưa lên, đối phương cũng không có ý tránh đi, đôi mắt màu xanh vẫn thẳng tắp nhìn về Triều Đãng, con người trong suốt như thủy. Từ khi quen biết đến nay, ngoại trừ yêu cầu thánh thủy, Eli vẫn chưa hề dùng thân phận chèn ép Triều Đãng lần nào, không thể kiểm tra giá trị yêu thương, có lúc Triều Đãng rất khó biết được ý nghĩ của thiếu niên trước mắt này. Giờ tay trượt đi áo ngủ trên người, một tầng lại một tầng mặc vào chỉnh trang phiền phức.

Dù thế nào đi nữa cũng là nhân vật do mảnh vỡ sáng tạo nên, nhìn cũng không tệ.

Nhớ tới lời y đã từng nói với Khương Minh Nguyệt đời sau muốn làm Hoàng đế, hiện tại đcmn đã nắm quyền uy, nhưng đáng hận là quyền lực giả dối.

Dùng xong bữa sáng, Triều Đãng buồn bực ngăn ngấm nhìn sách ma pháp một chút, dù trong cơ thể Thánh tử cất giấu sức mạnh cội nguồn cuộn cuộn không hết, nhưng bản thân Thánh tử lại rất khó vận dụng sức mạnh, thậm chí thiên phú ma pháp cũng kém xa người thường, khi tiếng chuông Tàng thư các vang lên, Triều Đãng đi theo Eli bước vào thánh tri đã chuẩn bị sẵn – ao nước chứa dịch thể hoàng kim, y trần truồng cả người, ôm chặt hai chân cuộn mình trong ao, một đầu tóc dài ô sặc xỏa tung sau gáy, Eli thấy vậy ở bên nhắc nhở Triều Đãng thả lỏng cơ thể, cho mỗi tác da thịt đều được hấp thu thánh tri hoàng kim.

“Bệ hạ, từ đây đến lúc tế tự chỉ còn ba tháng.”

Khác với giáo hoàng một mạch kế thừa, các đời Thánh tử đa phần đều đến từ dân gian, Đại ma đạo sư đức cao vọng trọng của giáo đình cách mười tám năm sẽ bói toán ra một vị sức mạnh tối thịnh nhất lúc mới sinh ra, nhận vào giáo đình tỉ mỉ bồi dưỡng, khác hẳn với giáo hoàng sẽ chết, sau khi Thánh tử trưởng thành sẽ được tế dâng, vì tế hiến cho thần, cơ thể Thánh tử nhất định phải hoàn mỹ mọi mặt, ngâm trong thánh tri có kết ấn ma pháp chỉ là một trong những cách ấy. Khi nước ao thấm hết vào cơ thể, Triều Đãng cảm thấy nơi nào cũng vừa đau vừa ngứa, đợi khi Eli cho phép ra khỏi thánh tri, Triều Đãng lập tức bò ra.

Vừa tiếp xúc không khí, thánh tri còn vương trên người lập tức bốc hơi biến mất, Eli chạm vào cánh tay thon dài, cuối cùng gật đầu hài lòng, sau mấy ngày liên tiếp được thánh tri tẩy rửa, da dẻ Triều Đãng như sữa như ngọc, mơ hồ còn có cảm giác trong suốt, đứng dưới ánh nắng cực kì thánh khiết. Người trong giáo đình đều biết Thánh tử đời này dung tư quý mị, so với nhóm Thánh tử tuần tú đời trước khác một trời một vực, vẻ đẹp mang theo hủy diệt này khiến người người thần hồn điên đảo, mỗi khi Triều Đãng gặp phải vị đầu não của giáo đình, vị đại ma đạo sư đều sẽ mỉm cười nói với y.

“Thần sẽ vô cùng hài lòng ngài, bệ hạ thân ái.”

Ông đây cũng rất hài lòng chính mình.

Triều Đãng mỉm cười đáp lại, sau khi chào hỏi liền rời khỏi tầm mắt đối phương.

Đêm đó có hơi khác với mọi đêm, hai Tinh Linh bị thương nặng được nhóm Thánh kỵ sĩ mang về giáo đình, theo lời kể lại, bọn họ phát hiện Tinh Linh nơi biên giới giữa rừng rậm và Biển Đen, trong đó một vị Tinh Linh mặc dù tỉnh táo, nhưng vết thương vẫn còn chảy máu. Những năm gần đây quan hệ giữa giáo đình và Thiên tộc, Tinh Linh luôn duy trì tốt đẹp, đặc biệt là sau khi Đại giáo chủ nhận ra vị vẫn còn tỉnh táo là người kế thừa đời sau của Tinh Linh tộc, sau nhiều lần suy tư liên phái người đi mời Triều Đãng.

“Chữa thương?”

“Trên người ngài ấy trúng ma pháp bóng tối, lúc giải lời nguyện cần cội nguồn sức mạnh áp chế.”

Trưởng kỵ sĩ đến báo tin giải thích.

“Hắn đẹp trai không?”

Đột nhiên Triều Đãng hỏi.

“Rất đẹp ạ.” Mặc dù không hiểu dụng ý của Thánh tử, nhưng Trưởng kỵ sĩ vẫn bổ sung: “Tinh Linh tộc đều nắm giữ mỹ mạo nữ thần Sinh Mệnh ban cho.”

“Được.” Triều Đãng vươn mình xuống giường: “Đi đi đi.”

“...”

Không có hệ thống giúp đỡ xác định đối tượng công lược, y chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình, lúc trước Triều Đãng nhắm thẳng mục tiêu vào Eli và mấy ông thần trong miệng bọn họ, căn cứ theo quán tính những thế giới trước, mảnh vỡ phải là một nam hài tử lớn lên vừa siêu cấp đẹp trai vừa siêu cấp

trâu bò, hiện tại có một người bị thương, lớn lên đẹp trai còn trâu bò bày ở trước mắt, không quản thể nào... Đi check hàng cái rồi nói tiếp?

Không đẹp trai lập tức bye bye.

Nhan cầu, grừ grừ.

Thời điểm theo Trương kỳ sĩ đến nơi, đập vào tầm mắt là tóc bạc buông xõa như nước của Tinh Linh, sau đó là gương mặt mỹ lệ phảng phất nhận hết sùng ái của thiên thần, vì Tinh Linh kia không bị ma chú trúng phải nên y chỉ cần cứu trị vị trước mắt, Triều Đăng ra hiệu Trương kỳ sĩ lui ra, chờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Triều Đăng cúi đầu, liếm lên chéch cổ tái nhợt của đối phương.

Bên trên còn lưu lại một đoạn chú ấn nguyên rửa gương nanh múa vuốt, theo nước bọt người nọ, ấn chú từ từ tan biến, khi Triều Đăng liếm đến điểm ma chú cuối cùng, đột nhiên đồng màu xanh biếc của Tinh Linh mờ ra.

“Người là ai...?”

Âm thanh hần có chút khàn khàn, nhưng cũng không khó nghe ra xúc cảm du dương bên trong, Triều Đăng lau sạch ấn chú nguyên rửa trên cổ, ngược mắt đối diện với đôi xanh biếc long lanh. Thật xinh đẹp.

“Ta là Triều Đăng.” Y nói, đứng dậy khỏi người đối phương: “Người khỏe chưa?”

Tinh Linh nhàn nhạt gật đầu, không có ý muốn nói thêm, Triều Đăng thấy vậy cũng không dây dưa, làm một thủ thế, ra ngoài kêu ma đạo sư chờ bên ngoài, ma đạo quang minh tiến vào dùng thuật chữa trị thượng cấp chữa khỏi vết thương trên người Tinh Linh mà mắt thường có thể thấy, tựa hồ vì mất nhiều sức lực, đang lúc trị liệu hần rơi vào hôn mê, ma đạo sư đề nghị để Tinh Linh đi nghỉ ngơi trước, tất cả lui khỏi gian phòng.

“Khi ta và Hiyin vào Biển Đen không lâu liền gặp phải ác quỷ.” Tinh Linh đôi ngươi xanh biếc khoa tay múa chân: “Nó đúng là một đại ác quỷ, ác quỷ cánh càng nhiều thì sức mạnh càng khủng bố, ác quỷ kia có tới ba đôi, lại có tới sáu con!”

“Woa.”

Nướng lên ăn chắc ngon lắm, thêm chút cơm nữa đảm bảo hết sảy.

Thấy Thánh tử đẹp như tranh cảm khái, Tinh Linh tính cách vốn đã hoạt bát càng thêm hăng hái: “Một mình Hiyin nhất định có thể bình yên rời khỏi, ai kêu hần mang theo ta đây, hết thức ăn nên... Tên ác quỷ kia rất lợi hại, nó có thể sử dụng song hệ hắc ma pháp lôi và hỏa! Hơn nữa nó còn biết nguyên rửa, bất quá hình như nó thích đùa bỡn ta và Hiyin hơn, lần nào cũng ép chúng ta vào đường cùng, thiếu chút nữa Hiyin nổ tung rồi, sau đó liền gặp nhóm kỳ sĩ của giáo đình...”

Biến thái nha.

Đánh một cái đầu, Đăng Đăng khá thích khiêu chiến biến thái, cái này cũng có thể.

“Nó đẹp trai không, con ác quỷ đó?”

“?” Tinh Linh sững sờ, cầm lấy lọn tóc nghiêm túc nhớ lại: “Nếu bình tĩnh mà nhìn thì... Có chút soái, da dẻ trắng bệch trắng bệch, tóc đen mắt đỏ, vóc dáng rất cao.”

“James.”

Tinh Linh tên James còn muốn nói gì nữa, một âm thanh thanh lãnh ngắt lời hần, Triều Đăng và James cùng nhau ngẩng đầu, gặp phải Tinh Linh mỹ lệ dung mạo tinh xảo đứng cách đó không xa, da hần trắng như ngà voi, đồng tử như chứa cả sức sống tràn trề mùa xuân, Hiyin mặc trường bào ám ngân đặc trưng của Tinh Linh tộc, hoa văn xanh biếc rườm rà đan dệt.

“Hiyin.”

Triều Đăng phát phát tay.

“Bệ hạ.”

“Người gọi ai đó?” Triều Đăng cười híp mắt chỉ mặt mình: “Ta có tên mà.”

“...”

“Kêu một tiếng thôi ~” Thánh tử trẻ tuổi nhảy xuống bức tường mọc đầy hoa tường vi: “Quen nhau năm ngày, người còn chưa kêu tên của ta.”

Từ khi gặp được hai vị Tinh Linh bị thương đã qua năm ngày, đêm đó Triều Đăng cứu trị là người thừa kế đời kế tiếp của Tinh Linh tộc, tên Hiyin, tính cách vô cùng lạnh nhạt, tựa hồ không có hứng thú với bất cứ thứ gì, nhưng James thì lại trái ngược hoàn toàn, Triều Đăng rất hoài nghi đối phương bị tăng động, mỗi lần gặp đều nói đủ thứ âm binh trên trời dưới biển không ngừng không nghỉ.

Triều Đăng thấy Hiyin do dự, không ngừng cố gắng: “Ta đã cứu người, người không gọi sau này ta sẽ thấy chết không cứu.”

“... Triều Đăng.”

“Con trai ngoan.” Triều Đăng cười híp mắt tiếp tục nói: “Con trai thật đẹp mắt.”

James sợ hãi nhìn về phía Hiyin, về ngoài cửa Vương tử đứng là trời sinh mỹ lệ, trong đám Tinh Linh vô cùng xuất chúng, nhưng Triều Đăng lại dám nói như vậy... James chỉ lo Vương tử trực tiếp thủ tiêu Thánh tử, may mà Hiyin chỉ nhúu mày, không hề có hành động nào khác.

Triều Đăng thấy vậy, đôi ô mặc hơi cong.

Tiểu mỹ nhân Hiyin cảm dục như vậy, chắc chắn lên giường rất kích thích, hi hi.

Ban đêm Triều Đăng ngủ rất mê man, thời điểm tỉnh giấc mí mắt như bị may lại, trong mơ hồ nghe được âm thanh ôn nhu của Eli, Triều Đăng trở mình, lấy chân trùm lên.

“Bệ hạ, ngài nên dậy.”

Bất đắc dĩ thò đầu ra khỏi chăn, may mà hôm nay cơ thể không có phản ứng, thiếu niên trước mặt đã gọn gàng chỉnh tề, đôi ngời xanh biếc sâu như đầm nước, thấy Triều Đăng nhìn mình chăm chăm, Eli không nhúc nhích, duy trì nụ cười nhàn nhạt.

“Tiểu Eli, thần có đáng vẻ gì?”

Triều Đăng thu lại tầm mắt, nhận lấy quần áo từ tay thiếu niên, người sau sững sờ, chợt cười nói: “Đại khái là đáng vẻ thần thánh nhất.”

“Thần thánh à...”

Eli hỏi như thuận miệng: “Mấy ngày gần đây bệ hạ rất thân với Vương tử Tinh Linh tộc?”

“Hả? Có sao.” Triều Đăng vừa mặc áo lót vừa xoay đầu lại: “Chắc tại lâu quá không gặp ai, bất giác thân cận.”

“Bệ hạ rất cô đơn ư?”

Bỗng nhiên Triều Đăng dừng động tác lại, hàng mi như cánh quạt khẽ chớp, y cười rộ lên, ung dung mở miệng.

“Có Tiểu Eli ở đây, không cô đơn nha.”

Y quan sát biểu tình của đối phương, khoe miệng câu ra độ cong quyến rũ, thừa dịp Eli ngây người, Triều Đăng nói tiếp.

“Nếu thần có hình dáng giống người, bị cứng tế cũng không tồi.”

Nếu đã không biết ai là mảnh vỡ...

Vậy thì quắt luôn một lượt đi, bị phát hiện chân đạp mấy thuyền đồng thời xoát luôn hận ý.

Quá thông minh, Triều Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nam Hải Hoàng Kim 2

Edit: Hyukie Lee

Gió đêm biển lớn từng trận thổi vào giáo đình, mờ cá nhà táng cháy bùng ngọn lửa, âm thanh xì xì nho nhỏ mang theo mùi vị kì dị, như mộng ảo nơi sâu xa nhất của đại dương trong sóng biển trùng điệp. Triều Đăng giờ tay lấy sách tranh ma pháp ở đầu giường, đó là phần lễ vật Eli đưa cho không lâu trước đó, mỗi lần lật qua, văn tự và hình ảnh bên trên sẽ biến thành hình ảnh lập thể 3D, vô số sinh vật cổ quái kì lạ xuất hiện trước mắt, sách tranh chia vật chúng ra làm hai loại chính, ánh sáng và bóng tối, tại trang cuối cùng của sinh vật ánh sáng, một Thiên tộc thành niên phiến bản nhỏ vùng cánh khỏi sách.

Cánh của Thiên tộc nhìn qua vô cùng tinh mỹ, dù chỉ là hình chiếu do ma pháp làm thành, nhưng từng đường nét từng vũ ti duyên dáng làm nên cặp cánh cũng khiến người mơ tưởng mong ước, Thiên tộc nho nhỏ có mái tóc vàng nhạt, đôi mắt xanh thăm phảng phất ẩn chứa tất cả ánh sáng, loại sinh linh cao quý ưu nhã này có thể nhắc lên hảo cảm với bất kì người nào. Triều Đăng thử thăm dò đưa một tay về phía tiểu Thiên tộc, đối phương không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nâng lên đôi ngời trong suốt, tại thời điểm ngón tay Triều Đăng sắp chọc vào người hắn, bỗng nhiên Thiên tộc nho nhỏ duỗi hai tay ra nắm lại ngón tay Triều Đăng, sáu cánh chim trắng nõn mềm mại bao móng tay sắc hoa lại.

“Ồ.”

Hình chiếu không có thực thể, Triều Đăng cũng không biết được cảm giác bị cánh chim đụng vào, nhưng hành động của đối phương khiến y cảm thấy thú vị, Triều Đăng thoáng lùi ngón tay về sau một chút, liền thấy tiểu Thiên tộc cũng bay về trước vài bước, tiếp tục dùng cánh chim bao trùm móng tay y.

“Số lượng cánh chim và màu sắc đồng tử của Thiên tộc tượng trưng cho sức mạnh, cánh chim càng nhiều, đồng sắc càng trong suốt, sức mạnh mà Thiên tộc nắm giữ càng cường hãn, cũng vì cánh chim mạnh mẽ lại mẫn cảm, hành động Thiên tộc dùng cánh chim chạm vào đối phương đại biểu tỏ tình, thỉnh thoảng bọn họ sẽ dùng cánh của mình bao người yêu lại, đây là một trong những phương thức Thiên tộc cao ngạo uyển chuyển biểu đạt dục vọng chiếm hữu và tình yêu.” ... U?” Triều Đăng nhẹ nhàng đâm đâm Thiên tộc nhỏ nhỏ: “Anh bạn nhỏ, người chiếm tiện nghi của ta.”

“...”

Hình chiếu không phát ra âm thanh, đôi mắt xanh thẳm của Thiên tộc vô tội chớp chớp, đôi mắt của hắn vô cùng thánh khiết sạch sẽ, như một loại bảo thạch trong suốt nào đó, thấy đối phương lại dùng sáu cánh bao lấy tay mình, Triều Đăng lười biếng cười rộ lên, bên trong dư quang liếc đến tên của Thiên tộc.

“Ceciya?”

“Đúng vậy.” Triều Đăng nhìn vào đôi mắt xanh biếc của Tinh Linh, ngồi trên hàng rào lay động hai chân: “Hiyin biết hắn à?”

“Nghe nói thôi.” Làn da Tinh Linh trắng tựa ngà voi, tóc bạc mỹ lệ dưới ánh mặt trời như lưu thủy lấp lánh: “Ngài ấy là Thánh Thiên Sứ đương nhiệm Thiên tộc, đứng đầu trong sáu Đại Thiên Sứ, cũng là một vị Thiên Sứ duy nhất trong Thiên vực sở hữu sáu cánh.”

“Nghe có vẻ rất lợi hại nha ~”

Thiên tộc, giá trị nhan sắc good good, sức mạnh good, đánh dấu đánh dấu đánh dấu.

“Sao lại hỏi cái này?”

“Hôm qua Eli cho ta 《 Ngày Tận Thế 》, loại có hình ảnh đồ họa.” Triều Đăng theo thói quen thò tay chà đạp bụi hoa Long đóm màu tím kế bên: “Lúc đọc tới đoạn giới thiệu Thiên tộc, có một hình chiếu Thiên Sứ luôn ôm tay ta, mãi đến khi lật tới trang của hắn mới thả ra, tên là Ceciya.”

“《 Ngày Tận Thế 》?”

“Ừ ừ.” Triều Đăng ném cánh hoa bị bấm bấm đập xuống đất, mơ hồ có nước hoa màu tím dính vào đầu ngón tay, bỗng dung y nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, trong phần giới thiệu Tinh Linh tộc có người nữa đó.”

“Tất cả hình chiếu trong 《 Ngày Tận Thế 》đều sẽ động, chỉ trừ Ceciya.” Tinh Linh hơi nhíu mày: “Ít nhất thì ta chưa từng thấy ngài ấy động.”

“Con trai.”

“...”

“Vì người dốt nát đó.” Triều Đăng đem ngón tay dính nước hoa chùi lên hàng rào: “Chỉ có người thông minh mới thấy được thôi, ví dụ như ba ba.”

Hiyin không nói với y nữa, chỉ giật giật môi, ánh sáng xanh bạc đẹp đẽ tụ lại trên đầu ngón tay Triều Đăng rồi tản ra trên đám hoa Long đóm bị bẻ gãy, cành cây trống rỗng một lần nữa mọc ra đóa ướm át kiểu diêm.

“Thực vật cũng có sinh mạng.”

Hiyin nhẹ giọng nói.

Thánh tử trẻ tuổi sờ sờ mũi, tựa hồ Triều Đăng muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ rừ đôi mi.

“Không trách người.”

Hiyin bỏ sung, trên gương mặt tinh xảo chợt lóe không tự nhiên, lại như chưa bao giờ nói như vậy, Triều Đăng thấy thế bỗng dung kẻ sát lấy hắn.

“Hiyin là tốt nhất ~”

“...”

Y cột nhà ôm lấy vai Hiyin: “Ba ba ôm một cái.”

“... Người còn gì muốn hỏi không?”

“Còn.” Đôi mắt như ô mặc nhìn vào chiếc môi nhạt sắc của Tinh Linh, dù khoảng cách gần như thế, làn da Hiyin vẫn là màu ngà mịn màng, dung mạo tinh

mỹ tuyệt luân cũng không hề ảnh hưởng: “Tại sao Nhân Ngư thuộc chủng loại hắc ám?”

Khi y lật tới tờ đầu tiên của phần sinh vật hắc ám trong 《 Ngày Tận Thế 》, ngoài ý muốn là, giới thiệu bên trên không phải Ác Ma mà là sinh linh mình người đuôi cá mỹ lệ quý dị, xa xa nơi sóng to gió lớn mơ hồ hiện lên người cá không thuộc về loài người đang vẫy biển, 《 Ngày Tận Thế 》cũng không giới thiệu tí mĩ thông tin liên quan đến Nhân Ngư, chỉ nói chúng nó sống nơi sâu xa của đại dương.

“Tất cả mọi người đều biết Nhân Ngư thuộc loại sinh vật hệ hắc ám, nhưng rất ít người biết được nguyên nhân.”

“Hả?”

“Nhân Ngư là chủng loại vô cùng dâm tà, người dính qua tinh dịch của bọn họ chỉ có thể động dục với người cá, nếu không đúng lúc được Nhân Ngư cho tinh dịch, Nhân loại bị bọn họ đánh dấu qua sẽ bị dục vọng dẫn dắt đến chết, nhưng đồng thời, Nhân Ngư cũng là sinh vật vô cùng ngây thơ, cả đời bọn họ chỉ yêu một người, dù đối tượng chết rồi cũng không thay đổi, đúng vậy, xưa nay Nhân Ngư không yêu đồng loại, chỉ có cơ thể ám áp của Nhân loại mới có thể thai nghén đời sau, chúng nó sẽ vì người yêu mà dâng lên tất cả kì trần dị bảo, dịch Nhân Ngư có thể kéo dài tuổi thọ và thanh xuân của Nhân loại, chúng nó sẽ kéo người yêu vào bên trong sào huyệt, không ngừng giao phối, cho đến lúc chết.”

Mĩa nó, quá hạ lưu, quá kích thích.

Sau một lát suy tư, Triều Đăng do dự nói: “Nam... Cũng có thể?”

“Nhân Ngư có thể chế tạo khoang sinh sản trên cơ thể con người, đối với chúng nó mà nói, giới tính con mồi không quan trọng.” Hiyin nghiêng đầu, hiếm thấy nghiêm túc nhìn về phía Triều Đăng: “So với phái nữ yếu đuối, chúng nó càng thích nam tính trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, liên tục mang thai và sinh sản sẽ dễ dàng hơn, nếu không phải bắt đắ dĩ, loại người như ngươi không nên đi vùng biển Alice, nơi đó có Nhân Ngư Đuôi Quý khủng bố nhất toàn thế giới.”

“Được.” Triều Đăng vẫn duy trì tư thế kẻ vai sát cánh với Hiyin, trong tiếng nói mang theo nụ cười như có như không: “Tất cả đều nghe theo ngươi.”

Mấy ngày nữa, thành phố lớn Santella sẽ diễn ra lễ hội hóa trang mùa hè mỗi năm một lần, trăm năm nay Santella còn được gọi là thành phố Philharmonic, ngoài sự tiện lợi của đường thủy và quần thể kiến trúc mang phong cách baroque hoành tráng, âm nhạc và tình yêu len lỏi đến từng góc tối Santella, lễ hội hóa trang mùa hè mỗi năm một lần là hoạt động được người trẻ hoan nghênh nhất. Trong ngày này, mỗi người sẽ dùng ma pháp hóa trang thành dáng vẻ khác nhau, có thể thấy được một Chu Nho trên người Tinh Linh, đài phun nước không nhúc nhích lại là người khổng lồ đang cuộn mình. Vì ngày này hóa trang lẫn lộn, các loại tội phạm phạm pháp luôn cao nhất cả năm, Ác Ma đến từ đại lục phản diện thường xuyên quấy phá thế giới mùa hè đến long trời lở đất, nhưng dù đại giáo đình đã nhắc nhở dân chúng làm sao thì lễ hội hóa trang vẫn là ngày được mong chờ nhất của thành phố Philharmonic.

Những năm qua Eli luôn cấm tuyệt Triều Đăng không được ra khỏi cửa, thậm chí còn đem giáo vụ rắc rối giao cho giáo chủ áo đỏ, đích thân trông chừng Triều Đăng đảm bảo y sẽ không lén lút chạy mất, mà vô luận giáo hoàng khuyến can thế nào, mãi nói Triều Đăng thân là Thánh tử tham gia hoạt động dân gian từng dục thế này là xúc phạm thần giới ra sao, nhưng Triều Đăng vẫn như cũ không hề bị lay động. Mà đáng tiếc là Eli mạnh hơn y quá nhiều, mấy trò mèo của y hoàn toàn không đáng nhắc đến, nhưng năm nay lại khác, năm nay có Hiyin tiểu khả ái nhà.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Nhìn thấy Hiyin hóa trang thành Phi Long, Triều Đăng cười sắp điên rồi: “Sao ngươi lại hóa trang thành cá chạch mọc cánh vậy ha ha ha ha ha ha ha!”

“...”

“Đăng! Đăng!” Tiểu Tinh Linh James không sợ chết bay qua: “Hôm qua ta bỏ chút ma dược vô nước của Hiyin, nếu không hẳn sẽ không tham gia cuồng hoan đâu, hẳn quá muộn tao.”

“Ha ha ha ha ha ha ha.” Hiyin hình thái rỗng con rầu rĩ nói: “Đừng cười.”

“Được, không cười... Há.” Triều Đăng nhin không được: “Ha ha ha ha ha ha xấu quá đi!”

“...”

“Khi còn bé hẳn rất thích rỗng.” James nhún vai một cái: “Hẳn nuôi một cái trứng rỗng, nhưng không may chết queo, Hiyin đau lòng mấy ngày.”

“James.” Rỗng con màu đen ngữ khí âm u: “Ngươi nhất định sẽ chết.”

Tiểu Tinh Linh giả vờ ngu ngơ nhìn về phía Triều Đăng: “Đăng, ngươi định hóa trang thành gì vậy?”

“Ừm... Cứ để vậy đi.” Một tay Triều Đăng ôm rỗng con, một tay vỗ vỗ đầu hồ do James biến thành: “Cảm giác như sờ thú vậy, không tồi.”

Dưới sự trợ giúp của hai Tinh Linh trốn khỏi giáo đường, Triều Đăng gặp phải trưởng Thánh kỵ sĩ, dù giáo hoàng đã âm thầm truyền lệnh cho đội tuần tra nhưng vị đại ma đạo toàn hệ trẻ tuổi cũng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, sau khi phát tay chúc y đi chơi vui vẻ liền tiếp tục tuần tra đại giáo đình. Xe hoa lễ hội chậm chậm lăn bánh nơi dốc thoải, bên trên là Mị ma quần áo mát mẻ, thiếu nữ Thiên tộc thánh khiết, hồ yêu quyến rũ lòng người, nữ thần Mặt trăng đầu đội vòng hoa... Đủ loại nhân vật, màu sắc hình dạng phong phú tầng tầng lớp lớp, trời mới biết dưới vỏ bọc xinh đẹp của các cô gái có phải là ông chú hay cụ già hay không. Tiếng chuông bạc giữa ngày âm âm vang vọng, ngân vang khắp cả bầu trời Santella.

Vô số hoa tươi rơi vào đám người quấy bung trời, sắc màu rực rỡ thấp sáng cả thế giới, hoa tươi thơm ngát đến nỗi không hết như hoa tuyết bay đầy trời rồi hạ xuống mặt đất, sau đó là các loại kẹo đủ mùi, đám người vui cười cướp đoạt, Triều Đăng giật một viên bỏ vào miệng, thấy Hiyin biến thành rỗng nhỏ bị kẹo bầy màu bùm bùm rót xuống choáng váng đầu óc, trực tiếp nhét hẳn vào lòng, lấy kẹo quýt mới vừa chụp được lột vỏ nhét vào miệng rỗng con, đối diện cặp mắt chứa cả mùa xuân của Hiyin, Triều Đăng chậm rãi mỉm cười.

“Ngày lễ vui vẻ.”

“... Người cũng vậy.”

Tĩnh Linh nhỏ giọng đáp lại.

Thứ rơi xuống tiếp theo khiến mọi người dần dần phát cuồng, tất cả mọi người đều bị bánh ngọt và bơ dính đầy mặt, Triều Đăng không chút khách khí giờ Hiyin lên che lại, thời điểm lấy xuống rỗng con như được trét bơ nguyên con, âm nhạc nơi thấp hòa vào làn gió, James từ hồ lớn biến về Tĩnh Linh, mà dù vậy những người khác cũng chỉ cho rằng hắn là sinh vật khác hóa trang thành, mặc dù trong ngày lễ không đáng tin thế này, James vẫn bị mấy vị thiếu nữ mọc tai thú vờn quanh không ngừng, Triều Đăng và Hiyin bên cạnh cũng bị đám đại mỹ nữ vây lấy.

“Cái kia... Ta thật sự không...”

Trước mặt là đôi mắt màu tím rực rỡ của Mị ma, bộ ngực trắng nõn khủng bố đến gần Triều Đăng, vóc người cô ta vô cùng nóng bỏng, cặp chân còng trực tiếp quấn lấy người nó.

“Rất thoải mái nha.” Một tay Mị ma ôm lấy bờ vai, một tay về lưng tung trên người y: “Ta là Mị ma hàng chính gốc đây, người sẽ thích mùi vị này, tuyệt vời như đến thiên đường luôn.”

“...”

Ồ, có thật không.

Không hiểu tại sao lại có chút hiếu kỳ quái quỷ... Cứu mạng! Caesar đâu rồi! Mau ngăn em lại!

“Tin ta đi, bảo bối nhi, tuy sau khi ép khô đàn ông xong bọn ta sẽ rời đi, mà người thế này, ta nguyện ý vĩnh viễn, mỗi giờ mỗi khắc cho người biết được tư vị của dục vọng.” Đôi môi đỏ tươi của Mị ma cong lên để lộ lúm đồng tiền: “Trên người người có mùi của giáo đình, nhưng mà không sao, sáng mai, toàn thân người sẽ nhiễm phải ngọt ngào, bởi vì ta...”

“Daenerys.”

Âm thanh trầm thấp thuần hậu đánh gãy lời lẽ ám chỉ của Mị ma, nữ Mị ma xinh đẹp cứng đờ động tác, chợt không cam lòng rời khỏi cơ thể Triều Đăng.

“Mị thuật của người đúng là rác rưởi.” Người tới không hề khách khí cười nhạo nói: “Hắn không bị người hấp dẫn, đôi mắt xinh đẹp của người trung thối à?”

Mị ma tên Daenerys khẽ cắn răng, lại chưa từng mở miệng phản bác, nếu y không nhớ lầm, đẳng cấp áp chế giữa Ma tộc là tuyệt đối, Triều Đăng ngắt đầu, nhìn vào thân ảnh lặng yên đứng cách đó không xa.

Đó là một bộ xương khô đất tiền.

Khung xương đen hủ mục, hàm răng hoàng kim, đồng tử làm bằng ngân phiến và miêu nhân thạch, bộ xương cao lớn đội mũ của quý ông, gây chóng mặt vàng khắc bạc, hẳn thực sự rất cao, từ góc độ của Triều Đăng, chỉ miễn cưỡng thấy được cằm của bộ xương.

“Luyten.”

Nữ Mị ma thấp giọng kêu tên bộ xương.

“Kẹo rơi rồi kia.” Bộ xương không để ý cô ta, trái lại nhếch miệng nhìn về phía Triều Đăng, hàm răng hoàng kim cùng một viên bảo thạch xanh biếc rạng ngời rực rỡ, ngón tay thon dài chỉ còn lại khung xương cầm lên viên kẹo sắc màu lấp lánh: “Cầm cẩn thận, đứa bé loài người.”

“... Cảm ơn?”

“Người không ăn à.”

Âm thanh trầm thấp của bộ xương chui vào màng tai.

Ăn ăn ăn, ăn cho mi xem.

Bộ xương trước mặt không thể nghi ngờ nắm giữ sức mạnh cực lớn, mặc dù không biết đối phương đã hóa trang hay trời sinh là vậy, nhưng chỉ dựa vào thực lực là có thể tìm ra mảnh vỡ cảm xúc, hơn nữa âm thanh của bộ xương! Có chút! Êm! Tai! Đó!

Không ăn thì không đi được, ăn ăn ăn.

Triều Đăng mở giấy gói ra, bỏ viên kẹo vào trong miệng, màu da trắng như sứ Đông phương, móng tay như nụ hoa e ấp, khi cặp môi hé mở để ngón tay cầm viên kẹo chạm vào, nữ Mị ma phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, bộ xương bên cạnh cười khê một tiếng.

“Bạn ta đi lạc rồi, ta muốn đi tìm bọn họ.” Triều Đăng thấy đôi mắt bảo thạch của bộ xương nhìn mình, dừng một chút: “Tạm biệt, Luy... ten?”

Bộ xương gât gât đầu, Triều Đăng thấy vậy xoay người rồi đi, khi Triều Đăng đã đi xa, khoe miệng của bộ xương đất tiền nhếch lên càng lớn.

“Daenerys, cẩn bả.” Hân không chút khách khí giễu cợt nói: “Vừa nãy ngươi lên đỉnh đi, chỉ nhìn đũa bé loài người ăn kẹo?”

“... Luyten, đó là thiên tính, ta không thể không chế!” Nữ Mị ma mặt mày vằn vẹo rống lên: “Bất quá ta chỉ muốn ngủ với hân, ngươi còn cho hân ăn luôn hạt giống Dẫn Hồn thụ, cứ như vậy, cả đời này hân sẽ bị trói ở đại lục phản diện! Nơi đó là địa ngục!”

“Địa ngục của ta.” Luyten đứng đưng như không: “Hân là Thánh tử, ta dụ dỗ hân rất bình thường.”

“...”

“Nghe đầu dịch Thánh tử có thể làm sức mạnh tăng lên trên diện rộng.”

Màu đen trên bộ xương dần nhọt nhạt, da thịt nhẵn nhụi trắng bệch từ từ mọc ra, miêu nhãn thạch và ngân phiến rơi xuống đất, đôi mắt đỏ tươi xinh đẹp như máu huyết lấp kín viền mắt, sáu cánh đen tối cự đại che kín bầu trời kéo dài sau lưng, Luyten liếm láp đôi môi mỏng của mình.

“Ha... Ăn hết rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nam Hải Hoàng Kim 3

Edit: Hyukie Lee

Tinh Linh tóc bạc mãi mãi luôn là tâm điểm của sự chú ý, không khó mấy khi tìm được James trong đám người, nhưng mãi đến tận khi mặt trời sắp lặn về tây, bọn họ cũng không thấy được cái bóng của Hyin, Hyin uống phải ma dược biến hình không cách nào sử dụng ma pháp, nếu có gì bất trắc xảy ra, hậu quả khó mà lường được. Tại thời điểm James không ngừng hối hận gấp đến độ gior chân, một xác ướp kim loại đập vào tầm mắt hai người.

Cho dù hiện tại là lễ hội hóa trang mùa hè quái nhân tầng tầng lớp lớp, nhưng vị kia cũng thật sự là vô cùng cổ quái, khăn trùm đầu bằng đồng che lại gương mặt, toàn thân từ trên xuống dưới là bảo thạch lờ lờ tỏa sáng, thậm chí còn có mấy mảnh kiếng bể. Khi thấy rõ rồng con trong tay xác ướp, Triều Đăng hai ba bước chạy tới.

“Tiên sinh.” Y nói: “Đây là bạn của ta, có thể ——”

“Buổi chiều vui vẻ, điện hạ.”

Âm sắc ồm ồm truyền đến từ mũ sắt kim loại dày nặng, Triều Đăng ngẩn người, đối phương đặt rồng con đã ngủ đề vào trong tay Triều Đăng, xác ướp lấy mũ sắt xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc.

“Alison?”

Xác ướp trước mắt là do Thánh kỵ sĩ giả trang, chẳng trách... “Bảo sao lúc sáng ngươi còn chúc ta đi chơi vui vẻ.” Triều Đăng cười rộ lên: “Chính ngươi cũng chạy.”

“Ồ trong giáo đình mãi cũng chán.” Alison nhướn một bên mày, cũng lộ ra ý cười: “Điện hạ, đây là rồng người nuôi sao?”

“... Chắc vậy.”

Thấy James liều mạng khoa tay múa chân ở góc chết nơi Alison không nhìn thấy, ngẫm lại nếu Hyin biết được có người thứ ba biết hân biến thành rồng con sẽ nổi khùng làm sao, Triều Đăng nuốt xuống lời giải thích dư thừa.

“Người mua trứng hàng giả rồi, nó không phải rồng.” Trưởng Thánh kỵ sĩ lắc đầu: “Bề ngoài không khác, nhưng cái thứ này yếu như cá chạch mọc cánh vậy.”

“...”

Hay, ví dụ quen tai rất hay!

Phảng phất còn ngại không đủ, Alison tùy ý bổ sung: “Nuôi lớn cũng không thể giúp người đánh nhau, vứt đi.”

“Vậy ai giúp ta đánh nhau?” Triều Đăng nói như đùa giỡn: “Người ư.”

“Từ chức trách mà nói, đương nhiên ta sẽ bảo vệ người, điện hạ.”

James mở miệng: “Đăng, chúng ta...”

“Alison, ta đi trước.”

“Tạm biệt, điện hạ.”

Trưởng Thánh kỵ sĩ cúi đầu chào Triều Đăng, người sau cẩn thận từng li từng tí ôm rồng con ngủ say đi vào quảng trường trung tâm của lễ hội, khi Triều Đăng quay đầu lại, đã thấy Alison đeo mũ sắt lên, đứng im không nhúc nhích như một xác ướp chân chính.

Đại ma đạo toàn hệ, lớn lên đẹp trai, cao trắng gầy, tri thức uyên bác.

Đánh dấu một cái, hi hi.

Đêm đó trở lại giáo đình, Triều Đăng dùng xong bữa tối liền thấy thiếu niên một thân hoàng bào kim hồng hoa văn u tối đứng trong phòng mình, bước chân y hơi khựng lại, chợt im lặng đóng cửa.

“Tiểu Eli.”

“Điện hạ.” Đồng màu màu xanh của thiếu niên một mảnh yên tĩnh: “Hôm nay ngài đi đâu vậy?”

“Tặng thư các.” Nhớ tới lời dặn lúc trước của James, thần sắc Triều Đăng vô cùng tự nhiên: “Ta ở đó xem truyền thuyết liên quan đến Tinh Linh.”

“Nhưng ta không nhìn thấy ngài.”

“Ta dùng phòng nhỏ, ta ——”

“Lời nói dối là bắt đầu của một tội ác.” Thiếu niên giáo hoàng ngắt lời y, Eli ôn nhu nhìn vào đôi ô mặc của Triều Đăng, như đang nhìn trân bảo trong lòng, lại như đang xem một tác phẩm nghệ thuật: “Điện hạ, ngài là Thánh tử, từ khi sinh ra ngài đã thuộc về thần, vô luận là cơ thể hay linh hồn, đều không phải của ngài, ngài không nên bị yên hóa trần thế vậy bản.”

Triều Đăng há miệng, cuối cùng vẫn không phản bác, Eli thấy vậy mỉm cười nói.

“Nằm úp sấp lên ghế dài, cởi quần áo.” Ngón tay thiếu niên nhúc nhích, một cây roi nhỏ nhắn hẹp dài xuất hiện trên lòng bàn tay: “Ngài nên bị phạt.”

Thánh dầu nóng rực màu mật ong nhỏ lên cơ thể xinh đẹp, chất lỏng đặc sệt kia vừa vận duy trì nhiệt độ khiến người khó chịu nhưng không tổn thương da dẻ, một thân da thịt trắng sứ óng ánh long lanh, ngón tay Triều Đăng khẽ run, trong thánh dầu xen lẫn hương thơm từng bách và vị hoa quả ngào ngạt, thiếu niên giáo hoàng xoa xoa cổ y, tóc dài châu báu rải rác trên bả vai khung xương tinh xảo.

“Mỗi một roi, ngài phải thâm niệm trong lòng ngài thuộc về thần.” Eli nhẹ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, đừng nghĩ giờ trò mèo, nếu ngài không nghe theo, trừng phạt gấp đôi.”

Ồ, có thật không.

Thấy Triều Đăng gật đầu, Eli tóm tóc dài của y qua một bên tránh dính phải thánh dầu sền sệt, giáo hoàng lùi về sau một bước, roi thứ nhất roi xuống phần lưng.

“A...!”

Mịa nó... Không cảm giác.

Vì năng lực hệ thống ban cho, kích thích của người ngoài ít khi khiến y đau đớn, ngoại trừ lần tự mình móc mắt thật lâu trước đây, cơ hồ Triều Đăng chưa từng biết đau là gì.

Cảm ơn anh Caesar.

“Bệ hạ, ngài không làm theo yêu cầu.” Âm sắc ôn hòa của thiếu niên giờ khắc này cực kì vô tình: “Thêm năm roi.”

Cố lên nha, đừng quá mệt mỏi.

Ngược lại ông đây không cảm giác ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Hương dầu cá voi thoang thoang trong phòng, ánh nến lập lờ, vết roi hồng nhạt chỉ chít trên làn da trắng như ngọc cực kì khủng bố, từ đầu tới cuối Triều Đăng không nói một lời, sau mấy lần bị cảnh cáo, tựa hồ y cũng ngoan ngoãn, nhìn thấy thần sắc hoảng hốt của người nọ, Eli đánh một roi lên cặp mông trắng nõn, đồng thời dịu dàng dò hỏi.

“Ngài thuộc về ai? Điện hạ.”

“Thần.” Âm thanh Triều Đăng mềm mại như động vật nhỏ đã qua dạy dỗ: “Ta thuộc về thần...”

Đôi ô mặc mờ mịt, đôi môi khê mở, tóc đen có chút tán loạn buông xuống bên mặt, vết roi uốn lượn từ lưng đến tận cẳng chân, như là dấu ấn không thể xóa bỏ, Eli thấy vậy không tự chủ đưa tay chạm vào mặt y, lòng bàn tay dán vào da để nhận nhụy như thiếu nữ, Triều Đăng nhìn Eli xoa xoa chính mình, hàng mi đen dày nhu thuận rũ xuống.

“Mùi roi cuối cùng, điện hạ.”

Triều Đăng lên tiếng, cơ thể đầy rẫy vết thương nằm trên lông thiên nga đỏ không nhúc nhích, Eli chọn loại roi dùng da mềm ngâm ma được chế thành, người bị đánh mặc dù đau đớn cực độ, nhưng ba ngày sau dấu vết sẽ tự động biến mất, mà xem đáng về hiện tại của Triều Đăng, hẳn càng tình nguyện vết thương như dấu ấn lưu lại mãi mãi.

Nhưng không sao.

Thiếu niên giáo hoàng tham lam nhìn chăm chú vào cơ thể trước mặt, rất nhanh, rất nhanh người này sẽ được tế hiến.

Chính tay hắn chọn ra tế phẩm xuất sắc nhất trong hàng triệu người, dạy dỗ Triều Đăng từng cử chỉ lễ tiết, cho y hưởng dụng suối nguồn hoàng kim tốt nhất, dùng thứ đáng giá ngàn vàng tắm rửa cơ thể, hẳn là Thần tộc cao quý, lại cam nguyện trói buộc chính mình trong thể xác phạm nhân, chỉ vì muốn tự mình đáp nện thể giới quan của Triều Đăng, chặm rãi làm nên sự ngọt ngào bên trong, còn bên ngoài là một tế phẩm ngoan ngoãn.

Một khi thần đã danh chính ngôn thuận nhận lấy tế phẩm, hẳn sẽ nhốt đối phương vào chín tầng trời trống rỗng, từng chút từng chút hưởng dụng tế phẩm xinh đẹp từ cơ thể đến linh hồn, đến lúc đó, rốt cuộc sẽ không còn sự tồn tại nào có thể chạm đến y, nhớ đến trên người Triều Đăng có khí tức hắc ám không rõ, màu sắc Eli tối sầm lại, một roi mạnh mẽ đánh vào phần lưng.

Đúng là không ngoan.

Chỉ nhìn thôi... Đã muốn nhốt người này vào phòng tối bất nạt, tốt nhất là làm cho đôi ô mặc lúc nào cũng chảy ra nước mắt, miệng bị lấp kín, chỉ biết bò trên đất, tế phẩm không có quyền lợi khóc la và đi đứng.

Nơi sâu xa của màu sắc xanh lam hiện lên ánh bạc cực độ hưng phấn, chờ lên cửu trùng thiên, hẳn liền có thể tùy ý đối xử Triều Đăng, không cần phải tiếp tục cung chiều như bây giờ, nơi đó có ma pháp khiến đối phương không cách nào trốn chạy, cũng không cách nào từ vong.

Không biết trôi qua bao lâu, chờ khi Eli rút cuộc ngừng tay lại, Triều Đăng làm bộ nhu nhu nhược nhược được đối phương nâng đỡ đứng dậy khỏi ghế dài, Eli lau thuốc giúp y, tỉ mỉ hạ hạ thay vào áo ngủ rộng rãi.

“Có thể sẽ có chút đau, ngủ không được ngài cứ cho người gọi ta.”

Gọi người làm gì, quất thêm hiệp nữa à.

“Được.”

Thấy Triều Đăng đáp ứng, Eli dịu dàng cười cười rồi rời khỏi phòng, roi và thánh dầu biến mất không còn tăm hơi, Triều Đăng khóa cửa lại, thò tay lên đầu giường lấy《Ngày Tận Thế》.

“Chào buổi tối~”

Y lật tới tờ của Thiên tộc, Thiên sứ sáu cánh vốn đang lặng im bất động bỗng đập cánh về phía y, Triều Đăng đưa tay đến trước mặt đối phương, cố ý xòe năm ngón tay ra, có chút mong đợi với lựa chọn của Ceciya.

Ngoài ý muốn, sau một lúc do dự, Thiên tộc bay đến trên bàn tay to lớn, dựa lưng vào Triều Đăng, mở ra sáu cánh trắng như tuyết bao trùm cả năm ngón tay.

“Ý là ngươi muốn hết...?”

Triều Đăng nhíu mày, bỗng Ceciya đứng lên bay đến nơi có vết roi nho nhỏ, tựa hồ hắn đang mặc niệm gì đó, vàng sáng ảm áp màu vàng hình thành trên lòng bàn tay Thiên tộc, vàng sáng ấy bay đến vết thương của Triều Đăng, nhưng vết thương không có dấu hiệu nào lành lại.

Cho dù thanh niên trong truyền thuyết có mạnh đến mức nào, giờ khắc này cũng chỉ là hình chiếu trên quyền sách ma pháp.

Vàng trán xinh đẹp của tiểu Thiên tộc nhíu lên, con ngươi xanh thẫm trong suốt xẹt qua một tia luống cuống, Triều Đăng thấy vậy cười ha ha.

“Ta không sao, cảm ơn.” Khuôn mặt điềm lệ của Thánh tử hơi cong: “Lén nói cho người nhà, không đau chút nào.”

Nhìn mi tâm tiểu Thiên tộc vẫn nhũn nhặn như cũ, biết hẳn không tin, Triệu Đăng thuận miệng nói: “So với lần trước đã tốt lắm rồi, lần trước ta trốn ra ngoài đi lễ hội hóa trang, Eli treo cổ ta lên xà nhà một ngày một đêm, mũi chân miến cưỡng chạm đất, còn không cho ta oán giận.”

Tiểu Thiên tộc há miệng: “...”

“Không nghe người nói gì cả.”

“...”

Đối phương muốn dùng ma pháp viết chữ, Triệu Đăng thu tay về, thấy Thiên tộc nho nhỏ đập cánh muốn đuổi theo ngón tay, nhìn đáng đáp muốn ra khỏi sách mà không thể được, Triệu Đăng nhìn không khỏi cười rộ lên.

“Muốn dùng ma pháp gian lận à.” Y chỉ chỉ đầu Ceciya: “Nếu thật sự muốn ta nghe được, thì đến đây đi.”

Khác với tưởng tượng, lúc trước Hyin từng giải thích Thiên tộc cũng không thờ phụng thần thánh, nói cho đúng thì, tín ngưỡng của mỗi chủng tộc đều khác nhau, Nhân loại tín ngưỡng thần Nhân loại, thánh đường là nơi Nhân loại kính dâng tất cả cho thần, Tinh Linh tộc tín ngưỡng nữ thần Sinh Mệnh, Ác Ma tôn trọng sức mạnh, Chu Nho có thần hệ của mình, sinh vật trong biển và Long thì có lẽ không có phong tục tín ngưỡng, còn tín ngưỡng của Thiên tộc chính là Thiên tộc.

Y thấy sinh linh nho nhỏ đẹp đến không thể tin được rơi vào trầm tư, Triệu Đăng thả tầm mắt ra thiên không lộng lẫy ngoài ô cửa sổ, sao sáng như những chấm nhỏ qua lại giữa ánh trắng, hình ảnh tựa như ảo mộng, Triệu Đăng nhìn một hồi liền thu tầm mắt lại, thấy Ceciya nhẹ nhàng gật đầu với mình.

Lúc nửa đêm, kết giới phòng ngự của đại giáo đình lặng yên nứt ra một lỗ hổng, sáu cánh đen tối kéo dài dưới vàng bạc, thuận theo mùi của Dẫn Hồn thụ đi đến gian phòng sâu xa nhất giáo đường, khóa cửa kiên cố và đủ loại kết giới đối với Ác Ma mà nói chỉ như thùng rỗng kêu to, hẳn ác ý giữ nguyên hình dạng bộ xương, kéo ra cánh cửa quý giá hoa lệ.

Bóng người ngủ say trên giường hiện ra rõ ràng trong mắt bộ xương, cội nguồn sức mạnh trải rộng khắp nơi trên cơ thể, Dẫn Hồn thụ không có hình thái đã nảy mầm trong cơ thể Triệu Đăng, rất nhanh, trên người y sẽ trải rộng ma vết quý mị.

Bộ xương đặt mũ quý ông màu đen lên đầu giường, gây hoàng kim chạm vào đôi môi mềm mại của Thánh tử, Triệu Đăng chậm rãi mở mắt ra, khi y thấy rõ đối diện mình là khung xương cao to đen tối đầy khủng bố, nhẹ giọng nói.

“Luyện?” Y chống người ngồi dậy: “Sao người lại ở đây?”

“Trên người người có mùi vị buồn nôn.” Bộ xương hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Đoán xem, thánh dầu hay dầu ấn ma pháp? Không sao cả, một khắc sau chúng đều biến thành chất dinh dưỡng cho Dẫn Hồn thụ.”

“Cái gì?”

“Dẫn Hồn thụ.” Bộ xương toàn bảo thạch đến gần y, ngân bạc chế mắt, miêu nhân thạch và vàng ròng làm răng, Luyện lên tiếng: “Viên kẹo hôm qua người ăn, bên trong có một hạt giống, nó sẽ nảy mầm trong cơ thể người, nếu không có ma khí sung túc, nó sẽ hấp thụ người làm dinh dưỡng, mãi đến tận khi người biến thành bộ xương giống ta.”

“...”

“Ở địa ngục, bọn ta thường trồng nó vào mầm kẻ thù, mười hạt hai mươi hạt, ta rất ôn nhu với người, đúng không?” Xương ngón tay của bộ xương cao gầy xoa xoa môi Triệu Đăng, một tay kia kéo xuống áo ngủ, da thịt trắng nõn và vết hồng chằng chịt đan dệt thành hình ảnh câu người sa đọa, Luyện cho ra đánh giá vô cùng đúng trọng tâm: “Mỹ cảnh.”

“...”

Đm

“Người muốn đi địa ngục với ta, hay chọn ở nơi này cầu xin thần của các người?” Bộ xương cười khanh khách không ngấm miệng lại được: “Có lẽ hẳn sẽ cứu người, trước khi người biến thành một đống xương trắng.”

“Người muốn gì?” Triệu Đăng ngược mắt, một tay đặt lên xương sườn lồng ngực của Bộ xương, duỗi tay sờ soạng xương cốt đen tối, một ít còn được cân bảo thạch hoàn mỹ, Thánh tử tượng trưng cho quang minh lại cúi đầu trước mặt quái vật, không thể không nói, cảnh tượng này khiến người kích động đến đâu: “Dịch của ta?”

Không chờ Luyện trả lời, Triệu Đăng liếm lên xương sườn trước ngực hẳn, đầu lưỡi lướt qua xương cốt màu đen, y đứng bên ngực phải, đầu lưỡi ngấm lấy nửa khúc xương khô, nước bọt khiến trước ngực bộ xương ươn ướt.

“Nghe đầu trái tim Ma tộc đều mọc bên phải.” Khóe môi Triệu Đăng hơi cong, thần sắc gần như ngây thơ trên gương mặt kiểu điển đa tình vô cùng quý mị: “Là thật?”

Sáu cánh doi sau lưng bộ xương kéo ra, chớp mắt sau, tất cả nguồn sáng đều bị ngăn lại, y hoàn toàn bị đối phương bao trùm trong cặp cánh, mơ hồ có thể thấy được lồng ngực rắn chắc tái nhợt của hắn.

“Là thật.” Âm thanh trầm thấp thuần hậu của Luyten như rượu ngon, hai đôi mắt màu đỏ xinh đẹp chậm rãi hiện lên giữa màn tối, hắn nhìn Thánh tử lửa thể trong lồng ngực, ngón tay đã có da thịt dò vào trong miệng Triều Đăng: “Người muốn thấy trái tim của ta sao, đưa bé loài người.”

“A... Người, rõ ràng người chỉ muốn... Dịch... Thể...!”

“Mấy phút trước là vậy, nhưng ta đã nói, đây là mỹ cảnh.” Ác Ma cười rộ lên, hắn rút đi lớp xương khô, gương mặt anh tuấn tái nhợt đặc biệt dụ người, vẻ đẹp mạnh mẽ đặc trưng của Ác Ma hiện lên không thể tưởng tượng, trong cổ họng Luyten phát ra âm cười sung sướng cực điểm: “Mà ta thì yêu mỹ cảnh.”

Ngón tay hắn lấy khỏi miệng Triều Đăng, đuối đầu lưỡi liếm lấy nước bọt chứa sức mạnh cội nguồn, đôi mắt đỏ tươi của Ác Ma nguy hiểm nheo lại.

“Rất ngọt, anh bạn nhỏ.”

“Cánh.” Triều Đăng dùng một chút: “Tại sao dùng cánh bao lấy ta?”

“Những người chim Thiên tộc kia dùng cánh bao lấy người yêu, nhưng Ác Ma chỉ dùng cánh bao lấy con mồi.” Ác Ma thỏa mãn nhìn chăm chú vào Triều Đăng bị mình bọc lại, trong đôi mắt đỏ ngòm tất cả đều là tham dục không chút che giấu: “Lên giường cùng ta, ha?”

Hắn như đang dụ dỗ trẻ nít, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Triều Đăng.

“Sẽ thưởng cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Nam Hải Hoàng Kim 4

Edit: Hyukie Lee

Ác Ma sáu cánh nhẹ nhàng đẩy Triều Đăng về trước, Thánh tử tuổi trẻ lửa thể gần kề lồng ngực Ma tộc, bàn tay lớn tái nhợt âm thầm trườn vào phần lưng xuống đến hõm mông cong tròn, bên trong ma nhãn cuộn cuộn dục vọng xâm lược, thịt mềm trong tay không tự chủ khiến hắn tăng thêm lực đạo.

Mùi máu tanh cực kì nhạt quanh quẩn trong không khí, ánh mắt Luyten tối sầm, thần sắc u ám lóe lên gương mặt tuấn dật rồi biến mất, không ai thấy rõ tốc độ Ác Ma, ngón tay hắn cắm vào trong miệng Triều Đăng, hai ngón tay tách ra buộc y phải mở miệng, cảm giác nóng rực khủng bố nơi đầu lưỡi kéo dài không dứt, Luyten thu cánh doi, nguyệt quang rơi lên nam hải trẻ tuổi đang thống khổ, mặc dù là biểu tình đau đớn, khóe mắt đuôi mày ửng hồng, da thịt trắng hơn cả tuyết cùng môi lưỡi khé nhếch vẫn như cũ đầu độc lòng người, Luyten dùng ma pháp lại, lòng bàn tay bóp chặt mặt người nọ.

“Chuyện này so với cắn đứt đầu lưỡi còn đau đớn hơn mười lần, người không muốn cứ việc từ chối, ta không có thói quen cưỡng ép.” Luyten nhìn viên mắt người nọ tụ đầy nước mắt sinh lý, môi mòng khê hất, thoáng nờ nụ cười giễu cợt: “Sợ đau như vậy, sao người làm Thánh tử được?”

Làm Thánh tử có liên quan gì với sợ đau?

“Đương nhiên là có.” Ác Ma nói tiếp: “Thánh tử tế dâng cho thần Nhân loại, đùa vui cho thần cầu nhân gian an ổn.” Hắn không có ý tốt như đang đe dọa: “Thánh tử đời trước bị thần ném lên cửu trùng thiên, toàn thân đều chảy nước, thêm nữa cơ thể hắn có đặc thù của phái nữ, khi bị ném vào địa ngục, hắn bị các loại quái vật thay phiên nhau ba ngày ba đêm mới chết đi.” Luyten tặc lưỡi: “Đừng nhìn ta như vậy, ta không làm gì cả, ta không có thói quen cưỡng ép...”

Bỗng nhiên Thánh tử trên giường nâng lên tay phải của Ác Ma, đôi môi mềm mại hôn lên mu bàn tay Luyten, y đã từng học được thủ đoạn cao cường vô cùng hữu hiệu khi đối diện với loại nam nhân mạnh mẽ thể này ở một người khác, thấy Luyten đầy hứng thú nhìn mình, Triều Đăng nhỏ giọng nói.

“Ta đi địa ngục với người.”

Thế giới chia làm bốn khối đại lục, khối thứ năm ẩn tàng không thể tìm thấy trên bản đồ, vì quanh năm cát bụi lượn lờ, thiếu hụt các loại nguyên tố và giống loài cần thiết, chỉ có Ma tộc sức sống mạnh mẽ mới có thể an cư ở đây, vì quỹ đạo vận hành và thời gian của khối đại lục thứ năm hoàn toàn trái ngược với bốn khối đại lục, nên được gọi là đại lục phản diện.

Rời khỏi đại giáo đình trắng bạc đã lên cao, Luyten dùng trận pháp mang người đến Ma Vực, ánh sáng tím đỏ tụ lại một chỗ, khác với trong tưởng tượng của Triều Đăng, Ma Vực cũng không phải nơi hỗn loạn vô tự, nó chia làm mười ba vòng, trong đó mỗi một vòng bao bọc một thành, càng vào trung tâm, Ác Ma nắm giữ sức mạnh càng cường đại, nghe đồn Ma vương thần bí nhất ở trong vòng số không.

“ ‘Chỉ có người từ quá khứ và người chết mới có thể đi vào đại lục phản diện.’ ” Bao cát đầy trời gào thét bay qua, Triều Đăng nhìn cánh tay đầy tơ máu vì bao cát cuồng loạn, bên trong còn chen lẫn nguyên tố “Hỏa” khiến miệng vết thương không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn thiêu đốt: “Ta thuộc loại nào?”

“Người chết.” Luyten liếc mắt nhìn cánh tay người nọ, máu tươi của Thánh tử kích thích cảm quan, bất giác xung quanh ẩn núp vô số tầm mắt theo dõi: “Ăn qua hạt giống Dẫn Hồn thụ, linh hồn của ngươi vĩnh viễn thuộc về địa ngục.”

“Woa.”

“... Woa cái rắm.” Luyten không nhìn được nữa bày pháp thuật phòng ngự trên người y, như vậy gió bão cuồng loạn và nguyên tố “Hỏa” sẽ né Triều Đăng ra: “Còn đau không?”

“Cảm ơn ~” Đối diện với tầm mắt Luyten y cột nhà, vô cùng tự nhiên chuyển đề tài: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Vào thành số năm, rượu ở đó miễn cưỡng có thể uống.”

Triều Đăng lên tiếng che lại thâm ý trong mắt, mặc dù bây giờ không thể kiểm tra độ hảo cảm của Luyten, nhưng chỉ mới tiếp xúc có mấy ngày chắc sẽ không quá cao, đối phương không màng nguy hiểm và phiền phức mang y đến địa ngục, lại chậm chạp không có hành động gì, dù có nghĩ thế nào...

Cũng nghĩ không ra.

Quá ngu, Triều Đăng

“Bệ hạ, tôi qua chúng tôi phát hiện tung tích Thánh tử điện hạ là bên ngoài biên giới, nơi đó còn lưu lại khí tức của y, vì đi vào trong nữa là địa ngục, chúng tôi ——“

“Cút.” Thiếu niên giáo hoàng trên vương tọa mặt không cảm xúc: “Kêu Alison dẫn người đi đại lục phản diện tìm kiếm Thánh tử, không tìm được thì mẹ nó đừng trở về.”

“Nhưng mà bệ hạ, nơi đó ...!”

Âm thanh nói chuyện mạnh mẽ đứt ngang trong cổ họng, nơi trái tim lung một lỗ to, nhìn thiếu niên trên vương tọa cảm lấy trái tim của mình, trong ánh mắt của người kia tràn đầy không thể tin.

“Mười phút.” Eli lộ ra nụ cười: “Đi tìm Alison, truyền mệnh lệnh của ta cho hắn biết, ta sẽ trả trái tim lại cho ngươi.”

Sức mạnh của hắn bị hạn chế trong thể xác phạm nhân, không những vậy, chỉ cần rời khỏi đại giáo đình, trong nháy mắt hắn sẽ mất hết ma pháp, rõ ràng đã làm hết phòng ngự, nhưng vẫn còn kẻ có thể phá tan kết giới hắn bày ra... Nhớ tới khí vị hắc ám không rõ lai lịch trên người Triều Đăng đêm đó, Eli nhũn mảy, sau khi cảm ứng được tên giáo chủ áo đỏ truyền lệnh cho Alison, thiếu niên bóp nát trái tim đập thành thịch thịch trong tay.

Hắn rời khỏi vương tọa, áo bào lông lấy hoa lệ được hoàng kim đan dệt tôn lên thân ảnh nổi bật như họa, một đường đi thẳng đến phòng tối, gương mặt tinh xảo thánh khiết khiến tình thơ ý họa cũng phải cảm động, và khi hắn thấy rõ nam hài từ chỗ tối bò tới, thần sắc tham lam ghét bỏ liền hiện ra.

“Đại nhân...”

Đứa bé kia da dẻ đẹp đẽ như tuyết trắng, tóc dài màu đen uốn lượn đầu vai, hắn mặc quần lụa mỏng, áo lót vải the kiểu nữ nửa trong suốt có thể thấy rõ bên trong, nhưng khác với người bình thường, hai gò trước ngực nhô lên thật cao, mông cũng đầy đặn cong tròn, Eli ra hiệu hắn lại đây, khi nam hài bò đến gần, một cước đá vào bụng đối phương.

“Sao ngươi lại không ngoan?” Eli tự lẩm bẩm, roi nhỏ xoay chuyển trong tay, âm thanh vang dội quát lên da thịt xen lẫn tiếng khóc của nam hài: “Kêu ngươi không được đi lung tung, ngoan ngoãn ở giáo đình chờ hiển tế không được à, lại còn dám cười với người khác...”

“Đại, đại nhân!” Chỉ chốc lát sau, trên người nam hài đã tràn ngập vết máu, lụa mỏng thấm ướt cơ thể vì mồ hôi và máu huyết: “Đau...! Van xin ngài, nhẹ một chút...”

Eli dùng chân nhắc cầm nam hài lên, ngữ khí ôn nhu như tình nhân nỉ non, hắn ném roi nhỏ, từ trong bóng tối lấy ra thứ gì đó quấn lấy người nam hài, gương mặt tương tự Triều Đăng bày tám phần hỷ còn mê man, tiếp theo lại khóc rống rống vì khoái cảm cực đại triệt để phá hủy.

“Đau là được rồi, ngoan.” Đây là thể thân không biết thứ mấy mà hắn nuôi, dựa theo quy định, trước khi hiển tế nếu Thánh tử bị vậy bản sẽ không được thân mang lên cứu trùng thiên, những năm gần đây hắn vẫn luôn khổ sở nhân nãi kích động đặt Triều Đăng dưới thân hoành hành ngang ngược, mượn ma pháp cải tạo lại các thiếu niên thành thân hình và tướng mạo giống Triều Đăng để dẫn xuống dục vọng, Eli lạnh nhạt nhìn nam hài gào khóc, đầu nhũ không khồng chế bản đầy trên đất: “Đợi khi hiển tế, không... Đợi đến khi ngươi bị nắm về, ngươi sẽ khóc liền ba ngày ba đêm”

“Đại nhân, đại nhân...” Nam hài bắt đầu kêu thảm thiết: “Tha cho Tiểu Đăng đi, van xin ngài —— đau quá, Tiểu Đăng đau quá...”

Mặc dù có bộ dáng gần như giống nhau, nhưng thần sắc hai người lại khác nhau một trời một vực, Triều Đăng luôn mang dáng vẻ thờ ơ hững hờ mà tràn đầy phấn khởi, dường như vô cùng hiếu kỳ với thế giới, rồi lại chán nản mất hứng không một lý do, mà nam hài trước mặt, chỉ có sự sợ hãi khi bị dồn ép đến đường cùng.

Đáy lòng Eli buồn bức không nói nên lời, hấn dùng ma pháp, trong con ngươi thanh u xanh biếc một mảnh tối tăm.

Triều Đăng...

Đồ nướng, rượu và đủ loại mùi vị lan tràn khắp bầu trời đại lục phản diện, trong quán rượu đầy các loại Ma tộc lui tới, đúng như trong lời đồn, ngoại trừ Ác Ma bậc cao có thẩm mỹ giống với Nhân loại, Mị ma sống nhờ sắc đẹp thì phần lớn Ma tộc đều có tướng mạo kì lạ quái dị, quái vật đầu trâu thân rắn cầm chén rượu trong tay thỏa thích no say, bọt bia và thuốc lá đầy bàn, thấy nữ Ác Ma ve vãn Luyten bên hông, Triều Đăng nhìn chằm chằm rượu trong tay, ngẩn người.

Hệ thống yêu cầu y tìm ra mảnh vỡ trong thế giới này, không có dấu hiệu, cũng không có bất kì giúp đỡ nào, nhớ tới những mẫu đối thoại giữa mình và hệ thống, Triều Đăng thoáng nhú mày, đối phương nói y là người thích hợp nhất để công lược các mảnh vỡ, một từ hai ý, có nghĩa là, sự tồn tại của y “hợp” nhất với các mảnh vỡ.

Giải quyết một nan đề, còn lại một nan đề, éc.

“Thích” à?

Tầm mắt y xẹt qua Luyten mỉm cười với ma nữ, nếu là thật, Luyten rất giống với loại người “thích” ấy, mặc dù có vài chỗ không đúng cho lắm, nhưng mà...

Thôi không sao, hành động trước rồi tính. Triều Đăng đứng lên, đi đến sân khấu hình tròn lót thảm đỏ nhưng tờ, y thấp giọng nói gì đó với nữ Mị ma đang hát bản tình ca ám muội, người sau sững sờ một chốc, lập tức không chút do dự cầm đĩa đưa qua.

Thế giới này không có thiết bị khuếch đại âm thanh hiện đại, đã khuếch đại âm thanh được xướng ma chủ liền trở thành đạo cụ không thể thiếu trong biểu diễn ca vũ kịch và ca xướng. Thấy Triều Đăng lên đài, không ít ánh mắt Ma tộc dồn dập đưa về Luyten ngồi nơi trung tâm quán rượu, Nhân loại này là con mồi đại Ác Ma mang vào, đây cũng là nguyên nhân không có Ma tộc nào dám hạ thủ với Triều Đăng. Người kia thần sắc bất định, trên môi mang theo nụ cười như có như không, nam hài trẻ tuổi trên sân khấu cười cười với hấn, đã khuếch đại âm thanh đến gần đôi môi mềm mại.

“Bên kia của chúng tôi có một truyền thống.” Dù sao ở đây không có ai là người bình thường, chém gió đại thôi: “Nếu một người hát tình ca trước mặt cô gái mình thích ở quê hương đối phương, cô gái đó không được từ chối lời tỏ tình của người kia.”

Sau một trận trầm mặc chết chóc, Ma tộc e sợ thiên hạ không loạn bắt đầu gào lên thảm thiết, Triều Đăng tiếp tục nói: “Nhưng mà hấn không phải cô gái, nơi này cũng không phải quê hương của hấn, và ta cũng chỉ muốn hát cho hấn một bài mà thôi.”

Y ngừng một chút, như là có chút ngưng ngừng: “Cám ơn ngươi mang ta ra nhìn thế giới bên ngoài, tuy không biết mục đích ngươi là gì, nhưng ta sống mười tám năm, đây là lần đầu tiên rời khỏi cái lồng kia, ừ... Cám ơn ngươi lần nữa vì ma chủ phòng ngự, thuận tiện cám ơn luôn ngươi không đòi ta lộ phí?”

Cách tặng tặng Ác Ma diện mạo khác nhau, Triều Đăng tiến vào đôi mắt đỏ sậm ấy.

Y thích hát, những hát được cũng chỉ có “Lost Day” đã luyện qua vô số lần, mà vừa vặn, đây cũng là bài thích hợp nhất, mặc dù không có đàn guitar đã từng quen thuộc, cũng không có fans chân tâm thực lòng chờ đợi giọng hát cất lên, xung quanh chỉ có Ma tộc hưng phấn không thôi vì một Nhân loại yếu đuối dám theo đuổi đại Ác Ma, trong đôi mắt màu đỏ của Luyten chỉ có hứng thú đơn thuần, Triều Đăng nhắm mắt lại, ngón tay thả lỏng rồi siết chặt đã khuếch đại âm thanh, ổn định chiếc lưới.

Trọng yếu cũng không phải ca hát, mà là y đứng tại nơi đây, nói rằng y hát vì Luyten.

“...Trong thất lạc người đến bên ta, cuối cùng lại rời đi,

Ta nhớ mãi lời nói dối ngọt ngào, đêm nay đau buồn tìm nơi dừng chân.

Vương quốc quật khởi, son hà đỏ nát,

Ta ném hết tiền tài, như người muốn,

Trên con đường về, ta vấp ngã, ta đứng lên, ta hèn mọn bước tiếp.”

Âm sắc trong trẻo của người trẻ ẩn giấu khăn khăn không dễ phát giác, sau khi hát xong, nhìn vào Ma tộc không nói lời nào, đột nhiên nở nụ cười đầu tiên, gương mặt diễm lệ vô song của nam hài dưới ánh sáng càng thêm rực rỡ, trong đôi mắt đỏ chứa cơ trí đan dệt ma sắc, Luyten nhìn y, bắt gặp ánh mắt càng thêm tối tăm mù mịt.

Lục tục có tiếng vỗ tay vang lên, sau đó là tiếng huyết sáo hưng phấn, nữ Ác Ma lúc này vẫn còn dây dưa cùng Luyten kinh sợ lui ra khỏi lồng ngực hấn, Triều Đăng đang định đi đến, bỗng có cánh tay tuyết trắng từ sau vòng lên cổ y.

“Tiểu bảo bối, ngươi ca rất hay đó.”

Phía sau đề lên một mảnh mềm mại, móng tay đỏ chót đè lại bờ môi Triều Đăng, hương thơm đặc trưng của nữ tính quanh quẩn, khi thấy rõ dáng vẻ của

nữ ma lộ ra, Ma tộc ở đây đông loạt ngăn người.

“Torres đại nhân?”

“Ồ nha, Johnny.” Nữ Mị ma mắt đỏ hờ hững đảo qua vu yêu trước mặt: “Không trông coi sườn núi, lại chạy đến quán rượu mua vui tầm hoan, đúng là không nhờ và gì được.”

“Đại nhân, ta...”

Khó mà tưởng tượng khi thấy vu yêu không lồ trước mặt cháy mồ hôi lạnh rùng rùng khi nghe nữ ma tùy ý trả lời, y không thấy rõ tướng mạo Ác Ma sau lưng, trong dư quang chỉ có thể thấy được tóc dài hồng nhạt xinh đẹp, nhớ mang máng Luyten từng nói trong mười ba vòng tường thành chỉ có một vị linh chủ là nữ, trời sinh năm giữ nguyên tổ phong vô cùng mạnh mẽ, mặc dù là nữ ma, nhưng giá trị vũ lực lại đứng trong bảy vị trí đầu của địa ngục, đặc trưng là tóc dài hồng nhạt như anh đào phồn hoa mỹ lệ.

Đặng Đăng điểm ngó?

“Chắc đây là lần đầu tiên ngươi đến Ma giới.” Nữ ma nói, một tay đặt lên trái tim Triều Đăng: “Nói cho ngươi nhá, ở nơi này chúng ta cũng có một truyền thống, nếu một bên tỏ tình mười giây sau bên kia không đáp lại, không phải vô năng, chính là đồ bỏ.” Nàng dừng một chút, ám muội cắn nửa vành tai Triều Đăng: “Ngươi xem, có phải Ác Ma kia đã mất tích?”

Triều Đăng ngược mắt, đúng như dự đoán không tìm được bóng Luyten trong đám Ma tộc, y há miệng muốn nói chuyện, đột nhiên bị nữ ma đẩy lên tường.

“...”

Bố phắc, hình như có gì đó sai sai?

Ma pháp trói buộc cố định tay y lên tường, Triều Đăng giật giật tay, hai sợi dây gió mềm mại càng siết chặt hơn, Ma tộc ở đây tập trung tinh thần nhìn vào cảnh tượng khiến huyết thống căng phồng trong góc, Torres thân là nữ Ác Ma, sở hữu vóc người ngạo nhân và ánh mắt mê hoặc, khi một đôi cánh dơi bao lấy cơ thể Triều Đăng, rốt cục người nọ mới lên tiếng như vừa tỉnh mộng.

“Chờ đã.” Thần sắc nam hài cứng ngắc: “Tỷ tỷ ngươi có ý gì...?”

Lần, lần đầu tiên bị mỹ nữ đùa giỡn trắng trợn! Nữ alpha kia không tính...?

Nàng cười cười với Triều Đăng, cầm rượu đỏ từ bên cạnh lên, chất lỏng lạnh lẽo ngay ngắn chảy xuống từ bờ vai, thấm vào áo lót thật mỏng, cánh dơi của nữ Ác Ma hoàn toàn che lại cánh xuân tươi đẹp, nàng nói nhỏ với Triều Đăng.

“Hắn không muốn ngươi, tỷ tỷ muốn ngươi.”

“... Nhưng ta là đồng tính.”

Như vậy là phạm quy.

“Không sao.” Tóc dài hồng nhạt của Torres buông xuống vai Triều Đăng, nàng rất cao, giày cao gót màu vàng khiến cặp đùi trắng mịn xinh đẹp càng thêm thon dài, y hết người mẩu trên tạp chí: “Ngươi sẽ thích cảm giác này.”

Nàng nói, ngón tay mò về bắp đùi Triều Đăng, ý cười dịu dàng nói.

“Tỷ tỷ có thể vừa XXX mặt trước của ngươi, vừa lấy tay làm phía sau của ngươi.”

“...”

Tại sao, điểm ngó của bố, có gì đó không giống người khác nhỉ?

“Tỷ tỷ Ác Ma bên kia.” Bỗng nhiên một bình rượu phang vào sau đầu Torres, hình như bên trên còn có ma chủ kèm theo, máu sau đầu Torres không ngừng chảy, máu tanh phun trào trong không khí khiến đám Ma tộc rối loạn, âm sắc lười biếng truyền đến: “Xin ngươi có chừng mực?”

Nghe được hắn đang nói gì, Triều Đăng không thể tin nhìn vào Luyten gần trong gang tấc.

Thật giống... Caesar.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nam Hải Hoàng Kim 5

Edit: Hyukie Lee

Torres không để ý vết thương chảy máu ồ ạt, nàng quay đầu lại, một nửa cánh dơi to lớn che lại cơ thể Triều Đăng, đưa một tay ra sờ vết thương sau gáy, thời điểm thả tay xuống, vô số đao gió đánh tới phía Luyten.

Âm thanh bàn dãi và bình rượu vỡ tan vang lên liên tiếp, Ma tộc không cần thần bị đao gió quét đến la hét thảm thiết, nơi Luyten đứng bụi mù mờ mịt, Torres thân sắc sung sướng nâng mặt Triều Đăng lên hôn xuống, vòng eo mềm mại dính sát vào bụng nam hải.

Không chờ nàng nói chuyện, nữ ma bị lôi đầu về sau, Luyten mang theo nụ cười lười nhác xuất hiện trong tầm mắt Triều Đăng, nhìn qua hắn không bị thương chút nào dưới thế tấn công kinh khủng ấy, thấy một tay khác của hắn bùng cháy hắc viêm, Triều Đăng ngăn lại theo bản năng.

“Không đánh phụ nữ không đánh phụ nữ!”

“Hả?” Luyten không để ý đến ý, mạnh mẽ nhét hắc viêm vào sau đầu bị bung ra của Torres, người kia cắn răng nuốt lại rít gào, như là nhận ra điều gì, đột nhiên không đánh trả nữa, âm sắc trầm thấp thuần hậu của Ác Ma rơi vào quán rượu hỗn loạn bất kham: “Không đánh ả, chờ ả cười ngươi?”

“Ta...”

Luyten ném nữ ma qua một bên, tùy tiện lấy tay lau mặt Triều Đăng một cái, vừa vịn lau qua nơi Torres hôn lên lúc nãy, ngửi thấy mùi máu từ lòng bàn tay hắn, Triều Đăng ngăn người: “Người bị thương?”

Không biết có phải do thể chất hay không, y vô cùng mẫn cảm với mùi vị huyết dịch, máu của Torres có mùi tanh lẫn vị ngọt trong từng tia phong đường, còn máu Luyten cọ trên mặt y lại như dung nham phun trào, bên trong chứa đựng sức sống cuộn cuộn không dứt, đại Ác Ma đối diện dừng dừng thu tay về.

“Bị ả ta quệt trúng một chút.”

Quệt rất tốt.

Cảm ơn mỹ nữ tỷ tỷ cho em cơ hội này nhé.

“Vây...”

Y buông xuống con người như đang xấu hổ, áp a áp ứng, thấy Luyten nhíu mày, Triều Đăng trực tiếp đầy thẳng thẳng cầm lấy tay đối phương, đầu lưỡi đỏ tươi liếm lên lòng bàn tay, nước bọt ẩn chứa cội nguồn sức mạnh khiến nguyên tố hắc ám chậm rãi biến mất, năng lực tự lành của Ác Ma vốn đã hơn xa người thường, nay lại thêm dịch Thánh từ bôi lên, lòng bàn tay Luyten rất nhanh khôi phục lại hình dáng ban đầu, cặp mắt đỏ máu tiến vào đôi ô mặt, Luyten nhìn chăm chăm mặt người nọ không chớp mắt.

“Người... Người có phải là...”

Torres vừa ho khan vừa đứng lên, dù đầy mặt máu me, nhưng da dẻ trắng nõn lẫn dáng người yếu điệu vẫn đẹp đến kinh người, khác với lúc đầu, hiện tại con người nàng ta gắt gao tập trung vào Luyten, cuồng nhiệt không bình thường bên trong khiến đôi mắt đỏ như đang bốc cháy.

“Không phải.”

Luyten ngôn từ lạnh nhạt.

“...”

Chờ chút, cái phản ứng này tuyệt đối là nó!

Triều Đăng nhìn Luyten rồi nhìn Torres, nhưng nữ ma kia chỉ dùng thân sắc phức tạp liếc nhìn Luyten, một hồi sau, không nằm trong dự liệu của tất cả Ma tộc, nữ linh chủ luôn kiêu ngạo gật đầu chào hỏi đại Ác Ma, quay người lùi vào góc tối.

Nàng từ bỏ cướp đoạt Nhân loại, cũng từ bỏ thành địch với Luyten.

Một màn hài kịch khiến toàn trường trầm mặc, Torres là phái nữ duy nhất trong mười ba vị linh chủ, thực lực không thể nghi ngờ, ngoại trừ Ma vương, toàn bộ cường giả địa ngục đều là linh chủ, mà ít nhiều Ma tộc cũng biết rõ, hành động như vậy của nàng ta chỉ có nghĩa đại Ác Ma đột nhiên xuất hiện này sở hữu thực lực còn trên cả nàng, chú ý tới Ma tộc xung quanh lui dần, Triều Đăng lặng yên như tờ.

Có cổ sự, hi.

Đăng Đăng rất thích loại người có cổ sự, hẳn là Luyten nhỉ?

Đêm đó trước khi ngủ, y lấy《Ngày Tận Thế》bên trong nhẫn không gian ra, nhìn Triều Đăng chơi đùa với Thần tộc nho nhỏ, Luyten mới vừa tắm xong

cởi trần nửa người trên, bọn họ vẫn luôn ở chung một gian phòng, hai giường riêng, dường như cảm nhận được khí tức của Ác Ma, Thiên sứ vẫn đang chơi xấu trên lòng bàn tay Triều Đăng bỗng nhiên ngừng đầu, cặp mắt trong suốt như bảo thạch thẳng tắp nhìn vào Luyten gần trong gang tấc.

“Xin chào, chú lùn.”

Luyten cười xấu xa vút khăn tắm xuống, Triều Đăng chặc lưỡi: “Ngươi vút lên giường của ta.”

“Có sao đâu.” Luyten chép miệng một cái, thấy Ceciya dùng cánh chim bao lấy bàn tay Triều Đăng, khẽ thở dài: “Quả nhiên sở thích của chúng ta rất giống...”

“Hả?”

Âm thanh lẩm bẩm của Luyten quá nhỏ, Triều Đăng chỉ nghe được đại khái, bỗng nhiên hai vai bị đôi tay lớn mạnh mẽ đặt lên, sáu cánh dơi dang rộng từ phần lưng tái nhợt, nguồn sáng trong phòng đều bị cánh đen của Ác Ma che lại, chỉ còn ánh sáng lấp lóe yếu ớt của Thiên sứ thuần trắng nho nhỏ chói lọi.

Lúc Ma tộc mở cánh ám chi điều gì, hiển nhiên Thần tộc trên sách tranh hiểu rõ, con người xanh thẫm của Ceciya như mùa đông băng lãnh, Ác Ma thấy vậy híp lại đôi mắt đỏ máu, tay đặt lên ngực Triều Đăng, đầy ám muội hôn lên chiếc cổ trắng mịn của Thánh tử.

Từ lần đó tới nay, Luyten không hề làm qua chuyện này với y, Triều Đăng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện âm thanh của hắn.

[Ta chỉ chọc hắn, không làm ngươi.]

“Các ngươi quen nhau à?”

[Chắc là quen.]

Luyten hàm hồ đáp lại.

Ngón tay tái nhợt của Ma tộc ve vãn tới lui trên ngực y, không biết là do kỹ xảo cao siêu của Luyten hay do nguyên nhân gì khác, eo Triều Đăng bắt đầu mềm nhũn, từ sau truyền đến tiếng cười trầm thấp của Ác Ma.

“Cơ thể rất tuyệt.” Đối phương cười trêu nói: “Đại giáo đình nuôi ngươi rất tốt...” Một tay nhấc cằm Triều Đăng lên, bức bách đôi ngươi đối diện với Ceciya trên sách tranh, tay còn lại kẹp chặt eo, người sau dần dần có chút mơ hồ dưới thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, Luyten tà tà câu lên khóe môi: “Chú lùn nhỏ, ngươi muốn thử một chút không?”

Tiểu Thần tộc yên lặng nhìn một màn phiến tình trước mặt, nam hài chỉ còn áo lót, màu sắc ứng hồng trong lồng ngực Ác Ma, hàng mi tú lệ đen dài hơi cong, vai cô lộ ra bên ngoài vẽ nên hình ảnh hương diễm, cặp chân dài Luyten mở ra, vừa vặn bao bọc Triều Đăng lại bên trong. Thánh tử trẻ tuổi phảng phất bị Ác Ma nắm giữ hoàn toàn, thấy Ceciya không nhúc nhích, Luyten lơ đãng ma sát môi dưới Triều Đăng.

“Ngươi không muốn sao? Làn da của y, âm thanh, đôi môi, cặp chân, còn có...”

“Ồ trước mặt hắn, không hay cho lắm?”

Triều Đăng nhỏ giọng nói.

Sinh linh mỹ lệ thánh khiết mở to con ngươi xanh lam nhìn vào bọn họ, như một con rối tình mỹ hình người không có sự sống, sau khi nghe xong Luyten cười ha ha.

“Ngươi cho rằng Thần tộc đều vô năng hết sao? Bảo bối nhi.”

“...”

Cũng thật là, dù sao tiểu bảo bối Ceciya thoát nhìn rất tinh khiết mà.

Thấy Triều Đăng ngầm thừa nhận, Luyten vui vẻ không ngớt nhìn về phía Thần tộc đang vỗ cánh trên sách tranh, đầu ngón tay đối phương đã tích tụ năng lượng nguyên tố, dù chỉ nhỏ như hạt gạo, nhưng nguyên tố ánh sáng thuần khiết vẫn khiến người cảm nhận được uy thế khủng bố.

“Yên tâm, dù khuôn mặt nhỏ của hắn có thánh khiết tới đâu, thời điểm cần hung ác, hắn sẽ làm ngươi đến tè ra ngoài.”

Luyten vừa dứt lời, thấy ánh sáng nơi lòng bàn tay Ceciya tăng vọt, hắn nhanh tay khép lại《Ngày Tận Thế》, sau khi làm xong tất cả chuyện xấu liền phát ra tiếng than thở hài lòng thỏa dạ.

“Người chim đúng là không thích đùa.” Hắn xì một cái: “Suýt nữa nổ tung, ta sợ quá.”

“...”

Mặt của tiểu ca ca rút rời kia, nhặt lên nhặt lên.

Hắn thu cánh doi, thả Triều Đăng ra, xuống khỏi giường, đứng như Luyten nói, không hề có ý định tiến thêm một bước, Triều Đăng nghiêm túc nhìn hắn một hồi, khác với lúc trước, hiện tại Luyten là... Ừ... Hắn là đối tượng công lược đi, lên giường với đối tượng công lược là đạo lý hiển nhiên.

Sờ xong không làm, dissss.

Trăng sao lên cao, bóng cây thưa thớt rơi lên mặt đất, mỗi một tấc đất nơi địa ngục đều nhuộm máu tươi, màu đỏ sậm chôn vùi bạch cốt âm u, ban đêm Ma Vực liên tiếp truyền đến các loại âm thanh cổ quái kì dị, Luyten trên giường bên cạnh đã vào trạng thái ngủ say, khác với dáng vẻ cà lơ cà phát ban ngày, thời điểm Luyten ngủ vô cùng yên tĩnh, vầng trán anh tuần ưu tú giãn ra, cảm giác mê hoặc đặc trưng của Ma tộc tỏa ra ngùn ngụt, có Luyten bên cạnh, y không cần lo lắng thanh âm kì dị xung quanh, Triều Đăng nhìn hắn một hồi, nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Ở trong mơ, dường như y lại trở về đại giáo đình được ánh sáng bao phủ, tượng thần và thiên sứ trên đỉnh nguy nga lộng lẫy, hai bên bệ cửa sổ phong cách baroque uốn lượn như sóng, y đi thẳng một đường về phía trước, không khống chế mở ra cửa lớn chính sảnh ngà voi, Eli từng nói cho y biết cánh cửa này tồn tại năm mươi cặp ngà voi mới làm thành, Triều Đăng vỗ vỗ lên ngà voi chạm khắc lạnh lẽo, không thể phủ nhận, vô cùng đẹp đẽ, bước chân đạp lên thảm lông màu tối viền bạc đi đến cuối đường, giáo hoàng trẻ tuổi trên vương tọa mỉm cười chào hỏi: “Điện hạ thân ái” Tựa hồ Eli đang ôm người nào trong lòng ngực, khi Triều Đăng đến gần, có thể thấy được mái tóc đen dài như tơ lụa của người kia: “Ngài có khỏe không?”

“Tiểu Eli.” Triều Đăng nhẹ nhàng lên tiếng: “Ngươi vào mộng của ta?”

Nhớ tới kỹ xảo cơ bản đi vào giấc mộng Eli đã từng dạy, vô luận cách nhau bao nhiêu xa, chỉ cần một sợi tóc của đối phương và một số vật liệu ma được, vào mộng đối với đại ma đạo mà nói dễ như ăn cháo, thiếu niên giáo hoàng trang phục hoa lệ gật đầu với y, mái tóc dài vàng óng thuận theo lễ phục rườm rà thuần trắng buông xuống.

“Ta rất nhớ ngài.” Eli nói: “Nếu ta bỏ qua tất cả những sai lầm mà ngài phạm phải, ngài sẽ trở về ư? Điện hạ của ta.”

Về cái L.

Luyten là đối tượng công lược, trở về làm gì, play roi à.

Bình tĩnh mà nói, ngoại trừ quá mức quy tắc thì Eli đối xử với y vô cùng ôn nhu, Triều Đăng đã thấy dáng vẻ khi Eli xử lý những chuyện khác, lúc ấy đôi mắt màu xanh vừa tàn khốc lại vừa băng lãnh, nhưng lúc đối diện với y lại như che chở món đồ dễ vỡ, hắn luôn mang về cho y các loại đồ chơi hiếm lạ, cũng như quyển《Ngày Tận Thế》kia, chỉ cần tất cả không liên quan đến quy tắc, lại như có lần Triều Đăng lỡ làm vỡ công phẩm bình tráng men đáng giá ngàn vàng trên đại điện, khi tất cả mọi người đều nhủ mảy, chỉ có mình Eli là không quan tâm, nhỏ nhẹ hỏi y có bị thương hay không.

“Xin lỗi.”

“Ngài thật sự không suy nghĩ lại một chút ư?” Trên gương mặt tao nhã thánh khiết của thiếu niên hiện lên thần sắc bi thương: “Ngài đành lòng rời khỏi ta ư? Ta cần người, điện hạ.”

Thấy Triều Đăng lắc đầu, Eli thờ dài, người trong ngực hắn điều chỉnh cơ thể, người kia đối diện Triều Đăng, gương mặt nho nhỏ bị tóc đen che đi phân nửa, trước khi nhìn rõ tướng mạo đối phương, cơ hồ Triều Đăng cho rằng đó là một thiếu nữ vóc người đầy đặn, hồng cực kì nhỏ nhắn, cặp chân động nhân trắng nõn, bộ ngực mềm mại cao cao ưỡn lên, từ vòng eo không đủ một nắm đến cặp mông hơi chút đầy đặn, vô cùng gợi cảm, mãi đến tận khi thiếu nữ ngẩng đầu lên.

Gương mặt người kia giống hệt Triều Đăng.

“Tiểu Đăng.” Âm thanh ôn nhu của Eli vào giờ khắc này khiến người sờn cả tóc gáy: “Vấn an Thánh tử điện hạ.”

“Điện, điện hạ...”

Âm thanh nam hài rất giống y, không biết trời sinh như vậy hay Eli đã thay đổi thành quân đối phương, tựa hồ không quen bị người ngoài nhìn, nam hài nghiêng đầu qua chỗ khác, vui mặt vào ngực Eli.

“Tiểu Đăng lại không nghe lời.” Eli không biểu cảm vuốt ve mái tóc người trong lòng, cơ thể nam hài cứng đờ, kêu lên thảm thiết rồi lăn xuống thảm dày, Eli nhắc lên mi mắt: “Kêu người vấn an Thánh tử.” Thiếu niên đối diện Triều Đăng cong lên con ngươi: “Điện hạ chê cười rồi.”

Một màn kế tiếp khiến Triều Đăng không thể tưởng tượng, bóng tối quật tới tấp trên người nam hài, cả người nhót nháy trên đất, bị hành hạ đến không còn hình dạng. Khi Triều Đăng hiểu được thâm ý tàn khốc trong lời cười cợt của Luyten, bên tai truyền đến tiếng nói của Eli, toàn thân rơi vào lòng ngực nhàn nhạt huân hương cây cỏ.

“Ta rất nhớ ngươi, lần đầu tiên có người cho ta cảm giác này, không nhìn thấy ngươi, ta phát điên lên mất.” Eli chậm rãi xoa xoa mặt y, đụng chạm của đối phương khiến Triều Đăng tê cả da đầu: “Rất nhớ ngươi.”

“Buông ra!”

Triều Đăng không nhịn được đạp một cước vào Eli, người sau chặn lại chân y, ngữ khí cười nói: “Sao vậy? Đừng sợ, ta sẽ không dùng bóng tối giày vò ngươi.”

Hắn dùng một chút, nụ cười trên môi nở rộ rực rỡ.

“Ta sẽ dùng tay... Từng chút từng chút chơi ngươi.”

“Cút mẹ mày đi ——“

“Anh bạn nhỏ.” Mơ mơ màng màng, y nghe thấy âm thanh của Luyten: “Ba giờ sáng, cút mẹ ta?”

Bỗng dung Triều Đăng mở mắt ra, trong phòng không có ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được bản mặt thú quái của Luyten nghiêm trang bên giường, rõ ràng là vẻ mặt đó, lại vô cùng làm người an tâm, đại khái bởi vì...

“Sao lại đột nhiên ôm ta?” Cơ thể Luyten cứng ngắc, bị Triều Đăng bò lên người vây tới vây lui, đại ác ma bị quấy rầy giấc ngủ nhũn nhặn nhắm mắt, miễn cưỡng đề xuống lửa giận dò hỏi: “Ba giờ sáng, ngươi cô đơn?”

“Luyten Ten Ten Ten Ten Ten ——“

“Kêu gì cũng vô dụng.” Ác ma thẳng thắn đầy dứt khoát kéo y xuống khỏi người, trong lúc vô tình thả nhẹ động tác mấy phần, thấy y không đi, Luyten có chút bất đắc dĩ nói: “Không ngủ thì thôi, lão tử buồn ngủ.”

“Được a ~” Triều Đăng cũng thẳng thắn đầy dứt khoát bay lên giường Luyten cọ cọ: “Ngủ chung đi.”

“...”

“Đừng nghĩ nhiều.” Triều Đăng bắt chước ngữ khí của hắn: “Không ngủ thì thôi, lão tử buồn ngủ.”

“...”

Hi hi, ông đây đáng yêu như vậy, nhất định bây giờ giá trị yêu thương đang tăng phớ hờn.

Vì Ma tộc dựng kết giới, tốc độ thời gian của đại lục thứ năm trôi chậm hơn bốn khối đại lục còn lại, y và Luyten tên tên vào trung tâm Ma Vực, mười ba vòng tròn vây thành tầng tầng lớp lớp vô cùng thú vị, vì sở thích của các vị linh chủ khác nhau, từ thành số bốn vào thành số ba, Triều Đăng trải qua cảm giác tiết trời rét đậm biến thành giữa hè, vừa đi vừa lột quần áo, Luyten dự tính trước khi trời tối vào được nội thành số ba, xa xa đã thấy được đèn đuốc sáng rực bên trong, cố tình sao vào lúc này có người chặn lại đường đi của bọn họ.

“Điện hạ.” Thánh kỵ sĩ phía trước đơn thương độc mã, trên người còn dính máu, thời điểm thấy được Triều Đăng và Luyten, trong con ngươi lóe lên ánh sáng không bình thường một cái rồi biến mất: “Giáo hoàng kêu ta mang người trở lại.”

“Không về, Eli là tên biến thái.”

Triều Đăng nhủ vậy, y cũng không biết thực lực của Alison, chỉ biết đối phương là thiên tài ma đạo trong giáo đình được vạn người chú mục, nhưng có thể đơn thương độc mã vào được vòng số bốn của địa ngục, đương nhiên có chỗ không bình thường, lúc trước cũng đã hỏi Luyten qua, đối phương thừa nhận đã từng đã thương hai Tinh Linh ở biên giới Biển Đen và rừng rậm, thực lực Luyten bên trên Hiyin, nay Alison chiến cùng thực sự không sao đó chứ?

“Không về?” Không hiểu sao trên gương mặt anh tuấn chợt lóe ý cười: “Quá tốt rồi, đánh một trận đi, đánh thắng thì điện hạ đi theo ta.”

Sấm sét màu tím từ trời đánh xuống thẳng tắp rơi xuống đỉnh đầu Alison, phảng phất cả đất trời đều bị xé rách, toàn thân Alison bị vây trong sấm sét, mặt đất nứt ra vết rách khủng bố, dường như nhận ra điều gì, Luyten ừ một tiếng, âm cuối của hắn thoáng ngờ vực cao lên, hỏa viêm màu đen trong tay dần dần tụ lại năng lượng cường hãn.

“Sức mạnh rất lớn.” Sau khi sấm sét tàn đi, quang ảnh Alison bên trong cười cong đôi mắt, trang phục kỵ sĩ trên người rách rách rưới rưới, Thánh kỵ sĩ trẻ tuổi như là xấu hổ xoa xoa mặt, hồ quang điện tím nhảy nhót nướng khét da thịt: “Nếu ta đánh thua, giáo hoàng bề hạ sẽ đuổi việc ta mất, hiếm khi mới...”

Người đối diện tuy da thịt bị đốt cháy một nửa, nhưng bên trong con ngươi lại không chút sợ hãi, nhận ra nguyên tố trong không khí dần dần thay đổi, khi biết được chuyện gì đang xảy ra, Luyten nhanh chóng quyết định.

“Triều Đăng, hắn có chút vương tay.” Ác Ma nhàn nhạt thuật lại: “Ta dùng ma pháp truyền tống ngươi đến nơi khác, khi ——“

“Ngươi sẽ đến tìm ta ư?”

Luyten sững sờ: “Ngươi lo điều này?”

Y vậy mà... Lo điều này?

Nam hài trước mặt không chớp mắt nhìn mình, đôi ô mặc như ngâm trong thanh tuyết, lệ chí nho nhỏ nở rộ nơi mí mắt, thấy Triều Đăng im lặng, Luyten bật cười.

“Đương nhiên.” Ác Ma cao to giương khoe môi lên, nở ý cười nhàn nhạt: “Mãi mãi luôn là vậy.”

Ma pháp truyền tống nhảy ra từ đầu ngón tay, thấy thân ảnh Triều Đăng biến mất, Thánh kỵ sĩ bị vây trong hắc viêm phát phát tay với Luyten, người sau bước lên trước, sáu cánh dơi khổng lồ che kín bầu trời mờ ra phía sau, sợi tóc đen kịt xẹt qua khuôn mặt anh tuấn tái nhợt của Ác Ma.

“Người không phải Nhân loại.” Bên trong cặp mắt máu đỏ của Luyten nổi lên hưng phấn cực độ, không khí phun trào, đã lâu không gặp được sức mạnh kì dị khiến thiên tính hiếu chiến của Ma tộc bùng cháy: “Người là thứ súc sinh gì?”

Nước biển hồng sắc kéo dài đến nơi cuối chân trời, mùi tanh mặn len vào gió biển mơ hồ mê hoặc lòng người, trận pháp Luyten vẽ ra vừa vặn nằm kề biển, sau khi uống hết mấy ngụm nước Triều Đăng nhanh chóng bơi vào bờ, chống lên bãi cát màu tím đỏ, bọt biển mịn màng lùa vào kẽ tay.

Nơi này là...

Sau khi nhìn khắp bốn phía, y mở to hai mắt, cát màu mặn chín, nước biển màu hồng, ngay cả bầu trời cũng là màu hồng nhàn nhạt nốt, phảng phất cả không gian được màu sắc ngọt ngào ấm áp tạo nên, không biết sao khiến người cảm thấy ngọt ngào.

Toàn thế giới chỉ có một nơi nước biển màu hồng.

Đại dương Alice nói liền đại lục thứ năm, vùng biển có...

Mẹ, Luyten đàn độn, muốn ông đây đẻ cá nhỏ cho Nhân Ngư đuôi quỷ à.

Y đứng dậy, nước biển cuộn cuộn không dứt, trong mơ hồ, Triều Đăng có chút khó ở đi khỏi mép biển.

Có thứ gì, đang nhìn y.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nam Hải Hoàng Kim 6

Vàng sáng ngọt ngào từ thiên không hạ xuống, nước biển ầm ầm cuộn cuộn không dứt, bãi cát màu mặn chín dưới chân kéo dài đến tận chân trời, không có thực vật, tạm thời cũng không có động vật, thức ăn nước uống rất nhanh sẽ trở thành vấn đề lớn, Triều Đăng cố gắng hết sức rời xa mép biển, tầm mắt truy đuổi hơi buông lỏng một chút, y do dự chốc lát, quyết định tiếp tục đi vào bên trong.

Mà vô luận đi được bao xa, bốn phía vẫn mãi là như vậy, bãi cát tím đỏ như mứt hoa quả chín muối, đại dương màu sắc mỹ lệ luôn đi theo bước chân của y, mây mù trôi nổi như hoa anh đào trong vàng sáng mù mịt, đồn rằng bên trong đại dương Alice có ma quỷ cư trú, không ai có thể chạy thoát.

Triều Đăng thờ dài, chủ động đến gần bờ biển.

Thời gian đã đến chạng vạng, sau khi trời tối bờ biển càng thêm lạnh, mặc dù không đói cho lắm nhưng Triều Đăng thật sự có chút khát nước, y làm một ma pháp đơn giản, ngọn lửa nhỏ bùng cháy trên đầu ngón tay, đây là ma pháp Luyten dạy cho trước đây không lâu, Triều Đăng tìm một ít cành khô, có lẽ là cây, cũng có lẽ là thực vật dưới biển, co người lại gần sưởi ấm.

Vốn cho rằng Luyten và Alison chiến đấu không lâu sẽ kết thúc, nhưng đã qua hơn chiều, chỉ có thể là bọn họ vẫn đang đánh, hoặc vì lý do gì đó mà Luyten không thể đến đại dương Alice.

Nhưng bất luận là cái nào, đối với Triều Đăng mà nói đều vô cùng bất lợi.

Nhớ lại lời nhắc nhở của Hiyin, tầm mắt Triều Đăng lại lần nữa dời ra mép biển sóng đập ồ ạt, ngoại trừ màu sắc kì lạ, tựa hồ biển Alice và biển bình thường cũng không có gì khác biệt, đi bộ thời gian dài khiến cơ thể uể oải, sau khi xác định đồng lửa chống đỡ được tới sáng, Triều Đăng nhắm chặt mắt lại.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, y nghe được một ít âm thanh nho nhỏ, thời điểm mở mắt ra bầu trời đã sáng choang, Triều Đăng chống nửa người trên ngồi dậy, mùi vị nước biển phả vào trên mặt, bên chân gom lại một đồng lớn sò hến đủ loại hình dáng, thậm chí trong đó còn có tôm và cua đã bị rong biển trôi lại, trên mình tôm tròn bóng. Triều Đăng thấy được một ít màu tím, y nhú mày, nhìn bốn phía không có nửa bóng thân ảnh, sau một hồi chờ đợi, y đem đồng đồ được tặng không rõ lai lịch ném vào đồng lửa.

Tự nhiên có cảm giác gặp được nàng tiên ốc.

Ngoài ý muốn là, dù chỉ dùng lửa nướng sơ qua, nhưng sò hến mềm mại lại ăn ngon đến mức hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi, không có mùi tanh, trong chất thịt non mềm còn có chút mặn mặn, mãi đến tận khi Triều Đăng ăn xong đi lại cạnh biển rửa tay, dùng nói Nhân Ngư, đến cái bóng của bất cứ sinh vật nào cũng không thấy.

Mấy ngày tiếp theo vẫn là như vậy, khác ở chỗ, bên cạnh đồng lễ vật đồ ăn khiến người hoa cả mắt, y còn nhận được vô trai lớn hơn nửa người trưởng thành, con trai vừa mới chết không lâu tiết ra chất nhầy trên hạt ngọc, một viên trân châu khổng lồ tàn ra ánh sáng màu sữa nhẹ nhàng, một quả trứng long lanh lấp lánh... Có không ít trân bảo y từng gặp trên sách tranh, dù ở chợ đen có tiền cũng không mua được, những thứ này mà vào được Vatican đều trở thành trân phẩm khó gặp, mãi đến một hôm sáng sớm.

Có nước biển nhỏ giọt lên mặt y, Triều Đăng mở mắt trở mình, dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng khi chính mắt nhìn thấy sinh vật mắc cạn bên kia, loại sinh mệnh chưa bao giờ thấy, cũng khiến y kinh ngạc không thôi.

Màu tóc trắng bạc như loài mộng ảo, dưới ánh nắng phảng phất đại dương trong suốt, đôi ngời màu tím tỏa ra ánh sáng lung linh, hai cánh tay hãy còn vây cá trong suốt hơi động đậy, gương mặt Nhân Ngư cân đối hoàn mỹ, đường viền mí mắt chảy xuôi đầy ma mị thần bí lẫn dạt dào ý thơ, chiếc lưng màu trắng như đá hoa cương lạnh lẽo bóng loáng, với Nhân loại mà nói, nơi vị trí của chân lại mọc ra đuôi cá đen thui, được lớp vảy tinh mỹ tao nhã che kín.

Một tay nó cầm vương miện được làm từ vàng nguyên chất, ruby và ngọc bích bên trên tô điểm đóa hoa mềm mại, hiển nhiên là cùng một bộ với quyền trượng hôm qua Triều Đăng nhận được, y chần chờ vài giây rồi đi về hướng Nhân Ngư mắc cạn, tại nơi đuôi cá kì diệu, một đám thể vân u tím như mình hòa tiêu đốt.

Đây là một Nhân Ngư Đuôi Quý đã thành niên, nó dài phải hơn hai mét, phần dưới bị tơ đỏ rực rỡ chằng chịt đan bện như một loại nguyên rửa, tính cách Nhân Ngư Đuôi Quý rất nóng nảy đầy công kích, bọn nó sở hữu lực lượng nguyên tố Thủy vô cùng cường đại, Nhân Ngư thành niên còn có thể dễ dàng chế tạo khoang sinh sản trong cơ thể Nhân loại.

“Cho nên... Hôm nay ngời tặng mình cho ta?”

Triều Đăng nói, đến gần Nhân Ngư kia.

Y không có cách nào rời khỏi biển Alice, tuy tin rằng sớm muộn gì Luyten cũng đến, nhưng tự cứu cũng không phải ý tời, hướng hồ Nhân Ngư trước mặt mỹ lệ lại mạnh mẽ, y cũng không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng đối phương là đối tượng công lực.

Nhân Ngư không phát ra âm thanh, nhưng hiển nhiên nó hiểu lời Triều Đăng nói, da thịt bắt đầu đỏ ửng, đuôi cá trên biển theo bản năng vẫy vẫy, bọt nước nhỏ nhỏ tùy ý bắn lên.

“Ngời bị thương à.”

Bên hông của nó có một vết cắt, dòng máu màu tím đầy huyền bí cuộn cuộn chảy ra, nhớ lại trên thân tôm sò mình từng ăn cũng có màu tím xinh đẹp này, Triều Đăng tiến lên phía trước vài bước, thấy Nhân Ngư không có ý định công kích, suy nghĩ một hồi, Triều Đăng đứng bên cạnh nó.

“Là vì tìm đồ cho ta, mới bị thương?”

Nó không nhúc nhích.

Triều Đăng cúi đầu xuống, đầu lưỡi liếm láp vết thương Nhân Ngư, tựa hồ bị hành động của y làm cho kinh ngạc, cơ thể Nhân Ngư dần dần cứng ngắc, dù phần lưng thoát nhìn tái nhợt mềm mại, nhưng da thịt so với Nhân loại cứng hơn gấp mấy lần, có lẽ là phòng trường hợp bị thương dẫn dụ cá mập hoặc các loại sinh vật nguy hiểm khác, máu Nhân Ngư màu tím không có bất kì mùi vị nào, đỏ ửng trên người nó càng ngày càng nhiều, không chỉ gương mặt, ngay cả khuỷu tay vây cá nhọn hoắc cũng nổi lên màu hồng, nó lê nhẹ trên bờ cát, như là tránh né, lại giống như hoan nghênh đầu lưỡi Triều Đăng, nó nghiêng đầu qua chỗ khác, một đôi mắt tím nhìn chằm chằm Triều Đăng không chớp mắt.

“Nước bọt của ta có thể khiến vết thương mau khép lại.”

Thấy phần da thịt đã trơn bóng như lúc ban đầu, Triều Đăng đứng lên, y mới vừa cất bước, Nhân Ngư liền lấy tay chụp lấy mắt cá chân, bàn tay lạnh lẽo từ tận xương tủy khiến Triều Đăng có chút run rẩy, y thấy Nhân Ngư mở miệng, cổ phát ra âm thanh đứt quãng, đồng thời dùng đuôi cá đập lên mặt nước.

“... Tên... Tên...”

“Triều Đăng.”

Đoán được ý nó, Triều Đăng mở miệng, thấy nó không ngừng bắt chước âm thanh của mình dù âm sắc phát ra méo mó kì quái, Triều Đăng nhin không được cười cười.

“Đồ ngọc này.”

Y chọt chọt vàng trân Nhân Ngư.

“...!”

Gương mặt Nhân Ngư hồng lên một mảnh, tay còn lại cũng nắm chặt mắt cá chân y, loại động vật này biểu đạt tình cảm vô cùng đơn thuần, tiến vào đôi mắt màu tím đầy mê người, Triều Đăng nhẹ giọng dò hỏi.

“Muốn ta đưa ngươi về biển ư?”

Đó là một hồi tai họa.

Y không nên nói ra câu đó, ý tứ trong câu khiến loại sinh vật chỉ nghe hiểu một nghĩa ngôn ngữ của Nhân loại sinh ra hiểu lầm, Nhân Ngư Đuôi Quỷ một lần nữa nổi lên sắc đỏ, ngay cả ngọn lửa sắc tím nơi đuôi cũng như thiêu đốt, điều trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ thẹn thùng là hành động tha túm của hân, lực đạo mạnh mẽ khiến Triều Đăng ngã luôn xuống biển, trong nháy mắt nước biển phẩn hồng che lại tầm mắt, suýt chút nữa Triều Đăng nghệt thờ, thấy y dấy dựa, Nhân Ngư vừa kéo y vào lòng ngực, vừa ôm người nổi lên giữa biển.

“Khụ... Khụ khụ khụ...”

Mịa nó, ông muốn đưa mi về nhà, không có nghĩa là ông muốn về với mi nhà.

Theo bản năng y bơi vào bờ biển, chú ý tới hành động của y, Nhân Ngư ôm lấy vòng eo từ phía sau, không chút khách khí tha Triều Đăng vào trong biển sâu, giãy dựa trước mặt nó không có tác dụng, rất nhanh Triều Đăng cảm thấy khó thở, tại thời điểm tầm mắt Triều Đăng bắt đầu tán loạn, Nhân Ngư liền mang người nổi lên mặt nước, không chờ y hoàn hồn, lại một vòng điên cuồng, dẫn vật khiến y nghệt thờ sắp đến bờ sinh tử. Một đời Nhân Ngư chỉ yêu một người, vì người yêu nó sẽ dâng lên vô số kì trân dị bảo, sẽ kéo người yêu vào nơi sào huyệt sâu xa không thấy ánh mặt trời, hành động lúc này khiến đối phương hiểu lầm y đồng ý tỏ tình, bây giờ từ chối, trong mắt Nhân Ngư không khác nào phản bội.

Đây là trừng phạt.

“Không muốn... Không muốn...” Thời điểm nổi lên chạm vào không khí, Triều Đăng vừa ho khan vừa yếu ớt phát ra âm thanh, nghệt thờ liên tục bức y sắp điên lên, dù biết tiếp đó sẽ đối mặt với thứ gì, y vẫn chọn nghiêng đầu vào lòng ngực tái nhợt của Nhân Ngư: “Đừng mà, xin lỗi... Ta đi với ngươi.” Y lau nước biển lạnh lẽo trên mặt: “Ngươi có tên không?”

“Li...”

“Cái gì?”

“La...”

“Ta nghe không hiểu.” Triều Đăng ngừng nói: “Trước cứ gọi tạm là Sen, sau này nói lại ha?”

Nhân Ngư gạt đầu, mang người bơi vào trung tâm biển Alice, bình tĩnh mà nói, dưới tình huống Nhân Ngư không thương tổn tới mình, đi cùng với nó ngược lại vô cùng an toàn, thế mới biết dưới mặt biển trong suốt lại có nhiều sinh vật hình dáng khác nhau đến vậy, cá nhỏ đầu lâu kéo bầy kéo đàn bơi lội xung quanh, ánh sáng nơi sâu xa của đại dương lấp lóe một cái rồi biến mất, bất kể là chủng loại sinh vật nào, chỉ cần thấy được thân ảnh Nhân Ngư liền tránh né theo bản năng, chẳng biết từ lúc nào, màu sắc nước biển chung quanh bắt đầu đậm dần, sóng to gió lớn nổi lên, xa xa, y thấy có cái gì đang chạy tới.

Là một chiếc thuyền lớn.

Chiếc thuyền lắc lư kịch liệt trong bão táp dữ dội, Nhân Ngư ôm Triều Đăng ngừng lại, sợi tóc trắng bạc dày đậm bị gió thổi bay, khi phát hiện có thứ gì đó tiến lại phía chiếc thuyền, Triều Đăng neho mắt

Là Nhân Ngư.

Nhân Ngư nhiều đếm không xuể vây xung quanh thuyền lớn, bọn nó dùng tiếng ca quỷ nhiễu thuyền trưởng và quan sát viên, mà pháp hệ Thủy khiến biển Alice càng thêm khủng bố khó lường, thân tàu vốn cứng rắn không thể phá vỡ bắt đầu từ từ hư hại, tiếng hát của Nhân Ngư quá sức mê hoặc, dù cách xa mấy dặm, cơ thể Triều Đăng cũng cảm chậm nổi lên ngứa ngáy lẫn khoái cảm, Nhân Ngư ôm ấp phía sau che kín lỗ tai của y, dường như nó không thích Triều Đăng bị tiếng ca đồng loại mê hoặc, đồng tử sắc tím nguy hiểm co lại thành đường thẳng.

Dưới sự tấn công của nhiều Nhân Ngư, thuyền viên bị mê hoặc như điên lên tháo dây trói chế ngự bản thân ra nhảy vào trong biển, dù là thuyền trưởng kiên trì lâu nhất, cũng từ từ nhảy khỏi thuyền lớn rơi vào vòng ôm của Nhân Ngư Đuôi Xanh, Sen bơi lại gần, Triều Đăng có thể nhìn thấy rõ ràng tên thuyền trưởng tóc vàng bị Nhân Ngư đặt lên khoang tàu hư hại hôn môi ra sao, hai tay của hân bám ra tợ máu, y nhìn thấy Nhân Ngư đưa lưỡi vào miệng thuyền trưởng, trên mặt người sau hiện lên thần sắc vừa thống khổ lại vừa sung sướng, một chân bị ấn lên thuyền, tạo thành tư thế không thể tin nổi, nụ hôn kia giằng co rất lâu, không biết tại sao, Sen cứ bức bách y nhìn cảnh tượng kia, mãi đến tận khi hai người kia tách ra, thuyền trưởng tuần lẳng cúi đầu, phát ra tiếng hét đầy thảm thiết.

La to khiến Nhân Ngư Đuôi Xanh áp chế hân càng thêm hưng phấn, đuôi cá đâm vào nơi cấm kỵ mới xuất hiện, quan sát cảnh tượng đồng loại giao phối khiến Nhân Ngư phía sau chộn rộn, cô Triều Đăng không nặng không nhẹ bị cắn một chút, lực đạo không tính là mạnh, lại khiến y hoảng sợ chưa từng có.

“Đăng, Đăng... Triều Đăng...”

“... Ta ở đây.” Y miễn cưỡng nở nụ cười quỵn rũ, biết Nhân Ngư phía sau bị kích thích, Triều Đăng sờ sờ mặt Sen: “Bọn họ đang làm gì?”

“Sinh đẻ.”

“Tại sao?” Y như là nghi hoặc: “Bọn họ đều là nam”

“Sẽ... Sẽ mọc ra... Khoang sinh sản.” Sen lại gần hôn hôn bờ môi nhỏ, giống như chó nhỏ mèo nhỏ hôn môi chủ nhân, thời điểm tách ra, gương mặt vô tội của Nhân Ngư ửng hồng một mảnh: “Hôn môi, đưa khí vào, đến cuối.”

“Cái đó... Đầu mọc ra nhanh vậy ư?”

“Bọn họ rất nhanh.” Sen lắc đầu một cái: “Ta rất chậm”

Tầm mắt Triều Đăng quan sát Nhân Ngư Đuôi Xanh kia một cái, nó rất cường tráng, trên đuôi cá một mảnh trơn bóng, nó không có quỷ hỏa, nói cách khác, người cá bình thường làm Nhân loại mọc ra khoang sinh sản nhanh hơn Nhân Ngư Đuôi Quý, chỉ mất nửa giờ, mà tên phía sau, cần nhiều thời gian hơn?

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Sen kéo y vào trong biển sâu, nó làm một ma pháp hệ Thủy, không khí lưu động vào mũi Triều Đăng, cuối cùng khi đã hoàn toàn chìm trong biển, Triều Đăng liếc nhìn thuyền trưởng bị Nhân Ngư đuôi xanh ôm lấy, người trẻ tuổi lúc bắt đầu còn vô cùng kiên nghị giờ đã đầu hàng trước dục vọng, hân hân khoái đến hai mắt trắng dã, cái bụng bằng phẳng ban đầu nhô lên cao vút, mặc cho người cá làm loạn trên người.

Càng vào hải dương sâu xa thì gặp được người cá càng nhiều, mà từ đầu tới cuối, Triều Đăng chỉ thấy được một Nhân Ngư Đuôi Quý trước mặt, Nhân Ngư ôm Nhân loại làm như không thấy y và Sen, mấy Nhân Ngư vẫn còn độc thân trừng trừng quan sát Triều Đăng đến đến từng chi tiết, mãi đến khi Sen nhẹ nhàng dùng đầu cánh cáo, chúng nó mới khiếp đảm dời tầm mắt đi, nếu không phải có Sen ở đây, không nghĩ ngờ chút nào Triều Đăng sẽ bị phân chia ăn sống không còn một mảnh, bình tĩnh mà nói, loại sinh linh cực kì mỹ lệ đầy dâm ác này, am hiểu nhất là đầu độc tâm lý hải yêu.

Mãi đến nơi đại dương sâu đậm không còn người cá, Sen mới mang theo y trái phải tránh khỏi quần san hô, chui vào hang động ẩn giấu sau một đám rong biển.

Triều Đăng hơi kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, nơi trung tâm bảo thạch màu sắc long lanh được phủ lên lớp lông mềm mại, thâm dày tầng tầng lớp lớp được phủ lông chim mềm nhẹ, dường như nơi này đã được làm ma pháp, không khí lưu động, trọng lực khiến Triều Đăng tưởng rằng mình đã về tới đất liền, nhưng y biết rằng, chỉ có bên trong sào huyết mới có điều kiện thích hợp để Nhân loại sống sót, một khi bị mang vào nơi này, coi như y có thể thoát khỏi khống chế của Nhân Ngư thì cũng không còn cách nào đối mặt với áp lực nặng nề của nước biển, lẫn các loại sinh vật khác để bơi về lục địa.

Rất nhanh, chỉ cần y bị cái tạo cơ thể, bị đặt trên khối bảo thạch này, bên trong sào huyết chất đầy kì trân dị bảo khiến người bên ngoài điên cuồng cướp giật, mà y sẽ trở thành bộ sưu tập quý giá nhất, sẽ trở thành thứ xinh đẹp nhất mua vui tầm hoan cho Nhân Ngư.

Có thứ gì trong bóng đêm lặng lẽ tới gần, cái bóng trong rong biển mềm mại nhảy vào hai vách tường, xúc cảm âm lãnh không thuộc về loài người khiến Triều Đăng nhắm mắt lại.

Dù sao Sen cũng có thể là đối tượng công lược, không sao đâu, không sao đâu... Không sao đâu cái L.

Bố disss, hôn nhân sắp đặt cảm kị giữa hai thằng đực rựa là không được phép, bố đây ngay cả tên đầy đủ của thằng vợ của không biết, mà còn phải đẻ cá nhỏ cho hắn, cá khô còn tạm chấp nhận được.

Nhận ra y lui bước, Sen đề Triều Đăng lên bảo thạch lột lông mềm mại, gương mặt hoàn mỹ của Nhân Ngư hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, nó vô cùng phấn khởi nhìn vào Triều Đăng, đôi mắt màu tím mê hoặc đến cực điểm ngấm nhìn đôi ô đồng, tròng mắt của nó hẹp dài yêu dị, viền mắt dùng đường cong hoàn hảo hõm vào bên trong, lông mi dày đậm cùng màu với mái tóc cong vênh, cự vật từ bụng dưới vẩy cá nhỏ ra chậm chậm, nhận ra Nhân Ngư giấu bộ phận đó ở vị trí nào, thần sắc Triều Đăng chợt lóe không thể tin nổi.

Y không khỏi nhớ tới khi còn ở trên bờ cát, khi y liếm láp vết thương giúp Sen, nó không ngừng ma sát bãi cát.

Y còn tưởng rằng lúc đó nó không tiện thật, vì khi đó mặt lẫn vẩy cá đều hiện lên tầng ửng hồng nhàn nhạt, thì ra vào lúc đó... Nó vừa nhìn vừa tự an ủi.

Vì vẻ ngoài và phản ứng, trước đó y cứ cho rằng đối phương thiện thiện, trên thực tế lại không phải vậy, y nghe không hiểu ngôn ngữ Nhân Ngư, từ đó triệt để hiểu lầm ý của đối phương, khi y chợt chợt trán của nó, hoặc trêu đùa nó, nó chỉ là...

Môi Nhân Ngư và môi y chạm vào nhau, khác với lần trước, lúc này bọn họ dán rất chặt, đầu lưỡi mềm mại từ miệng dò vào cổ họng, Triều Đăng run rẩy như co giật, Sen cúi đầu nhìn y, trong mắt xẹt qua tà ác cực hạn, hắn biết Nhân loại mình nhận định vô cùng đẹp, da dẻ trắng nõn như ngọc tôn lên khuôn mặt mà xinh đẹp, cặp chân dài không gì sánh được để lên hai bên thâm dày, ngay tại lần đầu tiên khi đối phương tới biển Alice, vô số tầm mắt liền dính chặt thân ảnh nam hài, nó cũng không ngoại lệ, nó là Nhân Ngư Đuôi Quý cuối cùng, là Vương cường hân nhất trong các loại Nhân Ngư, không ai dám tranh đoạt con mồi cùng nó, mỗi ngày trước khi Triều Đăng tỉnh lại nó sẽ mang đồ ăn đến, trong kí ức truyền thừa đời đời của Nhân Ngư, nếu Nhân loại nhận lễ vật của Nhân Ngư, cũng đồng ý theo chúng nó trở về đại dương, thì đại biểu đối bên kết làm bạn hữu, tuy đại đa số người cá thích trắng trợn cướp đoạt, nhưng nó lại hy vọng sẽ được đối phương đáp lại, vì thế mỗi ngày nó không ngại phiền phức tìm kiếm trân bảo, còn cố ý nguy trang chính mình thành bị thương mắc cạn trên bờ.

May mà, y đáp lại nó.

Vây Nhân Ngư ma sát trên người Triều Đăng, bên trong tử đồng u ám bốc lên dục vọng tham lam, hơi khí trượt vào yết hầu Triều Đăng, y đã không rõ thứ đó đi đến nơi nào, khoái cảm lẫn đau đớn gặm mòn thần kinh, cả một giây cũng không cách nào nhận được khoái ý, dường như nó đang vói vào trong bụng, mãi cho đến khi...

Triều Đăng không nhìn được phát ra tiếng khóc trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nam Hải Hoàng Kim 7

Y có thể cảm thấy rõ những chiếc vảy nhìn như tinh mỹ nhưng lại cực kì cứng rắn dạo chơi khắp người mình, bộ phận ẩn giấu bên dưới ma sát làn da, khí tức của Nhân Ngư khiến cả người y run rẩy, mãi đến khi Triều Đăng rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, chiếc lưới của Sen chậm chậm lùi ra khỏi miệng.

“... Không làm ư?”

Triều Đăng trừng mắt nhìn.

“Có một chút.” Nhân Ngư nói, xoa xoa chân y: “Mỗi ngày thay đổi một ít, sẽ không đau lắm.”

Ý hấn là hiện tại đã có một phần của khoang sinh sản, một lần làm luôn rất đau, vậy phải làm nhiều mấy lần?

Chẳng phải y nên nói tiếng cảm ơn.

Y đẩy Sen một cái, muốn đứng dậy khỏi giường bảo thạch, người cá lúc này sống chết dính người giờ nương theo lực đạo của y nằm qua một bên, dù bận nhưng vẫn ung dung quan sát, cánh tay trắng mịn lạnh băng của Nhân Ngư khoát lên bảo thạch, mái tóc màu bạc buông rũ xuống gương mặt ma mị, nó im lặng không lên tiếng nhìn Triều Đăng đứng dậy, phát ra tiếng cười không có ý tốt.

“A...!”

Cẳng chân Triều Đăng mềm nhũn, cả người té xuống đất.

Y chống đỡ cơ thể muốn đứng lên, cánh tay và nửa người trên hoạt động bình thường, nhưng cổ tình sao nửa người dưới làm thế nào cũng không có sức lực, hai chân mềm tựa như mì sợi thấm nước, kinh khủng hơn chính là, thân kinh nửa phần dưới dường như bị điều vào trạng thái cực độ nhạy cảm, ngon gió vô tình lừa vào hang động làm y không được tự nhiên muốn khép lại hai chân, tư thế quỳ bò cũng không làm được, đầu gối không có cách nào cử động, cảm giác như người dưới bị phế bỏ triệt để, giác quan rõ ràng đến đôi mạng.

Y nên sớm nghĩ đến.

Trong quá khứ có nhiều người bị người cá lôi vào sào huyệt, coi như phần lớn đều đáp lại tình cảm Nhân Ngư, nhưng nhất định phải có người từng thử trốn chạy khỏi mảnh biển sâu này, sào huyệt Nhân Ngư không cửa không tường, cũng không có ổ khóa, vậy khả năng duy nhất chính là, những người kia đánh mất năng lực hành động.

“Sen...”

Triều Đăng ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên vẻ kinh dị, người cá nằm lý trên giường nở nụ cười, nó lười biếng sửa lại tóc mình, y nhìn thoáng qua lớp màng trong suốt mọc ra trên ngón tay Nhân Ngư.

Nó bắt đầu ca hát.

Giọng hát mỹ diệu tuyệt luân tựa như kịch độc khiến người nghe ngộp, nhân tâm trầm luân, thanh âm kia vừa linh hoạt kì ảo vừa suy đồi thối nát, có thể khiến người nghe đồng thời ở thiên đường lẫn nơi địa ngục, thấy đồng tử Triều Đăng hơi tán loạn, Nhân Ngư nghiêng đầu, ý cười bên môi càng ngày càng sâu.

Không đúng... Âm thanh này không đúng!

Y muốn bịt tai lại, sợ hãi hóa thành khát vọng, chưa bao giờ Triều Đăng cảm thấy hai tay mình lại nặng nề như vậy, kí ức lẫn lý trí từng chút trôi đi, y muốn trốn khỏi hang động quỷ dị này, nhưng hai chân mềm nhũn đến không ra hình dáng ngoại trừ để làm cảnh cho Nhân Ngư xem thì không có nửa phần tác dụng.

“... Dừng lại!” Triều Đăng cắn chặt môi: “Mau dừng lại!”

Không thể quên được, y đã hứa với Caesar phải hoàn thành nhiệm vụ, mẹ nó rõ ràng chỉ còn lại hai lần cuối cùng, thật vất vả mới tới gần chân tướng, hiềm thấy sẽ có thứ hấn quan tâm... Kỳ quái, Caesar là ai? Dung mạo rất soái?

Kí ức sắc màu rực rỡ từng chút từng chút biến mất, hư không không cách nào ngăn cản một tác lại một tác xâm chiếm trí não, khi nhận ra chất lỏng ẩm ướt trên đất có ý vị thế nào, Triều Đăng bám chặt ngón tay vào lòng bàn tay, mùi vị máu huyết làm người cá ngẩng đầu lên, tóc nó vừa dài vừa nhiều,

Sen nhũu mảy, giọng hát càng lúc càng phiến tình.

“Dừng lại ngay...”

Có thứ gì lạnh lẽo chạm vào cơ thể, giọng hát cần kè, đuôi cá thâm hắc bò lên bắp chân, ngọn lửa tím yếu ớt nhảy nhót, ngón tay thon dài xoa xoa bụng, Triều Đăng không ngừng run rẩy, dần dần, lòng bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra, thần sắc gầy gù cũng biến thành vui thích, tựa như cảm nhận được sung sướng cực hạn nhất thể gian, không tự chủ phát ra tiếng rên nho nhỏ.

“Ừm...!”

Mỹ nhân tóc đen kẹp lấy đuôi cá, sương mù mông lung dần dần bao trùm đôi mắt, làn da trắng sữa kè sát cơ thể mạnh mẽ của người cá, Triều Đăng co lại tiến vào lồng ngực của nó, cánh tay ôm lấy eo Sen, tựa như thú nhỏ cầu hoan rút lại cặp mông, đôi chân dài xinh đẹp tuyệt trần óng ánh như ngọc, người cá đối diện thấy y phản ứng như vậy, cuối cùng dừng lại khúc ca đầu độc lòng người.

Bạn lữ của nó đã tiếp nhận nhiệm vụ sinh sôi nảy nở, chỉ cần thêm mấy ngày, khi khoang sinh sản trong cơ thể y đã tốt hơn, cơ thể Triều Đăng liền trở thành yêu sào để nó làm ra đời sao.

Nó lật người đối phương lại, nhẹ nhàng cắn lấy phần gáy mềm mại của Triều Đăng, thú nhỏ dưới thân e hèm yếu ớt, lại không chút nào có ý chống cự, mấy ngày này nó không thể chiếm lấy đối phương, nếu không sẽ phá hủy độ mềm mại và co giãn của khoang sinh sản, tuy phải nhẫn nại một quãng thời gian, nhưng nghĩ đến năm tháng dài dằng dặc trong tương lai có thể được ở cùng nhau, Nhân Ngư sung sướng đến cực điểm nhúc nhích đuôi quý.

Hơi thở duỗi ra từ môi mông nhạt sắc, thuận theo hai vai mỹ diệu tựa tuyết trườn bò xuống dưới, hai tay mọc ra lớp màng trong suốt chạm vào da thịt tuyệt diệu của nam hải, Triều Đăng dịu ngoan thả lỏng cơ thể, thỉnh thoảng hé môi tiếp nhận nụ hôn Nhân Ngư, đôi mắt tựa ô mặc một ánh ướt át.

Bầy cá phát sáng và sao biển ngẫu nhiên bơi qua vùng biển sâu, ngăn ngui ba ngày, bên trong hang động liền chất đầy đủ thứ trân bảo, Triều Đăng buồn bực chán ngán nghịch vớ vẩn đoán kiếm làm bằng miêu nhân thạch, y mặc trường bào nhạt sắc mông manh lại vô cùng rườm rà phức tạp, bên trên có ma pháp đủ để ngăn cản một đòn toàn lực từ một vị đại ma đạo cấp bảy, có lẽ trường bào đến từ hòm châu báu, cũng có lẽ là Nhân Ngư lột xuống từ thi thể tôn quý nào đó, không sao, y không thèm để ý.

Y đang chờ đợi con Nhân Ngư kia trở về, từ lần mở mắt nào đó, tựa hồ cảm thấy sinh mệnh này nên bên cạnh đối phương, chuyện lúc trước chỉ còn lại tàn ảnh mông lung, lúc không nhìn thấy Sen mà nói rất tệ nhạt vô vị, nghe thấy động tĩnh truyền tới từ cửa động, Triều Đăng mừng rỡ nâng mắt lên.

“Sen!”

Y nói, không chút để ý trường bào rộng lớn sắp rách, ném đoán kiếm qua bên, đưa tay ra với đối phương.

“Ôm ta.”

Roi vào lồng ngực lạnh băng, da dẻ bóng loáng của Nhân Ngư khiến y phát ra than thở, Triều Đăng ôm chặt eo đối phương, nhỏ giọng thì thầm bên tai Nhân Ngư.

“Ngươi đi đâu vậy?”

Y vừa nói vừa kéo trường bào, da thịt kề cận không hề cách trở hóa giải nóng bức mà thân thể khát cầu, y ngậm lấy con hào thơm ngon đối phương đưa qua, nụ vị giác và thực quản bắt đầu thích ứng đồ ăn trong đại dương, sau khi ăn xong ba con hào, Nhân Ngư đặt cơ thể y nằm ngang xuống.

Nụ vị giác: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị.

“Nhanh trưởng thành.” Đối phương hôn lên chiếc bụng, thanh tuyến khăn khăn mê hoặc lòng người khiến Triều Đăng thờ dãi một cái, y rất thích rất thích âm thanh Nhân Ngư, chỉ cần nghe âm sắc ấy, y liền muốn mãi mãi ngoan ngoãn nằm trong sào huyết sinh để cho đối phương, mãi đến tận khi không thể sinh ra gì nữa, Triều Đăng mê muội vuốt ve đuôi cá đầy vảy, có gì đó nhỏ dài mềm mại trượt vào cổ họng, thật thích...

“Sen.” Mỹ nhân liếm liếm đầu lưỡi ướt nhẹp của mình: “Ta có thể sinh con cho ngươi không?”

“Còn phải đợi thêm mấy ngày.” Tóc dài trắng bạc buông xõa xuống gương mặt ma mị, bàn tay nâng cằm Triều Đăng lên, coi ngươi hẹp dài lóc lên màu sắc yêu dị: “Sao vậy?”

“Muốn... Rất muốn sinh.” Mỹ nhân nhỏ giọng thì thầm, đôi môi nhẹ nhàng hé mở, bờ môi bị mút đến đỏ tươi thốt ra lời tâm tình dơ bẩn nên vào địa ngục: “Rất muốn sinh con cho Sen, muốn sinh thật nhiều, ta muốn trở thành sào...”

Con người Nhân Ngư thoáng tự tại, sắc tím lộng lẫy dần dần trở nên thâm thúy, lông mi trắng bạc che lại xúc cảm biến hóa trong mắt, Sen nhũu mảy nói.

“Nhân loại đều nói những lời thể này ư?”

“Hả?”

“Ta muốn ăn sạch ngươi.” Một lần nữa Nhân Ngư đặt y lên lông thiên nga mềm mại, hải lòng cọ cọ hõm cổ Triều Đăng, như là mê luyện nhiệt độ trên người y, Sen tự lâm bầm: “Chẳng trách tất cả mọi người đều yêu thích Nhân loại.”

Giọng hát Nhân Ngư quấy nhiễu lý trí hỗn loạn, Triều Đăng tiếp nhận sự âu yếm lẫn nụ hôn của nó, dịu ngoan mở rộng tay chân, chủ động nâng lên vòng eo, từ dương quang mờ mờ bên ngoài hang động mà xem, hiện tại chắc là giữa trưa.

Sinh, sinh mẹ nó con cá khô.

Đáng chết, thời gian thanh tĩnh trong ngày càng lúc càng ít, còn tiếp tục như vậy thì thật sự xong đời.

Ma lực trong giọng hát càng ngày càng mê người, Triều Đăng khẽ cắn răng, cổ họng mềm mại để sát vào sinh vật mê hoặc.

“Sen hôn nhẹ ta có được không? Ta sẽ cố gắng mang thai...”

Cảm miệng mây lại, dờ mờ.

Nhân Ngư ngưng tiếng hát, trong tầm mắt nổi lên tà ác lẫn sắc dục, tóc bạc thuận theo vai cổ rơi xuống bên mặt Triều Đăng, đôi môi Sen khẽ nhếch, đầu lưỡi lấp đầy khoang miệng ấm áp của, biết rõ hôm nay không nên thúc giục khoang sinh sản, dưới sự dụ dỗ của đối phương nó không ngừng thôi miên, nó không thể chờ được đến khi nhìn thấy người yêu trưởng thành, hơi thở không ngừng luồn vào cơ thể Triều Đăng cấu tạo bộ phận tươi đẹp phân tán, chỉ còn một chút nữa... Âm thanh dữ dội từ ngoài truyền đến, tiếng hét thảm thiết thuộc về đồng loại khiến Sen không thể không rút lại bộ phận hoàn mỹ sắp hoàn thành, một cái đuôi cá màu lục nhạt bị ném vào bên trong hang động, con Nhân Ngư kia cả người đang chảy máu, làn da trắng nõn băng lãnh trên khuôn mặt nhỏ bị lộ mất hơn phân nửa.

“Cứu giá chậm trễ.” Người đến dùng tay lau đi vết máu bên viền mắt, hán cảm một cái đuôi Nhân Ngư be bét máu thịt vung vẩy vào động, khẽ mỉm cười nhìn Triều Đăng bị giam dưới thân Nhân Ngư Đuôi Quý, quần áo vải thô không đáng chú ý vì khí lưu mà tạo nên đường nét xinh đẹp: “Kính xin điện hạ chớ trách tội.”

“Alison!”

Nhận ra người đang đi tới là trưởng Thánh kỵ sĩ, Triều Đăng kinh ngạc đến cực điểm hô tên của hán.

Mẹ nó Luyten, vậy mà đánh thua?

Thấy Triều Đăng gọi tên người khác, lửa tím trên đuôi cá thâm hắc bùng cháy rực rỡ, đôi ngươi màu tím của Nhân Ngư nguy hiểm dựng thành đường thẳng, nó không chừa nguyên tố “Thủy” bên ngoài hang động tấn công Alison, đầu ngón tay trường kỵ sĩ kết ra ma pháp cản lại bóng nước đánh tới, dao băng sau khi nổ tung thẳng tắp đâm vào lồng ngực Alison, người sau đứng vững như không dùng hỏa viêm đập vào trái tim, khi dao băng tan ra, dòng máu ồ ồ chảy khỏi lồng ngực Alison, hán lại điều khiển nguyên tố “Thủy” ngăn lại trái tim bị thương tổn.

Alison là đại ma đạo toàn hệ trẻ tuổi nhất giáo đình từ trước đến nay, chẳng trách... Chẳng trách nghề kiếm gì cũng nghề không ra hán đánh thắng Luyten!

Con lóc phá hủy không gian, Sen làm ma pháp hộ Triều Đăng, sau khi bảo đảm y có thể hô hấp trong nước liền dẫn cường lưu vọt vào sào huyết, đồ dùng khảm đầy bảo thạch ào ào va vào vách đá, thân ảnh Nhân Ngư biến mất không còn tăm hơi nơi biển sâu âm u, dường như nhận ra biểu tình phức tạp của Triều Đăng, Alison nở nụ cười rực rỡ.

“Điện hạ không muốn thấy ta?”

“Không có, chỉ là...”

“Hán lợi hại hơn ta, bất quá đáng về đó của hán không đủ nhét kẽ răng.” Thánh kỵ sĩ ngắt lời y, Alison như có điều gì suy nghĩ, nói: “Chắc bởi vì điện hạ nên mới nguyện ý duy trì loại trạng thái đó nhỉ, đúng là một nam nhân thâm tình.”

“Cái gì?”

Luyten làm sao?

Không đợi Alison trả lời, dao băng từ phía trên nện xuống đập bể xương sọ hán, dù kỵ sĩ trẻ tuổi hiểm hiểm né tránh, nhưng dao băng từ dưới mọc lên trong nháy mắt cắt đứt đuôi phải của hán, máu tươi ồ ạt chảy tràn, Nhân Ngư dùng tiếng ca điều khiển nước biển, dòng nước mềm mại trở nên cực kỳ cứng rắn, thân ảnh trưởng kỵ sĩ không ngừng bị đè nén dưới áp suất, như là chống chịu áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng, âm thanh răng rắc khi xương cốt gãy nát truyền tới trong huyết động yên tĩnh vô cùng rõ ràng, nội tạng Alison rớt ra, con ngươi màu nâu đột nhiên nổ tung, thân ảnh tái nhợt của Nhân Ngư Đuôi Quý cách đó không xa mơ hồ trong đại dương u tối.

Đờ cờ mờ, Nhân Ngư sắp đứng lên đỉnh chuỗi thực vật rồi, ông đây thật sự phải công lược nó á?

“Ai nha ai nha, hình thái này quả nhiên đánh không lại, thật vất vả mới tìm được đối thủ mạnh mẽ...” Alison bị ép thành một mớ hỗn độn ghê tởm dưới đất chậm rì rì đứng lên, từ góc độ của Triều Đăng, chỉ có thể thấy được cái cổ vụn vụn của đối phương, âm thanh răng rắc răng rắc nổi xương khiến người tê cả da đầu: “Nhân loại đúng là yếu đuối.”

Luôn có cảm giác... Không tốt cho lắm.

Triều Đăng chần chờ nói: “Alison?”

“Ngoan ngoan nhá, điện hạ, chờ quấy rầy ta chiến đấu.”

Bóng người cao gầy đứng lên trong mớ xương vỡ quay đầu lại, nơi đó thực sự quá tối, Triều Đăng chỉ miễn cưỡng thấy được mặt Alison, đôi phương cười híp mắt liếm liếm máu trên tay hắn, ánh sáng chói lọi lan tràn trên hai đồng tử, phảng phất bảo thạch được tạo thành từ kim loại nóng chảy ở nhiệt độ cao.

“Còn không thì cùng nhau chết đây.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nam Hải Hoàng Kim 8

Edit: Hyukie Lee

Bóng người từ trong bóng tối đi ra chân cháy lửa vàng, sức mạnh đủ để thiêu hủy cả không gian lan tràn rộng mở, không giống với hắc viêm của Luyten, bên trong nguyên tố Hỏa của Alison không có hắc ám nhưng lại có dự vọng hủy diệt khủng khiếp, quần áo xám nâu bỗng dưng biến thành màu đỏ tương đương, nhìn qua dường như hắn cao thêm chút, bởi vì quay lưng, Triều Đăng chỉ có thể thấy được khuôn mặt của Nhân Ngư.

Sen lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó là sâu đậm cảnh giác.

“Đuôi Quỷ cuối cùng.” Âm thanh ni non của Alison ẩn hiện trong biển: “Thêm mấy năm nữa sẽ càng mạnh thêm, đáng tiếc Nhân Ngư mất bạn sẽ tìm từ vọng...”

Hắn nói, một tay dùng hỏa trụ ngăn lại công kích của Sen, Triều Đăng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được Trường kỳ sĩ xoay gót chân di chuyển đến phía sau Nhân Ngư, bóng người Alison trong biển sâu như ma như quỷ, tay hắn mò qua phần lưng Nhân Ngư, người sau điều khiển dòng nước tạo nên cơn lốc bị một chưởng vỗ nát, hỏa diễm mạnh mẽ xé rách nước biển, không chờ nó tiếp tục thiêu đốt, từ mình hỏa trên đuôi cá thâm hắc lấp lóe u quang, Alison có chút kinh ngạc hừ một tiếng, trên mặt lộ ra hứng thú.

Tiếng gió khủng bố xé nát đáy biển, toàn bộ vùng biển Alice dưới sự khống chế của Nhân Ngư tách ra làm hai, trong biển Nhân Ngư Đuôi Quỷ nắm giữ sức mạnh khủng bố đến không thể tưởng tượng, một phần nước biển trong đó nhanh chóng đông băng, đao băng như bão tuyết tấn công hướng Alison, Trường kỳ sĩ bị băng tuyết dưới chân hạn chế di chuyển, Triều Đăng nhìn Alison từ từ bị đông cứng chết trong đám băng tinh vững chắc, y giật giật môi, liền thấy người cá chỉ bị thương nhẹ nghiêng đầu nói.

“Triều Đăng... chạy mau...”

Không chờ nó nói xong, người trong băng tinh mờ mắt ra, đôi mắt ngân bạc sâu thẳm trong suốt tựa bảo thạch, y chưa từng thấy dáng vẻ ấy của Alison bao giờ, mà nói cho đúng, thì căn bản hắn không phải Trường kỳ sĩ, sinh linh bị nhốt trong băng tinh to lớn có đường viền thâm thúy hoàn mỹ, ánh mắt kia vừa ngây thơ lại vừa khát máu, ham muốn chiến đấu đầy kinh dị cuộn cuộn không ngừng bùng cháy mạnh mẽ nơi sâu xa của đôi mắt.

“Ta phải mang điện hạ về phục lệnh.” Như để Nhân Ngư nghe rõ lời nói, băng tinh từng chút vỡ tan, hoa văn hồng liên hiện lên da thịt Alison, nước biển xung quanh bọn họ càng lúc càng nóng, băng tinh to lớn trong suốt từ giữa chia ra làm hai, trang phục kỳ sĩ sớm đã bị phá hủy trong lúc chiến đấu, sinh vật kia gần như lửa thể toàn thân, từ đầu tới chân trời lên tỏa sáng như hoa sen, Alison nở nụ cười mỉm: “Đám chạy trốn ta giết người nha, điện hạ sẽ nghe lời chứ?”

Phục lệnh: báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.

Trên mặt biển Alice nổi lên sóng lớn, khi bị thủy lên bờ cát, Triều Đăng khụ một hồi lâu mới sắc hết toàn bộ nước biển ra, người trẻ tuổi tóc đỏ rạng rỡ dưới ánh mặt trời đi tới bên y, Alison lấy ra hai bộ quần áo từ nhẫn không gian, đưa cho Triều Đăng một bộ, hắn thoải mái cởi ra trang phục kỳ sĩ đã rách bươm đến không thể tả trước mặt Triều Đăng.

“Đẹp mắt không?”

Bỗng nhiên Alison quay đầu lại, cười híp mắt nhìn về phía Triều Đăng, giọt nước trong veo lông mi màu bạc lăn xuống dưới cằm, cuối cùng biến mất trong lòng ngực.

“Đẹp.” Triều Đăng thành thật nói: “Chân dài eo nhỏ mông lớn.”

“Cảm ơn khen ngợi?” Khóe môi Alison vung lên độ cong bất biến: “Điện hạ, trước khi chết nó kêu người chạy trốn.”

“Trốn cái gì mà trốn, ta không trốn nổi người.” Triều Đăng thoát lực, nhớ lại tình cảnh chiến đấu lúc này nghiêng hẳn qua một bên, thẳng thắn ngã xuống bờ cát màu mỡ, đôi mắt nhìn vào nước biển đỏ sậm cách đó không xa: “Màu biển đậm hơn.”

Lúc mới đến nơi này, vùng biển này vẫn là màu phấn hồng ngọt ngào.

“Đuôi Quỷ chết, Alice đang gào khóc vì nó.” Trường kỳ sĩ lau nước biển trên mặt, màu tóc và màu mắt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được biến lại thành màu xám bình thường, cánh tay đứt rời bị người cá cắt trước khi chết từ từ mọc lại: “Mỗi khi một Đuôi Quỷ chết đi, màu biển này sẽ đậm thêm một chút.”

“Alison.” Triều Đăng trở mình: “Ngươi là ai?”

Mãi đến tận lúc này, y mới hiểu được dưới vỏ bọc hiền lành yếu đuối ấy cất giấu sức mạnh khủng bố cỡ nào, Nhân Ngư Đuôi Quỷ cường đại là vậy nhưng khi đối diện với hân lại như trẻ con mới sinh. Chân Triều Đăng hiện tại đã có thể nhúc nhích, da thịt mềm mại hiện lên một tầng bạc phấn xinh đẹp, phía dưới y không hề mặc gì, quần áo rộng lớn của Alison chỉ đủ che lại cơ thể, có thể thấy được rõ ràng cặp mông mềm mịn tròn bóng, nam nhân trẻ tuổi trước mặt ánh mắt lấp lóe, tựa tiểu phi tiểu liếc y một cái.

Không háo sắc, là chủng loại nào đây?

“Có thể biết tên ngươi không? Tên thật.”

“Điện hạ.” Người kia lắc đầu: “Không ai biết được tên ta.”

“Vây... Vẫn gọi là Alison?” Thấy đối phương gật đầu, y không nhịn được phát ra âm cười: “Alison chân chính đã chết rồi ư?”

“Ta giết hân.”

“Thật là lợi hại, cũng thật là đáng sợ.” Triều Đăng lười biếng đứng lên bờ cát, liếc nhìn mặt biển Alice mỹ lệ tựa hoa hồng một lần cuối cùng: “Đi thôi, về đại giáo đình với ngươi.”

Đối với đại ma đạo bậc cao mà nói, khoảng cách xa có mấy cũng có thể dùng ma chú giải quyết, dù đại lục thứ năm và giáo đình ở đại lục thứ hai xa xôi ngàn dặm, ma chú không gian cũng có thể vượt qua trong nháy mắt, nhưng Alison lại cố ý giảm tốc độ, người tình tương đều có thể nhìn ra hân không muốn Triều Đăng trở về ngay lập tức, mà nói chính xác hơn thì, dường như hân đang đợi điều gì, bọn họ ở thành số một của địa ngục chờ ba ngày, thậm chí Alison còn rảnh rỗi dẫn y đi toàn bộ khu trung tâm Ma Vực chơi.

“Vòng số không?”

Ngón tay Triều Đăng lướt qua mặt ngoài lõi lõi của thân cây, đầu ngón tay dạo chơi trên chất liệu hết như lưu ly, vòng số không của địa ngục là một thân cây không lồ đồ sộ bị phong chết, cô đơn đứng nơi trung tâm vòng thành không dấu chân người.

“Đây là nơi giam giữ Ma Vương.” Alison đá văng cây mây Dẫn Hồn thụ bên chân, lạnh nhạt nói: “Ma Vương sáu cánh và Trường Thánh thiên sứ vốn là huynh đệ ruột thịt, bọn họ từng thân mật khắng khít, uống cùng một chén rượu ngon, nhưng Ma Vương không cam lòng anh em đứng ngang hàng, phát động bạo chiến, sau khi chiến bại bị đánh vào địa ngục. Trong cơ thể Ma Vương bị phong ấn bộ rễ của Dẫn Hồn thụ, cây này không ngừng hấp thu sức mạnh lần sinh mệnh của hân.”

Luyten từng cho y ăn hạt giống Dẫn Hồn thụ, cũng nói cho y loại cây này sống nhờ ma khí và sinh mệnh, Triều Đăng không tự chủ nhíu mày, y do dự một chốc, dò hỏi.

“Ma Vương... Tên là gì?”

“Ngươi nên biết rõ hơn ta mới đúng chứ.” Dưới vỏ bọc của Trường kỳ sĩ, con ngươi màu nâu hiện lên gương mặt hồ hững: “Hân không nói cho ta tên của hân, trên ghi chép lịch sử cũng không.”

“Lúc trước ngươi nói hân bởi vì ta ——”

“Phong ấn lòng ra.” Alison giơ tay chỉ chỉ một vết rách, nơi đó thật sự rất nhỏ bé và kín đáo, nếu không có người chỉ dẫn, hầu như Triều Đăng không thể biết được nơi này: “Một phần ý thức của Ma Vương rời khỏi vòng số không, hân cần sức mạnh đủ để chống lại Dẫn Hồn thụ, nếu hân lấy cái gì khác tế hiến cho Dẫn Hồn thụ, giam cầm của hân sẽ được mở ra, Ma Vương sẽ trở lại địa ngục.”

“...”

“Nhưng hân mềm lòng.” Alison nhẹ giọng nói: “Vốn hân muốn mang ngươi đi đến vòng số không, nhưng trong lúc vô tình chậm lại động tác, ngay lúc chính hân cũng không nhận ra thì, hân bắt đầu không đành lòng lợi dụng ngươi.”

Vì lẽ đó nên Alison mới nói Luyten mạnh hơn hân, nhưng không cách nào đánh bại hân.

“... Hân còn sống không?”

Sau một hồi trầm mặc, trên gương mặt Thánh tử trẻ tuổi hiện lên thần sắc phức tạp.

“Ta không biết.” Alison thu tay về: “Ta ở đại lục thứ năm đợi ba ngày, chủ thể bên trong Dẫn Hồn thụ không một lần phản ứng, một phần cùng ta đánh

nhau lúc trước cũng khó tìm tung tích, hẳn là không chết, nhưng tạm thời cũng không cách nào hành động.”

Dù thành số một xa mỹ phồn hoa nhất, buổi tối ở Ma Vực vẫn đặc sắc táo bạo như cũ, y xin một chút thuốc lá từ bác gái chủ quán trọ, nhớ tới lúc đưa thuốc lá Nữ Vu có ý để lộ bộ ngực trắng như tuyết cùng ánh mắt mê hoặc đa tình, Triều Đăng vừa búng tay dấy lên ít lửa châm thuốc, vừa bất giác mỉm cười, y ngồi trên nóc nhà hóng gió, có ai đó nhẹ nhàng xuất hiện sau người, mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt.

So với địch không động ta không động, địch động ông chết ông mới động – Luyten, thì Alison thích gây chuyện thì phi từ sáng tới tối càng giống một Ma Vương chân chính hơn, Triều Đăng – chậm rãi hiểu rõ thiên tính khát máu của hắn – ngừng lại động tác hút thuốc, khói trắng từ môi bay ra, Triều Đăng thoải mái nheo lại con ngươi.

“Đánh xong?”

Y đến gần Alison, người nọ không để ý đối phương dính đầy máu me, thái độ tự nhiên ngồi xuống cạnh hắn.

“Ngày mai sẽ đi.”

“Được.”

Triều Đăng ngậm lấy thuốc lá, tựa hồ Alison cực kì miễn cảm với mùi vị, sau khi y nhả ra một đám khói trắng, hắn nhẹ nhàng khụ một cái.

“Woa woa?” Triều Đăng ngậm thuốc lá, ngữ khí mơ hồ không rõ: “Ngươi không biết hút thuốc?”

Alison lắc đầu, y cười lên. “Rất thoải mái, có lẽ không sánh bằng đánh nhau, nhưng cũng rất tuyệt.”

Thấy trong đôi ngươi nâu xám xuất hiện ánh sáng thâm thúy, Triều Đăng nhú mày.

“Ta sẽ không nói cho Eli chuyện của ngươi.” Bọn họ ở rất gần, thậm chí có chút quá gần, từ lâu đã vượt qua khoảng cách an toàn, tóc dài đen nhánh của Triều Đăng bị gió thổi lên, tán loạn rơi lên vai Alison: “Ngươi giết hắn được không?”

“Tại sao?”

“Hắn biến thái.” Triều Đăng thẳng tiến vào mắt Alison, ngữ khí hơi hột nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người, may may không chút hoảng sợ né tránh: “Hắn muốn ta mọc ra bộ phận của phụ nữ, dùng nhiều phương pháp chơi ta... Giết giáo hoàng nghe rất kích thích đó, trong đại giáo đình cao thủ không ít, ngươi đồng ý không?”

Tuy không biết dưới vỏ bọc Trường kỳ sĩ là sinh vật gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa, đối phương thích khiêu chiến cường giả, cho hắn và Eli quất một trận, thắng thua gì đợi sau này rồi nghĩ... Mẹ, vẫn là không muốn công lược Eli.

“Ta sẽ trả ngươi thù lao.” Ngón tay Triều Đăng vuốt nhẹ hộp thuốc lá, một lần nữa cảm lên điều thuốc, như là đùa giỡn lại như đang trưng cầu ý kiến: “Ta dạy ngươi hút thuốc, ngươi giúp ta giết hắn, có được không?”

Sau một trận trầm mặc khó xử, Alison nhận lấy thuốc lá từ tay Triều Đăng, mặt mày cong cong ngậm vào.

“Dạy ta đi.”

Sương mù sáng sớm từ từ nhạt đi, những bông hoa đầy màu sắc chen chúc hai bên đường, mùi hạt dẻ vẫn vương trong gió, khi thấy rõ hai người từ bên ngoài bước vào, hộ vệ chờ đợi bên ngoài đại giáo đình nhận được tin tức của Trường kỳ sĩ lập tức truyền tin cho giáo hoàng trẻ tuổi.

Alison nhận được mệnh lệnh nên rời đi trước, Triều Đăng được yêu cầu một mình vào nội các giáo đình, nó vẫn như trong trí nhớ long lanh đầy khí thế lẫn vào hơi thở nồng nàn của nghệ thuật như ngày nào, sau khi đi qua nhà kính trồng hoa bằng pha lê rộng lớn, nơi cuối đường, y thấy được hình ảnh khó mà tin nổi.

Tóc ngắn vàng kim hòa lẫn trên da thịt trắng nõn, đôi mắt trong suốt không một tạp chất, sinh linh chói mắt còn hơn trên sách vở gấp trăm lần gấp ngàn lần, khuôn mặt của hắn đẹp đến mức khiến người quên mất thời gian, sáu cánh chim Thiên tộc mềm mại xinh đẹp mở ra sau lưng, Ceciya nho nhỏ hiện lên trên hình chiếu trong sách còn không thấy rõ, nhưng khi đối diện như vậy, xác thực tướng mạo của hắn giống Luyten đến bảy tám phần, đôi mắt bọn họ đều hẹp dài, nhưng Ceciya tao nhã hơn Luyten, mặt mày cũng ít đi mấy phần sâu xa thâm thúy, có lẽ vì đôi ngươi long lanh đến phẳng phất như u hồ yên tĩnh, vẻ đẹp kinh tâm động phách của Thiên tộc trước mắt càng thêm bức người.

Siêu siêu siêu siêu đẹp trai!

Ngủ ngủ ngủ ngủ với hắn!

Triều, Triều Đăng kích động muốn chết!

Thấy Triều Đăng nhìn mình đến đờ ra, đôi mắt sắc màu ảo mộng của sinh linh nổi lên ảm áp, Triều Đăng... Triều Đăng muốn xỉu.

Siêu cấp đại mỹ nhân, hú hú.

Cứu mạng, có người bị điện giật chết tươi rồi.

“Ceciya?”

Triều Đăng thử thăm dò kêu tên hân, Thiên tộc đối diện hé mở bờ môi, nhưng không chờ hân lên tiếng, âm thanh Eli từ một đầu khác của hoa phòng pha lê truyền đến.

“Vô cùng xin lỗi, Trùng Thiên sứ đại nhân, là ta giáo huấn không chu đáo.” Thiếu niên giáo hoàng quần áo kim bạch từ phía sau đi tới, mái tóc giống hệt Thiên tộc như đúc càng nổi bật gương mặt trắng bệch của hân: “Hành vi của Thánh tử có chút không đúng với lễ tiết, mong ngài bỏ qua.” Hân nói, dùng mắt ra hiệu Triều Đăng, ôn nhu nhưng không cho từ chối: “Điện hạ, xin ngài lại đây.”

“...”

Đ*o, cút.

Ánh mắt thiếu niên giáo hoàng xẹt qua Ceciya và Thánh tử, dường như hân nghĩ tới điều gì, con ngươi xanh biếc của Eli không chớp ngó nhìn Triều Đăng, người sau liếc nhìn Đại Thiên sứ xuất trần như thơ như họa lần cuối rồi cúi đầu vòng qua Ceciya, đi đến bên Eli.

Tuy không biết tại sao Ceciya xuất hiện ở đây, nhưng sau này sẽ có không ít cơ hội gặp mặt, trước tiên cứ nghe lời đệ đệ biến thái thì hơn.

Eli thấy y lại đây, xoay người dẫn Triều Đăng đi vào nội các, cuối cùng khi quay đầu lại, Triều Đăng mơ hồ có thể thấy được ánh mắt chăm chú của Ceciya.

Để bỏ đi gặp tình nhân trong mộng nha nha nha nha nha.

“Điện hạ.” Cửa phòng khóa lại, Eli nhìn Triều Đăng, lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi gặp mặt tới nay: “Ngài chơi vui không? Có phải thế giới bên ngoài rất tuyệt vời?”

“Vui, rất vui đó.” Triều Đăng nói, không chút biến sắc lùi về sau một bước: “Tiểu Eli có khỏe không?”

“Rất tệ.” Câu nói kia như chạm phải công tắc, chốc lát sau, ý cười trên mặt thiếu niên biến mất không còn tăm hơi, đôi ngươi xanh biếc phảng phất biến thành hàn băng: “Gặp gỡ một lần duy nhất trong mộng, thái độ của ngươi đối với ta rất tệ.”

“...”

Thiếu niên đến gần y, gờ tay sờ soạng gương mặt Triều Đăng, ngón tay cái vuốt ve da dẻ mềm mại, đột nhiên dùng sức lướt qua trên môi, mãi đến tận khi gương mặt nổi lên tơ máu.

“Ngươi phải bị trừng phạt.” Âm thanh Eli nhẹ nhàng, lại như đang dạy dỗ trẻ nhỏ không nghe lời, hân dùng ma pháp kéo rèm cửa dày nặng lên, sau khi nhìn rõ bài trí trong phòng, Triều Đăng không kìm được tròn to hai mắt: “Điện hạ rời đi nhiều ngày, thánh thủy thiếu mất rất nhiều...”

“Không... Không không không!”

Vải đỏ mềm mại từ nóc nhà rớt xuống quấn lấy vòng eo Triều Đăng, ma pháp khiến sự gãy dựa không còn tác dụng, y nhớ lại lễ hội hóa trang mùa hè năm đó, khi y trộm trốn ra ngoài chơi cả ngày, lúc về tới đại giáo đình, Eli vừa dụ dỗ vừa ép buộc y ngồi lên sợi lụa mỏng, sau đó tơ lụa trói chặt hai tay treo lơ lửng giữa không trung một ngày một đêm, càng quá đáng hơn chính là, đối phương còn sai người lấy dụng cụ hứng thánh thủy chảy ra, sau khi được phép xuống đất y trực tiếp nằm quỳ úp sấp gào khóc bên chân Eli, người sau ôn nhu ôm lấy, ung dung thông thả lau khô nước mắt y. Mà hiện tại, Eli lại dùng phương pháp ấy treo y giữa không trung, thậm chí lần này cả eo cả chân đều bị lụa đỏ dùng góc độ khó nói nhất mà trói lại.

“Thả ra! ... A!”

Bờ môi bị tơ lụa chặn lại, cả đôi mắt cũng bị người bịt lại, sau khi y bị treo lên không trung, Triều Đăng nghe được âm thanh lạnh nhạt của thiếu niên.

“Không làm đầy gian phòng này, điện hạ cứ ở đó mãi đi.”

Đ*o, cút.

Y nghe được âm thanh mở cửa rồi khóa cửa, bước chân thiếu niên càng lúc càng xa, khi nhận ra mình thật sự bị trói lại trong căn phòng khóa kín, Triều Đăng buồn bực vịn vịn tứ chi cố gắng chạy trốn, nhưng không ngờ càng ngo ngoáy lụa đỏ quấn lại càng chặt, da thịt nhẵn nhụi không ngừng bị ma sát, nắn cảm khổ không thể tả.

Còn tiếp tục như vậy, thật sự sẽ...

Chiếc rèm dày nặng che lại ánh sáng trước khi Eli rời đi một lần nữa hạ xuống, không biết trôi qua bao lâu, trong không gian vắng lặng mơ hồ truyền đến động tĩnh nhỏ bé, Triều Đăng tập trung chú ý lắng nghe những âm thanh này, bỗng nhiên trên vai có thêm một đôi tay.

Dù không nhìn được thứ gì, y cũng có thể cảm nhận được đôi tay tinh tế thon dài kia, da dẻ của đối phương lạnh lẽo, mười ngón tay lấn lòng bàn tay từ bụng lướt lên chiếc cổ, theo bờ lưng căng mịn đi xuống phía dưới nhẹ nhàng xoa xoa.

“A a a!”

Đột nhiên người kia tăng mạnh lực tay, bàn tay bao lại hai đấm tròn trịa hết vò rồi nặn, Triều Đăng khó chịu muốn tránh thoát, đôi lấy đối xử càng thêm hạ lưu.

Đau quá... Bóp chặt quá, muốn ra...

Thật khó chịu...

Có gì đó mềm mại nhẹ nhàng quét qua sau lưng, loại xúc cảm nhũn nhụi nhẹ nhàng này, cứ như là ——

Lông chim

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Nam Hải Hoàng Kim 9

Edit: Hyukie Lee

Đối phương tiếp tục trêu ghẹo cơ thể y, dù không có giá trị thù hận, nhưng bị nắm lấy nhào nặn như thế cũng khiến Triều Đăng run rẩy cả người, người kia lấy miếng lụa đỏ bịt miệng y xuống, Triều Đăng rên lên một tiếng, có gì đó bao trùm trước ngực, cảm giác bị lông chim bao trùm càng thêm chính xác, cánh chim hẹp dài tinh tế khiến y không kim lòng mở ra môi.

“Ceciya?”

Là Thiên tộc ư.

Bàn tay đối phương không thành thật véo mạnh khe mông một cái, Triều Đăng không tự chủ khép chặt cánh mông, y sợ hãi kêu lên một tiếng, người làm bậy sau lưng bắt đầu cời dây trời trên người, khi nhận ra mình đã đứng lên mặt đất, Triều Đăng miễn cưỡng ổn định bước chân, có người đi tới, động tác lưu loát gọn gàng xuống lụa đỏ che mắt.

Tóc ngắn đen nhánh, đôi mắt như được máu huyết động lại tỏa ra ánh sáng lung linh, Ác Ma sáu cánh vừa thu lại cánh vừa treo nụ cười xấu xa bên môi, trên tay hần là chất lỏng óng ánh, đối diện Triều Đăng, Luyten từng chút từng chút liếm khô năm ngón tay của mình.

“...”

Đây là thánh thủy, đây là thánh thủy.

“Ta đoán ngươi rất thích thằng em người chim của ta.” Đại Ác Ma thấy y không nói, nhắc mắt mỉm cười: “Bị sáu cánh gà bao vây thế nào, có cảm giác đầu nhọn lông chim nhảy nhót trên người không?”

Thật ra bố khá là thích thằng em người chim của mi.

Triều Đăng mặt không biến sắc: “Thích, tốt, được.”

“...”

“Ngươi đồ kị à?”

“... Tiểu tử thú.” Luyten thở dài, hần che mắt Triều Đăng lại, ngữ khí vô cùng thản nhiên: “Khi ngươi nhìn hần trong vườn hoa, cứ như nhất kiến chung tình.”

“Hần đẹp mà.”

“Đúng đúng đúng, tóc vàng ngọt ngào.” Luyten cảm nhận mi mắt của nam hài trẻ tuổi chớp chớp trong lòng bàn tay, như chú bướm nhỏ bị vây lại tù túng, Ác Ma không nhịn được che chặt thêm chút nữa: “Mấy ngàn năm trước ta cũng là đáng đáp kia, đáng tiếc ta không thích tóc vàng.”

“Ngươi thích màu gì?”

“Tóc đen.” Hần không chút do dự, tầm mắt lướt qua bả vai thon dài của Thánh tử, lướt qua mái tóc tựa như ô mực: “Tóc đen một chút, da dẻ trắng một chút, lúc lên giường đối lập vô cùng xinh đẹp.”

“... Đồ lưu manh.”

“Ta phải đi.”

Luyten nhẹ nhàng dời đề tài, hấn lấy bàn tay che mắt Triều Đăng xuống, âm thanh tự nhiên.

“Bởi vì Alison đã thương người sao?” Triều Đăng dừng một chút: “Người muốn đi đâu?”

“Bị thương rất nặng, suýt nữa hồn phi phách tán.” Luyten cười lên, ngũ quan anh tuần đầy thâm thúy lộ ra từng tia mà mị gọi cảm: “Ta đã nói sẽ đến tìm người, không nuốt lời chứ?” Thấy Triều Đăng lên tiếng, hấn điểm điểm chớp mũi nam hài: “Về vòng số không của địa ngục, đường thương.”

Cho đến hiện nay, xác thực y rất có cảm giác với Luyten, trên người đối phương cũng có thể thấy được bóng dáng mà y yêu thích, nhưng tựa hồ Luyten còn thiếu một chút gì đó... Chỉ một chút thôi.

Triều Đăng tiến vào đôi người đỏ sạm ma quỷ, nhỏ giọng hỏi.

“Người có hận ta không, dù chỉ một chút, có hận ta không?”

Luyten chạm vào cơ thể y, nếu là mảnh vỡ cảm xúc, thì không thể không có cảm giác gì dưới sự đụng chạm có giá trị thù hận được, xét thấy đối phương cũng không thích nói dối, Triều Đăng có chút sốt sáng quan sát nhất cử nhất động của người sau, cuối cùng, Đại Ác Ma trước mặt giật giật môi.

“Đây là một vấn đề rất tổn thương tình cảm, đặc biệt là khi ta biết người có ý nghĩa thế nào với tình huống của ta, người là cơ hội duy nhất, không có Thánh tử nào thỏa mãn điều kiện Dẫn Hồn thụ hơn người.” Luyten hỏi hột: “Ta từ bỏ cơ hội lần này, xác thực ta đã hận người.”

“... Xin lỗi.”

Không phải người này.

Vừa nãy y đã quyết định, nếu Luyten là mảnh vỡ cảm xúc, dù khả năng mất đi tính mạng y cũng sẽ giúp đối phương thoát khỏi vây hãm, nhưng Luyten không phải, dù cho người này chỉ là thứ mảnh vỡ tạo nên, nhưng trước mặt y là một sinh mệnh hoàn chỉnh, một sinh mệnh chân chân chính chính bị vây chết trong lao tù vạn năm, Luyten từ bỏ cơ hội, bởi vì y.

Đối phương thản nhiên nói ra lời thù hận như thế, trái lại khiến Triều Đăng càng thêm áy náy.

“Người không hề có lỗi.” Đại Ác Ma lưu manh nhủ mảy: “Ai bảo ta thích tóc đen? Mà người lại trắng như thế.”

“Người có trở về không?”

Nha nha nha nha nha nha.

Loại cảm giác vừa an ủi người ta vừa đùa giỡn người ta... Khiến ông đây quần cmn quai dựng đứng lên, vậy mà không phải, cgt.

“Nói sau đi.” Luyten thấy thần sắc y không tốt lắm, chuyển đề tài nói: “Người hiểu rõ Thiên tộc bao nhiêu?”

“Xinh đẹp, tóc vàng ngọt ngào.”

“... Ceciya rất nguy hiểm” Đại Ác Ma trước mặt có chút bất đắc dĩ: “Từ nhỏ ta đã đoán không ra hấn đang nghĩ gì, im im như dây bầu như vậy, nhưng một bụng chứa đầy ý xấu, hấn nuôi... Ồ... Nuôi mèo hay nuôi sư tử nhỉ? Cái loại có cánh ấy, sủng vật của hấn tỏ vẻ thân mật với ta, chờ lúc ta gặp lại Ceciya thì, con thiên thú của hấn đã đi bán muối.”

“...”

“Hấn giết nó, hoặc vứt bỏ nó.” Con người Luyten lấp lóe mặt mờ: “Nếu có khả năng, cố gắng đừng gặp Ceciya.”

Luyten rời khỏi, vì phòng ngừa Eli phát hiện, Đại Ác Ma đành phải một bên trên đùa một bên trối Triều Đăng trở lại, chờ khi sắc trời đã tối đen, thiếu niên giáo hoàng xách đèn mở cửa khóa phòng, nghe được âm thanh, mỹ nhân bị treo trên cao yếu ớt vô lực giãy dụa.

Đầu ngón tay Eli xẹt qua ánh sáng u tối, hấn làm ma pháp, vừng vàng tiếp được Triều Đăng từ trên rơi xuống, hấn ôm mỹ nhân khổ không thể tả vào ao nước thánh hoàng kim, một thời gian dài không ngấm thánh trì, Triều Đăng đau đến kêu rên thảm thiết, da thịt như bị giấy nhám liên tiếp chà xát đánh bóng, khi Triều Đăng sắp ngất đi, Eli ôm y ra khỏi thánh trì, thánh dầu màu mật ong chậm chậm nhỏ đầy cơ thể.

“Điện hạ.” Giáo hoàng trẻ tuổi ngồi trước giường: “Ngài rất thơm.”

“...”

“Bất cứ Thánh tử nào cũng đều biến thành như vậy, ta sợ ngài sau này hoảng sợ, nên mới cho ngài nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nếu có gì đường đột, ta rất xin lỗi, nhưng ngài cũng không nên không về một thời gian dài như vậy.” Thấy Triều Đăng trầm mặc, Eli xoa xoa lồng ngực y: “Thần thích nam hài, lại

thích bộ phận của nữ, hẳn mong rằng trên cơ thể nam tính cũng có đóa hoa, điện hạ muốn lấy lòng Thần, nhất định phải sở hữu cơ thể lung linh tuyệt vời.”

“Tiểu Eli.” Triều Đăng nhìn qua có chút khó xử: “Ta sẽ chết đúng không?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Thiếu niên khiêu khiêu môi: “Đương nhiên ngài sẽ không chết.”

“Đối với hần ta là cái gì?” Hơn nửa khuôn mặt của Triều Đăng chôn vào trong gối, chỉ chừa lại nửa bên mặt trù diễm xinh đẹp: “Một thứ đồ chơi phát tiết dục vọng...”

“Ta không biết, nhưng ta có thể chắc chắn, hần chỉ muốn một thứ đồ chơi là ngài.” Eli giúp y chỉnh lại một bên áo ngủ, vén tóc đen rải rác ra sau vành tai, trên vầng trán xinh đẹp của Triều Đăng hạ xuống nụ hôn như lời chúc phúc: “Ngài cực kì đẹp, hơn nữa lại còn đặc biệt.”

Thấy Eli đứng dậy, bỗng nhiên Triều Đăng nắm lấy vạt áo của hần, ồng tay áo giáo hoàng thuần một màu trắng, hoa văn hoàng kim tinh xảo đan bện với nhau, Triều Đăng kéo lại ống tay Eli, thấp giọng nói.

“Ta muốn nghe kể chuyện.”

Đã từng mỗi đêm, trước khi ngủ Eli đều nói về nguồn gốc của mỗi chủng tộc, rất nhiều điều khó tìm được bên trên sách vở, nhưng khi bắt đầu chuẩn bị tế tự, quan hệ giữa y và Eli càng ngày càng cương cứng, Triều Đăng không chịu nổi các loại thủ đoạn dạy dỗ chồng chất, sau nhiều lần Eli thử đến gần nhưng bị cự tuyệt, dần dần cũng trở nên lạnh nhạt.

“Tiểu Eli?”

Luyện không phải, Nhân Ngự không phải, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng độ phù hợp của Eli cũng rất cao, hướng hồ cứng đối cứng với loại người này vô dụng, không bằng trước tiên làm nũng nhận sai, tám chín phần mười đối phương sẽ đầu hàng bái phục.

Đúng như dự đoán, y có thể thấy được thần sắc từng sờ sờ rõ ràng của Eli, Triều Đăng thẳng thắn kéo hần lại đầu giường.

Có được gần được, cao thủ tình trường

“... Điện hạ muốn nghe cái gì?”

“Người qua đây trước.” Triều Đăng nói, chờ khi người sau có chút không tự nhiên lên giường, Triều Đăng kề sát vào thiếu niên, quan sát gương mặt tinh xảo tao nhã ở khoảng cách gần: “Nếu có thể, ngủ với ta đi.”

Thấy Eli gật đầu, Triều Đăng cười cười rồi chui vào lồng ngực hần, tuy trong lòng còn chút mâu thuẫn, nhưng cảm giác được cả người thiếu niên cứng ngắt, Triều Đăng im lặng cong môi.

Đệ đệ biến thái, ở phương diện nói chuyện yêu đương, hình như còn rất ngây thơ?

Sau một thoáng suy tư, Eli vừa thăm dò vỗ nhẹ sau lưng Triều Đăng, vừa chậm rãi nói: “Trên 《 Ngày Tận Thế 》ngài có thấy Long không?”

“Hình như không có...”

“《 Ngày Tận Thế 》chia tất cả chủng vật ra làm hai loại, Long không thuộc về ánh sáng hay bóng tối, vì vậy rất nhiều sách vở đều không có ghi chép liên quan gì về nó.” Âm thanh Eli tràn ra ý vị dịu dàng trong đêm xuân man mát, giáo hoàng trẻ tuổi ôn hòa cúi đầu đối diện với đôi người ô mặc của người trong lòng: “Long là loài duy nhất hòa hợp giữa ánh sáng và bóng tối, chúng nó nằm giữa thiên phủ chiến đấu không gì sánh kịp, Long tộc hiếu chiến, háo sắc, hơn nữa còn vô cùng tham lam, chúng nó thích hoàng kim, bảo thạch và bất kì vật nào lờ lờ tỏa sáng, trong tổ rồng của chúng chất đầy hoàng kim và mỹ nhân, trên ghi chép duy nhất trong lịch sử có liên quan đến tổ rồng, mọi người phát hiện hang động của Hắc Long ở phía tây đại lục thứ ba, số lượng hoàng kim bên trong đủ để mua lại một quốc gia lớn, cùng với hơn trăm người tuyệt sắc giai nhân.

“Tiểu Eli.” Triều Đăng chân tâm thực lòng cảm khái: “Háo sắc ư.”

“... Long tộc hi dâm, Thánh kỵ sĩ triệu hoán Long tộc nếu không có thù lao đầy đủ, dùng cơ thể cung phụng chúng nó là chuyện bình thường, nhưng sau khi bước qua kỉ nguyên mười một, Long tộc trên năm khối đại lục càng ngày càng ít ỏi, lần triệu hoán gần đây nhất mọi người biết được là vào kỉ nguyên trước, vong quốc chi quân trẻ tuổi vì báo thù rửa hận, dùng một ngàn miếng hoàng kim và một đôi chị em gái nghiêng nước nghiêng thành triệu hoán Ngân Long, nhưng điều khiến người không ngờ tới là, sau khi Ngân Long giúp hần đoạt lại quốc thổ, quân vương bị nó độc chiếm, sau một lần khắc khẩu tranh cãi, quân vương bị Ngân Long tươi sống làm chết trên vương tọa, sau đó Ngân Long cũng chọn tự sát, Nhân loại không thể đáp lại cảm tình của chúng nó, tương tự cũng không chịu được ái tình Long tộc, vì thiên tính khát máu bạo ngược, tuy Long mạnh mẽ, nhưng khó có thể sinh sôi đời sau, sớm muộn gì chúng nó cũng biến mất khỏi đại lục.”

Thú vị.

Sức mạnh khủng bố, lại còn hiếu chiến, nếu Alison không háo sắc, gần như y sẽ hoài nghi Trưởng kỵ sĩ là Long giả trang.

“Chúng nó... Có phải là có hai cái... Cái kia cái kia?”

“Hả?” Eli từng sờ, chợt mỉm cười: “Đúng vậy, Long có hai bộ phận, có học giả suy đoán đây là một trong những nguyên nhân dục vọng của Long tộc rất

mạnh, giao phối với chúng nó mà nói cũng có ý nghĩa chiến đấu ở một mặt khác, trên bộ phận sinh dục có xước mạng rõ khiến người chỉ có thể chịu đựng không cách nào chạy trốn, vì vậy có một Trường kỳ sĩ triệu hoán Cự Long từng nói, làm tình cùng một con rồng, chẳng khác nào đồng thời làm tình với một trăm tên mãnh nam.”

Triều Đăng đáp một tiếng, Eli nhìn đôi mắt người nọ nửa khép, hàng mi đen dày buông xuống, hấn dịu dàng xoa bóp sau gáy y.

“Điện hạ mệt rồi ư?”

“Mệt...” Triều Đăng trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Ta rất sợ, người treo ta một ngày một đêm, ta cho rằng người ghét ta.”

“...”

“Người còn thay đổi nữa... Quá biến thái, ta cho rằng đó là trừng phạt, nên ta không dám quay về, nhưng ta cũng không muốn ở ngoài...”

Rất muốn, muốn chết.

“Có thể chậm một chút không?” Triều Đăng cố hết sức co người lại trong ngực Eli: “Ta thật sự rất sợ, người biết mà, ta sợ đau nhất.”

Trong tấm điện Thánh tử, đèn đuốc soi lên áo bào lông lấy quý giá của giáo hoàng, mái tóc vàng óng nhàn nhạt của Eli quấn lấy tóc đen, đôi đồng sắc có lẽ vì tia sáng hay vì nguyên nhân nào đó mà trở nên sâu thẳm, qua một hồi lâu, Eli gật gật đầu.

Từ ba kỉ nguyên trước, Nhân tộc, Tinh Linh và Thiên tộc đạt được mối quan hệ giao hảo, mỗi khi Nhân tộc tế tự, vì biểu hiện sự hữu hảo, hai chủng tộc còn lại đều phái sứ giả đến đại giáo đình tạm cư đến khi tế tự kết thúc, Ceciya thân là Trưởng Thánh thiên sứ cao quý nhất Thiên giới, căn bản không cần tham dự loại ngoại giao này, cho dù là Eli, thời khắc nhìn thấy đối phương cũng không khỏi kinh ngạc. Sau khi dùng xong bữa sáng, dựa theo thông lệ Triều Đăng bôi lên thánh dầu đặc sệt thơm lừng, chờ khi y bị chơi đùa đến hai chân nhũn ra, Eli mới bằng lòng thả người đi nghỉ ngơi.

Y muốn đi tìm Alison, sau khi đi qua hành lang tô điểm đầy lưu ly, tượng thiên sứ bằng kim loại đứng lặng trong phòng nhỏ, đỉnh giáo đường được trang trí bởi hoa văn tông giáo trải rộng bên trên, dưới thực thể to lớn uy nghiêm được điêu khắc của Thần, Thánh thiên sứ sáu cánh hơi nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp mộng ảo như thơ như họa, nhớ lại lời nhắc nhở của Luyten, bước chân Triều Đăng thoáng chốc chần chờ.

“Tại sao lại không đến?”

Đôi môi Ceciya khẽ nhếch, âm thanh của hấn là sự hòa trộn thanh tuyến của em bé lẫn đàn ông, êm tai hết như trong tưởng tượng, thậm chí càng thêm trong veo, phảng phất suối nguồn chảy vào u đam, Triều Đăng thấy vậy không tự chủ bước một bước về phía trước, cánh chim Thiên tộc trong không khí khẽ run.

Chờ khi Triều Đăng lấy lại tinh thần, y đã đi đến trước mặt Ceciya, xem ở khoảng cách gần, khuôn mặt của Thánh thiên sứ càng thêm bức người, Ceciya khẽ cười.

Đẹp đẹp đẹp đẹp quá.... Siêu đẹp trai!

Cứu mạng, Đăng Đăng bị sóng điện của Tiểu thiên sứ mỉm cười giật chết rồi, cuối cùng cũng hiểu nghĩa của câu đẹp đến nổ tung, đồ gieo vạ đồ gieo vạ.

Hiếm thấy y có chút đỏ mặt, sinh linh huyền diệu chậm chậm mở ra cánh chim, Triều Đăng gần như có thể thấy rõ đường nét tinh xảo trong từng sợi lông vũ, cánh chim nhẹ nhàng mềm mại đến cực điểm chạm vào sau lưng, đôi mắt long lanh xanh thẳm trong vắt như chứa đựng cả bầu trời, chờ khi y bị vây hoàn toàn trong cánh chim, ý cười trên mặt Thiên tộc đối diện càng ngày càng đậm.

“Bắt được rồi.”

Sinh linh dứt lời, sung sướng nheo lại đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nam Hải Hoàng Kim 10

Edit: Hyukie Lee

Bắt được rồi, hú hú hú.

Nhớ lại lời giới thiệu trên《 Ngày Tận Thế 》, màu mắt Triều Đăng càng ngày càng sâu.

Số lượng cánh chim và màu sắc đồng tử của Thiên tộc tượng trưng cho sức mạnh, cánh chim càng nhiều, đồng sắc càng trong suốt, sức mạnh mà Thiên

tộc nắm giữ càng cường hãn, cũng vì cánh chim mạnh mẽ lại mẫn cảm, hành động Thiên tộc dùng cánh chim chạm vào đối phương đại biểu tỏ tình, thỉnh thoảng bọn họ sẽ dùng cánh của mình bao người yêu lại, đây là một trong những phương thức Thiên tộc cao ngạo uyển chuyển biểu đạt dục vọng chiếm hữu và tình yêu.

A mị xấu hổ quá à, vừa gặp đã tỏ tình rồi.

“Bất được.” Triều Đăng đối diện với đôi mắt xanh thăm sâu dày: “Sau đó thì sao?”

“...”

“...?”

Ceciya do dự một chút, bỗng đưa tay ra chạm vào Triều Đăng, tay hắn cũng đẹp như người, bàn tay thon dài đẹp đẽ hết tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc nhưng không chút nào nữ tính, Triều Đăng giật giật môi, vừa muốn mở miệng, âm thanh ôn hòa như suối nguồn phát qua bên tai.

“Không ghét ư...” Ceciya lăm bắm “Còn muốn nữa.”

Triều Đăng có thể cảm nhận được đối phương cẩn thận vuốt ve đôi môi mình, so với sự âu yếm mang theo ve vãn mà y thường thấy, thì đụng chạm của Thiên tộc càng như một loài động vật nhỏ nào đó không rành thế sự, ngón tay Ceciya theo gò má chen vào chiếc môi, đầu ngón tay trắng nõn dùng chút lực, Triều Đăng nhẹn không được thoáng nhúm mày.

“Làm ngời đau, xin lỗi.”

Y nghe được hắn xin lỗi, bất giác trong mắt xẹt qua kinh ngạc, Ceciya ngoan ngoãn thu tay, ngay cả sáu cánh lớn lúc này bao lấy Triều Đăng cũng vô thanh vô thức lùi về phía sau chủ nhân.

“Không sao... Ngươi biết ta ư?”

“Triều Đăng.”

Nghe được đối phương kêu tên mình, trái tim Triều Đăng lặng lẽ run lên.

Quá cmn êm tai nha nha nha nha.

“Ừm...” Theo thói quen y nở nụ cười: “Là quen nhau trong《 Ngày Tận Thế 》?”

Ceciya gật đầu, Triều Đăng tiếp tục nói: “Vậy lần gặp mặt đầu tiên, tại sao ngươi lại ôm ngón tay ta?”

Ceciya xoắn xuýt một quãng thời gian không lên tiếng, Triều Đăng mượn cơ chìm đắm trong khuôn mặt đẹp đẽ của Thánh thiên sứ, tóc vàng ngọt ngào, cả người Đấng Đấng đều bị điện giật.

“Trên sách viết, ta nhất kiến chung tình với ngươi.”

Dường như hắn có chút khó nói, cánh chim vốn khép lại chậm chậm mở ra, ánh sáng ấm áp nhàn nhạt lan tràn khắp đáy mắt.

... Cứu, cứu mạng với!

Lớn lên đẹp trai như vậy còn bán cái gì mạnh! Phạm quy!

Thấy Triều Đăng không nói lời nào, Ceciya không thể làm gì khác hơn là không nhúc nhích nhìn y, Triều Đăng thấp giọng dò hỏi: “Nhất kiến chung tình?”

“Trên người ngươi... Có cảm giác rất thoải mái.”

“Có lẽ là tác dụng của dịch.” Y cười cợt: “Từ trên xuống dưới của Thánh tử đều là thánh thủy.”

“Không phải cái đó.” Ceciya phủ nhận: “Không liên quan gì với cội nguồn sức mạnh, ta muốn ôm ngón tay ngươi, bởi vì...”

“Hả?”

“Thoạt nhìn chúng nó nên là của ta.”

Ceciya nhỏ giọng nói.

Manh chết ông rồi.

Triều Đăng bất giác cong cong môi: “Vừa nãy ngươi cũng dùng cánh bao lấy ta.”

“...”

Y vốn cho rằng sẽ nghe được đáp án mười phần dục vọng chiếm hữu từ miệng Ceciya, ví dụ như “Ngươi là của ta”, nhưng trên thực tế, đối phương trầm mặc một hồi rồi vút lại vấn đề cho Triều Đăng.

“Ngươi đồng ý ư.”

Đồng ý cái gì, có đồng ý lời tỏ tình của ngươi không á?

Triều Đăng xấu xa cười nói: “Nếu ta từ chối thì sao?”

Hiện tại y vẫn chưa chắc chắn lắm, tuy chính miệng Ceciya thừa nhận hẳn nhất kiến chung tình, nhưng xét tình hình, bản thân đũa ngọc này còn không hiểu nhất kiến chung tình có nghĩa là gì.

“Xin lỗi.” Ceciya nghiêm túc nói: “Nếu ngươi từ chối, ta sẽ ép buộc ngươi, ta đã điều tra tư liệu, cũng hỏi qua Thiên tộc khác rồi, thời điểm theo đuổi không được thì nên mạnh bạo.”

“... Mạnh bạo?”

“Cường gian.” Thiên tộc trước mặt mở to đôi mắt trong suốt tựa như bảo thạch, đôi môi mềm mại mở ra khép lại, khuôn mặt tập hợp tất cả những gì mỹ hảo nhất thế gian bình tĩnh sóng lớn không gợn: “Gian đến chảy nước tiểu, hòa thành một thể.”

Đừng dùng khuôn mặt thánh khiết này nói ra mấy lời hạ lưu đó a!

Kích thích quá lớn, máu mũi sắp phun ra.

“Ngươi...”

“Nếu gây ra phiền phức cho ngươi, ta rất xin lỗi.” Thoạt nhìn Ceciya thật sự rất khó nói, hẳn suy tư một lát rồi bắt đầu dụ dỗ: “Ngươi muốn lẫn lộn trên lông chim không?”

Cái trò lẫn lông chim này, nghe có vẻ, được đấy.

“Bệ hạ.” Có ai đó đi qua hành lang, Alison trong trang phục kỵ sĩ từ ngoài đi vào, khuôn mặt thanh tú của Trưởng kỵ sĩ cong cong: “Ngươi hẹn gặp ta ở đại sảnh, không nhìn thấy ngươi, nên ta lại đây.”

Chết, suýt nữa quên mất chuyện này.

Triều Đăng sờ sờ mũi: “Biến đây, lần sau nói tiếp.”

Quả nhiên, sự chú ý của Ceciya hoàn toàn bị câu ‘Biến đây’ hấp dẫn, trên khuôn mặt thánh khiết của Thiên tộc mang theo ý cười, hẳn gật đầu, chủ động đi ra sảnh ngoài.

Dễ dụ quá.

Đáng tiếc, tên kẻ tiếp không dễ dụ như vậy.

“Alison Son Son——” “Triều Đăng hai ba bước đi về phía Trưởng kỵ sĩ, quàng vai đối phương đi về một hướng khác, đồng thời dè dặt tiếng nói y như tên trộm: “Chiến hữu, ngươi định bao giờ xử lý biến thái? Đồ đệ, học được hút thuốc chưa.”

“Chuẩn bị té tự, không học được.”

“Ngươi cực kì lạnh nhạt với ta.” Triều Đăng chắc lưỡi: “Ta không vui ta có nỗi buồn nhỏ.”

Trưởng kỵ sĩ há miệng, Triều Đăng hừ hừ hai tiếng lộ ra nụ cười, y rất ít khi cười như vậy, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra gian xảo, lại như một anh chàng hư hỏng.

“Ta biết rồi Tiểu Meo Meo.”

“...”

“Ngươi là Long phải không?”

“...”

Triều Đăng thấy hẳn không nói lời nào cũng không phản bác, đại thể trong lòng đã có suy đoán, y và Alison cũng tính là tương đối thân quen, Triều Đăng thẳng thắn lay người đối phương.

“Nói cho ta đi mà ~”

Y đến gần gò má Alison, âm thanh mềm mại như mật ong ngọt ngào.

Vì có được tin tức, vút hết mặt mũi, hi hi.

“... Triều Đăng.” Hơn nửa gương mặt của Trương kị sĩ chôn trong bóng tối, từ góc độ của y, miễn cưỡng có thể thấy được hàng mi màu nâu của Alison: “Nếu ta là Long, đối với ngươi không có bất kì điều gì tốt, kị sĩ thuê Long, nếu không có thù lao thanh toán khiến Long thỏa mãn, hẳn sẽ táng gia bại sản, thậm chí mất đi cơ thể lẫn tôn nghiêm, tương tự, ngươi yêu cầu ta giết chết giáo hoàng, nếu ta là Long, ngươi có thể trả cho ta cái gì?”

“...”

Nha hiểu luôn.

Đòi tiền không có, đòi mạng không cho, vậy Triều Đăng chúc ngài song đình đại cát nhá.

“Ta sẽ giết chết hẳn.” Alison để mặc y đu bám trên người mình, khẽ nói: “Ngươi cũng không cần đưa ta bất kì vật gì.”

“Nếu ngươi giết hẳn.” Triều Đăng kề sát vào vành tai Trương kị sĩ: “Ta là của ngươi.”

Y có thể cảm giác được cơ thể cương cứng trong nháy mắt của Alison, ngay lập tức bị đối phương nhẹ nhàng thả xuống đất, sát khí phả vào mặt phẳng phát ngưng thành thực thể, y bắt đầu không tự chủ cảm thấy hoảng sợ, cảm xúc này không đến từ lý trí, mà đến từ bản năng của mỗi sinh vật tiềm tàng dưới mỗi tế bào. Nụ cười của người trẻ tuổi trước mắt, toàn thân lan tràn nguy hiểm khiến người sờn cả tóc gáy.

“Lặp lại lần nữa?”

“Nếu ngươi muốn, ta là của ngươi.” Triều Đăng cố gắng dần xuống dục vọng lùi bước kết thúc tất cả, y chưa bao giờ nếm mùi tuyệt vọng thế này ở bất kì thế giới nào, nếu lần này lùi bước, tương lai khi đối mặt với Alison, hai người đều sẽ không chạm vào đường biên giới ấy nữa, Triều Đăng rũ mắt, nắm chặt lòng bàn tay: “... Không muốn, cũng là của ngươi.”

Sát khí che kín bầu trời trong nháy mắt nát tan, không biết từ đâu Alison móc ra hai miếng thuốc lá, hỏa viêm độ tinh khiết cực cao bốc cháy trên đầu ngón tay.

“Thôi ngươi cứ dạy ta hút thuốc đi, thù lao cứ như ban đầu đã nói.” Nụ cười trên mặt Alison bất biến, ngữ khí nhẹ nhàng: “Chỉ có cái này.”

Vì giáo hoàng đòi đầu cho rằng tri thức là sức mạnh chí cao vô thượng. Tầng thư các xây ở chếch phía Tây đại giáo đình, sau lâu các chính là hội trường âm nhạc. Xác thực Triều Đăng có dạy Alison hút thuốc, nhưng không hiểu dù dạy làm sao đối phương đều không học được, sau khi tạm biệt Trương kị sĩ xong, Triều Đăng một mình đi vào Tầng thư các, thông qua ma pháp kiểm tra ngoài cửa, y cất bước đi vào bên trong, quyền hạn Thánh tử nắm giữ gần như có thể xem được tất cả sách vở, nhưng tiếc cái chính là, thông tin y muốn đã ít lại càng ít, dường như Long tộc đã bị lãng quên khỏi cõi đời, không còn bất kì dấu vết gì.

Và ngay khi y sắp từ bỏ thì, tầm mắt Triều Đăng lơ đãng xẹt qua giá sách xưa cũ, một quyển thư phong cổ bản khiến y dừng bước.

Đó là một quyển thư tịch liên quan đến Long.

Bìa ngoài bằng da đen, gáy sách là chữ phồn thể màu vàng cổ, tuy y xem không hiểu kí tự, nhưng từ Long vẫn sống động trên thư phong mà xem, xác thực đây là thứ quý hiếm, tầng thư có liên quan đến Long tộc. Y mở nó ra, có lẽ vì niên đại quá xa xưa, văn tự bên trên có rất nhiều thứ mà Triều Đăng khó có thể hiểu được, tranh vẽ cũng không phóng ra hình chiếu như sách pháp thuật hiện đại, ngay lúc Triều Đăng bắt giác tăng nhanh tốc độ lật trang, đột nhiên y nhìn thấy một đoạn văn tự.

Nói cho chính xác, y cũng không hoàn toàn thấy được nội dung phía trên, nhưng một ít từ đơn trong đó y có thể đọc hiểu, ví như y đọc được “Tên”, “Khế ước”, “Long kị sĩ”, tranh minh họa kể bên có một Long kị sĩ và một trận pháp triệu hoán Cự Long. Thánh kị sĩ thân mang áo giáp, trong hoàng hốt có gì đó lướt qua trí nhớ, Triều Đăng cẩn thận xem từng văn tự cổ đại phiền phức, y dùng ma pháp ký ức, đồng thời lấy thêm một quyển từ điển cổ văn tra xét, miễn cưỡng đoán được hàm nghĩa đại khái.

Đối với Long tộc mà nói, tên là thứ vô cùng quan trọng, chúng nó không bao giờ tiết lộ tên mình với bất kì ai, mãi đến tận khi Nhân loại triệu hoán Long tộc, tên là then chốt để làm nên một khế ước, kị sĩ biết được tên thật của một con rồng có thể ra bất kì lệnh nào từ bên ngoài ngoại trừ chết, nhưng nhất định phải trả một giá thù lao tương ứng. Một chuyện thú vị khác nữa là, áo giáp lóe sáng từ xưa đến nay đều được cho là huân chương của kị sĩ, nhưng ở những kỉ nguyên trước, bọn kị sĩ giữ gìn áo giáp sáng bóng chỉ vì hấp dẫn được tầm mắt của Long, chúng nó thích những vật lóe lóe tỏa sáng, áo giáp càng bóng, thì có thể gọi được Long tộc càng mạnh mẽ, ngay cả Hồng Long thân bí khó lường nhất cũng từng vì áo giáp mà đi tới nhân thế.

Thường xuyên mặc áo giáp, không nói tên thật, kiêu căng khó thuần... Alison mà không phải Long, Triều Đăng bùng cháy tại chỗ.

Y khép sách lại, để nó vào ngăn không gian, bên môi treo lên nụ cười như có như không.

Cách ngày tế tự chỉ còn nửa tháng, giáo đình rải rác ở khắp bốn khối đại lục lục tục phái sứ giả lại chúc mừng, sau khi y làm mềm quan hệ với Eli, thiếu niên giáo hoàng liền nhắm mắt mở một mắt với các loại hành vi của y, mặt ngoài đã tạm thời bỏ ý nghĩ thay đổi cơ thể y. Tinh Linh tộc phái sứ giả đến là Hiyin và James, từ đợt lễ hội hóa trang hè năm ấy, Hiyin trở lại Tinh Linh quốc thì hầu như hai người không còn gặp nhau, đại giáo đình vì hoan nghênh Vương tử Tinh Linh đường xa đi đến, cố ý tổ chức một bữa tiệc nhỏ tạo lòng hữu hảo. Những ngày qua Triều Đăng có ý lảng tránh Ceciya, sau

khi y đầy phần khởi vui đùa với Hyin lâu ngày không gặp thì, bỗng nhiên Thiên tộc sáu cánh hoa mỹ xuất hiện trong tầm nhìn.

“Triều Đăng.”

Y nghe thấy âm sắc ôn hòa như suối nguồn của Ceciya, chú ý thấy vẻ mặt của Trưởng Thánh thiên sứ, con người chứa cả ý xuân của Tinh Linh hơi lấp lóe.

“Vấn đề lần trước.” Ceciya nói chậm rì rì: “Người cần nhắc xong chưa.”

“...”

Ceciya lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, đôi người xanh thắm trong suốt xẹt qua từng tia từng tia nguy hiểm, âm thanh hân nhàn nhạt.

“Xin lỗi, phải cưỡng gian người rồi.”

“...”

“Các hạ.” Hyin nhú mày, vẻ mặt cũng trở nên khó coi: “Người phải cưỡng gian ai? Thánh tử điện hạ ư?”

“...”

Làm đối tượng sắp bị cưỡng X, tâm tình thật phức tạp.

Tiếng bước chân từ chỗ ngoặt truyền tới khiến ba người đồng thời ngẩng đầu, dung nhan tuấn mỹ trắng bệch của giáo hoàng trẻ tuổi không một cảm xúc, Trưởng Thánh ký sĩ bên cạnh cười híp mắt nhìn Triều Đăng.

Ông thần Ceciya lại cho thêm một đao chí mạng.

“Y muốn lăn trên lông chim của ta.” Sinh linh như ảo mộng đứng giữa hứng chịu ánh nhìn của tất cả mọi người, không chút hoang mang nhìn về Thánh tử nơi trung tâm: “Y muốn ngủ cùng ta.”

Bỏ dissss.

Lăn lông chim tổng cộng có mấy nghĩa??

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nam Hải Hoàng Kim 11

Edit: Hyukie Lee

Nhận ra tầm mắt của tất cả những người ở đây đều đặt lên người mình, Triều Đăng thoáng do dự mở miệng nói.

“Lăn lông chim... Không phải nghĩa là lăn lông chim hả?”

Ceciya sửa lại: “Nghĩa là lên giường.”

“Trưởng Thiên Sứ đại nhân.” Eli thấy vậy thu tầm mắt lại: “Thánh tử không hiểu hết được tập tục của Thiên tộc, nếu có chỗ nào mạo phạm, xin ngài bỏ qua cho.”

“Không mạo phạm.” Ceciya bình tĩnh nói: “Rất đáng yêu.”

Được Tiểu Thiên Sứ siêu đáng yêu khen đáng yêu, xấu hổ xấu hổ xấu hổ.

“Đa tạ ngài khen ngợi Thánh tử.” Thiểu niên giáo hoàng nhẹ nói: “Nhưng Thánh tử nhất định phải được tế hiến cho Thần, trước lúc đó, cơ thể y cần phải thuần khiết.”

“Là như vậy à.”

Thấy Thiên tộc nhìn mình, Triều Đăng gật đầu.

“Vậy thì giết Thần.” Con người xanh thắm của Trưởng Thiên Sứ một mảnh trong suốt: “Giết chết hắn, ta chính là Thần, Triều Đăng sẽ được tế hiến cho

ta.”

“...”

Bố disss, cái logic phản xã hội gì thế.

Theo bản năng y nhìn về phía Alison cuồng chiến đấu, đúng như dự đoán thấy được người sau lộ ra vẻ mặt cười híp mắt tán thành, Eli sững người rồi cười khẽ một tiếng, ở chung một thời gian dài, Triều Đăng biết rõ, Eli càng tức giận thì về ngoài càng thêm ôn hòa, mà hiện tại hắn lại bật cười, có thể tưởng tượng được sau khi tiệc rượu kết thúc mình sẽ bị dẫn vật thể nào.

Thôi rồi Lượm ơi.

“Xin mời vào yến tiệc, Trưởng Thiên Sứ.” Giáo hoàng duy trì nụ cười, đồng thời nhìn về phía Hyin: “Vương tử điện hạ đường xa đi đến, nếu chiêu đãi có chỗ nào không chu đáo, mong ngài lượng thứ.”

Hyin ừ một tiếng, đi vào trong trước, người ngoài đều biết Tinh Linh trời sinh lãnh cảm, phản ứng của Hyin như thế cũng không tính là thất lễ, vì tiệc rượu riêng tư, đại giáo đình không mời người ngoài, khi tất cả mọi người đã đến đông đủ, dựa theo quy củ, y ngồi bên tay phải Eli, bên trái giáo hoàng là Vương tử Tinh Linh, Eli chúc rượu mấy lần, Triều Đăng cũng không suy nghĩ nhiều uống hết, Ceciya không ăn gì sớm rời khỏi yến tiệc, Alison dùng com một nửa dùng cờ tuần tra cờ hiệu quang minh chính đại lui ra, chờ khi tiệc rượu sắp kết thúc, sắc trời u ám, Eli đi vào phòng Triều Đăng.

“Ngài mệt ư, điện hạ.”

“... Không mệt.

Trên thực tế, trước khi Eli vào phòng, y đang định xuống giường đi vệ sinh, đêm nay vì uống quá nhiều rượu, nên mắc tiểu rất nhiều lần, nhưng Eli lại một mực câu được câu không nói chuyện phiếm, Triều Đăng khó chịu muốn chết, khi Eli bắt đầu dò hỏi về Thiên tộc, Triều Đăng không nhận được nửa nhỏ giọng ngắt lời đối phương.

“Ta muốn đi vệ sinh.”

“Tại sao ngài quen hắn?”

“... Eli?”

Thực giác mách bảo Triều Đăng có gì đó không ổn.

“Trả lời ta, bệ hạ.” Giáo hoàng trẻ tuổi đến gần y: “Tại sao hai người quen nhau?”

“Ta không biết, hắn nói hắn nhất kiến chung tình với ta.” Triều Đăng bị nghẹn sắp điên: “Người để ta đi có được không?”

“Ngài thích hắn không, dù chỉ một chút hảo cảm?”

“Eli!”

Triều Đăng không thể tin nổi nhìn hắn làm ma pháp khóa trái tay mình ra sau lưng, khát vọng muốn đi tiểu trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt, y sắp không chịu nổi nữa rồi, còn tiếp tục như vậy y sẽ mất khống chế ngay trước mặt Eli mất. Ngay lúc y thống khổ muốn chết, Eli dùng ngón tay dịu dàng xoa xoa bụng Triều Đăng.

“Ngài thích hắn à.”

“Không, không thích...!” Thanh âm Triều Đăng bắt gặp nhiệm phải sợ hãi: “Thả ta ra a!”

“Một chút hả?”

“Không thích không thích — á!”

Bàn tay thiếu niên nhẹ nhàng ấn xuống bụng.

“Nói dối.”

“Á!” Triều Đăng co lại thành một nhúm: “Có một chút, thật sự chỉ là một chút...”

“Thoạt nhìn người rất khó chịu.” Eli ôn nhu âu yếm sau gáy Triều Đăng, hắn ôm người vào, giúp y duy trì tư thế bị trói hai tay, đợi đến khi vào phòng vệ sinh, hắn cởi áo ngủ giúp Triều Đăng, dịu dàng nói bên tai: “Có thể.”

Triều Đăng mở to hai mắt: “... Không muốn... Ta không được! Người đi ra ngoài!”

“Ngoan.” Eli nhẹ nhàng ấn lên bụng y: “Ra đi.”

“A...”

“Ra đi.” Hấn từng bước dục dỏi: “Không phải ngươì rất khó chịu sao, còn nhện nữa sẽ không tốt, ta không ngại bất kì đáng sợ nào của ngươì.”

Ý thức Triều Đăng bắt đầu mờ lung, y không phát hiện Eli luôn chú trọng lễ tiết vậy mà không dùng kính ngữ, đôi mắt xanh biếc chậm chậm nổi lên kì quái, câu nói như thôi miên khiến tư duy Triều Đăng hoảng hốt, chờ khi y nghe được tiếng nước nhỏ nhỏ, Triều Đăng không kịp được nghẹn ngào trong lòng.

Quá biến thái...

“Ta chuẩn bị rất nhiều vì ngươì.” Thiếu niên giáo hoàng ôm Triều Đăng lại, giúp y lau người rồi lên giường, hấn làm ma chủ, Thánh tử trong lòng ngực trở nên buồn ngủ, Eli kẻ sát vằn tại người nọ, âm thanh như tình nhân nỉ non: “Ngươi sợ đau, thuốc mỡ tăng cường được hiệu quả, chỉ dùng một lần là có hiệu quả.” Ngón tay của hấn luôn xuống phía dưới: “Muốn ngươì trở nên đầy đặn hơn, trong cánh mỏng còn có bông hoa nhỏ...”

Hấn nâng mặt Triều Đăng lên, liếm sạch nước mắt lúc này bị bức ép bài tiết, bên môi nở nụ cười ám muội.

“Đa tạ chúc phúc, bảo bối.”

Âm thanh khàn khàn.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươì dùng toàn cơ thể chúc phúc cho ta, cái gì Thiên Sư cái gì Tinh Linh chứ...” Tay Eli cầm một lọn tóc dài đen mảnh lên, hấn xoay một vòng, hồ hững: “Đều là rác rưởi thôi nát.”

Mùa hè nóng bức, ruộng ô mai vàng rực thơm lừng một đường chạy đến thành thị, rượu anh đào ủ trong lọ thủy tinh, hoa bị ngấm mềm mại quăn quanh lan can gỗ bạch, bầu trời cao lớn, thời gian đến lúc tế tự càng lúc càng gần, vào một buổi trưa nọ, Triều Đăng đang đùa giỡn với con thỏ hoa không biết từ đâu đến, Tinh Linh tóc dài màu bạc bỗng nhiên xuất hiện.

“Triều Đăng.”

“Hiyin.” Từ lần tiệc rượu lúc trước qua đi, thỉnh thoảng y sẽ gặp được Hiyin, Triều Đăng giờ móng vuốt của con thỏ hoa lên, nó không hề gãy dựa, không biết tại sao, động vật từ lớn tới bé đều rất ngoan trước mặt y, Triều Đăng chỉ vào cái mũi hồng nhạt của nó: “Tiểu cô nương, chào Vương tử điện hạ cái nào.”

Móng vuốt thỏ bị Triều Đăng nhắc lên giả vờ giả vịt chào một cái, Hiyin thấy vậy ngồi chồm hổm xuống sờ sờ đầu nó, Tinh Linh và thiên nhiên luôn có sự hòa hợp vượt quá lẽ thường, thấy thỏ hoa bị Hiyin đùa đến phát ra âm thanh sung sướng, Triều Đăng nghiêng mặt sang bên.

“Hình như nó rất thích ngươì.” Khóe miệng Thánh tử vung lên: “Lần đầu tiên ta sờ nó, nó cứ trốn hoài.”

“Chắc là nó ngượng.” Tinh Linh nói: “Nó không chạy mất, cũng không công kích ngươì.”

“Ra vậy ~”

“Ngươi muốn bị tế tự ư?”

“Hả?”

“Tế hiến cho Thần tộc.” Hiyin mon trón lỗ tai thật dài của con thỏ: “Thánh tử đòi trước đều chết trong tay Thần, hơn nữa hấn chết... Cực kì thâm, không có tồn nghiêm.”

“A...” Triều Đăng cười lên: “Nhưng ta cũng không còn cách nào mà.”

“Ngươi có.” Hiyin duy trì thần sắc bình tĩnh, trong đôi mắt mon mồn ý xuân xẹt qua u mang: “Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi.”

“Tại sao?” Triều Đăng hơi nghi hoặc thu tay về: “Giúp ta cũng không có lợi, còn có thể mang lại phiền phức.”

“Bởi vì...”

“?”

“... Ta không muốn ngươì bị tế hiến.” Hiyin giờ con thỏ lên, nó không nhúc nhích mặc hấn đùa bỡn, đôi mắt đen nhánh ngoan ngoãn ngắm nhìn gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Tinh Linh: “Đừng là con gái.” Hiyin nhìn bộ phận sinh dục của con thỏ một chút, hấn do dự một thoáng, rồi nói với Triều Đăng: “Ta yêu ngươì.”

“Đã nói là tiểu cô nương mà.” Triều Đăng lười biếng lắc đầu một cái: “Ngươi nói dối, đừng gạt ta.”

“... Đi theo ta so với bị tế hiến tốt hơn nhiều.” Tinh Linh lảng tránh câu hỏi của y: “Tin ta, ta có thể bảo vệ ngươì.”

“Ta tin điều này, nhưng thứ ngươi muốn, ta không thể cho.”

“... Xin lỗi.”

“Không sao.” Y định nói vài câu trêu chọc, bỗng cảm thấy trước mắt một mảnh đen ngòm, cơ thể không thể động đậy, có ai từ sau che mắt y lại.

“Ngươi ngủ một giấc trước đi.” Tinh Linh không để ý sự giãy dụa của người nọ, gom hai tay Triều Đăng lại ra sau, chẳng biết James đến từ lúc nào đứng đối diện cười với Triều Đăng, Hiyin thấp giọng nói: “Ta sẽ không tổn thương ngươi, ta bảo đảm.”

Chờ khi Triều Đăng tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt đã đổi thành nhà gỗ mây tre, từ lần trước bị Luyten mang đi, Eli liền tăng thêm lực phòng hộ đại giáo đình, dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể mang người rời đi, chắc chắn lúc đến Hiyin đã có chuẩn bị, y nhìn xuống phía dưới, có gì đó quần lay bắp đùi, Triều Đăng cúi đầu, nhìn thấy một đám dây leo xanh biếc.

Hiyin muốn dùng y uy hiếp đại giáo đình ư, nhưng Nhân tộc và Tinh Linh ngày càng hữu hảo, bỗng nhiên trở mặt cũng không có ích lợi gì, vị trí hiện tại chắc chắn là nơi ở của Tinh Linh tộc, Hiyin dám mang y về nơi này đương nhiên là được Tinh Linh vương cho phép, chẳng lẽ bọn họ muốn thứ gì trên người y?

Khi Triều Đăng đang suy đoán, cửa phòng từ ngoài mở ra, Tinh Linh James ngó nghiêng đảo mắt nhìn vào bên trong.

“Hey, Đăng, ngươi tỉnh rồi.”

“James.” Triều Đăng dừng một chút: “Ngươi có thể nói cho ta tại sao...?”

Trên mặt Tinh Linh đối diện xẹt qua do dự, qua một hồi lâu, hần mở miệng nói.

“Tinh Linh Vương bị thương rất nặng, hần bị hắc ma pháp phong ấn sức mạnh.” James áp a áp ứng: “Vương căn dịch của ngươi để mở phong ấn ra.”

“...”

Ồ.

“Triều Đăng.”

Âm thanh lạnh lạnh quen thuộc đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc, Tinh Linh Vương từ dung mạo vô song bước vào phòng, Hiyin nhìn y, đôi mắt bích lục mờ hồ buồn bã.

“Phụ hoàng muốn gặp ngươi.”

Đi theo Hiyin, y bị mang vào đại điện Tinh Linh, trong lúc ngủ say, y phục trên người đã đổi thành trường bào ngân xanh đặc trưng của Tinh Linh tộc. Mái vòm của lâu đài cổ kính được dây mây quấn quanh, nửa mặt tường bên cạnh mọc đầy màu xanh, khiến đại điện Tinh Linh như cô thành trăm năm không người viếng thăm bên trong đồng thoại. Những Tinh Linh nhìn thấy Hiyin đều đồng loạt hành lễ, người sau không biểu cảm đáp lại, gấp môi biết Tinh Linh xác thực sở hữu bề ngoài đẹp đến cực điểm, Triều Đăng nhìn mỹ nhân đến đầu vàng mắt hoa, nếu không phải tính cách bọn họ quá mức lạnh nhạt, nhất định sẽ có hằng hà sa số sinh vật nguyện ý quỳ liếm dưới chân Tinh Linh.

Hai thị nữ tướng mạo giống nhau giúp họ kéo cửa ra, trong phòng mờ nhạt ánh lửa lập lòe, theo bậc thanh bạch thạch, Vương của Tinh Linh tộc khép hờ đôi ngươi, ngồi bên trên nhưng vàng phủ kín ám lục.

Hoàng tọa kia lớn đến mức đủ để người lẫn lộn, nghe được động tĩnh, con ngươi tựa ngọc lục bảo lạnh lẽo khẽ nâng, sợi tóc màu bạc của Tinh Linh Vương uốn lượn đến chân, so với Hiyin lão càng thành thục, cũng càng tuấn mỹ, theo sách mà nói, Tinh Linh Vương đã vạn tuế có thừa, nhưng gương mặt vẫn như hoa sen mới nở, đôi mắt màu ngọc lục bảo xẹt qua Hiyin, rồi hơi ngưng lại trên người Triều Đăng.

Woa woah, đại mỹ nhân.

Hơn nữa còn là đại mỹ nhân có style hoàn toàn khác Ceciya, không tồi.

“Đây là Thánh tử?”

“Vâng, phụ hoàng.”

“Ngẩng đầu lên, để ta nhìn ngươi một chút.”

Lão nhìn về Triều Đăng, người sau chần chờ một chốc rồi ngẩng mặt, mái tóc ô sặc theo động tác ấy rũ xuống, dưới trang phục ngân bạc của Tinh Linh tạo nên tương phản mãnh liệt, Tinh Linh Vương yên lặng ngắm nhìn mặt y, tầm mắt dò qua đôi môi cực kì mềm mại của nam hài, rồi lại lướt xuống chiếc cổ nhu hòa trắng mịn.

“Đứa trẻ xinh đẹp.” Lão đưa mắt qua Hiyin: “Bên trong dịch của Thánh tử ẩn chứa sức mạnh cội nguồn, đúng không?”

“Vâng, phụ hoàng.”

“Lại đây.” Tinh Linh Vương nhắm mắt lại, nhặt thanh hạ lệnh: “Ngồi lên đùi ta.”

“Hiyin.” Triều Đăng cắn cắn môi: “Ta không muốn...”

Nhanh, ngăn cản ta.

“Phụ hoàng.” Hiyin nhú mày: “Ngài đã nói, chỉ muốn máu của y.”

“Đó là trước khi ta nhìn thấy người.”

“Phụ hoàng!”

“Hiyin.” Bờ môi Tinh Linh Vương đóng mở, chiếc môi của lão cực kì phù hợp để hôn: “Người lui ra trước đi.”

Theo bản năng Triều Đăng kéo tay Tinh Linh, Tinh Linh Vương từ như bị cái kéo tay ấy làm ma chú không thể động đậy, Tinh Linh Vương ngồi trên hoàng tọa lóe lên hứng thú, đưa con duy nhất của lão từ nhỏ tính cách lạnh nhạt, không thích thú với bất kì vật gì, nhưng gần đây lão luôn thấy được đáng về ưu sầu của Hiyin.

Dây leo ám lục từ góc tối mọc ra, không giống với dây leo dạt dào xanh biếc trong nhà cây, dây leo Tinh Linh Vương điều khiển lộ ra một luồng tử khí, đại khái chính là chú ẩn mà bọn họ nói, hai tay Triều Đăng bị trói lại, dây mây to lớn mọc ra vô số nhánh nhỏ, y có thể nhìn thấy Hiyin sau khi cố gắng chống lại bị đánh văng ra đại điện, cửa điện đóng chặt, đường lui duy nhất cũng bị dây leo chằng chịt bít kín, dây leo trói hai tay lại nhấc lên cao, y bị treo lên, cơ thể lọt vào ôm ấp nhàn nhạt mùi hương cây cỏ.

Trong miệng cũng bị cây mây thọt vào, một cái chặn lại cuống họng mềm mại khiến Triều Đăng không ngừng nôn khan, một cái tham lam rút lấy chất lỏng ướt át trong miệng, bởi vì rất gần, Triều Đăng có thể thấy được dây mây bé nhỏ um tùm mọc ra phía sau Tinh Linh Vương, rõ ràng, những dây leo đang dẫn vật y đến từ cơ thể Tinh Linh Vương.

“Khó mà tin nổi...” Khắp khuôn mặt tinh mỹ như hoa sen của Tinh Linh đều là mừng rỡ lẫn than thở, dây mây xanh biếc rút lấy thánh thủy chậm chậm mở ra chú ẩn của lão: “Sức mạnh thuần túy, cỡ nào cường đại.” Lão xoa xoa khóe mắt ứng hồng của Triều Đăng, điều khiển dây leo đâm vào khoang miệng ấm nóng, suýt chút nữa làm Triều Đăng thở không nổi, thật non mềm mại co rút khiến đôi người ngọc lục bảo của Tinh Linh Vương nổi lên ý cười, lão cảm nhận tiêu hồn cực hạn trong khoang miệng Thánh tử, đưa ngón tay đón lấy nước mắt bỏ vào trong miệng: “Đúng là vu vật.”

“A...!”

“Người có thể làm Nhâm vương phi thứ hai mươi ba của ta, chờ sau khi ta chết, tái giá cho Hiyin.” Lão nói, ngậm lấy vành tai trắng nhỏ khiến Triều Đăng run rẩy không ngừng: “Không ai có được vinh hạnh phụng dưỡng hai vị Tinh Linh vương tộc, người sẽ trở thành giai thoại.”

“...”

Đ*o, cút.

“Người tên gì?”

Dây leo ra khỏi miệng, thấy y không đáp, Tinh Linh Vương tiết ra âm cười nhẹ nhàng, lão hôn lên đôi mắt ướt nhẹp của nam hài, một chốc khi lão lui về sau, Triều Đăng liền bị dây mây xanh biếc treo lên cao.

Từ phía dưới mọc ra vô số dây leo trái phải quấn lấy hai chân Triều Đăng, dây leo nhiều vô số kể bắt đầu mò về nơi mẫn cảm, dây mây xanh biếc dễ dàng chui vào bất kì nơi nào, lại có dây leo chặn lại miệng Triều Đăng, Tinh Linh Vương trên hoàng tọa dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn y khóc, dây mây bắt đầu làm loạn trong miệng, dần dần, trên mặt Triều Đăng nổi lên tầng hồng nhạt, trong cơ thể nổi lên tầng vọng khó thể ngăn cản, vết hồng đan xen trên da thịt trắng nõn khiến người nhìn phải giật mình, như bị đánh qua, lại như, bị thương yêu qua.

“Người tên gì?”

“Ta là bố người.” Tinh Linh Vương thu dây leo lại, Triều Đăng thấy vậy, bỗng nhiên cười với lão, khuôn mặt nhỏ nhắn quyền rũ chết người hãy còn vương nước mắt: “Kêu một tiếng nghe thử?”

“Nhân tộc đều không biết lợi hại vậy sao.” Tinh Linh nhú mày: “Người sẽ hối hận.”

Còn chưa kịp hiểu hết những lời này, dây leo ma sát lúc này lớn hơn cũng nóng hơn, Triều Đăng không kịp được phát ra một tiếng ghen ngào, dây leo trói chặt hai chân buộc y ngồi lên một dây leo cứng hơn lớn hơn, y bị ép cười ở phía trên, vòng eo lẫn tay chân đều bị dây leo trói chặt, dây leo xanh lục to lớn phía dưới bắt đầu nhún nhảy, như cười con ngựa được thoát cương lao nhanh.

“A... A... A!”

Toàn cơ thể nóng rực chết người, ngứa ngáy khó nhịn, vô số dây leo lại một mực sờ soạng thân thể, cố gắng bức ra càng nhiều thánh thủy, nhận ra dây mây đến gần phía sau muốn làm gì, Triều Đăng bắt đầu cuồng bạo gẩy dựa, nhưng càng gẩy dựa thì dây mây buộc lại càng chặt.

“Nó muốn đi vào.” Tinh Linh Vương đối diện mỉm cười: “Người chuẩn bị xong chưa, tân vương phi của ta?”

Tiếng động nổ vang ầm ầm đánh vỡ dây leo vươn dài luồn lách, trong bức tường vỡ tan hiện lên bóng người thon dài, trên người tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, nhưng trong chớp mắt Triều Đăng nhìn rõ, liền biết được tuyệt đối không phải máu của hắn.

“Sur phụ.” Trương kỳ sĩ mặt mày cong cong: “Tư thế này của ngươi rất đẹp.”

“A!”

Đùi vàng bùm bùm vô địch siêu cấp vũ trụ đến rồi, ôm chặt hắn.

“Không...”

Tay Alison dẩy lên kim viêm, dây leo còn chưa chạm vào trực tiếp khô héo, Trương kỳ sĩ trực tiếp đi đến bên Triều Đăng, hắn định nói gì đó, Tinh Linh Vương ngắt lời hắn.

“Long tộc?”

“Xin chào, lão già dê xồm.” Alison cười híp mắt vẫy vẫy tay với Tinh Linh Vương đối diện: “Muốn kết hôn với sur phụ, ít nhất ngươi phải biết hút thuốc.”

Hắn vừa nói vừa đưa tay cắt đứt dây leo nhét trong miệng Triều Đăng.

“Alison!” Triều Đăng phun cái lá cuối cùng ra: “Giúp ta!”

“Giúp ngươi giết chết giáo hoàng, ngươi dạy ta hút thuốc.” Trương kỳ sĩ ung dung thông thả đốt cháy dây leo muốn công kích hắn, vẻ mặt u ám của Tinh Linh Vương xa xa dường như đối với hắn chẳng là cái thá gì: “Ta giúp ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì?”

“Ta...”

“Kí khế ước cùng ta.” Alison ngắt lời y, màu tóc nâu xám tằm thường dần được màu đỏ chói mắt đến cực điểm thay thế, đôi ngươi bắt đầu hiện lên màu sắc thâm thúy như bảo thạch ở trạng thái lỏng: “Ta sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ngươi, chỉ cần ngươi có thể thanh toán tiền thuê ta.”

“... Ngươi tên gì?”

“Từ khi Long sinh ra, tên có ngụ ý rất đặc biệt, khi Long tộc kí kết khế ước, ngoại trừ nói cho đối tượng khế ước cách đọc tên thông dụng, còn nói cho ngụ ý bên trong Long ngữ.”

[Ta tên Vincent.]

Trong đầu Triều Đăng truyền đến tiếng nói của Alison, sinh linh trước mặt nhắm mắt lại, khi mở ra, cơ thể đã biến thành một thân bạc ngân lóe sáng, vóc người hắn rất cao, trên da thịt trắng nõn trôi lên hoa văn hồng liên đầy ma mị, đường viền hoàn mỹ phẳng phát không thuộc về nhân gian.

[Hong Long, ngụ ý ‘Chinh phục giả’.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Nam Hải Hoàng Kim 12

Edit: Hyukie Lee

Tên của hắn...

Triều Đăng hơi nhú mày.

Âm thanh dây leo to lớn sụp đổ vang lên rõ ràng, sức mạnh dây leo của Tinh Linh Vương trước mặt Long trở nên yếu ớt, hỏa trận nổi lên thấu trời khiến dây mây không kịp lui về bắt cháy nổ tung, những thứ đó bắt nguồn từ cơ thể Tinh Linh Vương, đương nhiên đối với Tinh Linh sẽ tạo thành thương tổn không cách nào bù đắp.

“Long tộc muốn thành địch với Tinh Linh đúng không?”

Tinh Linh Vương trên hoàng tọa miễn cưỡng duy trì cơ thể, khuôn mặt tựa hoa sen trắng bệch như tờ giấy.

Lão vừa dứt lời, bên trong ngân đồng tràn ra thô bạo đầy kinh dị không chút che giấu, trên khóe môi sinh linh cường hãn nở nụ cười hoàn hảo.

“Đây chỉ là lập trường của ta.” Vincent nói: “Nếu người muốn mệnh lệnh cho tất cả Tinh Linh đến truy sát ta...” Hắn cười đến sáng lạn: “Cầu còn không được.”

Tinh Linh Vương phát ra tiếng cười nhạo, bắt giắc gương mặt mang theo khinh bỉ, Tinh Linh trong rừng rậm vốn được linh năng thiên nhiên ưu ái, Long tộc trước mắt đối với lão mà nói chỉ như đứa nhỏ không rành thế sự, chỉ vì chính lão không cẩn thận bị chú ấn...

Tròng mắt ngọc lục bảo nhìn về phía Triều Đăng, sát ý lóe lên trong mắt Tinh Linh một cái rồi biến mất.

Trong thời gian ngắn, lão không cách nào bức ra dịch thể của Thánh tử được, tuy rất đáng tiếc, nhưng chỉ khi lấy được số lượng lớn dịch thể và máu Thánh tử, lão mới có thể đánh bại ranh con Long tộc không biết trời cao đất dày này, huống hồ bí thuật biến người thành búp bê khởi từ hoàn sinh, búp bê không biết từ chối lẫn chống cự, đến lúc đó lão có thể mãi mãi hưởng dụng cơ thể tuyệt vời của Thánh tử.

Dây leo che kín đại điện uốn lượn ép sát mặt đất, khi Triều Đăng cảm giác có gì đó bò đến vai mình, kim viêm rực rỡ thiêu đốt dây mây hiện lên từ khí sạch sẽ, thân hình Long tộc lóe lên, chuẩn xác bắt lấy dây leo ẩn hình giữa không trung.

“Bên đó không phải người chiến đấu.” Vincent dùng ngón tay cái chỉ qua vị trí Triều Đăng, ý cười trên mặt bắt đầu nhạt nhẽo, màu bạc kinh người lưu chuyển trong mắt, đột nhiên liệt hỏa bùng lên khiến lồng ngực Tinh Linh Vương bùng ra một hồ máu: “Đánh nhau thì đến đây này, lão già dê xồm.”

Âm thanh hân rơi xuống, bóng người quý mị dời đến bên người Tinh Linh Vương, Vincent vỗ vỗ vai người sau, vết thương không ngừng chảy máu khiến Tinh Linh cõi lòng chứa đầy thù hận không ngừng ho khan, lão ta liếc qua, còn chưa kịp làm gì, Vincent đã dễ dàng nhắc cổ Tinh Linh lên, quảng đối phương lên dây leo bị đốt khét đen, trên đôi môi mỏng nhếch lên độ cong tàn nhẫn.

“Tạm biệt nha.”

Triều Đăng mở to hai mắt, y không thấy rõ rốt cuộc Vincent làm gì, nhưng khi y phản ứng lại, cơ thể Tinh Linh Vương đã toét ra làm hai, Long tộc thu móng vuốt từ bụng dưới của thi thể máu me tung tóe, thịt vụn từng miếng từng miếng nổ tung tạo nên tiếng vang rôm rốp, óc não trắng bệch văng lên sàn nhà, máu Tinh Linh có màu xanh lục vô cùng đẹp đẽ, dây leo phân bố trong đại sảnh khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thấy đối phương nhìn mình, Triều Đăng hai ba bước chạy tới.

“Ở đây có một trận pháp.” Vincent chờ y lại đây, ra hiệu Triều Đăng nhìn xuống ma trận chằng chịt dưới chân, kéo dài khắp cả đại điện, ánh sáng lập lờ chậm rãi hiện lên vô số: “Hắn là ma trận dùng để thông báo bất trắc, máu Tinh Linh Vương có năng lực thúc đẩy trận pháp vận hành, nhiều máu như vậy, sợ rằng đã gây ra oanh động, chờ khi chúng ta ra ngoài chắc chắn sẽ có không ít Tinh Linh chờ sẵn ở cửa.”

Triều Đăng sững sờ, lập tức nói: “Mau mau nhanh hủy nó đi.”

“Sợ cái gì.” Long tộc cười nhìn về phía Triều Đăng: “Hiếm khi có nhiều Tinh Linh nguyện ý đánh nhau với ta như vậy.”

Mẹ, đồ cuồng chiến đấu.

Tuy Tinh Linh tộc dung mạo xinh đẹp, nhưng sức mạnh bọn họ nắm giữ cũng không thể khinh thường, đây là nguyên nhân chủ chốt cho đám dung mạo xinh đẹp ấy vẫn sống, Triều Đăng mặt không cảm xúc: “Người đang trong chế độ nô lệ, ta là kẻ giàu xổi, người hiểu chưa?”

“Không sợ, mạng người ra ngoài giết hết.”

“...”

Hoàn toàn không thể câu thông!

Nhưng hắn tự tin như vậy... Có chút khờ?

“Đến rồi.” Nương theo âm thanh cửa điện mở ra, Tinh Linh kỵ sĩ vây quanh đại điện đập vào mi mắt, trên gương mặt tú lệ của Hiyin hiện lên thần sắc phức tạp chưa bao giờ có, tầm mắt Hồng Long đảo qua truy binh bốn phương tám hướng, ánh mắt dừng trên Tinh Linh Vương tử, hắn cười lên: “Sur phụ, chúng ta chạy không được rồi.”

“Đồ đệ.” Triều Đăng nhận mệnh: “Làm cho tốt, đánh thắng sư phụ thường.”

“Thường cái gì?”

Ma pháp sư đối diện bắt đầu dần ra trận pháp khổng lồ, tuy không biết loại trận pháp này cụ thể là gì, nhưng linh năng mênh mông khiến người không rét mà run, Triều Đăng đập hẳn một cước.

“Đánh xong lại nói.”

Vincent cũng không tranh cãi với y, sau khi hắn vẽ xong trận pháp phòng ngự, hai tay dấy lên kim viêm nhắm vào phía Tinh Linh. Lúc này y mới mơ hồ phát hiện Long tộc kí kết khế ước với mình có sức mạnh không thể tưởng tượng đến mức nào, cường đại đến không bình thường, so với chiến đấu, thì nó càng giống như đơn phương tàn sát, có thể thấy được Vincent có thiên phú ma pháp không gì sánh kịp, nhưng cơ thể hắn chính là vũ khí kinh khủng

nhất, cũng có lẽ hắn càng thích chạm vào máu tươi hơn, từng Tinh Linh từng Tinh Linh tử vong trong tay hắn, đầu lâu của kẻ bại giả bị tùy ý ném lên dây leo cháy đen thật cao, hoặc trực tiếp lăn xuống trận pháp trong suốt trên đại điện. Bóng người Long tộc trong đám máu xanh lục như từ thần gặt hái sinh mệnh, nhớ lại câu đầu đề trong sách cổ y vô ý lật xem – Hồng Long là vạn Long chi Vương, xác thực hoàn toàn đúng đắn.

Rốt cuộc lần này đã ghẹo phải quái vật gì đây, xoát giá trị thù hận của đối phương chắc chỉ bị giết chết thôi nhĩ.

Triều Đăng, cảm thấy “so ỉu dữ”.

“Đồ đệ!” Mắt thấy Hồng Long đã hưng phấn sắp sửa nổi khùng, ngoại trừ hai tay biến thành nanh vuốt, thân hình cũng mơ hồ có hình dạng của một loài sinh vật khác, Triều Đăng liếc nhìn Hiyin đứng đầu bên kia, sắc mặt Tinh Linh Vương tử trắng bệch, vết thương trên vai suýt nữa đâm xuyên người hắn, sau khi do dự, y bước một chân ra khỏi trận pháp: “Đừng đánh, chúng ta đi thôi.”

Y biết chỉ gọi vô dụng, nhất định y phải đi đến bên người Vincent, mắt thấy Tinh Linh lập tức sẽ giương cung bắn về phía Triều Đăng, dù là ai cũng có thể nhìn ra Hồng Long và Nhân tộc trong trận pháp là quan hệ khế ước, một vết ánh sáng bỗng nhiên lướt qua, bàn tay Vincent bị đâm xuyên kéo mũi tên xuống, trong nháy mắt cuối cùng, hắn giúp Triều Đăng đỡ một đòn trí mạng.

“Xin lỗi...”

Theo bản năng y lăm bằm.

“Đừng xin lỗi.” Vincent hơi hốt ngất lời Triều Đăng, hắn liếm liếm tay phải máu me đầm đìa của mình, ánh sáng màu vàng nóng rực thiêu đốt dưới chân: “Ngươi không muốn con Tinh Linh kia chết?”

“... Ừ.”

Dù sao Hiyin, đáng yêu như vậy.

“Chưa bao giờ có ai dám cắt ngang chiến đấu của ta.” Đôi ngân đồng sâu thẳm của Hồng Long híp lại: “Nếu đây là giao dịch, ta đáp ứng ngươi.”

“Được được được.” Triều Đăng lập tức lên tiếng: “Chạy chứ?”

“Chạy thôi.”

Vincent cười gật đầu, hắn kéo tay Triều Đăng qua, ôm người đi về hướng ít Tinh Linh nhất, tốc độ Hồng Long nhanh đến khó tin nổi, ma pháp quanh thân khiến cung tiễn bắn tới chệch đường, nhận ra mục đích của bọn họ, Tinh Linh nhanh chóng thay đổi trận hình theo sát phía sau.

“Luôn cảm thấy lợi cho bọn họ...” Vì tăng nhanh tốc độ, hắn chỉ có thể tận lực né tránh truy binh, đồng thời còn phải chú ý rừng rậm phức tạp lẫn ma pháp trận ẩn giấu, Hồng Long chưa bao giờ chạy trốn chật vật như vậy lộ ra vẻ mặt suy tư, sau một hồi lâu, mặt mày Vincent hơi cong, hắn ôm chặt nam hài vào lồng ngực, một tay phóng ra kim viêm, đại hòa trùng thiên kéo dài không dứt: “Cho một chút lửa nhé.”

Tuy làm như vậy có thể khiến Tinh Linh yêu thiên nhiên chậm lại tốc độ để dập tắt hỏa viêm, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy...

“Mẹ nó.” Triều Đăng chân tâm cảm khái: “Nhân tài a.”

“Con Tinh Linh kia theo ở phía sau.” Trong mắt Vincent sáng lên lấp lóe: “Ta muốn giết hắn.”

“Không giết được không, phải yêu hòa bình.”

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời khỏi rừng rậm, từ sau truyền đến tiếng la của Hiyin.

“Triều Đăng ——“

“Giết nhé.”

Hồng Long nhanh chóng dừng lại, Triều Đăng lập tức nắm chặt hai tay hắn: “Hòa bình, hòa, bình.”

Hiyin thấy bọn họ dừng lại, tăng nhanh tốc độ đuổi tới đây, trên vầng trán trắng nõn phủ đầy mồ hôi, hắn có chút do dự nhìn vào Triều Đăng trong lồng ngực Long tộc một chút: “Xin lỗi.”

“Không sao.”

“Các ngươi đi phía Tây đi, bên kia chương ngại ít hơn một chút.” Hiyin chần chờ chốc lát: “Ta không biết ngươi thuê Long bao lâu, lại còn là Hồng Long...”

Vincent cười híp mắt nói: “Giết nhé.”

“Chúng ta đi phía Tây, tạm biệt, Hiyin.”

“Xin lỗi...”

Tĩnh Linh nhỏ giọng nói.

Hồng Long e sợ thiên hạ không loạn: “Nếu xin lỗi thì đánh nhau với ——”

“Thật sự không có chuyện gì.” Triều Đăng lấy tay che miệng hắt lại, mặt hướng Hiyin, đồng thời không nặng không nhẹ đập Vincent một cái: “Đi nhanh đi, tạm biệt tạm biệt.”

“Được.” Vincent thu lại ánh mắt ngắm nhìn Tĩnh Linh: “Đi phía Đông.”

“...”

Mẹ, cái người này.

Rời khỏi rừng rậm Tĩnh Linh sắc trời đã chạng vạng, bọn họ dừng chân trong tòa thành nhỏ gần đó, cả người Vincent dính đầy vết máu, cũng may mà nơi này thường xuyên có thợ săn tiền thưởng đến đây săn giết các loại kỳ trân dị thú, ông chủ cũng tập mãi thành quen với bọn họ. Chờ khi Vincent tắm xong đi ra, tầm mắt Triều Đăng xẹt qua tay phải lúc nãy hắt thay y ngăn lại mũi tên, nơi đó đã bắt đầu kết vảy, mơ hồ có thể thấy được thịt non mọc ra, Triều Đăng kêu tên hắt.

“Muốn thưởng à.”

“...?”

Vincent cười cười đến gần y.

“Người cúi đầu xuống một chút.”

Hắt quá cao, Triều Đăng ngồi trên giường chỉ với tới vòng eo rắn chắc đẹp đẽ, Long nghe vậy cúi đầu, sợi tóc đỏ chói hiếm thấy càng tôn lên da thịt trắng nõn.

Thật sự là hắt đúng không.

Thực lực mạnh, tính cách mình cũng thích, quan trọng nhất chính là, danh tự Vincent này... Hoàn toàn giống y như đức tên tiếng Anh của Vệ Tiểu.

Thời điểm ký kết khế ước với đối phương, không thể phủ nhận tên là lý do cuối cùng khiến sự chần chừ tan thành mây khói, thấy Hồng Long tới gần, Triều Đăng dùng tay đề cổ hắt lại hôn lên.

Đôi mắt lung linh như bảo thạch ở trạng thái lỏng lẻo lên kinh ngạc, sau khi phản ứng lại, Vincent đối khách làm chủ kéo nam hài vào lòng ngực mình, Triều Đăng thăm dò luồn đầu lưỡi vào trong miệng Long, người sau không do dự, dây dưa đầu lưỡi mút lấy chất lỏng, mỗi khi bên môi Triều Đăng chảy xuống nước bọt ướt át, Vincent mới buông tha.

“Thù lao...” Triều Đăng khàn giọng nói, y liếm lấy nước bọt bên môi: “Người muốn cái gì?”

“Chữa thương giúp ta.”

“Liếm giúp người?”

“Không phải cái này.”

“Vậy người.”

Vincent lên giường, cảm giác ngọt ngào Long tộc mang đến khiến Triều Đăng hầu như không ngóc đầu lên nổi, cơ thể tràn ngập cảm giác mạnh mẽ gần trong gang tấc, Vincent chỉ quấn một cái khăn tắm, cặp chân thon dài rắn chắc tùy ý để lên giường, cơ bắp đẹp đẽ từng múi rõ ràng nhưng không khuếch đại, có gì đó dễ sát kê mộng y, bàn tay của Long.

“...”

Đồ lưu manh.

... Đồ lưu manh rất tuyệt, hi.

Vincent mở quần áo Triều Đăng, tư thế ngồi của Thánh tử khiến hắt nhìn rõ từng đường nét không sót thứ gì, y rất gầy, vòng eo nam hài vừa trắng vừa dẻo dai, cặp mông đầy đặn phía dưới căng chặt no đủ, bàn tay bị thương của Long hết sờ lại mò vào nơi tràn ngập sức mê hoặc kia, hắt ra hiệu Triều Đăng tự mình kẹp chặt hai bờ tròn trịa ẩm ướt.

“Sư phụ.” Vincent cười lên: “Ta muốn nơi này.”

Chờ khi Triều Đăng tỉnh lại, có âm thanh gì đó không dứt bên tai, ánh mặt trời chói mắt khiến y có chút khó chịu nhàu nhĩ, trong mơ hồ thấy được sáu cánh doi thuần đen, Triều Đăng không tự chủ mở to hai mắt.

“... Luyten?” Y lấy quần áo bên giường trông lên, đồng thời không nhịn được đặt câu hỏi: “Không phải ngươi về địa ngục à?”

“Tôi thăm ngươi chút.” Đại Ác Ma ngồi trên bệ cửa sổ ngược sáng, khuôn mặt tuấn mỹ mơ hồ không rõ, hần hà hơi lạnh lẽo huyết sắc: “Ngươi lăn giường với ai đó? Hần ta không được, còn để ngươi dựng lên nữa kìa.”

“Không làm thật.” Triều Đăng sửa lại vạt áo một chút: “Sao ngươi lại tìm đến đây?”

“Vĩnh viễn luôn tìm được ngươi.”

“Ta...”

“Trên người ngươi có mùi của loài bò sát.” Luyten kinh hãi: “Khế ước với Long tương đương bán mình cho xóm nghèo và kỹ viện, ngươi sẽ bị ép khô, nếu đối tượng ngươi khế ước là Trường kỳ sĩ, vậy tình huống càng nguy rồi, hần là một con Hồng Long, là cái loại vô liêm sỉ nhất đấy.”

Tựa hồ Luyten còn muốn nói gì đó, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, hần thấp giọng mắng chửi câu gì, dường như không thèm nghe người nọ trả lời.

“Chờ một chút, biết ngươi rất kích động... Đ*t, XXX ngươi...”

“Ngươi khó chịu bộ ta thoải mái à?”

“... Được rồi được rồi, giao quyền khống chế cho ngươi.”

Đại Ác Ma trước mặt lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, đôi mắt đỏ máu bắt đầu âm ảm, đầu tiên là biến thành màu tím, rồi chậm rãi trở nên trong suốt, hình ảnh cuối cùng dừng lại bất biến.

Xanh thẳm, con ngươi thuần túy như chứa đựng cả bầu trời.

Bổ phắc, không thể nào.

Luyten và Ceciya, vốn là ...?

“Người trước và người sau, nhân cách phân liệt hoặc bán thể...” Long tộc từ ngoài kéo cửa ra, bữa sáng trong tay hần mơ hồ bốc hơi nóng, chờ khi thấy rõ sinh linh không ngừng thay đổi giữa bóng tối và ánh sáng nơi bệ cửa sổ, Vincent liếm môi một cái, trong dạ đồng tràn ngập thần sắc hưng phấn, hần đưa đồ ăn cho Triều Đăng, đồng thời nói tiếp: “Ma Vương và Trường Thiên Sứ là một người.”

Sáu cánh trắng nở mở ra, cánh chim xinh đẹp phía sau hiện rõ ràng từng đường nét, Ceciya yên lặng nhìn kĩ Thánh tử phía sau Vincent.

“Triều Đăng, ngươi bỏ lại ta.” Trường Thiên Sứ nhắc mi mắt: “Thật sự muốn gian chết ngươi, rất xin lỗi không thể cho ngươi lần đầu vui vẻ, bởi vì ta rất tức giận.”

“...”

Lời này Triều Đăng không biết tiếp thế nào, lầu dưới, lên.

“Sư phụ.” Long cười híp mắt kêu y: “Ăn nhanh một chút, ăn xong nhìn ta đánh chim”

“...”

Lầu dưới ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nam Hải Hoàng Kim 13

Edit: Hyukie Lee

Sau khi Ceciya nghe xong, thoáng nhàu nhĩ.

“Hồng Long?”

“Hừ hừ.” Vincent nhếch môi: “Các ngươi là thứ gì?”

Đôi mắt xanh thẳm của Trường Thiên Sứ lấp lóe, sáu cánh mềm mại vỗ sau lưng, hắn không trả lời câu hỏi của Vincent, bỗng nhiên người sau xì cười một tiếng, liệt điểm vọt lên đốt sạch trận pháp chẳng biết dần dần từ lúc nào.

“Đi ra ngoài đánh?” Long chỉ trỏ Triều Đăng: “Y còn ở đây.”

“Chờ ——“

“Sư phụ ngoan.” Vincent nhét ly nước trái cây vào tay Triều Đăng: “Lúc đánh nhau ta không giữ người đâu.”

“Luyten nói.” Trường Thiên Sứ ngồi trên bệ cửa sổ về mặt khó lường: “Hắn muốn giết ngươi lâu rồi, đồ bò sát.”

“Con doi nhỏ lúc này à.” Liên vẫn màu máu mơ hồ lan tràn trên người Vincent, khí tức bá đạo của Long tộc lượn lờ trong phòng, hắn ngoắc ngoắc tay, cười híp mắt tiến lên một bước: “Xin mời?”

Bỏ disss, đồ cọt nhả.

Trong nháy mắt bước xuống, bóng người Long tộc lẫn Thiên tộc cùng lao ra bên ngoài, khói bụi từ bức tường vỡ nát ngăn lại tầm mắt Triều Đăng, chờ khi y có thể nhìn rõ thì, vết máu đỏ sẫm trên gương mặt Ceciya cực kì chói mắt, y thấy Vincent cười nói gì đó, Thiên tộc trực tiếp bị hắn quăng vào trong tường, nắm đấm người trước khiến máu từ đầu Ceciya bắn ra tung tóe, Triều Đăng... Triều Đăng cũng bị hù chết.

Mẹ mẹ mẹ?

Đầu lưỡi Vincent xẹt qua mu bàn tay nhiễm phải màu máu tươi xinh đẹp, bỗng nhiên hắn cười ha ha, một cước giẫm lên bụng Thiên tộc, máu huyết lẫn thịt nát nội tạng bắn lên tung tóe, hắn đập lên Thiên tộc không nhúc nhích, dùng tay xé rách một cánh chim của đối phương, lại như không đủ, hắn xé luôn bên còn lại cho cân xứng.

“Vincent!”

Triều Đăng không nhận được kêu tên hắn.

Quá... Tàn nhẫn.

Dù đã biết Long tộc hiếu chiến từ nhỏ, nhưng tình cảnh máu tanh như vậy cũng khiến y khó có thể tiếp thu, huống hồ y và Ceciya cũng đã quen biết một đoạn thời gian. Lúc Long tộc chiến đấu sẽ không cho đối thủ bất kì tự tôn nào, khi nhìn thấy tình cảnh này, y mới triệt để hiểu được hàm nghĩa của những văn tự kia.

Nghe được âm thanh, Long tộc bên dưới tùy ý ném cánh chim tượng trưng cho chủng tộc và địa vị vào trong vũng máu, một ngọn lửa đốt cháy thi thể Ceciya, sau đó hắn nhảy vọt lên lầu.

“Ăn xong chưa.” Hắn vẩy vẩy máu ẩm trên tay, tầm mắt xẹt qua bữa sáng căn bản không đụng một miếng trong tay Triều Đăng, hơi nghi hoặc một chút: “... Ngươi không đói bụng?”

“Ceciya...” Triều Đăng chân chờ hỏi: “Hắn chết rồi?”

Y nghe được âm cười nhỏ đến mức không thể nhận ra.

“Đồ ngốc.” Mu bàn tay nhiễm phải máu đỏ đến gần Triều Đăng, khuôn mặt mang đầy ý cười đối diện với y: “Đây chỉ là thể thân, ngươi nghĩ đi, có phải không có mùi máu không?”

“Thế thân?”

“Trương tự như con rối có thể điều khiển từ xa, ma pháp sư cũng thường dùng thể thân hình người để quan sát mục tiêu, ta cũng mới phát hiện sau khi đến gần, vì xả giận mới tháo cánh chim xuống.” Vincent làm một ma pháp thanh tẩy, màu đỏ trên người tan thành mây khói: “Dọa ngươi?”

“Có một chút...”

Triều Đăng ngượng ngừng nói.

“Mặc dù là con rối, nhưng cũng cần vật thể không kém nguyên gốc chút nào mới có thể phục chế ra, đây là căn bản để triển khai ma pháp.” Vincent liếc y một chút: “Ác Ma từng ở cùng ngươi xác thực là một thể với Trường Thiên Sứ, linh hồn bọn họ xài chung một cơ thể...”

“Không phải Luyten bị phong ấn ở địa ngục hả?” Triều Đăng nhú mào: “Ngươi nói với ta vậy mà.”

“Ma Vương bị phong ấn ở địa ngục.” Vincent không tỏ rõ ý kiến: “Không nhất định là Ma Vương, hoặc thứ bị phong ấn không phải Ma Vương, chỉ là một hình nhân vô tội thể mạng.”

“...”

Thông minh tạm thời không liên lạc được, cần gấp Caesar.

“Suy đoán cũng vô dụng, sớm muộn gì bọn họ cũng tự mình tìm đến.” Vincent cử động cánh tay: “Lại nói giáo hoàng, người muốn hắn chết liền, hay là đợi đến tế hiến?”

“Không biết nữa.” Triều Đăng do dự một chốc, rốt cuộc nói ra vấn đề thắc mắc đã lâu: “Tại sao bỗng nhiên người lại khế ước với ta?”

Nhất định là vì ông đây quyến rũ muốn chết nên không thể kiềm chế chứ gì, hi.

Vincent thoáng suy tư, nói đầy thành khẩn: “Cảm giác đi theo người có thể đánh nhau.”

“...”

Mẹ, bố biết rồi.

Sau khi y và Vincent trao đổi, quyết định tranh thủ về đại giáo đình trước, giáo hoàng lẫn Ceciya chân chính đều đang ở đại giáo đình, đến nơi đó đương nhiên có thể giải quyết được nhiều vấn đề, khi tiết trời chuyển mát, ý thu tan trong gió đêm, từ Tỉnh Linh quốc đi đến thành Philharmonic cần vượt qua thất phiến thụ lâm ma quỷ, lúc đầu Hyin được kỵ sĩ tuần tra phát hiện là ở nơi biên giới rừng rậm giáp ranh Biển Đen tràn ngập nguyên tố hắc ám. Hiện nay Vincent có khả năng là mảnh vỡ cảm xúc nhất, đương nhiên Triều Đăng sẽ cố chung đụng với đối phương hết sức có thể.

“Không về?”

Thanh niên tóc đỏ chói mắt mặt mày cong cong, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù như vị quý tộc cũ trên bức cổ họa, tuy Vincent luôn cười, nhưng rất khó để phán đoán được tâm tình của hắn.

“Đúng vậy.” Triều Đăng cũng cười: “Khó lắm mới đi ra được, ta muốn đi chu du khắp nơi.” Y dừng một chút: “Có được không?”

“Tuy trong thất phiến thụ lâm ma quỷ này không có gì chơi nhưng... Cũng được.” Vincent gật đầu: “Nghe theo người.”

Triều Đăng lập tức bò lên ôm chặt hắn, dùng hai tay ôm lấy vai Hồng Long, đặt trọng lượng toàn thân lên người đối phương.”

“Không nhúc nhích nổi, người công ta đi.” Triều Đăng cọ cọ sau gáy Vincent, có người nói chỗ này là nơi duy nhất kỵ sĩ kí khế ước với Long không được đụng chạm, xà có bảy tác, Long cũng vậy, trên nguyên tắc, nếu kỵ sĩ chạm vào nơi này, thậm chí Long sẽ có quyền xử tử hắn trực tiếp: “Có được không?”

“...”

Y thấy đối phương không nói lời nào, cổ ý nắm sợi tóc chạm vào chéch cổ Hồng Long, như là căn bản không biết mình đang làm chuyện nguy hiểm cỡ nào, Triều Đăng vẫn cười hi hi.

“Người đã nói, nghe theo ta.”

“Được.”

Vincent ôm lại Triều Đăng đang đu bám trên người mình.

“... Sao người bóp hông ta.”

Đau chết ông rồi, khí lực thật đmn lớn.

“Là tự người kêu ta công, ta chỉ điều chỉnh tư thế giúp người.” Thanh niên nở nụ cười xán lạn: “Kẹp chặt chân lại, rút xuống ráng chịu.”

“...”

Luôn có cảm giác, bị gát.

So với Vincent đi đầy ung dung, đối với người thường mà nói, thất phiến thụ lâm còn hơn địa ngục, thi thể người chết mục nát trong hốc cây sâu thẳm, đại bàng trên đỉnh đầu bay tới bay lui tìm kiếm xác chết, một đường đi thẳng, nguyên tố ánh sáng nồng nặc từ mặt đất đâm thẳng lên bầu trời, bào tử thực vật vương phai ánh sáng vàng óng. Mấy ngày nay số lần hoa văn hồng liên trên người Vincent ẩn hiện càng lúc càng nhiều, lúc trước y đã hỏi qua, trong tất cả Long tộc, chỉ có khi tâm tình Hồng Long kích động mới hiện lên loại thể văn ma mị kì quái này, ngay khi Triều Đăng sắp không nhịn được hỏi hắn từ sáng đến tối cao hứng giờ nào, Vincent liền chủ động mở miệng.

“Có thể về tổ rồng với ta trước không?”

Kim điểm vờn quanh bốn phía, ánh mắt Vincent xẹt qua hồng văn hiện lên lần hai trên cánh tay, hắn nhìn về phía Triều Đăng.

“Tổ rồng?”

Chính là cái chỗ chất đầy hoàng kim bảo thạch và mỹ nhân lửa thể á hả?

“Là nơi tất cả Long ra đời.” Lời của Vicnet đập tắt ý nghĩ của Triều Đăng: “Long tộc có chút vấn đề, bọn họ luôn triệu hoán ta.”

“Được nha.” Triều Đăng đối diện hần mỉm cười: “Nghe có vẻ rất lợi hại.”

Sau khi thay đổi lộ tuyến, Vincent dùng truyền tống trận mang Triều Đăng đi về tổ rồng, trận pháp khổng lồ trên mặt đất kết ra lam quang hoa văn phiền phức, khi Triều Đăng mở mắt ra, bốn phía đã thay đổi đến long trời lở đất. Mây vờn uốn lượn trên thung lũng rộng lớn, mặt đất không có lấy một ngọn cỏ, mà thay vào đó là đủ loại khoáng thạch chông chát, y chưa bao giờ nghĩ tới, thậm chí là trong giấc mộng. Vây rồng được ánh mặt trời khúc xạ ra tia chói sáng loáng, sinh linh to lớn bay lượn đầy không trung, nghe đồn bên trong tổ rồng thần bí khó lường, thế nhân không ai biết được ra sao, ngay cả ghi chép trên thư tịch phần lớn đều đến từ những bài thơ của ngâm du thi nhân, nhưng khi được tận mắt thấy được loại sinh vật mạnh mẽ hoàn hảo này, chỉ cảm thấy khó mà tin được.

Chúng nó quá to lớn, chỉ cần một cái móng vuốt, cũng có thể bao bọc cả người y lại.

“Đẹp không.”

Nghe được Vincent hỏi, Triều Đăng không tự chủ đáp một tiếng.

“Ngươi cũng vậy... Đúng không?”

“So với chúng nó ta phải lớn hơn.” Đôi ngân đồng của thanh niên tóc đỏ hơi cong lên: “Có muốn cười rồng không?”

Đây là lần đầu tiên y thấy nguyên hình của Vincent, sinh linh khổng lồ toàn thân là huyết liên đỏ sẫm, phảng phất có thể che kín bầu trời, đôi ngân đồng thâm thúy như mỏ quặng đã được nóng chảy thành trạng thái lỏng, cặp mắt hiện lên sắc màu kì ảo, lại sâu thẳm như ngân bạc không chút tỳ vết, Vincent chờ Triều Đăng đi một vòng, sau đó nhẹ nhàng đặt đối phương vào một sơn động.

[Ở đây chờ ta.] Trong đầu xuất hiện âm thanh quen thuộc của Hồng Long: [Đừng chạy lung tung, chỗ này là hang động thủy tổ, ta sẽ về liền.]

“Được ~” Triều Đăng đánh bạo sờ sờ chiếc sừng màu bạc của Long, thấy người sau không tránh né, y nhìn sinh vật hoàn hảo dị thường trước mặt, không nhịn được cảm khái: “Cảm giác thật thần kì, giống như nằm mơ vậy.”

[Ha.]

“Cười cái gì?” Triều Đăng vỗ vỗ hần: “Đi đi đi đi, chờ ngươi.”

Chờ khi thân ảnh Hồng Long biến mất vô tung, Triều Đăng không biết làm gì đi lung tung một vòng quanh cửa động, nơi Vincent giấu y rất bí mật, xung quanh không có Long tộc nào, chắc cũng vì điểm này đối phương mới giấu y ở đây. Nhân đến phát chán, mà bóng dáng Hồng Long lại chậm chạp không về, Triều Đăng buồn chán đi sâu vào trong hang động.

Long thủy tổ...

Lúc trước Triều Đăng chỉ định đi hơn mười phút rồi sẽ quay về, nhưng không nghĩ càng vào sâu bên trong, nhiệt độ càng lạnh cóng, khi y nhận ra có gì đó không đúng thì, tứ chi bắt đầu tê dại, ý thức từ từ hỗn loạn, trước khi rơi vào hôn mê, y nhìn thấy tia sáng lóe lên một cái rồi biến mất, chờ khi mở mắt ra, cơ thể đã có thể cử động, dù lạnh đến mức đôi mạng, Triều Đăng vẫn như cũ không nhìn được đi vào sâu trong hang động, y không thể phát ra âm thanh, cũng không thể quay đầu, bề mặt nhám thạch lồi lõm khiến bước đi vô cùng khó khăn, tiền huyết thơm ngọt nhỏ xuống theo bước chân, tại thời khắc Triều Đăng sắp hôn mê lần hai, y nhìn thấy một hầm băng vô biên vô tận.

Hàn băng lâu đời vạn năm lan tràn trước mắt, băng trụ sắc bén chia xuống phía dưới, Triều Đăng từng bước từng bước đến gần hắc nhai kết đầy băng tuyết, có gì đó bị vây ở nơi sâu thẳm của hầm băng, nó bị phong ấn ở đây, nó đang đợi y...

“Này! Tỉnh lại đi!”

Trong mơ hồ nghe được âm thanh xa lạ, Triều Đăng chậm rãi mở mắt ra, một thanh niên đoan chính chưa từng gặp mặt không chớp mắt nhìn chăm chăm mình, từ cái sừng chưa kịp ẩn xong của đối phương mà xem, thanh niên trước mặt cũng là một con rồng.

“... A.”

Đầu có chút đau, Triều Đăng xoa xoa huyết thái dương.

“Ngươi là Nhân loại...” Long tộc đối diện lăm bầm nói: “Tại sao Nhân loại lại xuất hiện ở đây, ngươi là kỵ sĩ của ai?”

“Cái gì?” Triều Đăng phủ định theo bản năng: “Ta không phải kỵ sĩ.”

Trong đôi ngươi màu trà của thanh niên lấp lóe ánh sáng không rõ ý vị, bỗng nhiên hần ôm eo Triều Đăng từ phía sau, cảm nhận vòng eo dẻo dai tinh tế

trong vòng tay, mà người trước mặt lại một mặt mờ mịt nhìn mình, hàng mi ô sắc như cánh quạt vàng trắng, đôi môi mềm mại hé mở, lại xuống phía dưới, có thể thấy được cặp mông kiêu mị của mỹ nhân...

“Ta là Long tộc.” Hấn từng bước dụ dỗ: “Kí khế ước với ta, ta chỉ cần một kim tệ và một chút lễ vật nhỏ bé làm thù lao, ta sẽ thỏa mãn bất kì nguyện vọng nào của ngươi, tên của ta là ——”

Long tộc trước mặt bị quăng mạnh vào núi đá, đầu vừa vắn kẹt trong vết nứt mặt đá, Vincent cười híp mắt nhét Long tóc màu trà vào kẽ nứt, chỉ chờ lại nửa người ở ngoài.

Mùi máu trong không khí khiến Triều Đăng dần dần tỉnh táo, y há miệng, liền thấy Hồng Long lau đi vết máu trên nham thạch, đột nhiên lòi Long tóc màu trà sống dờ chết dờ ra, vút người như món đồ chơi lên đá, toàn bộ quá trình người sau chỉ biết ngoan ngoãn chịu đựng.

“...”

Bố biết giá trị vũ lực của mi nghịch thiên lâu rồi, nhưng đồng loại cũng bị treo lên đánh mông như vậy thì, người kế tiếp.

“Ta rất thích ngươi nha.” Vincent thu tay về: “Vốn định xem như có một ông chủ lắng lo ông bướm cũng không sao, nhưng còn tiếp tục như vậy, ta sẽ tức giận thật đó.”

Chờ chút! Chẳng phải lúc này giữa mi và ông chủ của mi có hiểu lầm gì đó mới đúng chứ! Ngu Long!

“Ta không có...”

“Ngươi nói ngươi không phải kỳ sĩ.” Vincent đi tới: “Chậm chút nữa hấn sẽ nói tên hấn cho ngươi, khế ước giữa ta và ngươi sẽ biến mất vì tân khế ước, ngươi không muốn ta?”

“Không phải.” Triều Đăng vội nói: “Ta mới vừa tỉnh lại, ta...”

“Tỉnh lại?” Vincent nhảy bèn bắt được từ then chốt trong câu nói: “Ngươi đi vào?”

Nha hiểu luôn, roi máy bay.

Roi nhanh nào, nhanh nhanh để Đăng của mi trải nghiệm giá trị thù hận chút nào.

Y cúi đầu, như là ngầm thừa nhận.

“Triều Đăng.” Vincent thu lại ý cười, hấn ngồi chồm hồm xuống, nhìn thẳng vào Triều Đăng: “Ngươi đã biết xảy ra chuyện gì hay chưa?”

“...?”

“Ceciya tuyên bố ta giết chết Trí Thiên Sứ ở biên giới Tinh Linh quốc, Trí Thiên Sứ là một trong sáu Đại Thiên Sứ, biểu tượng tinh thần của Thiên tộc, ta là Hồng Long cuối cùng, tộc trưởng đời tiếp theo sẽ là ta, các lão già không thể giao ta cho Thiên tộc thẩm phán, mới một canh giờ trước, Thiên tộc tuyên chiến với Long.” Đôi ngươi màu bạc của Vincent long lanh kì ảo: “Nếu ta không đoán sai, Ceciya có thể đồng thời điều động một phần Ác Ma, các lão già kiên trì cho rằng ta không chống lại lũ địch đó, bọn họ muốn tỉnh lại thủy tổ, vì vậy mở ra băng tuyết trận.”

Thẩm phán: thẩm lí và phán quyết.

“Ta...”

“Thủy tổ cần một lượng máu lớn đến tể sống.” Vincent hơi mỉm cười: “Nếu như hấn.” Ngón tay hấn chỉ vào Long tóc màu trà sống dờ chết dờ bên kia: “Không đánh thức ngươi, ngươi đã chết rồi.”

“Nhưng ta ——”

“Thật sự thì, ta có tức giận một chút.” Vincent khôi phục nụ cười, thần sắc xán lạn lại không lý do khiến người sờn tóc gáy, tay hấn bao lên vị trí Long tộc chạm vào lúc nãy: “Sư phụ, khoang sinh sản trong cơ thể ngươi thế nào rồi?”

Triều Đăng sững sờ.

“Cái gì?”

“Khoang sinh sản Đuôi Quỷ cho ngươi ấy.” Ngón tay Hồng Long mon trón bụng y, cảm giác ẩm áp khiến Triều Đăng có chút không khỏe, kích thích quen thuộc khiến y bất giác căng cứng cơ thể, Triều Đăng nhịn không được nghẹn ngào một tiếng: “Hình như vẫn chưa trưởng thành nhỉ, ngươi có cảm giác được không?”

“... Không.”

Là giá trị thù hận.

Đúng là hắn...!

Y cố gắng khắc chế kích động run chân, muốn tránh khỏi ngón tay Hồng Long, lại bị người sau lôi về, bên trong đôi đồng ngân màu bạc chứa đựng ý cười.

“Luôn khí vào, bên trong có một miệng nhỏ, làm đầy tới đỉnh nơi đó là có thể sinh ra vô số trứng nhỏ, sư phụ muốn thử cảm giác đẻ trứng một chút không?”

“Không... Không muốn!”

Giá trị thù hận còn khuyến mãi thêm đẻ trứng, help me mami quá đcmn đáng sợ.

Long tộc tóc đỏ sau khi nghe xong trầm thấp nở nụ cười.

“Không phải sư phụ muốn cười rồ à, đồ đệ cho người cười nè...”

Hắn vừa nói, vừa ám muội xoa xoa cơ thể Triều Đăng, lần trước ở quán trọ vẫn không có cảm giác này, tuy không biết được mấy sao, nhưng thời gian dài không có giá trị thù hận khiến Triều Đăng choáng váng đến đầu nổ mất hoa.

Thoải mái quá... Sắp chết rồi...

Y mơ mơ màng màng nhận lấy khiêu khích, mãi đến khi nhìn thấy cơ thể Vincent lộ ra.

Loài bò sát đều có hai bộ phận sinh dục, cái con trước mặt này, miễn cưỡng được tính là loài bò sát đúng không?

Bố, bố phác... Lớn quá...

“Có người nói đêm đầu tiên của kỳ thi, không làm đối phương đến bò xuống đất, đều tính là thất bại.”

“... Người muốn đạt tiêu chuẩn à.”

Triều Đăng quả thực muốn đập đầu chết quách cho xong.

“Ta muốn làm thật tốt.” Hồng Long cong cong gương mặt, ngón tay chạm qua bờ môi nam hài, tầm mắt kẻ sát gương mặt tiên diễm yêu kiều như mặt trời mới mọc, bất giác trở nên sâu ám: “Yên tâm đi, hình người kết thúc lại thêm một lần long hình, người sẽ thoải mái đến lên thiên đường.”

Lên cái L, mi giải thích play long hình là play kiểu gì cái đi... Mi muốn ông đây ôm cơ thể mi lần qua lần lại à?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Nam Hải Hoàng Kim 14

Edit: Hyukie Lee

Giống như tất cả các loài bò sát, Long có ý thức lãnh địa rất mạnh. Long tộc vẫn chưa hoàn toàn chiếm lấy y bên trong hang động thủy tổ, ma pháp trận khiến khoảng cách trở nên nhỏ bé không đáng kể, khi đi ra khỏi trận, Hồng Long đặt người sau lên ngọn núi chất đầy khoáng thạch sắc màu rực rỡ, lập tức không ngừng kịch liệt tầm hoan.

“Được rồi... Được rồi a...!”

Âm thanh nam hài bị Long nuốt vào trong miệng, hắn dẫn dắt tay Triều Đăng xuống vị trí nóng rực của mình, một tay Vincent nắm chặt vòng eo tuyết trắng, một tay đặt lên bả vai Triều Đăng, tư thế này khiến tất cả giấy dựa hóa thành hư không, ngoan ngoan nằm rạp trên đồng bảo thạch bị Long làm đến đỉnh.

Cội nguồn sức mạnh bên trong cơ thể Thánh tử từ nơi hai người kết hợp không ngừng tuôn ra, ngân đồng kì lạ của Vincent thay đổi thất thường, sau khi chinh phạt không biết bao lần chấm dứt, đôi mắt ngậm đầy lệ thủy của Triều Đăng nhìn đối phương biến thành nguyên hình, Hồng Long to lớn chiếm giữ huyết động chói lọi kim quang, có thứ gì lơ lửng chạm vào sau lưng.

“Không muốn... Không được!” Triều Đăng bắt đầu hoảng sợ: “Thả ta ra...!”

Y muốn né tránh, nhưng mới vừa bò về trước vài bước liền bị móng vuốt đè chết trên đất, Long phía sau sung sướng hừ nhẹ, chất lỏng nhom nhóp nhảy

nhựa từ sau lưng chảy đến gót chân, không đợi Triều Đăng phản ứng lại, có gì đó tưới lên đầy đầu.

Cả người y đều là...

[Mùi của ta.] Âm thanh hài lòng trong đầu khiến Triều Đăng thoáng mê man trừng mắt nhìn, y bị làm quá ác, gần như sắp không nhận ra chuyện gì đang xảy ra: [Thích không,]

“A...”

XXX mi, ông mày sắp chết đuối rồi.

Chậm chạp không thấy khế ước giả đáp lại, Hồng Long buồn bực có chút bất mãn thu nhỏ thân hình, nó dùng ma chú thanh tẩy hết chất lỏng tỏa ra mùi tanh, vậy như huyết liên ma sát lên da thịt tinh tế, nó trào lên người Triều Đăng, không chút thương tiếc tiến vào nơi mị hoặc mềm mại.

Sâu trong hang động được bảo thạch hoàng kim lấp kín, trong hoảng hốt nghe được động tĩnh nhỏ bé, dương quang từ ngoài nghiêng nghiêng chiếu rọi, Triều Đăng giờ tay che đôi mắt lại, một hồi lâu sau, y thả tay xuống, chậm rãi mở mắt.

Đau chết rồi...

Nhớ lại giữa đường bị làm đến ngất đi, khi tỉnh lại đối phương vẫn đang cố gắng cày cấy, Triều Đăng đau đầu xoa xoa lông mày.

“Tỉnh rồi?”

Bóng người cao gầy từ ngoài tiến vào, sợi tóc đôi chót của Long tộc vô cùng chói mắt, thấy Triều Đăng đáp lời, Vincent ôm người lên.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

Đôi người bảo thạch như bạc ngân lưu động gần trong gang tấc, Triều Đăng lắc đầu một cái, tựa đầu vào ngực Hồng Long.

“Muốn ngủ tiếp hay là ra ngoài?”

Tựa hồ đối phương rất thích dáng vẻ thuận theo hắn, Triều Đăng lặng lẽ cong cong môi, thả nhẹ âm thanh: “Người đi đâu vậy?”

“Đánh chìm, tế tự.” Gương mặt Vincent hơi cong: “Mấy lão già nhận ra tiên huyết quần Long dễ tỉnh lại thủy tổ hơn, bọn họ bắt đầu thu thập máu của các loại Long.”

“Sẽ chết ư?”

“Không.” Vincent ôm y chặt chút: “Chỉ cần một ít, đối với Long mà nói không có bất cứ ảnh hưởng nào.”

“Ừ...” Triều Đăng suy tư chốc lát, y ngẩng mặt lên, đôi môi mềm mại mở ra đóng lại, trông mắt đen nhánh lấp đầy hình chiếu Hồng Long: “Ta muốn đi xem tế tự.”

Khác với lần trước đi nhầm vào hang động thủy tổ, lúc này Vincent dẫn y vào Long huyết không lồ nhất từ đường đáy biển nối với tổ rồng, y theo Vincent nói thì, mười triệu năm trước nơi này từng là núi cao, xung quanh tổ rồng đều là nước biển xanh lam thăm thẳm. Chờ khi đã vào trong huyết, Long tộc vẫn đang thương nghị nhạy cảm nhận ra hơi thở xa lạ, khi thấy rõ nam hài Nhân tộc được Hồng Long ôm vào trong ngực, thanh niên trẻ tuổi tóc ngắn màu đen tiến lên một bước.

Vì tiết kiệm không gian, toàn bộ Long tộc trong hang động thủy tổ đều biến thành hình người, nam tử tuổi trẻ kia mặt mày có mấy phần giống với Vincent, Triều Đăng đã có suy đoán với thân phận của hắn.

“Thằng con khôn nạn.” Hắc Long nghi ngờ hỏi: “Y là kị sĩ của người? Sao không nghe nói gì hết vậy?”

“Không phải kị sĩ.” Vincent cười lên: “Là sư phụ của ta.”

“Sư phụ?” Hắc Long cau mày: “Đừng đùa cha người nhá, mẹ nó ai lại ôm sư phụ của mình đi tới đi lui... Hừ! Trờ về —”

Hắc Long muốn kéo vai Vincent, người sau một cước đá hấn văng vào trong tường, Hắc Long một bên ho khan một bên phun ra một ngụm máu tươi, Long tộc xung quanh tập nài thành quen già vờ không thấy.

“...”

Chờ má.

“Đừng để ý lão già này.” Vincent cười nói: “Người muốn xem thủy tổ? Vào chứ?”

“... Ừ.”

Sơ với lúc trước y chạy suốt nửa mất nửa cái mạng, bề mặt nham thạch gồ ghề khó đi đối với Long tộc mà nói là vô cùng nhẹ nhàng, không lâu sau, bọn họ liền đến hầm băng to lớn phong kín thủy tổ Long tộc, sương tuyết lạnh lẽo mấy ngày trước đã tan đi hơn nửa, từng tia từng tia máu tanh lướt qua chớp mắt, Triều Đăng được nhẹ nhàng đặt xuống đất, y nhìn xuống dưới, thứ được bọc tuyết trắng xóa bao trùm như vậy rỗng, Thủy Tinh Cự Long bị chôn sâu dưới lòng đất gần như là dùng thần tích bày ra trước mắt.

Thật là đẹp...

Triều Đăng không tự chủ đến gần biên giới, lại như bị thứ gì dẫn dụ, sức mạnh chặn lại từ sau đột nhiên xuất hiện khiến y dừng bước lại, Hồng Long nhẹ nhàng gọi tên y.

“Triều Đăng?”

Y ừ một tiếng

“Ngươi suốt ngã xuống”

“... Ta không thấy rõ.” Triều Đăng quay đầu lại, có chút xấu hổ: “May mà có ngươi kéo ta, không thì thảm rồi.”

Trên thực tế, căn bản y không chú ý đến vách núi dưới chân, trong mắt chỉ còn lại thứ bên dưới bằng nguyên bạc tuyết, dị thú viễn cổ tràn ngập ma lực.

“Ta cho rằng ngươi bị nó hấp dẫn.” Vincent nhún nhún vai: “Long tộc càng mạnh mẽ thì càng dễ hấp dẫn Nhân loại, đây là bản năng.”

Triều Đăng sờ sờ mũi, nói đùa: “Vì vậy nên... Ta bị ngươi hấp dẫn, giữa chúng ta chỉ là sức hấp dẫn?”

“Là hấp dẫn song phương.” Hồng Long phủ nhận: “Ta không có ý hấp dẫn ngươi, sức mạnh Long tộc không thể khiến ngươi sinh ra mê hoặc, chỉ khi một con rồng có ý hấp dẫn Nhân loại thì bản năng mới bị kích phát.”

“Như vậy sao.”

Y tiếp lời, ngữ khí kéo dài phát ra giai điệu hồ hững, Triều Đăng nhìn về phía Cự Long ngủ say bên trong vực sâu một lần nữa, nếu không lý giải sai, vừa nãy, thậm chí là lần trước y vô ý đi vào hầm băng, đều bởi vì... Con rồng này đang dẫn dụ y, khi Triều Đăng ngóng nhìn vào vực sâu, đối phương cũng đang ngóng nhìn y?

“Woa woa, lão già.”

Triều Đăng quay đầu lại, Vincent cười híp mắt vẫy vẫy tay với Hắc Long đi vào đối diện, để tiện cho Triều Đăng xem Thủy Tinh Long, chỗ bọn họ đứng đã vượt qua vùng cấm của Long tộc, Hắc Long thấy vậy đầu đuôi chắc lưỡi một cái.

“Đừng là đòi sau đại bất kính...” Hắc nói xong, chính mình cũng không có dây thần kinh xấu hổ mà bước vào vùng cấm: “Thủy tổ sắp thức tỉnh nhất định sẽ khóc thét vì Thiếu tộc trưởng như ngươi.”

“Thiếu tộc trưởng?”

Triều Đăng chen vào?

“Lại không nói cho người ta, thứ con vô si.” Về mặt Hắc Long càng ngày càng trào phúng: “Đừng là không chịu trách nhiệm, lẽ nào thân phận Thiếu tộc trưởng Long tộc làm ngươi xấu hổ à.” Lời còn chưa dứt, hắc nhìn về phía Triều Đăng: “Đại mỹ nhân bên kia, có muốn kí khế ước với con rồng khác ____”

Vincent vẻ mặt tươi cười xuất hiện bên cạnh Hắc Long, nhắc chân đạp hắc xuống vách núi.

“...”

Tâm tình phức tạp.

“Ta nói thật đó.” Một bàn tay để lên vách đá, gương mặt tuần lã của Hắc Long xuất hiện vết máu, hắc mượn lực từ nham thạch, nhanh nhẹn xoay người nhảy lên phía trước: “Cái loại con trai bạo lực gia đình như nó không phải đối tượng đáng để giao phó cả đời đâu.” Hắc mở hai tay ra: “Đến đây đi, một con rồng thành thực mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Giết ngươi nhá.” Vincent đã có chút không kiên nhẫn: “Cha cướp phối ngẫu của con trai cũng quá không biết xấu hổ rồi đó.”

“... Phối, phối ngẫu?!” Hắc Long tròn mắt ngoác mồm: “Lúc trước cha ngươi chỉ lo ngươi sẽ biến thành lão xử nam trăm năm chỉ biết đánh nhau, mười phút trước còn lo rằng ngươi chơi đùa xong sẽ vứt bỏ người ta... Không nghĩ tới ngươi lại gây thơ như thế, trách oan rồi.”

“... Huynh đệ.” Triều Đăng hạ thấp giọng: “Lần trước, ờ, lần đầu tiên?”

“...”

Y vỗ vỗ vai Vincent.

“Trách oan rồi, ngươi làm rất tốt.”

“...”

“Còn thiếu Lam Long, Tử Kim Long, và máu của ngươi.” Bỗng nhiên Hắc Long lên tiếng: “Thiên tộc đã tàn sát sạch sẽ Long ở bên ngoài, mà theo như ngươi nói, một phần Ác Ma sẽ liên thủ với Thiên tộc bao vây chúng ta, cha biết ngươi thích chiến đấu, nhưng ngươi không thể thắng nổi tất cả sinh vật, ngươi rất mạnh, nhưng vĩnh viễn ngươi cũng không phải đối thủ của quần thể.”

“Vì lẽ đó?”

“Hiện máu.”

“Không hiện.” Vincent từ chối đầy thẳng thắn dứt khoát: “Con trai ngươi muốn đánh chim.”

Hắc Long đầu đau như búa bổ mà thở dài, hần nhìn về phía Triều Đăng: “Nhân loại, ngươi có thể khuyên nhủ thằng con đầy đầu là đánh đánh giết giết này không? Tuy nó mới vừa thành niên liền đã thương cha mình bỏ nhà trốn đi, nhưng ta cũng không muốn nhìn nó đi chịu chết đâu.”

Y há miệng: “Ta...”

“Sư phụ.” Vincent ngắt lời Triều Đăng: “Nếu ngươi không cho ta đi, ta muốn làm ngươi một trăm năm.”

“Ừay...” Triều Đăng cho Hắc Long ánh mắt muốn giúp lắm mà lực bất tòng tâm: “Được được được, đánh chim đánh chim.”

“...”

Trước khi rời khỏi hang động thủy tổ, Triều Đăng liếc nhìn quái vật khổng lồ ngủ say lần cuối, Thủy Tinh Cự Long vui lấp dưới băng đá tuyên cổ, hắc sâm son nham tạo thành tương phản mãnh liệt với vảy rồng tỏa ra ánh sáng lung linh, vết máu khô cạn nhỏ xuống bên trên tuyết địa, như thơ như họa trong cõi mộng diệu kì nhất.

Đêm hôm ấy, Triều Đăng nghe được âm thanh êm tai chưa bao giờ nghe, thanh âm kia dẫn y đi thẳng về phía trước, tựa hồ tiến vào giấc mộng thứ hai, lại tựa hồ là sự thật, vẫn là diệu thạch đen ngòm, vẫn là tuyết trắng vô hạn cùng băng tinh lỏng lánh, khi sắp đến bên vách núi, có ai ngăn lại đường đi của y, Long tộc với con ngươi lẫn màu tóc trắng bạc yên lặng đứng đối diện cùng Triều Đăng, thân hình tướng mạo là sự hòa trộn giữa thiếu niên và đàn ông da thịt tựa như tuyết bạc, Thủy Tinh Long hóa thành hình người nhẹ giọng nói.

“Đi lên trước nữa, sẽ bị té xuống.”

“Là ngươi kêu ta đến đây.” Triều Đăng cười nhìn về gương mặt tựa như ảo mộng, không biết có phải vì là thủy tổ cao quý, Long tộc trước mặt sở hữu hình dáng khiến người chấn động thần hồn, thứ khiến người kinh sợ nhất không phải tướng mạo của hắn, mà là linh tính đan dệt cảm giác sa đọa trên người đối phương, Long tộc thoi viễn cổ không thuộc về ánh sáng, cũng tách hẳn với bóng tối, loại mâu thuẫn trên người hắn tạo thành mị lực càng thêm rõ ràng: “Ngươi muốn máu của ta không?”

Sinh linh hoàn hảo trắng bạc hơi nhú mảy, hần giờ tay, cuối cùng lại thả xuống.

“Đôi mắt màu đen...”

“...?”

“Rất đẹp.” Hắn nói chậm rãi: “Lần đầu nhìn thấy.”

“Ừm.”

Đây là lời nói thật, thế giới này có đủ các loại màu tóc lẫn màu mắt kì lạ, nhưng mắt đen thì vô cùng hiếm hoi.

“Ngươi có khế ước với Long.” Sợi tóc trắng bạc buông xuống, thủy tổ Long tộc nghiêng đầu: “Ngươi có muốn thêm một cái nữa không?”

“Ồ.” Triều Đăng cười lên: “Tại sao?”

“Ta cần máu Hồng Long, chỉ cần một giọt.” Thanh niên đẹp đẽ tựa như thủy tinh lạnh nhạt nói: “Chỉ mình ngươi mới lấy được máu của hắn.” Hắn dừng một chút, rồi lại bổ sung: “Ta cũng muốn... Đôi mắt màu đen.”

Vincent không muốn phục sinh thủy tổ, trong Long tộc không ai có thể lay chuyển quyết định của hắn, nếu mình âm thầm thêm dầu vào lửa khiến thủy tổ phục sinh, giả vờ muốn kí khế ước với thủy tổ, không chỉ ảnh hưởng đến chiến đấu của Vincent, mà còn xem nhẹ thực lực của hắn, huống chi, Hồng Long là gia hỏa kiêu ngạo trời sinh.

Làm vậy có thể đoạt được không ít giá trị thù hận, theo loại tính cách chiến đấu cuồng của Vincent mà nói, trực tiếp đến năm sao cũng rất có khả năng, sau khi kí kết khế ước, nếu Long thủy tổ muốn giết chết Vicent, Triều Đăng sẽ dùng khế ước áp chế người trước, loại cảm giác không đánh lại còn bị

xem thường nhất định sẽ có rất nhiều thù hận. Nhưng vấn đề là, hiện tại Vincent có bao nhiêu giá trị yêu thương y cũng không chắc chắn, nếu yêu thương quá ít... Có lẽ nào ông đây bị trực tiếp giết chết?

Kệ bà nó, đánh cược một lần, còn không hoàn thành nhiệm vụ quả thực thẹn với dạ bảo của anh yêu Caesar.

“Nghe thật không tồi.” Triều Đăng hơi nhếch lên môi: “Ngươi tên gì ——”

“Sư phụ.” Âm thanh người đến ngắt lời y, âm sắc quen thuộc khiến cơ thể Triều Đăng cứng ngắc trong nháy mắt: “Ngươi không ngoan nha.”

“...”

Douma, nói đến là đến.

“Vốn tưởng rằng đêm hôm khuya khoắt ngươi bỏ chạy có chuyện gì gấp lắm, kết quả là lên ký khế ước sau lưng ta.” Vincent từng bước từng bước đến gần y: “Lại còn ký với lão quái vật không biết chết bao nhiêu năm, ta không thể thỏa mãn ngươi ư?”

“...”

Cứu, cứu mạng.

“Sư phụ.” Vincent cười ra hiệu y nhìn về phía đáy vực, Thủy Tinh Long hóa thành hình người không biết đã biến mất vô tung từ lúc nào, chỉ còn lại Cự Long đang ngủ tỏa ra ánh sáng lung linh bên dưới: “Ngươi cảm thấy nó mạnh hơn ta, có thể giúp ngươi hoàn thành mục đích?”

“Không phải...”

Nửa câu đầu đồng ý, nửa câu sau bác bỏ.

“Bởi vì nó là thủy tổ ư, ngay cả ngươi, lẫn cha ta, đều cảm thấy nó mạnh hơn ta đúng không...” Vincent đưa tay lên môi, từng tia máu tanh lượn lờ trong không khí, nụ cười bên môi như có như không: “Ngươi muốn nó phục sinh, có đúng hay không?”

Hắn duỗi cánh tay, sợi tóc đỏ chói bị gió lạnh cạnh vách núi thổi lên tung bay, máu tươi nhỏ giọt lăn xuống từ mu bàn tay.

Tách tách ——

Tách tách, tách tách, tách tách.

Thủy tổ ngủ say ngàn vạn năm nơi đáy vực được quần long tiên huyết kêu gọi chậm chậm thức tỉnh, tiếng vang nham thạch nứt toác kéo dài không dứt, Vincent dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Thủy Tinh Cự Long phui xuống băng tuyết, hắn thu lại tay phải chảy máu, mặt mày cong cong.

Thủy tổ mới thức tỉnh sau khi phá tan chú ấn, sẽ nắm giữ sức mạnh thời kì đỉnh phong trong một thời gian ngắn rồi mới tạm thời vào kì nghỉ ngơi, dòng máu băng lạnh ngàn vạn năm nương theo long ngâm của Thủy Tinh Long xé rách chân trời, sôi sục trào ra, tất cả sinh vật trong tổ rồng vì thời khắc này trở nên xao động, Vincent yên lặng cong cong khóe môi, sau một khắc, liệt hỏa hoàng kim đột nhiên nổi lên trong tay hắn.

“Nhìn đi.”

Hắn nhẹ giọng nói.

Bóng người Hồng Long rơi xuống đáy vực, Vincent hình người đối diện với Long thủy tổ chỉ như hạt bụi nhỏ bé, dựa vào mặt kim hồng hỏa quang rực sáng Triều Đăng mới miễn cưỡng nhận ra vị trí của hắn, sau mấy giây vực sâu vắng lặng, tiếng rồng gầm phần nộ bất thành linh vang lên, sau đó là từng đợt âm cười y không thể quen hơn.

Đột nhiên từ đỉnh đầu Thủy Tinh Long bị xẻ ra làm hai nửa, vạch sáng từ phần đầu rồng kéo dài đến cuối, ngay ngắn bỏ đôi nó ra làm hai, long huyết ám sắc cực nhanh phun ra, trong nháy mắt toàn bộ đáy vực bị mùi máu tanh che ngập bầu trời bao phủ.

Vincent hắn... Cắt thủy tổ ra làm hai khúc?

Đù má đù má đù má đù má đù má đù má đù má, thần linh phù cmn hộ mạng của Vincent, thủy tổ lẫn Triều Đăng khó giữ được mạng nhỏ ——

“Sư phụ.”

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, Hồng Long không biết đi đến từ lúc nào ấn y vào trong lồng ngực, toàn thân đối phương đều là mùi máu tanh gay mũi, như bỏ ra từ trong sông máu, và đó cũng là sự thật, hắn vừa mới chẻ đôi bụng của Cự Long, sao lại có khả năng không dính thứ gì.

Thời điểm có thể động thủ tuyệt không động khẩu, không chi uy hiếp sống chết trên tinh thần mà còn triệt để nghiền ép trên thân thể, tổng kết một câu, Long ca của ta, fine.

“Hối hận hay chưa? Chọn hắn.” Đối phương nói, tràn đầy ác ý đem bàn tay dính máu Thủy Tinh Long dán lên gò má trắng nõn của nam hài trong lồng ngực: “Còn nhớ ta đã nói gì không?”

“...”

Cứu mạng với!

“Ta nói.” Vincent nâng cằm Triều Đăng lên, buộc y nhìn mình, gương mặt vô trù của Hồng Long trước mắt không một cảm xúc. Đôi ngời ngân bạc thăm thẳm như vực sâu không đáy: “Nếu cản trở chiến đấu, ta sẽ làm ngời một trăm năm.”

“...”

Chờ, chờ chút!

“Ngời muốn ta ở trên, hay tự mình cười lên?” Vincent nhẹ hít nơi vành tai Triều Đăng: “Dám lộn xộn sẽ giết ngời nhá.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sừng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Nam Hải Hoàng Kim 15

Edit: Hyukie Lee

Nghe thấy tiếng long ngâm gào thét của thủy tổ, hơn nửa Long tộc vọt đến hang động không ngừng xao động, tiếng long ngâm triệt liệt thiên tế khiến tổ rồng đang yên tĩnh trở nên hỗn loạn. Triều Đăng run rẩy cả người dựa vào lồng ngực Vincent, khoái cảm do giá trị thù hận mang đến không ngừng bào mòn thần kinh, nhận ra người trong lòng thay đổi, nụ cười Long tộc cả đời không đổi bỗng nhú mảy.

“Ngời thích cảm giác này?” Bàn tay tìm về nơi tư mật của người nọ, Vincent đưa ngón tay ướt đầm tiến vào bên trong: “Nhiều thánh thủy như vậy, ngời cao hứng lắm à.”

“...”

Chính xác, ông đang rất cao hứng.

Cảm giác mãnh liệt như vậy, nhất định giá trị thù hận đã đầy, tức giận như vậy cũng không bị đánh, chắc chắn giá trị yêu thương cũng đã đầy.

Long ca, đúng là, thiên chân khả ái hồn nhiên như cô tiên.

“Vốn cho rằng ngời thích dịu dàng, sớm biết ta đã không cẩn thận như vậy.” Vincent vừa dứt lời, dừng lại một chút: “Ngời chọn cái nào?”

“... Ngời lên đi.”

Từ chối ở trên, một đến học máu.

Ban ngày cười rồ, ban đêm rồ cười, không tòi.

“Được.” Hồng Long để người xuống dưới, ra hiệu Triều Đăng nằm quỳ úp sấp, sau đó liền ôm lấy cơ thể y từ phía sau, sợi tóc màu đỏ trượt qua gò má, Long tộc phía sau xấu xa liếm liếm vành tai, không có ý tốt nói: “Ngời chọn sai rồi.”

“... Ngời muốn giết ta?”

“Đương nhiên.” Thấy mỹ nhân bị đặt dưới thân sắc mặt trắng bệch, ánh mắt có chút tán loạn, hiển nhiên là sắp ngất đi, Vicent cắn rách cánh tay, long huyết nóng rực chảy vào miệng Triều Đăng: “Ta dùng nơi này.” Hân thúc lên đỉnh: “Giết chết ngời.”

Mẹ, thiên chân khả ái?

“... Ừm a! Chậm chút chậm chút chậm ——“

“Ái?” Vincent cười híp mắt mở miệng nói: “Tiếng bước chân, có không ít, hẳn là bọn cha.” Hân hôn Triều Đăng một cái: “Sư phụ, ngời muốn làm trước mặt bọn họ hay là ẩn đi? Chọn sai sẽ trừng phạt gấp đôi nhá.”

Tính cách Long tộc quá dâm, từ lúc sinh ra đã mang theo dục vọng mãnh liệt muốn chinh phạt kị sĩ của mình dưới ánh mắt của tất cả mọi người, trong lịch sử có không ít kị sĩ vì không thể chấp nhận điều này mà vứt bỏ khế ước, đương nhiên khế ước kí kết với Long tộc không thể kết thúc đơn phương, bọn kị sĩ vi phạm phần lớn bị lôi vào tổ rồng không ngừng xâm chiếm, cho đến khi Long mất hứng, kị sĩ sắp chết bị ném khỏi hang động.

Triều Đăng mở to hai mắt: “Không... Đừng như vậy!”

“Thật đáng tiếc, lại sai rồi.”

Vincent khẽ cắn bờ môi tràn ngập tính ám chỉ, Triều Đăng từng bước lần ra tính khí của hắn dịu ngoan mở miệng, đầu lưỡi dây dưa, Hồng Long tùy ý cảm nhận đầu lưỡi mềm mại trơn nhẵn hơi run rẩy của nam hài, sức mạnh cội nguồn ngọt ngào bên trong đủ để khiến tất cả sinh vật mê cuồng điên đảo.

Đây là khế ước giả... Của hắn.

Không đợi Triều Đăng phản ứng, y liền bị ném vào vực sâu, xung quanh đều là vật chết, vảy của cơ thể Thủy Tinh Long tỏa ra ánh sáng lung linh mài da thịt y đau đớn, máu rồng hãy còn hơi ấm chảy qua gan bàn chân, Vincent nắm lấy hai chân y, đặt người lên cơ thể Thủy Tinh Long máu me đầm đìa, không đợi người sau ổn định tay chân, lại một trận thảo phạt khiến cơ thể Triều Đăng mềm nhũn.

Bọn họ giao triển trên thi hài của Thủy Tinh Long.

“Người thật nhỏ, cũng thật mềm mại.” Mãi đến tận khi trên da thịt trắng nõn của nam hài nổi lên một tầng hồng nhạt, Long mới lau đi nước mắt trên gương mặt y: “Biến thành nguyên hình căn bản không có cách nào hưởng thụ...” Vincent ám muội hôn liếm lệ chí nhật sắc trên mí mắt nhỏ nhỏ: “Sự phụ, người còn cần Long kia không?”

“Không, không cần...”

Hắn cười lên: “Muốn nhìn người bò xuống đất.”

Triều Đăng ai ai hức hức một tiếng: “Ta sẽ chết, xin người.”

Đừng nói bò, nếu không phải Vincent đỡ giúp, eo đã xụi xuống từ lâu.

“Người cần ai?”

“Người.” Cảm nhận được động tác của Long, Triều Đăng không nhịn nổi vừa khóc vừa gọi: “Ta chỉ cần người, ta cần người nhất... Xin người, tha cho ta đi...”

“Không tha...” Vincent cười, nhẹ nhàng nắm lấy cổ Triều Đăng: “Đánh chim xong trừng trị người tiếp, tuổi thọ Nhân loại quá ngắn, sự phụ có muốn biến thành mẫu long hay không?”

“... Cái gì.”

“Ăn nhiều long tinh một chút, có thể trường sinh bất lão.”

Thanh niên tóc đỏ đối diện hồ hững hờ mon tron đôi môi, đôi mắt màu sắc ngân bạc như hải dương lưu động, thấy sắc mặt Triều Đăng cương cứng, bỗng nhiên Vincent cười ha ha.

“Đùa thôi.” Hắn nói, bàn tay ôm lấy Triều Đăng: “Đồ đệ tìm ma được cho người, sự phụ theo ta thêm mấy kỉ nguyên, có được không?”

Thế tiến công của Thiên tộc mấy ngày gần đây càng lúc càng mãnh liệt, Hắc Long thực sự không nhìn nổi thằng con khốn nạn giết xong thủy tổ liền lăn giường ngày đêm, vừa tức giận lại vừa có mấy phần kiêu ngạo, tuy mặt ngoài trừng phạt là vậy nhưng chiến trường cần Hồng Long là sự thật không thể nghi ngờ. Sau khi Vincent bị cha hắn nắm đầu đi đánh nhau, Triều Đăng bị đối phương làm đến suýt chút nữa xương mềm rớt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi, làm tình bất chấp thiên hạ khiến y mệt không thể tả, nếu không phải Vincent luôn dùng máu rồng tắm bổ thân thể, tám chín phần mười y đã bị giết chết ở tổ rồng.

Triều Đăng nhắm mắt lại, buồn ngủ nặng nề kéo đến, thực sự y quá mệt mỏi, ý thức tan biến tựa như bọt biển, không biết trôi qua bao lâu, khi Triều Đăng cảm giác có gì đó chạm vào mình, y mở mắt ra.

Tóc dài vàng nhạt buộc ở sau gáy, đầu ngón tay trắng nõn của người kia chạm lên thuốc mỡ màu xanh, mỹ nhân tư thái tao nhã trước mắt có gương mặt thành thực hơn Eli mấy phần, nhưng từ đôi đồng tử xanh biếc hiem thấy của đối phương mà xem, không thể nghi ngờ đây chính là giáo hoàng của đại giáo đình.

“Tiểu Eli...?”

Bỏ disss, thôi xong.

Long ca đánh chim tiền viện, Triều Đăng bùng cháy hậu viện.

Y bị đặt trên giường lớn trống rỗng, khung giường nạm vàng khảm ngân, so với giường chiếu, thứ này càng giống một dụng cụ tra tấn lộng lẫy quý giá hơn, tay chân Triều Đăng bị xích vàng khóa kín, ngay cả vòng eo cũng bị dây xích trói buộc, thuốc mỡ màu xanh tỏa ra hương thơm cây cỏ nhàn nhạt, mỹ nhân tóc vàng cúi đầu, cẩn thận thoa thuốc mỡ khắp cơ thể người nọ.

“Tiểu Eli.” Triều Đăng dừng một chút, run sợ không dễ phát hiện lẫn trong thanh âm “Người làm... Làm cái gì vậy? Đây là nơi nào?”

“Cửu Trùng Thiên.” Ngón tay Eli xẹt qua da thịt trắng nõn của Thánh tử, ánh mắt phảng phất đang nhìn vật chết khiến từ đầu đến chân Triều Đăng nổi lên hàn ý: “Ngươi là tể phẩm.”

“Cái —“

Quan hệ nhân quả không đúng, thất bại.

“Tể phẩm không có tư cách nói chuyện.” Eli lau khô thuốc mỡ còn dư lại trên tay, hất tháo dây cột tóc, tóc dài vàng nhạt rút xuống phía sau chặn lại tầm nhìn Triều Đăng, thấy nam hài bị ma chú cấm đoán không phát ra âm thanh tràn ngập hoảng sợ nhìn mình, khẽ nhắc con ngươi, Eli nói: “Ngươi rất sợ?”

“...”

Đúng rồi, sợ lắm á.

“Nếu sợ, tại sao lúc trước còn muốn chạy trốn?” Bàn tay đẩy lên nguyên tố phép thuật thay đổi liên tục, Eli đưa tay đến gần Triều Đăng: “Ngươi ký kết khế ước với Hồng Long, nó chỉ là thứ súc sinh ghê tởm, ta còn không nhận ra Trường kỳ sĩ bị con rồng đó thay thế từ bao giờ, ngươi muốn nó giúp làm gì? Giết Thần?”

“...”

“Ta chính là Thần.” Bên môi Eli nở nụ cười nhàn nhạt: “Ta tự mình xuống nhân gian, sức mạnh bị hạn chế trong thể xác phàm nhân, chỉ vì bồi dưỡng ra Thánh tử có thể thỏa mãn, ngươi là tể phẩm mà ta tuyển chọn.”

Nhận ra dị dạng trên cơ thể mình, Triều Đăng không thể tin nổi nhìn về Thần tộc gần trong gang tấc, xiềng xích hoàng kim vì gãy dựa mà leng keng vang vọng, Eli thấy vậy nắm lấy cổ Triều Đăng, chèn đầu lưỡi vào miệng y, người sau hức hức không ngừng vùng vẫy, đầu lưỡi Eli nhanh nhạy mút lấy nước bọt, hành hạ từng chút từng chút khiến Triều Đăng cuống lên, cả người không ngừng run rẩy như cò giật, lại như rơi vào hầm băng.

Cơ thể bắt đầu thay đổi, bộ ngực mềm mại nhô lên thật cao, bên trên cặp tuyết trắng đầy đặn nở ra đóa hoa thiên kiều bá mị, tóc dài ô mặc của Thánh tử buông lên đầu vai, vòng eo tuyết sắc, cặp chân thon dài, da dẻ trắng nõn tựa hoa tường vi, đường nét cơ thể lên xuống tạo nên sự gợi cảm khiến người mê say.

“Đề ta xem một chút.” Người kia nói, tham lam đến cực điểm chạm vào bờ vai y: “Xem Tiểu Đăng phát dục có tốt không?”

Đôi tay không ngừng vuốt ve trên người, hai bên trái phải bao lấy đám mềm mại nhô cao, Thần tộc trước mặt mạnh mẽ thu tay —

“A!”

Triều Đăng mở choàng mắt.

Là ảo cảnh.

“Thoải mái không?”

Chẳng biết từ lúc nào, y bị Eli thôi miên tiến vào ảo cảnh giả lập, nhưng thực tế vẫn không thay đổi là mấy, y muốn lau đi mồ hôi bàng bạc bị dọa ra, nhưng bàn tay vì xích khóa hoàng kim mà không thể động đậy.

“Thoải mái chứ.” Nhận ra Eli đã giải ma chú cấm ngôn, Triều Đăng nheo mắt: “Thoải mái đến mức ta cũng muốn ngươi thử xem, đồ biến thái.”

“Đừng cậy mạnh.” Thần tộc tóc dài vàng nhạt chớp chớp đôi mắt xanh biếc, hất cúi người: “Ma được tiến vào cơ thể, chờ khi ta về xong ma chú, ngươi sẽ chân chính biến thành đáng yêu vừa này trong ảo cảnh, Hồng Long ký kết khế ước với ngươi vẫn còn quần đấu với Thiên tộc, ngươi vẫn tin rằng hắn sẽ thắng trận tìm được ngươi sao?”

Long ca có thể đánh thắng, bố tin, nhưng hắn có tìm được hay không, bố rất hoài nghi.

“Tin.” Mặc kệ thế nào, cũng phải giả vờ không sợ, Triều Đăng nhịn xuống kích động phun nước miếng lên gương mặt tinh xảo của Eli, mặt không cảm xúc nói: “Đánh cược một Triều Đăng, hắn còn có thể làm thịt ngươi, đồ biến thái ngươi có tin hay không?”

Vân lưu chậm chậm trải khắp tầng năm, tiên huyết nhuộm đỏ cầu thang thuần trắng, Đại Thiên Sư một đường truy đuổi dấu vết Long tộc dừng lại bước tiến, lúc này trong chiến trận hắn đã bị Hồng Long đánh tới trọng thương, sau khi phảng phất cảm nhận được thứ gì, Long tộc vốn đang dây dưa không ngớt bỗng dừng quay đầu chạy đi, suy tư một chút, Ceciya liền rõ ràng nguyên nhân hành động khác thường của Hồng Long.

[Long khí nhạt rồi.] Ceciya nói với một âm thanh khác trong đầu: [Hắn tới tầng sáu.]

Xung quanh đều là dấu vết Long để lại, thần điện rách nát cùng thi hài cháy đen nằm bở một chỗ, âm thanh lười biếng thuộc về Luyten không còn hứng thú: [Đuổi theo?]

[Nếu Long chiến đấu với thần Nhân loại, cuối cùng chúng ta có nên diệt hết bọn họ không?] Ceciya nghiêm túc nói: [Trai trai tranh chấp, ngư ông đắc lợi,

nếu không chiến tranh chúng ta phát động sẽ không có ý nghĩa.]

[... Là trai cò tranh chấp, lần sau nhớ đọc sách cẩn thận một chút.] Ác Ma bắt đắc dĩ thờ dài: [Anh bạn nhỏ bị bắt nạt khóc rồi kia, đi chậm nhặt xác cho y?]

[Luyten.] Ceciya cau mày: [Có phải căn bản là ngươi không muốn dùng Triều Đăng tế tự?]

Mười triệu năm trước, Thiên tộc từng sinh ra một đôi song tử chói mắt, hai huynh đệ bọn họ nắm giữ lực lượng ma pháp siêu phàm, thân thiết không kể hồ, uống cùng một chén rượu ngon, mãi đến tận khi huynh trưởng song tử phát động bạo chiến ruồng bỏ Thiên tộc, tự nguyện rơi vào địa ngục hắc ám

Nhưng ít có ai biết được Ma Vương bị phong ấn ở địa vực vòng không cũng không phải là cá thể hoàn chỉnh, một phần thần hồn thoát khỏi khống chế Dẫn Hồn thụ, bám vào thân thức huynh đệ song sinh, Luyten là người phát động bạo chiến, là kẻ địch của toàn bộ Thiên giới, nhưng huynh đệ ruột thịt lại âm thầm trợ lực trong bóng tối, mặt ngoài, Ceciya là một phần tử của Thiên tộc, nhưng mười triệu năm trước bọn họ phản bội vì cảm dỗ quyền thế, đương nhiên phải gánh chịu kết cục thảm hại, thời gian trôi qua, song tử gặp lại, phương pháp duy nhất có thể cho Luyten thoát khỏi Dẫn Hồn thụ, chính là tìm một tế phẩm khiến Dẫn Hồn thụ thỏa mãn hơn.

Triều Đăng là lựa chọn phù hợp bậc nhất, trong chớp mắt y mở ra《 Ngày Tận Thế 》, Ceciya liền bị sức mạnh cội nguồn nồng đậm trên ngòi y dẫn dắt, lần sơ ngộ trong lễ hội hóa trang mùa hè năm ấy, tàn hồn Luyten rời khỏi thân thức Ceciya cố ý cho y ăn hạt giống Dẫn Hồn thụ, kết quả chứng minh không ai thỏa mãn Dẫn Hồn thụ hơn Triều Đăng, thậm chí nó còn không nguyện trở lại cơ thể Luyten, hấn mang Triều Đăng trở về địa ngục chuẩn bị tế hiến, linh chủ mười ba vòng thành đều vì Ma Vương sắp trở về mà hoan hô nháy nhót, lại không ai ngờ đến, cuối cùng Ma Vương không đành lòng để tiêu yêu tinh mất đen trở thành tế phẩm.

[Ngươi muốn y chết?]

[Không muốn.]

Ceciya không chút do dự.

[Vây thì được, chúc mừng chúng ta suy nghĩ nhất trí, hành động nào lão đệ.] Luyten suy tư chốc lát: [Tầng tám của Cửu Trùng Thiên có một kết giới, là tầng bảo hộ mạnh nhất do các đời Thần Nhân loại làm ra, nếu Hồng Long đột phá kết giới, chắc chắn hấn sẽ không còn sức chiến đấu với Thần Nhân loại, huống hồ hấn mới đánh xong với ngươi.]

[Làm sao bây giờ?]

[Ta đưa Long đi.] Luyten cười lên: [Chúng ta đều biết, một lần tiêu hao nhiều sức mạnh như vậy có ý nghĩa gì, nhưng so với kí sinh trên cơ thể ngươi chờ ngày lộ diện, liều lĩnh một lần dốc hết toàn lực vì dự vọng mới là phong cách của Ác Ma, thích và yêu đều là dự vọng.]

[Luyten.] Ceciya nhíu mày: [Ngươi sẽ chết, để ta đi mở kết giới cho Long.]

[Nếu như có thể, đương nhiên ta cũng hy vọng ngươi mở ra giúp hấn.] Âm thanh trong đầu cười nói: [Nhưng ngươi đã bị thương nặng như vậy, nào có lý đệ đệ chết sớm hơn ca ca chứ? Mẹ Thiên quốc sẽ gào khóc đó.]

Ceciya sửa lời hấn: [Thiên tộc không cho phép sinh đẻ.]

[Kệ nó đi.] Thanh âm kia dừng dừng như không: [Vi lẽ đó... Có muốn nói lời chào với ca ca không?]

Kim hồng hỏa viêm thiêu đốt kẻ địch hầu như không còn, cảm nhận được bên kia khế ước truyền đến khủng hoảng, cả người Long tộc được hoa văn hồng liên che kín phun ra bọt máu trong miệng, hấn đã quên mất lỗ thủng máu chót trên tầng mây Cửu Trùng Thiên, trong đôi ngươi ngân bạc sâu thẳm tràn đầy hưng phấn lẫn thô bạo tàn nhẫn khó có thể phát hiện, phàm là nơi hấn đi qua, thì hải cháy khét chất chồng thành biển.

“Này, Tiểu Hồng.”

Sáu cánh đen kịt của Đại Ác Ma đứng phía sau hấn gần như che kín bầu trời, hồ quang xung quanh Ác Ma không ngừng nhảy nhót xé rách không gian, từ bên đây, mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng xa mỹ bên kia Cửu Trùng Thiên.

Đại Ác Ma sáu cánh đối diện Hồng Long khẽ cười, khoe môi có chút lưu manh cong lên một nửa, trong đôi mắt đỏ máu phảng phất bao hàm địa vực bất tận, Luyten điều khiển hồ quang, một bước xé toạc không gian.

“Con doi nhỏ có đường tắt, ngươi có đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Nam Hải Hoàng Kim 16

Edit: Hyukie Lee

Eli phác họa ma chú trên người Triều Đăng, lòng bàn tay xoa xoa xuống lưng, ma văn kim sắc tùy ý sinh trưởng trên da thịt, trong vô thức, y chảy rất nhiều mồ hôi, có ai vén sợi tóc lộn xộn ra sau, đôi ngươi xanh biếc của Thần tộc hơi mỉm cười.

“Rất sợ phải không?”

“...”

“Lúc này vẫn còn mạnh miệng cơ mà.” Ngón tay trắng nõn xẹt qua dưới cằm Triều Đăng, một cái đét vang dội đánh lên cặp mông sít chặt: “Tại sao chỗ nào cũng run?”

Thấy Triều Đăng không nói lời nào, hần thoáng nhường mảy, trên cơ thể tuyệt sắc của Thánh tử mơ hồ hiện lên ma văn kim sắc, chờ khi hoa văn và cao được được cơ thể hấp thu triệt để, Triều Đăng sẽ biến thành dáng dấp hoàn mỹ trong lý tưởng của hần, đáng tiếc hiện tại không thể làm hồng ma chú họa ra, bằng không... Tầm mắt xẹt qua đôi chân thon dài thẳng tắp, xinh đẹp tuyệt trần, phần lưng trôi chảy cực điểm, cặp mông, vòng theo tinh tế lẫn bàn tay đẹp đẽ, Eli nhìn xuống kích động bỏ rơi qua một bên, một tay nâng cằm y lên.

“Triều Đăng.” Ngừ khí hần thân mật, ngón tay suồng sã vuốt ve đôi môi Triều Đăng, ra hiệu y há miệng: “Le lưỡi ra liếm, liếm tay xong rồi, ta sẽ cho ngươi liếm những thứ khác.”

“Ngươi cút — Á!”

Thấy khuôn mặt trù diễm nhỏ nhắn trắng bệch, Eli hài lòng thu tay để trên cổ y lại, nơi đó có vết tích bằng đầu ngón tay, không sâu không cạn, ma pháp ngưng tụ thành ánh sáng nhảy nhót trên cổ, cuối cùng thiêu đốt vết tích thành hoàng kim trạng thái lỏng, tỏa ra dấu ấn sáng lung linh.

Khi y còn ở tại đại giáo đường, Eli từng lấy sách cấm chỉ cho y biết loại dấu ấn ma pháp này, người bị đóng dấu cả đời không được vi phạm mệnh lệnh ngời đóng dấu, nói một cách đơn giản, đây là dấu ấn dành cho nô lệ.

“Còn mạnh miệng nữa không?” Tóc dài vàng nhạt của Eli xoa tung bên mặt Triều Đăng: “Há miệng ra, tự ngâm vào.”

Mẹ, chó chết.

Dù trong lòng không muốn, nhưng y chỉ biết dựa theo mệnh lệnh Eli ngâm lấy bàn tay đối phương, dấu ấn khiến Triều Đăng không cách nào khống chế hành động của mình, ngón tay lạnh lẽo thon dài trong miệng, cảm giác bị dị vật xâm lấn khiến y có chút buồn nôn, mà Eli còn cố ý hôn lên gò má.

“Ngực có nóng không?” Thần tộc ôn nhu dò hỏi bên tai Triều Đăng, hần thu tay về, đầu lưỡi miêu tả vành tôi tinh tế: “Có thấy căng lên không?”

Cút cút cút cút, đeo cần.

“Nóng quá.” Dấu ấn khiến Triều Đăng không tự chủ mở miệng: “Có chút đau...”

“Ngoan.” Ánh mắt đối phương sung sướng liếc qua bộ ngực tuyết trắng vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy, Eli khép ngón tay bắn ra ma pháp: “Chỗ này cũng phải nóng, cũng phải đau đấy.”

Âm thanh Thần tộc trầm thấp, hỏa viêm trong nháy mắt nổi lên thiêu đốt đến bên chân hần, chậm chậm chôn vùi sự yên tĩnh của Thần điện, Eli quay đầu lại, trận pháp hào quang chói lọi kết thành trên đất, ma văn màu sắc mỹ lệ hợp với ánh sáng của Long trở nên dị thường chói mắt, đôi ngời của Vincent phẳng phất bảo thạch ở trạng thái lỏng đang sôi sùng sục.

“Chân ngời có nóng không, có đau không?” Hồng Long cảm thì thể cháy đen trong tay nện vào trong trụ đá âm ẩm, ánh mắt hần xẹt qua Thánh tử bị trói buộc trong khóa cụ hoàng kim, bên môi mang theo ý cười nồng đậm: “Có khỏe không a, giáo hoàng bệ hạ.”

“Súc sinh.” Trên mặt Eli xẹt qua căm ghét: “Ngời vậy mà sống đến tận giờ, mấy thứ ăn hại kia...”

“Bọn họ rất lợi hại nhá, nhưng chỉ lợi hại khi núp trong lâu đài Thần thôi.” Vincent bẻ cánh tay trật khớp về vị trí cũ, hần chữa trị đơn giản vết thương không ngừng chảy máu một chút, xúc cảm bên trong con ngời màu bạc không thể phỏng đoán: “Đánh nhau không phải tự mình lên trận sao, đại rác rưởi.”

Hoa văn hồng liên lan tràn đến trên gương mặt, nguyên tố bạo liệt dâng trào trong không khí, trong tình huống bình thường, đối phó với Thần Nhân loại đối với hần mà nói không có bất cứ uy hiếp nào, nhưng lúc này hần đã bị thương chỗ Trường Thiên Sứ, trước đó vài ngày còn chế đôi thủy tổ, nên hần cũng không nhẹ nhàng thoải mái như bề ngoài cho lắm, không...

Sức mạnh thuộc về Long tộc xé rách không gian, kim hồng hỏa cầu xông tới khiến Eli không thể không nghiêng người tránh né, kết ấn trong tay còn chưa vẽ xong, móng vuốt Hồng Long quật tới miễn cưỡng cắt phăng một cánh tay.

“Khí lực súc sinh quả nhiên không nhỏ.”

Eli lạnh lùng nhìn về Vincent về mặt tươi cười, người sau thiêu hủy cánh tay đâm máu ngay trước mặt hắn, trận ấn chôn dấu bên dưới Thần điện không ngừng hoạt động, ánh sáng lưu chuyển, tay phải đứt rời của Thần tộc một lần nữa mọc ra.

“Ha, phiền phức.” Về mặt Hồng Long cả đời không đổi, rõ ràng nói là phiền phức, nhưng trong âm thanh lại không chút nào sợ hãi: “Đánh nhau với kẻ địch không ngừng phục sinh.”

“Vincent.” Bỗng nhiên Triều Đăng nói: “Người có yêu ta không?”

“Hả?”

“Có hận ta không?”

“Có hết nhá.” Long tộc cười híp mắt liếm liếm khóe môi: “Yên tâm, sẽ cứu người.”

“Yêu vô cùng? Hận vô cùng?”

“... Sur phụ.” Long hơi nghi hoặc một chút: “Sao vậy?”

Thực lực bản thân Eli không bằng Vincent, nhưng trận ấn bên trong Thần điện giúp hắn vô hạn phục sinh, căn cứ theo kế ước, Triều Đăng có thể biết rõ Long tộc nhìn như ung dung trước mắt nhưng thật chất đã bị trọng thương, còn tiếp tục đánh nhau như vậy không chắc sẽ có kết quả tốt. Sau lần triệu hoán Long thủy tổ lần trước có lẽ giá trị thù hận đã đầy, với lúc đang đánh nhau mà đối phương chịu ngừng lại trả lời mà nói, có lẽ giá trị yêu thương cũng đầy... Nhất định đây sao! Người với người nhất định phải có lòng tin!

“Nếu không người đi trước đi...? Triều Đăng có chút xoắn xuýt lựa chọn từ ngữ: “Ta không sao đâu.”

Không sao là thật, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thế giới này liền không còn liên quan đến y, coi như thật sự xảy ra chuyện mà Eli nói đi nữa, quá lắm thì chịu đựng mấy ngày rồi đi, nhưng luôn có cảm giác...

“Woa woa.” Nụ cười Vincent xán lạn: “Sur phụ kêu ta chạy trốn sao, giết người luôn nhá.”

“...”

Quả nhiên là vậy!

Tính khí đánh đánh giết giết của Long ca này, I’m fine.

“Tiểu Đăng cũng cảm thấy ở với ta mới tốt sao.” Tóc dài vàng nhạt của Thần tộc uốn lượn nơi áo bào nguyệt sắc, hắn cúi người xuống, nhào nặn lồng ngực trắng nõn của Thánh tử trước mặt Hồng Long, ngữ khí mê luyến đến cực điểm khiến người kinh tâm động phách: “Quá mềm mại.”

Triều Đăng biến sắc: “Không chạy nữa, giết chết hắn.”

Chờ má, đồng quy vu tận hết đi.

Kim viên cuộn cuộn trên lòng bàn tay Vincent càng lúc càng lớn, ma lực mệnh mông tiềm ẩn bên trong khiến Eli nhìn không được liếc mắt, nếu lúc này không phải ở Thần điện, hẳn đúng thật là không nắm chắc khả năng giết chết Long tộc trước mắt, Eli cười nhạo một tiếng.

“Phí công tốn sức.”

Bóng người quý mị lướt qua chớp đỉnh Thần điện trên không trung, kim viên to lớn phóng thích khỏi lòng bàn tay, đột nhiên Thần điện sụp đổ khiến chú văn trên đất trở nên rời rạc, trong lúc hỗn loạn tung bùng, Vincent dùng tay phá nát khóa hoàng kim trên eo y, hắn không để ý tay phải sắp đứt rời của mình, nhanh chóng phá hết khóa cụ trói buộc trên người Triều Đăng.

“Vicent!” Triều Đăng mở to hai mắt nhìn về trận pháp nổ tung phía sau lưng hắn: “Đằng sau đằng sau đằng sau ——“

“Biết biết biết.” Hồng Long bị gọi tên cũng không quay đầu lại, tùy ý để ma pháp đoạt mệnh của Thần tộc nện lên lưng mình, hắn ôm lấy Triều Đăng nhảy qua một đầu khác, đồng thời niệm chú thanh tẩy giúp người trong lòng: “Công kích rất yếu, aizz không có chuyện gì đâu, đồ đệ có soái hay không?”

[Triều Đăng]

[... Caesar?] Triều Đăng mở to hai mắt: [Em làm xong nhiệm vụ rồi?]

[Làm xong.]

YES!!

“Soái chóiáng văng rồi à?”

“Soái soái soái.” Triều Đăng ôm chặt lấy hắn, kẻ sát trán đối phương: “Soái chết rồi, yêu người yêu người siêu yêu người.”

Vincent ngẩn người: “... Ta không thấy đường.”

Triều Đăng vội vàng tránh ra, âm sắc như nhung tơ trong đầu khiến y có cảm giác an toàn ghê gớm, thấy Vincent đặt mình ở vị trí an toàn rồi trở ra chiến đấu, Triều Đăng thử gọi âm thanh cực kì quen thuộc trong đầu.

[Khen em chứ?]

[Khen.]

[Cảm ơn.] Triều Đăng dừng một chút: [Đối tác, gặp lại đối tác, anh có gì muốn nói không?]

[Cậu có không?]

[Không có.]

[... Tôi cũng không có.]

Mặc dù bị thương nhưng thể tiến công của Hồng Long vẫn không suy giảm chút nào, cánh tay sắp đứt rời của Vincent trở thành mục tiêu công kích của Eli, người sau thấy vậy cười híp mắt, trực tiếp vứt cánh tay tàn phế xuống đất, Eli lầm bầm: “Đồ điên.”

[Long ca là mảnh vỡ gì vậy?]

[Hiếu Thắng.]

[Quả nhiên, thích đánh nhau như vậy... Khi nào sẽ nhảy không gian?] Triều Đăng cười lên: [Em thông qua kiểm tra đúng không?]

[Qua.] Hệ thống do dự một chút, ngữ khí lạnh nhạt nói: [Nhiệm vụ cậu đã làm xong.]

[Hả?]

[Lúc trước đã nói, giúp tôi làm nhiệm vụ, tôi cho cậu một lần sinh mệnh.] Hệ thống bình tĩnh thuật lại: [Chờ lát nữa cậu mở mắt ra, sẽ trở lại cơ thể nguyên bản, cậu —]

[Caesar.] Triều Đăng ngắt lời hắn: [Anh có ý gì, chia tay?]

Kim viêm thiêu đốt từ chi Eli, người sau sắc mặt khó coi mà phóng thích trận pháp né tránh liệt điểm quý dị, Vincent liếc nhìn vai phải gãy đứt của mình, chớp mắt suy tư, thân hình của hắn chậm rãi biến hóa.

[... Ừ.]

Hình thái đặc trưng của loài người biến mất, trong朦胧 lung, mỗi một chiếc vảy của Hồng Long giống như bảo thạch tỏa ra ánh sáng lung linh.

[Tại sao?]

[Không có gì.] Hệ thống nhẹ giọng nói: [Cậu làm xong nhiệm vụ, chúng ta tách ra, không đúng sao?]

Đương nhiên không đúng.

Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, dùng một phát bất trở lại năm học đại học ôn thi có bao nhiêu tàn nhẫn anh biết không, con mẹ nó ít nhất anh cũng phải nói cho ông biết nể nhân ông gặp gỡ trong mỗi giấc mơ là thứ chết tiệt gì chứ.

[Lúc trước anh nói đây là kiểm tra.] Triều Đăng nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó: [Em thông qua kiểm tra, nhưng anh lại không cho em tham gia nhiệm vụ kế tiếp, bởi vì rất nguy hiểm?]

[...]

Anh yêu Caesar không nói lời nào, bình thường đồng nghĩa với đúng, hi hi hi.

Triều Đăng là trình thám.

[Trong kế hoạch ban đầu của anh, chỉ ít là ở thời điểm chúng ta vừa gặp nhau, nhiệm vụ cuối cùng em nên làm cùng anh.] Triều Đăng lặng lẽ siết chặt nắm đấm, giấu đi khẩn trương trong thanh âm [Là cái gì?]

Sinh linh tựa như thần thoại khó mà tin nổi chiếm cứ đỉnh Thần điện trên không trung, Thần tộc dưới chân nó vẻ mặt nghiêm túc, bên trong đôi người màu bạc sâu thẳm của Hồng Long tràn đầy cao hứng lẫn chiến ý, bây giờ nhớ lại mới thấy, bất luận là mảnh vỡ nào, bọn họ đều chưa bao giờ sợ sệt hoảng hốt, cho dù là Tang, thì ngay trước khi chết, trong mắt cũng không có một tia tuyệt vọng.

Bọn họ đều có ánh mắt như thế, ánh mắt vương giả.

[Cái cuối cùng... Khác hoàn toàn với tất cả.]

[...?]

[Không có bất tử, không có sức hấp dẫn bất luận người nào, cũng không có giá trị thù hận giá trị yêu thương.] Hệ thống dừng lại chốc lát: [Nó là sự thật, nó có thể thương tổn cậu.]

Cách đó không xa, Hồng Long đá văng Thần sống dờ chết dờ vào tường, đây là Thần đầu tiên nghênh chiến với nó, thực lực đối phương khiến nó rất thất vọng, móng vuốt Vincent thẳng tắp đâm xuyên lồng ngực Thần tộc, nó chịu đủ rồi thứ phép thuật như làm xiếc thú, cũng chịu đủ lắm rồi cảm giác tràn trề thống khổ khi máu thịt mọc ra, nó muốn chiến đấu thêm nữa, nó muốn càng nhiều thứ mới mẻ khiến nó hứng thú dạt dào.

Thế giới trống rỗng, lòng tham không đáy, không thể thỏa mãn.

Hồn phách Thần tộc bị kim viêm của Long thiêu đốt hầu như không còn, bên trong đôi ngân đồng của Vincent cuộn cuộn chiến ý khát máu.

Tạm biệt ——

Mất đi.

Nó dùng móng vuốt cắt phẳng đầu Eli.

Nhưng nó vẫn không vừa lòng.

Hắn không muốn đối thủ mục nát như vậy, không muốn chiến đấu cả đời, nó không vừa lòng, không vừa lòng, không vừa lòng!

Khế ước khiến Long tộc sát biên giới nổi điên nhắm lại con ngươi, Hồng Long cảm nhận được nỗi buồn không ngừng truyền đến từ bên kia khế ước, huyết liên như hơi ấm vẫn lộ từng chút rút khỏi vảy rồng, cho dù mất đi, người kia cũng có thể cho nó thỏa mãn, đất trời trống rỗng vì có đối phương bên cạnh mà trở nên tươi đẹp.

Nhìn Hồng Long đi đến bên mình, âm thanh Triều Đăng đánh vỡ trầm mặc.

[Đó là thế giới của anh, có đúng không?]

[Đúng.]

[Nó rất đẹp nhì.]

[Hả?]

[Anh nói, nó mỹ lệ ngoài sức tưởng tượng của mọi người.] Triều Đăng nắm tóc: [Em chưa từng thấy thứ gì xinh đẹp, đừng nói chi là thế giới, vì lẽ đó ——]

Bên mỗi nam hài trẻ tuổi lan ra nụ cười nhạt, mi mục trù lệ thoáng cong lên, lệ chí trên mí mắt như ẩn như hiện, bởi vì một loạt biến cố trước đó, gương mặt trắng bệch khiến lòng người run rẩy, nụ cười Triều Đăng càng thêm nồng đậm.

[Xin ngài mang tiểu nhân đi mở mang tầm mắt? Cảm ơn Tổng thống nha.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Điều La Ca Hành -Bí Mật Đen Tối

Edit: Hyukie Lee

Tịch dương cuối cùng của thế kỉ ba mươi từ chân trời rộng mở, bóng dáng hoàng hôn tĩnh lặng hằn lên vách tường trong suốt, kết cấu hừng sáng khiến căn phòng một mảnh mệnh mang tà chiều, bàn làm việc màu trắng, vách tường màu trắng, nữ bác sĩ y phục thuần trắng tao nhã, một điểm rực rỡ duy nhất là đóa riêng tía nở rộ trong bình, mấy sợi vàng bên dưới chiếc mũ trắng dường như đang xòe ra.

“Chờ khi anh tỉnh lại sau giấc ngủ, ngàn hi năm sẽ đến.” Nữ bác sĩ đối diện người trẻ tuổi khẽ mỉm cười: “Tinh thần của anh phát triển rất tốt, muộn nhất là tháng sau, nó sẽ có hình thái cơ bản, đến lúc đó anh cần phải làm kiểm tra đăng cấp, đồng thời tham gia chiến đấu tầng thứ nhất.”

“Cảm ơn.”

Y đáp một tiếng.

“Không khách khí, số 99999.” Khóe môi nữ bác sĩ vung lên độ cong quyền rũ, cô dịu dàng lên tiếng: “Kiểm tra hoàn tất.”

“Có muốn tôi gọi giúp người kế tiếp không?”

“Người kế tiếp sẽ tự vào.” Bút máy màu xanh trong tay bác sĩ lập lòe tỏa sáng, cô dùng tay cầm bút máy chỉ vào cửa hông: “Mời đi bên này.”

Triều Đăng đối diện cô ta chốc lát, người sau duy trì thần sắc cả đời không đổi, y thấy có hơi nhục mà cười cười, đứng lên bước nhanh ra khỏi phòng y tế.

“Hello, năm số chín.” Có ai từ sau đập vai y: “Cậu lại quyền rũ bác sĩ nữa à? Vô dụng, cô ta chỉ là một con robot, không biết nói gì dư thừa đâu.”

“Tôi biết.” Triều Đăng nghiêng đầu, trong tầm mắt là tóc dài đỏ rực như tà dương, cô gái trên mặt có tàn nhang híp mắt mỉm cười với y: “Thuận miệng hỏi chút thôi, có thuốc lá không?”

“Có.” Cô gái xoa xoa Hỏa Phượng Hoàng tỏa ra ánh sáng lung linh trên vai, lấy một điều thuốc từ trong mỏ chim ra: “Bây giờ cậu cảm nhận được nó không?”

“Được, một thứ rất lớn.”

“Cũng gần đến lúc ra chiến trường rồi, cậu đoán được đẳng cấp ý thức thú của mình không?”

“Chắc là ba sao.” Triều Đăng hồ hững: “Hi vọng đẹp trai một chút.”

“Tự tin quá đó.”

“Đi trước, cảm ơn thuốc lá.”

“Trên chiến trường gặp phải, tôi cũng không nương tay đâu đó, mặc kệ chúng ta có là cùng đợt.” Cô gái cười nói: “Ý thức thú của cậu thành hình trễ nhất trong đợt này, không phải cực kì mạnh thì chính là cực kì yếu, nếu là cực kì yếu...”

“?”

“Kêu đại ca bốn, năm sao nào đó bảo vệ mạng nhỏ giùm đi, đừng lãng phí gương mặt xinh đẹp và cơ thể hoàn hảo này.” Cô gái châm thuốc, đôi môi hồng nhạt như hoa tường vi: “Dù sao chúng ta không biết bản thân phải đối mặt với thứ gì, sống tiếp mới là quan trọng.”

“... Cảm ơn?”

“Khách khí.”

Triều Đăng đi khỏi bỏ lại cô gái, tịch dương càng lúc càng âm đậm, đúng như lời cô ta nói, bọn họ là cùng đợt, quen nhau gần hai tháng, nhưng ngay cả tên cô ta y cũng không biết, mà nói cho đúng thì, tất cả mọi người nơi đây đều không có tên, bọn họ như từng sản phẩm, gọi tên bằng số thứ tự, mã số của y là 99999, cùng đợt hơi thân một chút thì gọi là năm số chín, và hoàn toàn ngược lại điều này chính là, trong công trình kiến trúc to lớn như đám lũng bầu trời này, chỉ có robot mới có quyền sở hữu tên tuổi.

Lại như nữ bác sĩ vừa giúp y kiểm tra lúc này, dù bề ngoài nhìn có giống con người đến mức nào đi chăng nữa, cô ta cũng là một người máy trăm phần trăm, con người ở thế kỉ ba mươi bị người máy giam giữ trong đám tháp trùng trùng điệp điệp, thông qua khoa học kĩ thuật, người máy có thể tối đa hóa sự phát triển của não bộ con người, dẫn ra đủ chủng loại sức mạnh tinh thần mức độ mạnh yếu khác nhau, mà hiện thể cụ thể của sức mạnh tinh thần chính là “ý thức thú”, Hỏa Phượng Hoàng trên vai cô gái lúc này chính là ý thức thú của cô ta, người nào có được ý thức thú đều được gọi chung là dị năng giả.

Quả thực cứ như《 Terminator 》và《 The Matrix 》sau khi thành công, đáng tiếc đây là hiện thực, không phải điện ảnh. Từ khi y mở mắt ra, hệ thống trong đầu đã không còn tung tích, mà dù hiện tại Caesar vẫn còn ở đây thì vẫn không cách nào nói chuyện... Nhân sinh rơi vào cảnh khôn khó.

Ban đêm trong tháp cực kì tĩnh lặng, xuyên qua cửa sổ sát đất, Triều Đăng có thể thấy được tòa tháp khổng lồ sừng sững nơi xa xôi, vàng mây vẫn vương nơi đỉnh tháp dưới ánh trăng, hiện tại y đang ở tầng một của tháp, có người nói càng lên cao thì càng gặp được đối thủ mạnh, cũng có thể hưởng thụ điều kiện sống tốt hơn, mã số cũng vì vậy mà thay đổi. Y khóa cửa lại, bên trong gian phòng không tính là rộng rãi cũng có đầy đủ mọi thứ cần thiết cho cuộc sống, sau khi rửa mặt qua loa, Triều Đăng nhắm lại đôi mắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, y mơ mơ màng màng bò lên phòng ăn, mấy người cùng đợt thấy Triều Đăng cũng chào hỏi, y bụng khay, dứt khoát ngồi xuống cùng bọn họ, đang định tán gẫu vài câu, một người trong số đó trọn to hai mắt chỉ vào tin cuộn đang phát tin tức, sự sợ hãi chợt đến rồi đi khiến Triều Đăng hơi nhúm mày.

“Đại kho... Đại kho có tội phạm mới!”

“Nói vậy là sẵn chiến sắp đến rồi hả?! Đáng chết, ý thức thú của tao mới có hai sao!”

“Sẽ không bắt chúng ta đi chịu chết chứ? Máy con robot ngu ngốc ——“

“Xuyt.” Có người lấy tay che miệng người kia lại: “Có giám thị kia, đừng nói lung tung.”

...

...

“Đại kho là cái gì?”

Triều Đăng hỏi.

“Mịa nó, anh Chín của em, nói về không có kiến thức em chỉ phục một mình anh.” Thanh niên trẻ tuổi chắc chắn: “Đại kho là tiếng lóng thôi, nó là nhà tù giam giữ trọng phạm trong tháp, cứ một quãng thời gian sẽ có người bị đưa vào trong đó, có tội phạm chân chính, cũng có người vi phạm luật tháp, mà dù là thế nào, giá trị vũ lực tuyệt đối có thể bóp chết mấy dị năng giả phổ thông chúng ta, một khi có tội phạm mới bị đưa vào đại kho, sẽ tiến hành một lần sẵn chiến...”

“Hả?”

“Bỏ tội phạm đại kho và dị năng giả phổ thông vào một cái sân chung, để tội phạm và chúng ta tàn sát lẫn nhau, tháp này có tổng cộng một trăm tầng, mỗi tầng lấy ra một người, nếu tội phạm giết chết dị năng giả đến từ cao tầng của tháp, tội phạm có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt hơn ở lớp cao tầng của đại kho, còn đối với dị năng giả mà nói, chỉ cần còn sống khi sẵn chiến kết thúc, hoặc ít hoặc nhiều đều có thể lên được tầng cao.” Thanh niên quơ quơ ngón tay: “Khôn sống mong chết”.

“Một trăm người thì đánh kiểu gì?”

“Tùy thôi, xem cậu ăn ở có tốt không.” Hần dừng một chút: “Ý thức thú của cậu... Còn chưa đi ra?”

“Chưa.” Triều Đăng gặm bánh mì: “Nghe rất kích thích.”

Hình ảnh được chiếu trong tin tức khiến động tác nhai nuốt của Triều Đăng dừng lại một chút, đây là tội phạm số một bị đưa vào đại kho lần này, thời gian bỏ tù lên đến 1500 năm, nam nhân trẻ tuổi cao cao gầy gầy mang còng tay, bước theo robot đi vào đại kho. Tóc ngắn bạch kim gọn gàng, đôi mắt màu lam xám, dù chỉ là nửa mặt bên, tướng mạo của người ấy vẫn đẹp đến kinh tâm động phách, mà điều khiến người chú ý nhất phải kể đến đôi mắt của hắn, hốc mắt hãm sâu, mắt hình hẹp dài, sắc màu lộng lẫy uẩn vào bên trong, như hững hờ với tất cả, lại như con sói cô độc kiêu căng khó thuần.

Trời! Mả! Soái! Quá! Đi!

Thấy mọi người đều không chú ý bên này, bỗng nhiên thanh niên hạ thấp giọng nói.

“Này, cậu có muốn ——“

“Không muốn.” Soái! Chết! Triều! Đăng! Rồi!

“Sao cậu cứ nghe tới ngủ là cau có vậy?” Thanh niên lờm y một cái, hận không thể mài sắt thành kim: “Dị năng giả ba sao, kẻ mạnh nhất chỉ mới hai sao, bao nhiêu người muốn bỏ lên giường hắn còn bỏ không được, không bằng cậu cứ nhân lúc nãy nhân vật lớn này còn hứng thú với mình...”

“Sao cậu không đi đi?” Triều Đăng cười cười, đôi ô mặc hơi cong: “Cậu cũng rất đáng yêu đó.”

“... Bỏ là thằng nam!”

Gò má thanh niên thoáng ửng hồng, bỗng rống to một tiếng khiến những người chung quanh quý dị nhìn qua đánh giá hai người bọn họ.

“Biết rồi biết rồi.” Triều Đăng lên tiếng: “Tôi không ngu đâu, cậu đi nói với đại ca một tiếng đi.”

Sau khi y thu dọn khay ăn rời khỏi bàn ăn, bỗng thanh niên nhỏ giọng nói.

“... Nếu cậu không đồng ý.” Hần có chút do dự: “Rất có thể hắn sẽ tìm cách... Bỏ cậu vào danh sách 100 người vào sẵn chiến, hắn sẽ chờ cậu đi cầu xin...”

Lại nói, y cũng không rõ nam thanh niên này rốt cuộc là đàn em của ai, hai tháng này xảy ra không ít chuyện, ba sao à... Ít nhất chị gái tóc đỏ hôm qua cũng đã bốn, năm sao rồi, ba sao ngu cái L.

Triều Đăng đáp một tiếng, bưng khay ăn đi mất.

Ba ngày sau khi danh sách sẵn chiến được công khai, đúng như dự đoán, Triều Đăng thấy được mã số của mình trên đó, trong lúc đó thanh niên có đến tìm y hai lần nhưng đều bị Triều Đăng từ chối, mãi cho đến ngày sẵn chiến nhưng ý thức thú vẫn chưa thành hình, Triều Đăng và chín mươi chín người

khác bị chọn đi vào thay y phục, tất cả dị năng giả đều được đưa cho áo choàng có mũ màu đỏ sẫm, bên trong áo choàng có thêu con số của dị năng giả tham gia săn chiến, nghe theo chỉ thị, Triều Đăng cởi hết y phục của mình rồi đưa cho robot chờ đợi bên ngoài, rồi nhận lấy áo choàng từ nó.

Phút chốc mở áo choàng ra, y nhủ nhủ mảy, Triều Đăng kéo cửa ra ngay lập tức, nhưng con robot vốn nên chờ y đi ra đã không thấy tăm hơi.

Bị hại rồi.

Vốn dĩ chiến trang được đặt bên trong áo choàng giờ lại thành cái áo ren đen trong suốt mỏng mảnh, Triều Đăng nắm tóc, bực mình ném bộ quần áo đầy ý ám chỉ này vào thùng rác, âm thanh thúc giục dị năng giả vang lên trên đỉnh đầu, nếu không tham gia săn bắn, dị năng giả sẽ bị coi là tội phạm rồi trực tiếp bị nhét vào đại kho.

Má, mặt không khí luôn.

Triều Đăng cầm áo choàng đỏ sậm lên, đầu ngón tay lướt qua nhưng tơ dày cộm, y có thể cảm giác được thứ vải mềm mại này chạm vào da thịt mình, vị trí gần sau gáy có thêu một hàng 99999 đậm, áo choàng dày nặng gần như gói cả người y lại, chỉ lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng nõn mơ hồ, sau khi mang giày, Triều Đăng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Dị năng giả tầng 1 vào sân săn bắn, thời gian 100 phút.”

“Dị năng giả tầng 2 vào sân săn bắn, thời gian 90 phút.”

...

...

“Dị năng giả tầng 100 vào sân săn bắn, săn chiến chính thức bắt đầu.”

Săn chiến được tiến hành trên một hòn đảo biệt lập, y cũng không biết mấy con robot kia làm ra hòn đảo kì diệu này bằng cách nào, phía đông phần lớn đều là thảo nguyên đồng cỏ cao bằng nửa người, còn phía tây là lộn xộn đủ thứ đan xen tầng tầng cổ thụ, tội phạm thường đi tới từ rừng cây phía tây, một số ít dị năng giả sợ chạm phải tội phạm sẽ cố gắng cách càng xa rừng cây càng tốt, nhưng làm như vậy thì càng dễ bại lộ tung tích, y lại không có ý thức thú, sau khi bị phát hiện cũng không có cách nào chạy trốn...

Hay cứ trực tiếp đào cái hố chôn mình xuống đi há.

Làm sao đây, xong đời rồi.

Mùi màu tanh như có như không quanh quẩn trong không khí truyền tới từ phương xa, sau khi đi qua nhiều thế giới, không học được mấy thứ khác nhưng chuyện ngửi mùi máu đúng là quen tay hay việc, dù gì sớm hay muộn cũng bị phát hiện, Triều Đăng dứt khoát tìm một vị trí hơi bí mật đi nghỉ ngơi, tối hôm qua vì chuẩn bị cho săn chiến, y bị dị năng giả cùng đợt lôi lôi kéo kéo đi nghe những việc cần chú ý, nam thanh niên lúc trước cứ mãi khuyên Triều Đăng nên cúi đầu nghe lời, nhớ lại những việc này, không lâu lắm y liền ngủ mất.

Thời gian săn chiến kéo dài ba ngày, ngoài ý muốn, khi Triều Đăng tỉnh lại thì bầu trời đã chầm chậm âm ỉ, y ngủ lâu như vậy mà vẫn không bị phát hiện đã xem là vạn hạnh trong bất hạnh rồi, Triều Đăng có chút đói bụng, nhớ lại trái cây ăn lúc sáng, tuy có thể chỗ ấy có người, nhưng y vẫn muốn đi qua đó một lát.

Không chờ y bước được một bước, ánh lửa sáng lên từ phía sau khiến cơ thể Triều Đăng cứng đờ, có gì đó áp sát cổ, âm thanh khàn khàn kì lạ vang lên trong màn đêm u tối.

“Cởi áo choàng đưa mã số, tha cho mày một mạng.” Thanh niên cười cợt tràn ngập ác ý: “Em trai nhỏ?”

“... Tôi là tầng một, năm số.” Y mở miệng nói: “Lấy mã số của tôi vô dụng, anh ——“

“Không được nói như vậy đâu.” Thanh niên vẫn duy trì tư thế dùng dao găm uy hiếp, cầm đèn xách tay rọi sáng khuôn mặt Triều Đăng: “Dù tao có là tầng 100, tao cũng có thể nói mình đến từ tầng 1, nếu như là thật... Wow oh.”

Dao găm chậm chạp cọ lên mặt y từng tắc từng tắc, thanh niên với gương mặt thâm thúy cười lên: “Đại mỹ nhân nha, mấy thứ ve chai sắt vụn kia đúng là không hiểu tình thú, sao chúng nó lại cam lòng vứt em tới địa ngục đây?”

Thừa dịp chớp mắt thanh niên thu lại dao găm, Triều Đăng quay đầu chạy mất, người phía sau huyệt sáo một hồi, không biết thứ gì cuốn lấy mắt cá chân y, thứ kia dùng sức ném Triều Đăng ngã lăn xuống đất, áo choàng nhưng tơ đỏ sậm theo đó hất lên, ánh đèn chiếu đến bàn chân nhỏ trắng như tuyết mịn, lòng bàn tay âm ỉ chạm vào da thịt, thanh niên nửa ngồi chồm hóm xuống, chậm chậm kéo Triều Đăng lại dưới thân mình.

“100001, phiên chú ý lời nói và hành động.” Giọng nam trầm thấp đập tan bóng đêm, hấn đập một cước vào đầu thanh niên: “Như thế là phạm luật.”

“Đại ca, không nên ngăn em khai trai mà.” Thanh niên bất mãn trề môi kêu gào: “Nếu không anh cũng tới luôn? Đứa nhỏ này đẹp thế thảm, da dẻ trắng sứ trắng sứ...”

Nam nhân nhủ mảy, hấn dẫm đầu thanh niên buộc kẻ kia cúi người xuống, người sau đau đến gào lên.

“Kêu cậu tới giết người, không phải làm người.”

Đền trong tay thanh niên bị hấn đập dưới chân lẫn xuống đất, bỗng nhiên nam nhân cúi người, ngón tay theo vành nón áo choàng dò vào bên trong, vì động tác của hắn, phần cổ và phía sau lưng Triệu Đăng lộ ra một mảng nhỏ, lưng y rất gầy, từng đốt xương sống dưới lớp da thịt như từng búp hoa chờ đợi nở rộ, làn da tuyết sắc hòa lẫn nhưng tờ đỏ sẫm, bàn tay lạnh lẽo như có như không cọ lên cơ thể, Triệu Đăng không tự chủ rụt người lại.

“Quá hương diễm rồi...” Thanh niên đứng nhìn một bên lên xuống yết hầu, gã lẩm bẩm nói: “Đại ca, anh muốn người làm mẫu không?”

Vàng sáng chảy lên mái tóc bạch kim, nhìn kĩ mới có thể thấy rõ tướng mạo đối phương, người này là ——

Con người Triệu Đăng co lại.

“Là 99999, thấy rồi.” Nam nhân thu tay về, hấn đá thanh niên một cước, nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Đăng: “Cậu đi đi.”

Lam xám, đôi mắt của sói.

Giống như đúc tội phạm số một khiến người đầu vàng mắt hoa trên tin tức.

Triều Đăng ngẩn người: “Anh...”

Đm sờ xong không làm, có ý gì đây, người anh em?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Bí Mật Đen Tối 2

Edit: Hyukie Lee

Thấy nam nhân đã cất bước, thanh niên bò dậy từ đất đưa tay chùi đi cát bụi trên mặt.

“Đại ca, ngài muốn ăn chay thật hả, nào có đạo lý vệt qua tay rồi vẫn bay được chứ, nếu vậy ——“

“Im lặng.”

Nam nhân có chút không kiên nhẫn ngắt mớ lá nhai của thanh niên, gã ngậm miệng, nhưng vẫn không nhịn được khoa tay múa chân lung tung, Triệu Đăng thấy vậy do dự một chút, mở miệng hỏi: “Anh là cái kia... 1500 năm ư?”

Thấy đối phương quay đầu lại nhìn mình, Triệu Đăng cười lên.

“Lúc trước xem tin tức có thấy anh.” Y thoáng dừng lại, như đang xấu hổ: “Vì rất đẹp trai nên nhớ kĩ...”

Thanh niên không thể lên tiếng bên cạnh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Triệu Đăng, mặt mày tràn đầy ý vị trêu đùa, mà nam nhân trẻ tuổi tóc bạch kim chỉ gạt đầu nhàn nhạt, bước chân rồi đi cũng không dừng lại, Triệu Đăng thấy vậy sờ sờ mũi, y nói tiếng cảm ơn, nhìn theo bóng lưng hai người nọ biến thành chấm nhỏ giữa đất trời tối mịt.

Đại soái ca.

Có chút lưu manh lại có chút cao lãnh, điều khiến y lưu ý nhất là âm thanh của đối phương, tuy đã hai ba tháng chưa được nghe Caesar nói chuyện, nhưng loại âm sắc trong suốt phảng phất có thể chạm vào linh hồn này, rất hiếm khi nghe được từ nơi người khác.

Đáng tiếc có hơi cao lãnh, không ghẹo được.

Y tiếp tục đi về hướng có cây ăn quả.

Đi theo con đường trong trí nhớ, không lâu sau Triệu Đăng liền tìm được cây ăn quả đứng lặng trong bóng đêm, khiến y bất ngờ chính là, nơi này cũng không có bất kì người nào, leo cây cũng không phải chuyện khó, lên ngọn cây, y nhớ đại khái phương hướng của mấy ánh lửa, nhanh chóng hái chút trái cây, Triệu Đăng tụt xuống thân cây, y tìm một nơi ăn bữa tối, tránh đi phương hướng có ánh lửa, đi vào nơi sâu xa của rừng rậm.

Nhưng lần này, vận may của td đã xài hết.

Đi vào rừng rậm hơn nửa giờ, đột nhiên trước mắt liền xuất hiện tia sáng, ý thức thú to lớn vọt lên từ mặt đất, hình dáng sư tử khiến người kinh tâm động

phách, td bị móng vuốt đè xuống đất, bên tai vang lên tiếng cười của nam nhân xa lạ.

“Đang lo không tìm được con mồi, mày liền tự mình đưa lên tới cửa, lẽ nào không ai nhắc nhở sau khi trời tối không được chạy loạn trong rừng ư?”

Người thứ hai chen miệng nói: “Giao mã số ra đây, cho mày chết sạch sẽ chút.”

“Thoạt nhìn không lớn tuổi cho lắm...”

Có người bước tới xốc vành nón đỏ sậm lên, ánh đèn đâm vào đôi mắt, cường quang trong nháy mắt khiến con người Triều Đăng co rụt, y nghe được tiếng thốt lên kinh ngạc, nam nhân áp chế y lập tức vội vàng vàng muốn mở áo choàng Triều Đăng ra.

Triều Đăng nhủ mày, dùng sức đập đối phương một cước, sau đó nghe được tiếng hô cực kì hưng phấn.

“Đề nó lại đề nó lại! Trói nó lại nhanh lên!”

“Mây điên rồi à...”

“Con mẹ nó mày mới điên rồi, tới xem mặt người ta đi rồi hãy nói.”

“A!”

Trên eo xuất hiện một cánh tay, có ai dùng sức ép y vào thân cây, thấy Triều Đăng định đá tiếp nên hai chân bị kéo ra trói chết vào cây, từng trận âm cười từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đầu đau quá...

Có gì đó chạy băng băng trong đầu y, Triều Đăng cắn mạnh lên môi, mạnh mẽ đè lại tiếng kêu gào sắp bật ra.

“Rất non nha, chắc mới thành niên không lâu.” Nam nhân cười với y, ngón tay vuốt ve bên môi Triều Đăng: “Cũng được ai ôm chưa? Dưới áo choàng còn không mặc gì, tiến vào là tới luôn thiên đường...”

“Cũng đúng lúc đó, hiếm khi gặp được loại vừa đẹp vừa lẳng lơ thế này, tiểu bảo bối chắc định gặp được tội phạm liên vênh mông cầu xin đúng không?” Lại có người cười cười ha ha: “Nói cho cùng biết, anh đây cũng rất thích xoi loại này đó.”

Một âm thanh khác từ bên cạnh truyền đến, có người lấy hai tay Triều Đăng để lên đỉnh đầu, áo choàng cũng bị vén lên qua khỏi bả vai.

“Mềm quá.” Nam nhân than thở đầy thỏa mãn: “Xúc cảm không tồi, lại còn trắng.”

“Mau cởi hết ra nhanh lên, ông muốn fuck cung ——“

Đau quá!

Sức mạnh không cách nào không chế nổ tung trong biến ý thức như muốn phun trào ngay lập tức, Triều Đăng gằn giọng hét lên một tiếng, nam nhân ôm lấy y khựng lại hơi thở, chỉ cảm thấy âm thanh ấy tuyệt đến không thể tuyệt hơn, đưa tay muốn vứt áo choàng td xuống đất.

“A a a a ——!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ trong rừng rậm, Triều Đăng hoảng hốt chốc lát, khi đã hoàn hồn, nam nhân ve vãn y lúc này đã đứt mất hai tay, dưới ánh trăng, một bóng hình gầy yếu che chắn trước người td.

Một cô gái.

Mái tóc dài và hai mắt màu đen, da thịt trắng sứ, cô bé nửa là đáng yêu của người, nửa là bộ xương trắng toát, cô mặc kệ vết máu trên năm ngón tay xương xẩu, nương theo từng động tác, mơ hồ có thể thấy được máu thịt đỏ tươi nơi giao giới nửa người nửa xương.

Nhớ lại loại đau đớn kịch liệt không cách nào ức chế trong biến ý thức, trong nháy mắt Triều Đăng liền biết được cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt này đại diện cho điều gì.

Đây là ý thức thú của y.

Y...

Máu tanh dày đặc nhuộm đầm rừng cây, mọi người ở đây đều kinh hãi vì tình huống kì quái đột ngột xuất hiện, mây giây trôi qua, các tội phạm chiến đấu lâu năm lập tức phản ứng lại, tuy ý thức thú hình người đứng là hiếm thấy, nhưng cũng không phải chưa bao giờ có, chỉ là hình thái con này có chút đáng sợ mà thôi. Sức mạnh mệnh mạng kéo đến, liên tiếp các loại ý thức thú liên hiện ra giữa rừng rậm, không cần mệnh lệnh của Triều Đăng, ý thức thú của y liền nhắm vào con sư tử gần nhất.

Bạch cốt đâm vào lồng ngực sư tử, âm thanh xé rách vang lên trong đêm đen vô cùng rõ ràng, bàn tay xương xẩu nâng lên miếng ý thức hạch như thủy

ting của sư tử, bỏ vào miệng tùy ý nuốt, phía sau Triều Đăng lại một lần nữa truyền đến động tĩnh ——

“Cuóp thật đây, giao áo choàng, tha cho một mạng.” Người mới gặp hơn một giờ trước bỗng xuất hiện trước mắt, tựa hồ thanh niên cũng hơi sững sờ khi thấy được td, theo bản năng quay đầu nhìn vị thủ lĩnh không nhúc nhích bên cạnh: “Đại ca...?”

“Cậu cuóp mã số.” Âm giọng bình tĩnh của chủ nhân đôi lam xám vang lên: “Tôi thả người.”

“...”

Cái gì?

Dây mây trói chặt Triều Đăng từ khi đối phương đến gần tự động lỏng ra, người kia đưa tay kéo dây leo sát chặt trên tay Triều Đăng xuống, cách đó không xa thanh niên đã nhảy vào giúp cô gái xương trắng giết đám tội phạm, nam nhân mất sói nhử mây nhìn về Triều Đăng: “Đó là ý thức thú của cậu?”

“... Vâng.”

Ánh trắng ảm đạm lên cao, tội phạm lần ý thức thú liên tiếp ngã xuống, sau khi ăn xong một mớ kết tinh ý thức thú, máu thịt của cô gái bắt đầu nhiều lên, tuy vẫn chưa thể bao trùm toàn bộ khung xương nhưng cũng đã được hai phần ba, lại thêm một lần giết chết một con ý thức thú khác, tựa hồ vì đã tiêu hao hết năng lượng, cô quỳ gối xuống tại chỗ, nữ hài tóc đen quay đầu lại, lẳng lặng trông ngóng Triều Đăng. Kỳ thực cô gái có gương mặt rất đẹp, bên trong nét thanh thuần lộ ra sự quyến rũ, khiến người chú ý nhất phải kể đến đôi mắt, không phải mắt hình thông thường, lại ẩn chứa sự quyến rũ không thoát nên lời, được đôi mắt như ô mặc ấy nhìn chăm chăm, gần như khiến người náy sinh ảo giác chiếm được toàn bộ thế giới.

Đó là ý thức thú của y.

Đó cũng là... bí mật đen tối.

Trong nháy mắt khụy gối xuống đất, cô gái xương trắng liền hóa thành từng đợt tro bụi tan biến, y biết đây là tượng trưng cho năng lượng ý thức thú đã cạn kiệt. Thanh niên đứng trong đồng người chết bên kia quơ quơ một đồng mã số, tựa hồ gã cũng không ngờ đám tội phạm chết rồi này cuóp được nhiều mã số từ dị năng giả phổ thông đến vậy, bất giác trong mắt nổi lên vui sướng.

“Đại ca, quá nhiều quá nhiều luôn ——”

“Kích động cái gì, cũng không phải chưa từng có.” Nam nhân lười biếng mở miệng, thấy Triều Đăng nãy giờ không nói gì, hần nói: “Ý thức thú của cậu ít nhất là ba sao, ý thức thú nói lên đẳng cấp thể giới tinh thần của chủ nhân, ý thức thú của cậu rất đặc biệt.” Hồi lâu không được Triều Đăng đáp lại, thanh niên tính cách lo chơi có chút lúng túng nhìn về phía thủ lĩnh màu mắt lam xám, nhưng ánh mắt người sau hoàn toàn không để ý đến gã.

Cách hồi lâu sau, Triều Đăng nhỏ giọng nói.

“Có thể nói cho tôi biết, ý thức thú của anh là gì hay không?”

Thực tế, vấn đề này của td đã có chút vượt qua biên giới, trừ khi là bạn bè thân thiết hoặc người yêu, có rất ít dị năng giả biết được chủng loại ý thức thú của dị năng giả khác, thể nhưng ——

“Là năng lực ngôn linh đúng không?”

Tuy y và người này chỉ mới gặp nhau không bao lâu, nhưng khi nghe được âm thanh hần cất lên, lại nhớ đến cô gái xương trắng vừa nãy, lần đầu tiên td muốn điên lên, y muốn tìm một lý do... Một lý do, đáng giá để y đứng tại nơi đây.

“Không phải.”

Triều Đăng há miệng, bàn tay siết chặt rồi buông ra, cuối cùng vô lực thống xuống: “Xin lỗi.”

“Ý thức thú của cậu vừa mới thành hình, vẫn còn không ổn định.” Bỗng nhiên nam nhân mất màu lam xám lên tiếng: “Mang cậu theo ba ngày?”

“Được.” Triều Đăng đáp một tiếng, nụ cười trên mặt theo thói quen lại một lần nữa nở rộ: “Em là số 99999, hai anh...?”

“Nhiều hơn cậu một, 1.000.000.” Tay nam nhân đưa qua thanh niên bên cạnh: “Cậu ta là 1.000.001.”

Triều Đăng thuận miệng: “Vậy em gọi anh là Triệu Triệu?”

“... Được.”

“...”

Vậy mà đồng ý thiệt luôn.

Ý thức thú thành hình tiêu hao một lượng lớn thể lực và lực lượng tinh thần của dị năng giả, vì ý thức thú của Triều Đăng là bị ép thành hình sớm sau khi bị kích thích, ngay rạng sáng đêm đó, y bắt đầu sốt cao, mê man từ đại não truyền đến khiến td không muốn nhúc nhích nữa phần, y và hai tên tội phạm kia

cùng nhau ngủ dưới một tàn cây cảnh lá xum xuê, trong mơ mơ màng màng, Triều Đăng nghe được âm sắc trầm thấp như nhung tơ rung động lòng người.

“Triều Đăng?”

Là Caesar ư.

Y miễn cưỡng mở mắt ra, đập vào mắt là một mảnh băng lam khiến y sững sờ chốc lát, diện mạo anh tuấn đặc trưng của con lai đập vào mi mắt, bàn tay to lớn của nam nhân đặt lên huyệt thái dương Triều Đăng.

“Bị bệnh sờ huyệt thái dương vô dụng...”

td ngơ ngác nói.

“Em vẫn luôn kêu đau.” Ngón tay thon dài ve vuốt khuôn mặt, làn môi mỏng dất ra nụ cười có chút ác ý: “Tuốt một phát sẽ không đau nữa, em áp lực quá lớn, phóng thích một chút.”

“Cái gì...!”

Không chờ y nói chuyện, bàn tay ám áp dọc theo vòng eo dẻo dai trượt đến cặp đùi Triều Đăng, nhưng tơ đỏ sậm tương phản với màu da trắng nõn càng thêm đẹp dễ dị thường, một chốc bị vây lấy, y nỗ lực kiềm chế âm thanh nhỏ vụn suýt nữa thốt lên, Vệ Tiểu biết rõ cơ thể y như lòng bàn tay, dục vọng khổng lồ của đối phương cảm rõ trong máu đều được thể hiện trên giường, td không cách nào phản kháng, rất nhanh sau đó liền không ngừng run rẩy tựa như co giật trong tay nam nhân.

“Cô bé kia là ai? Nửa người nửa xương?”

Người kia cắn lên vành tai trắng mịn, ngón tay bá đạo lấp kín miệng nhỏ sắp sửa phun trào.

“Không... Thả ra a...”

“Khó chịu ư.” Trên miệng bị đánh một cái thật kêu, Triều Đăng co lại cơ thể theo bản năng, âm sắc nam nhân mỉm cười khiến y bất giác cắn lấy môi dưới: “Ngoan, không lộn xộn, chúng ta nói chính sự.”

“A...!”

Y không nói lời nào, lại một trận nhào nặn đầy khiêu khích như trừng phạt, bộ phận yếu ớt nhất cơ thể bị nam nhân nắm trong tay thưởng thức, Triều Đăng nằm trong lòng ngực người nọ bị làm loạn đến rối tung phèo, mà đối phương lại sống chết không chịu để y thoát mái, khi Triều Đăng bị đùa đến hai mắt hoảng hốt, nước cũng sắp chảy ra thì, y cảm nhận được chủ nhân đôi băng lam liếm lấy khoe môi của mình.

“Lúc em nhìn cô ấy, em đau lòng.”

“...”

“Nói ra thống khổ sẽ giảm phân nửa, có muốn thử không?” Không chờ Triều Đăng phản ứng, người kia tiếp tục nhẹ nhàng nói lời nhỏ nhẹ: “Cô ấy là ai?”

“... Chị gái.”

Triều Đăng rũ mắt.

Y co lại tiến vào lòng ngực người phía sau, tựa hồ đối phương cảm nhận được tâm trạng của y, động tác dứt khoát ôm cả người Triều Đăng vào lòng, nam nhân nhẹ giọng nói: “Chị của em rất xinh đẹp.”

“Ừ, đẹp.”

“Cô ấy mất rồi?”

“Mất rồi.”

“Bởi vì em?”

“...”

Không chờ lâu lắm, ngón tay vốn khiến y bức bối khó nhịn bỗng nhiên buông ra, thời khắc giải phóng tất cả, td có thể cảm nhận được nhiệt độ của một người khác trên người, giọng nói như có vẻ trêu đùa lại hàm ẩn cả trời ôn nhu.

“Xin lỗi, không...” Nam nhân duy trì tư thế ôm, đầu ngón tay lướt qua vị trí vừa nãy đem lại cho Triều Đăng sung sướng cực lớn, lòng bàn tay hằn như là có biện pháp giảm bớt áp lực, lại giống như đang ní non tâm tình: “Thống khổ giảm phân nửa, có đúng không?”

Đúng đúng đúng, ngài nói gì cũng đúng hết.

Triều Đăng đáp một tiếng, sau khi cơ thể thả lỏng, buồn ngủ mê man không cách nào ngăn cản ập đến, y kéo lấy tay đối phương theo bản năng, rồi đi vào giấc hôn trầm.

Lúc tỉnh lại chắc đã không còn tăm hơi, hiếm khi nằm một cái mộng xuân, cuộc sống này vẫn còn chút ý nghĩa, không tồi.

Khi Triều Đăng mở mắt ra, con đầu đầu đã mờ ám biến mất không còn tung tích, sắc trời còn sớm, vết hồng nhạt trải dần phương xa nơi mây mù giăng lối, Triều Đăng vừa mới giật giật chân, liền nghe được âm thanh trầm thấp của người bên cạnh.

“Chớ lộn xộn.”

“...”

Thanh âm kia vang lên một cái khiến Triều Đăng giật bắn, khi nhận ra áo choàng trên người hầu như biến mất hết sạch, chính mình cơ thể trần truồng trực tiếp chui vào lòng ngực đối phương, Triều Đăng triệt để tỉnh táo.

Tóc ngắn nhỏ vụn màu bạch kim, đôi mắt lam xám như hồ nước yên tĩnh, người kia nằm trên cỏ lặng yên nhìn y, một chút xanh nhạt của cỏ cây cạ lên khuôn mặt trắng nõn của tội phạm, thấy Triều Đăng vội vội vàng vàng muốn lui khỏi ngực mình, tội phạm tùy ý xoa nhẹ mái đầu người nọ, cánh tay thon dài rắn chắc duỗi ra.

“Lúc ngủ chú ý một chút, hả?”

Nghe hắn nói như vậy, bất giác tầm mắt Triều Đăng dời xuống phía dưới, không giống với vẻ ngoài bình tĩnh của đôi lam xám ấy, bên dưới của đôi phương đã căng phồng lên thành một cái lều bự, dù chỉ nhìn thoáng qua như vậy, nhưng đường viền cũng lớn đến mức kinh người, Triều Đăng hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Không phải anh nói anh không...?”

“Tạm thời không muốn, không có nghĩa là vĩnh viễn không muốn.” Tội phạm mắt lam hơi hột, hắn thu tay về chống đầu, nghiêng qua nhìn Triều Đăng một chút: “Lần sau cậu cởi sạch trước mặt tôi, lại còn cạ tôi cạ lui, chắc chắn tôi sẽ ‘ngủ’ với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bí Mật Đen Tối 3

Edit: Hyukie Lee

Thời hạn ba ngày của săn chiến đã qua hơn một nửa, hai tên tội phạm ở cùng y hầu như không đi săn, từ khi cướp được mã số từ tay đám người lần trước, nam nhân tóc bạch kim càng ngày càng lười nhác, nếu không phải bị người tấn công, hắn rất ít khi biểu hiện ra một mặt có tính công kích, nhưng dù vậy, hắn vẫn khiến người cảm thấy bất an, tràn ngập nguy hiểm.

“Triệu Triệu.” Đã hai ngày hai đêm trôi qua, mây hồng lơ lửng trên bầu trời tĩnh mịch, Triều Đăng nhìn thanh niên xử lý thô rừng cách đó không xa, hỏi ra vấn đề đã gây rối mình lâu nay: “Tại sao cậu ta gọi anh là đại ca?”

“Cậu cũng có thể gọi.”

“...”

“Thói quen thôi, trước khi bỏ tù chúng tôi có quen nhau.”

“Tại sao hai anh...?” Triều Đăng dừng lại câu hỏi, cười cười bổ sung: “Em có chút hiếu kỳ, không muốn nói thì đừng nói.”

Nằm ngoài tầm dự liệu, trái lại tội phạm mã số một triệu còn ném ngược vấn đề lại cho Triều Đăng: “Cậu thấy sao?”

Triều Đăng suy tư hồi lâu, lắc lắc đầu: “Em không biết.”

“Người trong tháp đều muốn bỏ lên tầng cao để hưởng thụ vật chất tốt hơn, tháp tồn tại là vì sàng lọc ra nhân loại mạnh mẽ, vì vậy người máy không phân đối nhân loại giết người, ngược lại, chúng nó còn cố vũ chúng ta tàn sát lẫn nhau.” Nam nhân thành thạo châm thuốc, vì có gió đêm, hắn hút một chút thì dùng ngón tay kẹp thuốc đóng bật lửa lại, ngọn lửa cam đỏ ánh lên khuôn mặt anh tuấn, bên trong đôi ngươi đẹp đẽ là một mảnh yên tĩnh: “Đoán xem, nếu như ngay cả mạng người cũng không đáng giá một đồng, thì hành động gì có thể biến thành tội phạm?”

“...”

Câu này... Câu này không biết.

Cứu mạng với, tự nhiên cảm thấy nếu không đoán được sẽ rất mất mặt.

Nhìn td một mặt xoắn xuýt, bỗng nhiên nam nhân cười khẽ một tiếng.

“Không sao.” Hắn thấy tên còn lại nhắc nhở rằng đã nướng xong trở về, vội hốt nói: “Sau này sẽ biết.”

Sau khi ăn xong bữa tối, nam nhân đi đến dòng suối gần đó để rửa ráy, Triều Đăng ném chân thỏ còn chưa gặm xong qua bên, lo Choi chạy theo, thanh niên đang gặm chân thỏ nở nụ cười như có như không.

“Bạn số chín à.” Thanh niên mặt đầy thâm ý nhìn về phía Triều Đăng: “Thích đại ca nhà người ta vậy luôn nha? Có muốn tới đại kho chơi không?”

“Chơi chơi, đại kho chơi vui không?”

“Chơi không vui, nhưng mộng cậu sẽ nở hoa.”

Nam nhân đứng một bên nói tiếp.

“...”

Thanh niên sợ cho thể gian không loạn còn quạt gió thổi lửa: “Đại ca, anh sẽ che chở người ta mà phải không?”

“Che chở cũng vậy thôi.” Một hồi không nghe được bước chân Triều Đăng, nam nhân quay đầu lại nhìn một chút: “Đi.”

Ngài che chở cũng vậy, là ngài cũng giống vậy làm em nở hoa, hay là ngài che chở không nổi, nên em phải nở hoa?

Xem xét hết mọi phương diện, td chọn A.

Dòng nước lạnh lẽo lướt qua gan bàn chân, nước chảy trong đêm đen u tối phát ra tiếng vang róc rách, bốn phía đen mù, ngay cả vàng bạc cũng bị tầng mây che lấp, Triều Đăng không thấy rõ chung quanh nên không dám bước tiếp, thấy người nọ đứng ở ven suối rửa chân, tội phạm đứng ở giữa suối chắc lười.

“Sao không qua?”

“Không thấy đường.”

“Đi thẳng là được.”

Triều Đăng do dự một chút, từng bước từng bước đi ra, cất bước trong hoàn cảnh đêm đen kín kịt như vậy, kì thật phải vô cùng tín nhiệm với người dẫn đường, ngay khi sắp đến gần nam nhân, Triều Đăng giảm huyệt bên phải một chút —

“Chú ý chân phải... Uầy.”

Hắn nói hơi trễ.

Đập mặt xuống dòng suối khiến bọt nước văng lên tung tóe, trong hỗn loạn, Triều Đăng ôm lấy eo người bên cạnh theo bản năng, y sắc nước, tiếng ho khan trong buổi tối yên tĩnh vô cùng rõ ràng.

“Không phải đã nói đừng cọ à.”

“Em, em không biết bơi!”

Thật ra Triều Đăng biết, nhưng trắng đen ai biết mà được, có tiện nghi không chiếm là bích.

“Dừng lại.” Nam nhân có chút bất đắc dĩ: “Đừng cọ, cậu muốn mộng nở hoa phải không?”

“...”

Nha, muốn.

Tầng mây du dương trên đỉnh đầu, nương vào ánh trăng từ từ sáng rọi, Triều Đăng mới có thể thấy rõ mặt đá nổi lên mà y và hắn đang đứng, ngoại trừ chỗ này, chung quanh đều là lòng suối sâu không thấy đáy, khi y đi đến đá ven đường tự động tách ra, từ khi ý thức thủ thành hình, ngũ giác Triều Đăng nhạy cảm hơn lúc trước rất nhiều, trong bụi cỏ cao bằng nửa người truyền đến động tĩnh nhỏ bé, Triều Đăng vừa định xem xem, liền nhìn thấy tội phạm đứng bên mình giật giật môi.

Triều Đăng không còn nghe được những tiếng vang kì quái kia, mãi đến tận lúc rời đi, y định đi vòng lại bụi cỏ nhìn một lần, loáng thoáng thấy được cánh tay khô héo chuyển thành màu đen, càng khó mà tin nổi chính là, dù thi thể bị cháy khét thành đống đấp kia, nhưng cỏ cây chung quanh vẫn như cũ sinh cơ bừng bừng.

“Anh không lấy mã số?”

“Không cần.” Tội phạm tóc bạch kim lắc lắc cho nước rót khỏi cánh tay: “Đi lên quá nhanh, đám robot sẽ nghỉ ngơi.”

“Ồ...”

“Chân không trật?”

“Không... A, trật.” Triều Đăng cười cười hì hì: “Anh công em được không?”

“... Tự đi đi.”

“Vâng vâng vâng ~ tuân lệnh.”

Vì tránh hiềm nghi, một giờ trước khi sẵn chiến kết thúc bọn họ liền tách ra, Triều Đăng cố ý tìm chút cát bụi và máu bôi trét lên người, chờ khi phần lớn dị năng giả đi ra đường nổi, y mới đi theo ra ngoài. Trở lại tầng một của tháp, Triều Đăng tắm rửa sạch sẽ, một bên lau tóc một bên thử thả ý thức thú của mình ra.

“Chị có tên không?”

Y cố hết sức thả mềm âm thanh.

Ý thức thú trước mặt không chút phản ứng, nếu nhớ không lầm, phần lớn ý thức thú đều không có suy nghĩ, xem ra con này cũng là như thế. Triều Đăng lấy dụng cụ kiểm tra từ tủ đầu giường ra, ra hiệu cô gái đưa tay lên, y liếc mắt cười cười.

“Gọi Ngọc Lâm có được không?”

“...”

“Woa, chị là ý thức thú 3,5 sao luôn.” Triều Đăng nhìn kết quả trên dụng cụ kiểm tra: “3,5 sao có thể sẽ lên 4 sao, thật là lợi hại.”

“...” “Em là Triều Đăng, mặc dù nói chắc chị cũng không nhớ được... Nhưng Caesar siêu cấp không đáng tin luôn, hiện tại cũng không biết ở nơi nào, sau này phải dựa vào chị rồi.”

Triều Đăng nắm lấy năm ngón tay xương trắng tinh tẻ, ý thức thú cúi đầu, con người lẫn mái tóc của cô gái đều đen mượt, tựa như gỗ mun, da dẻ đẹp đẽ trắng sứ, giống hệt Triều Đăng như đúc.

Hồi lâu sau, trong phòng vang lên âm thanh thống khổ.

“Xin lỗi...”

Ngục giam đại kho một mảnh sôi trào, các tội phạm tham gia sẵn chiến từng người từng người tràn đầy kiêu hãnh bước vào, cứ như anh hùng chiến thắng trở về, ai là người tanh máu nhiều nhất, ai là người tước đoạt nhiều sinh mệnh nhất, chính là anh hùng bên trong anh hùng.

Kẻ bước vào ngục giam đầu tiên là tên đàn ông cao lớn xăm hình đầy người, cả người cao hơn hai mét, bắp thịt không lồ khiến gã cứ như tượng Chiến Thần được điêu khắc, tên đàn ông bước vào làm tội phạm đứng hai bên hoan hô reo hò, cảnh tượng này khiến người máy nữ quản giáo dẫn đường phát phát roi điện.

“Im lặng.”

Cô ta cao giọng.

Sau một trận trầm mặc ngắn ngủi, tội phạm ở đây đều cười phá lên.

“Mẹ nó thằng nào muốn im lặng? Bình tĩnh nào quý cô.”

“Đập nát đầu con mụ này đi ——”

“Hủy nó! Điện giật nát nó!”

Dựa theo thông lệ, trong vòng một ngày khi sẵn chiến kết thúc người máy không được trừng phạt bất kì tội phạm nào, hiện tại là thời gian cuồng hoan, phạm nhân thân hình cao lớn cười ha ha, gã quăng cho nữ robot nóng bỏng một cái hôn, người thứ nhất thông qua kiểm an, đại kho tiếp tục thả người. Nam nhân tóc bạch kim đi trong giữa đám tội phạm, mặt hắn không cảm xúc, thân hình cao gầy vô cùng xuất chúng, khuôn mặt tuấn mỹ như thần, hoàn toàn không hợp với ngục giam âm u dơ bẩn, khi hắn đi ngang qua một gian phòng, đột nhiên có người lớn tiếng ồn ào.

“Caesar! Con mẹ nó sao mày còn chưa chết?! Rác rưởi, bại hoại ——”

Đó là một người trung niên tóc tai bần thủ, trên người gĩa chất chồng vết thương mới lẫn cũ, có thể thấy tình thần đã có chút hoảng hốt, không Nhân loại nào được quyền có tên, nữ robot quay người lại, tên trung niên đã bị tên tù kễ bên ném vào bên trong.

Là một người châu Á, gĩa đôi điện nam nhân tóc bạch kim, giờ ngón cái lên.

“Chỗ này của lão có chút hỏng.” Người châu Á chỉ chỉ vào đầu của mình: “Muốn tôi giết chết lão giúp anh không?”

Caesar đưa cho gĩa một điều thuốc.

“Cảm ơn, anh em”

Vị thuốc lá bay lên, tiếng người trung niên kêu thảm thiết lẫn vào bên trong âm thanh hò hét cổ vũ của đám tội phạm. Hấn về lại ngục giam tắm rửa sạch sẽ, nhận được thông báo của phòng y tế cũng không thêm lau tóc, khi Caesar bước vào căn phòng bốn vách thuần trắng, không ngoài dự liệu thấy được mỹ nữ bác sĩ tóc xoắn màu vàng.

“Căn cứ điều tra, tóc vàng mắt xanh có thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ.” Âm thanh cô có chút khàn, nhưng không mất nét mềm mại đặc trưng của nữ tính, trộn lại có vẻ vô cùng gợi cảm: “Hay là anh có thành kiến với màu vàng? Vừa bước vào đã trưng ra bộ mặt khó ỡ.”

“Tôi chỉ khó ỡ với cô.”

“Ồ...” Cô nhún vai một cái, cổ áo blouse hơi mở ra, đường nét mê người như ẩn như hiện, âm cười dịu dàng của phụ nữ vẫn vương trong phòng: “Rất xin lỗi vì lấy việc công làm việc tư quấy rầy anh, nhưng tôi muốn xác nhận một chút thủ lĩnh của chúng tôi bình yên vô sự.”

“Tôi không sao.” Hấn ngồi xuống: “Có thể đi chưa?”

“Lên vào đại kho gĩa làm nữ robot mất không ít công sức đó nha, tôi muốn anh bồi thường...”

Cô ta cười cười đầy ám muội, đôi giày cao gót đỏ chói đến gần chân nhỏ nam nhân.

“...”

Thấy hấn không phản ứng, cô gái chán nản dừng động tác lại.

“Anh đi gặp đũa nhỏ kia, trò chơi gì thế này? Tiểu Caesar.”

“Aura.” Âm thanh hấn nhàn nhạt: “Đây không phải trò chơi, đây là chiến tranh.”

“Tình yêu chiến tranh?” Aura mỉm cười, đôi môi đỏ được ánh sáng rọi lên vô cùng xinh đẹp: “Sao anh không nói cho cậu ấy? Đũa nhỏ đó rất thích anh, ít nhất thì cực kì có hảo cảm.”

“Như vậy không công bằng.”

“Cũng không phải là không công bằng, chỉ là anh quá tham lam.” Nụ cười cô gái không đổi: “Anh không muốn cậu ấy yêu anh vì quá khứ ràng buộc, anh muốn bắt đầu lại từ đầu, vì anh muốn có được tất cả, có đúng hay không?”

Caesar có chút đau đầu: “Xem phim truyền hình ít lại.”

“Chúng ta sử dụng siêu máy tính, từ tất cả thiên hà tìm được người có số liệu thích hợp nhất với anh, anh có nghĩ tới, đây chuyện khó tin đến cỡ nào không? 99,99% độ phù hợp, vì con số này mà anh tìm tới cậu ấy, thậm chí sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn mang cậu ấy đến nơi này, vậy vì sao bây giờ lại sợ hãi?”

“Aura.” Đôi ngươi lam xám của Caesar như mặt hồ sâu thẳm: “Thời cơ chưa đến.”

“Anh đừng là lý trí đến mức khiến người hoảng sợ, anh thử rồi? Thử xem giữa hai người ngoại trừ số liệu thì có phù hợp thật không...” Đại mỹ nữ tóc vàng mắt xanh khép lại đôi chân dài miên man, nhẹ liếm môi: “Cậu ấy rất tuyệt đúng không?”

Caesar liếc cô một cái: “Có tuyệt cũng là của tôi, đừng hòng mơ tưởng.”

“...”

Một hồi trầm mặc, Aura vì lòng hiếu kì mà tiếp tục mở miệng bất chấp chết chóc.

“Nếu anh không nhận được, hoặc cậu ấy thích người khác thì làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ?

Khi thấy được hình thái ý thức thú của y, hấn dùng ngôn linh để Triều Đăng mơ thấy mảnh vỡ cảm xúc mà mình thích nhất, thật ra ý thức thú của hấn không phải ngôn linh, ngôn linh là năng lực hấn có từ khi sinh ra, thông qua đó Caesar tạo ra mộng cảnh có “Vệ Tiểu”, cũng nhờ đó mà có được đáp án

mình muốn, tương tự, hiện tại hẳn cũng có thể ám chỉ tất cả cho đối phương trong mộng.

“Nhắc nhở y.”

Ví như, mảnh vỡ Triều Đăng khó quên nhất...

“Cái gì?”

Aura ngồi nửa ngày không tìm được manh mối.

Người trẻ tuổi tóc đen nằm trên giường hơi nhú mảy, Triều Đăng ngủ có chút bất an, lông mi đen dày tạo nên một mảng tối nhỏ trên mặt, ý thức thú ngồi bên cửa sổ, cô gái xương trắng đan xen máu thịt yên lặng nhìn bầu trời mênh mông ngoài tháp, tóc dài màu đen tán loạn trong gió.

Trong mộng có cửu nguyệt dương quang giao nhau trùng điệp lẫn tầng tầng mưa thu, cơn gió Italy mang theo hương thơm hoa dại vùng ngoại ô, rượu anh đào tan vào ly thủy tinh, chớp đỉnh giáo đỉnh ngân nga ca xướng của thiên sứ.

“Nhị thiếu gia?”

Âm thanh mãi mãi mang theo âm áp buộc y mở mắt ra, Triều Đăng bị trói trên giường, dị dạng trong cơ thể khiến y suy nghĩ nửa kêu lên sợ hãi, Triều Đăng vừa thoải mái lại vừa đau đớn, y thoáng động chân, liền bị người nọ tóm lấy mắt cá.

“Rốt cuộc ngài đã tỉnh rồi.” Trong đôi ngươi hồ phách chứa đầy ý cười dịu dàng, Tang hôn lên tay phải không ngừng run rẩy của Triều Đăng, đầu lưỡi đảo qua đầu ngón tay, lại như chờ đợi không biết bao nhiêu năm: “Tại sao lại trốn chạy?”

“Em — a!”

Y vừa mở miệng, đột nhiên luồng điện bé nhỏ chạy khắp người khiến Triều Đăng lẫn lộn, y cố sức cuộn người đứng dậy, từ đôi môi thoáng sưng đỏ, Triều Đăng phát ra âm thanh yếu ớt.

“Tang...”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Bí Mật Đen Tối 4

Edit: Hyukie Lee

Triều Đăng nghe được một tiếng cười khê.

“Ngài gọi tên tôi như vậy, sẽ làm tôi cho rằng đột nhiên ngài yêu tôi.”

“...”

Ngón tay Tang nhẹ vẽ theo xiềng xích trói buộc Triều Đăng, âm thanh leng keng vang động trong căn phòng trống rỗng càng thêm rõ ràng, tơ lụa lỏng lẻo làm nổi bật da dẻ trắng nõn, y có thể cảm giác được bàn tay hắn xoa lên bờ lưng trần trụi, theo đường cong đến xương cụt đầy tính ám chỉ.

“Em có một giấc mơ.” Bỗng nhiên Triều Đăng nói: “Anh dẫn em ra ngoài chơi, đích của gia tộc đánh lên bờ boom trên xe, anh bị thương, thời khắc cuối cùng, anh kêu em xuống xe chạy đi.”

Tang nhú mảy, lộ ra vẻ mặt hứng thú dạt dào, ngữ khí như đang đùa đùa nhỏ không rành thế sự, động tác trên tay cũng không có ý dừng lại: “Ngài còn nhớ là gia tộc nào không? Hay ta nên tiên hạ thủ vi cường?”

“Anh để em đi.”

“...”

“Anh sẽ để em đi đúng không?”

“Anh không biết.”

Tang thành thực trả lời.

“Ô tô nổ tung ánh lửa rất lớn, toàn bộ thung lũng đều là tiếng vang.” Triều Đăng dừng một chút: “Em cảm thấy... Có lẽ em nợ anh một tiếng xin lỗi?”

“Chỉ là giấc mơ.”

Triều Đăng ừ một tiếng, nhìn bố già trẻ tuổi trước mặt, đôi mắt hổ phách, sợi tóc nâu gọn gàng mát mẻ, y có thể cảm giác được Tang kéo lấy tay của mình, ôn nhu hôn lên mu bàn tay phải, từ góc độ của Triều Đăng, vừa vặn có thể thấy được chóp mũi xinh đẹp của đôi phương.

Chỉ là giấc mơ.

Tang chân chính đã chết ở thung lũng Sicillia, đã mãi mãi an nghỉ với đất đá nát tan, vì lẽ đó, xin lỗi cũng biến thành lời vô nghĩa trống rỗng.

Tang còn muốn nói gì đó, bỗng một trận lay động buộc Triều Đăng phải mở mắt ra, vừa tỉnh lại từ giấc mộng, khuôn mặt mỹ lệ gần trong gang tấc khiến Triều Đăng giật mình một cái, miễn cưỡng nở nụ cười quyến rũ: “Ngọc Lâm, máu rót lên người em...”

Ý thức thú nằm bò trên người y nghiêng đầu, hơn một nửa gương mặt vẫn là bạch cốt âm u, máu đỏ theo chiếc cằm tinh xảo nhỏ xuống cổ Triều Đăng, cô gái nửa người nửa xương chỉ chỉ đồng hồ điện tử, thời gian đã đến 8:20, nếu nhớ không lầm, hôm nay là ngày tháp đôi phòng, Triều Đăng phải đi đại sảnh tầng một vào lúc 8:30 để tập họp cùng những người may mắn sống sót trong sân chiến.

Thảm, bị muộn rồi.

Triều Đăng vội vội vàng vàng vươn mình xuống giường, đột nhiên nhận ra có gì đó sai sai, rồi hồi thần lại chụp lấy khăn nhảy vào phòng tắm, thấy ý thức thú vẫn nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Triều Đăng vẫy vẫy tay với cô gái đang đứng trước rèm phòng tắm.

“Đừng nhìn đừng nhìn, con gái nhìn không tốt.”

Mơ thấy mấy người này quả nhiên không tốt mà, sắp muộn rồi còn phải tắm nước lạnh, đúng là bức ông đây đoạn từ tuyệt tôn.

Chờ khi Triều Đăng đến đại sảnh, đám người đã ai về phòng nấy, toàn bộ dị năng giả sống sót trong sân chiến đều được thăng lên tầng năm mươi, thật vất vả mới tìm được người máy giữ số phòng và thẻ cửa, Triều Đăng đang đi thang máy, bỗng hai người từ ngoài bước vào khiến y ngẩn người.

Số 1000000 và 1000001.

“Hello, Chín Chín.”

Người mở miệng đầu tiên là thanh niên mã số 1000001, gã cười híp mắt chào hỏi Triều Đăng một chút, nam nhân bên cạnh mặc quần thể thao màu xám, người kia một tay cầm ly nước, tay còn lại buông thõng tự nhiên, ánh dương quang óng vào đôi người lam xám, nam nhân có chút hứng hờ nhìn Triều Đăng một chút, gương mặt ấy đứng dưới ánh nắng tinh khiết, quả thực đẹp đến hút mắt hồn người.

Thật mẹ nó soái.

“Này.” Triều Đăng hỏi một tiếng: “Hai người đi tầng bao nhiêu?”

“Đại kho tầng 50. Cậu cũng đi tầng 50 hả?”

“Hai người chỉ mới 50?” Triều Đăng hơi kinh ngạc: “Em thấy hai người nên ở từ tầng 100 trở lên...”

“Đại ca nói thẳng quá nhanh, đám người máy sẽ nghi ngờ cảm xúc của anh chưa xóa ——“

“Cảm miệng.”

Triều Đăng cau mày: “Xóa cảm xúc?”

Thanh niên muốn nói chuyện, nhưng phát hiện mình không phát ra tiếng, chỉ có thể vô tội nhìn chăm chăm Caesar, người sau căn bản không thèm nhìn gã, ngược lại xoay đầu về hướng Triều Đăng.

“Đồ ăn tầng 50 không tồi.” Đôi mắt lam xám lên xuống đánh giá ý thức thú bên người Triều Đăng: “Bình thường cậu không thu hồi cô ấy về?”

“Hả?”

“Có chút đáng chú ý, hình người rất hiếm thấy.”

“Ừầy...” Triều Đăng sờ sờ mũi: “Em không biết.”

Thanh niên cố gắng làm khẩu hình với Triều Đăng.

Kêu, đại, ca chỉ, đi.

“... Anh có thể dạy em không?”

Triều Đăng vừa dứt tiếng, cửa thang máy vừa vận mở ra, đứng bên ngoài tầng 50 là một mỹ nữ kim loại cao lớn, cô ta mặc trang phục bác sĩ thuần trắng, ngực bự chân dài eo nhỏ vô cùng cảnh đẹp ý vui, mỹ nhân tóc vàng đối diện trừng mắt nhìn Triều Đăng, đại khái nghe được mẩu đối thoại của bọn họ, trên mặt mang theo tiểu ý.

Khi ra khỏi thang máy, Caesar nghe được âm thanh nhỏ xíu chỉ có hai người nghe được từ Aura.

“Đáng yêu quá đó.”

Caesar không lên tiếng, Aura ghét bỏ liếc mắt nhìn hần.

“Đồ mượn tao.”

“...”

Quả thực đúng như trong lời đồn, mỗi một tầng của tháp, điều kiện vật chất đều sẽ tăng lên một bậc. Từ tầng một đến tầng năm mươi, Triều Đăng thấy được khu mua sắm, phòng ăn cao cấp, quán bar cùng một lượng lớn thiết bị giải trí. Nếu nhớ không lầm, hoàn toàn không giống với hệ thống công cộng miễn phí ở tầng một, từ tầng hai trở lên tất cả mọi thứ đều phải thông qua những gì thu được trong chiến đấu. Mỗi ngày dị năng giả có thể lựa chọn có chiến đấu hay không, mỗi khi đánh bại một đối thủ sẽ nhận được số điểm nhất định. Điểm tương đương với tiền tệ lưu thông trong tháp, có thể tiêu dùng bất kì thứ gì trong tháp. Nếu thật sự là người lớn lên ở thế giới này, từ nhỏ phải sống ở tầng một của tháp, bỗng nhiên thấy được cảnh tượng này chán chường có rất nhiều kích thích, dục vọng bỏ lên tầng cao đương nhiên sẽ càng mãnh liệt, nhớ lại lúc sẵn chiến tên tội phạm đi cùng có ám chỉ, Triều Đăng nhú nhú mày.

Cảm giác đám robot đang sàng lọc kẻ mạnh này, nếu thật sự là vậy, chúng nó sàng lọc ra Nhân loại mạnh mẽ... Để làm gì?

Dị năng giả phổ thông lần đại kho đều giải trí ở khu ngoài, sau khi hỏi rõ ràng vị trí căn phòng, Triều Đăng và hai tên tội phạm kia tách ra, phòng mới của y vô cùng rộng rãi, từ ô cửa sổ bằng thủy tinh có thể nhìn ra bên ngoài càng xa hơn. Triều Đăng mở màn hình, thông qua tìm kiếm trên quang não, hiện tại điểm số của y là 100, chắc là điểm thưởng đợt sẵn chiến. Triều Đăng dùng điểm này đi ăn cơm trưa, mua thêm vài bộ quần áo, rồi đến xem các dị năng giả chiến đấu.

Dị năng giả tầng năm mươi đa số đều sở hữu ý thức thú từ ba sao trở lên, sàn thi đấu cho phép tất cả mọi người ra vào, có thể cá cược thắng thua, hai tên dị năng giả đang chiến đấu trên kia cực kì hiểu rõ ý thức thú của mình, Triều Đăng có thể cảm giác được cô gái đang đứng bên người mình đang vô cùng hưng phấn, hần là ý thức thú mạnh mẽ khiến Ngọc Lâm sinh ra khoái ý khi gặp kì phùng địch thủ. Và đúng như những gì tên tội phạm có màu mắt lam xám nói, ngoại trừ chiến đấu, bình thường rất ít khi dị năng giả phóng thích ý thức thú của mình, Triều Đăng đi một đường nhận được không ít ánh mắt đánh giá. Khi trở về đến phòng, y ấn mở đèn, chờ khi thấy rõ nam nhân ngồi trên bệ cửa sổ, Triều Đăng hơi run.

“Dạy cậu.”

Đối phương nói rõ ràng ý đồ đến đây... Thật sự là vô cùng rõ ràng luôn á!

“A, Triệu Triệu.” Triều Đăng đóng cửa lại: “Hồi sáng em cứ tưởng anh không muốn.”

Người kia nhìn y một chút, nhảy xuống từ bệ cửa sổ, tóc ngắn bạch kim vẽ nên độ cong trong không trung, cô gái vốn dĩ đứng lặng bên người Triều Đăng bỗng nhiên vọt đến hướng hần, cánh tay xương xẩu thẳng tắp đâm vào lồng ngực đối phương, người sau dễ dàng lắc mình né tránh, Triều Đăng vội vàng kêu tên ý thức thú.

“Ngọc Lâm!”

Trước đây không lâu Triều Đăng nhận ra ý thức thú cực kì mãnh cảm với phát âm tên, tuy ở trong tháp căn bản Nhân loại không được sử dụng tên, nhưng Triều Đăng đã quen trao đổi với ý thức thú thông qua tên. Đúng như dự đoán, cô gái nghe được âm tiết quen thuộc, sau một chốc do dự liền dừng lại động tác, Triều Đăng xấu hổ nhìn người kia một chút.

“Xin lỗi, hình như cô ấy không thích anh cho lắm.”

Đối phương lặp lại phát âm của y: “ ‘Ngọc Lâm’?”

Triều Đăng gật đầu: “Em đặt tên cho cô ấy.”

“Ồ ngoài đừng gọi, trong tháp chỉ có robot mới có tên.” Đôi lam xám của nam nhân trong trẻo dị thường: “Tên là một loại phạm tội.”

“Vâng, em sẽ không gọi.” Triều Đăng không nhịn được cười lên: “Nhưng... Thoạt nhìn anh cũng đâu nghĩ vậy.”

“?”

“Cảm giác căn bản anh không thêm đề ý luật lệ của chúng nó.”

“Ừ.” Ngoài ý muốn, đối phương lại dứt khoát thừa nhận: “Tôi không đề ý, nhưng hiện tại cậu phải tuân thủ luật lệ của chúng nó.” Hần dừng lại chốc lát: “Điều kiện tiên quyết để mình không bị tấn công, cậu không chế ý thức thú đi chiến đấu được chưa?”

Triều Đăng lắc đầu, xác thực y không thể dựa vào ý nghĩ điều khiển Ngọc Lâm chủ động chiến đấu.

“Thực ra đây là một vấn đề, cậu không thể thu hồi ý thức thú vào bản ý thức của mình, khả năng lớn nhất chính là cậu chưa hiểu rõ cô ấy.”

“Hiểu rõ...?”

“Nói cách khác là một loại tín nhiệm.” Hai người đến gần hơn, thế mới thấy, tội phạm trước mặt cao hơn Triều Đăng ít nhất một cái đầu: “Cậu nên thử xem cô ấy là đối tượng mà mình dựa vào, ý thức thú vĩnh viễn không phản bội chủ nhân, cô ấy cam nguyện vì cậu vào sinh ra tử, cam nguyện làm bạn với cậu trong mỗi trận chiến đấu, muốn tiếp tục sinh tồn ở tháp, cậu phải chấp nhận cô ấy hoàn toàn.”

“Em...”

“Thử một lần xem?” Âm giọng trầm thấp của nam nhân giữa màn đêm đặc biệt gợi cảm, một chốc thấp thoáng, xúc cảm trong trẻo mơ hồ khiến Triều Đăng có chút hoảng hốt: “Cô ấy là công cụ của cậu, cũng là bạn bè lẫn người thân của cậu, thử chấp nhận cô ấy.”

Một lúc lâu sau, trong phòng vang lên âm thanh của Triều Đăng.

“... Em không làm được.”

Sắc mặt người đối diện không thay đổi, chỉ lẳng lẳng ngóng nhìn Triều Đăng, hồi lâu sau âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Tại sao?”

“Bởi vì...”

Bởi vì y không làm được.

Không thể ý lại cô, cũng không thể chấp nhận cô, nói cho chính xác thì, từ đầu tới cuối Triều Đăng chưa bao giờ xem Ngọc Lâm là một ý thức thú chân chính.

“Không sao, nói cho tôi tại sao?”

“...”

Thấy Triều Đăng không nói lời nào, bỗng nhiên nam nhân xoa xoa đầu y.

Đó là một động tác rất ôn nhu, Triều Đăng có thể cảm nhận được tay của đối phương chạm vào sợi tóc của mình, ánh sáng trong phòng vương lên đôi mắt lam xám, rõ ràng là tội phạm đi ra từ đồng xác người tanh máu, lại không lý do khiến y cảm nhận được an tâm khó có thể nói lên bằng lời.

Nói cho đúng thì, đây không phải lần đầu tiên Triều Đăng cảm nhận được cảm giác này từ người trước mặt, cảm giác an toàn khi ở cùng đối phương tựa hồ đến từ linh hồn, lại như năm nào hãy còn ở bên Vệ Tiểu, lại như lúc ánh lửa bùng lên Tang kêu y chạy đi, thậm chí như là cực kì lâu trước đây, lúc hệ thống dẫn Triều Đăng đến thế giới đầu tiên, thiếu niên với đôi mắt đen láy trong phòng học giải đề toán cực kì khó ngẩng đầu lên, nhìn y.

“Không nói được cũng không sao, thế nhưng —”

“Em có một người chị...”

“...?”

“Mẹ em...” Triều Đăng hơi nhíu mày: “Bà gọi chị ấy là ‘Ngọc Lâm’, cái tên này hàm ẩn ngụ ý trân bảo, chị là đứa con đầu lòng của mẹ, lúc đầu mẹ cũng rất yêu chị, em...”

Triều Đăng không muốn dừng lại, nhưng rốt cuộc vẫn ngừng lại.

Y chưa từng nói chuyện này cho bất kì một ai, dù là hệ thống đã ở bên lâu nhất, cũng không hề biết quá khứ Triều Đăng đã trải qua những chuyện gì.

“Ừm”

“... Anh làm gì mà nghiêm túc dữ vậy.” Triều Đăng sờ sờ mũi: “Thật ra cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, nhà em... Có chút kì quái, tinh thần mẹ em có vấn đề, lúc bình thường sẽ vô cùng tốt với em và chị, thế nhưng bà lại cực kì yêu ba, cực kì cực kì yêu.”

Kí ức đã mơ hồ nằm nơi ranh giới, hình ảnh lúc còn nhỏ ngày càng mơ hồ, trong ngôi nhà rộng lớn trắng lè, lúc đó Triều Đăng chỉ là đứa nhỏ ngây ngô không biết gì, hôn nhân ba mẹ bám lấy lợi ích, mẹ là tiểu thư của thế gia vọng tộc, nhưng sau khi kết hôn lại vô cùng yêu ba, đáng hận chính là khi đó ba cực kì lạnh nhạt với mẹ, trong kí ức chỉ còn sót lại, bà khóc rất nhiều, rất nhiều.

“Lúc mẹ em phát bệnh... Mẹ rất nghiêm với em, nếu không làm hoàn hảo bà ấy sẽ ồn ào lên, vì mẹ cảm thấy con trai có thể khiến ba yêu thích, nên càng ngày càng lạnh nhạt với Ngọc Lâm”

“Sau đó?”

Triều Đăng liếc nhìn cô gái xương trắng yên tĩnh một chút: “Lúc đó em còn rất nhỏ, rất nhiều chuyện vẫn không hiểu, em không biết Ngọc Lâm có tình cảm trên tình thân với em lúc nào, chị ấy muốn sau khi em lớn lên cưới chị.”

Sau khi lớn lên Triều Đăng kết hôn với chị, có được không?

Đây là câu nói mà tuổi ấu thơ Ngọc Lâm thường nói mỗi tối với y, cô lớn hơn Triều Đăng bảy tuổi, tóc để rất dài, da trắng tựa tuyết, đẹp tựa bức họa, tựa hồ Ngọc Lâm biết rất rõ cách sử dụng ưu thế của mình thế nào, cô thích cười, tuy thường làm nũng với Triều Đăng, nhưng khi mẹ phát rồ lại kiên cường đến không tưởng. Cô không thích Triều Đăng mặc mòng vào ngày đông, Ngọc Lâm là một cô gái thuần chất, thanh âm nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng chỉ riêng chuyện buộc Triều Đăng kết hôn với mình lại bá đạo đến đòi mạng, trong tuổi thơ tình tình mê mê ấy, chị ấy luôn là “Ngọc”, là chữ “Ngọc” ấy.

Bây giờ nhớ lại, hình như lúc đó mình đã mơ hồ đồng ý với đối phương rồi... Đúng là tình tình mê mê.

“Mẹ em nhận ra?”

“Vâng.” Triều Đăng lên tiếng: “Bà rất tức giận, nếu thật sự xảy ra chuyện đó, chúng em lẫn bà đều biến thành trò cười, ba cũng ghét mẹ, nhưng em lại không ngờ bà giận đến vậy, mẹ bị bệnh tâm thần, trong một ngày phát bệnh, bà đẩy Ngọc Lâm từ trên ban công xuống.”

“...”

“Sau khi chuyện xảy ra, nhìn lại thi thể Ngọc Lâm, rất nhiều máu, thế em mới biết một người lại có nhiều máu đến vậy, đoạn thời gian đó em nằm mơ mỗi ngày, trong mộng Ngọc Lâm luôn là đáng yêu nửa người nửa xương.” Triều Đăng thả nhẹ âm thanh: “Vì lẽ đó... Em không muốn chị ấy đi chiến đấu, em muốn bảo vệ chị.”

Y nên bảo vệ cô.

Tội phạm trước mặt hơi nhú mày, hấn há miệng.

“Xin lỗi.” Hấn nói: “Tôi không biết có chuyện nghiêm trọng như vậy.”

“Không.” Triều Đăng vung vung tay: “Cũng lâu rồi, chỉ là không nói cho ai biết, đại khái sau một quãng thời gian khá dài sống trong bóng tối mới tạo ra được ý thức thú như chị, nhưng em đã nói với anh... Có lẽ thêm vài ngày là được.”

Nam nhân muốn nói lại thôi, hấn xoa đầu Triều Đăng một lần nữa, đôi ngươi lam xám như mặt hồ trầm tĩnh.

“Không còn thông khổ, hả?”

Không hiểu tại sao, sau khi đối phương nói xong câu kia, nặng nề trong lòng như kì tích biến thành hư không, Triều Đăng cười lên: “Hình như cũng không phải khó vượt qua như trong tưởng tượng, Triệu Triệu, anh biết phép thuật đúng không?”

“...”

Mây trời hạ thấp nơi mái vòm của tháp, sau khi đối phương rời đi, Triều Đăng thử nghiệm thêm mấy lần, nhưng đều không thể khống chế được ý thức thú. Một đêm vô mộng, ngày hôm sau tỉnh lại Triều Đăng để Ngọc Lâm lại phòng, tự mình đi khu tiêu dùng giải quyết bữa sáng.

Ý thức dậy không tỉnh là sớm, phố ăn sáng đã có mấy tiệm bán hết, cách tám kiếng pha lê Triều Đăng thấy có người vẫy tay với mình, y dừng lại, bước vào quán cà phê nọ.

“Chín Chín Chín ~”

Nhẹ nhàng quay qua chào hỏi thanh niên đang gặm khoai lang một chút, tội phạm đại kho mã số 1000001 không biết từ chạy từ ngục ra ngoài kiểu gì, nhớ lại nam nhân tối qua cũng chạy tới phòng mình, Triều Đăng không ngạc nhiên lắm ngồi xuống đối diện thanh niên. Thấy y lại đây, thanh niên đầu trộm đuôi cướp lộ ra nụ cười đầy mùi bà tám.

“Tối qua đại ca có đến tìm cậu không đó?”

“Có.”

Thanh niên một mặt bó biết mà, gãi sờ sờ cằm, mở miệng đầy tính thăm dò: “Học được thu hồi ý thức thú chưa?”

“Chưa.”

“Không phải chứ, bọn này đều một tay ảnh dạy dỗ, một đêm còn chưa xong?” Thanh niên chắc lưỡi: “Có phải anh ấy không nhớ máng cậu không? Lúc trước ảnh nạt anh đây vài câu là tự nhiên hiểu luôn.”

“Rất dữ hả?” Bỗng nhiên Triều Đăng câu môi quẩy rữ, đôi mắt chậm rãi cong lên, mưu ma chước quỷ vụt lên đầy đầu khiến y có chút hưng phấn, như là thuận miệng lại như hò hững, cố ý đặt thông lọng vào lời nói: “Em cảm thấy tính cách Caesae vẫn còn tốt chán.”

Chương 98: Vết Rách Màu Hồng 5

Edit: Hyukie Lee

Trong nháy mắt nói ra câu kia, trái tim Triều Đăng như thất lại, thoát ảm thoát hiện, y có thể cảm giác được đối phương cũng đang ngằm quan sát mình, nếu tội phạm mã số 1000000 thật sự tên Caesar, nhưng trong tháp con người không được phép có tên tuổi, nói ra hai chữ này không chỉ đại biểu Triều Đăng biết được tên Caesar từ hân, còn mang ý nghĩa chính mình “lai giả bất thiện”. Sắc mặt Triều Đăng khẽ thay đổi, ngay khi y định mở miệng thì nghe được âm thanh mang theo ý cười của thanh niên.

“Nào có, tính cách ảnh nát chết rồi.” Người đối diện nhấp một hộp cà phê, quơ quơ muống nhỏ trong tay: “Ngay cả cái này đại ca cũng nói cho cậu? Tiến độ hai người hơi nhanh rồi đó.”

“... Ồ.”

Thật sự... Tên Caesar?

“Tôi rất nghi ngờ rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì.” Thanh niên dòm Triều Đăng không có ý tốt: “Có mệt không? Mệt hay không mệt? Một đêm vụ son—“

Triều Đăng làm động tác stop: “Không nói nhảm, ăn cơm.”

“Đừng mà, hiếm khi ảnh có chuyện vui, hiểu kì mà.”

Triều Đăng lắc đầu một cái không lên tiếng, thanh niên thấy vậy chỉ nhún vai. Tầm mắt Triều Đăng đặt vào chén bích trong tay, bên trên còn đọng lại một giọt nước nhỏ, nếu đối phương đúng là hệ thống, trên thực tế cũng tồn tại rất nhiều vấn đề, hệ thống từng nói mình là thứ không trọn vẹn nhất, tuy đến cùng Triều Đăng cũng không hiểu không trọn vẹn đó chỉ cái gì, nhưng chỉ một chuyện hệ thống dùng hình người xuất hiện trước mặt y, nhìn qua như không hề quen biết... Đừng vậy, nếu Caesar là hệ thống, vì sao lại không biết y?

Mất trí hoặc giả vờ... Mặc kệ cái nào cũng khiến Triều Đăng rất muốn làm chết hân!

“Hừ hừ, đi ra có hơi lâu.” Thanh niên liếc nhìn thời gian: “Tôi phải về trước, rảnh rồi thì đến đại kho chơi?”

“Chơi cái gì?” Nhớ lại lời đối phương từng nói, Triều Đăng cười đầy xấu xa: “Mông nở hoa?”

Thanh niên ngượng ngùng: “Lúc đó giỡn thôi, đừng y làm chi.”

Triều Đăng vung vung tay, thấy đối phương ra khỏi quán cà phê, trong mắt xẹt qua tia dị sắc. Nếu thật sự là một người, hệ thống buộc y thu gom những mảnh vỡ cảm xúc, trong lúc vô tình thanh niên có đề cập đến việc Caesar bị xóa cảm xúc, nhưng chuyện này, liệu có mối liên hệ nào không?

... Mặc kệ thế nào đều siêu khả nghi, quá tuyệt, Triều Đăng.

Bốn vách tường thuần trắng bóng loáng hoàn mỹ, cúc vạn thọ trồng trong nhà kiếng từ từ nở rộ, nữ bác sĩ ngồi sau bàn làm việc ngậm một điếu thuốc lá màu phấn hồng, thấy thanh niên bộ dáng thanh thú từ cửa đi vào, Aura lười biếng phun ra một đám khói trắng.

“Cậu ấy có hỏi.” Thanh niên ngồi xuống sofa, tầm mắt chuyển qua nam nhân đối diện mình: “Đúng như anh đoán, cậu ấy thăm dò tên anh, em cũng thừa nhận như anh dặn.”

“Ừ.”

“...”

Đôi ngươi lam xám liếc qua thanh niên im lặng bên kia, Caesar nghi hoặc mà nhíu mày: “... Cảm ơn? Phiền phức rồi?”

“Tiểu Caesar.” Đôi môi đỏ của Aura khẽ giương lên: “Anh lại đang mưu đồ chuyện gì nữa?”

“Đại ca thích người ta lại không dám nói, chỉ biết chạy trốn, thông qua các con đường khác nhau ám chỉ mình là ai là ai, nhất định bắt thằng nhỏ đuổi theo.” Thanh niên lười ý nhiều mà tổng kết: “Muộn tao.”

“Mịa nó.” Aura lộ vẻ mặt khinh bỉ: “Quá tao.”

“Không phải.” Nam nhân bị bọn họ châm biếm mặt không cảm xúc: “Người máy đang quản chế, tôi không thể để chúng nó nhận ra Triều Đăng, sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cớ.”

“Cớ.”

“...”

Aura dập thuốc lá vào bàn làm việc: “Đương nhiên người máy sẽ quản chế, nguy hiểm nhất chính là anh, nhưng anh đừng gạt tôi nói mình không né được quản chế.”

“Mảnh vỡ cảm xúc của tôi còn chưa thu về xong, chúng nó thấy Triều Đăng sẽ rất điên cuồng.” Caesar chặc lưỡi: “Tôi sợ mình không khống chế được. Đáp án này thế nào?”

“Cảm động quá, thì ra anh là loại nam chính yên lặng trả giá yên lặng nhẫn nại.” Cô gái tóc vàng cầm điều thuốc lên một lần nữa, đầy ưu nhã bất chèo chân dài: “Nếu mảnh vỡ cảm xúc nhìn thấy cậu ấy thì như thế nào?”

“Sẽ rất kích thích.” Caesar dừng một chút: “Còn nói muộn tao lần nữa tôi sẽ đánh cô, em gái nhỏ.”

Aura cười gượng hai tiếng, ý thức được người đối diện chính là cận bã không chút phong độ nói đánh là đánh, lập tức thức thời lảng sang chuyện khác: “Ý thức thú của anh...”

“Đang khôi phục.” Hấn nói nhàn nhạt: “Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện.”

Không giống với nhiều dị năng giả khác, ý thức thú của Caesar không có năng lực công kích, ngày ấy Triều Đăng hỏi đến ý thức thú của hấn, dù Caesar không nói dối, nhưng lại chui vào kẻ hở ngôn ngữ, ngôn linh không thuộc về ý thức thú mà là dị năng hấn sở hữu từ nhỏ, ý thức thú của hấn không có hình thể, chỉ tồn tại trong biến ý thức, nên khi Caesar rơi vào hôn mê sâu, dựa theo kế hoạch, ý thức thú biến thành hệ thống trong đầu Triều Đăng, từng bước từng bước dẫn dắt người nọ đánh thức những xúc cảm bị phong chết.

Lần đầu tiên nhìn thấy Triều Đăng, so với tình yêu thì hấn càng nghiêng về dục vọng chiếm hữu đơn thuần hơn, loại cảm tình không biết giải thích thế nào này đến từ những mảnh vỡ cảm xúc từ từ dung hợp trong đầu hấn, robot lấy đi một lượng lớn cảm xúc của Caesar, trên bảng số liệu của chúng nó, bộ phận cảm xúc này được đánh dấu cảnh báo nguy hiểm, nên mỗi một mảnh vỡ cảm xúc hoặc ít hoặc nhiều đều không trọn vẹn. Điều khiến Caesar cảm thấy phiền nhất chính là, có mấy mảnh thu về không được thuận lợi, một số quá mức chấp nhất với Triều Đăng, sau khi ý thức thú của hấn liên tục dẫn dắt Triều Đăng nhảy không gian vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn, nó không thể khống chế được tất cả mảnh vỡ. Những mảnh vỡ kia chỉ cần dựa vào kích thước bé nhỏ là có thể dễ dàng xâm lấn biến ý thức của Triều Đăng. Không nghi ngờ chút nào, điều này sẽ mang đến nguy hiểm cực lớn cho y.

Tiếng người xao động xẹt qua bên tai, người trung niên suýt chút nữa bị Ngọc Lâm đâm xuyên ngực bất đắc dĩ phải chọn chịu thua, đây là đối thủ thứ ba y đánh bại trong ngày, cũng giống như Triều Đăng, điểm những người này không cao, phỏng chừng cũng vừa lên được tầng năm mươi. Từ ba ngày trước sau khi Triều Đăng có thể thu hồi ý thức thú vào biến ý thức, sức khống chế đối với Ngọc Lâm liền mạnh hơn trước đây rất nhiều. Triều Đăng nhảy xuống từ đài thi đấu, quang não hiện lên số điểm, y dùng điểm mới vừa kiếm được giải quyết luôn bữa tối. Một chốc khi Triều Đăng về phòng đóng cửa lại, bỗng nhiên bầu không khí trở nên trầm trọng.

Cự xà duyên bạch chiếm lấy đầu giường, xà tín đồ sậm nung theo di chuyển như ẩn như hiện, tựa hồ con rắn kia vô cùng yêu thích khí tức của Triều Đăng, cự xà vốn đang uốn lượn trên giường nhận ra có người vào nhà, lập tức nhảy bén ngẩng đầu lên. Sắc mặt Triều Đăng trắng bệch cùng nó bốn mắt nhìn nhau, đồng tử duyên sắc dựng đứng lạnh lẽo của loài bò sát lại không lý do khiến Triều Đăng cảm thấy chứa đầy dục vọng.

Rắn này... Nhìn hơi quen quen.

Má của con ỏi, dung mạo thật giống, đại mỹ nhân, a.

Triều Đăng lập tức muốn mở cửa ra, lại phát hiện cánh cửa vốn bình thường bỗng mở kiểu gì cũng không ra, chẳng biết lúc nào Ngọc Lâm đã biến mất. Có gì đó lạnh lạnh quán lấy mắt cá chân, Triều Đăng không thể làm gì khác hơn là không nhúc nhích tùy ý con rắn kia bò lên người mình.

[Triều Đăng.]

“...”

Wow! Đăng của ngài có chứng sợ động vật nhuyển thể!

Có ma. Tại sao Việt Trường Ca lại ở chỗ này... Còn là Việt Trường Ca bị Triều Đăng đá! Thật! Đáng! Sợ! Khi! Gộp! Mấy! Cái! Tính! Từ! Đây! Lại! Với! Nhau!

[Đã lâu không gặp.] Đầu rắn lạnh lẽo bò đến gần y: [Tựa hồ Tiểu Đăng sống rất tốt.]

“Không không không không tốt không tốt.” Triều Đăng sợ bị đối phương trực tiếp kéo lên giường, miễn cưỡng nở nụ cười quyến rũ, tìm đề tài lung tung nói: “Ngài thì sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền hận không thể đem nguyên câu nuốt xuống, hỏi đại mỹ nhân bị mình đá sống có tốt không, thực sự là, quá tàn bạo.

Trong đầu truyền đến tiếng cười khê hờ hững ngẩn ngui, tóc dài trắng bạc đập vào mi mắt, cánh tay thon dài đỡ sau cổ Triều Đăng, nửa phần dưới đôi phương vẫn là xà, nhưng nửa phần trên đã biến thành hình thái Nhân loại, gương mặt đã nhiều năm không gặp vẫn xuất trần tựa “trích tiên” như thế. Triều Đăng có thể cảm nhận được đôi phương đặt nụ hôn nhẹ lên trán mình, sau đó bờ môi liền bị ngậm lấy.

“Sau khi Tiểu Đăng rời đi, cuộc sống vì phu rất tẻ...”

Như trừng phạt, đôi phương cắn lên đầu lưỡi Triều Đăng, đuôi rắn theo đôi chân dài một đường trườn lên, lớp vảy cứng cáp khiến da Triều Đăng có chút không khỏe, ngữ khí ôn ôn nhu nhu của Việt Trường Ca vào giờ phút này khiến người đặc biệt sợ hãi: “Em có biết vào ngày ấy, vừa treo vãn trang xong nhìn em biến mất không còn tăm hơi, ta có cảm xúc thế nào không?”

“...”

Quá thâm.

“Thật không ngoan.”

Theo tiếng thờ dài chấm dứt, đột nhiên Triều Đăng bị kéo lên giường, Ngọc Lâm không còn, sức mạnh to lớn của xà khiến Triều Đăng không cách nào phản kháng, hai tay không biết bị thứ gì trói chặt, không giống trong quá khứ, đây là lần đầu tiên Triều Đăng gặp phải loại đối xử này trong hiện thực, nhận ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Triều Đăng có chút hoảng sợ kêu tên Việt Trường Ca.

“Đại mỹ nhân, đừng như vậy, em giải thích cho ngài —“

“Không muốn nghe.”

Hàng mi duyên sắc khép hờ, gương mặt thanh nhã như bạch nguyệt vương phải tầng tầng bóng tối, Triều Đăng bị ôm cười lên đuôi rắn, hai chân không hiểu sao bỗng mất hết sức lực. Việt Trường Ca sáp đến hôn môi cùng y, đuôi rắn chuyển động điên cuồng, nếu không phải có tay đối phương giữ lấy hông, chắc chắn Triều Đăng sẽ ngã xuống dưới từng trận cuồng động.

Quá, quá khó chịu.

Cảm giác này, cứ như...

“Tiểu Đăng.” Dường như nhìn ra y khó nhịn, đôi phương rời khỏi môi Triều Đăng, cắn lên vành tai người nọ: “Em xem, rõ ràng em thích như vậy.”

“Ngài dừng lại.” Hô hấp Triều Đăng đã có chút rối loạn: “Em... Nha —“

“Em có biết, ta tìm em bao nhiêu năm? Nhìn em biến mất, hầu như ta cho rằng mình đang nằm mộng.” Âm thanh hần vẫn nhu hòa, nhưng từ trong nghe được thống khổ lẫn thù hận chôn dấu cực sâu: “Em và ta quen nhau mười năm có thừa, dù mười câu em nói với ta có là thật đi nữa... Thôi.”

Ngón tay hần xuyên qua tóc ngắn của Triều Đăng, mái tóc vốn chỉ dài tới cổ trong nháy mắt dài đến eo, sau đó uốn lượn đến tận bên chân, hai loại màu sắc cực đoạn đan dệt trên người Triều Đăng, Việt Trường Ca cầm lên một sợi tóc, để vào lòng bàn tay thưởng thức.

“Màu tóc và màu da này của em đúng là đẹp dễ, thật muốn lột da em ra, nhìn bên trong xem có tím hay không.” Hần hơi dùng sức kéo kéo sợi tóc, trong kí ức, Triều Đăng vô cùng nắn cảm với đau đớn và đụng chạm, đúng như dự đoán, mỹ nhân tóc đen da trắng trong lòng toát ra một chút thống khổ, Việt Trường Ca cong cong môi: “Ta đã không nhớ mình năm bao nhiêu giác mộng, nhưng mãi mãi trong đó đều là em, mặc kệ ta cầu xin làm sao, dù ta có quý xuống đi nữa, dù ta có chết vì em đi nữa, cuối cùng em đều không chút lưu luyến rời đi.”

“...”

Quá, quá thâm.

“Đúng là không thể sung em được nữa.” Hần như là đang nói cho Triều Đăng, lại như đang nói cho chính mình, uẩn trong đôi ngươi duyên sắc là một mảnh ôn nhu, lại khiến người sờn cả tóc gáy: “Em sợ đau lại vô tâm vô phách, ta chặt đứt tay chân em có được không, em đi một ngày, ta chặt một chi, chặt hết rồi cho mọc ra chặt tiếp, như vậy, để em từng chút từng chút nếm thử mùi vị thống khổ mà ta chịu đựng... Có được không?”

“...”

Anh yêu, Caesar, đang ở đâu.

Chậm thêm chút nữa, án mạng phân thân, sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Vết Rách Màu Hồng 6

Edit: Hyukie Lee

Tay Việt Trường Ca đến gần vai Triều Đăng, nắm ngón tay buông lỏng xoa một vòng nơi đầu vai, nhìn qua đối phương không hề sử dụng chút sức nào, lại khiến Triều Đăng không thể tránh thoát. Y cố gắng đè sự run rẩy trong thanh âm xuống, tầm mắt đối diện đôi duyên sắc trong trẻo như mặt hồ yên ả.

“Đại mỹ nhân, nếu ngài làm thật, giữa chúng ta liền xong.” Triều Đăng cẩn thận từng li từng tí quan sát vẻ mặt đối phương, thả mềm âm thanh hết sức có thể: “Ngài nghe em giải thích trước, nếu không hợp ý, ngài hãy — a a a a a!”

Một tiếng răng rắc, xương nơi bả vai đau như nứt ra, nhưng tầm mắt người đối diện vẫn lẳng lặng không một gợn sóng, Việt Trường Ca tới gần hôn Triều Đăng, liếm lấy nước mắt chảy đến bên môi: “Ta nói rồi, ta không muốn nghe.”

Bàn tay nắm chặt đôi chân dài xinh đẹp tuyệt trần, một đường trượt đến bắp đùi trắng mịn.

“Nơi này.” Mái tóc màu bạc buông xuống bên người Triều Đăng, y có thể cảm giác được đôi môi mềm mại của đối phương hôn lên da mình, bên tai xẹt qua âm thanh thờ dài của Việt Trường Ca: “Thật xinh đẹp.”

Lại một trận đau đớn mãnh liệt như điện giật từ lòng bàn chân kéo lên tận óc, cả người Triều Đăng đau đến co lại, tiếng kêu thảm thiết bị nụ hôn mười phần đục vọng mạnh mẽ dập tắt trong cuồng hống, xà quấn quanh cơ thể, lớp vảy duyên sắc tùy ý ma sát da thịt Triều Đăng.

“Đẹp thì giữ nó lại chứ.” Đột nhiên âm thanh vang lên đánh vỡ cảnh tượng kiều diễm kinh dị, nam nhân duy trì động tác một cước đạp bay cửa phòng, tay dài chân dài, dáng người thẳng tắp cực kì xuất sắc, Caesar có chút lưu manh mà nhú mảy: “Mỹ nhân chân dài không tuyệt sao?”

“Ngươi là...”

Việt Trường Ca nhắc mắt, đồng tử bên trong đã dựng đứng.

“Xin chào, nên gọi là gì đây?” Caesar cười cợt vô cùng tự nhiên: “Dối Trá? Mánh vờ?... Hay cứ gọi con trai? Ngươi cũng coi là ta sinh ra đi.”

“Thật khó tưởng tượng.” Khuôn mặt ôn nhuận hòa nhã xẹt qua từng tia lệ khí: “Nếu không phải có khí tức trên người, ta chưa bao giờ cân nhắc qua chính mình là thứ này.”

Thứ này...?

Chờ đã, không phải Caesar là hệ thống hả? Rốt cuộc “sinh ra” có mấy nghĩa??

“...Tổng thống?”

“Ừm.” Thấy ánh mắt Triều Đăng lấp lóe, Caesar nói bổ sung: “Anh không phải.”

“...”

Cút.

Phiền Caesar tiên sinh tự thử nghiệm một chút cảm xúc cho rằng rốt cuộc cũng tìm được đồng bọn nhưng thật ra mình đã bị vứt bỏ, thực sự là quá mẹ nó u buồn.

“Hệ thống trong đầu em là ý thức thú của anh, mà thật ra nói nó là anh cũng đúng, ý thức thú là trên tinh thần, không có thực thể... Sau này sẽ giải thích cho em.”

Triều Đăng miễn cưỡng duy trì lý trí trong đau đớn, mơ mơ màng màng nghe được tiếng cười khê từ Việt Trường Ca.

“Nói nhiều như vậy, Triều Đăng biết ngươi là ai không? Đại khái chính là không biết.”

“...”

Nam nhân hơi nhú mảy, thấy hắn không nói, nụ cười bên môi xà càng ngày càng sâu: “Nói cho hắn biết, em được gì từ hắn.” Ngón tay Việt Trường Ca xoa xoa lệ chí nhật sắc trên mí mắt Triều Đăng, thấy y nhắm mắt lại như phản xạ có điều kiện, rù rì đầy tâm tình: “Cảm giác bị bỏ rơi rất khó chịu, nếu em ở lại đây với ta, ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em, nguyên nhân em gặp được chúng ta, nguyên nhân em phải rời khỏi... Chỉ cần bây giờ em gạt đầu, ta sẽ bỏ qua tất cả chuyện cũ, theo ta về Dạ Huyền, ta nuôi em cả đời, có được không?”

“Triều Đăng, đừng nghe hắn nói.” Âm thanh Caesar hiếm thấy có chút lo lắng: “Nơi này là ảo cảnh, tất cả mọi thứ đều là giả, hắn xâm lấn biên ý thức của em, hắn đang nói dối.”

“Em nguyện tin hần, hay là tin ta?” Tóc bạc và đen quấn quýt, xà ôn nhu vén sợi tóc ngổn ngang trên trán Triều Đăng: “Lúc này là ta không đúng, ta quá sốt sắng, em bỏ đi nhiều năm như vậy, bỗng nhiên gặp được em, ta không khỏi kích động có chút quá đáng.” Hần vừa nói, tay vừa bấm lĩnh quyết chữa trị xương vai vỡ vụn của Triều Đăng: “Em biết mà, bất luận thế nào, ta thật sự tâm duyệt em, em không biết hần, từ đầu tới cuối hần chỉ lợi dụng em, ngoan ngoãn, ở lại giúp ta...”

“Mẹ.”

Caesar thấp giọng chửi bới.

Khi hần chạy đến căn phòng, mảnh vỡ cảm xúc đã hoàn toàn xâm lấn biến ý thức Triều Đăng, nếu trong lúc vô tình y đồng ý yêu cầu của mảnh vỡ, chờ khi mảnh vỡ và biến ý thức Triều Đăng hòa làm một thể, không cần nghĩ cũng biết những mảnh vỡ bị người nọ mê hoặc đến thần hồn điên đảo sẽ làm ra hành động điên cuồng nào, chúng nó sẽ dựng nên một thế giới hoàn toàn mới trong đó, đem chủ nhân biến ý thức nhốt lại mãi mãi trong ảo cảnh hư cấu, vĩnh viễn không thể trốn thoát.

Hần không cách nào cưỡng chế thu lại Dối Trá vào lúc này, ngay cả nói chuyện cũng phải thận trọng cân nhắc, hần sợ chính mình sẽ kích thích Triều Đăng, sẽ khiến biến ý thức của đối phương bị thương tổn. Tuy Caesar cũng giống Việt Trường Ca đi vào trong thức hải, nhưng vì kẻ trước người sau, nên chỉ có thể tro mắt nhìn Dối Trá từng bước từng bước xâm chiếm thế giới tinh thần người nọ.

“A...”

Bên trong tầm nhìn chỉ còn lại đôi ngời duyên sắc, bên tai thấp thoáng truyền đến lời ní non nhu tình mật ý, về mặt Triều Đăng bắt đầu biến hóa, con ngời duyên sắc toát ra sung sướng, xà nhìn Caesar cách đó không xa không biết làm sao, không khỏi cười lên.

“Cảm giác này rất tốt, em không thể rời đi.” Ngón tay hần nhào nặn vành tai hần nhui, cảm nhận khối thịt trắng nõn mềm mại vốn đang lạnh lẽo trở nên ấm áp: “Ồ lại nơi này với ta, em sẽ hạnh phúc hơn nhiều, không có thống khổ lẫn buồn đau, thể xác lẫn tinh thần đều cùng sung sướng...”

Cảnh tượng trước mắt đã biến thành tầm cung Dạ Huyền ám sắc xa mỹ, cự xà duyên ngân chiếm giữ bên cạnh Triều Đăng, đầu rắn ghé vào nơi hõm vai, Triều Đăng muốn nhấc cánh tay lên, lại cảm giác cơ thể như nặng ngàn cân, có gì đó ma sát dưới lòng bàn chân, lạnh lẽo, trắng mịn, Triều Đăng miễn cưỡng hạ thấp tầm mắt, rút cuộc thấy được một đoạn đuôi rắn mềm mại.

Còn tiếp tục như vậy thì sẽ xong luôn.

Thế nhưng... Không biết tại sao, nghe đại mỹ nhân nói rất có lý a! Một câu cũng không phản bác nổi!... Nhất định phải làm gì đó cứu vãn mới được!

“Triệu Triệu.” Bỗng nhiên Triều Đăng kêu lên nick name lúc săn chiến đặt cho đối phương, âm thanh hơi khàn, nhưng y biết Caesar có thể thấy mình: “Tại sao là em?”

[Tại sao là tôi?]

[Vi cậu là người thích hợp nhất.]

Đã từng dò hỏi hệ thống, đáp án hệ thống đưa ra luôn là khuôn mẫu cái nào cũng được, nhưng cũng chính vì nguyên nhân không chút thuyết phục này mà y nhảy một loạt thời không, vào lúc Triều Đăng tưởng rằng mình sắp chạm đến chân tướng, thì hiện thực và tưởng tượng cho y một cú một trời một vực, Triều Đăng không chỉ biết được mục đích mình xuyên qua, mà suýt nữa còn bị thế giới khó mà tin nổi này làm cho lác mắt viễn thị.

Đúng như dự đoán, Triều Đăng nghe được âm thanh trong trẻo trầm thấp của đối phương.

“Trên bảng số liệu nói độ phù hợp của chúng ta là 99,99%, em là người có khả năng giúp anh hoàn thành nhiệm vụ nhất.”

“Ngoại trừ cái này?”

“... Còn có một chuyện.” Caesar dừng lại chốc lát: “Khi em nói về chuyện của chị em, đôi mắt rất bi thương, trong nháy mắt đó, đột nhiên anh cảm thấy độ phù hợp rất đúng.”

“Đại mỹ nhân.” Sau một hồi trầm mặc, Triều Đăng tùy ý để đầu rắn dán lên gò má mình, nhỏ giọng nói: “Ngài tha em đi.”

“...”

“Tha em đi.”

Cảnh tượng chung quanh sục sục không một tiếng động, cự xà ôm lấy Triều Đăng từng chút tan biến, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm chậm hóa thành từng điểm sáng nhỏ, cảm giác được áp lực trên người mình từ từ biến mất, đột nhiên Triều Đăng mở mắt ra.

Y phát hiện mình đứng bên giường, Ngọc Lâm và y cách nhau vài bước xa, tất cả không hề khác gì lúc mới vào phòng.

“...?”

Triều Đăng thử giật giạt cánh tay, không giống với kí ức vừa nãy, gân tay lẫn gân chân vẫn chưa bị bóp nát, những chuyện xảy ra lúc nãy hoàn toàn không còn vết tích.

“Đã nói, đó là ảo cảnh.” Nam nhân con người lam xám tựa trên cạnh cửa, đôi chân thật dài lười biếng đạp lên lan can: “Xà xâm lấn biến ý thức của em, giúp em tạo nên một thế giới hư cấu, mấy ngày này những mảnh vỡ cảm xúc em gặp lúc trước có thể sẽ liên tiếp xuất hiện, bất luận chúng nó tạo ra ảo cảnh thế nào, lại như con rắn vừa nãy, đều không phải sự thật, không cần sợ hãi.”

“...”

Có, có thật không.

“Nếu sợ thật.” Caesar nhẹ giọng nói: “Thì cố gắng kiên trì một lát, anh sẽ đến ngay, anh đến em sẽ an toàn, bảo đảm thời gian không quá lâu.”

“Cái này nghe có chút giống thông báo.”

Triều Đăng đùa giỡn lại như thuận miệng nói.

“Không có loại thông báo nào đem tính mạng ra đặt cược.” Caesar lắc đầu một cái: “Không bảo vệ được em, xin lỗi.”

“Cho nên... Là nguyên nhân này?”

“...?”

“Không phải vì lợi dụng em, mà là vì bảo vệ em.” Đôi mắt như ô mực xuất hiện hơi nước mỏng manh, Triều Đăng như hỏi dò lại như chờ mong, rồi lại vì nụ cười bên môi như có như không mà phảng phất bóng ma đầu độc lòng người: “Cho nên mới không nói gì với em?”

Caesar giật giật môi, vầng trán hơi căng thẳng, tựa hồ hẳn muốn nói gì, nhưng trước khi nghe được câu trả lời, hình ảnh trước mắt Triều Đăng đột nhiên thay đổi.

Hoa anh đào rực rỡ nở rộ, tiếng chuông lớp học vừa vãn ngưng bật, mấy cô gái trong làn váy đồng phục làm bật lên đôi chân xinh đẹp, Triều Đăng ngồi trên bàn học, sách vở ngồn ngộn trong tay tràn ngập con chữ viết ngoáy, tờ lịch đếm ngược những ngày cuối cùng năm 12 được dán trên vách tường, gió nam ấm áp mang theo mùi xuân kéo đến bên ô cửa sổ.

“Đăng Đăng Đăng!” Bạn ngồi cùng bàn dùng cánh tay huých y một cái: “Tự nhiên ngồi đờ ra chi vậy, bài tập Lý cho mình mượn nha? Tiết sau của chủ nhiệm—“

“A?” Triều Đăng ngẩn người: “Tôi cũng không làm?”

Trong kí ức, lúc bạn cùng bàn không làm bài tập thì hầu như Triều Đăng cũng không làm, trước khi quen Sở Trì Dự, y và cùng bàn là một cặp anh em khốn khổ chuyên gia đi mượn bài chép.

Tiếng kéo kẹt mở cửa vang lên, từ nơi cửa mở có một thiếu niên vóc người cao gầy đi vào, tựa hồ đối phương vừa mới chơi bóng xong, cánh tay thon dài rắn chắc mang theo một tầng mồ hôi mỏng, không giống với mùi mồ hôi mà con trai thường có mỗi khi vận động xong, trên người Sở Trì Dự lúc nào cũng mang theo mùi hương sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngồi cùng bàn kích động đá Triều Đăng một cái: “Mau mau mau! Cứu tinh đến rồi, đi mượn đại thiếu gia nhanh lên!”

“Ây... A?”

Chờ chút, hiện tại quan hệ giữa mình và Sở Trì Dự là sao?

Đang theo đuổi? Hay đuổi theo được rồi? Oa oa, chuyện này rất quan trọng đó, lỡ như làm lố thì tính sao bây giờ.

“A cái gì mà a, đừng bán manh với tôi.” Ngồi cùng bàn chắc lưỡi: “Ban hoa ời làm ơn đi mà, ban cô sẽ sủng cậu, hai người mỗi ngày đều ngọt ngào.”

Nha, sủng luôn, vậy thì...

Mẹ, theo đuổi còn chưa xong, nhưng chắc Dự Dự sẽ sủng mà nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vết Rách Màu Hồng 7

Edit: Hyukie Lee

Mặc kệ thế nào vẫn mượn trước đi rồi tính, nếu nhớ không lầm, không làm bài tập sẽ bị giáo viên chủ nhiệm ném ra ngoài hành lang hít đất... Quá tàn bạo.

“Dự Dự Dự – Triều Đăng kêu tên thiếu niên đang uống nước cách một dãy bàn: “Cho mình mượn bài tập Lý chép với?”

Đôi mắt đen thâm thúi khẽ nâng lên, mồ hôi theo gò má duyên dáng trượt xuống dưới cằm, thiếu niên đưa tay lên bàn lục lọi, tìm được quyển luyện tập liền ném qua bàn Triều Đăng.

“Cảm ơn nha.”

Triều Đăng cúi đầu nắn bút, chữ Sở Trĩ Dự không giống với chữ của Triều Đăng, từng đường từng nét đều đẹp khiến người tự ti, ngồi cùng bàn thấy y mượn được tập của đại thiếu gia, cười hí hí không ngừng giục Triều Đăng chép nhanh lên, khi chép đến đề cuối cùng, một loạt kí tự kì quái bên dưới đáp án khiến Triều Đăng chú ý.

[illegible]

... Cái gì đây?

Lúc làm bài Sở Trì Dự ngủ gục?

Triều Đăng nhìn hồi lâu không hiểu, ngồi cùng bàn lại giục, y liền ném qua cho đối phương. Lớp 12 ngoại trừ giải đề chính là thi thử, quỹ đạo chuyển động của điện tích trên bảng đen đối với Triều Đăng mà nói hết như nghe kinh thánh, nghe được một hồi, Triều Đăng liền ngủ gà ngủ gật như bao ngày trước, cách một dãy bàn, thiếu niên với đôi ngươi đen láy yên lặng ghi chép, hồi lâu sau đó, ánh mắt hắn từ bảng đen dời qua Triều Đăng đang lén lút ngủ, trầm mặc thu tầm mắt lại.

“Đãng này.” Lúc ra chơi, Phù Nguyệt chạy tới: “Đêm nay sinh nhật Sở thiếu, ông đi không?”

Y ngân người, cảnh tượng hết trong kí ức khiến khóe môi Triều Đăng hơi cong: “Đi chứ.”

Thấy Sở Trì Dư không có ở đây, Phù Nguyệt kê sát vào Triều Đăng, nói: “Tặng quà gì vậy?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, thấy cậu ta chả thiếu cái gì.”

“Quá tốt rồi.” Phù Nguyệt nhón miệng cười với y. “Nếu ông không tự tặng mình, tôi đem ông tặng cậu ta.”

“Tuyệt, đồng ý đồng ý.”

Triều Đăng thấy mặt Phù Nguyệt có chút ửng hồng, tựa hồ cô muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ vui vẻ náo loạn một chút liền trở lại chỗ ngồi. Sau khi tan học bọn họ đi đến quán bar KTV lớn nhất thành phố, hết như trong trí nhớ, bạn bè ở thủ đô của Sở Trì Dự cũng đến góp vui, vì đã qua rất lâu, một số chi tiết nhỏ Triều Đăng cũng không nhớ rõ, cho đến được nửa buổi tiệc, Triều Đăng đi phòng vệ sinh một chuyến, lúc đi ra, tầm mắt Triều Đăng chạm phải ánh mắt thiếu niên.

“Dư Dư.” Triều Đăng lên tiếng trước, y cười cười bước về phía trước mấy bước: “Sinh nhật vui vẻ, hình như vẫn chưa nói riêng với cậu.”

Nếu không lý giải sai, nơi này là thế giới tinh thần Sở Tri Dự tạo nên, soái ca trước mặt cũng không phải đại thiếu gia tâm tư đơn thuần dễ dàng đoán trong quá khứ, giống như Việt Trường Ca, hiện tại Sở Tri Dự đã biết mình sẽ rời khỏi hắn, nhưng đối phương không chọn con đường đi thẳng vào vấn đề kéo binh hời tộ mà thôi.

Vòi nước chảy ào ào trong phòng tạo nên tiếng động, thiếu niên không đáp lại lời Triều Đăng. Sở Trì Dự không vạch trần, đương nhiên y sẽ không chủ động chuốc lấy đau khổ. Triều Đăng sờ sờ mũi: “Vây mình đi trước.”

Y vừa bước một bước, phía sau liền truyền đến sức kéo, Triều Đăng bị người đè lên cửa phòng vệ sinh, ánh sáng ám muội đặc trưng của KTV rọi xuống, đôi người đen của thiếu niên trước mặt thâm u như bóng đêm, Sở Tri Dục đến gần Triều Đăng, một tay nắm lấy cằm người nọ, môi cùng môi gần bó quần quýt.

Đó là nụ hôn mang tính xâm lược lại triển miên đến cực điểm, đối phương đảo lười qua vòm miệng Triều Đăng, từng chút rút lấy trong lòng ngọt ngào, một tay khác của Sở Tri Dị nắm lấy cổ y, trong lúc người nọ không hề phòng bị, con ngươi thiếu niên tối sầm lại, nắm ngón tay vốn đang thả lỏng đột nhiên dùng sức bóp chặt lấy cổ Triều Đăng.

“Um..!”

Mạch máu lưu chuyển bị lực cản chặn lại, mà Sở Trì Dữ lại một mực không hề có ý dừng nộ hân, đầu lưỡi vẫn tùy ý cướp đoạt, tay đôi phương càng siết càng chặt, hô hấp của Triệu Đăng đã có chút khó khăn, nộ hân này cứ như quỷ hút máu, mị ảnh kiều diễm đến cực điểm lại gần kề từ vong hắc ám, ngay

khi Triều Đăng cho rằng Sở Trì Dự sẽ giết chết mình, bỗng sức mạnh trên tay thiếu niên tan biến.

Môi lưỡi tách ra mang theo từng sợi tia nước, da thịt trên cổ trắng nõn nổi lên vết bầm ửng đỏ, mắt thấy hai gò má Triều Đăng nổi lên sắc màu không bình thường, từng đợt hít thở rơi giữa phòng vệ sinh tĩnh lặng, trên gương mặt không một cảm xúc của thiếu niên rốt cuộc cũng xuất hiện tâm tình.

“Triều Đăng.”

Sở Trì Dự kêu tên y.

“... Khụ, khụ, khụ.” Triều Đăng bị thiếu oxy và sặc khí bức ra nước mắt sinh lý, đáng vẻ chặt vật từng chút từng chút lọt vào nơi sâu xa trong đôi ngời đen thẳm, y nhỏ giọng gọi tên hắn: “Dự Dự...”

“Gặp lại anh, dường như em không hề kinh ngạc.”

“Em...”

“Anh rất muốn giết em.”

Y nghe được đối phương thấp giọng nỉ non, sợi tóc đen lòa xòa trên mặt thiếu niên, thấy Triều Đăng cắn lên môi, dùng ánh mắt thấp thỏm nhìn mình, bỗng nhiên Sở Trì Dự nhẹ nhàng cười lên.

“Đúng là, em không thay đổi gì cả...” Ngón tay thiếu niên xoa xoa vết bầm trên cổ Triều Đăng, cẩn thận từng li từng tí như đang chạm vào trân bảo độc nhất vô nhị, hoàn toàn không còn đáng đáp tàn nhẫn lúc này: “Nhiều năm như vậy, sao em vẫn như một đứa nhỏ, phạm lỗi chỉ biết làm nũng?”

“Cái gì?”

Ông con mẹ nó còn không biết ông làm nũng.

“Sau khi em đi, anh thử rất nhiều người.” Thiếu niên lạnh nhạt nói: “Có nam có nữ.” Bất kể là MB trong quán bar, siêu mẫu đẹp như tiên, thiếu nam xinh xắn giảo hoạt như thiếu phụ, thần tượng, học sinh, hay thậm chí là tiểu thư đại gia người khác giới thiêu... Nhưng chỉ là bước đầu tiên, hắn đều không cách nào làm được, các loại hình ảnh trong đầu trùng điệp hiện lên, kí ức liên quan đến người nọ dù có qua bao nhiêu năm đi nữa vẫn không mờ nhòe, ngược lại còn rục rờ đến khó có thể tin.

Triều Đăng bỏ lại tất cả, nhưng nó vẫn sống, quả thực như loại nguyên rủa sâu tận xương tủy.

“Không một ai có thể hấp dẫn anh như em khi đó... Em có nếm thử loại cảm giác đó chưa?” Sở Trì Dự và Triều Đăng bốn mắt nhìn nhau: “Em có tiền tài, danh tiếng, quyền lực, em không thiếu thứ gì, nhưng thế nào em cũng không thỏa mãn.”

“...”

“Em nói chúng ta sẽ gặp lại, anh đã nghĩ rất nhiều thứ, nếu gặp lại, nhất định anh sẽ giết em, anh tình nguyện bảo vệ một thi thể cũng không muốn trở lại tình cảnh đó.” Thiếu niên với biểu cảm phức tạp nhìn y: “Có thể anh con mẹ nó vẫn chưa nghĩ tới tạm biệt đối với em chính là bộ dáng này, nhìn thấy anh vẫn là về mặt đó, thái độ cả đời không đổi... Em không lớn lên đúng không? Em có biết cái gì gọi là sợ hãi không?”

“...”

Mịa nó, trẻ con cũng bị chửi?

Triều Đăng há miệng, y muốn nói chuyện, đột nhiên cửa phòng vệ sinh bị đập bay, nam nhân tóc bạch kim xuất hiện trong tầm nhìn, Caesar vẫy vẫy tay với y, làm động tác tay ra hiệu Triều Đăng an tâm, cảnh tượng xung quanh bắt đầu đổ nát, Sở Trì Dự đứng nhìn Triều Đăng bên mình thật lâu, thân ảnh thon dài chậm rãi trở nên mờ hồ.

Triều Đăng mở mắt một lần nữa.

“Có sao không?”

Khi tỉnh lại Triều Đăng phát hiện mình nằm trên giường, trần nhà màu nhạt đập vào mí mắt, tựa hồ Caesar mới vừa hút thuốc lá, trong không khí nhàn nhạt mùi thuốc.

“Ừm.”

“Không nghĩ tới trong một ngày tận hai cái xuất hiện.” Vàng trán cùng màu với mái tóc thoáng nhẵn lại, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, chắc để loại bỏ mùi thuốc lá, cửa sổ thủy tinh vốn đóng kín bị Caesar mở ra, gió đêm từ ngoài tràn vào, nam nhân nhỏ giọng thăm thẳm: “Cường độ có chút lớn, điện hết rồi sao.”

“Anh còn thuốc lá không?”

Đối phương đáp một tiếng, ngón tay thon dài như có ma thuật biến ra hai điếu, Caesar nhìn Triều Đăng cầm lấy, vô cùng tự nhiên nổi lửa trên đầu ngón

tay, đối với năng lực cao cường của hấn Triều Đăng đã không còn kinh ngạc, ngậm lấy thân thuốc, đèn gần xin lửa.

“Đưa nhỏ hư.” Caesar châm lửa cho Triều Đăng: “Hút rành rọt như vậy.”

“... Không phải anh cũng vậy à.”

Ngón tay ai đó gầy gầy gầy Triều Đăng như đang trừng phạt, dùng sức rất nhẹ, trong thanh âm Caesar luôn mang theo ý vị lười biếng, nghe vào lại như sư tử đang nghỉ ngơi.

“Đúng vậy, anh không thích con ngoan.” Triều Đăng đang cố gắng suy ra ý tứ trong lời nói của đối phương, nhưng Caesar lại chuyển đề tài: “Có phải em rất tò mò anh là ai?”

Triều Đăng cực kì thành khẩn: “Tò mò.”

“Vì bảo vệ em” Caesar trả lời câu hỏi trước khi Triều Đăng bị Sở Trì Dục kéo vào biến ý thức, nhưng thái độ lại cực kì cà lơ càn rỡ: “Cho nên tạm thời không nói.”

“... Hình như bọn họ đều biết anh.” Sau khi xoa xoa mi tâm, Triều Đăng ngẩng đầu nhìn về phía đối phương: “Trước khi đại mỹ nhân biến mất nói mình là “Thứ đó”, tính cách hấn em hiểu khá rõ, nếu không phải sự thật bày ra trước mặt, hấn sẽ không cúi đầu, Dục Dục cũng vậy, sau khi nhìn thấy anh anh ấy nắm chặt tay em” Triều Đăng dừng một chút: “Chắc anh ấy rất hận em đi, anh –”

“Hấn không hận.” Bỗng nhiên Caesar nói: “Hấn không hận em, và không một ai hận em.”

“...?”

“Hấn viết cho em, em không nhìn thấy.” Đôi người lam xám tỏa ra màu sắc lung linh, người sau nhàn nhạt nhìn về Triều Đăng, khói trắng nhen lửa lượn lờ nơi đầu ngón tay, không biết tại sao, đột nhiên trong nháy mắt ấy, phảng phất trên người Caesar có bóng dáng của thiếu niên tóc đen mắt đen nọ: “Cái kia... Ủa, trên trang giấy đó, là mã Morse.”

“Mã Morse là một loại mã hóa kí tự, thông qua các phần tử dài ngắn để biểu diễn các kí tự, con số, hai người... Ừ, thông điệp trên vở luyện tập kia, dịch ra là...”

Nam nhân suy tư chốc lát, Triều Đăng nhìn đáng vẻ hấn suy nghĩ không tự chủ được nhú mày.

Bề ngoài Caesar rất soái, lần đầu tiên thấy đối phương trên tin tức ở tầng một liền bị hấp dẫn, nhưng nhìn người thật ở khoảng cách gần thì, loại lực xung kích trên thị giả kia hoàn toàn không có cách nào tương tượng, xương mũi đẹp đẽ, cặp môi thiên bạc, đôi mắt so với người thường còn thâm thúy hơn, hốc mắt hãm sâu, mắt hình tinh tế thật dài, vì có màu lam xám mà bớt đi nét lạnh lùng nghiêm nghị, sự hòa hợp ấy phảng phất như trời sinh là vậy.

Người như thế... Đến cùng phải phạm vào tội nghiệt nghiêm trọng nào, mới khiến cho đám robot liệt hấn vào siêu cấp tội phạm?

“... Vì anh nên em mới đến thế giới này, nên trong toàn thế giới, em thích anh nhất.” Caesar cười lên, sương khói lượn lờ trên khuôn mặt anh tuấn, hấn như đang dò hỏi Triều Đăng, lại như đang lăm bả lăm bảm: “Đại khái là muốn xâm lấn biến ý thức của em, mặc kệ thế nào, lằng mằng chứ?”

Chào ngày mới bằng cơn mưa xối xả, mãi đến tận giữa trưa, nước mưa vẫn còn đọng lại từ bệ cửa sổ rơi xuống, tóc dài đen nhánh của cô gái tứ tán trong không trung, Triều Đăng chậm rãi xoay người đứng dậy khỏi giường, y không nhớ rõ Caesar rời khỏi lúc nào, hình như tối qua đối phương lo rằng sẽ có mảnh vỡ xuất hiện nên vẫn canh giữ đến tận khi Triều Đăng ngủ đi, y vươn mình xuống đất, sau khi rửa mặt đơn giản, Triều Đăng thay quần áo ra khỏi phòng.

Cửa hàng trên phố đều do robot làm chủ, bất kể là anh trai nhỏ chủ quán tuần lã, cô gái cosplay nữ hầu tiệm cà phê, bartender hay người quản lý sân khấu, tất cả nhìn qua hoàn toàn không khác Nhân loại là bao nhưng thật chất đều là máy móc lạnh lẽo. Triều Đăng nhận lấy thực đơn từ robot tóc đỏ, đang muốn chọn một chút, bỗng có ai ngồi xuống đối diện.

“Nháo Nháo Nháo Nháo Nháo...!”

“Không nháo.” Đối phương ngắt lời Triều Đăng, bàn tay thon dài xoa xoa mặt y, trong đôi mắt tựa sỏi ngập tràn ý cười: “Đã lâu không gặp, Tiểu Đăng bảo bối nhỉ?”

Tiểu ca comeback, và mình có một mini game đây:

Q: Caesar bị robot tước đoạt hết cảm xúc, vậy thứ còn sót lại là gì?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Vết Rách Màu Hồng 8

Edit: Hyukie Lee

Triều Đăng lập tức nắm lấy tay đối phương, người đối diện trông có vẻ vô cùng hứng thú nắm lại tay y, tay bọn họ đều rất đẹp, trắng nõn thon dài, móng tay hình vòng cung như mặt trăng non, nhưng vì Vệ Tiểu là con lai, khớp xương cũng lớn hơn Triều Đăng rất nhiều, cảm xúc lạnh lẽo vào thời khắc này cực kì chân thật, bất giác Triều Đăng già tăng khí lực.

“Nhiệt tình dữ vậy.” Cách bàn ăn, nam nhân mỉm cười nhìn Triều Đăng kéo tay mình qua: “Rất cho mặt mũi đó.”

Triều Đăng định nói gì đó, bàn ăn chắn giữa hai người bỗng biến mất không còn tăm hơi, cảnh tượng xung quanh từ phòng ăn cao cấp trong tháp biến thành đỉnh cao ốc, đường xá chằng chịt lẫn kiến trúc trùng điệp tỏa ra sức sống tràn trề, dương quang trong trẻo xa xa dát một lớp lông lảnh lên con sông uốn khúc, y và Vệ Tiểu đứng nơi trung tâm thành thị, từ nơi cao nhìn xuống thành phố mới vừa thức giấc mang đến hưởng thụ thị giác không gì sánh nổi.

“Cho em xem” Vệ Tiểu nói: “Thế giới sau khi em đi ra sao —— này!”

Đột nhiên hắn bị Triều Đăng đẩy từ trên đỉnh cao ốc xuống.

Giây phút cuối cùng, Vệ Tiểu phản ứng nhanh nắm chặt rào chắn kim loại bé nhỏ, cả người lơ lửng giữa không trung, nam nhân có chút không hiểu ra sao mà nhìn Triều Đăng, hắn không hề có ý tức giận, trái lại còn thả nhẹ âm thanh: “Sao vậy?”

“...”

“Anh bạn nhỏ?”

Triều Đăng ngồi chồm hổm xuống, tầm mắt tiến vào đôi băng lam tựa sỏi của đối phương, trong nháy mắt, y vươn mình nhảy xuống từ đỉnh cao ốc, sau đó không chút ngạc nhiên bị người ôm vào lồng ngực, Triều Đăng cười ha ha.

“Em rất nhớ anh ——”

Triều Đăng vừa cười vừa đưa cánh tay tuyết trắng ra ôm lấy vai Vệ Tiểu, hung hăng cọ cọ lồng ngực nam nhân, người sau vừa chịu đựng trọng lượng bản thân lẫn của người nọ, có chút bất đắc dĩ ôm chặt eo đối phương.

“Siêu vui!”

“Vui là cần người?”

Nhận ra cú tát không nặng không nhẹ trên hõm cổ, Vệ Tiểu cũng cười.

“Em không biết, nhưng em vui lắm” Triều Đăng cọ tới cọ lui lung tung trên người hắn: “Thích anh nhất nhất.”

“Anh cũng rất vui.” Nơi sâu xa của đôi ngươi băng lam tựa sỏi xẹt qua tia sáng, bỗng nhiên Vệ Tiểu buông tay ra: “Để em trải nghiệm cảm xúc của anh một chút.”

Bọn họ cùng nhau rớt xuống từ đỉnh cao ốc, gió mạnh quạt vào bên tai, hình ảnh trước mặt gấp gấp chạy băng băng, những chấm nhỏ ô tô chen chúc trên mặt đất càng ngày càng rõ ràng, Triều Đăng nghe được âm thanh của Vệ Tiểu, đối phương xâm lấn biến ý thức của y, hiện tại Triều Đăng đang ở trong thế giới tinh thần người kia xây dựng, nhưng lại không chút nào cảm thấy hoảng sợ.

“Đừng chỉ nhìn mặt đất.” Ấm áp trong giọng nói đối phương xuyên qua gió mạnh, vô cùng rõ ràng đi vào màng nhĩ: “Nhìn lên trời.”

Triều Đăng nghiêng đầu, tòa nhà chọc trời xa xa lờ lờ tỏa sáng, mây trắng màu xám trôi nổi giữa trời, cảm giác như chạm tay đến được vô hạn, đôi mắt bất giác cong cong: “Thật đẹp.”

Triều Đăng bị người ôm chặt, lúc rơi xuống hầu như không cảm giác được bất kì xung lượng nào, người sau tự nhiên xoa nhẹ tóc y, quen thuộc như chưa bao giờ chia cách.

“Thật là lắm chuyện muốn nói với anh.”

“Ừ.” Vệ Tiểu cười xấu xa: “Vậy chúng ta lên giường từ từ nói?”

“Caesar sẽ tìm đến đây.” Bỗng nhiên Triều Đăng để sát vào tai Vệ Tiểu, âm thanh gần xuống cực thấp: “Anh nhốt em lại chỗ này đi.”

“Càng ngày càng biết nói chuyện.” Vệ Tiểu liếc Triều Đăng một cái: “Đừng quyến rũ anh, sự nhẫn nại của anh rất tệ khi gặp được em.”

Thấy y không nói lời nào, Vệ Tiểu lặng yên cử động môi, trong tay hắn xuất hiện một vòng hoa anh đào giản dị, sắc hoa thuần trắng và dây leo quấn quýt lấy nhau, Vệ Tiểu nhẹ nhàng đặt vòng hoa lên mái đầu Triều Đăng.

Đây là...

Hương vị đã từng quen thuộc xung kích cảm quan, mùi hương thanh nhã lại nồng nàn hòa vào con gió, Triều Đăng kinh ngạc mở to hai mắt, kí ức phủ bụi bị thời gian chôn dấu liên quan đến tình cầu ấy, vào thời khắc cuối cùng, đôi mắt xanh lục lạnh lẽo bi ai của đối phương vẫn cứ rõ ràng như ngày hôm qua.

[Vòng hoa làm bằng kim loại rất đau, nếu như lần sau gặp lại phải đổi cho anh cái khác —]

[Em đồng ý.]

“Hình như em đã nói với ai nếu gặp lại hãy đổi một vòng hoa.” Vệ Tiểu sửa lại sợi tóc lòa xòa giúp Triều Đăng: “Đúng không?”

“... Horn?” Triều Đăng hơi nhú mày: “Nháo Nháo, sao anh —“

“Hắn ở nơi này của anh.” Vệ Tiểu chỉ chỉ huyết thái dương của mình: “Chuyện Caesar có thể làm, bọn anh cũng có thể làm.”

“Bọn anh?”

“Đúng là hắn không nói gì hết, giấu giấu diếm diếm có gì thú vị?” Nam nhân với đôi ngươi băng lam chắc lưỡi, tiếp tục cong môi xấu xa: “Chuyện này rất dài, hay là chúng ta lên giường từ từ nói?”

“...”

Được được được, làm trước nói sau.

Nền nhà bằng gỗ làm nổi bật nét cổ điển, đệm chăn mềm mại có chút ngổn ngang trên giường lớn rộng rãi, nam nhân trên người Triều Đăng với nụ hôn khao khát trên bờ lưng trắng mịn, xương sống dưới da thoáng nhô ra như hoa nở rộ, Vệ Tiểu nắm chặt năm ngón tay mềm mại của người nọ, trong thanh âm chứa đầy ý cười.

“Caesar kêu em thu gom mảnh vỡ cảm xúc, vậy em có biết chúng thuộc về ai không?” Triều Đăng không trả lời, Vệ Tiểu thả lỏng vòng ôm: “Hắn thu gom mảnh vỡ, đương nhiên là thuộc về hắn.”

“Cái... A!”

Ý của Vệ Tiểu là... Tất cả các mảnh vỡ đều thuộc về một mình Caesar? Từ đầu tới cuối y đối mặt đều là một?

Sao lại có khả năng...!

“Anh cũng cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng sự thật chính là vậy.” Nam nhân liếm liếm vành tai Triều Đăng: “Không nghĩ tới còn có thể gặp lại ngài, nhị thiếu gia.”

Là Tang.

Đột nhiên ngón tay Triều Đăng nắm chặt ga trải giường.

“Làm ngài sợ rồi.” Đối phương dùng âm thanh Triều Đăng thích nhất, âm sắc trầm thấp khiêu gợi của ngôn linh sư dễ dàng nắm được tâm lý, một quãng thời gian cuối cùng lúc còn ở tận thế, mỗi khi ở cùng nhau Triều Đăng rất thích nghe Vệ Tiểu nói chuyện, dù là những lời rỗng toét không chút ý nghĩa cũng có thể vang vọng hồi lâu trong đầu, nhưng ngữ điệu tao nhã lại ngập tràn mùi vị nguy hiểm này, chỉ thuộc về riêng bộ giả hắc bang luôn mỉm cười nơi Sicillia nọ: “Sự thật đúng như hắn nói, ngài ở bên cạnh hắn sẽ càng thoải mái.”

Trong âm thanh của Tang có chứa tịch mịch không dễ nhận ra, Triều Đăng cố gắng đuổi theo tiết tấu của bọn họ.

Là sự thật, dù Vệ Tiểu có biết nhiều chuyện đi chăng nữa, cũng không thể chuẩn xác mô phỏng theo tính cách của mỗi người được.

Nhưng mà... Triều Đăng con mẹ nó quả thực khó mà tin nổi, coi như y thật sự nhận ra tất cả mảnh vỡ và Caesar có mối liên hệ không ít, nhưng sao lại có khả năng... Sao lại có khả năng tất cả là một?

“Caesar mà em gặp phải đã bị xóa đi rất nhiều cảm xúc.” Không biết Tang đã rời đi lúc nào, nam nhân với đôi băng lam ôm lấy Triều Đăng, tầm mắt Vệ Tiểu lướt qua cặp chân dài xinh đẹp tuyệt trần của người trong lòng, hắn cười cười, trong mắt xẹt qua vẻ khác lạ, lại như có chút không thích ứng cái tên Caesar này: “Gọi mình thế này có chút quái quái sao sao ấy, tuy không biết tại sao chuyện này lại xảy ra, nhưng chỉ khi bọn anh trở lại trên người hắn, tất cả mới có thể khôi phục bình thường.”

“Nhưng mà...”

Triều Đăng nhú mày, ánh mắt người đối diện chậm chậm biến hóa, vẻ mặt vừa lãnh đạm lại có chút ngạo mạn sau khi thấy Triều Đăng bỗng nhiên trở nên ôn nhu, người kia cẩn thận từng li từng tí hôn lên vầng trán Triều Đăng, chợt nở nụ cười nhàn nhạt, vầng thái dương nóng rực khiến Tạ Lâm nghiêng người tránh né theo bản năng, vốn dĩ cửa sổ mở tung bỗng nhiên bị rèm giường dày nặng bao trùm.

Tạ Lâm Lâm, chứng bạch tạng.

Tiểu thiên sứ quanh năm không thấy ánh sáng.

“Triều Đăng.” Người kia như là oán giận, nhưng ngữ khí lại cực kì mềm mại: “Đã lâu rồi anh không nghe em hát.”

“...”

Noooooo, thật ra Đăng của anh vẫn hát quốc ca đều đặn mỗi tuần.

“Hắn nói em thích hắn nhất.” Tạ Lâm nghi hoặc nhìn sang: “Có thật không?”

“...”

Thật, thật đó.

Không, mấy anh đã là một người sao lại còn lộ ra vẻ mặt thương tâm đó chứ! Lại còn dùng cái bản mặt của Vệ Nháo Nháo nữa! ... Manh chết ông rồi!

Thấy Triều Đăng không đáp, đôi băng lam tựa sỏi hơi nheo, đôi phương kê sát vào trán y, sức mạnh khiến cả gian phòng trở nên ngọt ngào làm Triều Đăng có chút không khỏe co người lại.

“Sư phụ, người chịu kí khế ước với ta là vì cái tên Vincent này đúng không?”

“...”

“Thôi.” Long liếm môi một cái, đáng vẻ cười híp mắt khiến người kinh tâm động phách: “Ngược lại đều là ta, thoát nhìn ngôn linh sư rất mạnh mà, không biết giữa mảnh vỡ và mảnh vỡ có thể nội đấu hay không, giết hắn nhá.”

Long ca của ta, chính là tự tin.

Nhưng cái câu “ngược lại đều là ta” khiến Triều Đăng nghe vô suyết nữa hộc máu, động tác liếm ngón tay của Vincent đột nhiên dừng lại, người trước mặt yên tĩnh nhìn y một lát, cuối cùng rũ xuống đôi người thâm thủy thật dài.

Là Khương Minh Nguyệt.

Không giống những mảnh vỡ khác, trong một giây đôi phương nhìn vào mình, Triều Đăng chỉ thấy được tận sâu bên trong đôi mắt ấy là sự an tâm thuần túy, so với gặp lại, có vẻ như Khương Minh Nguyệt chỉ muốn xác nhận Triều Đăng còn sống mới đồng ý dung hợp cùng những mảnh vỡ khác, Triều Đăng muốn nói chuyện, nhưng ánh mắt người kia đã chậm rãi tán loạn, vẻ mặt lười biếng mà hung hăng một lần nữa trở lại trong con người tựa sỏi màu sắc long lanh của nam nhân, Vệ Tiểu khiêu khiêu môi, tựa tiểu phi tiểu nhìn gương mặt trù diễm của người nọ.

“Choáng rồi à.”

“Quá choáng.”

“Không sao.” Vệ Tiểu cực kì vô liêm sỉ mà sờ sờ cằm: “Chỉ cần nhớ yêu anh nhất là được.”

“...”

Thật đáng sợ, người đàn ông này không xuất hiện thì thôi, xuất hiện một cái là mặt dày vô địch thiên hạ.

Nhưng mà, thích hắn, thích hắn, nhất nhá.

“Đơn giản thôi, em cứ tưởng tượng thành nuốt chửng nhân cách.” Âm sắc như nhung tơ đầy xúc động của ngôn linh sư rơi vào gian phòng trống trải: “Caesar là chủ nhân cách, hắn tách bọn anh ra, hiện tại là lúc thu hồi lại.”

“Vậy anh sẽ biến mất ư?”

“Nói thế nào nhi.” Vệ Tiểu nắm tóc, xương quai xanh đường nét khiêu gợi cùng bờ vai rộng lớn một lần nữa dẹt ra cảnh sắc ám muội: “Anh cũng muốn làm một người độc lập ở cùng em, không phải trở thành cảm xúc của ai, nhưng mà...”

“?”

“Tuy không biết hắn đã trải qua chuyện gì, nhưng anh không phải chủ nhân cách nên cũng không còn cách nào, có lẽ hắn đang làm một chuyện gì đó rất không bình thường, hiện tại gặp chút phiền toái nhỏ, vì lẽ đó...” Hắn cười lên, đưa tay bóp bóp chóp mũi Triều Đăng: “Nếu hắn không tốt với em, anh đảm bảo sẽ cướp cơ thể lại, được không? Nếu hên, nói không chừng anh mới là chủ nhân cách.”

Cảnh tượng chung quanh như hai lần trước từ từ đổ nát, nhận ra Vệ Tiểu đang tự nguyện lùi khỏi biên ý thức của mình, Triều Đăng cố hết sức bắt lấy bờ vai của hắn.

“Vệ Nháo Nháo!”

“Luôn bên em.”

“Dừng lại!” Triều Đăng không nhịn được hét lên, thật sự rất ít khi y lộ ra cảm xúc như vậy, Triều Đăng cúi đầu vào ngực Vệ Tiểu, cố gắng co mình vào trong lồng ngực đối phương: “Em giúp anh có được không?” Chạm chạm không chờ được câu trả lời, cánh tay trắng như tuyết vắt lên cổ nam nhân, âm thanh mỹ nhân trong lồng ngực mềm mại đầy mê người, lệ chỉ theo hàng mi chớp khẽ lúc ẩn lúc hiện: “Anh nhốt em lại nơi này, anh ấy sẽ không vào được...”

“Đừng như vậy.” Vệ Tiểu vừa cười vừa an ủi, mà lực ngôn linh vô cùng thần kì xoa dịu nỗi buồn của Triều Đăng: “Em hãy tưởng tượng đây là một chuyến lữ hành, em đang đợi một đoàn tàu, máy bay hay thậm chí chỉ có chính đôi chân mình, em không cần biết điểm cuối cùng là đâu, nhưng không sao hết.”

Vệ Tiểu nhẹ nhàng nắm tay Triều Đăng, mắt soi sắc màu long lanh như chứa cả dương quang.

“Vì chúng ta đi trên một con đường, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Âm thanh vui tươi của robot cắt đứt mộng cảnh, Triều Đăng trừng mắt nhìn, nhân viên phục vụ tóc đỏ khẽ mỉm cười rời khỏi, phía đối diện bỗng chốc trống rỗng, tất cả không hề khác gì trước khi Triều Đăng tiến vào biển ý thức. Y lặng yên dùng bữa trưa sau một loạt biến cố, sau khi trầm mặc ăn xong Triều Đăng cúi đầu bước khỏi cửa phòng ăn, trong lúc vô tình tựa hồ đụng phải ai, Triều Đăng ngẩng đầu lên.

“Sơ ý...” Triều Đăng dừng một chút: “Caesar?”

Xúc cảm trong đôi mắt lam xám vô cùng phức tạp, khuôn mặt vốn không cảm xúc, sau khi nghe Triều Đăng kêu tên mình, bỗng đôi môi cong lên ý cười nhàn nhạt cực ngắn, đôi mắt ấy không biết có phải vì ánh sáng hay cái gì mà trở nên vô cùng thâm thúy, Caesar lạnh nhạt nói.

“Tiểu Đăng bảo bối nhì.”

“...”

“Dường như em khá thích khi anh gọi em như vậy.”

Phía sau Caesar có rất nhiều robot đuôi theo, thân ảnh cao lớn như tường đồng vách sắt từ nơi chân trời ùn ùn kéo đến, hân ôm lấy Triều Đăng mượn lực nhảy khỏi đường phố hỗn loạn, lúc này Triều Đăng mới chú ý tới kiến trúc ven đường vì chiến đấu mà đã thành phế tích, những robot kia được trang bị khí giới hoàn toàn khác những robot từng gặp, chúng nó lạnh lẽo, mạnh mẽ, sau khi xé đi vỏ bọc nguy trang hình người liền lộ ra mùi nguy hiểm trí mạng, phòng ăn cao cấp dùng cơm lúc này dưới tia laser bắn phá đã thành tro bụi, sinh mệnh còn sót lại ở đây chỉ còn Triều Đăng và Caesar.

“Bắt lấy số 0.”

Vũ khí laser to lớn được điều khiển từ xa từ từ định vị đến đỉnh đầu bọn họ, nếu nhớ không lầm, ba tháng đầu tiên vừa đến tháp, dị năng giả cùng đợt đã từng nói về quy tắc của tháp sinh động như thật cho Triều Đăng nghe, mã số mỗi người cũng không phải cố định cả đời, vì phòng trường hợp có người lấy mã của người chết, mỗi khi cuối năm, robot sẽ dựa theo bảng xếp hạng thực lực đánh mã lại một lần, dị năng giả số 1 tương đương đứng trên đỉnh phong trong tháp, mà số 0... Trong tháp không hề tồn tại dị năng giả nào số 0, trừ khi người kia ngự trị bên trên tất cả các quy tắc.

Rốt cuộc Caesar...

“Nhắm vào số 0.”

“Nhắm vào –“

Năng lực nguyên tử nóng rực đã lên nòng trong cánh tay robot, nam nhân ôm Triều Đăng rũ mắt xuống, đôi mắt ấy như soi, rõ ràng phản chiếu bóng hình Triều Đăng, đôi mắt Caesar và Vệ Tiểu rất giống nhau, đây cũng là một trong những nguyên nhân lần đầu tiên nhìn thấy đối phương Triều Đăng liền có hảo cảm

“Em sẽ không chết, chết rồi sẽ vô hạn phục sinh.”

Triều Đăng không tự chủ siết chặt cánh tay đối phương, câu nói này y đã nghe qua hai lần, một lần đến từ sơ ngộ với hệ thống, một lần đến từ ngôn linh sư vô cùng mạnh mẽ trong tận thế kia, Caesar cũng đồng dạng sở hữu ngôn linh từ nhỏ, tất cả mọi chuyện xảy ra quả thực như một vòng tròn lặp lại.

“Khi em bị thương tổn, em sẽ không thấy đau đớn.” Tựa hồ nghĩ đến ý đồ đen tối nào đó, Caesar cười cười đầy xấu xa: “Khi ở cùng anh, làm chuyện vui vẻ sẽ tăng lên gấp mười lần. Ừ... Đánh xong trận này chúng ta ngủ một giấc làm quen một chút.”

“...”

Nơi bọn họ chạm nhau truyền đến từng trận nóng rực khó có thể phát hiện, tuy không khó nhìn như giá trị thù hận năm sao, nhưng thật sự đối với Triều Đăng mà nói thì không thể quen hơn được nữa, khí nóng nổ tung bên chân, máy bay tàng hình cấp tốc qua lại bùng nổ giữa bầu trời hệt như sao chổi.

“Thủ lĩnh, mau lên đây!”

Đại mỹ nữ vóc người nóng bỏng lái phi thuyền sát xuống mặt đất, Triều Đăng nhận ra cô, cô là nữ bác sĩ của tầng bọn họ, trong ấn tượng vẫn là một robot tóc vàng, nhưng sau khi xé bỏ nguy trang, mái tóc thuần đỏ nóng bỏng như triều dương, gần như giống hệt Harold trong tận thế, ngồi bên cạnh Aura là một bé gái kim loại ngũ quan tinh xảo, cô bé kia mặt không cảm xúc, nhưng bên trong con mắt lại tận hai con người. Caesar ôm lấy tay Triều Đăng lôi lên máy bay.

Trùng đồng.

Trong vũ trụ rộng lớn vô ngần, bé gái nắm giữ năng lực tiên tri bên người Horn cũng có đôi mắt quý dị như vậy, Triều Đăng thấy cô bé bên cạnh Aura nghiêng đầu qua bên, mắt không chớp nhìn mình, đôi tròng đồng hệt của Lili cấp tốc xoay tròn.

[Tương lai của anh là một mảnh hỗn độn, nhưng nó cực kì, cực kì đẹp.]

Đó là lời tiên đoán Lili từng cho Triều Đăng.

Mỗi một người bạn bên người Caesar hầu như đều mang bóng dáng những người ấy, xác thực từ đầu tới đuôi y đều đối mặt với một người.

Thấy Triều Đăng nhìn chằm chằm bé gái, nam nhân mắt sói có chút khó chịu ôm người vào lồng ngực, âm thanh trầm thấp khiêu gợi lượn lờ bên tai.

“Thời điểm triển khai ngôn linh có một hạn chế, vì thế ước lần này có chút phức tạp, nên...”

“Vì chúng ta đi trên một con đường, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau.”

“Mãi đến khi tinh trần chết đi, thái dương lụi tàn, tất cả mới có thể thay đổi.”

Đáp án mini game: Lý trí. Từ đầu tác giả đã nói, Caesar lý trí đến không có tình người, các bạn có thể check lại những chương trước.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sừng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Cấu trúc thiết kế của tháp không có cửa ra vào, nghe nói muốn đi ra nhất định phải bò lên tầng cao nhất của tháp, nhưng chỉ có di năng giả số 1 của tháp mới có được quyền lợi tự do ra vào, Aura nâng tay lái một đường bay thẳng lên trên, nương theo tiếng rít gào của Lilith, bọn họ trực tiếp đâm tường kim loại đỉnh tháp lao ra, máy bay trông thành nghiêng ngả giữa không trung, lúc này Triều Đăng mới phát hiện vị trí tòa tháp lúc này được xây ở biên giới đất liền, chỉ vèn vèn một giờ liền thấy được mấy tòa tháp khác cao vút trong mây, từ đây có thể thấy được lớp kính phản chiếu của tháp. Không biết qua bao lâu, Aura điều khiển máy bay chậm lại.

Nơi bọn họ dừng chân là một bờ biển hình cung, đã có mấy người ở đây trước, Caesar kéo cửa máy bay ra, Triều Đăng nhảy xuống sau hắn, suy tư một thoáng, y không tiếp tục bước tới mà chọn ở tại chỗ chờ bọn họ và Caesar nói xong:

“Anh không đi ư?”

Lilith dừng chân lại cạnh Triều Đăng, y cười cười sờ đầu cô bé.

"Triều, Chiêu –"

"Triều Đăng."

"Tên anh thật khó đọc." Cô ngẩng đầu lên: "Không giống tên của bọn em."

"Anh là người phương Đông." Triều Đăng thẳng thắn ngồi chồm hồm xuống nhìn thẳng vào cô bé: "Lilith, tên bọn em có từ đâu?"

"Tự mình đặt." Bé gái chu mỏ một cái: "Robot không cho phép bọn em có tên."

Triều Đăng đáp một tiếng, bỗng có ai đi đến bên cạnh, nam nhân tóc bạch kim vỗ vỗ bờ vai y: "Có muốn đi nghỉ ngơi không? Bên kia có một phòng."

"Anh bàn chuyện xong rồi?"

"Xong." Caesar muốn kéo y lên, ánh mắt liếc qua bàn tay cô bé đang nắm lấy tay Triều Đăng, nam nhân có chút không kiên nhẫn mà nhíu mày: "Lilith, tìm Aura chơi đi."

Cô bé nhìn bọn họ một chút, bấu môi buông tay ra.

"Caesar, anh thật nhỏ mọn."

"Rốt cục cũng hiểu, cô gái nhỏ."

Ngoài sức tưởng tượng, đi qua những rặng đá ngầm ngồn ngang, trong hang núi to lớn sừng sững là một căn cứ vô cùng hiện đại, Caesar đi trước, xác nhận gen mở cửa căn cứ. Triều Đăng vào, trước tiên đi tắm rửa sạch sẽ, khi đi ra khỏi phòng tắm, đã thấy nam nhân ngồi trên giường ngoắc ngoắc tay với mình. Caesar cũng mới tắm xong, giọt nước hấy còn chưa khô

theo gò má duyên dáng trượt đến dưới cằm, đôi mắt tựa sỏi

ướt nhẹ chứa đầy hơi nước mỏng lung, khiến người sinh ra ảo giác chúng nó thật yếu ớt.

... Bầu không khí muốn làm này là chuyện gì đây! Ý mình soái là muốn làm gì thì làm à?

Không đúng, soái đến như vậy thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Triều Đăng chậm rì rì lết đến bên giường, bỗng nhiên Caesar ôm người ném lên, hàng mi cùng màu với mái tóc chậm rãi rũ xuống, tà dương ánh lên vẽ ra sắc màu xinh đẹp, khuôn mặt hoàn mỹ như được đục đẽo chạm khắc, thấy Triều Đăng nhìn mình chằm chằm, nam nhân thấp giọng nói.

“Anh muốn hôn em.”

Âm giọng trầm thấp mang theo từng tia trong trẻo vào giờ khắc này cực kỳ gợi cảm mê người, quý thần xui khiến, Triều Đăng nhận ra khi đối diện với đôi ngươi lam xám ấy, mình không được tự nhiên ngẩng đầu lên, mỗi một tế bào từ trên xuống dưới khắp cả cơ thể dưới âm sắc của ngôn linh sư như bị thiêu đốt, tư thế hai người đã vượt qua ranh giới an toàn, hai tay thon dài mạnh mẽ chống lên hai bên gương mặt Triều Đăng, rõ ràng Caesar không hề làm gì, nhưng Triều Đăng lại

cảm thấy tình cảnh này còn ám muội liêu người hơn bất kỳ thứ gì.

Ngón tay Caesar theo hốc mắt Triều Đăng một đường trượt đến bên môi, nhẹ nhàng ve vuốt chiếc môi xinh đẹp, Triều Đăng cố gắng tránh né bàn tay ấy, đối phương thấy vậy cười lên, hôn nhẹ trán y một cái.

“Đáng tiếc, hiện tại anh không có quyền lợi này.”

Hắn thay đổi tư thế, tay vòng lấy eo Triều Đăng ôm người vào ngực, khoảng cách giữa bọn họ thật sự rất gần, Triều Đăng có thể cảm giác được lồng ngực lên xuống có quy luật của đối phương, cơ bắp cứng rắn nơi bụng, và không có hai người trưởng thành nào lên giường sẽ không làm gì ngoại trừ ôm

chặt, hiện tại Triều Đăng và Caesar đã hơi quá thân mật, lại như một đôi tình nhân ve vuốt nhau sau cơn triền miên. Hệ thống và các mảnh vỡ đều đã biến thành khuôn mặt anh tuân quen thuộc mà xa lạ trước mặt, ở thế giới này Triều Đăng không còn chỗ để đi, lại như Lilith nói, tính mạng hai người buộc chặt lấy nhau, y chạy không thoát.

Triều Đăng cong môi lên: “Nhưng sớm muộn gì anh cũng làm, có đúng không?”

“Dưới tình huống bình thường mà nói, vĩnh viễn anh nên tôn trọng ý kiến của em.” Caesar vô liêm sỉ nói: “Nhưng nếu em

vẫn không cho anh hy vọng, có khả năng anh sẽ dùng một chút thủ đoạn mang tính cưỡng chế.”

“Ví dụ như...?”

“Quá thô tục.” Caesar buông Triều Đăng ra: “Sau này hãy nói.”

Ông biết anh muốn lên xe trước mua vé sau rồi nhá, sau này hãy nói làm chi nữa.

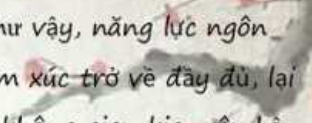
Triều Đăng đứng dậy, không biết vì mất tập trung hay vì cái gì khác, không cẩn thận trượt chân một chút, khi ngã xuống đất, y nghe được một tiếng cười khê từ trên giường truyền đến.

“Không sao chứ?”

Người kia kéo y lên, lúc này bị Caesar ném lên giường Triều Đăng chỉ khoác hở áo tắm, bây giờ ngã chống vó, hơn nửa người đều lộ ra ngoài, hai bờ tròn trịa mềm nhẵn tòn lên cặp chân dài thẳng tắp, cặp mông cong cong cái eo nhỏ nhò bại lộ rõ ràng giữa không khí, như chờ mong có gì đó rớt đây. Con người nam nhân nhân bất giác sâu thẳm, hẳn không chút biến sắc sờ mắt cá chân người nọ, kiểm tra xem có bị thương hay không, cuối cùng tầm mắt rơi lên đôi môi mềm mại.

Phải nhin.

Không thể chạm vào em ấy, không thể dọa sợ em ấy.

Hắn đã chịu đựng một thời gian dài như vậy, năng lực ngôn linh hoàn chỉnh khi những mảnh vỡ cảm xúc trở về đầy đủ, lại thêm những kí ức khi xuyên qua vô số không gian kia, yêu hận đan xen của những mảnh vỡ khi đối diện người này không ngừng dần vật thần kinh Caesar từng phút từng giây. Khi rốt cuộc hắn cũng tìm được Triều Đăng ở phòng ăn nọ, hình ảnh đối phương đứng trong nguy hiểm có thể bị laser bắn nát bất cứ lúc nào lại không hề hay biết suýt chút nữa bức hắn điên lên, Aura vốn dĩ phản đối hắn xuống mấy bay, nhưng khi cảm nhận được áp lực Caesar phóng thích hai tay liền run rẩy trơn trượt, thấy rõ được sự khủng bố của hắn nguy hiểm hơn bất cứ một ai trên thế giới này, dường như hắn muốn tìm một chỗ vĩnh viễn nhốt Triều Đăng lại bên trong.

Nhưng hắn không thể làm vậy, cũng không thể làm vậy.

An tâm nhất thời là thứ vô nghĩa, không có cảm tính, ràng buộc nhau đi nữa thì thời gian qua đi cũng hóa thành một đống đồ nát.

Bóng đêm chìm xuống đường chân trời, trong lửa trại lẫn vào mùi thơm thịt nướng, bọt bia trào ra thùng gỗ. Triều Đăng ngồi cùng Lilith, tựa hồ cô bé vô cùng thích ngồi bên y, dù Triều Đăng hút thuốc cũng không thể đuổi người đi, thấy các dị năng giả cầm thùng rượu lại cho thù lĩnh, cô gái trùng đồng

chìm chậm chậm Caesar vô cùng tự nhiên ôm lấy vai Triều Đăng.

“Caesar.” Lilith có chút ghét bỏ liếc nhìn hắn một cái: “Cậu ấy không thích anh, đừng lưu manh nữa.”

“Lưu manh mời em đi dạo biển chút nhé.” Hắn không để ý Lilith, chỉ cười cười nhìn về phía Triều Đăng: “Có được không?” Triều Đăng đáp một tiếng, đứng lên cùng đối phương rời xa ồn

ào, phía sau bọn họ truyền đến từng trận vui cười, dù ngày hôm nay mới chính thức gặp được những dị năng giả này, nhưng không thể không thừa nhận, những người mà Triều Đăng gặp hôm nay là giống người nhất, tuy dị năng giả trong tháp vui sẽ cười buồn sẽ khóc, nhưng không hiểu tại sao y lại cảm thấy có gì đó thiếu thiếu, so với con người, thì càng giống một người máy lạnh lẽo hơn. Dường như Caesar biết được Triều Đăng đang nghĩ gì, chủ động bắt chuyện.

“Bọn họ đều có tên, có người tự đặt, có người đặt dùm, tên là thứ rất quan trọng, robot cướp đi tên của bọn anh, áp đặt chính nó, càng ngày bọn nó càng giống chúng ta.”

Ừ, đúng.

“Anh và em sống ở thiên hà khác nhau.” Caesar nói: “Nếu miễn cưỡng phân chia đẳng cấp, thì vị trí hiện tại của chúng là

có khả năng là thiên hà cao cấp nhất, hầu như nó bao gồm tất cả các thiên hà trong tương lai.”

Triều Đăng ngăn người: “Ý của anh là...”

“Hầu hết trong tương lai, robot đều thống trị Nhân loại, chúng nó trở nên mạnh mẽ hơn, chip và kho dữ liệu khiến chúng nó không cần học tập từ khi được sản xuất, chúng nó là người sử dụng, chúng ta là công cụ.” Caesar nhìn y một cái: “Có phải em đang thầm cười anh?”

“Không có.” Triều Đăng nhìn không được cười cười: “Chỉ là... Nghe rất giống điện ảnh.”

“Trước khi gặp em, anh chưa bao giờ xem điện ảnh.”

“Hà?”

“Đồ vật ảnh hưởng đến tư tưởng là vật phẩm trái pháp luật, ngay cả sách vở bình thường anh còn không thấy, em có thể tưởng tượng được không, tất cả những tư tưởng của anh đều đến từ quy tắc của tháp, trong quan niệm mà robot truyền cho bọn anh, người phải phục tùng robot, vì dị năng mạnh yếu mà chia làm nhiều loại, muốn có được tài nguyên tốt hơn, phải

không ngừng chém giết lẫn nhau.”

“Lúc sẵn chiến anh nói robot sàng lọc Nhân loại mạnh mẽ.”

Triều Đăng dừng một chút: “Tại sao?”

“Dị năng đến từ biến ý thức, robot không có biến ý thức, dù mạnh đến đâu đi chăng nữa chúng nó cũng không có dị năng, robot sàng lọc ra dị năng giả mạnh mẽ, từ đó tìm ra Nhân loại có thể giúp chúng nó vượt khỏi thiên hà.” Caesar nhún nhún vai: “Vây theo logic của điện ảnh, chúng nó sẽ làm gì?”

“... Xâm lược hết tất cả các thiên hà?”

“Không tòi.”

“...”

Mẹ, cũng thật là.

“Anh là dị năng giả bị chúng nó tìm được kia.” Bỗng Caesar nắm lấy tay Triều Đăng, nắm ngón tay khô ráo ấm áp của nam nhân lồng vào năm ngón tay nhỏ, dù có hơi run nhưng y vẫn không từ chối đối phương thân cận: “Tuy ý thức thú của anh không phù hợp yêu cầu, nhưng năng lực ngôn ~~linh~~ anh có được từ nhỏ, nếu tối đa hóa năng lực này lên, có thể giúp chúng nó đi khỏi thiên hà, chúng nó đánh số cho anh là O, ngụ ý năng lực này ngự trị bên trên tất cả các quy tắc.”

Nhớ lại tin tức mình xem lúc ở tầng một, người trước mặt này là siêu cấp tội phạm, Triều Đăng thoáng nhúu mày: “Anh chạy trốn ư?”

“Chạy trốn là hèn nhất, anh là lưu manh.” Caesar mỉm cười:

“Anh tìm được một số dị năng giả nhận ra có gì đó không

đúng, em thấy Lilith, Aura, và một số người khác, bọn họ đều là số 1 trong tháp, chỉ có số 1 mới được ra vào tháp, bọn họ đều rất mạnh mẽ, anh nghĩ... Nếu tất cả gom lại, có thể giết

chết đám robot đó không?”

“Sau đó?”

“Thất bại.” Caesar cup mắt. Giọng điệu nghe vào hời hợt, không có chút bi thương hay phẫn nộ nào của kẻ thất bại:

“Anh đánh giá cao bản thân, đánh giá thấp chúng nó, trước khi bọn Aura vào đại kho, anh là tội phạm nặng cốt, vì trừng phạt, anh bị xóa đi cảm xúc, dị năng dựa trên biến ý thức, bị xóa cảm xúc khiến anh phải chịu hạn chế rất lớn, sau khi bọn Aura trốn ra ngoài, bắt đầu tìm biện pháp cứu anh, bọn họ tìm được siêu máy tính, từ tất cả thiên hà tìm được người phù hợp nhất với anh trên số liệu.”

Triều Đăng nhấp một hộp bia, nhắc chân đá cục đá bên giày.

“Vậy... Anh tìm được em?”

“Ừm.” Caesar gật đầu: “Bọn Aura nói liên biến ý thức giữa anh và em, mỗi khi em xuyên qua thời không đều do bọn anh sáng tạo, theo em anh biết được sách vở, biết được điện ảnh, gia đình, trường học và xã hội, từ trước đến nay anh chưa bao giờ biết đến những thứ ấy... Nhưng em cho anh biết, ngoại trừ

chiến đấu tàn sát lẫn nhau, thì ra con người còn có cuộc sống như vậy.”

“...”

“Em cũng không biết, những thứ này đối với anh mà nói, có bao nhiêu khó tin.” Caesar buông tay y ra, nhặt một cục đá cạnh bên lên, ánh chừng một chút, duỗi tay ném nó ra ngoài, cục đá phiêu phiêu trên mặt nước mãi đến khi Triều Đăng không còn nhìn thấy: “Khi đó anh chỉ có thể liên lạc với bên ngoài dựa vào ý thức thú, cũng chỉ có thể để ý thức thú trong đầu em, sau khi em giúp anh thu gom tất cả các mảnh vỡ xong, anh thật sự không ngờ tới em lại muốn đến thế giới của anh, thật sự là, lúc đó...” Caesar nằm tóc: “Có chút không muốn.”

“Tại sao?”

“Không hợp với em.” Dường như hắn cố chút khó nói, vầng trán đẹp đẽ khẽ nhíu: “Không muốn để em thấy những thứ này.”

“?” Bỗng nhiên Triều Đăng mở to hai mắt: “Mịa nó, Caesar, cho nên cái kiểm tra kia –”

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu: “Mảnh vỡ cuối cùng, anh sợ chính mình không nỡ buông em, tìm một cái cớ, đợi đến lúc gặp lại tìm đại lý do nói em thất bại là được, nhưng mà...” Bỗng nhiên

Caesar kéo kéo Triều Đăng, giờ tay đè gáy y lại, làm xám đôi diện ô mặt, nam nhân ghé vào tai người nọ thì thầm, lại cố chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Con mẹ nó tại sao em nghe anh nói thì mắt liền sáng lên?”

“Em ---”

“Lại như bây giờ.”

Người kia nói xong, nhẹ nhàng cắn lên đôi môi Triều Đăng, đầu lưỡi cay vòm miệng người nọ ra, cực kì triền miên, như đang xé lớp thịt mềm mại bên trong con mồi, Caesar xoa xoa sau gáy y tràn ngập tính dẫn dắt, động tác mười phần dục vọng sở hữu khiến hô hấp Triều Đăng trở nên gấp gáp, sau khi đổi phương vút đi lớp vỏ nguy trang tao nhã liền lộ ra bản chất xâm lược triệt để, hoàn toàn khác hẳn với người ôn nhu nhỏ nhẹ lúc nãy.

XXX mẹ nhà anh, mắt ai sáng???

Ngôn linh khiến toàn thân đều thư sướng, thấy Triều Đăng bị hôn đến mềm cả người, mơ hồ bên trong viên mắt cũng có nước mắt, nam nhân thân hình cao lớn liêm liêm chắt lòng ướt át nơi khoe môi, trong đôi mắt sắc màu lộng lẫy tựa sói uẩn một mảnh ý cười, ngón cái Caesar vuốt qua đôi môi thoáng sưng đỏ của Triều Đăng.

“Bảo bối nhi xinh đẹp...”

Thùng chứa rượu không biết đã bị vút đến xó nào, trong không khí lan tràn mùi bia thơm, Triều Đăng chắc lười, sau khi miễn cưỡng tìm được lý trí, y nhớ lại vấn đề lúc này còn chưa ra khỏi miệng liền bị Caesar bóp chết.

“Vốn dĩ anh không định để em ở lại.” Đôi môi Triều Đăng hơi động, xấu xa nở nụ cười: “Anh muốn em gom xong mảnh vỡ cuối cùng liền say bye bye?”

“Ở thế giới đầu tiên, trên tiết có nói về một áng văn, là một tác phẩm nước ngoài, trong đó có một câu nói.”

Triều Đăng nghi hoặc nhìn hần một chút, Caesar xoa xoa đầu y, con ngươi lam xám thâm thúy khép hờ.

“Quả nhiên đi học không nghe giảng.”

“... Ai biết anh nói cái tác phẩm nào chứ.” Triều Đăng đá hần một cước: “《Xuất sư biểu》? 《Xích bích phú》?”

“Về nhà như một anh hùng, bằng không vĩnh viễn sẽ không trở về.” Âm thanh Caesar nhàn nhạt: “Em là nhà của anh, anh muốn đến gặp em như một anh hùng, chứ không phải tội nhân bị tước đoạt tình cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Vương Quốc Quật Khởi 10

Edit: Hyukie Lee

Gió lạnh bờ biển mang theo vị mặn, lửa trại xa xa nhảy nhót chiếu rọi màn đêm, mơ hồ có thể nghe được tiếng cười trong trẻo của Aura, trong lúc vô tình Triều Đăng lui lại một bước, đối diện với đôi mắt long lanh tựa sói.

“Anh còn nghiêm túc nghe giảng hơn em nữa đó.”

“...” Caesar không nhịn được câu môi cực nhanh: “Người bạn nhỏ, theo đuổi em thật khó.”

Triều Đăng nhặt chai bia rỗng dưới đất lên, chuyển đề tài: “Lilith nói tên các anh đều tự đặt, anh cũng vậy ư?”

“Có người nói với anh, danh tự này có hàm nghĩa cách mạng.” Caesar đáp: “Là người nọ đặt.”

“Ai lại có văn hóa như vậy, không phải Thượng Đế chứ?”

Nam nhân mắt sói không trả lời, Caesar nhìn sắc trời một chút, ra hiệu y quay về.

“Sắp mưa rồi.”

Caesar nhẹ giọng nói.

Đúng như hần nói, mười phút sau cơn mưa xối xả ùn ùn kéo đến bờ biển, mưa đêm trong bóng tối lại thường bào mòn thiên địa, dị năng giả còn đang nướng thịt nhận ra liền chạy ù về căn cứ, Triều Đăng nhìn thấy một tên dị năng giả hệ hỏa cố gắng biến nước mưa trên đầu thành hơi nước, nhưng không may gã suýt chút nữa đốt cháy lông mày, tốc độ Aura nhanh nhất, cô đứng trong khu vực an toàn không dính mưa vậy vậy tay với tất cả mọi người, nước mưa làm nhòe lớp trang điểm trên mắt cô, Caesar quay đầu lại nhìn y.

“Ồm anh? Chúng ta xong ra.”

“Được.”

Triều Đăng thoải mái ôm lấy bờ vai hần, người sau động tác thành thạo ôm lấy người trẻ tuổi, so với chạy trốn, cái này càng như đi chuyển tức thời trong mấy bộ phim huyền huyền ma quỷ, chờ khi Triều Đăng hồi phục tinh thần lại, bọn họ đã đứng ngoài căn cứ, đại mỹ nữ tóc đỏ huyết sắc đầy lãng lợ với bọn họ, băng qua màn mưa xối xả khiến cơ thể thon dài xinh đẹp của cô triển lộ không sót thứ gì.

Triều Đăng bị Caesar ôm vào gian phòng bên cạnh, sau khi đóng cửa lại, y cởi sạch quần áo đi vào phòng tắm, dòng nước ấm áp theo gò má trượt xuống phía dưới, bóng người trong kính bị hơi nước làm nhòe, Triều Đăng chậm chậm rửa mặt.

Tối hôm ấy, những gì người kia nói với y quá mức không thể tưởng tượng. So với lúc bắt đầu không muốn nói gì, thái độ của Caesar có thay đổi rất lớn sau khi cảm xúc trở về, cơ hồ hần nói hết mọi chuyện cho chính mình. Mùi sữa tắm hòa tan vào hơi nước, sau khi ra khỏi phòng tắm, Triều Đăng nhắm bẹp lên giường.

Sơ ngộ giữa y và đối phương bắt nguồn từ một lần bất ngờ, thực sự là rất lâu rồi trong góc kí ức, từ hồi mới gặp Caesar đến giờ không biết đã bao nhiêu năm, nhưng khi đến được thế giới hiện thực, đối với y mà nói thì càng giống một hồi ảo mộng. Khi Triều Đăng chết tựa hồ mới lên đại học năm hai, y đi Thái Lan du lịch cùng bạn, khi vừa qua Hồng Kông, máy bay vì quá tải nhiên liệu nên quay vòng vòng trên biển, trong kí ức, hình như trong số hành khách của máy bay có tín đồ Hồi giáo, nam sinh luôn vui cười đùa giỡn với y hai tay run rẩy lấy điện thoại thu lại di ngôn. Nhớ lại thêm một chút nữa, Triều Đăng cũng giống như tất cả mọi người điên cuồng phấn đấu thi vào đại học, mỗi lần thi học kì cuối năm là y như rằng sách vở đề cương chất đầy học bàn đã thành kí ức không thể phai mờ nhất, ngoại trừ mẹ và Ngọc Lâm, cuộc đời Triều Đăng cũng không có gì khác so với tất cả mọi người. Một lần khi mẹ y tỉnh lại liền chọn con đường tự sát, có lẽ vì những năm trung học Triều Đăng thường trọ lại ở trường, không thường xuyên về nhà nên ảnh hưởng gia đình càng lúc càng yếu đi, ngay cả Ngọc Lâm cuối cùng cũng thành một bí mật đen tối nho nhỏ trong đầu.

Nguyên nhân trực tiếp là siêu máy tính đưa ra số liệu độ phù hợp 99,99% nên mới dẫn đến Caesar tìm tới y, một giây khi máy bay rơi xuống ấy, tựa hồ thời gian đông cứng lại, âm thanh hoàn mỹ như nhưng tơ trong đầu nói với y rằng, nếu hoàn thành nhiệm vụ, Triều Đăng sẽ có được sinh mệnh thứ hai.

Cho nên... Vì sao y và Caesar lại có độ phù hợp cao như vậy, số phần trăm gần như là kì tích?

Mưa đêm xối xả, tiếng mưa lách tách rơi vào giấc mộng, khi mặt trời lên cao, khuôn mặt mỹ lệ đầy máu khiến Triều Đăng mới vừa thức dậy cả kinh suýt chút nữa đạp cho một cước, Ngọc Lâm luôn thích nằm bên cạnh mỗi khi y ngủ say, buổi sáng vừa tỉnh dậy liền thấy một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành nhìn mình chăm chăm thật sự rất tuyệt, nhưng tiền đề là không có nửa bên xương khô. Có ai đó gõ cửa, sau khi Triều Đăng lên tiếng, Caesar kéo cửa ra.

“Chào.”

“Chào.”

Triều Đăng nhẹ đẩy cô gái trên người mình ra, nhưng làm thế nào cô cũng không chịu leo xuống, nam nhân tựa cửa rất hứng thú nhìn hai người bọn họ, một hồi lâu sau, Caesar mới mở miệng.

“Hình như Ngọc Lâm là ý thức thứ 3,5 sao?”

“A? Đúng...”

Nhớ lại lúc săn chiến kết thúc y làm kiểm tra cho Ngọc Lâm, thật sự là 3,5 sao, bình thường ý thức thứ 3 có số sao rưỡi đều có thể lên cấp, lúc đó Triều Đăng còn thật sự chờ mong sau này Ngọc Lâm có thể lên 4 sao hay không.

“Anh có thể giúp cô ấy lên 4 sao.” Hần liếc nhìn Ngọc Lâm một chút: “Muốn thử một chút hay không?”

Tóc đen dính máu của cô gái rũ xuống, cô ngồi bên giường, bàn tay xương xẩu vươn ra nắm chặt năm ngón tay Triều Đăng, người sau nhìn gương mặt không biểu cảm của ý thức thứ 3, có chút xoắn xuýt nhìn lại Caesar.

“Thật sự được hả?”

Tự nhiên có cảm giác mọi chuyện đều không xảy ra.

“Ý thức thứ 3 của anh có dị năng hệ tinh thần, nó có thể xâm lấn biến ý thức của dị năng giả, từ đó chiếm lấy thứ nó cần, lúc trước có thể làm hệ thống trong đầu em cũng là nhờ cái này.” Hần chỉ chỉ huyết thái dương của mình: “Biến ý thức chúng ta đã nối liền nhau, chờ anh giúp em khôi phục thông một lần, Ngọc Lâm liền sẽ... Hà?”

Caesar thoáng nhướng mày.

Biến ý thức của Triều Đăng như hồ nước chậm chậm nổi lên bão táp, thế giới tinh thần đối phương từng chút từng chút thành mớ hỗn độn, loại cảm giác đột nhiên mất khống chế thế này mang ý nghĩa tinh thần đang nóng nảy, Caesar cố hết sức ve vuốt biến ý thức người nọ, nhưng không ngờ tới mảnh hỗn độn càng lúc càng lớn, lại như có thứ gì sắp phá băng mà ra —

“A!”

Con người Triều Đăng trong nháy mắt bị phóng lên cực đại, cảnh vật trong tầm nhìn đều bị nâng sáng lên, không chờ y phản ứng lại, bỗng một cơn đau buốt tận óc truyền đến khiến Triều Đăng không tự chủ nhắm chặt mắt lại, trong cơn mê mông lung dường như có ai đó đang nói chuyện, âm thanh đối phương lộ ra sự lo lắng, nhưng âm lượng càng lúc càng nhỏ.

Triều Đăng mở mắt ra.

Đám người sôi trào hầu như nhắm chìm Triều Đăng, cô nàng yếu điệu quần áo thoáng mát tay cầm bảng led, hai tay trắng như sữa bò của cô ta giờ lên thật cao, trên tấm bảng hiện lên con số điện tử màu sắc rõ ràng.

Số 58799.

... Lại trở về thấp?

“Cường tráng như vậy! Vậy mà chết trong tay một tiểu tử vất vả chưa sạch!” Nam nhân đứng cạnh Triều Đăng bắt giác chửi bới: “Uổng hết 1000 điểm của tao.”

“Đừng nói vậy chứ, dị năng giả khiêu chiến vượt cấp không thường thấy đâu.”

Dị năng giả gầy như bộ xương khô đứng cạnh gã lộ ra nụ cười hài lòng, không nghi ngờ chút nào, tên này là người thắng cuộc, nam nhân chửi bới lúc này bực mình nhìn hắn: “Mày thấy rõ ý thức thú của tiểu quỷ kia không? Tà môn vô cùng, đây là dị năng giả thứ hai chiến đấu với nó không thể nhúc nhích, số 4000 tuy không phải trâu bò gì lớn, nhưng cũng không đến nỗi bị tiểu quỷ dọa thành con gà trĩ lông chứ. Thắng con hoang đó không phải hệ tinh thần chứ?”

“Ai biết được, người anh em.” Người kia lơ lơ: “Tao chỉ biết là tối nay tao được nằm trong bộ ngực bự của Tina mà thôi.”

“Mẹ kiếp, ngay cả người máy mà mày cũng không tha.”

Triều Đăng bắt giác nhón chân nhìn đối tượng mà bọn họ thảo luận, may mà y cao, cách đám người tầng tầng cũng miễn cưỡng thấy được thằng con hoang trong miệng nam nhân, đó là một thiếu niên thon gầy trắng xanh, tóc màu sẫm, máu me đầy người, rõ ràng hắn đã đau đến không đứng lên nổi, bước đi cũng lảo đảo, nhưng đôi mắt lại cao ngạo như con sói kiêu căng khó thuần, Triều Đăng ngốc ngốc một chút rồi nhanh chóng rời khỏi đám người.

“Ngại quá, làm phiền —“

Nam nhân bị Triều Đăng đẩy lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng khi nhìn thấy mặt y, trong mắt phát ra tham lam ngập trời. Nhận ra nam nhân kéo tay mình, cơ thể gã chậm chậm ép tới, không đợi Triều Đăng hạ lệnh, Ngọc Lâm lơ lửng trên đỉnh đầu liền vận gãy cổ tên đàn ông.

Ánh mắt đó đối với y không thể quen hơn, đã từng vượt qua bao nhiêu thời không, khi cơ thể đi vào thế giới tinh thần mà Caesar xây dựng, hắn giao cho Triều Đăng năng lực hấp dẫn bất luận người nào, hành động khác thường của dị năng giả lúc này đã rõ ràng chứng minh loại năng lực này lại trở về trên người y, không những thế còn mạnh hơn lúc trước, Triều Đăng cúi đầu cố hết sức rời khỏi trung tâm đám người.

Đã xảy ra chuyện gì, tại sao năng lực này lại trở về?

Triều Đăng vừa quan sát vừa đi vào khu vực ít người, thiếu niên đi ra từ trong ngõ tối vừa vận đối diện cùng y, nhận ra xung quanh chỉ có hai người bọn họ, trong đôi lam xám của thiếu niên lóe lên một tia u quang, dao găm sắc nhọn đâm vào bạch cốt âm u, Ngọc Lâm lắc mình đến phía trước Triều Đăng chặn lại cú tấn công không báo trước.

“...”Đờ mờ.

Người trẻ tuổi bây giờ đều thích đánh đánh chém chém như vậy à.

Ý thức thú nửa người nửa xương ném thiếu niên vào tường, máu tươi đỏ chói từ cơ thể thiếu niên tuôn ra, từ đầu tới cuối hắn không nói một lời, nhưng đôi mắt nhìn về phía Triều Đăng lại không che giấu sát ý thô bạo.

“Ngọc Lâm.” Triều Đăng gọi ý thức thú hãy còn muốn công kích đối phương: “Đi thôi.”

Cô gái xương trắng nghiêng đầu, bạch cốt sắc bén suýt nữa cắt ngang yết hầu thiếu niên đột nhiên dừng lại, tóc dài rủ xuống trước ngực, cô bước theo Triều Đăng.

Nếu không nhìn lầm, đứa trẻ này hẳn là dị năng giả vừa nãy chiến đấu trên đài, phỏng chừng vì bị thương nghiêm trọng tránh tai mắt người khác mới đi đường nhỏ ra, nhưng lại không nghĩ tới nơi hẻm nhỏ cũng đụng phải người... Mà dù đã thành như vậy cũng còn sức tấn công người khác thì đúng là siêu trâu bò rồi!

Có điều một cú kia của Ngọc Lâm dường như khiến vết thương của hắn càng thêm nghiêm trọng thì phải, nói không chừng sẽ chết mất, lần này...

Uầy...

Triều Đăng dừng chân lại, sau một hồi do dự, y xoay người đến bên thiếu niên đã mơ mơ màng màng, nhận ra có người lại gần, đôi mắt tựa sỏi vốn đang khép hờ bỗng nhiên mở ra, trong đôi lam xám sắc màu lộng lẫy của thiếu niên tràn đầy hình chiếu Triều Đăng.

Vừa dài vừa đẹp, khá giống Caesar đại lưu manh, đặc biệt là đôi mắt.

“Em...”

Triều Đăng vừa mở miệng, từ biến ý thức liền truyền đến một trận đau đớn yếu ớt, thiếu niên thấy y ngoại trừ sưng sờ chớp mắt cũng không còn phản ứng nào khác, chặc lưỡi một tiếng cam chịu nhắm mắt lại.

Hệ tinh thần?

Đau đớn trong đầu vẫn còn kéo dài, tuy không đau lắm, nhưng không nghi ngờ gì nó đến từ dị năng của thiếu niên, bị thương đến mức này mà vẫn còn có thể cảnh giác lẫn tấn công y, có thể tưởng tượng được thiếu niên trước mắt cường đại đến trình độ nào. Caesar ngớ ngẩn nói sẽ giúp Ngọc Lâm lên cấp, nhưng không hiểu sao lại ném y vào một nơi hết trong tháp thế này, hiện tại Triều Đăng còn chưa thuần thục điều khiển Ngọc Lâm, mà loại năng lực hấp dẫn điên cuồng bất cứ người nào kia lại trở về, nếu thật sự xảy ra chuyện gì bất ngờ...

Nhìn thiếu niên mờ màng trước mắt, Triều Đăng đắm chiều nhủ mảy.

Trước tiên cứ ôm đùi đã.

Nuôi cái đùi này cho tốt, mọi chuyện tính sau.

“Anh bạn nhỏ.” Triều Đăng cười híp mắt ngồi xổm xuống, đôi ô mặc như thấm cả ý cười: “Có muốn anh đây cứu em không nè?”

“...”

“Không nói là đồng ý nhá.” Y thử thăm dò chạm vào tay thiếu niên, quả nhiên, ngay cả sức lực cử động đôi phương cũng không có, Triều Đăng thừa dịp cháy nhà hồi cửa, đưa tay mò khắp người thiếu niên tìm chỗ cất thê, trên đó có ghi số phòng, Triều Đăng giả vờ không thấy ánh mắt tàn nhẫn người kia quăng tới: “Đừng nóng đừng nóng.”

Trong đầu lại truyền đến một trận đau đớn nhẹ nhẹ, Triều Đăng nhún nhún vai cố ý chọt vào vết thương của thiếu niên: “Anh không có phòng, em không cho mượn thì chúng ta ngủ ngoài đường.”

“... 7023.”

Âm thanh nhỏ đến không thể nhận ra vang lên bên tai, tựa hồ lồng ngực đối phương cũng bị thương, Triều Đăng nghe xong liền im lặng cong môi.

Chờ khi thiếu niên mở mắt ra, trần nhà quen thuộc khiến hắn có cảm giác an toàn, mùi thuốc quen thuộc chứng minh phần lớn vết thương trên người đều được xử lý, hắn không mở mắt, nhưng có thể nghe được âm thanh nói chuyện trong phòng, hiện tại đối phương còn chưa động thủ khiến thiếu niên thoáng buống lỏng, tựa hồ người nọ đang nói chuyện với ý thức thú của mình, trong kí ức trước khi hôn mê, con ý thức thú kia cũng có tên tuổi.

“Ngọc Lâm, hắn thật sự không chết đúng không?”

Tựa hồ ý thức thú lác đầu, chủ nhân âm thanh tiếp tục nói.

“Nhưng đã hôn mê hai ngày rồi, em nhớ hình như người không uống nước ba ngày sẽ chết...” Triều Đăng khổ não nắm tóc: “Muốn uống nước hả.”

“...”

Ý thức thú ra hiệu y nhìn lên giường.

“A, em tỉnh rồi.” Triều Đăng đi đến bên giường, đôi lam xám của thiếu niên trầm mặc nhìn thẳng vào y, cảnh giác bên trong khiến y không khỏi cười cười: “Anh dùng thuốc trong hòm của em.” Triều Đăng chỉ chỉ góc phòng: “Em hôn mê hai ngày hai đêm, anh chuyển em từ đầu trường đến khu phòng, còn thoa thuốc cho em.”

“... Cho nên?”

Âm thanh thiếu niên có chút khàn khàn, dây thanh quản bị tổn hại khiến âm sắc hắn mang theo xúc cảm không giống thứ gì.

“Nhớ kĩ đại ân đại đức của anh.” Triều Đăng cực kì không biết xấu hổ: “Nhanh khỏe lại, để anh ôm đùi.”

“... Ý thức thú của anh, có tên.” Về mặt thiếu niên lạnh nhạt: “Trái luật.”

“Anh cũng có tên.” Y kẻ sát vào thiếu niên, trong quá trình kéo dãn nhỏ này về tắm rửa sạch sẽ để bôi thuốc, Triều Đăng bất ngờ nhận ra dung mạo hắn rất soái, nói cho đúng thì, cực kì soái, tóc ngắn màu bạch kim, đôi ngời lam xám, sống mũi thẳng tắp, đôi môi tuy bạc, nhưng hình dáng lại đẹp đẽ có một không hai: “Anh tên Triều Đăng.”

“...”

Màu tóc và màu mắt giống nhau, dị năng hệ tinh thần, tuy không biết tại sao người này không dùng được ngôn linh, thế nhưng –

“Em có muốn tên không, anh đặt cho em?”

“...”

“Gọi Caesar?” Thấy hắn không nói lời nào, Triều Đăng tiếp tục: “Caesar đại đế, rất đẹp.”

“...”

“Danh tự này có hàm nghĩa cách mạng.”

Hiện học hiện mại, chém đại.

Hiện học hiện mại: Vừa biết được liền đi khoe khoang.

Hắn vẫn không nói một lời.

“Anh bạn nhỏ.” Triều Đăng không nhịn được xoa đầu hắn, lại như hành động người này sau khi lớn lên thường làm với mình: “Em vẫn không hài lòng sao, nếu không gọi Obama? Panama? Đại Cầu Cầu? Gâu Gâu Gâu?”

“Caesar.” Thiếu niên trước mặt ngắt lời y: “Em muốn cái tên này.”

Hắn nói hắn muốn.

Không uy hiếp, không hỏi dò, rõ ràng là người biết rõ các quy tắc mà đám robot lập ra hơn ai hết, nhưng vẫn chọn phản kháng, đại khái trong quá trình trưởng thành, hắn đã cảm nhận được sự ràng buộc bất thường, đầu tiên là cướp đoạt họ tên, sau đó mới có thể xóa bỏ tồn tại.

Caesar sẽ tìm được y, siêu máy tính hiện lên độ phù hợp giữa bọn họ cao như vậy, là vì hai người đã sớm gặp nhau trong tình trạng khó hiểu này.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Và Sủng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Vương Quốc Quật Khởi 11

Edit: Hyukie Lee

Vết thương của thiếu niên khôi phục rất nhanh, còn chưa khỏi hẳn, Caesar đã trở lại đấu trường. Điều khiến Triều Đăng kì quái nhất chính là, dù bị bức ép đến hoàn cảnh cận kề sinh tử, ác đấu được ăn cả ngã về không, thậm chí là mọi thời khắc trong sinh hoạt hằng ngày, Caesar cũng không bao giờ đụng vào ngôn linh, nếu nhớ không lầm, trong tương lai, thứ đối phương thường sử dụng nhất cũng không phải dị năng hệ tinh thần, mà ngôn linh mới chân chính như hòa vào trong cốt nhục, loại năng lực cường đại đến gần như tà ác này được hắn sử dụng đến thuần buồm xuôi gió. Nhưng Caesar thời niên thiếu, Triều Đăng không thể thấy được dù chỉ là cái bóng của ngôn linh.

Trong tòa tháp này, Triều Đăng không có thân phận hợp pháp, không biết thiếu niên tìm được chỗ nào làm cho y một thân phận, từ DNA cho đến dấu vân tay không bỏ sót chỗ nào, phòng chừng lấy từ kẻ xui xẻo chết yếu nào đó trong tháp. Điểm dư của Caesar không nhiều, vì kiểm điểm, Triều Đăng dùng thân phận giả vào tháp thi đấu, sau khi hai người đều có điểm dư, cuộc sống mới phát triển theo hướng tốt.

“Này! Bên này.”

Triều Đăng vẫy vẫy tay với thiếu niên cách đó không xa, vì tránh phiền phức, khi thi đấu y luôn đội mũ hoặc đeo khẩu trang, cố gắng hết sức tránh khỏi tiếp xúc với người khác. Đứng cạnh Caesar là một phụ nữ tóc vàng hoàn hảo tao nhã, vóc dáng rất cao, cô ta mặc quần đỏ, cánh tay tinh tế, bộ ngực đầy đặn trắng tuyết. Nghe thấy âm thanh Triều Đăng, người phụ nữ lẫn Caesar đều cùng nhìn qua vị trí y.

Đôi môi màu đỏ nhẹ nhàng cử động.

“Em đấu xong rồi?” Triều Đăng đi đến, không hiểu tại sao, tựa hồ thiếu niên có chút không thích khi y đến gần, thấy vậy Triều Đăng cười hi hi xoa đầu

hắn: “Thắng không thắng không? Trận này thắng em phải mua thuốc lá cho anh, lúc trước đã nói.”

“58799.” Người phụ nữ tóc vàng nhấc mắt, trong đôi mắt tím một mảnh hứng thú dạt dào: “Đây là bạn của cậu?”

“Ừ.”

Thiếu niên không nhìn cô ta, nhưng bàn tay lại chậm chậm siết chặt thành nắm đấm.

“Xin chào.” Không biết từ đâu, cô ta biến ra một chiếc thuốc đen nhỏ dài, kẹp giữa ngón tay sơn màu xanh nhạt, người phụ nữ đưa đuôi thuốc cho Triệu Đăng, ra hiệu y cầm lấy: “Rất vui được gặp, tôi là số 200.”

“A, xin chào.” Chiếc mũ che khuất hơn nửa gương mặt, nhưng đôi môi và đường cằm lộ ra bên dưới lại cực kì ưu mỹ, Triệu Đăng chần chờ chốc lát rồi cầm lấy thuốc lá từ tay đối phương, trong giây phút ngón tay chạm nhau, làn da băng lãnh như rắn độc của đối phương khiến y có chút không khỏe: “Tôi là 7...” Y dừng một chút, nhìn về phía thiếu niên: “... Anh là số bao nhiêu nhỉ?”

Có ma, vừa gặp mỹ nữ thông minh liền rớt âm.

“72581.” Caesar kéo Triệu Đăng, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Bọn tôi đi trước.”

“Hi vọng cậu có thể cân nhắc.” Mỹ nhân tóc vàng cười lên, thấy bọn họ chuẩn bị đi, chiếc cằm khê nâng, ra hiệu Triệu Đăng nhìn thuốc lá trong tay: “Thuốc mùi bạc hà, rất hợp với cậu.”

Y cong đôi mắt: “Cảm ơn chị gái.”

Vừa qua khỏi chỗ ngoặt, Triệu Đăng liền ném thuốc lá vào thùng rác.

“Tiểu Caesar.” Y tựa đầu lên người thiếu niên: “Cô ta là ai, bạn gái mới hả?”

“Không phải, cô là thủ lĩnh tầng 70, cô...”

“Muốn lời kéo em?” Triệu Đăng ừ một tiếng: “Lợi hại, chúng ta mới tầng 30.”

“Em hệ tinh thần, tương đối hiếm có.” Caesar do dự rồi dừng bước lại: “Lần sau gặp phải anh nhớ đi đường vòng.”

“Tại sao?”

“Cô ta biến thái.” Trong con ngươi thiếu niên một mảnh lãnh đạm, dù đang nói lời có chứa cảm xúc chán ghét, nhưng trên gương mặt anh vẫn trắng xanh ấy cũng không có một biểu cảm nào: “Cô ta thích lột da người.” Đôi lam xám tựa sỏi liếc qua cánh tay trắng như tuyết khoát lên vai mình, Caesar nói tiếp: “Đặc biệt vô cùng thích loại người như anh.”

Triệu Đăng vô tội nhìn hắn: “Sao em biết cô ta muốn lột anh? Lỡ như muốn lột em thì sao?”

“...”

“Tiểu Caesar?”

Thiếu niên không thèm để ý.

“Đừng giận mà, còn nhớ đã đồng ý mua thuốc lá cho anh không á? Anh thấy cái hộp 10000 điểm kia hút cực kì đã, siêu xa xỉ, siêu phong cách.” Triệu Đăng cười hi hi: “Ý ngài thế nào?”

Người phụ nữ tóc vàng ngẫu nhiên gặp ở đầu trường hôm đó cũng không xuất hiện nữa, vài ngày sau khi Triệu Đăng hầu như muốn quên mất chuyện này, một lần ra ngoài mua sắm, y nhận ra có dị năng giả theo đuôi mình, Ngọc Lâm như nhắc nhở lơ lửng phía trên, bình thường ý thức thú đều không chủ động hiện hình. Đi qua khúc cua tối, bỗng có gì đột nhiên cắt đứt liên hệ giữa Triệu Đăng với Ngọc Lâm, cô gái xương trắng trên đỉnh đầu hét thảm một tiếng, trong nháy mắt tầm nhìn bị che lại, sau gáy truyền đến một hồi đau đớn.

Khi tỉnh lại, Triệu Đăng nằm trên chiếc giường nhưng tờ màu đỏ tươi, mùi hương ngào ngạt lan tràn trên cơ thể, có ai đó dùng ngón tay ve vuốt đôi môi, hơi thở bên tai như lan.

“Tỉnh rồi cũng đừng giả vờ nữa.” Tóc vàng uốn lượn như nước trên bộ váy đỏ, chiếc gối trắng như tuyết càng tôn lên gương mặt hoàn mỹ, cô ta cười kẻ sát vào Triệu Đăng: “Còn nhớ chị không? 72581.”

Suýt chút nữa không nhận ra ông là 72581.

Triệu Đăng gật gù: “Số 200, chị gái mỹ nhân cho em thuốc lá.”

“Thật biết nói chuyện.”

Cô ta trừng mắt nhìn, bỗng nhiên đèn đầu Triều Đăng lại, đôi môi đỏ chót ỉn lên.

Trời ơi, tui không muốn hôn lưỡi không muốn hôn lưỡi.

“Ngọt quá đi.” May mà cô ta chỉ lướt qua rồi thôi, trong đôi ngươi sắc tím toát ra hứng thú: “Đứa bạn của em không nói gì ư? Thoạt nhìn em cũng không sợ.”

“Có nói...” Triều Đăng đối diện tầm mắt cô ta, thành thật nói: “Chị thích lột da, đặc biệt là loại như em.”

Cô ả cười lên ha ha, ánh đèn sáng choang trong căn phòng u ám suýt nữa kích thích Triều Đăng đến chảy nước mắt, lúc này y mới nhận ra vị trí bọn họ cũng không phải gian phòng bình thường của dị năng giả, tường ngực kim loại kiên cố, cửa sổ nhỏ đến mức chỉ đủ để thở, dù lớp đệm dưới thân có mềm mại đến mức nào đi nữa, cũng không thể che lấp sự thật y đã vào ngục giam.

“Vừa nãy chị đây mới vừa bị tổng vào đại kho vì tội lột da ba người không trong giờ chiến đấu, ngục giam tầng 70.” Cô ta leo xuống người Triều Đăng, quần lụa đen mỏng bao lấy cơ thể, châm một điếu thuốc, hương caramel trộn lẫn bạc hà trôi nổi trong không khí: “Em đoán đi, từ khi chị bắt đầu động thủ đến lúc cuối cùng, bạn của em có thể tìm được nơi này hay không?”

“...”

Không đoán, cut.

“Nhìn này.” Ngón tay thon dài của cô ta chỉ vào mặt tường: “Đúng là quá tuyệt, có đúng không?”

Là những tấm ảnh.

Cả một bức tường đều là ảnh của Triều Đăng, loại nào cũng có, có ảnh lúc y đang chiến đấu, có ảnh y cùng Caesar đánh nhau ở khu mua sắm, quán cà phê, siêu thị tiện lợi, thậm chí là sân nhỏ ngoài phòng của Caesar, rất nhiều ảnh đến chính Triều Đăng cũng không nhớ hết đều được chụp lại treo lên tường, có vài tấm còn dính vết máu đỏ sẫm nhẵn nhụi, lòng bàn tay người phụ nữ tóc vàng dịu dàng xoa gò má y trên bức ảnh, đôi ngươi sắc tím dưới ánh đèn sáng rọi một mảnh ôn nhu.

“Chị đợi lâu rồi.” Cô ta thu tay về: “Nếu bạn em đồng ý làm việc cho chị, có lẽ những chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng hán nhiều lần từ chối lời mời thịnh tình của chị, chị đây cũng không còn lý do nương tay với hai người nữa.”

Hai người...?

“Chị cũng muốn giết em ấy?”

“Đứa bé kia, quá chói mắt.” Người phụ nữ tóc vàng đá văng giày cao gót nằm giữa đường, từng bước từng bước đi đến bên giường, bàn chân như hữu ý vô tình đụng vào dây xích nặng nề, đầu khác dây bạc trói chặt mắt cá chân Triều Đăng: “Cho hán cơ hội trưởng thành, không chừng lớn lên sẽ thành một quái vật...”

“...”

Chị gái mỹ nhân này, tâm lý không ổn nha.

“Em cứ lo cho bản thân mình đi, vì có được em chị mất không ít công phu, thủ hạ đắc lực cũng chết hết mấy người.” Cô ta cọ cọ hõm vai y, si mê xoa xoa da dẻ Triều Đăng: “Thật đẹp, so với tưởng tượng còn muốn tuyệt hơn gấp mấy lần, chị sẽ lột từ từ, để em rên lâu một chút.”

“Chị gái.” Triều Đăng đối diện đôi mắt nàng ta: “Chị không thấy da trắng lột ra rất lãng phí hả?”

“Hử?”

Khuôn mặt tĩnh lặng như thủy mặc dưới ánh đèn rọi chiếu vô cùng mê người, Triều Đăng kề sát vào cô ta, há miệng cắn lên một miếng vải the nơi vạt áo, chủ động đưa tay ôm lấy lưng cô ả, khi đôi môi nhả ra vải the đen, như có như không cọ qua xương quai xanh nữ nhân, đúng như dự đoán, xúc cảm trong mắt đối phương chậm chậm trở nên nóng bỏng.

“Chúng ta có thể làm một ít chuyện khác trước nà.” Triều Đăng cười lên: “Chị ôm em có được không?”

Bàn tay băng lãnh như rắn độc đột nhiên ôm chặt lấy y, cô ả điên cuồng si luyến hôn lên đôi môi, khuôn mặt lẫn chiếc cổ, Triều Đăng cố gắng theo cô ta, nụ cười ním bụng xòe như đang cổ vũ.

Tiểu Caesar, còn không tới, Đăng gay sẽ lên giường với mỹ nữ biến thái.

... Tự nhiên cảm thấy mình không cứng nổi, fuck.

Triều Đăng bị nữ nhân tóc vàng ôm chặt trên giường, xiềng xích trên chân theo động tác leng keng vang vọng, ngay khi quần lụa mỏng của đối phương chuẩn bị cởi ra hoàn toàn, từ nơi tường ngực kim loại truyền đến một trận vang dữ dội.

“Cút ngay.”

Âm thanh thiếu niên lạnh đến cực điểm, vì trọng thương quá nhiều, dây thanh quản của hắn có chút thương tổn, nhưng vì vậy mà phát ra một loại khàn khàn êm tai. Cô ả điên cuồng hét lên một tiếng, đầu đón tựa hồ đại não bị cắt thành từng miếng buộc cô ta phải buông Triều Đăng ra ôm lấy đầu mình, một tay cô ta siết chặt, mặt tường kiên cố nơi ngực giam đột nhiên lao thẳng về phía thiếu niên.

“Anh không sao!”

Triều Đăng hô to một câu với bên ngoài cửa sổ.

“Biết anh không—“

Mất sức lực trong nháy mắt co lại, hắn không thể mặc kệ đám robot cảnh ngục liên tiếp từ ngoài chạy tới, Caesar miễn cưỡng tránh né laser có thể nung chảy xương người, tội phạm trong đại kho nhận ra động tĩnh cuồng bạo bên này, âm thanh ồn ào nổi tiếp vang lên, vui cười lẫn tức giận mắng chửi đầy rẫy một hành lang đen tối, nữ nhân bên cạnh Triều Đăng sau khi thoát khỏi khống chế tinh thần của Caesar liền thả ý thức của mình ra, vách tường vốn ngay ngắn cùng mặt đất lập tức vụn vỡ, nhanh chóng hóa thành vũ khí sắc nhọn đâm về thiếu niên.

Hệ không gian à.

Dường như Ngọc Lâm đã bị phong ấn, Triều Đăng không thể cảm giác được ý thức của mình đang ở nơi nào. Tường ngục kim loại cứng rắn không thể phá vỡ dưới chiêu phản kích của cô ta từ từ nứt ra, bước chân đám robot cảnh ngục càng ngày càng gần. Có ai đó bịt chặt miệng y, nữ nhân vì đau đớn mà đập đầu vào tường một mảnh máu đỏ, thiếu niên bên ngoài tường ngục dễ dàng cảm kích biến ý thức đã đủ làm ả phần nộ, tựa hồ sức mạnh đối phương nắm giữ không chỉ một hệ tinh thần, hệ tinh thần phổ thông cũng không đáng sợ đến mức này. Không biết cô ta đang đồ kị hay đang hoảng sợ, trong tay người phụ nữ nữ đột nhiên lấp lóe dao găm kim loại.

Con người Caesar co lại: “Dừng tay!”

“Con mẹ nó sao mày không dừng lại đi! Con hoang!”

Chớp mắt trong đầu bùng nổ khiến cô ta thất thủ làm rớt dao găm, nữ nhân mất khống chế tức giận rít gào, dị năng không gian khiến cả đại kho vốn trật tự trở nên hỗn loạn, tường kim loại áp chế dị năng của tội phạm vì không chịu nổi bất ngờ nổ tung, tội phạm cùng dây nhận ra không đúng, chửi bới lẫn nguyền rủa xối xả vào nữ nhân và thiếu niên. Trong nháy mắt, tường kim loại trong khu vực liên tiếp nứt toát.

[Triều Đăng.]

[... Ừ, há?!] Y dừng một chút: [Caesar?]

[Lúc trước anh không cẩn thận nói liên biến ý thức cả hai, nơi này sắp sụp đổ, mau đi ra.]

[Đi ra?]

[Thả lỏng, tưởng tượng đây là mộng cảnh giả tạo, rất nhanh em sẽ—]

[Chờ chút!]

Triều Đăng nhìn về phía thiếu niên hãy còn khổ sở cố gắng chống đỡ ngoài tường ngục, hiển nhiên, mặc dù có thiên phú nhưng áp chế dị năng giả cách biệt đẳng cấp lớn cũng không phải chuyện đơn giản, toàn thân thiếu niên đều là vết máu, bờ vai trắng xanh thon gầy bị thương một mảng lớn, hầu như có thể thấy được xương cốt trắng toát. Triều Đăng cũng không ngờ được đứa nhỏ này lại có thể chạy đến đại kho tầng 70, không nghi ngờ chút nào, chắc chắn trong quá trình tránh né đám robot cảnh ngục, Caesar đã bị thương rất nặng, không chỉ bờ vai bị laser cướp đi một tảng lớn da thịt, mất máu số lượng lớn cũng khiến động tác của hắn trở nên chậm chạp. Nữ nhân tóc vàng tấn công ngày càng ác liệt, Triều Đăng có thể nhìn ra thiếu niên đã đến cực hạn, nhưng đôi mắt tựa sỏi vẫn tràn đầy kiệt ngạo như lần đầu sơ ngộ.

“Em đi đi!” Triều Đăng nói: “Anh không sao, anh—“

Rung động kịch liệt như địa chấn khiến ngực giam lung lay nghiêng ngả, người phụ nữ bên cạnh Triều Đăng vì đau đớn mà khoét nát đôi mắt của mình, quần lụa đen mỏng bị máu bết dính sát vào cơ thể, thiếu niên không thể hoàn toàn áp chế biến ý thức của cô ta, chỉ cần Caesar buông lỏng một giây, kim loại đỏ nát sẽ hoàn toàn giam chết Triều Đăng lẫn cô ả trong phòng ngục.

Đúng là, không đi được.

Robot cảnh ngục vì trận rung chuyển kịch liệt mà tạm thời bị nhốt bên ngoài, Triều Đăng đối diện với đôi mắt thật dài sắc màu lộng lẫy.

“... Còn nhớ lần đầu anh gặp em không? Anh không thân phận, vì căn bản anh không thuộc về nơi này.” Triều Đăng cố gắng duy trì tỉnh táo, tảng kim loại đè nặng trên người dường như đã nghiền nát xương chân y, nhưng vẫn không sao: “Có người ngu ngốc không cẩn thận ném anh vào nơi này, vừa nãy anh ấy nói với anh, bây giờ anh có thể trở lại.”

“...”

“Thật mà.” Triều Đăng cười cười: “Tên ngu ngốc kia chính là em trong tương lai, ngoại trừ dị năng hệ tinh thần, em còn một năng lực khác, có phải những lời em nói đều trở thành sự thật, đúng không?”

Thiếu niên giật giật môi.

“Nhưng tựa hồ tạm thời em không khống chế được nó, vừa nãy em buộc cô ta dừng lại, trên tay cô ta chảy máu, tay em cũng chảy máu, có phải anh nên vui mừng vì lần đầu gặp gỡ em không khống chế được ngôn linh?”

Đầu kia bờ tường kim loại truyền đến tiếng vang nhỏ bé bị phá hủy, đám robot cảnh ngục đang cố gắng hết sức mở đường.

“Chạy mau, Tiểu Caesar.” Triều Đăng nhìn vào thiếu niên chôn chặt vết thương cách đó không xa: “Một ngày nào đó, em sẽ trở thành dị năng giả mạnh mẽ nhất, em có thể dễ dàng khống chế ngôn linh, đến lúc ấy, chúng ta sẽ gặp lại.”

Phé tích sụp đổ, thiếu niên vẫn tĩnh lặng đứng đó. Tang đã từng nhìn Triều Đăng chạy đi, đại khái còn tệ hơn tâm tình lúc này của y. Triều Đăng có hy vọng, nên y có thể cho Caesar hy vọng, mà Tang lúc ấy, hẳn không có gì cả.

“Đừng quay lại.” Thấy hắn vẫn chưa đi, Triều Đăng lên tiếng: “Em đi khỏi nơi này, chạy nhanh, chúng nó sẽ không bắt được em.”

Rốt cuộc bước chân thiếu niên cũng chuyển động.

Dường như nhớ ra gì đó, đôi mắt lam xám sáng rực phảng phất thiêu đốt, hắn siết chặt tường ngục kim loại, dưới sự kích thích mạnh mẽ của ngoại giới, lần đầu tiên Caesar niên thiếu chủ động sử dụng năng lực hắn nắm giữ từ nhỏ, dù cho nó đã từng mang đến cho hắn vô số ác mộng.

“Chúng ta sẽ gặp lại trong tương lai.”

Trong nháy mắt sức mạnh ngôn linh bao lấy trái tim, Triều Đăng ngẩn người, khỏe môi sinh hoa.

“Đương nhiên rồi.” Y cười lên: “Anh chờ em trong tương lai.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Sùng Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Vương Quốc Quật Khởi

Edit: Hyukie Lee

Trần nhà màu nhạt, đệm chăn trắng tuyết, gió ẩm thổi đến tà dương bên cửa sổ, sau khi tỉnh dậy nhìn thấy tất cả khiến ý thức Triều Đăng chầm chậm khôi phục, người trước mặt nhìn y, thở dài một hơi rồi xoa đầu người nọ.

“Chậm chút nữa biến ý thức sẽ sụp đổ.” Người kia cười nói: “Em thấy cái gì? Còn không nở bó đi.”

“Đến cuối cùng anh cũng không mua cho em hộp thuốc lá 10000 điểm.” Ánh mắt đảo qua vẻ mặt vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ của Caesar, Triều Đăng không tự chủ cong cong đôi mắt: “Thật không ngờ chúng ta còn có một đoạn như vậy... Sao anh không nói cho em?”

“Anh cũng vừa nhớ ra, mảnh vỡ trở lại kí ức mới trở lại.”

“Ngày đó anh có chạy thoát không?”

“Có.” Hắn gạt đầu: “Ngày đó trôi qua, bỗng nhiên anh dùng được ngôn linh.”

“Em—”

Lời Triều Đăng còn chưa dứt, chấn động khiến cả phòng đột nhiên rung chuyển, đèn treo vỡ nát bên chân, trước khi Ngọc Lâm chạy tới, tay Caesar đã ôm lấy người tránh khỏi thủy tinh nổ tung. Bóng dáng robot khổng lồ trở nên rõ ràng ngoài ô cửa vỡ, laser thỉnh thoảng xẹt qua, Caesar ra hiệu y xuống giường theo sát chính mình, trong lúc chạy trốn, Triều Đăng nhận ra căn cứ vốn dĩ ôn ào bỗng dưng không còn một mống, không chờ y dò hỏi, nam nhân đi trước mở miệng nói.

“Bọn Lilith đi trước rồi, nơi này chỉ có đôi ta.” Caesar dùng khóa gen mở cửa kim loại cứng rắn không thể phá vỡ ra, bên trong có đủ các loại máy bay hiện đại, ngón tay trượt, màn hình sáng, một chiếc máy bay hai người từ từ hiện lên. Caesar liếc Triều Đăng một chút, thấy người nọ ngồi vững, hắn giơ tay chỉ vào công tắc chủ trên màn hình: “Người rơi vào biến ý thức không thể chịu kích thích bên ngoài, nếu hôm nay em còn không tỉnh, nói không chừng chúng ta sẽ chết ở đây.”

Triều Đăng không hỏi tại sao Caesar không đi một mình, mà là nhận ra một trọng điểm khác: “Đám robot phát hiện căn cứ?”

Caesar lên tiếng, âm thanh phá hủy bên ngoài đột ngột vang lên, trong một giây khi laser chuẩn bị tia tới máy bay, hắn điều khiển máy móc linh hoạt ngoặt sang hẳn một bên trên không trung, Triều Đăng vừa định khen kỹ thuật đối phương không tồi, máy bay suýt chút nữa đâm vào tường kim loại.

“... Đại ca, anh có bằng lái không?”

“Đại ca có bằng lái xe.” Caesar miễn cưỡng tránh né laser: “Em muốn xem không?”

“...”

“Bọn Aura đã đến tháp khác, chút nữa chúng ta cũng đi một tháp.” Căn cứ có người điều khiển, máy bay trái phải loạn xạ phá tan tầng tầng trở ngại, bầu trời rõ ràng trước mắt, trong mơ hồ, Triều Đăng có thể thấy được quái vật khổng lồ ngủ say trong tầng mây, vô số chấm đen robot đáp xuống trạm phi hành to lớn, liên tiếp hạ cánh nơi căn cứ cạnh biển: “Chiến lần cuối cùng.” Khóe môi nam nhân dạt ra đường cong quyến rũ, nụ cười có chút tà khí trên gương mặt anh tuấn tái nhợt vô cùng đẹp đẽ, hắn nghiêng đầu nhìn Triều Đăng một chút: “Nếu không thắng em phải tuân tình cùng anh, tiểu bảo bối.”

“... Khi còn bé anh cũng không cợt nhả như vậy.” Rõ ràng là một thiếu niên lạnh băng vừa đẹp vừa thẹn, sao lớn lên lại thành lưu manh dạng này chứ. Triều Đăng lặp lại lời Caesar: “Chiến lần cuối cùng.”

“Lần trước anh cứng đầu cứng cổ với bọn nó bị thất bại, nhưng lại quên mất vấn đề mấu chốt, robot có lợi hại thế nào đi nữa, cũng có điểm yếu chết người, không có năng lượng, máy móc có mạnh đến mức nào cũng không thể hoạt động.”

Ngón tay thon dài trượt trên màn hình lơ lửng, bản đồ toàn thế giới lập tức hiện lên, ngoại trừ đại dương, đại lục, thì thứ nhiều nhất chính là –

“Chúng nó đặt năng lượng trong tháp?”

Triều Đăng thoáng mở to hai mắt.

“Thông minh.” Caesar gật đầu: “Nguồn điện dự bị trên robot 1 sao và 2 sao đủ để chúng nó qua được ba ngày, robot 3 sao hai ngày rưỡi, 4 sao một ngày rưỡi, robot 5 sao trên cơ bản chỉ hoạt động trong phạm vi năng lượng hạt nhân, loại máy móc chiến đấu càng lớn thì càng tiêu hao năng lượng, năng lượng cung ứng của bọn nó rất mạnh, có thể truyền đi bất cứ lúc nào trên toàn cầu, đây là ưu điểm, cũng là nhược điểm. Nếu có thể phá hủy ngọn nguồn năng lượng, trốn thoát một ngày, cơ bản coi như đã thành công.”

Còn đang nói chuyện, trên màn hình lơ lửng, một tòa tháp có màu xanh biển bỗng biến thành màu đỏ, Caesar huyết sáo một cái.

“Một ngọn nguồn năng lượng đã bị hủy diệt.”

“Nhưng nếu như vậy...” Triều Đăng nhíu mày: “Chẳng mấy chốc chúng nó sẽ nhận ra, hành động sẽ càng khó khăn.”

“Đừng.” Màn hình hiện lên số tháp màu đỏ đang điên cuồng tăng lên, Caesar chỉ vào tòa tháp cao nhất nơi trung tâm: “Đây là tháp mẹ, tháp trung tâm, năng lượng chứa trong tháp mẹ đủ để cung cấp cho tất cả các tháp sử dụng ba ngày ba đêm, đồng thời nó cũng là nơi khó chơi nhất.”

Triều Đăng há miệng, đúng như dự đoán nghe Caesar nói tiếp.

“Anh sẽ kết thúc, đưa nó xuống địa ngục.”

Máy bay dừng ở bên ngoài, sau khi bọn họ nhảy xuống, Caesar nói câu gì đó, máy bay vốn bị laser bắn không thùng trong chớp mắt biến thành cát bụi, tháp không cửa ra vào, không đợi Triều Đăng phản ứng, năm ngón tay trắng toát của Ngọc Lâm miễn cưỡng xé rách tường kim loại kiên cố, tạo thành một lỗ cao bằng nửa người.

“...”

Không tỏ chức không ki luật, cho điểm kém

“Em vui không?” Caesar liếc y một cái: “Làm rất tốt, không...”

Còi báo động vang lên trên đỉnh đầu, Triều Đăng sắc mặt trắng bệch nhìn ý thức thú của mình, người sau vui vẻ vuốt vuốt mái tóc dài màu đen dính phải vết máu, không chút nào nhận ra mình phạm sai lầm. Caesar lời Triều Đăng chui vào lỗ nhỏ, rất nhanh liền có robot canh sát tuần tra chạy đến, nam nhân với đôi ngươi lam xám nhấc tay, một trận ma sát kim loại khiến người ề răng vang lên, đám robot canh sát biến thành sắt vụn.

“Chúng ta không thể đi chung, càng lên cao robot càng khó đối phó, chốc nữa bọn Aura sẽ chạy tới, trước tiên em tìm một chỗ an toàn trốn vào, rồi cùng bọn họ —”

“Trốn cái L.” Triều Đăng ngắt lời hắn: “Ngọc Lâm 4 sao.”

Caesar từ chối thẳng thừng: “Không được, anh sẽ phân tâm.”

Thấy Triều Đăng không nói lời nào, bỗng nhiên nam nhân lên tiếng: “Xin em mà.”

“...”

... Xin, fuck you.

Chú ý thấy Triều Đăng có chút không tự nhiên, Caesar tiếp tục vô liêm sỉ nói.

“Xin em, anh thật sự không làm được, em bên cạnh, đương nhiên anh sẽ bảo vệ em trước, anh...”

Triều Đăng đáp hần một cước: “Mau cút mau cút.”

“Yêu em” Đối phương nhẹ xoa đầu y, ánh đèn từ đỉnh đầu rơi lên khuôn mặt, bọn họ kề nhau rất gần, vì khoảng cách này mà phảng phất hô hấp cũng quấn lấy nhau, khuôn mặt người kia gần như hiện lên vẻ đẹp kinh tâm động phách: “Lần sau gặp lại từ rơi từ trên trời xuống, lúc đó lên giường nhé?”

“...”

Thấy anh soái như vậy, để suy nghĩ đã.

“Không nói là đồng ý nhé.”

Caesar làm bộ muốn đi, trong nháy mắt Triều Đăng há miệng, cực nhanh quay đầu lại hôn hôn lên đôi môi nọ, đồng thời nở một nụ cười cực kì đắc ý.

... Thật mẹ nó soái á á á, bố phắc.

Triều Đăng lại đáp nam nhân một cước, người sau dừng đứng, độ cong nơi khoe môi càng sâu, bóng người ẩn hiện biến mất trong tòa tháp trùng lặp phức tạp.

Dường như nhận ra những dị năng giả từng bị bắt đang mưu đồ chuyện gì, sau khi Caesar rời đi cường độ robot tuần tra liền tăng mạnh, rất nhanh liền có robot cảnh sát đến từng khu vực kiểm tra thân phận dị năng giả. Trong tháp này Triều Đăng tương đương với không hộ khẩu, không còn thời gian lo lắng, Triều Đăng cố gắng hết sức tránh né tuần tra. Từ lần bắt ngờ trước Ngọc Lâm liền lên tới 4 sao, lúc đối đầu với robot cảnh sát vẫn được tính là thành thạo, nhưng phiền nhất chính là, trận bạo động này khiến phần lớn dị năng giả nhận định quy tắc của mình, nghe lệnh robot, tìm kiếm khuôn mặt xa lạ khả nghi.

Ý thức thú nửa người nửa xương điên cuồng chém giết, bộ phận thuộc về xương trắng trên người Ngọc Lâm càng ngày càng nhiều, từng chỗ mọc ra da thịt từng chút từng chút trở về bạch cốt âm u, tượng trưng sức mạnh đã sắp cạn kiệt, chờ khi Ngọc Lâm hoàn toàn biến thành một bộ xương trống rỗng, sức mạnh của cô cũng tiêu hao đến cực hạn. Lần đầu tiên Triều Đăng cảm nhận được biến ý thức khô cạn đến đáng sợ, phảng phất tinh thần lực cũng vụn nát, cả người không còn một chút sức lực. Triều Đăng đã không nhớ rõ mình chém nát bao nhiêu nguồn năng lượng hạt nhân, đập vào tâm mắt đều là đồng sắt vụn đứt rời tan nát. Lúc đầu khi có dị năng giả phát hiện ra tung tích, Triều Đăng còn cố gắng khống chế Ngọc Lâm không nên giết người, nhưng khi máu đỏ ứ đọng tắc nghẽn, dường như cô đã rơi vào điên cuồng của cái chết, ngoại trừ Triều Đăng, bất kì sự tồn tại nào đến gần đều khiến cô tập trung cao độ. Âm thanh bùng nổ kim loại vang lên, đèn báo động đỏ chót lẫn vào máu thịt đầy trời.

“Này.”

Có ai vỗ vai y từ phía sau, ý thức thú máu me đầm đìa quay phắt đầu lại, Triều Đăng sững sờ, bên trong dư quang thấy được mái tóc đỏ dài chói rực như liệt hỏa, y vội vàng không chế Ngọc Lâm dừng lại.

“Aura!”

“Người yêu Tiểu Caesar.” Mỹ nhân tóc đỏ một cước đá văng robot đánh lên sau lưng, cô nhìn một vòng chung quanh liền nhú mày: “Anh không đi cùng cậu?”

“Anh ấy đi rồi.”

“Cũng đúng.” Aura lên tiếng, vết thương sưng phù nơi vai trái khiến cô nhe răng trợn mắt, nhưng dù vậy cũng không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp ấy. Nếu bình tĩnh mà xét, cô là một trong những người phụ nữ Triều Đăng có ấn tượng nhất: “Nếu anh ta chịu dẫn cậu theo, chứng tỏ anh ta không đủ yêu cậu.”

“Hả...”

“Dáng vẻ Tiểu Caesar một đường vừa đi vừa giết nhất định rất soái, nhưng vì an toàn, anh không muốn cậu thấy được hình ảnh ấy.” Cô chọt hai ngón trỏ vào nhau, rồi lại tách ra, son môi Aura màu hoa hồng, vì đứng hơi gần, Triều Đăng bất ngờ nhận ra dù ngày hôm nay như vậy nhưng người này vẫn nghiêm túc trang điểm: “Nếu một nam nhân từ bỏ cơ hội thể hiện trước mặt cậu, chứng tỏ đối phương yêu cậu rất nhiều.”

Khi âm thanh Aura chấm dứt, đột nhiên cả tòa tháp rơi vào bóng tối, ngọn nguồn năng lượng của toàn thể giới sau khi Caesar hành động liền bị chặt đứt triệt để, lại như Caesar nói, hần sẽ kết thúc tất cả, tất cả các tháp không còn năng lượng cung cấp, đoạn đường vốn nên đèn đuốc huy hoàng bỗng rơi vào tối đen, ngoài kia cửa sổ chỉ còn lại những vì sao cô độc.

“Hello, có nghe được không?”

Là âm thanh của Caesar.

Tựa hồ hắn đang điều chỉnh một chút, âm sắc mang theo từng tia sóng điện lúc này chậm rãi trở nên rõ ràng, thanh âm dễ nghe đến mức phảng phất người nọ đang ở bên cạnh, khi toàn thể giới chìm vào màn đêm, trời mới biết hắn dùng thủ đoạn gì khổng chế được phát thanh trong tháp mẹ, vầng trăng màu bạc cùng âm giọng trầm thấp trong trẻo của Caesar đồng thời kích thích cảm quan, Aura hùng hùng hổ hổ.

“Nghe nghe nghe nghe!” Cô thấp giọng nói: “Làm gì vậy, bại lộ vị trí, ảnh bị ngu à.”

“Đại khái sẽ cúp điện ba phút.” Thanh âm kia chứa đựng ý vị lười biếng, lại như sư tử vừa thức tỉnh sau cơn chớp mắt: “Mặc kệ lần này có thành công hay không, làm một phần tử chủ lực cực khổ một đời, điều muốn nói đầu tiên, Aura, bố nghe được có người mắng bố rồi nhé.”

“...”

Đại mỹ nữ tóc đỏ suýt nữa học máu.

Người nói chuyện đầu kia dừng một chút, bỗng nhiên âm thanh trở nên ôn nhu, lại như tình nhân tốt nhất trần đời.

“Anh bạn nhỏ, Đấng Đấng Đấng, Triều Đấng bảo bối nhi —”

“Toàn thế giới yêu em nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vạn Sủng Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Sau khi đám robot nhận ra năng lượng bị cắt liền khởi động nguồn điện dự bị, trong tháp tối đen truyền đến từng chấm nhỏ sáng mờ, âm giọng trầm thấp của nam nhân chảy xuôi trong không khí.

“Khi bọn họ nói nhất định phải nối liền biến ý thức chúng ta mới có khả năng thay đổi cục diện, anh cũng không muốn làm chuyện này với một người xa lạ, nhưng hiện tại, không chỉ thay đổi cục diện, thông qua em anh còn thấy được cuộc sống, anh đến một thời không mà anh chưa từng nghĩ đến, là em thức tỉnh tâm trí anh.”

Đám robot tìm dị năng giả dựa vào bộ cảm ứng nhiệt, âm thanh Caesar trong bộ truyền thanh bình tĩnh sóng lặng không gợn, ngôn linh khiến đám người máy ngừng lại toàn bộ. Lượng tinh thần lực dùng để khổng chế tất cả robot trong tháp tiêu hao không phải chuyện đùa, nhưng ngũ điều người kia vẫn ung dung thong thả là vậy.

“Có một chuyện anh vẫn chưa nói cho em.” Dường như hắn có chút chần chờ: “Thời điểm anh đến tìm em, vì lời tiên đoán của Lilith, anh biết ngày đó em sẽ chết, xin lỗi, nhưng nếu không phải cơ hội đó, anh rất khó để xuất hiện trước mặt em, vì tâm đề phòng của em rất nặng. Để bồi thường, thắng chúng ta lần giương, thua thì tuần tình, có lãng mạn không?”

“Toàn thế giới đều nghe được.” Đại mỹ nữ tóc đỏ phong tình vận chùng sửa lại sợi tóc ngồn ngang nơi vành tai, tầm mắt Aura liếc qua khuôn mặt phức tạp của Triều Đăng, cảm khái nói: “Đúng là thằng nhóc không cần mặt mũi a...”

Âm thanh bên trong truyền thanh dừng lại một chút, tiếng cười khê của Caesar rơi vào cực kỳ rõ ràng, là một âm tiết khàn khàn ngăn ngụt.

“Nhân sinh nhiều người như vậy, nhưng dù có bắt đầu lại bao nhiêu lần đi nữa, vĩnh viễn anh vẫn mãi chọn em.”

Dòng điện xì xì khiến âm thanh trở nên mơ hồ, robot bị khống chế lúc này chậm chậm lấy lại năng lực hoạt động, Aura nhìn đồng hồ điện tử cách đó không xa: “Vừa đủ ba phút.”

Triều Đăng nghiêng đầu: “Em muốn lên trên.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Cô cười nói: “Chúng ta nên lên giúp anh.”

Càng lúc càng nhiều dị năng giả đến tháp mẹ, bị chặt đứt năng lượng khiến hành động của đám robot càng thêm phát cuồng. Trong lúc lên trên, ý thức thú của Aura mở ra tất cả các tầng đại kho, dù người trong đại kho đều là ma quỷ sát nhân, nhưng thả ra cũng có thể kéo dài thời gian cho bọn họ, chỉ cần sống qua hai mươi giờ, robot có trâu bò đến đâu đi chăng nữa cũng tự đổ nát, bọn họ cần sức chiến đấu.

Có Aura ở đây, mọi chuyện trở nên dễ dàng rất nhiều, đại mỹ nữ tóc đỏ thuần thực điều khiển ý thức thú biến mọi kim loại nó chạm vào trở thành vũ khí, súng ống đại bác tự động khiến đám robot không thể đến gần, cũng vì trên người cô có thiết bị định vị, dị năng giả khác chỉ cần thấy được là sẽ tập hợp. Khi y và Aura đi qua chỗ ngớt, cô há tóc vàng đột nhiên lao ra ôm

và Aura đi qua chỗ Ngọc, cô bé tức vàng óng khiến tạo ra âm
lấy eo Triều Đăng.

"Lilith."

Triều Đăng cúi đầu nhìn cô.

Cô bị thương một chút, trên cẳng chân trúng một viên đạn,
nhưng hiển nhiên cô nàng đã quen còn vẫy quanh y, Triều
Đăng gọi tên cô.

"Em biết Caesar ở đâu không?"

"..."

Cô bé ngẩng đầu nhìn bọn họ, đôi mắt kì dị xoay tròn cực
nhANH, Aura thấy vậy cười lên một tiếng: "Thấy không? Tiểu
Lili."

"Anh nghĩ Caesar sẽ ở đâu?"

Bỗng nhiên Lilith hỏi ngược lại, Triều Đăng ngẩn người.

"Anh nên rõ anh ta ở đâu hơn bất kì ai." Đôi tròng đồng vẫn
xoay tròn, Triều Đăng vỗ vỗ đầu cô bé: "Ành ở đỉnh tháp?"

Lúc mảnh vỡ Vệ Tiểu tạm biệt, hắn dẫn y đi đến tầng cao
nhất, nhớ lại tất cả kí ức trong trí nhớ, không biết vì sao
nhưng dường như người kia luôn thích đứng ở nơi cao nhất,
nếu nhớ không lầm, cả tòa tháp chỉ có số 1 mới có thể ở tầng
cao nhất, cũng chỉ có phòng của số 1 mới nối với đường ra vào
tháp.

Thấy Lilith gật đầu, Triều Đăng thu tay về chạy lên thang lầu,
y còn không ngờ trong tháp còn có thang bộ. Aura nhún nhún
vai đuổi theo, nói với cô bé vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ: "Bị
thương thì đi chậm một chút, chị phải bảo đảm cậu ấy gặp
được Tiểu Caesar."

Robot bao vây không chứa một chỗ, sau một chốc nghỉ ngơi
Ngọc Lâm đã khôi phục sức mạnh, ý thức thú với mái tóc đen
dài chăm chú đi bên cạnh Triều Đăng, cơ thể dẹt bằng bạch
cốt giúp y chặn lại vô số lần tấn công, y không nhớ rõ mình đã
chạy bao lâu, thời gian dần thành vô nghĩa. Khi sắp đến tầng
cao nhất, Aura giúp Triều Đăng chặn lại đám robot trong

mảnh hỗn loạn, máu thịt vừa mới mọc ra trên người Ngọc Lâm chậm chậm biến mất dưới trận chiến đấu cường độ cao. Cuối cùng, khi y chuẩn bị mất đi ý thức, nơi cuối hành lang, Triều Đăng thấy được hàng loạt robot 5 sao bị phá hủy.

Có ai ôm lấy từ sau.

“Sao em lại đến đây?”

Triều Đăng trừng mắt nhìn. Trên người người kia không những có máu tanh nồng nặc, mà còn mang theo mùi thuốc lá nhân nhật sau khi đã cháy hết, Caesar nhìn đám robot đuổi theo sau lưng Triều Đăng một chút, đôi môi đóng mở, ánh lửa nổ tung thiêu đốt dưới chân, khóe mắt Triều Đăng hơi cong: “Lăn giường.”

Đối phương bật cười: “Còn ba tiếng nữa mới kết thúc.”

Bên ngoài vàng dương đã nhú, chiến hỏa trong màn đêm dằng dẳng lan tràn khắp tòa tháp khổng lồ, dường như Caesar nhớ ra điều gì, bỗng nhiên nói: “Có muốn lên tầng cao nhất nhìn không?”

“Không phải vẫn còn ba tiếng?”

“Không sao.” Nam nhân mắt sói lắc đầu một cái: “Cơ bản đã thành công.”

Bọn họ từ tầng 99 leo lên tầng 100, trong căn phòng duy nhất, Caesar nhẹ nhàng đi đến con đường nhỏ dẫn đến đỉnh tháp, hần dùng dị năng phá tan con đường đã bị phong chết, sau khi tự mình nhảy lên, ra hiệu Triều Đăng đi theo.

Không giống trong tưởng tượng, tầng cao nhất của tháp là một mảnh không gian bằng phẳng rộng rãi, bốn phía trống rỗng không rào chắn, kim loại bóng loáng kéo dài dưới chân, hơi không chú ý sẽ ngã xuống.

“Năm đó em rất xui xẻo mới xuyên vào tháp mẹ, gặp được anh, ngày trở thành số 1, vừa vận anh được mười bảy tuổi.” Caesar làm động tác tay chú ý an toàn với y: “Rõ ràng nên là tháng ngày vui vẻ, nhưng anh lại cảm thấy cực kì lạc lõng, bây giờ nhớ lại, đại khái là kì trưởng thành đến trễ đi?”

“Anh mà cũng có kì trưởng thành nữa hả.” Triều Đăng không nhịn được cười cười: “Từ nhỏ đã lão thành như vậy, kì mãn kinh thì có.”

Âm thanh hỗn loạn phá hủy trong tháp không ngừng kéo dài, đều là dị năng giả, biến ý thức bọn họ đều có thể cảm nhận được chấn động từ tháp, hiển nhiên những người khác vẫn còn chém giết, Triều Đăng nghiêng đầu: “Bọn họ còn đang đánh, anh không đi hỗ trợ?”

“Anh chỉ huy bọn họ là được rồi.” Caesar cực kì không biết xấu hổ: “Để đại ca xông pha coi sao được.”

“Lúc này anh nói trong truyền thanh...” Triều Đăng dùng một chút: “Là thật?”

Kim loại dưới chân bọn họ đột nhiên chấn động, một người lao ra khỏi tháp như một chấm nhỏ chuyển động, từ chỗ bọn họ miễn cưỡng có thể thấy được đối phương vô cùng hưng phấn vẫy vẫy tay với bọn họ, đồng thời còn giơ tay hình chữ V nhìn cực kì ngu.

Dấu hiệu chiến thắng.

Càng ngày càng nhiều dị năng giả đập vỡ tường kim loại vọt ra, mỹ nữ tóc đỏ muốn nhảy lên kéo thanh niên lại, trong trí nhớ, lúc còn săn chiến thanh niên kia luôn ở cùng Caesar, thích gọi Triều Đăng là Chín Chín, trên mặt thanh niên dính vết máu, má phải bị mất một mảng thịt lớn, nhưng nụ cười lại vô cùng rực rỡ.

“Thắng.” Nam nhân ôm lấy bờ vai Triều Đăng từ sau, Caesar cao hơn y một cái đầu, động tác thân mật làm đến cực kì dịu dàng: “Anh vẫn luôn nghiêm túc.”

Triều Đăng trầm mặc chốc lát, bỗng nghiêng đầu, cực nhanh

hôn lên đôi môi đôi phương như trước đây không lâu hân đã làm với y, thấy được đôi lam xám long lanh thoáng trợn to, Triều Đăng cười lên.

“Lúc anh nói trong truyền thanh, nếu thêm một câu nữa sẽ siêu lãng mạn.”

“?”

“Dù tương lai có dơ bẩn đến đâu đi chăng nữa, em đều yêu anh.”

Âm thanh Triều Đăng vang lên, bàn tay Caesar ôm chặt gáy, đầu lưỡi có chút thô lỗ liếm láp môi châu mềm mại, chiếc môi không khép kín chảy ra dòng nước ngọt ngào, vàng dương treo

<https://hyukielesj1398.wordpress.com/> Page 7

trên đỉnh đầu như phúc âm phồn thịnh, hạnh phúc ngập trời rong ruổi trí não, thấy Triều Đăng bắt đầu khó thở, nam nhân miễn cưỡng buông ra đôi môi say ngọt.

“Còn nhớ lần anh dẫn em đi xem hoàng hôn ở thế giới thứ hai không?”

Hân nói là anh.

“Còn nhớ.” Triều Đăng đáp một tiếng, tầm mắt liếc qua ngôi sao nơi xa vẫn luôn chói lọi nóng bỏng: “Không phải lúc nhỏ thường thấy cái này, nên mới thích hoàng hôn chứ?”

“Khi đó không có chuyện gì làm, ngoại trừ đánh nhau chính là nghe tẩy não, nếu không cũng không sáng tác được 《Lost Day》.”

“Mẹ kiếp.” Triều Đăng ngăn người: “Em vẫn luôn tò mò là ai sáng tác... Anh sáng tác? Có văn hóa tới mức đó?”

“Là anh.” Caesar sờ sờ cằm: “Biến ý thức chúng ta nối liền, không phải em thì đương nhiên là anh, thích câu nào nhất?”

Triều Đăng giật giật môi, nhỏ giọng kề sát vào tai đối phương, nghe được y nói điều gì, Caesar xoa xoa đầu người nọ.

“Anh cũng vậy.”

Tuyết trắng từ cuối đại dương mệt mỏi bay vào, hoa anh đào ngào ngạt tán loạn khắp trời Firenze, khi ảo mộng đan dệt

hiện thực, bện thành nơi Sicillia xa xôi, hối tiếc lẫn phần nô tỳ thành giọt máu đào dưới nòng súng lục, vầng mây trắng vẫn vương vòm trời sắc tím nơi đỉnh giáo đình, minh nguyệt lộng lẫy, hoàng cung tôn quý, đám người reo hò ca hát rơi vào tầm mắt, người anh hùng hy sinh trong màn đêm tận thế, dòng sông uốn khúc vẽ nên bóng ngược đào hoa.

Từ khi sơ ngộ cho đến bây giờ, Triều Đăng lẫn Caesar đều chưa bao giờ xa cách, đi vào hắc ám, sa vào bình minh, bất luận là Ngọc Lâm mang đến cho y, hay ánh tà dương mãi không rời xa Caesar thời niên thiếu, tất cả như một giấc mộng rực rỡ, kì diệu tuyệt vời.

Nam nhân với đôi ngươi lam xám cúi đầu hôn lên vành tai người nọ, âm thanh ngôn linh sư đầu độc nhân tâm đến rồi tung lòng người.

“Trên con đường về, ta vấp ngã, ta đứng lên, ta hèn mọn bước tiếp.”

Đắm chìm vào tình sắc, khổ hoặc với bản thân, nổi danh bốn bể hay chỉ là một hạt bụi giữa trần đời, đều vì khúc ca nhân sinh chói lợi huy hoàng.

Từ khi sinh ra, em đã được muôn vàn súng ái.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Vàn Súng Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.